

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE.

POST
TIBERIUM HEMSTERHUSIUM
ET
JOH. FREDERICUM REITZIUM
DENUO CASTIGATA
CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS
EDIDIT
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS QUARTUS.

L I P S I A E
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXIII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF
HAROLD GODWINSON
AND
WILLIAM THE FIRST

BY
J. H. P. S.

LONDON:
PRINTED BY
JOHN WATTS,
15, N. MARK LANE.

1841.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

HAROLD GODWINSON

AND

WILLIAM THE FIRST

BY

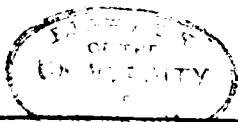
J. H. P. S.

LONDON:
PRINTED BY
JOHN WATTS,
15, N. MARK LANE.

1841.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

Reitz.
T. I.
P. 759

Argum. Per hunc vere Socraticum dialogum Hermotimus, qui jam per viginti integros annos castra Stoicorum sectatus nihil fere in philosophia profecerat, a Lycino, i. e. Luciano, amico procedente sermone paullatim eo redigitur, ut fateatur, omnino sectarum studium vanum esse et inutile ad id, quod verum sit, et honestum, inveniendum: primum enim in hunc finem opus esse, ut omnes sectae accurate cognoscantur, quo optimam eligere possis viam; verum ad id efficiendum tantum requiri temporis, ut ne longissima quidem vita sufficiat. Deinde etsi vel omnes tandem recte cognoveris, nondum tamen certum esse, cujusnam earum vera sit philosophia, quoniam omnes possint errare, quantumvis in placitis suis sibi ipsae consent. Porro agi de summo fine (felicitate), quem nemo philosophorum, ac ne Stoicorum quidem, ipse unquam consecutus sit, quemque ea via, quam fere ingrediantur, nunquam attingere queant. Hinc postremum persuadetur Hermotimo id, ad quod *Horatii* quoque *Epistolarum* plerarumque summa fere redire solet, missis omnibus futilibus philosophorum argumentationibus et disputationibus, operam quam maxime dandam esse, ut recte quisque in suo loco, id est, honeste et utiliter, vivamus.

ΑΤΚΙΝΟΣ^{a)}

ΑΤΚ. Ὁσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσμα- 1

VARIAE LECTIONES.

a) ΑΤΚΙΝΟΣ] „Ab hac persona recte incipiunt J. H. et A. 1.

HERMOTIMUS SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

Lyc. Quantum licet, Her- motime, ex libro, tum ex
A 2

p. 739. τοις σπουδῇ τεκμήρασθαι^{b)}), παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ
 ῥοικας· ἐνενοέεις γοῦν τι μεταξύ προῖων, καὶ τὰ χεῖλη διεσά-
 λεινες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὥδε κῆκείσε^{c)}
 μετέφερες, ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ^{d)} διατιθέμενος·
 ἐρώτημα δὲ, ἢ τί^{e)} τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφι-
 στικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ ὁδῶ βαδίζων σχολὴν ἄγοις^{f)}),
 ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ
 σοὶ γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν
 p. 740. συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ

Deest in Par. et Fl. et M. in quibus numquam in capite scri-
 buntur personarum nomina. Sed B. 2. *Λυκίνου καὶ Ερμωτί-
 μου*. Vid. infra c. 48 et 49. Ceterum in personis per totum
 dialogum distinguendis Florentina integre exprimit *ΕΡΜΟ-
 ΤΙΜΟΣ* et *ΑΤΚΙΝΟΣ*.“ Vulgatam et A. 2. exprimit; sed B. 1.
 et 3. cum B. 2. faciunt. Temere a Reitz. ratione recedentes *Bip.*
 et *Schm.* omiserunt in capite nomen, nec nisi *ΑΤΚ.* obscure
 decurtatum praefixerunt in eodem, quo Lycini verba ipsa se-
 quuntur, versu. Melius quidem ad aliorum dialogorum ex-
 emplum, sed hic tamen ex suo tantum arbitrio, *Seyholdus*
 inscripsit: *ΑΤΚΙΝΟΣ, ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ*. b) *τεκμήρα-
 σθαι*] „Lege *τεκμαίρεσθαι* ex Marc. *Solan.* Sed nihil mu-
 tat M. nec Edd.“ *Τεκμήρασθαι* cum jota subscripto 2954.
 quod probatum *Belino* recepit *Schmieder.*, receperant etiam
Seyh. et *Bip.* Sed *Reitz.* cum vet. Edd. omnibus recte omi-
 sit jota. Cf. Adnot. c) *ὥδε κῆκείσε*] *ὥδε κῆκεί* 2954. mi-
 nus bene. d) *σεαυτοῦ*] „*ἐαυτοῦ* W. at prius servant Edd.“
 Etiam 2954. habet *ἐαυτοῦ*. e) *ἐρώτημα δὲ, ἢ τί*] *ἐρώτη-
 μα δὴ τι* (nimirum) *mallet J. Seager.* Classical Journal Vol.
 XIII. p. 71. At vid. Adnot. f) *ἄγοις*] *ἄγεις* 3011. Sed *Be-
 linus* emendari vult, ὥς ἂν — *ἄγοις*, quam improbam homi-
 nis licentiam jam centies explosimus; ut *Pisc.* 944. e. a.

incessus celeritate, collige-
 re, festinare ad magistrum
 yideris. Commentabaris e-
 nim aliquid inter eundum,
 et movebas cum leni mur-
 mure labia, et manum huc
 illuc transferebas, tanquam
 qui orationem aliquam in-
 tra te disponeres, aut alter-
 cationem, aut tortuosum
 quiddam componeres, aut
 Sophisticam quaestionem

cogitatione persequeris,
 ut ne in via quidem otio in-
 dulgeas *nimirum*, sed ope-
 rosus sis, et serium quid-
 dam agas, quodque ad doc-
 trinam tibi prosit.

Herm. Per Jovem, Lyci-
 ne, tale quiddam erat. Et-
 enim hesternam auditionem,
 et quae dixit nobis, repe-
 tebam, memoria percurrens

μνήμη ἕκαστα. χρόνῳ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παρίεναι, εἰδὸ- p. 740.
 τας ἀληθεῖς ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κρόνου λατρουῖ εἰρημένον, ὡς ἄρα
 Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ ^{β)} δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος λα- *Hippo-*
 τρικῆς πέρι ^{h)} ταυτ' ἔλεγεν, εὐμαθεσιτέρου πράγματος· φιλο- *crat. A-*
 σοφία δὲ καὶ μακροῦ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις *phor.*
 ἐγρηγόρως ¹⁾ ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ^{κ)} ἐς αὐτήν·
 καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολ-
 λῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον ¹⁾), ἢ εὐδαιμονῆσαι
 φιλοσοφήσαντα ^{μ)}).

ΑΤΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὧς Ἐρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκαι εἴ- p. 741. 2
 ρηκας. οἶμαι γὰρ μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρόνῳ εἰκά-
 ξειν τῷ τε χρόνῳ ὅπουσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ
 οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμ-
 νημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταυτὰ ἐστίν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλ-
 λο ^{ν)} ποιῶντα ξώρακα, ἢ παρὰ ^{ο)} τοὺς διδασκάλους φοι-

g) μακρὴ] μακρὰ 2954. h) πέρι] περὶ Reitz., ut B. 1. Recte
 πέρι B. 3. A. 1. 2. et recentt. Edd. i) ἐγρηγόρως] ἐγρη-
 γορότως vel ἐγρηγορώς Guyet. et Reitz. (hic tamen dubitan-
 ter) nec non Seyb. Vid. Adnot. k) ἀποβλέπη] ἀποβλέποι
 2954. 3011. l) παραπολόμενον] „παραπολλόμ.“ Fl. Re-
 liqq. vulgatam tinentur. παραπολούμενον Brod. παραπολούμε-
 νον 2954. 3011. Belin, Schmied. Vid. Adnot. m) φιλοσο-
 φήσαντα] φιλοσοφίσαντα B. 3. typorum, puto, vitio, ut
 mox φιλολοφεῖς. n) ἄλλο] ἄλλω A. 2. sola, quod sciam.
 o) παρὰ] περὶ 2954. 3011. male, ait Belinus.

singula. Oportet autem, pu-
 to, tempus nullum praeter-
 mittere, qui sciamus verum
 esse illud a Coo dictum me-
 dico, Brevem vitam esse, ar-
 tem vero longam. Quam-
 quam ista de medicina dixit
 ille, re ad discendum faci-
 liore: ad philosophiam ve-
 ro aliquis ne longo quidem
 tempore pervenerit, nisi vi-
 gilanti admodum animo de-
 fixos et acres in illam ocu-
 los habeat; nec de parva re
 periculum, cum id agatur,
 ut aut miser sis et in multa

vulgi colluvie pereas, aut
 beatum in philosophia ae-
 vum agas.

Lyc. Praemia quidem,
 quanta dixisti, admirabi-
 lia. Ac puto equidem te
 non longe ab illis abesse,
 si quidem conjicere illud
 fas est et tempore, quo phi-
 losopharis, et labore insu-
 per, quem minime mihi me-
 diocrem a longo inde tem-
 pore sustinere videris. Si
 quid enim memini, prope
 viginti ipsi anni sunt, ex
 quo te nihil aliud vidi,

- p. 741. τῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ^{p)} ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑπομνήματα ^{q)} τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρὸν αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι ^{r)} σαυτὸν, οὕτως ὅλος ^{s)} εἶναι ἐν τῷ
- p. 742. πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοποῦμένω μοι, φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύνπτειν *Heriod.* ἐς τὴν ὁδόν; ἢ δ' ^{t)} Ἀρετὴ πάνν πόρῳ κατὰ τὸν Ἡσίοδον *Op. et* DD. v. οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε, καὶ ὄρθιος, καὶ 288. 29. τρηχὺς, ἰδρωτά οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΤΚ. Οὐχ ^{u)} ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἐρμότιμ, καὶ ὠδοιπόρηται ^{x)};

p) ὡς τοπολὺ] Ita A. 1. 2. et recentt., in his *Reitz.* sed ὡς τὸ πολὺ B. 1. 3. Cf. supra De Merc. Cond. c. 4. ὡς ἐπίπαν, et similia saepius. q) καὶ ὑπομνήματα] Copula caret *Reitz.* editio, et recentiores; habent eam A. 1. 2. B. 1. 3. et Cod. 2954. r) ἀνιέναι] ἀπίναι 3011. et σαυτὸν 2954. s) ὅλος] „ὅλος B. 2. et W. ὅλος Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.“ „Olos etiam in B. 3. legitur ubi tamen οὗτος pro οὕτως. Sed οὕτως ὁ λόγος (ex ὅλος manifesto, non ex ὅλος, ortum) 3011. Vid. Adnot. t) ἢ δ'] ἢ δ' una voce in omnibus prioribus, vitium frequens et inveteratum. u) οὐχ] οὐκ A. 2. x) ὠδοιπόρηται] Vetus mendum ὁδοιπ. emendavit *Jens.*, quem secuti sunt *Reitz.* et recentt. Verum jam B. 3. recte ediderat ὠδοιπ.

quam ad magistros itare, et ut plurimum libro imminere, et commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi for-

te fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī possim, Ly-cine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, et est via ad illam longaque et praerupta, et aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermo-time, nec viae satis factum?

ΕΡΜ. Οὐ, φημι γ). οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκάλυε ²⁾ με πανευ- p. 742.
δαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ³⁾ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχό-
μεθα ⁴⁾ ἐτι, ὧ Λυκίνε.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖν 3
τοῦ παντός ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἄνοδον εἶναι σε ^{Hesiod.}
ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτομεν. ^{Opp. et}
^{DD. v.}

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤ- 40.
τυστο.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ ποῦ γὰρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρεῖα κάτω ἐτι, ὧ Λυκίνε, ἄρτι προ-
βαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα ⁵⁾, καὶ δαὶ χεῖ-
ρα ὀρέγοντος.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανός ⁶⁾ ποιῇ-
σαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου, καθάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς,
χρυσῇν τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ ⁷⁾ λόγους, ὅφ' ὧν

γ) Οὐ, φημι] Ita in omnibus Edd. vett. nisi quod comma
post οὐ praetermissum. Recentt. a Reitz. οὐ, φημι. Abdic.
c. 22. Οὐ, φησιν. et sic fere solet scribi. 2) ἂν ἐκάλυε]
An inserui, monente Belino. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 2.
Adnot. Tom. II. p. 344. a) ἄκρῳ] abest a 2954. et 3011.
b) ἐτι] omissum in iisdem. „Ἀρχόμεθα bene B. 2. et W. Nam
ἀρχόμεθα minus convenienter H. Fl. S. Par. A. 1. ἀρχόμε-
θα habet etiam B. 3. c) προβαίνειν βιαζόμενον· ὀ-
λισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα] υπερβαίνειν βιαζόμενον ὀλισθη-
ρὰ τε καὶ τραχεῖα conj. Scyb. At multo praestat vulgata. d)
ἱκανός] „ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. et
recentt. omnes.“ e) αὐτοῦ] αὐτοῦ Bip. et Schm., monen-
te Belino. Sed omnes antiquiores Edd. habent αὐτοῦ, excepta
B. 3., in qua αὐτοῦς reperitur. Et Codd. Mss. in αὐτοῦ con-

Herm. Nondum, inquam.
Nihil enim prohiberet me
undique beatum esse, in
summo si essem: nunc vix,
Lycine, incipimus.

Lyc. At initium idem il-
le Hesiodus totius dimidium
ait esse. Itaque nihil erra-
verimus, si circa medium
te adscensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc
quidem. Multum enim sic
effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae ver-
sari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc mon-
tis radicibus, Lycine, sed
summa jam vi conantem pro-
gredi: lubrica autem est,
et aspera, et opus est, qui
manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus,
qui hoc faciat, idoneus,
qui desuper ex summo, ut
Homericus ille Jupiter au-
ream catenam, demittat ser-

p. 745 σε¹) ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει⁵) πρὸς αὐτόν^h) τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς¹).

ERM. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσον^k) γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἂν ἐσπάσμην¹) ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

4 ATK. Ἀλλὰ θαρρῆεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὀρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μά-
λιστα, ἐκείνου ξυμπροθυμουμένου^m). πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλ-
πίδα ὑποφαίνειⁿ), ὥς δὴ πότε^o) ἀναβησομένη; ἐς νέωτα
εἰκάξει ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ^p) τὰ μυστήρια τὰ
ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

sentire videntur. Cf. Pro Merc. Cond. c. 14. imprimis Adnot. ad De Merc. Cond. c. 30. f) σέ] „δὲ M. σε Edd.“ g) ἀ-
νακουφίζει] „Sic Edd. omnes bene, item M. Sola J. ἀνα-
κουφίζει male.“ Sic et A. 2. neque id male, si antea quoque
lectionis ἀνασπᾶν vestigium exstaret. h) αὐτόν] Et hic
Bip. et Schm., conjiciente Belino, praepropere ediderunt αὐ-
τόν. Omnes libri exhibent αὐτόν. Cf. supra not. e) i) ἀνα-
βεβηκώς] „ἐναβεβ. rursus male J. Ceterae vulgatam tuentur
cum M.“ k) ὅσον] Ita 2954. Bel. Schm. δς 3011. Vulgo
ὅσῳ. l) ἂν ἐσπάσμην] In prioribus fuerat ἀνεσπάσμην
conjunctim. Correximus ad monitum Jacobsii. Cf. infra c. 39.
ubi pro ἀνελθεῖν itidem scribendum ἂν ἐλθεῖν. m) ξυμπρο-
θυμουμένου] Ita 2954. 3011. W. Bel. Schm. pro vulg. συμ-
προθ. n) ὑποφαίνει] „Sic Edd. recte. ὑποφαίνειν W.
male.“ o) ὥς δὴ πότε] ὥς δὴ τότε 3011. ὥς τότε 2954. ὥς
δὴ ποτε B. 1. 3. ὥς δὴ ποτε A. 1. 2. Reitz. et recentt. Nos de-
dimus verba ex felicissima J. Seageri Class. Journ. Fasc. XIII.
p. 71. conjectura, cum qua apprime consentit Gesneri versio,
cujusque manifesta deprehenduntur vestigia in variis lectio-
nibus. p) μετὰ] „Sic Edd. et M.“

mones suos, quibus nimirum attrahat te et levet ad ae et virtutem, cum olim ipse adscenderit.

Herm. Rem ipsam, Ly-
cine, dixisti. Quantum e-
nim in illo est, olim extrac-
tus in altum essem, et cum
illis versarer. Sed ipse ni-
mis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere o-

portet, et bonum habere
animum, et finem viae spec-
tare, supernamque illam fe-
licitatem, illo praesertim
una animus studiumque ad-
hibente. Interea quam tibi
spem ostendit, quando fu-
turum sit ut enitaris? pro-
ximone anno conjicit in ar-
ce te futurum, verbi causa
post mysteria altera, aut
Panathenaea?

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκῖνε.

p. 743.

ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὥς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΑΤΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε^{α)}), ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἰτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν^{β)}), μὴδ' αἰεὶ βαδίζοι^{γ)} τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὲ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν^{δ)} ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρονος ἐκείνης, p. 744. ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατακράτος^{ε)}) εἶλεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα β τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάξεις, ὥς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι^{ς)} Ἀλέξανδροι προσβάλῳσιν· ἐπεὶ

α) δύναισθε] Sic Bip. et Schm. e conj. Belini satis certa pro vulg. δύνασθε. Cf. paullo post, εἰ καὶ μὴ — βαδίζοι τις, ubi etiam sunt, qui male exhibeant βαδίζει, libri. r) εὐθεῖαν] „Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.“ s) βαδίζοι] βαδίζει 3011. male. t) ὑμῖν] „Sic Edd. octo vett. et ms. M. Sola Junt. ἡμῖν.“ Et A. 2. ὑμῖν, unice recte. u) κατακράτος] Ita una voce A. 1. 2. Vulgo duabus scriptum. x) μύριοι] Constans haec librorum scriptura: *Isel.* maluit μυριοί, et sic ediderunt Bip. et Schm. Vid. Adnot.

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitatio- nem, possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itine-

re neque semper progredia- tur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit et capi; non, si decem millia simul Alexandrorum - aggredian- tur: sic enim multi adscen-

p. 744. πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται γ) μὲν οὐκ ὀλλγοὶ μάλα ἐξῳμένως, καὶ προσέρχονται α) ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γίνωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερεῖσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν α), ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι φεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαυτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνουῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν β) βιοῦντες, ὅσον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας γ) τοὺς ἄλλους.

ATK. Παπαί δ), ὡς Ἑρμότιμ, ἡλικίους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς γ)

γ) ἀνέρχονται] ἐνέρχονται 2954. 3011. pessima metathesis literarum. α) προσέρχονται] προέρχονται conj. Gesn. Vid. Adnot. α) ἀναστρέφουσιν] ἀναστρέφονται 2954. 3011. quam lectionem, mirandum, qui *Belinus* multo praestantiorē dicere potuerit. Ἀναστρέφειν semper apud Nostrum vel Activa, vel Media, vi occurrit, ἀναστρέφεσθαι semper Passiva. Unus locus hic sufficiet Diall. Marr. II, 2. in quo eodem ἀναστρέψας ἀπὸ τῆς νομῆς, ac paullo post τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀναστρέφετο. Alia multa hanc sententiam vulgo notam comprobantia loca suppeditabit, si opus sit, Index. β) τὸν λοιπὸν] τὸ λοιπὸν vel τοῦ λοιποῦ conj. Courier. ad Asin. p. 259. quae mera sunt commenta, nec valent quidquam, nisi ut ingenium colatur et exerceatur. γ) τινας] omissum a Seyb. nulla ratione reddita. Vid. nott. d) Παπαί] „βαβαί L. Nihil vulgatam movent H. Fl. J. Par. etc.“ e) χαμαιπετεῖς] „Sic ms. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes et M.“ χαμαιπετεῖς confirmant Codd. 2954. 3011.

derent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, et aliquantum procedunt (*appropinquant*), alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatien-

tes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, et ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut fornicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis! ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in

παντάπασιν¹⁾ ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρο- p. 745.
νεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχό-
μενοι²⁾ ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερ-
νεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ³⁾ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ
πάμπολυ⁴⁾ τὸ λοιπόν.

ΑΤΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὥς χρόνῳ παραβα- 6
λεῖν⁵⁾.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τάκριβες. εἰ-
κάτω μέντοι⁶⁾ οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἔτων ἔσεσθαι, μεθ' ἧ
πάντως που καὶ⁷⁾ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

ΑΤΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων⁸⁾, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΑΤΚ. Τουτί⁹⁾ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσιν
ἔτων, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πρότερον¹⁰⁾ ὁ διδάσκαλός σου καθυπ-

f) παντάπασιν] „πάντα παθεῖν W. male.“ Sic et 2954. 3011.
g) ἐρχόμενοι] „ἐρχόμενοι Gron. male. Solan.“ h) Εἰ]
„Sic recte sine accentu Fl. Par. Nam εἰ male J. H.“ Male
sic etiam in Ald. utraque. i) πάμπολυ] καμπολύ B. 3. k)
παραβαλεῖν] „περιβαλεῖν dedi ex W. P. L. παραβαλεῖν Edd.“
Veterum Edd. lectionem restituerunt, monente Belino, Bipon-
tinus Editor et Schm. Sed Seyb. edidit Reitzianam περιβαλεῖν,
quae in 2954. et 3011. exhibetur περιλαβεῖν. l) εἰκάτω
μέντοι] εἰκάτω μέντοι B. 3. m) καὶ] „deest in W. agnos-
cunt Edd.“ Deest etiam in 2954. 3011. et pro suspecto no-
tavit Schm. n) μεγίστων] μεγάλων 2954. 3011. o) τοσ-
ω] τοῦτο iidem. p) πρότερον] „Ita recte Edd. et M. πρό-

ipsa quasi telluris cute, de-
primis (quam proxime telluri
repentes). nec mirum: jam
enim altum sapis, et e sum-
mo: nos vero colluvio illa,
et quotquot humi repimus,
cum Diis vos etiam venera-
bimur, jam superetis nu-
bibus, eo, quo festinatis,
olim delatos.

Herm. Modo contingat
ille adscensus, Lycine. Sed
nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti,

quantum, ut tempori com-
parare possemus.

Herm. Nempe nec ipse
accurate scio: conjicio ta-
men, viginti non amplius
annos futuros, quibus in-
terjectis, omnino quondam
in summo futuri simus.

Lyc. Hercules tuam fi-
dem! multum narras.

Herm. Etenim de maxi-
mis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte
verum fuerit. Sed de vi-
ginti annis, utrum te illis

- P. 745. ἔσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἣ χρησμο-
λόγος τις, ἣ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπιστάνται; φασὶ
γούν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ,
P. 746. εἰ βιώσῃ^q) μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσοῦτους πόνους ἀνέ-
χεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα,
εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεῶν ἐπιστὰν κα-
τασπάσει, λαβόμενον τοῦ ποδοῦ, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη
βιῶναι, ὥς μίαν γούν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΤΚ. Καὶ ἱκανὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσοῦτων καμάτων ἡ μία
ἡμέρα;

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

- 7 ΛΤΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὥς
πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ
δὴ αὐτὸς πῶ ἀνελήλυθας.

τερον male Fl.⁶⁶ q) βιώσῃ] βιώσῃς conj. Bel. ut infra c. 53.
βιώῃ, ubi pro ἦν μὴ — βιώῃ idem Belinus legi mavult εἰ
μὴ — βιώῃ. Hoc quidem loco non est, quod mutetur inte-
gerrima lectio. Cf. verba, quae mox sequuntur: οὐκ εἰδότα,
εἰ σε — κατασπάσει, nisi forte et haec cum Belino, sibi scilicet
constante, refingenda, et κατασπάσει in κατασπῶν mutan-
dum, esse dicas! At intacta tamen haec reliquit ars Beliniana.

victurum magister tibi tuus
promisit, ceu non sapiens
modo, sed divinus quidam
aut fatidicus, aut ex eorum
numero aliquis, qui Chal-
daeorum rationes norunt?
ajunt quippe scire talia.
Neque enim veri simile est,
te rebus incertis, an vitam
ad virtutem usque perduc-
turus sis, tot labores sus-
tinere, et aerumnis vexari
noctes ac dies, cum nescias,
an non te jam prope fasti-
gium enixum, instans fa-
tum ex imperfecta spe pe-
de prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim
ominis sunt ista: sed vive-
re liceat, ut unum certe
diem sapientiae possessione
beatus sim.

Lyc. Ac satis tibi est pro
tot laboribus unus ille dies?

Herm. Mihi quidem mi-
nuta quamvis temporis par-
ticula satis est.

Lyc. Supera autem illa
beata esse, ac talia, propter
quae sustinere omnia con-
sultum sit, unde potes sci-
re? neque enim ipse un-
quam adascendisti.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ p. 746.
οἶδεν, ἄτε ἀκρότατος ἤδη ὢν.

ΑΤΚ. Ἔλεγε δὲ, πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τίνα¹⁾ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἤπου τινὰ πλουτοῦν,
καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφῆμει, ὦ ἐταῖρε. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα, πρὸς
τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΑΤΚ. *) Ἀλλὰ τίνα φησὶ τάγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα, ἔξιν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν¹⁾), καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμένον,
ἢ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα²⁾
τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος,

1) ἢ τίνα] Hanc veterem lectionem cum Seyb. secutus sum.
Reitz. Bip. et Schm. perperam ediderunt ἢ τίνα. Ejusdem ge-
neris vitium est temeraria vocum καὶ τίς et καὶ τίς commu-
tatio Diall. Marr. V, 2. Tom. II. p. 109. Post ἐκεῖ Schmie-
derus recte posuit interrogationis notam, quam priores ne-
glexerant. 2) ΑΤΚ.] „Male deerat haec persona in J. Ald.
(1. et 2.) Fr. H. aderat in reliqq. et marg. A. 1. W. duo pun-
cta, quibus personae solent designari.“ t) ἀνδρίαν] „ἀν-
δρείαν W.“ Vid. Schaefer. Melett. p. 41. sq. Hic quidem
ego non minus, quam in locis Timon. c. 31. Pisc. c. 27. Musc.
Encom. c. 5. et Pseudol. c. 18., communem omnium libro-
rum scripturam retinendam putavi. Contra ἀνδρεία, virilitas,
Eunuch. c. 8. vulgata est vocis forma. Neque tamen ideo
fortitudinis et virilitatis discrimen in his vocibus nimis urgeri
velim. u) ὅσα] „ὅσαι W. ὅσα J. male.“ ὅσαι etiam 2954-
3011. sed omisso καὶ.

Herm. Ego vero magistro
fidem habeo dicenti: ille
quidem omnino novit, fasti-
gium jam adsecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit,
per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam
ibi esse felicitatem? num-
quid divitias, et gloriam, et
voluptates inexsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice:
nihil enim ista ad vitam
cum virtute conjunctam.

Lyc. Quae igitur dicit
bona, si haec non dicit, ha-
bituros, qui ad finem exer-
citationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, et for-
titudinem, et ipsum hone-
stum, et justum, et quod fir-
ma persuasionem novit, quo-
modo se habeant singula.
Divitias autem, et glorias,
et voluptates, et quaecun-
que sunt corporis, ea infra

p. 746. ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἷτῃ κατακαυθέν-
 p. 747. τα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνδρῶ-
 πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον *)
 φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς, διευκρινηθὲν x)
 ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τι-
 νος y) πυρός, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις
 θαυμαστά εἶναι δοκεῖ οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ
 τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν
 ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων
 ταῦτ' z) εἶναι.

- 8 ΑΤΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὃ Ἐρμώτιμε, τὸν ἐν Οἷτῃ,
 ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ τόδε
 μοι a) εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθελήσω-
 σι, χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλειλοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ
 ἀνελθόντας αὐτοὺς b) μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλού-
 του καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

*) ἀκήρατον] ἄκρατον conj. Tourp. Vid. Adnot. x) διευ-
 κρινηθὲν] „Constans Edd. lectio et ms. M.“ διευκρινη-
 θείς conj. Bel. Sic fere etiam Muncker. ad Hyg. Vid. Adnot.
 y) ὑπὸ τινος] ὑπὸ τινὸς Reitz. Bip. Seyb. In ceteris, uti
 nos scripsimus, z) ταῦτ'] „τὰ ταῦτα Heins.“ ταῦτά τι conj.
 Seager. Vid. Adnot. a) τόδε μοι] Ita Seyb. et veteres,
 quas consului, omnes Edd. Sed Reitz. edidit τὸ δέ μοι tribus
 vocibus, male; pejus etiam Bip. et Schm. τὸ δέ μοι. b) ἀν-

reliquit omnia, iisque exu-
 tus adscendit, ut Herculem
 ajunt, cum in Oeta conflag-
 rasset, Deum factum. Et
 enim ille quoque, abjectis
 quaecunque humana a ma-
 tre habebat, puramque et
 sinceram divinitatem, ipso
 igni quasi purgatam a sco-
 riis ferens, evolavit ad De-
 os. Et hi sane a philoso-
 phia velut ab igni quodam
 liberati illis omnibus, quae
 admiratione digna aliis non
 recte rem putantibus viden-
 tur, in arcem evecti felix
 aevum agunt, divitiarum,

et gloriae, et voluptatum
 ne servantes quidem memo-
 riam, sed irridentes eos, qui
 esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Hercu-
 lem juro, Hermotime, ma-
 gnam tu mihi illorum forti-
 tudinem praedicas, magnam
 felicitatem: verum hoc mi-
 hi expedi, utrum descen-
 dunt aliquando de arce illa
 sua, si voluerint, usuri il-
 lis, quae hic reliquerunt?
 an necesse est eos, qui se-
 mel adscenderunt, manere,
 versari cum virtute, divi-
 tias et voluptates deridere?

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνα· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεῖ- p. 747.
σθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις
ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύει· οὐδ' ἂν^{d)} λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως
πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν εἴ γε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν
τάληθές, — ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, οἶμαι, μηδ'· ὅσιον εἶ-
ναι^{f)} ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γινόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΑΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάννυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἱμὲ
λέγων.

ΑΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἐρμότιμ, διηγουμένῳ 9
σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφοὺς τε γίγ- p. 748.
νεσθαι^{e)} αὐτούς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τᾶλλα·

τοὺς] αὐτοῦ expectassem ego, nec desiderarem αὐτούς di-
missum. c) δοῦλεῖσσι] Ita e conj. Guyet. pro vulg. δου-
λεύῃ, pro quo in 2954. δουλεύσῃ. Vid. Adnot. d) ἂν] „el
W.“ Sic et 3011. e) μὴ δ'] „μὴ δ' J.“ Sic et A. 1. 2., ut
solent fere illae Edd. quod saepius jam monitum nunc non
amplius repetam. B. 1. et 3. μὴδ' una voce. Sed μὴδὲ 3011.
Schm. f) εἶναι] „Sic H. Par. B. 2. Fr. et P. εἰ J. ἢ vero
A. 1. Fl. et W.“ Error est Reitzii, quum in A. 1. refert ἢ
legi: nihil enim aliud ibi est, quam εἶναι, modo compendio
eo scriptum, quo saepe eum in finem usus est *Aldus*. Clarior
in A. 2. B. 1. 3. scriptura est vocis εἶναι. Ceterum *Solanus*
transponi verba vult ita: ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, μὴδ' ὅσιον εἶναι
οἶμαι. At vid. Adnot. g) γίγνεσθαι] γένεσθαι 3011. nar-

Herm. Non hoc solum ita
habet, Lycine: sed qui con-
summatus ad virtutem fue-
rit, is neque ira, neque
metu, neque cupiditatibus
serviat, neque tristitia, nec
ulla in universum perturba-
tione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem
fas est nihil cunctantem di-
cere quod res est — sed lin-
guis, puto, favendum hic
esse, neque per religionem
licere inquirere in ea, quae
fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu
loquere, quidquid est, quod
dicis.

Lyc. Vide, amice, quam
valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari
noli, apud me solum qui
dicas.

Lyc. Caetera quidem, Her-
motime, narrantem te pro-
sequebar, credebamque rem
ita habere, sapientesque fie-
ri illos, et fortes, et justos,
et reliqua, mulcebarque ali-
quantum sermone illo tuo.

p. 748. καὶ πῶς ^{h)} ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ⁱ⁾ ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω ^{k)} γάρ εἰμεν) ἐπέστην ^{l)}, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιούν-
τα — βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ^{m)} ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν.

ATK. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰ τ' ἄλ-
λα ⁿ⁾ αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ERM. Τί οὖν δὴ ἐπολεῖ;

ATK. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ
συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητῆς ὦν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐρι-
στικόν;

ERM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δῖον αὐτῷ τοῦνομα.

ATK. Ἐκείνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν ^{o)} μισθὸν, οἶμαι, μὴ

xante *Belino*, qui vel γενέσθαι, vel, quod magis credo, γίνε-
σθαι scribere voluit. h) καὶ πῶς] Ita veteres omnes, ex-
cepta B. 3. ubi καὶ πῶς, unde Reitz. et recentt. omnes falso
ediderunt καὶ πῶς. i) πλούτου] „Sic J. H. Fl. Fr. S. A. 1.
πλούτων Par. sola.“ Etiam A. 2. B. 1. 3. πλούτον. k) μόνω
μόνω A. 1. 2. l) ἐπέστην] „ἐπιστίν W. Sed prius
Edd. constanter servant.“ Ἐπέχω mavult Scyð. temere cor-
rupturus vulgatae orationis venustatem. Ἐπέστην, quod *Be-
linus* et *Wielandius* in versionibus suis plane praetermiserunt,
est constiti (mente), repentina cogitatione commovebar, ich
stutzte. Vid. Adnot. *Hemsterhus.* ad Nigr. c. 17. m) καὶ]
abest a 3011. n) τὰ τ' ἄλλα] τὰ τε ἄλλα idem. o) τὸν]
τῶν A. 2. in cujus tamen margine exempl. Schaeff. vetus ma-
nus reposuit τόν.

Cum vero etiam divitiarum
contemptores esse diceret et
gloriae et voluptatum, et
nec irasci illos neque dolo-
re, hic omnino (soli enim
duo sumus) institi, cum in
mentem veniret, quae paul-
lo ante videram facientem
— vis dicam quem? an sa-
tis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed
hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doc-
tor, reverentia dignus vir

caetera, et ultimae aetatis
senex.

Herm. Quid is igitur fa-
ciebat?

Lyc. Hospitem nosti il-
lum Heracleensem, qui diu
cum ipso philosophatus est,
tquam discipulus? rufum
illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas.
Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum
mercedem puto in tempore

ἀπεδίδου ^{p)} κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ ^{q)} τὸν ἄρχοντα ἔναγ- p. 748
 ζος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα,
 καὶ ὠργίζετο ^{r)}, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενομέ-
 νοι, ἀφείλοντο ^{s)} τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὐ ἴσθι, p. 749.
 πρὸς φῶς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὃ γέρων, οὕτως ἤγα-
 νάκει.

ERM. Πονηρὸς ^{t)} γὰρ αἰὲ ἐκείνος ^{u)}, καὶ ἀγνώμων 10
 ὦ Λυκῖνε, περὶ ^{v)} τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
 δανίζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω ^{y)} διατέθεικεν ^{z)}.
 ἀποδιδόασι γὰρ ^{a)} αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ATK. Τί δὲ ^{b)}, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει
 τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
 τῇ Οἰτῇ καταλελειμμένων δεομένων;

p) ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἷμαι, μὴ ἀπεδίδου] ἐπὶ τὸν μι-
 σθὸν, οἷμαι, ὅτι μὴ ἀπεδίδου 2954. corrupte. q) παρὰ]
 „Sic recte Codd. M. P. L. περὶ vulgo Edd.“ r) ὠργίζετο]
 ὀργίζετο mendose B. 3. et hinc Heitz. Bip. Schm. Rectam
 formam exhibent B. 1. A. 1. 2. Scyh. s) ἀφείλοντο] ἀφεί-
 λαντο 2954. t) πονηρὸς] πόνυρὸς B. 3. u) αἰὲ ἐκεί-
 νος] ἐκείνος αἰὲ 2954. x) περὶ] πρὸς idem, quod *Belinus*
 sine justa causa praefert. y) πω] Hanc Codicum 2954. et
 3011. et omnium, quotquot consulimus, Edit. veterum
 lectionem restituimus. Heitz. et omnes recentt., nescio unde
 dederunt πον. z) διατέθεικεν] „Sic Fl. H. Par. et M.
 διατέθηκεν J.“ a) ἀποδιδόασι γὰρ etc.] Haec verba
Gronovius cum seqq. Τί δὲ etc. simul *Lycino* tribui voluit.
 At vid. Adnot. a) Τί δὲ] „Τί δὲ] W. prius vero Edd.“ Re-
 cepti δὲ *Schm.*, suadente *Belino*. Post δὲ autem B. 1. 3. in-
 terrogationis nota distinguunt, reliquae commate; hae, opi-
 nor, recte. Similis structura: Τί δὲ — μέλει τι etc. occur-
 rit supra *Pisc. c. 37. Τί φασε — οὐκείον τι ἢ ξυγγενὲς etc. ubi*

non solveret, rapuit nuper
 ad magistratum, obtorto
 collo, vociferans et irarum
 plenus, et nisi familiarium
 quidam, qui commodum ad-
 essent, eripuissent ipsius
 manibus juvenem; crede mi-
 hi, correptum morsu na-
 sum homini abstulisset, ad-
 eo indignabatur.

Herm. Nam malus ille
 semper, et in reddendo,

Lucian. Vol. IV.

quod debet, ingratus. A-
 liis enim, quibus foenera-
 tur, nihil unquam (*forte*)
 tale fecit: solvunt quippe
 usuras tempori.

Lyc. Quid vero, et si non
 solvant, o beate, ipsi cu-
 rae est, purgato jam a phi-
 losophia, et relictis illis in
 Oeta monte nihil jam indi-
 genti?

B

P. 749. EPM. Οἷε γὰρ ὅτι ἐαυτοῦ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἰσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσῃσι.

ΔΤΚ. Δίον, ὦ Ἐρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ^b), πλούτου καταφρονοῦντα^c).

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι^d) αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελῶς ἀπολειφθῆίς.

P. 750. ΔΤΚ. Θάρρει, ὦ γαθή. τὸ τήμερον γὰρ ἐκχειρία ἐπήγγυλται· ὥστε ἐγὼ ἀφήμῃ σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΔΤΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτόν, εἴ γε χρὴ πιστεύειν^e) τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ^f) συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει^g), τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλὰ τε συμφιλοσο-

vid. Adnot. b) αὐτῷ] „αὐτοῦ W. male.“ c) καταφρονούντα] „καταφρονούντες W.“ Sic et 2954. male, ut ait Bel. Sed defendi etiam possit. d) ἀκροάσασθαι] ἀκροάσεσθαι 3011. quod injuria probat Bel. e) πιστεύειν] πιστεῖον 3011. vitiosissime. f) οὐ] ὅτι idem Cod. g) Εὐκράτει] Εὐκράσει B. 5.

Herm. Putas enim, sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere et illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, et contemnant divitias.

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

Lyc. Bono es animo, bo-

ne vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse mul-

φῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Πε- p. 750.
ριπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν
ἐκείνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν^h)
τῆς κραυγῆς πονήραςⁱ) τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶ-
σαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς
συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει^k), οἶμαι, πλεον τοῦ ἱκα-
νοῦ, τῶν παρόντων, ὥς εἰκὸς, φιλοτησίας προπινόντων,
καὶ ἐδεδειπνήκει πλεον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας
ἡμεσὲ τε, ὥς ἔφασκον, πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ^l) παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι παραδεδώ-
κει^m), καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει,
μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγέλλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ p. 751.
οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ
ἐνίστρεφον μάλα πολλοί.

h) ο ὅν] „Sic P. et L. αὐ Edd.“ i) πονήρας] πονηρῶς B.
3. in ceteris vett. rectius πονήρως. k) ἐπεπώκει] „Sic
Edd. πεπώκει W. et Ex. Pl. πέπωκε P. L.“ Postrema haec
lectio confirmare videtur mancae formae πεπώκει integrita-
tem. Cf. paullo inferius παραδεδῶκει, et Adnot. ad Diall.
Deor. XX, 6. Tom. II. p. 359. l) ἀριθμῷ] „ἀριθμὸν Fl.
male. ἀριθμῷ reliquae, item M. et P.“ Modo *Belinus* mal-
let μόνον οὐκ ἀρ. At nulla opus est mutatione. Recte vertit
Gesnerus. m) παραδεδῶκει] „παρεδῶκει B. 2. Alterum
tuentur Edd. reliq. et M.“ In B. 3. invenio παρεδεδῶκει.
Cf. paullo superius not. k).

ta in convivio, tum Euthy-
demo Peripatetico iratior
concertasse cum illo de iis,
in quibus ipsi solent con-
tradocere Stoicis; a clamore
vero caput illi dolere, et
sudasse multum, protracta
in mediam noctem, ut a-
junt, disputatione. Simul
vero biberat, puto, plus
quam satis fuit, cum, ut
feri solet, convivae illum
largioribus invitatiunculis
ad bibendum provocarent;
porro plus, quam pro sene,

cibi sumserat. Igitur do-
mum reversus et vomuit, ut
ajunt, copiose, et cum pri-
mum adnumerari sibi jus-
sisset carnis frusta, quae
puero a tergo stanti tradi-
derat, et curate ea obsig-
nasset, ab eo inde tempore
dormit, imperato, ne quis
intro admittatur. Haec au-
tem e Mida audiivi ejus ser-
vo, qui narraret quibusdam
ipsius discipulorum, qui et
ipsi, multi sane, reverte-
bantur.

P. 751.

12

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας ^{η)}).

ΛΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα, φασίν, ὦ Ἐρμώτιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον οὐδ' ἀναιμωτὶ ^{ο)} φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ᾔθελεν, οὐδὲ παρῆχε ῥάδιον αὐτόν ^{η)} ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε, σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχοῖν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΤΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἐρμώτιμε, πάνν εὖλογα. ἦ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον,

η) ὁ Μίδας] Interrogationis signum, hic vulgo positum, mutavi, quum post nomen ὁ Εὐθύδημος absoluta jam sit interrogatio, et sequentia secundum notam Ellipsin adjecta sint hunc in modum: εἰπέ μοι τοῦτο, εἴ τι καὶ etc. siquidem, non numquid, ut Gesnero vortere placuit. ο) ἀναιμωτὶ] „ἀναιμωτὶ W.“ Prior forma Nostro est usitata. Cf. Timon. c. 58. Diall. Deor. VIII, 1. (ubi vid. Varr. Lectt.) Diall. Mortt. XII, 6. et XIV, 3. η) αὐτόν] Ita Reitz. et recentt. αὐτόν male veti. Edd.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus, an Euthydemus? si quid tale etiam narravit Midas.

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et convellere nostrum studiose vellet,

et persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, et ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperitiis agitatus Euthydemus virum

καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα; p. 752.
 Ἀλλὰ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν,) τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρω ὄντι, ὃν 13
 τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυ-
 νατὸν, ἔτι συνοδοιποροῖην *) ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε *) ἀρξά-
 μενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθειλήσεις, ὦ Λυκίνε, ὅψει ἐν βραχεῖ
 ὅσον διολίσεις τῶν ἄλλων· παιδας, εὖ ἴσθι, οἰήσῃ *) ἅπαν-
 τας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΑΤΚ. Ἰκανὸν, εἰ μετὰ εἰκοσιν ἔτη γενομένην τοιοῦτος,
 οἶος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγωναίς, ἡρξάμην φι-
 λοσοφεῖν τετραξακοντούτης σχεδὸν, ὅπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν
 γέγονας.

ΑΤΚ. Τοσαῦτα γὰρ †), ὦ Ἐρμότιμε. ὦστε τὴν αὐτὴν ἄ-
 γε, λαβὼν, καὶ μὲ, (δίκαιον γάρ·) καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο

q) ἔτι συνοδοιποροῖην] „Ita dedi ex G. P. W. L. et marg. A.
 1. W. Edd. enim male ἐπισυνοδοιποροῖην.“ r) τὸ ἀπὸ τοῦ-
 δε] τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ sola Reitz. Simile vitium eadem editio
 supra admisit cap. 8. in Vett. Edd. et reliquae recentt. omnes
 habent — τοῦδε. praeterquam quod in nonnullis vett. legi-
 tur τοσποτοῦδε, una voce. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 360. et
 Schaefer. ad L. Bos de Ellipss. p. 547. s) οἰήσῃ] ἀποφανεῖς
 conj. Bel. Vid. Adnot. t) γὰρ] „γούν Marci.“

senem incendit, irritari ne-
 scium, et ira superiorem,
 scyphum adeo gravem ma-
 nu tenentem? Verum enim-
 vero, quando otiosi sumus,
 quid non narras mihi tuo
 sodali, quomodo primum
 animum ad philosophiam
 appuleris? ut ipse quoque,
 si fieri possit, iter illud ve-
 strum ingrediar, initio ab
 hac inde hora facto. Ne-
 que enim excludetis me vi-
 delicet, amicum amici.

Herm. Modo velles, Ly-
 cine! paullo post videres,
 quantum superes alios. Pue-
 ros, mihi crede, judicabis,

ad te si comparentur, om-
 nes: tantum illos superabis
 sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit,
 si post viginti annos talis
 fiam, qualem te nunc vi-
 deo.

Herm. Noli esse solici-
 tus: (Sane) ego quoque es,
 qua nunc tu es, aetate phi-
 losophari coepi, quadra-
 ginta circiter annorum, quot
 tu jam, puto, natus es.

Lyc. Nempetotidem, Her-
 motime. Itaque eadem via
 susceptum me quoque du-
 cito; aequum enim est. Sed
 primum quidem hoc mihi

p. 752. εἰπὼν, ἴδιδότε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἦν τι μὴ ὁρθῶς λεγέσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ERM. Οὐ πάνν. σὺ δὲ, ἦν τι βούλη^{u)}, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις^{x)}.

p. 753. ATK. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὃ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ¹⁴ ἐπιώννυμος ὢν ὑπάρχεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις^{y)} ὁδός ἐστιν ἢ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὕμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοί^{z)} τινές εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοί, Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικουρείοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὐτοὶ Διογένηους ἄλλους τινές, καὶ Ἀντισθένηους ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ATK. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὃ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνν διάφορα.

u) βούλη] βούλει 3011. x) ῥᾶον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις] An vulgo omissum inserui, Belino probante, e 3011. et μάθης vulgatum e conj. Guyet, et Bel. in μάθοις mutavi. Cf. supra ad cap. 8. v. δουλεύει. Ceterum ad μάθης haec notavit Reitzius: „Nihil hic variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, Solanus quinque repetit, ad verba ἴδιδότε, ἐφίετε, etc. quae subijcere nihil attinet.“ y) μία τις] τις μία 2954. 3011. inepto ordine. μία τις B. 1. 3. sed A. 1. 2. et recentt. μία τις enclitice, ut par erat. z) ἄλλοι πολλοί] ἄλλαι πολλαί 3011. male, iudice Belino.

dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter dicendum interrogato, et contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. Hermes] cujus tu nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum,

an verum ego audiui, et alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Diogenis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora sunt, et adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

ΑΤΚ. Τὸ δὲ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡν αὐ- p. 753.
τῶν, ἀλλ' οὐ πάντα, διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΤΚ. Ἰθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πι- 15
σιτύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι
θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρeis σὺ ^{a)} τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν
Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσεῖναι,
ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυού-
σης ^{b)}, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνα
ταῦτ' ἐτεκμαίρου ^{c)} τότε; καὶ μὴ μοι τὸν νῦν δὴ ^{d)} τοῦτον
σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφόν, ἥδη τὰ βελ-
τίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως p. 754.
ἀποκριναί, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Ἀνκίνη.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γάρ

a) σὺ] omittendum censet Gean. At vid. Adnot. b) ἐπι-
δεικνυούσης] ἐπιδεικνυούσης B. 1. c) ἐτεκμαίρου]
ἐτεκμήρω 2954. 3011. quod ob τότε sinistre probavit Bel., quum
vel ob eandem vocem unice probandum esset Imperfectum.
Cf. supra ἡξίους, et mox εἶας. d) δὴ] Ita in omnibus tum
vett., tum recentt., Edd. legitur excepta Reitz. ubi δὲ est, et
notatum ab Editore, δὴ legi in Hag. Etiam Cod. 3011, ha-
bet δὴ.

Lyc. Sed verum quidem,
puto, omnino unum illo-
rum esse, at non omnia, si
quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice,
responde mihi, cui tandem
argumento fidem tu primum
habens, cum philosopha-
tum ires, ac multae tibi ja-
nuae paterent, caeteris re-
lictis, Stoicorum illam in-
gressus sis, ac per eam de-
creveris ad virtutem intra-
re, velut sola ea vera sit,
et rectam viam ostendat,
reliquis ad caeca et exitum

non habentia loca ducenti-
bus; quo, inquam, argu-
mento ista tum colligebas?
Nec velis mihi illum, qui
nunc es, te ipsum cogitare,
vel semisapientem, vel sa-
pientem plane, qui meliora
judicare prae nobis, qui de
vulgo sumus, possis: verum
pro eo responde, qualis tum
eras, idiota, et mei, ut nunc
sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid
hoc tibi sermone velis, Ly-
cine.

Lyc. Atqui nihil valde
tortuosum interrogavi. Cum

p. 754. ὄντων φιλοσόφων, ὅλον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων^{e)} προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἷας, ἐξ ἀπάντων δὲ προσιόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προσιπῶν^{f)}; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν, οἶμαι, ἐκάστω εἰδότη.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν θεόν.

ΑΤΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτό, ἢ ἱκανὸς ᾧ σου αὐτὸς εἶναι ἐλίσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σάυτον, ἄνευ τοῦ^{g)} θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΑΤΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις^{h)} τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνώστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἢ ἀρίστη φιλοσο-

e) ὑμετέρων] „ἡμετέρων male Forst.“ Idem et in B. 3. reperitur. f) προσιπῶν] „Sic Edd. omnes et M. Προσειπῶν legendum conjiciunt, vid. nott.“ Habet προσειπῶν 3011. probante Belino; nec dubitavit Schmiederus novam lectionem, eamque incommodam, recipere. g) τοῦ] τῶν male B. 2. τοῦ ceterae et M.“ h) ἂν διδάσκοις] διδάσκοις ἂν 2954. 3011.

enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, et de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, et secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit,

opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci

φία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἦν ἄν τις ἔλοιτο, πάρεις τὰς p. 754. ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΑΤΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατῶ-p. 755. νικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίθμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΑΤΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἑξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τάληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὥς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοι¹⁾ εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοι εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον, ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΑΤΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐ- 17

i) φιλήδονοι[] φιλήδονοι Α. 2.

possit, quae sit optima philosophia, et verax, quam quis relictis caeteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam, Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

Lyc. Quanto (*fere*) plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis medocere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas et multitudine judicasse, et verum

apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes et contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse et cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, et in univ-
ersum omnia.

Lyc. Dicebant vero de il-

p. 755. τῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν^k).

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΑΤΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· [οὐτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες^l].

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΑΤΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΑΤΚ. Ὅρᾳς ὅπως αὐθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τὰ-
p. 756. ληθές, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὥς πιστεῦσαι ὅτι
'Ερμώτιμος, ἀνὴρ^m) συνετός, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα
περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις
ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα ἐποιεῖτο τὴν αἴ-
ρεσινⁿ) καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν^o). οὐ γὰρ πιστεύσαιμι^p)
σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα^q), ὦ Λυκῖνε, οὐκ τοῖς ἄλλοις μό-

k) ἀντ' αὐτῶν] Ita vulgo. Sed, monente *Belino*, αὐτῶν ediderunt *Bipp.* et *Schm.* At vid. Adnot. l) οὐτοι δὲ — φιλοσοφούντες] „Vid. notas.“ m) ἀνὴρ] „deest in W. adest in Edd.“ n) ἐποιεῖτο τὴν αἴρεσιν] „Haec et seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. et M. notat *Solanus*.“ o) ἀξιῶν] ἀξίαν *Guyet.* ἀξιῶν *Seager.* Ego mallem ἀξίωσαι, Vid. Adnot. p) πιστεύσαιμι] πιστεῦσαι 3011. 2954. q) Ἄλλ' οἶσθα] „Et haec duo verba sic legi in Edd. et M. notat *Solanus*.“ Sed malebat tamen idem, Ἄλλ' ἴσθι, vel ἄλλ' εὖ ἴσθι. Vid. Adnot.

lis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant caeteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotas dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum

me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia et philosophis fidem habuisse idiotis, et secundum illorum dicta fecisse electionem et principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lyci-
ne; non aliis modo credidi,

νον ἐπίστανον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτῷ. εἰδὼν γὰρ αὐτοὺς κοσμίως p. 756. βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰ, ἀρ-
έγνωτους, ἐν χορῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἄβρὸν, οὐδ'
αὐτὸν πάνν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον¹⁾), ὡς ἐκκληκτον εἶ-
ναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ
δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν.

ΛΥΚ. Ἀρ' οὖν κῆκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
κρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτοὺς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὃ
Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας
πικρῶς, καὶ φιλονεικῶς πάνν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνοουσίαις,
καὶ τὰλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρῃς
ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῇ, καὶ ὁ πάγων βαθὺς, καὶ ἐν χορῷ ἢ p. 757.
κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν²⁾ τουτονὶ κανόνα,
καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ
χρῆ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μὴδὲ σκυθρωπὸς ἦ,
καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀπο-

r) ὑπερεκπίπτον] „Sic J. Fl. Par. H. S. et M.“ Sic et A.
1. 2. B. 1. 3. 2) ἔχωμεν] ἔχομεν 2954. Bel. Schm. ἰωμεν
3011. mendose, ut ait Bel. Vid. Adnot.

sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (quo fit. ut attornitus aliquis et plane cynicus sit) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere?

verbi causa, fenerari, et reposcere acerbe, et rixose omnino contendere in congressionibus, et reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, et barba prolixa, et capillus ad cutem detonsus? et, quod superest, hunc habemus (habeamus) canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo vultu, reproban-

767. 19 βλητέος; Ἄλλ' ὄρα μὴ καὶ ταῦτα, ὧ Ἑρμότιμ, παίζεις πρὸς με^t), πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ΕΡΜ. Διὰ τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΤΚ. Ὅτι, ὧ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκείνοι εἰσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδῶν τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρηὶ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ᾖν^u) ἐπιθυμολῇ φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνώῃ ἂν^x) τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὀρεῖν δυνάμενος^y);

p. 758. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὧ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΤΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὧ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶ-

t) πρὸς με] Sic vett. Edd. omnes et Schaeff. Melett. p. 115. Sed Reitz. et recentt. πρὸς μέ. Cf. Adnot. u) ᾧν] „ᾧν W. Sed Edd. omnes ᾧν.“ Falso haec notula in Ed. Reitz. ad praecedens ᾧν relata. Ceterum recentt. omnes recte amplexi sunt Reitzianam emendationem, etiam Schaeffer. Melett. p. 100. x) τῷ διαγνώῃ ᾧν] Olim τῷ διαγνώ. Reitz. τῷ διαγνώ sine jota subscripto. Bip. insuper τῷ sine accentu, in quo temere obtemperavit perverso Belini praecepto. Cujus Codd. duo διαγνώωναι suppeditant, unde ipse fieri volebat διαγνώ ᾧν, Schaefferus autem Melett. p. 100. διαγνώῃ ᾧν, quem nos secuti sumus. Vid. Adnot. y) δυνάμενος] „δυναμένω W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. Par.“ Nec A. 1. 2. B. 1. 5.

us est ac rejiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narrasti, quae sit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formosissimam

illas speciem configuravit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignoverit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere neque incensum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quod-

ναι τῶν οὕτω μεγάλων ²⁾), καὶ ἅπασι χρησίμων ³⁾). πλὴν ⁴⁾), p. 758.
εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μετέτωσαν οἱ τυφλοὶ,
ἐπεὶ περὶ μηδὲ ὁρῶσι. καὶ τοὶ ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλι-
στα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάννυ ἄχθονται ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ
δὴ βλέποντες, καὶ πάννυ ὀξυδερεκεῖς ὥσι, τί ἂν δύναιντο συνι-
δεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; "Ο 20
δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστὶν ⁵⁾), οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν
ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις ⁶⁾ αὐτοῖς, καὶ ⁷⁾ ἡξίους ἀμείνων γί-
γνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων
τῶν γνωρισμάτων διορᾶν τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ
γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ⁸⁾ διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρ-

2) μεγάλων] δοκίμων 3011. a) χρησίμων] χρήσιμον conj.
Seyb. ad γνωρίσματα referendum. Non animadvertit V. D. sic
tautologia admodum molesta onerari locum, quum in voce
κοινόν jam insit eadem vis, quae in ἅπασι χρησίμων inforet.
b) πλὴν] τε ἂν 2954. 3011. male, ait *Belinus*. c) τοιόν-
δε ἐστὶν] Hanc veterem scribendi rationem, quam B. 1. 3.
A. 1. 2. sequuntur, quaeque ex intimis linguae penetralibus
prodiit (vid. *Wolffg. Reiz.* in aureo libello de Accentus Inclina-
tione p. 108. ed. *Wolf.*) restituere placebat. Variant recen-
tiores: τοῖον δὲ ἐστὶν *Reitz.* et *Bip.* τοῖον δὲ ἐστὶν *Schm.* τοῖον-
δε ἐστὶν *Seyb.* Cf. ad c. 22. in Varr. Lectt. d) προσήεις]
Ita *Seyb.* ad exemplum Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. sed προσήεις,
male deficiente jota, *Reitz.* *Bip.* *Schm.* e) καὶ] ἀλλὰ καὶ
Guyet. imperite. Vid. Adnot. f) οὕτω] οὕτε B. 3. mendum
typographicum.

dam signum esse rerum ita
magnarum et omnibus uti-
lium. Interim, si videtur,
extra philosophiam nobis
maneant caeci, quandoqui-
dem neque oculis cernunt:
quamquam talibus vel ma-
xime necesse erat philoso-
phari, ne nimis graviter ca-
lamitatem ferrent. Sed ipsi
sane, qui vident, si vel
acutissimum cernant, quid-
nam videre queant eorum,
quae in animo sunt, ex illo
externo amictu? Quod au-

tem dicere volo, ejusmodi
est. Nonne *verum est*, te
amore quodam mentis et sen-
tentiarum in his viris ad eos
accessisse, et mente ac sen-
tentiis fieri voluisse melio-
rem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo po-
tuisti signis, quae modo di-
cebas, recte vel secus philo-
sophantem pervidere? Ne-
que enim solent ita dilucere
talialia, sed secreta sunt, in

- p. 758. ῥητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνοουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἑφαιστοῦ· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ
- p. 759. νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἑφαιστον εὐτεχνίας περὶ ^{g)}· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἑφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπέπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὃν περ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκείνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε ^{h)}· τὸν Ἑφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρον, ὥς, ἀναπετασθεῖσων, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ εἰ ⁱ⁾· ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκείνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώτων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ^{k)}· ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὥς ἔοικε, διὰ τοῦ

g) περὶ] „Sic recte Juntin. Aliae perē.“ In B. 1. 3. A. 1. 2. item περὶ scriptum. h) ἐπέπληξε] „Sic J. H. A. 1. P. (?) item M. et P. ἐξέπληξε male Fl. et Par.“ Illud etiam in A. 2. B. 1. 3. i) εἰ] „εἰ B. 2. ἢ reliqq. et M.“ Retinuit Reitz. ἢ, nec non recentt. Verum etiam B. 3. habet εἰ, quod recepi-mus. Vid. Adnot. k) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm.

occulto latent, sermonibus et congressionibus, et operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, et Neptunum, et Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumse-

rant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, et increpuit architectum illius Vulcanum, quod non et valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, et

στέρνου, καὶ ἀνέφικται σοι τὰ πάντα, ὥς εἰδέναι μὴ μόνον ἄρ. 759. βούλεται, καὶ ἂν γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκίνα· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλόμην· 21 καὶ σὺ μεταμέλει μοι τῆς αἰρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γούν ἐμέ.

ΑΤΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-ρ. 760. λὰ περιόψει με παραπολούμενον¹⁾ ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν^{m)} σοι ἀρέσκει, ὣν ἂν εἴπω.

ΑΤΚ. Οὐκ, ὦ γὰθῆ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλειςⁿ⁾ εἰπεῖν ὁποῖον ἂν με^{o)} ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθο-νεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ Ἰσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ περὶάσσομαι, ὅπως ἂν οἷός τε ὦ, κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

1) παραπολούμενον] „παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. Par. S. etc. et P. παραπολόμενον W.“ Cf. ad cap. 1. extr. m) ἂν] „Rectius abest ἂν in W.“ Imo rectius adest in ceteris omnibus. Neque recte Schm. id pro suspecto uncis inclusit. Vid. Adnot. n) ἐθέλεις] „ἐθέλης J. male. ἐθέλεις quinque Edd. priscæ, et M.“ Juntina lectio ex A. 2. mendo promanavit. o) με] μοι Solan. perperam. Vid. Adnot.

quæ intus sunt trans ipsa, opinor, præcordia cernis, et patent tibi omnia, ut non quæ velit modo, et quæ cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc, mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colli-

vione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim forte tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere (satisfacere) mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, et nobis invides, ne aequè ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro (per) me invenire accuratum de his judicium, et sectam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.

p. 760. EPM. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκίνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἔρις.

ATK. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς^p), εἰ παντάπα-
 σιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ^q)
 22 ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον^r). "Ἐστω δὴ μοι ἡ
 μὲν ἀρετὴ τοιόνδε τι^s), οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς
 ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκείθεν
 ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαν-
 τας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ
 πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ
 πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν ἴδοις^t), φασιν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πό-
 λει^u) τολμώμενον^x), ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολι-
 p. 761. τεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι,
 τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἔνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν^y) ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ γὰρ

p) καταγελάσῃς] καταγελάσῃ 2954. 3011. q) μὴ σὺ] σὺ μὴ
 iidem, et ἐθέλῃς 3011. r) ἄμεινον] ἀμείνων ἢ χειρόων
 Brod. Imo int. ταῦτα. Cf. Diall. Marr. VII, extr. s) τοι-
 όνδε τι] Ita ex A. 1. 2. B. 1. Sed τοιόνδε τι B. 3. τοιόν
 δε τι Reitz. Bip. Schm. τοιόνδε τι Seyb. Cf. supra c. 20. in.
 t) ἴδοις] Ita Schm., monente Belino, e 2954. 3011. Vulg.
 εἶδῃς, pro quo Guyetus voluerat εἶδοις. u) πόλει] πολί-
 A. 2. x) τολμώμενον] τολμηρότερον 2954. 3011. y) ἐκ-
 ποδῶν] ἐκ ποδῶν B. 1. 3. Sed A. 1. 2. ἐκποδῶν, ut Reitz.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cog-
 nitu aliquid dignum dixe-
 ris.

Lyc. Considera igitur,
 sed noli irridere, si homi-
 nis omnino rudis in morem
 illud disquiram: necesse
 enim est ita *facere*, cum tu,
 qui melius scias, dicere
 clarius nolis. Sit igitur mi-
 hi virtus tale quiddam, ve-
 lut civitas quaedam beatos
 habens cives, (ut dicat for-
 te tuus magister, inde ali-
 qua via huc delatus) sapi-
 entes summo gradu, fortes

universos, tum justos, tem-
 perantes, parum Diis mi-
 nores. Eorum vero, quae
 multa apud nos fiunt, cum
 rapiant homines, vim faci-
 ant, justo plus sibi arro-
 gent, nihil videas, ajunt,
 in ea urbe quemquam aude-
 re, sed per pacem et con-
 cordiam civitate una fruun-
 tur. Nec mirum. Quae enim,
 puto, aliis in civitatibus
 seditiones et contentiones
 excitant, quorum caussa
 mutuas sibi insidias struunt
 homines, illa e medio sub-
 lata apud illos sunt omnia.

οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρεῶσιν ^{α)}), ὥς p. 761. διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάσαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν ^{α)}) αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥς τε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βλον βίουσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκίνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν 23
πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἐρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιείσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γυναικῶν, ὅτ' αἰεὶ ἐπικατεχόντων ^{β)}), καὶ κλαυθμυριζομένων ^{γ)}), ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἀρκείνους παρκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιν-

et recentt. ²⁾ ὀρεῶσιν] „Nihil hic variare H. J. et Fl. notat Solanus.“ Neque in reliq. variationis quidquam deprehenditur. ^{α)} ἐξεληλάκασιν] ἐξεληλάκασιν B. 3. ^{β)} ἐπικατεχόντων] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. etc.“ ^{γ)} κλαυθμυριζομένων] „Sic recte Par. A. et M. Edd. reliq. male κλαθμυριζ.“

Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent; sed olim (*dudum*) civitate illa exegerunt, non necessariā rati; quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lyci-ne? nonne dignum est, omnes concupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque animum despondentes

propter longitudinem viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur et ipsi in *tabulis publicis*, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero cura abjicienda; neque si haec antiqua patria manum injiciat, multam habere rationem oportet, neque liberis aut parentibus si cui sint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem hortari et illos ad eandem viam ingrediendum; si vero

p. 761. το, ἀποσεισάμενον^{d)} αὐτούς, χωρεῖν εὐθὺς τῆς παγευδαίμο-
 P. 762.
 Hom. II. νος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα^{e)} τὸ ἱμάτιον, εἰ
 VI, 518. τούτου ἐπιλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ
 XVI, 9. δέος μὴ σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ^{f)} γυμνὸν ἐκείσε ἦκοντα. "Ἢδη
 e. a. 24 γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἦκουσα διεξιόντος, ὅπως
 τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς τὴν
 πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράφειν, καὶ φυ-
 λήτην ποιήσεσθαι^{g)}, καὶ φρατρίας^{h)} μεταδώσειν τῆς αὐτοῦⁱ⁾,
 ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονίην^{k)}.

Par. 'Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην^{l)} ὑπ' ἀνολας, καὶ νεότητος
 Hom. II. τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδη
 V, 201. e. a. ἀμφὶ τὰ προάσεται, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' οὖν
 περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε^{m)} μέμνημαι, ἅλλα τε πολλὰ, καὶ ἦδη

d) ἀποσεισάμενον] „Sic Edd. antiqui. ἀποσεισάμενους ms. P. ἀποσεισάμενος Cod. Angl.“ e) ἀποῤῥίψαντα] „Sic P. ἀποῤῥίψαντας Edd. et M. male.“ f) καὶ] „deest in B. et Angl. C. adest in Edd. et M.“ g) ποιήσεσθαι] Sic rescriptissimus cum Bel. et Schm. ad fidem Codd. 2954. 3011. pro vulg. ποιήσασθαι, quod cum praecedentibus Infinitivis non minus, quam cum sequente, pugnat. h) φρατρίας] „Sic recte B. 2. S. et Schol. φατρίας corrupte J. H. A. 1. Fl. Fr. Par. et M.“ Nec non A. 2. sed φρατρίας etiam B. 1. 3. i) αὐτοῦ] αὐτοῦ e Bel. conj. scripserunt Bipp. et Schm. At vid. supra ad cap. 17. k) εὐδαιμονίην] εὐδαιμονίην Reitz. per errorem, quem correxerunt recentt. l) οὐ πιθόμην] „Sic H. Fl. Par. A. 1. (et 2.) οὐκ ἐπιθόμην B. 2. et S.“ Sic et B. 1. 3. At sunt haec Homerica, quae Retinenda videbantur. Nempe parodia est locorum Il. V, 201. XXII, 103. m) εἴ γε] „Sic J. H. A. 1. Par. S. ὡς εἴγε Fl. et W. Sed εἴ-

noliat, vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; et ipso abjecto vestimento, si forte illo comprehenso impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civita-

tem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, et adscripturum civibus, cum advenissem, et tribulem facturum, et curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum incititia, (quindecim fere anni sunt,) non sum obsecutus; forte circa ipsa jam suburbia, et ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene

καὶ τάδε ^{u)}), ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθι- p. 762.
γενῆς ^{o)} δὲ οὐδεὶς ^{p)}). ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτευέσθαι
πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πέ-
νητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν p. 763.
γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
γραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ'
ἀπὸ γένους, οὐδὲ ^{q)}) λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχορῇ δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πο-
λίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πό-
νον ^{r)}), καὶ τὸ λιπαρὲς ^{s)}), καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακ-
εῖσθαι, πολλοῖς τοῖς δυσχερεσί κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα·
ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξεται ^{t)}), καὶ διεξέλθῃ ^{u)}) πορευόμενος

ye supra scriptum erat, vid. nott. " ὡς εἶγε etiam 3011. n)
καὶ ἡ δὴ καὶ τὰ δὲ] „Sic esse in Fl. H. et M. notat Solanus.
Sed et B. 2. A. 1. Par. et S. ita habent.“ nec non A. 2. B. 1.
3. nec est, quod merito offendat. o) αὐθιγενῆς] ἰθαγενῆς
3011. mendose. p) οὐδεὶς] οὐδὲ εἰς 3011. non male. q)
οὐδὲ] „καὶ οὕτω Fl. οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae
et Cod. P.“ r) πόνον] πόνων Reitz. haud dubie per erro-
rem, quem imprudenter repetierunt recentt. omnes. Nam in
vett. omnibus est πόνον. Sic carere jam possumus optima
ceteroquin conjectura Schaeferi Melett. p. 129. καὶ πόνων τὸ
λιπαρὲς. s) λιπαρὲς] „Sic optime G. P. Erasmus etiam α
in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. Sic etiam 2954.
et 3011. Vid. Adnot. t) ἐπιδείξεται] „Ita J. H. B. 2.
Fl. Par. et M.“ u) διεξέλθῃ] Ita 2954. 3011. Belin. Bip.
Schm. pro vulg. διεξέλθοι, pro quo jam S. διεξέλθῃ sine jota
subscripto. Ceterum mallet tamen Belinus ἐπιδείξαιτο καὶ
διεξέλθοι. Vid. Adnot.

memini, tum alia multa,
tum ista etiam: Omnes ibi
advenas esse et peregrinos,
indigenam neminem: sed et
barbaros in civitate versari
multos et servos, et defor-
mes, et parvos, et paupe-
res, atque in universum ci-
vem esse, qui velit: legem
enim illis esse, non ex cen-
su adscribi aliquem, neque
ex habitu, vel statura, vel
pulchritudine, neque ex ge-
nere, neque claris ex ma-

joribus; sed istorum nec ra-
tionem ullam haberi apud
illos: sufficere autem uni-
cuique ad hoc, uti civis
fiat, prudentiam, et hones-
ti amorem, et laborem, et
deliciarum contemptum, et
animum, qui neque cedat
temere, neque molliatur,
si in multis in via difficul-
tates incidat. Atque adeo,
si quis ista in se esse demon-
straverit, emensusque to-
tum ad urbem usque iter

p. 763. ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην εἶναι ²⁾ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἰσότημον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

25 EPM. Ὁρᾷς, ὦ Λυκίνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μί-
p. 764. κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω κα-
λῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

ATK. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἐρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἔρῳ, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐζαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ᾗν ἢ πόλιν, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πά-
λαι ἂν, εὖ ἴσθι, μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ᾗεν ἐς αὐτήν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ βασιφῶδης) πάνν πόρῳ ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄρι-
στον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρῆναι ¹⁾ ποιεῖν;

EPM. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ATK. Οὐκοῦν σοὶ μὲν ἐπὶ ²⁾ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φά-

x) εἶναι] „ὄντα] εἶναι Angl. et P. ὄντα Edd. omnes et M. “
Reitzium secuti sunt recentt. Nos consultius duximus legiti-
mam duorum Codd. lectionem praeferre. y) οὕτω χρῆ-
ναι] χρῆναι οὕτω 3011. Bel. Schm. z) σοὶ μὲν ἐπὶ] „Sic

fuerit, eum civem esse con-
tinuo, et aequo jure, quis-
quis alioqui fuerit: ista au-
tem nomina, deterior, me-
lior, nobilis, ignobilis, ser-
vus, liber, neque esse om-
nino, neque nominari in
ea civitate.

Herm. Videsne, Lycīne,
quam non frustra, neque
parvis de rebus laborem, qui
civis cupiam fieri et ipse
pulchrae adeo et beatæ ci-
vitatē?

Lyc. Nam egomet eorun-
dem, quorum tu, amore
flagro: neque est, quod mi-
hi ante ista (prae istis) ve-
lim contingere. Si quidem

igitur in propinquo esset il-
la civitas, et manifesta in
conspectu omnium, olim,
crede mihi, ipse nihil cun-
tatus ad eam perrexissem,
et civis illius essem a longo
inde tempore. Cum vero,
ut vos dicitis, tu nempe et
Hesiodus consarcinator ille
carminum, longo admodum
spatio remota habitetur,
necesse est et viam, quae
ducit ad illam, quaerere,
et ducem optimum. An non
putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione
perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad
promissionem, et scientiae

σκειν εἰδέναι, πολλή ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ p. 764.
 ἔτοιμοι παρεστᾶσιν, αὐτόχθονες ἐκείθεν ἵκαστος εἶναι λέγον-
 τες. ὁδός γε μὴν, οὐ μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλὰ
 καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιοι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ
 ἰσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἵσκειν, ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ^{a)} ἄρ-
 κτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας ^{b)}. καὶ ἡ μὲν διὰ λειμῶ- p. 765.
 νων καὶ φυτῶν καὶ σικῆς, εὐνδρος ^{c)} καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντί-
 τυπον ἢ δὺςβατον ἔχουσα. ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πο-
 λὺν ἥλιον καὶ δίφρος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὁμως αὐ-
 ται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ
 ἐναντιώτατα ^{d)} τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία
 ἐστίν ^{e)}. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν 27
 τῆς ἀτραποῦ ἐκείτης ^{f)} ἐφρεστῶς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξί-
 οςτος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ^{g)}

J. H. Fl. Par. σὸν μὲν ἔτι P. " σοι sine accentu Reitz. et recentt.
 Sed cum accentu vett., e quibus B. 1. post ἡγησομένων inter-
 rogationem notavit. Seager. conj. ὅσον μὲν ἐπὶ. Vid. Adnot.
 a) ἐπὶ τὰς] „ἐπὶ τῆς W.“ b) μεσημβρίας] μεσημβρίας
 B. 3. c) εὐνδρος] „Sic Edd. praeter J. omnes; haec enim
 εὐνδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat.“
 Sic etiam in B. 1. 2. 3. d) ἐναντιώτατα] „ἐναντιώτατα
 Jens. Nil mutant Edd. nec M.“ Vid. Adnot. e) καὶ ἡ πᾶ-
 σα ἀπορία ἐστίν] „Nihil hic mutant Edd. nec M.“ f)
 ἐκείτης] „ἐκείτης Jens. Sed nihil mutant Edd. nec M.“
 Vid. Adnot. g) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. e Jensii conjectura
 hand sane probanda. Cf. infra not. ad verba περὶ τῆς αὐτοῦ
 ὁδοῦ.

professionem, multa tibi
 ducum copia. Multi enim
 parati adstant, indigenas
 inde esse quisque se dicen-
 tes. Sed via non una atque
 eadem videtur, sed multae
 ac diversae, ac nihil altera
 alteri similes. Nam haec
 quidem ad occidentales par-
 tes, illa vero ad orientem
 videtur ferre; haec ad sep-
 temtriones, et altera recta
 ad meridiem; et haec qui-
 dem per prata, et plantas,
 et umbram, irrigua et amoe-

na, nihil durum habens,
 nihil incedentibus asperum;
 altera vero saxosa, et as-
 pera, solem multum ac si-
 tim et laborem denuntians.
 Et tamen omnes haec ad ci-
 vilitatem ferre dicuntur, quae
 una est, ipsae in maxime
 opposita exeuntes. Hic igitur
 mihi, et quidem omnis
 dubitatione vacat. Ad quam-
 cunque enim illarum veni-
 am, vir ad caput uniuscu-
 jusque tramitis, in ipso in-
 gressu adstans fide dignis-

p. 765. ἀπιέναι^{b)}, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθάτας, μήτε ἄλλοις *) ἡγήσασθαι δυναμένοις¹⁾ ἀκολουθήσαντας. καὶ ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ καίνομαι τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ^{k)} ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ^{l)} ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό, τε^{m)} τοίνυν πλήθοςⁿ⁾
p. 766. τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι^{o)}, καὶ τὰ ἐκταῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ^{p)} μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

h) ἀπιέναι] ἐπιέναι conj. Seager. Class. Journ. Vol. XIII. p. 74. *) ἄλλοις] ἄλλήλοις W. ἄλλους B. 2. male. Hoc et in B. 1. 3. legitur. i) δυναμένοις] Sic J. Fl. A. 1. etc. δυναμένοις Par. et B. 2. Sic et B. 1. 3. Unde Schm. conjicit ἄλλοις ἡγ. δυναμένους ἀκολουθήσουσι. Vid. Adnot. k) αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. αὐτῆς Voss. male. Sic refert Reitz. in nota; nec falso: nam A. 1. 2. B. 1. 3. habent αὐτοῦ. Sed in textu Reitz. legitur αὐτοῦ, et sic ediderunt etiam Seyb., Bip. et Schm. Cf. Adnot. l) παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτὸν W. P. L. Cf. Diall. Mortt. XX, 4. Vair. Lectt. r). Tom. II. p. 216. m) τό, τε] τοῦτό τε conj. Seager. l. l. Sed vid. Adnot. n) πλήθος] Abest articulus a B. 2. et M. adest in omnibus Edd. reliq. Et B. 3. caret articulo τὸ ante πλήθος. Unde et nos omisimus. o) ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. ὑπερδιατεινόμενοι Edd. Sic enim in Edd. legitur, non, ut Reitzius, et hinc Bip., falso tradunt, ὑπερδιατεινόμενοι. p) ἢ τῷ] Sic A. 1. 2. B. 1. Reitz. Seyb. ἢ τῶν male Bip. et Schm. mendose B. 3. ἢ τῶν.

simus, et manum porrigit, et in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde (illuc) venerint, neque alios, eoque peritos duces, secuti sint. Et si ad proximum accersero, ille quoque similia de sua via promittit, et alia detrahit; et ille, qui juxta hunc est, similiter, et sic

deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, et in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra contententes, suamque singuli laudantes, Neque enim, in quam contrarius, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

ERM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ 766. 27
προωδοικορηκόσιν, ὧς Ἀνκίρε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλεῖτο.

ATK. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ πόλιν ^{q)} ὁδὸν ἰλδοῦσιν; ἢ
τίνι ^{r)} τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ
ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων
ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι ^{s)}).

ERM. Πῶς τοῦτο φῆς;

ATK. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συν-
δοικορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ,
τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ^{t)} ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὕμν-
εραν· ἢ πῶς γὰρ, ὧς Ἐρμώτιμε, οὐχ οὕτως ^{u)});

ERM. Πῶς γὰρ οὕ;

ATK. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι
ὁμοίως ἄγνοα, τῷ ^{x)} μᾶλλον χρη πιστεύσαι τῶν ὀδοκόρων.
ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μίας
περιεφερόμενον, καὶ ἐκείνην ἐπαινούντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη

q) πο[λιν] πᾶσαν 3011. r) τίνι] τίσι 3011. 2954. ut con-
jecerat Brod. Sed Edd. omnes τίνι. s) μετεληλυθόσι]
„μετεληλυθός W. male.“ Sic et 2954. sed μετεληλυθός 3011.
Non male quidem habet Neutrum, ad τὸ ἄπορον referendum,
ut judicat *Belinus*. Sed nihil tamen opus est mutatione. t)
καὶ] „abest a W. adest in Edd.“ u) οὕτως] „οὕτω“ Sic
H. J. Par. S. A. 1. οὕτως Fl. et M.“ Quod nos praetulimus.
Vid. Adnot. x) τῷ] Ita vet. Edd. et *Reitz. Seyb.* sed τῷ en-
clitice *Bip. Schm.* Similiter peccatum ab iisdem cap. prae-
ced. extr.; cap. 19. et saepius.

Herm. At ego ista te con-
siliij inopia liberabo. Si
enim his, Lycine, fidem
habueris, qui viam illam
ante fecerunt, non errave-
ris.

Lyc. Quibus dicis? et
qua via euntibus, aut quem
ducum secutis? rursus enim
nobis eadem consilij inopia
alia se forma offert, cum a
rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem
in Platonis viam digressus,

eoque viae duce [comite]
usus illam nimirum lauda-
bit; ille vero Epicuri viam,
atque alius aliam: tu autem,
vestram: nam qui non ita
fiat, Hermotime?

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberasti me
dubitatione, sed adhuc ae-
que ignoro, cui viatorum
magis credendum sit. Vi-
deo enim unumquemque il-
lorum cum ipsum, tum du-
cem, unius modo viae pe-
riculum fecisse, et illam

- p. 766. μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' οὐ μὲν ἀφίκεται πρὸς τι τέλος, καὶ εἰδὲ τινα πόλιν,
- p. 767. δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἔχρην, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι, ἥ, δέον ¹⁾ εἰς Κόρινθον ἰλθεῖν, ἢ δ' ²⁾ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τις πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαλοί ³⁾, ὥς οἰεσθαι καὶ τὴν εἰς Ἑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

28 ΔΤΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμ, οὐ μικρὰς δεῖ βου-

y) ἥ, δέον ¹⁾ „Hδώς Edd. omnes male, praeter S. quae ως δέον. “H δέον recte margo A. i. W. Et sic correxerat Anonym. in H. ἴσως ως εἰδὼν L. Et δέον Heins. Aliter Marcil. quem vide.“ 2) ὃ δ' ²⁾ ὅδ' vett. Edd. Rectius Reitz. et recentt. ὃ δ'. Vid. Adnot. a) παραπαλοί ³⁾ „παραπαλή Fl. et M. a recentiore manu.“ Vulgatam servant reliqq. παρακαλεῖ 2954. 3011. minus bene, ait Belin.

laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde sciam vera illum dicere. Verum venisse illum ad finem quandam, et vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius ciues esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem

non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilli reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum et Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva delibe-

λῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο p. 767.
 δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν,
 ἐκείσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον
 ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλωνος, ἢ Βάκτρων ἀπionτες. οὐδὲ γὰρ
 οὐδ' ἐκείνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν
 ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν
 τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι p. 768.
 καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ
 τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν^{b)} παραβόλως ἀναρβύπτειν,
 οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλεῖν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ζυγός, ὥς
 ἢ παροιμία φησὶ τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον^{c)} διαπλευσαι
 θέλοντας. ὅτε^{d)} οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ
 τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ^{e)} ἀλη-
 θούς, ἐνδὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν^{*}), ὅπερ οὐδὲ τῷ
 Ὀμηρικῷ τοξότην ὑπῆρξεν. ὅς^{f)}), δεῖον τὴν πελειάδα κατατο-
 ξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν^{g)}). ὁ Τευκρὸς, οἶμαι. ἄλ-

Hom. II.
XXIII,
865.

b) δατν] „Sic Edd. δετ P.“ Vid. Adnot. c) Ἴόνιον] „rec-
 te Edd. Ἴωνιον Cod. M. prave. Vid. nott.“ d) ὅτε] ὅτι
 2954. 3011. e) τοῦ] „τῆς W. Nihil mutant Edd. veit.“ *)
 ψευδεσιν] Mallem ψευδίσιν, ut opponerentur τὰ ψευδῆ et
 τὸ ἀληθές. ut infra c. 30. ὥς — εὐρίσκειεν τὰ ληθῆ τε καὶ ψευ-
 δῆ. f) ὅς] „Sic J. Fl. A. 1. S. et M. ὥς Par. H. Fr. B. s.
 male.“ ὥς B. 1. 5. sed ὅς A. 2. recte. g) ἔτεμεν] „ἐτέτε-

ratione opus est ad electio-
 nem viarum pariter ac duc-
 torum: neque id, quod est
 in proverbio, hic agemus,
 Quocunque nos pedes tulerint,
 eoimus: alioquin impruden-
 tes pro ea, quae Corinthum
 fert, alteram, quae Baby-
 lonem aut Bactra ducit, in-
 grediamur. Neque vero con-
 sultum est fortunae permit-
 tere, ut qui forte optimam
 capessituri simus, licet si-
 ne examine in unam quam-
 cunque viarum ingrediamur.
 Etenim potest quidem id
 quoque fieri, et forte ali-
 quando in longo tempore

factum est. At nos de tan-
 tis rebus non puto oportere
 periculosam temere aleam
 jacere, neque in angusto ad-
 eo concludere spes nostras,
 viminea, quod est in pro-
 verbio, scapha Aegaeum Io-
 niumve mare ausos trajice-
 re: ubi nec fortunam cum
 ratione accusaremus, si ea
 sagittando vel jaculando
 non omnino feriat verum,
 quippe quod unum sit in-
 ter mille mendacia: quale
 quid nec Homericō illi sa-
 gittario contigit, qui, cum
 columba dejicienda esset,
 lineam telo rupit; Teucrum

- p. 768. λὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθηῆσθαι ^{h)}
 p. 769. καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξέματι ἐπλίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ θν
 ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ
 ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν,
 ἐπλίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν
 οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὅπῃσιν ἔσ-
 διον, ἣν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πνεούσῃ ¹⁾ τις αὐτόν, τὰ ἀπόγεια
 λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶν-
 τα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σά-
 λου, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν
 τινα, θεύσασθαι εἰ ἐπιφορὸν ἐστὶ καὶ οὖριον τὸ πνεῦμα τοῖς
 p. 770. εἰς Κόρινθον ^{k)} διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νῆ Δία, κυβε-
 ρνήτην ἓνα τὸν ἄριστον θαλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἷαν
 διαρτίσαι πρὸς τηλικαῦτον κλύδωνα.

29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίνα, παραπολύ. πλὴν
 οἷδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, ὑπὸ ἄλλους ἐν εὐ-

μεν W. " Sic et 3011. h) τραθηῆσθαι] „τραθηῆσθαι
 Pell. " Τῶν πολλῶν τε τραθηῆσθαι conj. Guyet. i) πνεού-
 ση] Vulg. πλεούση. Vid. Adnot. Deinceps pro τις B. 3. habet
 της. k) εἰς Κόρινθον] „Κόρινθον δε W. P. Nihil mu-
 tant J. H. Par. etc. " Nec A. 1. 2. B. 1. 5.

fuisse arbitror. Sed multo
 rationabilius est sperare fu-
 turum, ut de multis *quid-*
dam [quodcunque sit] feria-
 tur, et in telum quasi inci-
 dat, quam unum illud om-
 nino ex omnibus. Non par-
 vum autem esse periculum,
 si spe illā inducti, futurum
 ut melius fortuna pro nobis
 eligat, pro recta via in er-
 ronearum aliquam ignoran-
 tia incidamus, ita me putō
 colligere: neque enim redi-
 re jam et retro navigare ad
 salutem facile est, si quis
 semel spiranti se *aurae*, so-
 lutis retinaculis, permise-
 rit; sed necesse est in pela-

go jactari nauseantem ple-
 rumque, metuentem, et
 gravato ob agitationem ca-
 pite: cum oportuisset ab
 initio, ante aliquando, quam
 portu exires, conscensa spe-
 cula videre, ferensne sit et
 secundus ventus Corinthum
 navigare volentibus; et,
 per Jovem, gubernatorem
 unum optimum deligere,
 et navim bene compactam,
 quae durare ad tantum fluc-
 tum possit.

Herm. Ita quidem, Ly-
 cine, multo melius. Ve-
 rum novi equidem, te, si
 circulo omnes obeas, nec
 duces meliores inventurum,

φοις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνουσ, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους π. 770.
τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς τὴν ¹⁾
Κόρινθον, ἐκείνοις ἔσῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος
ἔχνη προῶν· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΔΤΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὃ Ἑρμότιμ, εἰρηκας;
εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳ ξυνοδοικορῶν, καὶ ὁ
Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἔλθῃν ²⁾ με εἰς τὴν
Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ, ἕκαστος. ὥστε ἢ πᾶσι πιστεύειν
χρῆ. ὅπερ γελοϊότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακροῦ γὰρ ³⁾
ἀσφαλτέστατον τὸ τοιοῦτον⁴⁾, ἄχρῃς ἂν εὐρωμεν τάληθ' ὑπισχ-
νούμενον ⁵⁾. Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω; ἀγνοῶν ἔτι 30
ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σε-
παιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊ-
κῶν ⁶⁾, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν

- 1) εἰς τὴν] „πρὸς] εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes.“ Nos εἰς τὴν, probante *Belino*, et praecunte *Schmieder*, edidimus e 2954. 3011. qui cum W. et P. consentiunt. m) ἂν ἔλθῃν] Vulg. ἀνελθεῖν uno verbo, quod recte *Jacobinus* censuit in ἂν ἔλθῃν esse mutandum. Simile vitium ἀπιστάσμεν supra cap. 3. similiter correctum est. Ἀνελθεῖν, quod B. 3. habet, nihil est, nisi error. n) γὰρ] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*“ ο) τὸ τοιοῦτον] „Sic Edd. J. Fl. H. Par. A. 1. (nec non B. 1. 3. A. 2.) τὸ τοιοῦτο M.“ p) ἄχρῃς ἂν — ὑπισχνούμενον] Haec verba ab aliena manu adserta esse putat *Belinus*, quippe non penitus intellecta. Vid. Adnot. q) εἰδὼτι τὰ τῶν Στωϊκῶν] τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδὼτι 2954. quem verborum ordinem ut gratiorem com-

neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. *Lyo*. Videsne, quam commune illud. Hermotime, dixeris? Eodem enim modo et qui cum Platone viam faciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit.

Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum dogmata didiceris, et unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lu-

p. 770. τις ἀναβιβῶναι ποιήσεται Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶν με, καὶ ¹⁾), νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες ²⁾), ὕβρεως ἕκα-
p. 771. στος δικάζονται, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωννα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομέ-
νους, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραθεῖς ³⁾) ὅλως ὧν φασκόμεν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει ⁴⁾) μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἐρμώτιμω ἐπέσθην φίλῳ ἀνδρὶ; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἐρμώτιμον τοῦτον, ὅστις ποτὲ ἔστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ἴως-
τε οὐκ ἔχρην ἀπάντων καταγιγνώσκων, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν κα-
ταδιατῶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντα. οἱ δὲ γε ⁵⁾) νομοθέ-
ται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον οὐκ ἔχον λέγειν

mendat *Belin.* sine idonea causa. 1) καὶ] ἢ 8954. non male. Deinceps *ἐς id. et Schm.* 2) ἀγαγόντες] ἀγαγόντες B. 1. 3. 4) πειραθεῖς] πειραθεῖς Scyb. vitiose. 5) ἐξαρκέσει] ἐξαρκέσει couj. *Jens.* Vid. Adnot. 6) οἱ δὲ γε] οὐδὲ γε 3011. vitiose.

cem revocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem, et reliquos: iique circumstantes me interrogant, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cujus auctoritate, Chrysippum et Zenonem nobis praetulisti, homines heri et nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, inquam, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit di-

xisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, et forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed

ὑπὲρ γ) ἑαυτοῦ, ἃ οἶται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν p. 771.
 ἀκροᾶσθαι. ὡς 2) ῥᾶον ἀντεξετάζοντες α) τοὺς λόγους, εὐ-
 ρίσκοιεν τῆς ληθῆς β) τε καὶ ψευδοῦ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν,
 ἐφιδέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. Τοιαῦτα,
 ἅττα γ) εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τάχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ πρὸς 31
 ἐροῖτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴδὲ πώ-
 ποτε δ) ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἳ οἱ ἡμεῖς ἐσμέν, διὰ τὸ μὴ
 ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν ε), ἐν τινι ζ) συλλογῇ τῶν Αἰθιο-
 πων διῖσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶ-
 ναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μὴδὲ 8) ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα p. 772.
 πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ η) εἰ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν
 πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύ-

γ) ὑπὲρ γ] περί idem, minus bene, ait Belin. Deinceps αὐτοῦ
 sola B. 3. 2) ὡς] ὅς A. 2. mendose. α) ἀντεξετάζον-
 τες] „Ita recte J. B. 2. (et 3.) et W. ἀντεξετάζοντας male A.
 1. (et 2. nec non B. 1) H. Fl. Par. S. habebant.“ β) τῆς λη-
 θῆς] τῆς ληθῆς B. 3. vere insana lectio. γ) Τοιαῦτα, ἅττα
 etc.] Haec vulgo cum antecedentibus arctissime conjuncta,
 Seyboldi exemplum secutus, quum res ipsa flagitaret, maxima
 distinctione separavi. δ) μὴδὲ πώποτε] „μὴ δὲ πώποτε]
 Sic J. A. 1. et S. μὴδὲ πώπ. ceterae et M. μὴδεπώποτε B. 2.“
 Hoc et B. 3. et Seyb.; quod primo loco dictum Reitz. et Bip.
 receperant, est etiam in B. 1. et A. 1.; quod medio demique,
 nos cum Schm. scripsimus. Cf. cap. seq. ε) τοπαράπαν]
 Ita A. 1. 2. Reitz. et recentt. τὸ παράπαν B. 1. 3. Vid. Pro
 Laps. c. 6. Varr. Lectt. f) ἐν τινι] Sic in vet. Edd. scrip-
 tum. Reitz. et recentt. ἐν τινι. g) μὴδὲ] μὴ δὲ A. 1. 2. B.
 1. 3. Sed μὴδὲ Reitz. et recentt. h) ἢ εἰ] „ἢ] Sic J. Fl.
 Par. H. et M.“ Sic et B. 1. 3. A. 1. 2. Nihilominus conj.
 Gen. ἢ εἰ, re ipsa probatam, recipere non dubitabam.

similiter audire utramque,
 quo facilius, comparatis in-
 vicem orationibus, quid
 verum falsumve sit inveni-
 ant: et si tamen ita non fe-
 cerint *judices*, provocandi
 ad aliud tribunal potestatem
 lex tribuit. Talia fere dic-
 tuos illos veri simile est.
 Aut forte illorum aliquis
 praeterea me interroget, Dic
 mihi, Lycine, si quis Ae-
 thiops, qui alios nunquam

homines, quales nos sumus,
 usurpasset oculis, eo quod
 patria pedem non extulisset,
 hic igitur in concione Ae-
 thiopum adseveraret atque
 diceret, nusquam terrarum
 homines esse albos, vel fla-
 vos, neque aliud usquam
 nisi nigros, numquid fidem
 apud illos inveniat? Aut
 si quis ei de majoribus natu
 Aethiopibus dicat, Tu ve-
 ro unde haec, audacissime,

p. 772. τατε, οἶσθα; οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ¹⁾ οἶδας ^{k)} ὅποιά ἐστι· φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρῆσβυτον; ἢ πῶς, ὦ Ἐρμότιμ, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι ¹⁾ δοκεῖ μοι.

ΑΤΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἐρμότιμ. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

32 ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΑΤΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσῃ πρὸς με ^{m)} ὦδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν ⁿ⁾, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνᾳ εἰδῶς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἐρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδὲ ^{o)} πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπικουρον, μήτε ^{p)} ὅλως παρ' ἄλλον τινά. εἰ

i) τοῖς ἄλλοις] „Ita Edd. J. Fl. H. etc. τῶν ἄλλων P.“ k) οἶδας] „Deest in W. et Ex. Fl. adest in Edd. et P.“ l) ἐπιπλήξαι] „Ita dedi ex G. W. et P. Codd. et sic voluit Marcil. ἐκπλήξαι male Edd.“ m) πρὸς με] πρὸς με Reitz. et recentt. Illud reperitur in A. 1. 2. B. 1. 3. Vid. Adnot. ad cap. 19. in. n) ἡμῖν] ἡμῶν 2954. 3011. male. o) μηδὲ] „μηδὲ] Sic J. H. Fl. μηδὲ Par. aliaeque et M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum B. 2. junctim.“ Sic et B. 3. et Scyl. μηδὲ A. 1. 2. B. 1. Sed μηδὲ Schmid. Cf. cap. praeced. p) μήτε] „μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μηδὲ. Sed nil refert.“ Μῆτε cum Schm., probante Belino, revocavi e 2954. 3011. et mox indidem παρ' ἄλλον edidi pro vulg. πρὸς ἄλλον.

nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque, Hercle, res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniores? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: justissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi, an aequè tibi placeat: mihi

certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subjiciet nempe vir ille, et ita fere mecum ager: Hac igitur ratione ac proportionē servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam

τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς p. 772. πολλοῖς ^{α)}), οἷα τὰ τῆς Στοᾶς ἔστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ p. 773. ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειεν ἂν σοι ^{β)}) περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ὅν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; . . . Τὸ ἀληθέστατον ^{γ)}) ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κῆκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς ^{δ)}) αὐτός. ^{ε)} ^Η) νομίζεις ἐνταῦθα 33 σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ^{ς)}) ἂν

q) πολλοῖς] „ἄλλοις Vo. Vulgatam servant Edd. et M.“ *Gesnerus* quoque πολλοῖς. maluit. Sed vid. Adnot. r) δόξειεν ἂν σοι] Ita 3011. *Belin. Schm.* Vulg. δόξειέ σοι, omisso ἂν. Duplicis ἂν in eadem enuntiatione repetiti exempli proxima vide supra c. 24. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἥδη ἀμφὶ τὰ προάστυα καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. et infra c. 47. Τίς ἂν οὐκ ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν; s) Τὸ ἀληθέστατον] „EPM.] omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* et punctis W.“ *Secuti Solanum et Reitzium* recentt. Edd. Nos vero, *Gesneri* sententiam probantes, in veteri ratione lubenter acquiescimus. t) προσθεὶς] „προθεὶς Vo. Sed nil mutant Edd. nec M.“ u) ^Η] „ATK] Deerat in Edd “ Nec injuria. Vid. Adnot. Pro ἧ, quod in omnibus vet. Edd. legitur, ἧ scripserunt *Solan.* et *Reitz.* et hinc recentt., quod necesse erat fieri, ubi huic voci *Lycini* nomen praefigere placuisset. x) οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας] οὐχὶ ἡδεῖα γελάσαντας 3011. *Belin. Schmied.* Vid. Adnot. *Ἀναγελάσαντες Seyb.*

peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios (*vulgus*), quam sint ea, quae sunt in Porticu, et quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, et nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? . . . Verissimum illud nem-

pe, Nos quidem Stoicorum dogmata, et praecipue quidem illa, ediscimus, ut qui secundum illa philosophari postulemus, neque tamen ignoramus, quae dicantur ab aliis. Magister enim et illa inter docendum enarrat, atque eadem deinde evertit, addita quasi corollarii loco. An putas hic tacituros Platonem, et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me

- P. 773· εἰπεῖν πρὸς ἑμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίκους περὶ ἡμῶν πιστεῦειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα ^γ), ὅποια ἂν ἐκείνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές ^z). οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν [δῆ^α) ἀσκούμενον πρὸ^b) τοῦ ἀγῶνος, λατρίζοντα εἰς
- P. 774· τὸν ἄερα, ἢ πῦξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς^ο) τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παλοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταγρομένου αὐτῶ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅποταν καταγωνίσῃται τὸν ἀντίπαλον αὐτόν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μηδὲ ^d) Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω^e) κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρεπέσθαι ῥαδίως.

operarum peccatum. γ) ἡμέτερα] „Ita recte J. S. et L. ἡμέτερα male Ald. 1. Fl. H. Par. Fr.“ Sic etiam B. 1. Sed ἡμέτερα A. 2. B. 3. z) τὸ ἀληθές] τἀληθές 3011. Belin. Schm. Interrogationis notam, hic a Heitzio et recentt. positam, in veterem interpungendi rationem mutavi, quam et Gesnerus in versione secutus est. a) [δῆ] [δοι 3011. b) πρὸ] καὶ πρὸ 2954. Inepte καὶ ex antecedd. huc repetitum. c) ὡς] „Sic J. Abest in ceteris Edd. et M.“ d) μηδὲ] „μὴ δὲ] Ita disjunctim J. H. Fl. (A. 1. 2. B. 1.) et M. Reliquae fere μηδὲ.“ Sic cum B. 3. etiam Schm. et Seyb. e) οἰέσθω] οἰεῖσθαι 3011. nisi forte monstrosae lectionis certe partem debeamus referenti Belino.

dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuo-
ne, si praeses sit certami-

nis, illum praeconio ornat bit pro invicto? an potius facilia illa putabit, et periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Neigitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile

ἔπει τὸ τοιοῦτον ¹⁾ ὁμοιον ἂν εἶναι ²⁾ τοῖς τῶν παιδίων οἰκο- p. 774-
 δομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἔκεινοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη
 πρὸ συνδῆσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ πόρρω
 προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἦν τύχῳσι ποτε, καὶ
 διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς, ὥς τι μέγα ποιήσαν-
 τες, εἰ διεξελήλυθεν ³⁾ αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων.
 ἄλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξό-
 ται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων ὥς τὸ πολὺ
 τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἄξιουσιν,
 οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ- p. 775.
 λὰ διαδιδράσκοντα ὥς ἐνι μάλιστα· θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἐνιοὶ τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου ⁴⁾ τῆς πληγῆς, ξύ-
 λον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοῖνην ⁵⁾ προθέμενοι, διελαύ-
 νουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶν δὲ ὅπλων σφίσι χωρῆσαι

f) τὸ τοιοῦτον] „Sic J. Fl. A. Par. etc.“ g) εἶναι] εἴη
 conj. Bcl. Vid. Adnot. Modo ὁμοιος prave 2954. h) διεξ-
 ελήλυθεν] διεξήλθεν 2954. 3011. i) τοῦ τόνου] τοῦ-
 των οὐ 3011. error librarii foedissimus. k) ὠμοβοῖνην]
 Ita A. I. 2. B. 1. Scyb. In reliqq. ὠμοβοῖνην. Vitiosissime
 vero 3011. ὠμοβοιάκω.

adeo evertantur: cum ea
 ratio similis sit puerorum
 aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant,
 celeriter evertunt; aut his,
 qui sagittandi artem medi-
 tantur, qui stipulas quas-
 dam colligatas et in conto
 defixas proponunt interval-
 lo non longo, atque ad eas
 deinde collineant: et si
 quando feriant, trajiciant-
 questipulas, exclamant con-
 tinuo, ut in magno facino-
 re, si sarmenta telum trans-
 ierit. Verum ita Persae
 certe non faciunt, neque
 Scytharum qui sunt sagitta-

rii. Sed primo ipsi dum
 moventur in equis, ut plu-
 rimum sagittant: deinde
 vero ea etiam, quae petun-
 tur, volunt moveri, non
 stare et exspectare sagittam,
 dum incidat; sed fugere
 quantum licet maxime. Be-
 stias enim ut plurimum de-
 jiciunt sagittis, et aves qui-
 dam eorum feriunt. Si ve-
 ro etiam ad scopum tentan-
 da sit vis et contentio pla-
 gae, lignum, quod ictum
 repellat, aut scutum e cru-
 do boum tergo propositum
 trajiciunt, et ita spe-
 rant per arma quoque sagit-

p. 775. τοὺς δῖστούς. εἰπέ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμω, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὥς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἶονται. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Hom. Π.
XVI, 70.

— οὐ γὰρ ¹⁾ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι ^{m)} μέταπον.

84 ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ ⁿ⁾ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὥς ἂν εἰδῶς τὰ πλείστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς

p. 776. τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν ^{o)} αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι τὸν δέ, παρὰ ^{p)} τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτόν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν.

1) οὐ γὰρ] „ὅτι οὐ γὰρ W. abest ὅτι ab Edd.“ m) λεύσσουσι] Vulg. λεύσουσι. Nos ex Homero, monente etiam Belino, restituumus genuinum verbum. Reitzius vero haec notaverat: „λεύσσουσι apud Homer. legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. n) δοκεῖ] „Sic L. et marg. A. 1. W. δοκῇ Edd.“ δοκῇ etiam 3011. Belinus autem maluit: Ὁ Πλάτων δέ μοι δοκεῖ, deletο ἂν, quod minime probandum. Vid. Adnot. o) συνενεχθεῖσαν] „Ita habere J. H. Fl. et M. notat Solanus.“ p) παρὰ] „περὶ Ex. Fl. παρὰ Cod. P. cum Edd.“ περὶ etiam 2954. 3011. sed male.

tas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: et pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos Achilles ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, et pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, quae pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum

τὴν δὲ, παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ ^{q)} γὰρ τοῦ p. 776. μὴ κεπειραῖσθαι ἄλλον ἄνδρως, μηδὲ ^{r)} ὁμιλῆσαι πλησίον, οὐκ ὀφείδηναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποκνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἐρμότιμος ^{s)} τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εὐκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἣ ἔτι πλείων τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἀκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμή-
σαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνων Πλάτωνι ὁμιληκότων. ἐνὶ τῷ λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρισ ἂν ἀδηλον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προα-
φασὶς ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν ^{t)} αἰρεῖσθαι. ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον ^{u)}).

ΕΡΜ. ὦ Λυκίνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ 35
Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐά-
σωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ ^{x)} δὲ,
ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτον ^{y)})

q) ὑπὲρ] ὑπὸ conj. Wyttenbach. Vid. Adnot. r) μηδὲ] „μηδὲ] Sic J. H. Fl. (B. 1. A. 1. 2.) et M. μηδὲ ceterae Edd.“ Sic et B. 1. Seyb. Schm. recte. s) ὁ Ἐρμότιμος.] Articulum vulgo omissum, suadente Belino, cum Schm. restitui e 2954. 3011. t) μηδεμίαν] Sic B. 1. 3. μηδὲμίαν Reitz. et recentt. Sed μὴ δὲμίαν A. 1. 2. u) τὸ τοιοῦτον] „Sic Edd. constanter legere notat Solanus.“ x) νῶϊ] νῦν 3011. mendose. y) τοιοῦτον] τοσοῦτον B. 3.

maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os o-
lere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia verò etiam Chrysippus dicat, sicut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonicam me

conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quæ vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquis.

Herm. Per Vestam, Ly-
cine, Platonem, et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patiamur quiescere: neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu per

P. 777. ἔστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθιοπας δὲ *), ἣ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ATK. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν *), εἰ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἱοικας.

ERM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνᾳ^{b)} τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰληθῆς ἀπὸ τούτων, κἄν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἔκαστα. οὕτωςι^{c)} δὲ σκόπει, ἣν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεῖσαι περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴῃ πέντε, ἣ ἐπὶ τὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἣ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

ATK. Αὐτίκα, ὦ Ερμότιμε.

ERM. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνοις^{d)} τοῖς Στωϊκοῖς λέγοναι τὰληθῆ, πείθῃ.

z) δὲ] ἢ γε W. " δὲ γε 2954. 3011. a) ἐκποδῶν] ἐκποδῶν B. 1. 3. b) μόνᾳ] Sic 2954. 3011. pro vulg. μόνον. c) οὕτωςι] οὕτως B. 3. d) μόνοις] Ita 2954. 3011. Bel. pro vulg. μόνον. Cf. infra Στωϊκῶν ἔστι μόνων, et supra cap. præc. μόνᾳ τὰ Στωϊκᾶ, secundum eosdem Codd.

nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego ajo esse. Aethiopus autem, et Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lykine, et facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum sententias non per-

sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in solos Stoicos incidat vera dicentes, et persuaderi sibi ab iis

εθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότες ὥς *) P. 777. οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο ¹⁾, οὐδ' ἂν ²⁾ μυριοί Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόρας λέγωσιν ^{h)}).

ATK. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὃ Ἐρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολο- 86 γούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάσεις, πάμπαν αὐτῶν δια- P. 778. φέροντα ¹⁾. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ὅτι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἐπὶ ἡ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀπο- κτείν;

ERM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοι' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβα- νειν λέγων.

ATK. Τί δαί; ἐντετύχηκας πῶποτε, (καί, πρὸς Χαρί- των περὶ ἁληθεύειν,) Στωϊκῶ τινι ^{k)}, καὶ Ἐπικουρεῶ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

ERM. Οὐδαμῶς.

ATK. Ὅρα τολύμην μήπως με παραλογίζῃ, ὃ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἁληθεύ-

- e) εἰς] „ex Cod. W. Male enim abest ὥς ab omnibus Edd. δτι conjecerat Jemsius ex B. 2.“ Et B. 3. praebet ὅτι. f) γένοιτο] „Sic A. 1. (et 2.) H. Fl. Fr. B. 2. et M. γένοιτο J. et Par.“ Illud et B. 1. 3. g) οὐδ' ἂν] καὶ 2954. h) λέγωσιν] „Ita Edd. optime et M. λέγουσι male Fl.“ i) πάμπαν αὐ- τῶν διαφερόντα] „Ita Codd. W. et L. πάντ' ἀφαιρόντα αὐτῶν Edd.“ k) Στωϊκῶ τινι] Στωϊκῶν τινι 2954. non male quidem, si deinde legeretur καὶ Ἐπικουρεῶν.

patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (et, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut (et) Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne merationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quae- rentibus enim nobis, qui veram rationem in philoso-

p. 778. ουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαηπάσας. ἴδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὥς οὗτοι εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει¹⁾. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς^{m)} δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσι σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγείσθεⁿ⁾ εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι^{o)} δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς^{p)} λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει^{q)} καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὥς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτοῖς^{r)} ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο^{s)} εἶναι. ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ^{t)}. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὥς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων^{u)} τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγείσθαι, ὥρα

- 1) ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει] „Sic Edd. et M.“ m) ὑμᾶς] „Sic W. L. et B. 2. (et B. 3.) Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.“ n) ἡγείσθε] ἡγῆσθε conj. Schm. At vid. Adnot. o) Ἐπικούρειοι] „Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper.“ p) ὑμεῖς] „Recte sic H. Fl. Par. et M. ἡμεῖς male J.“ q) νομίζει] Ita scribere placuit e Cod. 2954. pro vulg. νομίζει. Sed *Belinus* maluit ἡγείσθε — λέγετε — νομίζει. Vid. Adnot. r) αὐτοῖς] „αὐτό] Nihil variant Edd. αὐτοῖς *Marcil.* αὐτὰ W.“ Αὐτὰ etiam 2954. sed αὐτοῖς α 3011. unde αὐτοῖς prae-tulerunt *Belin.* et *Schm.* s) τοῦτο] αὐτό 3011. t) ἐνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ] „Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat *Solanus.*“ u) Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων]

phia sequantur, tu hoc prae-reptum aliis ad Stoicos de-tulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscu-rum, an ita habeat. Dixe-rint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quin-que aut septem ea esse dice-re. An non videntur tibi hoc facere, cum vos qui-dem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? et cum vos dici-

tis, corpora esse, quaecun-que sint; Plato autem sta-tuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoico-rum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicanti-bus idem sibi reliquis, et suum esse dicentibus; ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-dem igitur planum hoc fiat,

εἰωπαῖν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περί διαμάχων· p. 779-
ται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δι-
κάζειν δύξομεν.

ERM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς^{α)}· βού- 780. 37
λομαι εἰπεῖν.

ATK. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι,
ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον γ) φήσεις.

ERM. Εἴση αὐτίκα οἷόν τι^{α)} λέγω. Θῶμεν γάρ τινας
δύο ἐξεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον^{α)}, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ
ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει
δήπου ἀμφοτέρους ἐρευννηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου
ἔχει τὴν φιάλην.

ATK. Καὶ μάλα.

ERM. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ATK. Πῶς γὰρ οὐ; εἴ γε ἀπόλωλεν.

„Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον J. Στωϊκῶν ἐστι
μόνον H. Fl. A. 1. Par. B. 2. et S.“ Hanc postremam lectio-
nem etiam B. 1. 5. exhibent, mediam vero 2954. et A. 2. x)
πῶς] αὐτῶν 2954. male. γ) τοιοῦτον] „Sic J. H. Fl.
Par. etc. et M.“ α) οἷόν τι] ὅ, τι 3011. quod praefert Be-
linus, nec displicet eidem οἷόν, omisso τι. admodum impe-
rite. Quem fugiant enim οἷός τις et οἷόν τι, phrases Atticis
scriptoribus frequentatissimae! ἀ) Ἀσκληπιεῖον] „Ἀσκλη-
πιεῖον] Sic Edd. omnes et M.“ Sed Ἀσκληπιεῖον, monente
Belino, e Cod. 3011. restituerunt Bipont. et Schmiederus. Vid.

Stoicorum solorum esse,
bis duo putare esse quatuor;
tum sane tacendum reliquis.
Dum autem de hoc ipso
certaverint, omnes aequè
audiendi sunt, aut scien-
dum, nos in'opinionem ven-
turos condonati gratiae ju-
dicii.

Herm. Non videris mihi,
Lycine, intelligere, quid
mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius di-
cendum erit, si quid diver-
sum, non autem tale [qua-
le ante intelligebam] dices.

Herm. Statim scies, quid
dicam. Ponamus enim duos
quosdam in Aesculapii aut
in Bacchi templum ingres-
sos. Deinde vero phialam
de sacris perditam. Opor-
tebit scilicet ambos excute-
re, uter in siqu habeat phia-
lam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem om-
nino alteruter.

Lyc. Quinon? siquidem
perdita sit.

p. 730.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΤΚ. Πρόδηλον ^{b)}).

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ ^{c)} οὕτω δεῖ.

ΛΤΚ. Ἔχει γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὔροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιόσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαί ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἂν ^{d)} ἔνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

38

ΛΤΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὔροιτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ^{e)} ὅλως γνωρίζον ὑμῖν ^{f)} εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὃ ἐταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἶσιν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα ^{g)} πολλοὶ τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον ^{h)} αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τί ποτέ ἐστιν, εἴτα

Adnot. b) Πρὸ δὲ ηλθον] „πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd.“ c) οὐδὲ] abest a 2954. 3011. probante *Belino*. Quippe non intellexit vim particulæ *Belino*, qua negatur res *altera* quoque vice. Primum dicebatur: Non opus est perscrutatione, si apud alterutrum inveneris phialam perditam. Deinde: Si non reperta fuerit apud alterutrum, neque sic opus est ampliori perscrutatione. Res clara est ac nota. d) ἂν] vulgo omisum, jubente *Belino*, recte admisit *Schmied*. e) εἴ] „Abest εἴ in P. adest in Edd.“ f) ὑμῖν] ὑμῖν 3011. g) μάλα] abest ab eod. h) ἀπολόμενον]

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, et nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habea-

mus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, et inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amico, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsam, quod desideratur, quid sit obscurum

φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος p. 780. ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· p. 781. ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδοῦσαι τοὺς ἐξεληθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθύς εὕρης ¹⁾ φιάλην χρυσεήν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδοτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκίνε;

ΑΤΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' οὐτι γέ χρυσεήν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὥς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσεῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὗροις φιάλην χρυσεήν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δηλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἶε πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσεῖς;

ΕΡΜ. Ἐγώ γε.

ΑΤΚ. Δεῖξαι δὴ ἐπὶ πάντας ἵνα ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἶσθαι. Καὶ 39

ἀπολλόμενον 2954· i) εὔρεῖς] εὗροις 3011.

est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periit, si vero hoc etiam

inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei: aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, et sic facere conjecturam, quid tandem il-

- p. 781. γὰρ αὐτὸ ^{k)} τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ^{l)} ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον, καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ, ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον,
- p. 782. ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἷμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην ^{m)} φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὥς εἴ γε ἐπετέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν ⁿ⁾, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. Οἶμαι δὲ σε, ὦ Ἐρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἥδη γυμνικούς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὁρθῶς οἶμι, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

k) αὐτὸ τὸ] „Ita habent J. H. Fl. etc. et M. αὐτὸ male Par. S. et G.“ l) ἀποδυθησομένων] „Ita dedi ex Codd. G. W. P. et L. ἀποδυσομένων Edd. omnes male.“ m) ἀπολομένην] ἀπολλυμένην 2954. quod Belinus praefert, temere. Supra c. 58. bis τὸ ἀπολόμενον. n) ἐκάμνομεν] ἐκάμομεν 2954.

lorum divinam possessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cimelia* surripuis-

set: licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, et molestiam illis facessere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, et multis locis.

ΑΤΚ. Ἡ°) οὐν ποτε καὶ παρὰ β) τοὺς ἀθλοθέτας αὐ- p. 782.
τοῖς ἐκαθέξου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν
Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου γ) θείαν μοι προκα-
ταλαβόντος ἐκ τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις δ). ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν
ἅπαντα ὄραν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα.

ΑΤΚ. Οἶσθα οὐν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὄντινα ὥτινι
ζῆ καλαίειν, ἢ παγκρατιάειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἰποις, ὥς ἐγγύθεν ἰδῶν ε).

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦν- 40
τος, φύλλα δάφνης. . .

ΑΤΚ. Μή μοι τὰ πάλαι ζ), ὧς Ἑρμότης αὐτὸς δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρὰ η) πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κληροὶ μικροὶ, ὅσον δὴ κυναιαῖοι τὸ μέγα-

ο) Ἡ] ἢ B. 3. p) παρὰ] „Sic W. per Edd.“ q) Ἡλείου]
„Ἡλείου J.“ r) πολίταις] ὁπλίταις 2954. s) ὥς ἐγγύ-
θεν ἰδῶν] Vulgo omissum ὥς restitui e 3011. Belinus au-
tem, qui in verbis vulgatis soloeccismum suspicaretur, maluit
εἰποις αὐτὸν, ἐγγύθεν ἰδῶν. At vero αὐτὸν et ὥς vix poterant a
librario permutteri. Nec opus est apud nostrum scriptorem
particulam αὐτὸν potentialem ubique restitui. Cf. supra c. 17.
extr. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι σοι τοιαῦτα λέγοντι, ac paene innu-
mera alia loca. Vid. De Merc. Cond. c. 19. not. t) τὰ πά-
λαι] „Sic Edd. et M.“ u) ἀργυρὰ] „Edd. vulgo male

Lyc. Numquid igitur un-
quam prope ipsos sedisti
certaminum praesides?

Herm. Quia nuper Olym-
piis ad sinistram Hellano-
dicarum, Euandrida Eleo
spectaculum mihi occupan-
te in suis civibus. Cupie-
bam enim ex proximo vi-
dere omnia, quae apud Hel-
lanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc
quoque, ut sortiantur, quem,
quicum, aut lucta certare
aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute
dixeris, qui videris ex pro-
ximo.

Herm. Olim quidem, prae-
side certaminis Hercule,
lauri folia. . .

Lyc. Ne tu mihi antiqua,
Hermotime, sed quae ex
propinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea pro-
posita est, Dei sacra: in
hanc parvae fabarum instar
sortes injiciuntur, inscrip-
tae. Inscribitur autem bi-

P. 733. *Θος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἐκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὥσι, δύο αἰε κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα^{α)} ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθίει τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρισταὺς μαστιγοφόρος ἑκάστω, ἀνέχει^{γ)} αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ,τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνεσπακεν· ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχοντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι^{β)}, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ^{δ)} βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους^{β)} κατὰ ταῦτά^{ε)}. οὕτω μὲν γὰρ^{δ)}, ἣν ἄρτιοι ὥσιν οἱ ἀγωνισταί, οἶον^{ε)} ὅκτιω, ἡ*

ἀρτυρά.“ Bastleenses tamen 1. 2. 5. servant ἀρτυρά. *α)* γράμμα] „γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd.“ Etiam 3011. γράφουσι exhibet. *γ)* ἀνέχει] „ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L.“ *β)* τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι] τὸν τὸν ἔτ. ἄλφα ἀνεσπακότα 3011. vitiosissime. *α)* τῷ τὸ] τὸ τὸν id. non minus vitiose. *β)* καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους] καὶ τοὺς ὁμογράμμους 3011. *γ)* κατὰ ταῦτά] κατὰ ταῦτα B. 3. *δ)* γὰρ] „Abest haec particula a W.“ *ε)* οἶον] „ὅ-λεν Fl. et W. Ceterae Edd. et P. vulgatam tuentur.“

nis *A*, binis aliis *B*, binis *Γ*, et eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, et Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, et post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extrahit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha pu-

to, aut ipsorum unus Helanodictarum, (hoc enim non jam recorder,) circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui *A* habet, cum eo, qui alterum *A* extrahit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui *B* evenit, cum altero, qui *B* habet, et reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint atheletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque,

τέτταρες ¹⁾ ἢ δώδεκα. ἦν δὲ περιττοί, πέντε, ἐπτά, ἑννέα, p. 783.
 γράμμα τι ⁵⁾ περιττὸν ἐν κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς,
 ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον ^{h)}. ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφε-
 δρεύει περιμένων ἕστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ
 ἀντίγραμμά, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, p. 784.
 τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ATK. Ἐχ' ἀτρέμα ¹⁾ τοῦτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκ- 41
 οὖν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλή-
 ρους. περιττῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδίχην ἀντὶ θεα-
 τοῦ ποιῆσαι) ἐπισκοπεῖς ^{k)} τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον,
 οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἑφεδρός ἐστιν, ἦν μὴ ἀπὸ πάντας ἑλ-
 θῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ERM. Πῶς, ὦ Λυκίνε, τοῦτο φῆς;

ATK. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ
 δηλοῦν τὸν ἑφεδρον, ἥ ¹⁾ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, οὐ

f) τέτταρες] Sic 3011. Schm. ut infra c. 42. bis. Vulg. τέσσαρες. g) γράμμα τι] „γράμματι una voce H. (B. 1. et A. 2.) γράμμα τι Fl. γράμμα τι S. et M. γράμμα τι Par. Sola Aldina (scil. 1.) recte γράμμα τι.“ Sic tamen et B. 5. h) ἔχον] ἔχον B. 5. i) ἀτρέμα] ἀτρέμας 2954. probante Belino. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 7. k) ἐπισκοπεῖς] „ἐπισκόπῃσον“ Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. (et 3011.) Ἐπισκοπῆς W. Nos cum Schmihero non dubitavimus, quatuor Codicum lectionem, cui quodammodo etiam lectio W. ἐπισκοπῆς auctoritatem addit, prae vulgata eligere. l) ἦ] omissum in 2954.

septem, novem, litera quaedam impar et ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igi-

tur novem cum sint, extra-
 xerunt omnes et habent sor-
 tes. Circumiens itaque (vo-
 lo enim te jam pro specta-
 tore Hellanodicam facere)
 inspicere literas, nec prius
 puto didiceris, quis subses-
 sor ille sit, quam veneris
 ad omnes, eosque compara-
 veris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut
 statim invenias literam il-
 lam subsessoris indicem;
 aut literam forte invenias,

p. 784. μὴν εἶση γε εἰ ἐκεῖνός ^{m)} ἐστίν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ *K* ἢ τὸ *M* ἢ τὸ *I* ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἑφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴν τῷ *A* ἐντύχης, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον *A* ἔχοντα, καὶ εὐρῶν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέξευξας· ἐντυχῶν δὲ αὐθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ⁿ⁾ ὁμοίως, ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

42 EPM. Τί δ' ἦν ^{o)} ἐκείνῳ πρῶτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχης, τί ποιήσεις;

ΔΤΚ. Οὔμενον. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι, ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι ^{p)} οὐτός ἐστιν ὁ ἑφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἑφεδρον.

EPM. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ p. 785. γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν ^{q)} τὸ *E* εὐρῳ πρῶτον ἢ δευτέρον, οἶδα ὅτι ἑφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστὶ.

m) ἐκεῖνός] ἐκεῖνο conj. Geom. n) ἐπὶ πάντων] „Ita habere Edd. et M. notat Solanus.“ o) ἦν] Vulgo *εἴ*, soloece cum Coniunctivo. Optativum ἐντύχοις inlucit Belinus. Nos praetulimus ἦν pro *εἴ*, ad exemplum locorum Timon. c. 19. Diall. Morit. III, 2. p) ὅτι] ὅ, τι B. 1. ὅ *et* B. 3. recte reliquae. q) ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν] ἦν οὖν ἐπὶ τῶν ἐννέα 2954. 3011.

sed utrum illa (ille) sit, nescies. neque enim praedictum est, aut *K* aut *M* aut *I* esse, quae subessorum indicet. Sed ubi in *A* incideris, quaeris eum, qui alteram *A* habet, eoquē invento, illos jam comparasti: et cum in *B* incidis, altera *B* ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet!

Herm. Quid si vero in

illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturū sim, quaeritur. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturū sis? utrum statim dicturus sis, hic est subessor, an ad omnes per orbem eundem putes, et videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subessorem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si *E* primo inve-

ΑΤΚ. Πῶς, ὦ Ἐρμότιμε;

P. 785.

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ Α δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ Β ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν τὸ Γ, οἱ δὲ τὸ Δ πάντως *) ἀνεσπάκασι, καὶ ἀκρίλῃται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς *) ὁκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ Ε, καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπᾶκῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΑΤΚ. Πότερον, ὦ Ἐρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπω τά γέ μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μέντοι †), ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντεῖπιν ἔχῃς πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΑΤΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως ‡) γραφομένων γραμμάτων, εἰρηκας, ὅλον, πρώτου τοῦ Α, δευτέρου δὲ τοῦ Β, καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρισ ἂν ἐς ἔν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τὸν ἀθλητῶν· καὶ διδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίνεσθαι. Τί δαί †), εἰ ἐξελόντες ‡) ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάν-

*) πάντως] πάντων iid. s) ἀθλητάς] ἀθλητὰς A. 1. 2. t) μέντοι] μέντοι duabus vocibus Reitz. qui haec notat: „Sic Edd. et M. Sola B. 2. μέν τι, male.“ In B. 3. reperiō διαπορῶμέν τι, sed in B. 1. διαπορῶμέν τοι. In ceteris recte scriptum. u) πάντως] πάντων 2954. 3011. x) τί δαί] τί δὲ iidem. y) ἐξελόντες] „ita bene Edd. ἐξελεθόντες male W.“

nero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque, qui illam extraxerit, esse subsessorem.

Lyc. Utrum, Hermotime,

prudentialiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine decinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, et sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Χ, Σ,

p. 785. των τὸ X, καὶ τὸ Σ', καὶ τὸ Z, καὶ τὸ K, καὶ τὸ Θ, τὰ μὲν²⁾ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφομεν³⁾, τὸ δὲ Z μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρὼν τὸ Z τῷ⁴⁾ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἦν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὐρης οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν⁵⁾; οὐ γὰρ εἶχες, ὥσπερ νῦν, τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

786. 44 ΑΤΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γὰρ, εἰ μὴδὲ γράμματα γράφομεν⁶⁾ ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν⁷⁾, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μογοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε

2) τὰ μὲν] „τὰ μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. comparat in Edd. omnibus.“ Nos cum *Seagero* impartunum γὰρ, quod vulgo post μὲν interponitur, omittendum putavimus. a) γράφοιμεν] „γράφωμεν] Sic B. 2. (et 3.) et M. Ceterae Edd. γράφομεν. Lex linguae ususque receptus flagitabat γράφοιμεν, ut coniecit etiam *Solanus*. b) τῷ] Sic Edd. vet. *Reitz.* et *Scyb.* Sed τῷ enclitice, imperite praecipiente *Belina*, ediderunt *Bipp.* et *Schm.* Similem errorem saepius correximus, ut supra capp. 15. 19. et 26. Deinceps pessime in 2954. 3011. διαγνώσῃ ἦν ἐφ. c) συμφωνοῦν] Typographicum Ed. *Reitz.* mendum συμφωνοῦν admiserunt etiam *Bipp.* et *Schm.* In vet. et *Scyb.* recte συμφωνοῦν. d) γράφοιμεν] γράφομεν 3011. e) ἑάσομεν] ἑάσωμεν *Scyb.* nescio, unde. In ceteris enim

Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Z invenias? quamnam re intelliges subsessorem, esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad re-

spondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam et notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa et simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudi-

εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ^{f)} ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους p. 786.
ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρούνας δύο, καὶ κύνας ^{g)} δύο, τῷ δὲ ἐν-
νάτῳ λέων ἕστω τοῦπίσημον ^{h)}. ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ
τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός
ἔστιν ὁ τὸν ἑφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας
ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ERM. Οὐκ ἔχω ὃ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΤΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν 45
ἰθὺλόμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἑφεδρον,
ἢ τὸν ἄριστα ἡγήσόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόριν-
θον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ⁱ⁾ ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν
ἅκρως ^{k)} πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ παραθεωροῦντες ^{l)}.

omnibus ἐάσομεν. f) δύο ἀνθρώπους] „Δύο insertum
ex Cod. Pell. quod aberat ab Edd.“ g) κύνας] Sic correxit
Scyb. vulgatum, et a Schm. quoque repetitum vitium κύνας.
Cf. Diall. Deor. XVI, 2. et De Merc. Cond. c. 34. h) τοῦπίση-
μον] „τὸ ἐπίσημον] Τοῦπίσημον W. quod magis est Atticum.
At nil mutant Edd.“ Cum W. consentiunt 2954. 3011. unde
recte Schm. recepit probam lectionem. i) ἀναγκαίως] ὁ-
μοίως 2954. 3011. k) ἅκρως] ἀκριβῶς conj. Bel. non male
quidem per se: verum non opus est emendatione, quum ἅκρως
sit, quod alias ἐς ἅκρον, vel ἐς τὸ ἀκρότατον, summo opere,
ut Latinus interpres vertit. Pertinet autem ἅκρως magis ad
πειρώμενοι, quam ad ἐξετάσομεν. l) παραθεωροῦντες]
Vulg. περιθεωροῦντες. Sed παραθεωρ. monente Belino et
praeceunte Schmiidero, recepi e Codd. W. 2954. 3011. Cf. in-
fra cap. 74. in. Nigr. c. 20. Pro Imagg. c. 7. Spuria vox e
praececed. cap. extr. huc delata.

ne, homines in duabus sor-
tibus, duos in duabus equos,
et gallos duo, et duo canes,
nonae autem nota esto leo.
In hanc igitur signatam leo-
ne sortem si primum inci-
das, unde habebis dicere,
hanc esse, quae subse-
ssorem faciat, nisi ante ob-
eundo omnes inspexeris, si
qua etiam alia leonem ha-
beat.

Herm. Non habeo, quod
tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Ne-
Lucian. Vol. IV.

que enim speciosum quid-
quam est, quod responderi
possit. Itaque si volueri-
mus vel eum, qui auream
phialam habeat, invenire,
vel subse-ssorem, vel opti-
mum illum in civitatem il-
lam Corinthum ducem, ad
omnes necessario devenie-
mus, et inquiramus summo
opere tentantes, et exuen-
tes, et circum circa inspi-
cientes (conferentes). Vix
enim vel sic verum disca-
mus. Et si quis velit con-

p. 787. μόλις γὰρ ἂν οὕτω τὰληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ, γε τις μέλλοι
 ξύμβουλός ^m) μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι φιλοσοφίας περὶ, ἥντινα
 φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πάντων ⁿ) αὐ-
 τῶν ^o) λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πι-
 στεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ
 ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάν-
 των, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ^p) ὅτι πάντας ἄν-
 θρώπους εἰώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάν-
 των κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἄφαντας· ἡμεῖς
 δὲ, οὐκ αὐτὸ ^q) μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα,
 καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὐρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχθαι ἡγησό-
 μεθα ^r). οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δῆποτε καλῷ ἐντυγχόντας,
 ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἔν
 εἶναι.

m) μέλλοι ξύμβουλος] Ita 2954. Bel. Schm. pro vulg. μέ-
 λει σύμβ. n) πάντων] „πασῶν] W. recte. πάντων Edd.“
 At vid. Adnot. o) αὐτῶν] „Sic J. H. Fl. B. 2. Par. A. 1.
 et Cod. M. αὐτῷ male S. et hanc secuta Amst.“ p) εἰδῶ-
 μεν] ἴδωμεν 2954. 3011. quod temere praefert *Belinus*. q)
 αὐτὸ] „Ita Edd. αὐτοῦ L. bene.“ Recepit αὐτοῦ *Schm.* im-
 prudenter. Vid. Adnot. r) οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχ-
 θαι ἡγησόμεθα] „Ita ut dedi habent J. Fl. H. Par. S. et
 Cod. M.“ Et ceterae Edd. vett. Sed *Belinus*, sic textus ver-
 ba citans, καὶ οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, in Cod. 3011.
 tradit legi ἐπιπέπρακται, unde scribi vult ἔτι πέπρακται. Quae

siliarius mihi fide dignus de
 philosophia esse, quae se-
 quenda sit, ille fuerit solus,
 qui ea, quae ab omnibus
 dicuntur, noverit. Reli-
 qui omnes in censum non
 veniunt (non satisfaciunt),
 neque iis crediderim, dum
 vel unius sectae sint ignari:
 forte enim haec ipsa fuerit
 optima. Neque enim sane,
 si quis pulchrum nobis ho-
 minem adducat, huncque
 dicat esse omnium pulcher-
 rimum, ipsi credamus, ni-
 si sciamus, omnes illum ho-

mines vidisse. Forte enim
 et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus,
 scire non possit, qui om-
 nes non viderit. Nos au-
 tem non pulchro solum, sed
 pulcherrimo opus habemus:
 et hoc nisi invenerimus,
 nihil nobis profecisse vide-
 bimur, neque enim satis ha-
 bebimus in pulchrum quod-
 cunque incidisse, sed sum-
 mam illam pulchritudinem
 quaerimus, quam unam es-
 se necesse est.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

787-46

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν *), μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδὸν †), ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὖ-ροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Λυκίνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἐρμότιμε; οὐκ ἂν **) 47 ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τότε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκείνο μὴ ἐναντίον ἤ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥάδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν,

quid sibi velint et relata et conjecta, non video. s) τελευτῶν] τελευτῶν vulgo. Sed τελευτῶν B. 3. et Schm. Vid. De Merc. Cond. c. 42. med. Varr. Lectt. t) ὁ δὲ δὴ] „Ita Edd. ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.“ Contra ὁδῶν praefert Belinus, quum etiam in Codd. 2954. 3011. legatur. Cf. Imagg. c. 5. ἐξ ἀπασῶν τούτων μίαν εἰκόνα. u) οὐκ ἂν] οὐ γάρ conj. J. Seager. Class. Journ. Fasc. XIII. p. 72. sine justa causa.

Herm. Vera sunt ista.

Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, et Platone, et Aristotele, et Chrysippo, et Epicuro, et reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, et cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, et per sectas ire omnes, et considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod

p. 788. καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὐτοῖς. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φῆς, κατασχεθῆσομένῳ;

ATK. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θησέως ^{x)} ἐκεῖνο μισητόμεθα· καὶ τι λίνον ^{y)} παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἰσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχει ἀπραγμόνως μηρουόμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι ^{z)}).

ERM. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

p. 789. ATK. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὐτινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ERM. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

Epich. ATK. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ, Νῆ-
ap. Cic. φε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἄ-
ad Att. I, 19. κούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ
τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύ-
γοιμεν.

x) Θησέως] Θήσεως male inverso accentu Reitz. Seyb. Bip. Sed vett. Edd. et Schm. recte Θησέως, ut de Saltat. c. 60. y) λίνον] Vulgo λινον. Idem scribendi vitium correctum Timon. c. 22. et corrigendum suo tempore Jov. Confut. c. 2. z) ἐξίεναι] „ἐξίεναι“ marg. A. 1. W. Sic et marg. Cod. 2954. unde, Belino jubente, Bip. et Schm. vulgatam lec-

non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, et lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quid igitur illud est?

Lyc. Non meum dicam, sed cujusdam sapientium, Sobrius fidem negato. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiāmus.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

P. 789.

ΑΤΚ. Εἰεν. ἐπὶ τίνα ^{a)} δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; 48
ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτου οὖν, οἷον
ἀπὸ Πυθαγόρου, ἣν οὕτω τύχη ^{b)}, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα
ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ^{c)} ἐξαίρει καὶ τὰ
πέντε ^{d)} ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε ἑκα-
νὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΑΤΚ. ^{e)} Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ θετέον δηλαδὴ ταραῦτα p. 790.
ἔπειτα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

ΕΡΜ. ^{f)} Οὐ γάρ.

ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δὲ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαι σε πόσα· οἶδα
γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετραράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΑΤΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικεύρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς ^{g)} δὲ

tionem jure mutarunt. a) τίνα] τινὰ B. g. b) ἣν οὕτω
τύχη] εἰ οὕτω τύχοι 2954. 3011. c) μὴ] „Sic L. μοι vulgo
Edd.“ d) πέντε] „Sic W. abest ab Edd.“ e) ΑΤΚ.]
„Deest haec persona in Edd. Restituta ex J. et P.“ f)
ΕΡΜ.] „ΑΤΚ. male habebant M. et Edd. omnes; recte
ΕΡΜ. J. et L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem restitu-
tae.“ g) ὥς] εἰ 2954. quod elegantius esse vult *Belinus*, haud
elegantior.

Herm. Bene mones, hoc
igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem
igitur illorum primum ve-
niamus? An nihil hoc re-
fert? Incipientes igitur a
quocunque, verbi gratia a
Pythagora, si usu ita ve-
niat, quanto putamus tem-
pore ediscere nos posse Py-
thagorae omnia? Nec exci-
pe etiam quinque illos si-
lentii annos. Computatis
igitur quinque illis, suffi-
cere triginta arbitror. Sin
minus hoc placet tanquam

nimum, at viginti quidem
certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Pla-
toni assignandi totidem
nempe alii: verum etiam
Aristoteli non pauciores.

Herm. Non sane.

Lyc. Chrysippo autem
non jam interrogabo te,
quot? Novi enim ex te au-
ditum, quadraginta annos
vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epi-
curo, et reliquis? Me vero

p. 79a. οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ^{h)} ἂν, ἣν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατωνικοί ⁱ⁾, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ^{k)} ἕκαστος, ὥς μὴδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρῦσιππός γε ^{l)}, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαίεν ἂν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φανυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως ^{m)} εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλῇ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἰρέσεις ⁿ⁾ ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν ^{o)} τὸ τέταρτον, ὥς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ^{p)} ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἡμισυ ὅλον ^{q)};

h) μάθοις] μάθης 3011. i) Πλατωνικοί] Πλατονικοί Reitz. operarum errore, quem etiam Bipp. admiserunt. k) αἰρέσεως] προαιρέσεως 2954. l) γε] τε 2954. m) ὅλως] ὅλος B. 1. n) αἰρέσεις] προαιρέσεις 2954. 3011. ut supra not. k). o) ἀφαιρῶμεν] „ἀφαιρούμεν] ἀφαιρούμεν marg. A. 1. W. bene. Nihilominus retinuit Reitz. minus probatam lectionem. Vid. Adnot. p) πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] „Ita Codd. A. G. P. L. et marg. A. 1. W. πεντεκαίδεκα Edd. et M.“ Sequens ἔτη Reitz. et recentt. ut suspectum notarunt sine idonea caussa. q) ὅλον] „An ὅλος; Pell.“ Minime. Verte: totum dimidium, die ganze Hälfte.

non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterius Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire.

Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum et quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο *), 790. 49
ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθύς
ἀρξάμενοι.

ΑΤΚ. Τί οὖν *) πάθοι τις, ὃ Ἐρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν
ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὁμολογημένα,
ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειρα-
θεῖς ἀπάντων; ὥς τὸν γε ἄνευ πειράς αἰρούμενον, μαντιᾶ τ) P. 791.
μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληθές ἀναζητοῦντα; οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;
ΕΡΜ. Ναί.

ΑΤΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς,
εἰ μέλλοιμεν εὐ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλό-
μενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν
δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασίν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν
τύχωμεν ἡ), προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χει-

r) τοῦτο] καὶ τοῦτο *Schm.* e 2954. 3011. At, meo quidem
iudicio, non καί, sed γε exspectabatur, siquidem omnino
aliquam particulam exspectares interserendam. s) Τί οὖν] *Bel.*
τί δ' ἂν conj. *Bel.* Quidni potius τί οὖν ἂν; Ἄν quidem recte,
ad usum Lucianum et severam legem si respicias. Verum
in particulae ἂν usu non semper sibi constare hunc scripto-
rem, sexcenties jam notavimus. Nunc similem locutionem
conferemus *Timon.* c. 53. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάντα πάθοιμι,
nisi et illic malis, quod ego nolim, πάντα ἂν πάθ. ι) μαν-
τείᾳ] μαντιᾶ *A.* 2. υ) τύχωμεν] τύχοιμεν et deinde ἐλθοι
conj. *Belin.* ingenii lusus prope puerilis.

Herm. Ipse noris melius: ne magis, quam iudicio,
ego vero hoc video, pau-
cos vel sic per sectas omnes
ituros, si etiam a nativita-
te inde statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat ali-
quis, Hermotime, si ita se
res habet? Evertendane,
de quibus jam inter nos
convenit, nempe eligere non
posse quemquam ex pluri-
bus, quod sit optimum,
nisi exploratis omnibus,
tanquam is, qui citra expe-
rimentum eligit, divinatio-

ne magis, quam iudicio,
verum requirat? Nonne ita
diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione
necessarium, eo usque nos
vivere, si et bene eligere
velimus exploratis omnibus,
et electione facta philoso-
phari, et per philosophiam
felices esse. Ante vero quam
id fecerimus, in tenebris,
quod ajunt, saltabimus, of-
fendentes ad quaecunque
obvia, et quidquid primum

p. 79¹. ρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τάληθές. εἰ δὲ καὶ εὗρομεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῶ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνὸ ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τάληθέστατον.

60 EPM. ὦ Λυκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὖλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν· ἀτάρ, (εἰρήσεται γὰρ τάληθές,) οὐ μετρίως ἀνιάς με διεξιῶν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον^x). ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχημέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος^y) ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαινων τῆς ἀληθείας τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων^z) δεομένην.

ATK. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέφοιο ἂν τοῦ πατρὸς σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥτις ποτε καὶ^a) ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, p. 79². ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔδεσαν,

x) δέον] deest in 2954. 3011. y) ἐλπίδος] Ὀλυμπιάδος 2954. 3011. sed supra scriptum ἐλπίδος. z) τοσούτων] τοσούτον B. 3. a) ἥ τις ποτε καὶ] „ἦ τις] εἰ τις W. male, ait Solanus.“ Vulg. ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο. Sed ἥ τις ποτε καὶ ἐκ. 2954. 3011. Bel. Schm.

in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, (dicetur enim verum,) non mediocri me molestia afficit, persequendis illis et

ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelicibus hodie auspiciis domo exisse videar, et egressus in te incidisse, qui me, cum prope spem jam essem, in consilii inopiam conjeceris; ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo justius irascaris patri tuo Menecrati, et matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae

ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, p. 792. ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὖρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ,τι 51 παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.

ΑΤΚ. Ὁ Ἐρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον^{b)} εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τό γε τοσοῦτον οἶδα, ὥς οὐ πάνν ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρενδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκείνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἡδιον. ἡ δὲ, ἄτε μηδὲν κίβδηλον ἐαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τάληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷων ἐρῶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ, ὥς οὐ πάνν ῥαδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ᾧου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι.

b) ἄμεινον] abest a Codd. Pariss. Deinceps ex parte Reitz. errore operarum, quem recentt. emendarunt.

nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum et longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam et vides (rides) philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum novi equi-

dem, audientibus illam non vehementer suavam esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et ob id ipsum eam gravantur. Itaque et jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, et declaraverim, qualia amemus ego et tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte odamasses, ejusque te futurum compotem sperasses, quod hominem puta-

P. 792. ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἶη, ἐμήνυσα πρὸς σε^{c)} ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὦον ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπατάσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

793-52 EPM. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῆς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς^{d)}, ἰδιώτας καταβιῶναι;

ATK. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ^{e)} οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπέειπερ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε^{f)} πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη^{g)} καὶ^{h)} ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἣ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσινⁱ⁾. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνετο,

c) πρὸς σε] *Reitz.* et recentt. πρὸς σε scripserunt. Sed vett. Edd. omnes πρὸς σε, ut πρὸς με supra cap. 19. ubi vid. nott. d) αὐτοὺς] „Sic recte Par. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς.“ Αὐτοὺς receperunt etiam *Bipp.* et *Seyb.* Sed *Schmiederus* αὐτοὺς retinuit, imprudens fortasse, vel etiam invitatus. e) γὰρ] „Abest haec particula a S. adest in W. item in Edd. P. Par. H. Fl.“ nec non in reliquis vett. f) τε] δὲ 2954. *Bel. Schm.* Recte habet τε, porro. Cf. *Necyom.* c. 5. *Diall. Marr.* I, 1. XIV, 3. *Diall. Morti.* XIX, 1. ubi *Abrenchius* pro χῆραν τε falso χῆραν δὲ conjecisse videtur. g) ἐκάστη] „ἐκάστην male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimaе omnes.“ h) καὶ] „Sic recte Edd. Fl. H. J. Par. et M. ἐκ' male B. 2.“ Sic et B. 3. probante *Belino* temere, nisi simul scribatur καὶ ἐκ' ἀρετῆν, quo tamen non opus est. Nihil enim frequentius omis- sa post copulam praepositione. i) διαίρεσιν] „Sic Edd. et M.“

res; ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, et tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, et absurda atque supra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lyci- ne, dicis, non philosophan- dum nobis esse, sed consul- tum, ut pigritiae nos trada-

mus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque et virtutem ducere se pro- fessae; vera denique inter has obscura: accuratum fa- ciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non pos- se, nobis apparebat, mul-

πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι p. 793. τις πειρώμενος· εἰτά πως μακρὰ ἢ πείρα ὤφθῃ. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ^k) ἐντύχῃς; τούτῳ ἔψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκείνος Ἑρμαιον ποιήσαι-
ταί σε;

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρινάμεν ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν 53
τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῆς, ἦν¹) μὴ Φολνίκος ἔτη βιώῃ,
πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπε-
πειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινουῖσι,
καὶ μαρτυροῦσι;

ΔΤΚ. Τίνας φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας^m), καὶ πεπει-
ραμένουςⁿ) ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι-
γε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει^o). ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰ-

k) ὅτῳ ἂν πρώτῳ] Sic Bip. et Schm. e 2954. 3011. suadente Belino, pro vulgatis ὅτῳ πρώτῳ ἂν. 1) ἦν] εἰ conj. Bel. obsequentem Optativum. Melius conjecisset, opinor, ἦν μὴ — βιώῃ, praesertim quum in utraque Ald. editum sit βιώῃ. At et alibi ἦν cum Optativo, ut Necyom. c. 12. ἦν — δοίῃ. Prom. s. Cauc. c. 17. κἄν — δέοι. m) τοὺς πολλοὺς εἰ-
δóτας] τοὺς πολλοὺς; ἢ τοὺς εἰδ. conj. Jacobs. Et sic reddiderunt Interpretes. Defendi quidem possit vulgata lectio et junctura verborum, modo sic reddas: Quoniam dicis pluresque illos, qui sciant et experti sint omnia? Quae quidem sententia non solum cum sequentibus Lycini verbis, sed etiam cum praecedente Hermotimi sermone non male conveniat. Nihilominus mihi Jacobsius bene conjecisse videtur. n) πεπειραμένους], „πεπειραμένους ridicule J.“ o) δεήσει] „δεήσει] Sic J. Par. Fl. H. et M.“ Sed δεήσει, ut Solanus

tis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? et ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per

se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve et perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes

P. 793. δότας λέγης, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν ^{p)} προσάξεται με πι-
 P. 794. στεύειν, ἄχρῃς ἂν, ἢ ^{q)} μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων
 ἀποφαινώνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ ^{r)} σὺ τάληθὲς κατειδὲς, οἱ δ' ἄλλοι
 ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΛΤΚ. Καταψεύδη μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὥς ἐγὼ
 προτίθημι πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδό-
 σι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθὲς
 ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ
 ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

54 ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆ-
 ναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλῆσθαι τὸ
 βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκάστη τοσαύ-
 τα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλί-
 γων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνν ῥῥῶδιον εἶναι δο-
 κεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασὶ γὰ
 τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος
 P. 795. ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ^{s)} ἡλικίος ἂν ὁ πᾶς λέων

conjecerat, 2954. 3011. *Bel. Schm.* p) αὐτῶν] „αὐτῶ S. et
 Amst. male.“ q) ἢ] „delet Gronov. Adest in Edd. J. Fl.
 H. Par. etc.“ r) δὲ] „δὲ Pell. ironice.“ Non male, si boni
 quidem libri auctoritas accederet. s) ἀναλελογίσθαι.]

dicas, nihil me ipsorum
 multitudo ad credendum ad-
 ducet, dum aut nihil, aut
 unum modo cum sciant,
 pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu ve-
 rum vidisti, reliqui amen-
 tes omnes, quotquot phi-
 losophantur.

Lyc. Calumniaris me, Her-
 motime, quasi ego usquam
 me praeponam reliquis, aut
 omnino in scientibus collo-
 cem, nec recordaris eorum,
 quas dixi, non contendens
 ipse scire verum praeter re-
 liquos, sed cum omnibus
 ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, il-
 lud forte consentaneum ra-
 tioni, eundum esse ad om-
 nes, dicta omnium explo-
 randa, nec aliter quam hoc
 modo eligendum, quod op-
 timum est: sed experimen-
 to unicuique tot annos at-
 tribuere, valde ridiculum,
 quasi non liceret ex paucis
 cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse
 tale quidpiam videtur, nec
 multa mora indigere. Di-
 cunt certe statuariorum ali-
 quem, Phidiam puto, solo
 conspecto leonis ungue, ex
 illa portionis aestimatione

γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθῆις· καὶ σὺ δὲ, ἦν p. 795.
 τίς σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύ-
 ψας, εἶση, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ κατακαλυμμένον,
 καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαῖά δῃ, ὧν
 ἅπαντες λέγουσι, ῥᾷδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας,
 τὸ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρὰς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον,
 οὐ ¹) πᾶν ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτιόνος, ἀλλ' ²)
 ἔνεστι κρίναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΑΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἰρηκας, 55
 ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία
 ἀκούσας μένημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδώς, εἰδείῃ ἂν καὶ τὸ
 μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω ³) (καί
 μοι τόδε ἀπόκριναι,) ὁ Φειδίας ἂν ποτε ἰδὼν ⁴) ὄνυχά λεόν-
 τος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα
 ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔσχες ⁵) ἂν εἰπεῖν, ὅτι

„ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgatam tuentur J. Par. H.
 et Cod. P. ἀναλλογίσθαι marg. A. 1. W.“ Consentiant A. 1.
 2. B. 1. 3. in ἀναλελογίσθαι. t) οὐ] καὶ 2954. 3011. ineptis-
 sime. u) ἀλλ' Bip. et hinc Schm. mendose. x) οὐ-
 τῶ] „οὗτος Fl. et L. οὕτως M. Edd. οὕτω servant.“ οὗτος
 etiam 3011. quod *Belinus* probat. Sed *Jacobs*. conj. οὕτως
 μοι. Vid. Adnot. γ) ἰδὼν] „εἰδώς P. Sed nihil mutant
 Edd“ z) ἔσχες] „Sic habere J. H. Fl. notat *Solanus*. Sed
 et reliquae sic recte habent.“

collegisse, quantus integer
 leo esset, ex dignitate un-
 guis effectus. Et tu sane,
 si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo
 contexto corpore, scies,
 puto, statim, hominem es-
 se, quod tegitur, etiamsi
 totum corpus non videas.
 Jam summa capita eorum,
 quae omnes dicunt, facile
 est in parva diei parte dis-
 cere: illud autem nimis ex-
 quisitum, et longa explo-
 ratione indigens, ad melio-
 ris electionem non utique
 necessarium est, sed ex il-

lis etiam potest dijudicari.

Lyc. Vah, Hermotime,
 quam firma sunt, quae di-
 xisti, dum postulas, ex par-
 tibus nos cognoscere tota:
 ego vero contraria me au-
 dire mihi, qui totum no-
 rit, eum nosse etiam par-
 tes; qui vero partem modo,
 eum non continuo scire to-
 tum. Sic illud etiam mihi
 responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis
 eum esse cognovisset, si
 totum nunquam leonem vi-
 disset; aut hominis tu ma-
 num videns an posses nobis

p. 796. ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ ^{a)}) βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ· τὰ γε ἀναγκαιὰ, ὅτι οὐκ ἂν εἴχης; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπειληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὃ παῖ ^{b)}), λέγων ^{c)}). ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις ^{d)}); ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ^{e)}) ὥς κα-
 56 λά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκείνᾳ ἐστίν. "Ὁ δὲ φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκούσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορῷ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς ἀντῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἶονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦ-
 P. 797. τα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον

a) ἢ] εἰ 3011. quod praefert *Bel.* scribens deinde ἀποκρίνωμαι, ut perperam in B. 3. legitur. b) ὃ παῖ] „ὥπται margo H. et Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P.“ c) λέγων] „γέλων P. Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot. d) ἴδοις] „Sic Fl. H. J. Par. S. et M.“ e) ἀποφάνοιο] ἀποφάνοις 3011. quod praefert *Belinus*, imperite: nam ipsum Medium,

dicere, eam esse hominis, si prius neque novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim et tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, et leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex

parte cognoscas etiam reliqua? aut quomodo pulchrae pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, et fines, et quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic audire et reddere facile est,

οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ ἀληθὴ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχί p. 797.
μορῶν^f) ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχεται^g). ἢ τί
γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων^h) ἑκατοντάδας καὶ
χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὥς πεύσαιεν, οἶμαι,
ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐ-
μαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν
αἴρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκρι-
βῶς ἐλίσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶⁱ) ὅλον ἕκαστον κατανοήσας·
ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ'
ἀναβολάς, εἰ μεταστειλόμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις^k). ἀπαλλάξει
γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱεροῦ

idque unice, convenit. Cf. quod mox sequitur ἀποφύνασθαι.
f) μορῶν] Ita e 3011. scripsimus pro vulg. μόριον, adsti-
pulante Schaefero Mielett. p. 115. g) δέχεται] δέεται ma-
vult Schaeferus l. l. ad communem quidem concinnitatis le-
gem exacte, nec non ad exemplum loci Diall. Mortt. XVI, 2.
ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντιον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ δ' Ἡρακλῆς, τὸ
δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἡβην παρὰ τοῖς θεοῖς. [Defendit δέ-
ται Hermannus ad Eurip. Medeam p. 357. G. Dindorf.] Neque
tamen hanc μεταβάσιν Modi, consensu librorum omnium com-
probatam, magnopere perhorrescam, quandoquidem Prometh.
in Verbh. c. 5. in libris plerisque omnibus legitur: διδοῖκα δὲ
μὴ καὶ τοῦμόν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἢ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν
χαλινὸν ἐπὶ αὐτῆς θαναμάζουσι, in quibus nescio nunc, an non
satis recte cum Marcil. eviderim θαναμάζουσι. Cf. Harmon.
c. 2. εἰ — ἐπιδείξαι, καὶ — ἐπαίνεσσονται ibique notam. Sed
supra c. 24. et mox c. 57. lectiones jure ad syntaxeos regulam
revocasse videmur. h) τούτων] deest in 3011. i) καὶ]
„Sic Edd. et M. καὶ” B. 2. “et 3. Seagerus mavult καὶ — κα-
τανοῆσαι. Vid. Adn. k) ἐκάστοις] „W. Nihil mutant Edd.”

et labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non tam pars (par-
tis) sit diei, quam dies mul-
tos postulet. Aut quid il-
lis in mentem venit, ut de
his ipsis rebus centenos
millenosque libros singuli
conscriberent? ut persua-
deant nempe, vera esse pau-
cula illa, quae facilia tibi
videbantur et discentibus
obvia. Jam vero vate, pu-

to, opus erit tibi hic etiam
ad meliorum electionem,
si morae impatiens sis, qua
curiose considerata unaqua-
que re integra, eligas ipse
omnia. Compendiaria enim
haec forte via fuerit, nihil
habens perplexum, dilatio-
nes nullas, si haruspice ad-
vocato, dum audis capita
singula, exta de unoquo-
que consulas. Infinitis enim
te molestiis Deus liberabit,

797. 57 ἥπατι ¹⁾ αἰνὰ σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγ-
μονέστερον ^{m)} ὑποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἐρεῖα καταθύης ⁿ⁾
ταυτὶ, καὶ θυσιάξῃς τῷ ^{ο)}, μὴδ' ἐρεῖα τινὰ τῶν μεγαλομύ-
p. 798. σθων παρακαλῇς ^{p)}, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἱμβαλὼν γραμματία ^{q)},
ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τοῦνομα, κέλευε παῖδα τῶν
ἀνήβων ἀμφιθαλῇ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνε-
λέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματίων,
καὶ τοιοῦτὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλο-
σόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ ^{r)}, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ATK. Καὶ μάλα πολλάκις.

1) ἥπατι:] 2954. 3011. αἵματα. m) καὶ ἄλλο τι ἀπρ.] ma-
lim καὶ ἄλλο τι καὶ ἀπρ. n) κατὰθύης] „Sic B. 2. (et 3.)
et M. Reliquae Edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest
jota subscriptum. καταθύειν Forst.“ Sic et J. Seager. o)
καὶ θυσιάξῃς τῷ] Vulg. καὶ θυσιάξῃ τῷ. Corrupte 2954.
3011. καὶ θυσίας ζητῶν μὴδὲ etc. Hinc Bel. vult ἐν θυσίαις ζητῶν,
vel, ut Marcil., θυσιάξῃ θεῷ Jacoba. θυς. τῷ. Gesner. θυς.
τὸ μὴδ'. Seager. θυσιάξῃς τῷ, vid. Adnot. p) παρακαλῇς]
„Sic M. (a recent. manu) et P. παρακαλεῖν Edd.“ Illud et-
iam 2954. 3011. Sed Infinitivum praetulerunt Gesn. et Seager.
Vid. omnino Adnot. q) γραμματία] „γραμματεία] γραμ-
ματία Fl. et mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae
suffragantur J. Par. H. etc. item Codd. M. P.“ Vid. Adnot.
r) βωμολοχικὰ] βωμολοχία 3011. non male quidem, iudice
Belino, cui lubens assentior: at cf. Qu. Hist. Conscr. c. 17.

ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint.
Si vero vis, etiam aliud
quiddam tibi minus etiam
molestum subjiciam, ut non
mactes ista sacrificia, et de-
dices alicui decorum, neque
advoces sacerdotem aliquem
magna mercede conducen-
dum: sed conjectis in urn-
nam tabellis, singulorum
nomina philosophorum in-
scripta habentibus, jube
puerum impuberem patri-

mum matrimoniumque accede-
re ad urnam, et extrahere,
quaecunque tabellarum pri-
ma sub manum venerit, ac
deinde secundum eum, cu-
jus sors exierit, qui demum
cunque fuerit, philosopha-
re.

Herm. Ista quidem, Ly-
cine, scurrilia, neque dig-
na te. At dic mihi, ipse-
ne unquam vinum emisti?

Lyc. Et saepe quidem.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήρεις *) ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν p. 798. τῇ πόλει κατήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλον, καὶ ἀντι-
ξετάζων τοὺς οἶνους;

ΑΤΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ
ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΑΤΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴχεις ἂν
ἰκεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

ΑΤΚ. Εἶχον γὰρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς κατήλοις, ἐπειδὴ
κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκπιεῖν ὅλον
ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντός ἐπιξελθὼν, μάθοιμι
ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ'
ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπι-
πλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΑΤΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

P. 799.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δὲ ἐκπιεῖν
τὸν τ) πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι
ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν;

s) περιήρεις] Ita Seyb. accuratius, quam reliquae omnes περιήεις. t) τὸν] abest a 2954.

Herm. Tum ergo circum-
ibas circulo omnes in urbe
caupones, degustans et com-
parans, et inter se confe-
rens vina?

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi,
puto, in quod primum bo-
num et dignum pretio inci-
deris, de eo ferendum tibi
curare.

Lyc. Per Jovem.

Herm. Et de parvo illo
gustu dicere poteris, uni-
versum vinum quale sit.

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens

Lucian. Vol. IV.

ad caupones diceret, quan-
doquidem emere vini hemi-
nam volo, date mihi, o isti,
ebibere totum quisque do-
lium, ut, ubi per omnes
iero, intelligam, quis me-
lius vinum habeat, et unde
mihi emendum sit. Haec
si dicas, non putas, te ab
illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte
etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror:
nec fiat mihi injuria.

Herm. Eadem igitur phi-
losophiae ratio. Quid ebi-
bere dolium opus est, cum

p. 799. *ΑΤΚ.* Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ^{α)}, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν! πλήν ἄλλ'^{α)} ὧνησάς γε^{γ)}· οἴόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

ΑΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον^{α)} πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν, καθ' ὃ, τι^{α)} σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος, εἰ μὴ ἄρα^{β)} κατὰ^{γ)} τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολῶσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῆς τὸν ἐν τῷ πύθῳ ὄντα αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσασαιτο^{δ)} ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πύθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦ-

u) εἶ] „Ex Cod. W. insertui; nam deest in omnibus Edd.“ x) ἀλλ'] ἄλλ' *Reitz.* operarum peccatum, a *Dipp.* quoque repetitum. γ) ὧνησάς γε] οὐδὲν addi vult *Seager.* perperam. Vid. Adnot. z) αὐθομολογούμενον] „Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *Solanus.*“ a) καθ' ὃ, τι] Sic correxi vulgatam scripturam καθότι ob sequentia. b) εἰ μὴ ἄρα] „εἴη, ἄρα] εἰ μὴ ἄρα legendum notat *Solanus.*“ Vid. Adnot. c) κατὰ] „καὶ B. 2. male. κατὰ servant reliq. et M.“ Et in B. 3. reperio καὶ. d) γεύσασαιτο] γεύ-

possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

Lyc. Quam lubricus es; Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philoso-

phia et vinum sit. Numquid in (nisi) hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, et adulterant, et male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam e-quidem contra dixero. Sed

τω, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπον^ε). ὅρα δὲ καὶ τὸ μετὰ p. 799.
 τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, αἶον ὁ διδάσκαλος
 ὁ σοὺς, ἄρα ταυτὰ^δ) πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν p. 800.
 αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ^ε) γὰρ ἔστι, πρόδηλον, ὡ
 ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἴκοσιν ἔτη^h) παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀ-
 θυσσία περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν,
 ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντα.

EPM. Πῶς γὰρ οὐ;

ATK. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γε-
 ματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτὰ γε, ἀλλ' αἰεὶ¹) ἔτερα
 κατὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ αἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν.
 ὥστε, ὡ ἑταῖρε^k), ἦν μὴ ὅλον ἐκπῆγς τὸν πῆθον, καὶ ἄλλως
 μεθύων περιήεις^l)· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ
 θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγῶδον ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτῆν.

σεται 2954. e) ἀντεῖπον] „ἀντεῖπον] ἀντεῖπον W. et Fl.
 Vulgatam tuentur reliquae.“ *Anteikon* et 2954. exhibet, et
 hinc, probante *Belino*, recepit *Schmied.* f) ταυτὰ] „Ut
Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. om-
 nes et M. male.“ g) πολλὰ] ὅτι πολλὰ conj. *Jacobi*. Sed
Schmiederus mallet: *EPM.* Πρόδηλον, ὡ ἑταῖρε. *ATK.* Ἡ
 οὐκ ἂν etc. At vid. Adnot. h) εἴκοσιν ἔτη] „εἴκοσ' ἔτι]
 Edd. et M. Εἴκοσιν ἔτη melius *Solanus*.“ *Vorst.* εἴκη ἔτα. Vid.
 Adnot. i) αἰεὶ] „deest in M.“ k) ὥστε, ὡ ἑταῖρε etc.]
Vorst. ὥστε μηδὲν, ὡ καὶ ἄλλως. . . . At in vulgatam
 conspirant Edd. et M.“ Non corrigendum esse, vid. Adnot.
 l) περιήεις] Sic iterum cum *Seyb.* scripsi pro vulg. περιή-

jam vide etiam, quod se-
 quitur. Philosophia et phi-
 losophi, v. g. magister tuus,
 utrum eadem vobis dicit
 quotidie, et de iisdem, an
 alias alia? Multa enim sunt.
 Manifestum id quidem, a-
 mice: alioquin probabile
 non fuerit, te apud illum
 mansisse, (alioquin non vi-
 ginti annos apud illum man-
 sisses etc.) Ulyssis illius in-
 star circumeuntem et ober-
 rantem, si eadem diceret,
 sed semel audiasse tibi suf-
 ficeret.

Herm. Qui enim possit
 res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur po-
 tuisti de primo gustu nosse
 omnia? Neque enim eadem
 profecto, sed alia semper
 nova super nova diceban-
 tur; non, quemadmodum
 vinum, semper idem erat.
 Itaque, sodalis, nisi totum
 ebibas dolium, etiam te-
 mere ebrius oberraveris. In
 ipso enim plane fundo vide-
 tur mihi Deus occultasse
 bonum philosophiae, sub
 ipsas faeces. Oportebit igi-

- p. 801. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, οὐ πάλα διψῇν ^{m)} μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ ταιουῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῖ, καὶ σπάσαιο ⁿ⁾ μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν κίη τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεον εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σὺ γ' ^{*}) οὖν ὑπὲρ ἡμῖν τοῦ πλ-
 61 θου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. "Ορα τοίνυν μὴ τῷ-
 δε ^{o)} μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία-
 τες, πυρὸς ὑπεράνω ^{p)}, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί, εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα
 p. 802. πρὸς. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελῶν ^{q)} τοῦ πυροῦ, οὐπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δείγμα ἐς τὴν

εις, ut supra c. 58. m) διψῇν] „Sic J. Fl. H. Par. S. So-
 la vero Par. jota subscriptum addit.“ Addit etiam B. 1. sed
 B. 5. A. 1. 2. διψῇν habent. Cf. Diall. Mort. XVII, 1. XXVI,
 2. n) σπάσαιο] σπάσαις 2954. 3011. quod perperam prae-
 tulerunt Bel. et Schm. Medio enim opus est ad vim haurien-
 di significandam; et quae Hemsterhusius ad Diall. Deor. XX,
 5. (Tom. I. p. 356. sq.) de verbi ἀποσπᾶν usu passivo disputat,
 huc manifesto nihil faciunt. *) σὺ γ'] „Ita Cod. L. Edd.
 J. Par. et S. (B. 1. et 3.) Σίγ' male Ald. (1. et 2.) H. Fl.“ o)
 τῷδε] „Sic Edd. optimae et M. τῶγε Par.“ Τῷ δὲ B. 1. sed
 τῷδε B. 5. A. 1. 2. p) ὑπεράνω] „ὑπὲρ ἄνω Edd.“ q)
 εἰ δὴ σὺ — ἀφελῶν] „Nihil in toto hoc versu variare Edd.

tur totum ad finem usque
 exhaurire, aut nunquam
 invenias nectareum illum,
 quem olim sitire mihi vide-
 ris, potum. Tu autem pu-
 tas, tale hoc esse, ut, si
 modo gustes illud, et paul-
 lum quiddam haurias, con-
 tinuo sapientiae omnis con-
 sultus fias, ut Delphis ajunt
 antistitam, cum de sacro
 fonte biberit, Deo statim
 plenam fieri, et respondere
 accedentibus. Sed non ita
 se res habere videtur. Ita-
 que ipse tu, epoto jam ultra

dimidium dolio, te circa
 initia adhuc esse dicebas.
 Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia,
 quod dicam. Maneat enim
 adhuc dolium, et mercator.
 Inesto autem non jam vi-
 num, sed seminum quae-
 dam omnigena congeries,
 triticum supra, deinde fa-
 ba, tumordeum, sub his
 lentes, deinde cicer, et alia
 insuper varia. Si igitur tu
 emturus esses de seminibus,
 et ille de tritico auferens
 aliquid, ubi illud erat, spe-

γείρα, ὡς ἴδοις, ἄρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, p. 80a:
 ἢ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φανοὶ εὐτακτεῖς, καὶ οἱ
 κύαμοι οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΑΤΚ. Οὐ τοίνυν σὺ δὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ἂν *) φή-
 σει τις τοῦ πρώτου, μάθοις *) ἂν ἅπασαν ὁποῖα *) ἐστίν· ου-
 γὰρ ἔν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάξεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν **) εἶναι τῷ γαύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥφθη; σὺ p. 80β.
 παρέρχου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-
 σθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κλύδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρ-
 φετῷ παραπολεῖσθαι, καὶ αὐτὸς *) ἐν ἀρχῇ *) ἔφησθα, οὐ
 μικρὸν εἶναι *) κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν
 κίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιῶσαι **) ἂν τὸν κάπηλον,

nec M. notat Solanus. " Forst. conjeoit — ποικίλα. πρόσκει δὴ
 σὺ etc. et sic Helinus tradit in Cod. 2954. legi, scripsitque sic
 Schm. At vid. Adnot. r) ὡν] „ὡν Forst. Sed nihil mutant
 J. Fl. H. Par." Nec digna Forstii conjectura, quae serio re-
 futetur. s) μάθοις] Hanc conjecturam Gesneri reperio jam
 in B. 3. editam, nec non hinc in Scyb. Vulg. μάθοι. t) ὁ-
 ποῖα] Vulg. ὁποῖα. Correximus vitium, quod idem et in
 Halc. c. 1. extr. a nobis correctum in voce ola vulgata. u)
 ὁμοίαν] ὁμοῖα 2954. x) καὶ αὐτὸς] „ὡς καὶ αὐτὸς] Ita
 Edd. Sed abest ὡς in P." Omisimus itaque cum Schm.,
 probante Gesnero et ipso Reitzio. y) ἐν ἀρχῇ] glossa
 videbantur haec Schmiedero; sed mox c. 63. in. verba εἴς ἐλη-
 ῖθ' ἔλεγε ἐν ἀρχῇ intacta reliquit idem Vir doctus. Quamnam
 ergo secutum credas judicandi normam? z) εἶναι] εἴη ἂν
 conj. Seager. Vid. Adnot. a) ζημιῶσαι] Sic correximus
 vulgatum vitium ζημιῶσαι. Schmiederi enim conj. ζημιῶσαιτο

cimen tibi in manum daret,
 ut videas; numquid igitur
 posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mol-
 lis ad coquendum lens, et
 fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philo-
 sophiam ab uno aliquo,
 quod primum quis dixerit,
 universam didiceris, qualis
 sit. Neque unum aliquid
 erat, ut vinum, cui tu il-
 lam assimilas, et similem

esse gustui postulas: at il-
 lam plane diversum quid es-
 se apparuit, quod explora-
 tione non perfunctoria in-
 digeat. Vinum enim malum
 emere periculo duorum ὀ-
 βολῶν constat: ipsum ve-
 ro aliquem in colluvione per-
 ire cum ceteris, ipse ini-
 tio dicebas non parvum esse
 malum. Caeterum ille, qui
 totum ebibere dolium postu-
 let, ut deinde emat homi-
 nam, cauponem damno illa

- p-803. οὕτως ἀπείθανα γεγόμενος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κᾶν ὅτι πάμπολλα πῖψς, οὐδὲν τι ἐλάττων^{b)} ὁ πῖθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ^{c)} γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναῖδων^{d)} πῖθος. ἐκείνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχεν, ἀλλὰ διεῖρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἦν ἀφέλγς τι, 62 πλείον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὁμοῖον εἰπεῖν.^{e)} φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλαφημαεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω αἱ φαρμάκω ὀλεθρίω ἔοικεν, οἷον κωνίω, ἢ ἀκονίω^{f)}, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐκείπερ θανατηφόρα ἐστίν, ἀποκτεῖνοι ἂν^{g)}, εἰ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὄνυχι ἐπογεύσαιο, 804 αὐτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρεῖ, καὶ ὅπως^{h)}, καὶ ζῶν

sum legibus et usu linguae pugnat. b) οὐδὲν τι ἐλάττων] „οὐδὲν ἐλάττων] οὐδὲν τι ἐλάττων W. et P. Nihil vero mutant Edd. priscæ.“ Οὐδὲν τι ἐλάττων 2954. 3011. unde *Belinus* scribi vult, uti nos jam e quatuor Codd. edidimus. c) ἐπιρρεῖ] ἐπινόει 3011. mendose. d) Δαναῖδων] Sic cum *Schm.* correxi vulgo vitiatam formam Δαναῖδων. Vid. Adnot. e) εἰπεῖν] „ita M. B. 2. Fl. Par. etc. ἐκείν H. et J. male.“ Sic et A. 1. 2. sed εἰπεῖν etiam B. 1. et 3. f) κωνίω ἢ ἀκονίω] „κωνίω ἢ ἀκωνίω (sed posterius a re-
centiore manu depravatam est W.“ g) ἀποκτεῖνοι ἂν] „Sic J. Par. H. etc. ἀποκτείνω Fl. ἀποκτείνει M.“ *Ἀποκτείνων ἂν* 3011. *Bel. Schm.* sed ἀποκτείνει 2954. Nos non vidimus, cur a *Reitziana* lectione discederemus. h) ὅπως] ὁπόσων 3011.

absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolum, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfuit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio; illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstule-

ris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem dixerō, ut cicuta, vel acornito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam et individuum, summū inde unguis abrasum degustet: sed nihil tactum, quantum opus est, et quomodo;

οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοις ¹⁾ προσεγενημένος· οὐ δὲ ἀέλους ὁ βρα-
χυτάχιστατον ἐλαττεῖν, ὡς ἀποτελέσει πῆν τοῦ ὅλου γυνῶναι.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βόλαι, *Λυκῖν:* τί σὺν ²⁾; ἐπεὶ 68
τὸν ἔτη χρεὶ βιώναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πρόγραμμα; ἢ οὐκ
ἔν ἄλλως φιλοσοφήσαμεν;

ΑΤΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἐρμότιμ· καὶ δεινὸν οὐδὲν, ἔργον
ἐλθόν· ἔλεγες ἐν ἀρχῇ; ὡς ὁ μὲν βλος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μα-
κρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν, ὑγαναρτεῖς, εἰ μὴ ἄλλοτε
μερόν ἡμῖν πρὶν δύναι ἥλιον ³⁾, Κρύσπερος, ἡ Πλάτων, ἡ
Πυθαγόρας γέναιο.

ΕΡΜ. Περιέχῃ με, ὦ *Λυκῖν*, καὶ συνελκύνες ἐς ἀνα-
γνόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθῶν, ὑπὸ φόβου ἐηλαδῇ, ὅτι
ἐγὼ μὲν προῦκοντον ἐν ταῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ἀλιγώρησας
ἐαυτοῦ ⁴⁾, τηλικούτος ὢν.

1) ἀποθάνοις] ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. Par. et M. etc.
ἀποθάνοις ὁ conj. *Solan.* Nos ἀποθάνοις practulimus, quam
ob causam, vid. Adnot. k) τί σὺν;] Haec, duce interprete
Latino, a sequentibus separavi, vulgo non distincta. Saepius
haec librariorum negligentia mihi emendanda erat, ut Prom. s.
Cauc. c. 9. Sic et ἐξ τοῦτο vulgo non fuerat distinctum *Diall.*
Deor. V, extv et aliis quibusdam locis, quae partim jam *Hem-*
sterhusius et *Reizius* restituerant. Cf. *Pro. Laps.* 15. in. 1)
δύναι ἥλιον] ἥλιον δύναι 2954. narrante sic *Belino.* Nam
δύναι, quod vet. Edd., quae consilii, omnes habent, a *Reit-*
zio et recentt. scriptum est δύναι, et hinc forsitan *Belinus* quo-
que prae inania formae restulit. hunc Aoristum, cuius neces-
sitas non video equidem, etsi non ineptus sit. Mutavit au-
tem *Reizius*, nisi fallor, quod aut hanc Praesentis formam
ignoraret, aut Aoristum huic loco aptiorem esse opinaretur.
Cf. infra c. 65. [Infinitivus est δύναι, nec potest aliter. Quare
hoc restitui utroque loco. G. D.] m) ἐπὶ τοῦ] „Sic J,

et cum quibus; non moria-
tur, qui sumserit. Tu autem
postulabas minimam parti-
culam sufficere ad persi-
ciendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis,
Lycine. Quid igitur cen-
tumne annos vivere oportet,
et tot sustinere molestias,
aliter philosophari non li-
cet?

Lyc. Non, *Hermotime!*
neque id intolerabile patien-

dum; siquidem vere dixisti
ab initio, vitam brevem esse,
artem autem longam. Nunc
vero, mesicio qua causa;
indignaris, si non eodem
die nobis ante solis occa-
sum, *Chrysippus*, aut *Pla-*
to, aut *Pythagoras* sup.

Herm. Circumvenis me;
et in angustias pogis, nulla
a me affectus injuria, prae
invidia scitares, quod ego
progressus aliquo, neque sum

p. 804. *ATK.* Οἷός' οὖν ὁ δράσεις^{α)}; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυ-
βαντιῶντι, μὴ πρόσχει τὸν ναῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς
ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραν κατὰ
τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ERM. Ἄλλ' οὐκ ἐγὼ σὺ βλαίος ὦν αἰρεῖσθαι τι, ἤμῃ μὴ
πειραθῶ ἀπάντων.

p. 805. *ATK.* Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴ-
Hom. II. ποίῃ βλαίον δὲ λέγων· ἐμὲ, ἀνακτίον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποι-
XI, 654. ἡτὴν αἰτιάσθαι, αὐτοῦ^{ο)}, ἐστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι^{ρ)} λόγος,
συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βλας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι
καὶ τὰδε πολλὰ βιασιότερα φασὶν ἂν σοὶ ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον^{α)}
παρεῖς, ἐμὲ ἰσως αἰτιάσῃ.

ERM. Τὴ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἀφῆτον καταλεί-
πται αὐτῷ.

64 *ATK.* Οὐχ ἱκανὸν εἶναι φησὶ, τὰ^{α)} πάντα ἰδεῖν καὶ
διεξελεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἥδη ἐλεσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ'
ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν^{α)}).

Fl. H. Par. etc. et M.^{α)} n) δράσεις] φράσιν 2954. δράσας
conj. *Abrech.* Vid. Adnot. ο) αὐτόν] „Nihil mutant Edd.
αὐτὰς *Marcel. M.* in litura v. Sic notat *Solanus.*“ ρ) σοί
μοι conj. *Wieland.* Vid. Adnot. q) ἐκείνον] ἐκείνων B. 3.
r) τό] „Sic J. H. S. καὶ Par.“ s) ἐνδεῖν] „ἐνδεῖς Fl. At

in doctrina, tu vero, id
aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid fa-
cias? Mihi quidem, ut pa-
rum sanae mentis homini
noli animum advertere, sed
delirare me sinito; tu vero,
ut habes, perge viam, et,
ut ab initio tibi visum est
de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus
homo, non pateris eligere
me quidquam, nisi explo-
ratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris,
nunquam aliud me dictu-
rum. Cum vero violentum
me vocas, innocentem vi-

deris mihi, ut est apud poë-
tam, accusare, qui ipse,
donec alia ratio succentu-
rista a vi tua meliberet, jam
auferatur. Ecce enim ista
multo jam violentiora dixe-
rit tibi ratio. Tu vero, illa
omissa, me forte accusabis.

Herm. Quae? Miror e-
nim, si quid indictum ei
praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, suffice-
re, si per nos videamus et
persequamur omnia, ad hoc,
ut jam eligere, quod opti-
mum est, queamus; sed eo,
quod maximum est, adhuc
opus esse.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

p. 805.

ΑΤΚ. Κριτικῆς τίνος, τῆ θευμάσις, καὶ ξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακρίνουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα βωράμενα εἴη. ἀποδοτέον οὖν, φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνῳ οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις *) ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάσταν, μήτε σχῆμα, ἢ δάξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἄριστον ἄριστον αὐτὸ ποιοῦντα *), οἳ ἐν νουκίᾳ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς p. 806. ! μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουεν· καὶ τότε ἤδη ἐξίσταται σοὶ βεβαίως ἐλόμενῳ **) φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίαν φησὶ. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπου βίης ξεκαίσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα *). ἐλθὼν, καὶ διαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν †), καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα

vulgatam servant ceterae, item codd. M. et P. t) πολλάκις] καὶ πολλ. 3011. Belin. Schm. At bene abest copula. Explicatur enim verbis πολλάκις ἐπισκοποῦντα, cui negotio impendenda sit mora, illud τὸ βραδύνειν. Non accurate itaque reddiderat Gesnerus: — teque sustineas, ac saepe considera. *) ποιοῦντα] „Sic etiam J. Fl. et H. habere notat Solanum.“ u) ἐλόμενῳ] „Ita recte Fl. Par. H. B. 2. et M. ἐλόμενῳ J.“ Sic et A. 2. x) πάντῃ] „ex M. et L. dedimus. Πάντων Edd. male.“ y) ἐπιδεῖν] „ἐπὶ δεῖν discretim sola

Herm. Quonam illo?

Lyc. Judicandi quodam et explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, et, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cunctis, teque sustineas, saepe considerans; nec actum uniuscuiusque, qui di-

cunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agat, qui noctu et in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, et unumquemque accurate inspiciamus, in aspectum iudicemus, elige-

Р. 806. ἐλίσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ *) δὴ οὕτως
εὐρεθῆναι φῆς τάληθές, ἄλλως δὲ οὐ.

65 ΑΤΚ. Ὁκνῶ γάρ. σοι εἰπεῖν, ὃ Ἐρμώτιμι, ὅτι οὐδὲ τοσούτῳ πᾶσι Ἰστανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν ληθῆναι ἡμᾶς αὐτούς, φερόμεναι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίχτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῶς παμπούλους ^{α)} γε περιβεληκέναι. ^{β)} ἀπλῆζοντες, εἰς αὐτοὺς ἀμωσαὶν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται ^{γ)} αὐτοῖς, ἢ περάμιον, ψάμα ^{δ)} πρσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπῶκαμεν.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται ἀτεχνῶς γάρ με^ο) περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ δισκῶναι¹). σὺν θεῷ γὰρ ὁλῶθα
νεῦν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἄν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν ποι-

Alb. (1. et 2.) male, “ α γάρ] „*Sic L. P. M.* et *marg. A. 1.* *W.* καὶ *Edd.* omnes male.“ *Vide tamen, Pisc. c. 22. in. ibique Adnot.* α) *καμπόλλους] παμπόλους Ald.* utraque. β) *περιβεβληκέναι] περιβεβηκέναι B. 3. prave.* γ) *ἀναφαινεται]* *Hanc veterum Edd. lectionem, quae et Codicum 2954. et 3011. est, restituimus, monente Belino et praesente Schmiedero. Reitz. nescio unde, ἀποφαίνεται, quod et Bip. et Seyb. descripserunt. δ) ψάμμω] „ψάμμον P. Vulgatum servant ceteri, et Edd.“ ε) γάρ με] „με γάρ M.“ ς) *διεκδύναι] „διακδύναι] Sig. bene Fl. Pat. H. B. 2. (A. 1. 2. B. 1. 3.) διεδύναι J. male. διαδύναι legendum adscripserat Juntinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit,“ Accentum mutavi secundum leges linguae et exemplum loci c. 63. δύναι ἥλων.**

omneque judicatum, atque
electione facta philosopha-
mur. Hoc enim sola ratio-
ne inveniri verum ais, alia
minime.

Lyc. Riget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse armum quidam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam

sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlium vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

Herm. Non absqueor, quid
Illa tibi retia velint, plane
enim illis me comprehendis.

- *Lyc.* Exire ligno, centa.
 - *Dei* enim virtute, si quis
 - *alius*, naturo didicisti. *Ego*

ράμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δὴ- p. 806.
 ῶν ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ
 πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

p. 807.

ΑΤΚ. Ἀδελφον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδε-
 σθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐ-
 ημεῖνον⁶);

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τι;

66

ΑΤΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθοῦς ἀριθμὸς ἡμῖν,
 ἔκκοσιν. οἶον, κύκλους τις ἐκκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπι-
 κλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅπόσοι εἶδιν οἱ κύκλοι ἐν
 τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε⁷),
 ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ
 διῶς, ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ
 τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γὰρ⁸);

- g) εὐφραίνουσιν] Post hanc vocem restitui interrogationis no-
 tam, in vet. Edd. recte positam, et paulum etiam versio-
 nem Latinam: nisi forte etc. immutavi, quamquam per se il-
 lam haud ineptam. Notum autem est ἢ in altero interroga-
 tionis membro, etiamsi prius membrum non exstet propria
 interrogationis forma indutum. Cf. tamen oap. 33. in. h)
 ὁ δὲ πέντε] „Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd.“
 i) ἢ γὰρ;] „H P. At vulgatam lectionem tuentur merito
 Edd.“

enim, etiam cum tentando
 per omnes iverimus, idque
 perfecerimus aliquando,
 nondum puto neque id ip-
 sum planum futurum, ha-
 beatne aliquis eorum id,
 quod quaerimus, an simili-
 ter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque
 horum quisquam omnino il-
 lud habet?

Lyc. Obscurum: an forte
 fieri non posse putas, ut
 fallantur omnes, verumque
 aliud plane quiddam sit, a
 nullo dum illorum inventum?

Herm. Qui fieri illud pos-
 sit?

Lyc. Ita. Sit enim verus
 nobis numerus, viginti.
 Verbi causa fabas aliquis
 viginti manu sumens, ea
 clausa interroget decem ho-
 mines, quot sint in manu
 sua fabae? at illi divinant
 dicant unus septem, alius
 quinque, alius triginta, a-
 lius decem aut quindecim,
 et in universum alium alius
 numerum. Fieri quidem pot-
 est, ut aliquis forte quadam
 veram dicat. Nonne ita est?

p. 807.

EPM. Ναί.

ΛΤΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ^{κ)} ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδὲνα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἰκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῆς;

EPM. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΤΚ. Κατὰ ταῦτα ^{λ)} τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἔστι, καὶ λέγουσιν ^{μ)} ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονήν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκόκαμεν ἡμεῖς ἀνάκαλιν ἢ ἐχρήν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπιλεγέσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι ^{ν)}, πρότε-

p. 808. ρον φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἐγνωσται τάληθές, καὶ πάντας ἔχει

κ) ἅπαντας] ἅπαντα 2954. 5011. λ) κατὰ ταῦτα] Sic vel invitis libris scripsi pro vulg. κατὰ ταῦτα. Cf. infra c. 75. in Charon. c. 3. ubi B. 3. falso κατὰ ταῦτα. Et hunc in modum saepius peccatumprehendimus. Versio recte: Eadem ratione. μ) καὶ λέγουσιν] λέγουσι δὲ 2954. quae lectio Grammaticum redolet, ratum, praecedens μὲν α δὲ excipī debuisse. Attamen sic passim Lucianus et alibi, ut Diall. Marr. VIII, in. καὶ πάσαι μὲν — καὶ νῦν σὺ etc. (pro νῦν δὲ σὺ). Incautius igitur Schmiederus, communi librorum lectione deserta, Parisiensis Cod. auctoritatem secutus esse videtur. ν) δ'. οἶμαι] „δέ μοι“ male W. nihil mutant J. Fl. H. Par.⁶⁶ Nec A. 1. 2. B. 1. 5. Sed δέ γε, habet Cod. 5011.

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in

voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nos abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio novum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi illam ab uno,

τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς p. 808.
 ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.

ERM. "Ὡς τε, ὦ Λυκίνα, τοῦτο φῆς, ὅτι οὐδ' ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἐξομέν τἀληθὲς εὐρεῖν.

ATK. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ θεέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτίς αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ' ἂν ἀδελόν ἤ °), εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ERM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῆς, εὐρήσωμεν, οὐδὲ 67
 φιλοσοφήσωμεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο ^{p)} ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν ^{q)} φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γὰρ ὄντι. ἀξιόις γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλίσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἥ δ' αἴρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μότως ἀκριβὲς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοιμέθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθ-

ο) ὅ] ἦν 3011. p) τοῦτο] „*ATK.* Τοῦτο *M.* et *Edd.* praeter *J.* quae sola recte omittit personam *ATK.*“ q) ἐξ ὧν] „*Deest* ἐξ in *S. J. Fl. H.* et *M.* adest in *Par.* et *B. 2.*“ nec non in *B. 3.*

qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur,

quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, et a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicui-

p. 808. μόν, ὅπόσους ἐκάσθη λιανὸς ἴσθιν, ὑπερεξέπαιτες, ἀπορητύ-
 p. 809. νων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας^{*)}, ὡς ὑπερήμερον γίνε-
 σθαι^{*)} τάληθες τοῦ ἐκάστου βίου. τελευταίων¹⁾ δὲ, καὶ τοῦτο
 αὐτὸ οὐκ ἀνευδοκαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε
 εὔρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι²⁾ τάληθες, εἴτε καὶ
 ρή.

ATK.²⁾ Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε³⁾, δύναιο ἂν ἐπομοσά-
 μενος εἰπεῖν ὅτι²⁾ εὔρηται πρὸς αὐτῶν;

EPH.²⁾ Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι⁴⁾.

ATK.²⁾ Καίτοι πόσα ἄλλα παρείδον ἐκὼν σοι, ἔξετά-
 σεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ θεόμενα;

68 EPH. Τὰ ποῖα;

ATK. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ
 Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους

r) ἄλλας] πολλὰς conj. Courier. ad Luc. Asin. p. 234. non inepta
 quidem, verum non necessaria. Γενεὰς vitiose Reitz. et hinc
 recentt. Recte ad exemplum vett. Edd. scripserunt Reitzius
 frater in Ind. et Courier. l. l. s) γίνεσθαι] „Sic recte J.
 Ceterae et M. γίνεσθαι. Solanus.“ t) τελευταίων] Sic Bipp.
 Schm. Scyb. et B. 3. Reliquae τελευταίων. Cf. Adnot. u) πάλαι
 „Sic Edd. et M. habere, notat Solanus. Nescio quare.“
 x) ATK.] „Deest in Edd. Adest in J. W. et P.“ y) Ἑρ-
 μότιμε] ὦ Ερμ. 3011. Belin. Schm. z) οτι] Ita e conj.
 Guyet. scripsi pro vulg. ὅ, τι, quod in B. 3. legitur ὅ τι. Vid.
 Adnot. a) EPH.] „Deest in Edd. Adest in M. i. e. desig-
 natur solitis punctis.“ b) ὁμόσαιμι] ὁμόσαιμι falso spi-
 ritu in plerisque vett. Edd. *) ATK.] „Deest in Edd.“

que sectae sufficiat, modum
 omnem excessisti, produ-
 cto in alias generationes ne-
 gotio, ut adeo post termi-
 num vitae singulorum veni-
 at demum veritas. Deni-
 que vero id ipsum quoque
 dubitatione non usquequa-
 que liberum esse pronun-
 tias, qui dicas, obscurum
 esse, inventane sit olim a
 philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime,

num possis juratus dicere,
 eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non ju-
 raverim.

Lyc. Quam multa etiam
 praetervidi tibi prudens,
 examine longo quae et ipsa
 opus habeant?

Herm. Quae?

Lyc. Nonne audis, qui
 se Stoicos, aut Epicureos,
 aut Platonicos esse dicant,
 eorum partim scire rationes
 singulas, alios non item,

καίτοι, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τὰ γε ἄλλα πάντ' ἀξιολογίους p. 804
ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΑΤΚ. Τὸ ταῖνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι
ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάντ'
ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΑΤΚ. Δεήσει τοῖνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον
ἔσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὐν ἐπὶ τοὺς πλείστους
αὐτῶν ἔλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνων προστήσασθαι p. 814
διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν
τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε *) λάθῃ ὁ χειρῶν
προκρεθίς. καὶ σὺ d) καὶ πρὸς τοῦτο, ὅρα, ὅσον δεῖ τοῦ χρό-
νου, ὄν *) ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι
τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέ-
γω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε καὶ ἀμφιβόλοις, ὅν τοῦτό ἐστιν, οἴ-
μαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀλή-
θειάν τε καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἤτις οὖν, ἥ τὸ κρι-
τεῖν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ f)

c) μὴ σε] μήτε 2954. vitiose. d) σὺ] σοι idem, non minus
vitiose. e) ὄν] „ού P. Vulgatam servant Edd. priscæ.“ f)
καί] „deest in W. adest in J. Fl. H. Par. etc.“

quamvis dignos fide caete-
roquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur
eos, qui sciunt, et digno-
scere ab his, qui, cum ne-
sciant, scire tamen se di-
cant, nonne operosum val-
de esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te,
si optimum Stoicorum nos-
se volueris, si non ad om-
nes, ad plerosque certe il-
lorum accedere, et tentare,
et meliorem tibi magistrum
eligere, instituta prius ex-

ercitatione, et judicandi de
talibus comparata facultate,
ne imprudens deteriorem
praeferas. Tu vero ad hoc
etiam, vide, quanto opus
sit tempore, quod praeter-
misi volens, veritus, ne in-
digne ferres, licet maximum
et maxime necessarium in
talibus, obscuris inquam et
ambiguis, unum hoc esse
arbitrer. Ad sola tibi haec
fidelis et firma spes ad veri-
tatem inveniendam; alia ve-
ro quaecunque nulla, quam
si judicare possis et separa-
re a veris falsa, si facultas

- p. 810. ὑπάρχειν σοι καὶ ἦ) κατὰ τοὺς ἀγνυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε
 τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἦεις ^{h)}) ἐπὶ τὴν
 ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὥς οὐδὲν κωλύσει ^{l)})
 σε τῆς εἰνὸς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶ ^{k)}) προδειχθέν-
 τι ^{l)}) ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπε-
 ζῇ ὑδατι ῥοικῶς ἔσθ, ἐφ' ὅ, τι ^{m)}) ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις,
 ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἦ καὶ, νῆ Δία, καλὰ μιν τι, ⁿ⁾
 ἐπ' ὅχθῃ παραποταμῷ πεφυκότε, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμ-
 p. 811. πτομένῳ, κᾶν μικρά τις αὔρα ^{*}) διαφυσήσασα ⁿ⁾), διασαλεύσῃ
 69 αὐτόν. Ὡς εἴ γέ τινα εὐροις ^{o)}) διδάσκαλον, ὅς ^{p)}) ἀποδεί-
 ξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην
 τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πρᾶγματα ἔχων. αὐτί-
 κα γάρ σοι τὸ βέλτεστον φανεῖται, καὶ τάληθές ὑπαχθὲν τῇ ἀπο-

g) x α l] a Reitz. et recentt. omisum restitui e vett. Edd. om-
 nibus. Vid. Adnot. h) ἦεις] „ἄγεις P.“ πορισάμενος εἴης
 2954. mendose. i) κωλύσει] „κωλύσῃ W.“ k) θαλλῶ]
 „Sic Fl. H. Par. (etc.) θαλλῶ J.“ l) προδειχθέντι] προσ-
 ειςθέντι conj. Hemsterh. ad Tim. Ruhl. p. 139. quamquam et
 vulgatam bene habere fatetur. m) ὅ, τι] „ὄτῳ W. Nihil
 mutant Fl. J. H. Par.“ (etc.) ὄτῳ etiam 3011. habet. [?] Scri-
 bebatur αὔρα. G. D.] n) διαφυσήσασα] διαφύσασα B. 3.
 o) εὐροις] Ita Berlino praemonente, correxi soloeccismum
 vulgatum εὐροῖς. Permutatas vocales oi et η saepius esse ob-
 prouuntiandi rationem prorsus eandem, vel haec exempla do-
 cent: supra c. 8. ubi vid. Adnot. et c. 13. ubi vid. Varr. Lecit.
 p) ὅς] ὡς B. 5.

tibi sit, qualis argentario-
 rum, dignoscendi proba et
 fraudis expertia ab his, quae
 adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte
 comparata, ad eorum, quae
 dicuntur, examen accedas,
bene habet: sin vero minus,
 nihil, mihi crede, obsta-
 bit, quo minus naribus tra-
 haris ab unoquoque, aut
 fruticem praemonstratum
 sequaris uti pecora. Potius
 vero fusae per mensam a-
 quae similis eris, qui, quam-

cunque te in partem summo
 quis digito trahat, sequa-
 re; aut, per Jovem, enatae
 ad fluminis ripam arundini,
 ad quemvis spiritum flexae,
 quam et minuta quaevis au-
 ra flatu suo commoveat.
 Itaque si quem magistrum
 invenias, qui de demonstra-
 tione atque dubiorum diju-
 dicatione artem, quam no-
 rit, te doceat, laborare ni-
 mirum desines. Statim e-
 nim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum de-

δεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ^{q)} ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ p. 811.
βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπό-
θητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω,
καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος, ὥς ἔοι-
κεν, ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτι-
κούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ, τὸ μέγιστον, ἀποδεικτικούς. ὥς
τά γε μετὰ ταῦτα, ῥᾷδια ἦδη, καὶ ἀπράγμωνα, καὶ οὐ πολ-
λῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά ^{r)} σοι,
ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐ-
δὲν γὰρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὥς ἐγγυτέρω σε ποιήσῃν τῆς ἐλ-
πίδος. τὸ δὲ πολὺ ^{s)} πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν,
καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους ^{t)}, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁ- p. 812.
μοίως ἐσμέν.

q) ψεῦδος] ψεύδος Reitz. et Bip. aberrantes. r) οἶδα]
„Sic recte Fl. Par. B. 2. (1. et 3.) S. Amst. et M. εἶδα Ald.
(utraque) H. Fr. J.“ s) τὸ δὲ πολὺ] Ita B. 1. et 3. In ce-
teris omnibus prave τὸ δὲ, πολὺ etc. Unde Seager. conj. τὸ
δ' ἐναντίον, πολὺ etc. At vid. Adnot. t) παροιμιαζομέ-
νους] „προοιμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. Par. H.

monstrativae illi arti sub-
jectum; mendacium vero
deprehendetur, tuque, fir-
ma electione facta et judi-
cio, philosophabere, et ex-
petita illa votis omnibus fe-
licitate parta, cum ea vi-
ves, bona possidens con-
junctim omnia.

Herm. Euge, Lycine,
multum enim ista meliora
dicis, et cum spe non me-
diocri conjuncta, quaeren-
dusque, ut videtur, nobis
talis vir est, qui illa nos
dignoscendi dijudicandique
facultate instruat, et, quod
maximum est, demonstan-

di quoque: itaque ea, quae
sequuntur, facilia jam, et
molestiae expertia, nec mo-
rae multae indigentia. At-
que jam tibi gratiam equi-
dem habeo, qui compendia-
riam hanc nobis optimam-
que viam inveneris.

Lyc. Quin nondum debes
mihi gratias: nihil enim
vel inveni vel ostendi, quod
spei te tuae propius admo-
veat. Sed multo (*maximam
partem*), quam prius era-
mus, longius nunc absu-
mus, et, quod est in pro-
verbio, post multum labo-
rem, ut ante habemus.

p. 812. EPM. Πῶς τῶτο φῆς; πάνυ γάρ τι ^{u)} λυπηρόν τι καὶ
 δόξελπι ἐρεῖν ἔοικας.

70 ΑΤΚ. "Οτι, ὦ ἑταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπισχνούμενον τινα
 εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξιν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι,
 πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον,
 εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶν τούτου εὐπορήσωμεν ^{z)}), ἄδηλον
 ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς
 κρίνουσιν, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὐθις τούτον, ἄλλου ἐπιγνώ-
 μονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείμεν διακρίνειν
 τὸν ἄριστα κρίναι ^{y)} δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι ^{x)} τούτο ἀποτε-
 νεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στήναι ποτε καὶ καταλη-
 φθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας
 οἴοντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας
 βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν ^{a)}), δι' ἄλλων ἀμφισβητου-

et Cod. P. "Tuentur etiam B. 1. 3. A. 1. 2. u) πάνυ γάρ
 τι], γὰρ] γάρ τι J. Par. H. Fl. B. 2. (et 1. 3. A. 1. 2.) At
 ignorat illud τι Cod. M. et sic Forst. voluit, quare id delevi-
 mus." Seager. conj. πάνυ γάρ τι καὶ etc. Qua de caussa
 nos vulgatam lectionem integram restituerimus, vid. Adnot.
 x) εὐπορήσωμεν] Revocavi hanc veram lectionem ex A.
 1. 2. et B. 1. Nam Reitz. et recentt., quemadmodum B. 3.
 ediderant εὐπορήσομεν. y) κρίναι] Vulgo κρίνειν, quod
 ex antecedenti διακρίνειν ortum videtur. Elegantiores lec-
 tionem ostendunt Codd. 2954. 3011. quamquam scriptum ibi
 κρίναι, referente Belino, quam mendam Schmiederus tanto
 minus repetere debebat, quum paullo ante recta forma oc-
 currerit. z) ὅποι] ὅπον 3011. minus bene, ait Belinus. a)
 αὐτῶν] „Sic Edd. Forst. αὐτῶν."

Herm. Quid ita? videris
 enim (omnino) triste quid-
 dam et desperationis ple-
 num dicturus.

Lyc. Quoniam, amice,
 etiamsi inveniamus aliquem,
 professum scire se demon-
 strationem, ac docere velle
 alios, non statim, puto,
 illi credemus, sed quaere-
 mus, qui judicare possit,
 an vera ille dicat? Et hujus
 si oblata copia sit, obscu-
 rum adhuc nobis, utrum
 ille index dignoscere possit

recte judicaturum, necne?
 et ad hunc ipsum alio, ar-
 bitror, indice opus est.
 Nos enim unde sciamus di-
 judicare eum, qui judicare
 possit optime? Vides, quor-
 um hoc pertineat, et ut
 sit infinitum, cum stare
 nusquam, et comprehendi
 possit? quandoquidem ip-
 sas quoque demonstratio-
 nes, quotquot inveniri pos-
 sunt, in dubium revocari
 videas, neque firmum quid-
 quam habere. Aliae enim

μένων πελθεῖν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς ^{b)} πάνυ p. 812. προδηλοῖς τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινω-
νοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως ^{c)} αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ
τις οἶοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες
φαίνονται. ὥστε, ὡς Ἐρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἶ p. 813.
ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανελη-
λύθαμεν ^{d)}).

ΕΡΜ. Οἶά με ἐργάσω ^{e)}), ὦ Λυκίνε, ἄνθρακός μοι τὸν 71-
θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ, ὡς ἔοικεν, ἀπολείται μοι τὰ τοσ-
αῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΤΚ. Ἄλλ', ὦ Ἐρμότιμε, πολὺ ἕλαττον ἀνιάσῃ, ἣν ἐν-
νοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλ-
λὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλο-
σοφοῦντες. ἢ τίς ^{f)} ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρεῖ-
σαι, ὧν ἔφη; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ,
ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο

b) τοῖς] „ταῖς Edd. J. Par. H. Fl. τοῖς S. et Codd. P. L.“ Sed
A. 1. 2. B. 1. 3. ταῖς. c) ὅμως] „ex W. Deest in Edd.“
d) ἐπανεληλύθαμεν] ἐπαναλ. Reitz. operarum culpa,
quam et suam fecit Seyb. e) ἐργάσω] „Sic recte Codd.
L. et W. ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. reti-
nuit B. 2. ἐλάσω exhibens.“ Sic plane etiam B. 3. f) ἢ τίς]
ἢ τίς W. et Fl. Nihil mutant ceterae.“ Nisi quod in A. 2.
ἢ τίς legitur.

et pleraeque illarum per a-
lia, de quibus et ipsis ad-
huc lis est, persuadere no-
bis nituntur se scire; aliae
vero, quae obscurissima
manifestis copulant, et com-
mune nihil habentibus, de-
monstrationes tamen illo-
rum esse dicunt. Verbi caus-
sa, si quis putet inde se
demonstraturum Deos esse,
quod altaria illorum esse
apparet. Raque nescio quo-
modo, Hermotime, ut cur-
rentes in circulo ad idem
initium et dubitationem re-
diimus.

Herm. Ut me tractasti,
Lycine, qui thesaurum mi-
hi in carbones redegeris! ut
videtur, periere mihi tot
anni et labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus,
Hermotime, moleste feres,
si cogitaveris, non solum
te speratis bonis carere, sed
omnes, ut ita dicam, de
asini umbra pugnare phi-
losophos. Aut quis ire queat
per illa, quae dixi, omnia?
quod fieri posse et ipse ne-
gas. Jam vero idem mihi vi-
deris facere, ac si quis pio-
ret et cum fortuna queratur,

- p. 813. τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθρὸς πτηνὸς αὐθιμερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἷτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίζει, οἶμαι, ἢ ὅναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὄνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὑφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον
- p. 814. οὐ ῥαδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ^g) ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ ^h) πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, (οἷα πολλὰ ἢ θεὸς ἐκείνη ῥαδιουργεῖ, ἢ Εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κᾶν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κᾶν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κᾶν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὗρίσκειν ⁱ). ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηται τι τῶν

g) κενὴν μακαρίαν] „Κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. J. Fl. H. Par. etc.“ h) ἦν μεταξὺ] καὶ γὰρ 3011. inepte. i) εὗρίσκειν] εὗρίσκει id. male.

quod adscendere in coelum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasce-

ris vix aperiens oculos, et non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens. Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam insulam sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, et regnant, et caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessa-

ἀναγκαίων, οἶον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι (ἢ) φατέον^k) p. 814.
 πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοῦνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὐ-
 τως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου¹⁾ καὶ παρενοχλή-
 σαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τὰγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι
 τὴν εἶνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ 72
 πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πε-
 τόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας ὑπερφνεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς
 ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ
 παντὸς τοῦ βίου ὀνείρω ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρω γε συνόν-
 τα· διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ
 σὲ παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρο-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν Ἰπ-
 ποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν καὶ Γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα
 ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
 κλάττουσιν, οὔτε γινόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα p. 815

k) ἢ ὅ, τι (ἢ) φατέον] ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον Reitz. cum B. 1.
 et 3. prave. Recentt. rectius ἢ ὅ, τι ἢ φατ., ut in A. 1. 2.
 commate post ἢ deleto. Mavult tamen Bel. ἢ ὅ, τι ἂν ἢ φατ.
 Mihi quidem ἢ omnino suspectum est, et e praecedente ἢ na-
 tum videtur. Nisi forte εἴη scribi malis. 1) ἐρομένου]
 φεομένου B. 3. absurde.

rium quiddam, verbi gratia,
 unde panis emendus? aut
 quid respondendum merce-
 dem domus repetenti, qui
 diu jam exspectaverit? ita
 indignantur, quasi ab in-
 terrogante illo atque inter-
 pellante ablata ipsis essent
 bona illa omnia, et parum
 abest, quin morsu nasum
 puero auferant. Tu vero,
 amice, noli eodem in me
 impetu ferri, si te effodien-
 tem thesauros, aut volan-
 tem, aut cogitationes quas-
 dam majores, quam natura
 patitur, agitantem, et spes
 habentem, ad quas perve-
 niri non potest, pro amici-

tia nostra non passus sum
 per omnem vitam in som-
 nio suavi illo quidem, sed
 somnio tamen, versari; sed
 surgere jubeo, et facere
 quidquam eorum, quae o-
 pus sunt, quodque te ad
 id, quod superest, vitae
 dimittere possit communi
 illo sensu praeditum. Quod
 enim modo agebas, et co-
 gitabas, ab Hippocentauris
 et Chimaeris et Gorgonibus
 nihil quidquam differt, et
 quaecunque alia somnia et
 poetae et pictores pro sua
 libertate confingunt, quae
 nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen ma-

p. 815. καὶ ὁμῶς ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρεῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὥς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι ^{m)}, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἢ ἀνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μάλιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γέ μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἀκόλουθα ⁿ⁾ ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἔωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἴλεον ὑμᾶς τῆς ῥινός, ἐπεὶ περ ἄπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γάρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταξεν ^{o)} εἰ ἀληθὴς ἔστι,

m) εἶναι] „Sic Edd. et M. οἶμαι L. ἐκείνην Pell. et Marcil. καὶ Solanus.“ Vid. Adnot. n) ἀκόλουθα] ἀκόλουθον 2954. o) ἐξήταξεν] „Ita bene J. Fl. H. Par. et W. ἐξήταξεν male S.“

jor pars populi credunt illis, et videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt et absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae pulchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coepisti, ut Medeam ajunt ex insomnio amore Jasonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem

quam tu umbram amant, quantum conjectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, ea subjunxit, quae consequentia et cohaerentia essent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quicquam vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via, exploravit,

καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει p. 815.
 τοῖς τῶν προωδευκότων ἔχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν
 (αὐτῶν ^p) ἠγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρ-
 χὴν εὐθὺς ^q) σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον ^r). "Ο δὲ φημι, σα- 816. 74
 φέστερον ἂν μάθοις, ἣν τι τοιοῦτον ὁμοιον παραθεωρήσῃ ^s)
 αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν,
 ὥς γένοιτό ^t) ποτε τρικέφαλος καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ
 πρῶτον ταῦτα ἀπραγμύνης ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν,
 ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶς ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ,
 ὥς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ^z, καὶ ὦτα ^z, καὶ φωνὰς
 τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἥσθις διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους
 τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ^u) ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέ-
 ραις ταῖς ^x) χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες
 ἑκάστη πέλιτην, ἢ γέβρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν ^y). αἱ τρεῖς δὲ, ἢ

p) αὐτῶν] „Sic J. H. Par. P. et M. Deest in Fl.“ Et in
 2954. 3011. et recte quidem, ut judicat *Bel.* Sed *Schm.* pro
 suspecto notavit, ut nos *Scageri* conjecturam τὰ πρόβατα τοῖς
 τοῦ αὐτῶν ἠγούμενον reprobavimus in *Adnot.* q) εὐθὺς]
 „αὐτὴν marg. A. 1. W.“ r) εἰσιτητέον] „Ita Fl. J. Par.
 S. etc.“ Cf. παριτητέον De Merc. Coud. c. 42. s) παρα-
 θεῶν ἡσθις] Ita e 2954. 3011. pro vulg. παραθεωρήσῃ. t)
 γένοιτο] ἐγένετο conj. *Belin.* At vid. *Adnot.* u) οὐχ] ab-
 esse vult *Bel.* Vid. *Adnot.* x) ταῖς] „ex W. Abest ab Edd.“
 y) εἶχεν] εἶχον 3011. quam elegantissimam lectionem vocat
Belin. sine idonea caussa. Certe non patet, cur inelegantior
 dicatur vulgata, quum manifesto sit aptior.

et num forte imprudens,
 quam non oportebat, insti-
 tisset? sed praeceuntium se-
 quebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum
 deceret ad introitum et prin-
 cipio statim videre, intran-
 dumne sit? Quod autem
 dico, apertius intelligas,
 si consideres et conferas e-
 jusmodi quiddam simile. Si
 enim audacium horum poë-
 tarum aliquis dicat, fuisse
 quondam tricipitem et sex
 manibus hominem, si pri-
 mum ista facile recipias,

non explorato, fierine pos-
 sit, sed fide illi habita; ille
 statim consequenter subjun-
 gat caetera: eundem homi-
 nem sex habuisse oculos,
 et aures totidem, et voces
 eodem tempore ternas emi-
 sisse, et oribus tribus sum-
 sisse cibum, et triginta ha-
 buisse digitos, non decem,
 ut quisque nostrum, in am-
 babus manibus: ac si belli-
 ca opera opus esset, tres
 quidem manus peltam, aut
 cratem, aut scutum habuis-
 se; trium vero reliquarum

- p. 816. μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγην ἡφεί, ἡ δὲ, τῷ ξί-
φει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἂν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῶ; ἀ-
πόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ ^{a)}) σκοπεῖν εἴπερ
δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ^{a)}) ἅπαξ ἐκείνα
ὄψς, ἐπιρῶει τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν
αὐτοῖς οὐκ ἐτι ῥᾶδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ
p. 817. συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ· ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρω-
τος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκά-
στην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι,
οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ ^{b)}) γένοιτ' ἂν ἀκολουθόν τι αὐτῷ ^{c)}),
καὶ ψευδὸς ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι ^{d)}) τὰ δις πέντε, ἐπὶ εἶναι,
καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαντοῦ, ἐπάξει
δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρεσκαίδεκα ^{e)}) πάντως
ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ^{f)}) ἐθελήσῃ· οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεω-

z) εὐθὺς] εὐθὺς 2954. ut Wesseling. jussit scribi, et scripsit
Schm. Sed vid. Adnot. a) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm. b) εἴ
πῃ] „Sic Edd. et P. εἴ τι W. et Ex. Fl.“ Sic et 3011. εἴπερ
conj. Solan. c) αὐτῷ] „Ita habet Cod. M. et Edd. Ald. Fl. J.
H. B. a. αὐτῶν Par. S. Amst.“ d) λέγοι] „Sic M. λέγει Edd.“
e) τεσσαρεσκαίδεκα] Ita scriptum reperitur in Edd. vett.
et Codd. 2954. 3011. Sed Reitz. nescio, quo ex fonte, edidit
τεσσαρεσκαίδεκα, et recentt. temere secuti sunt. Vid. Adnot.
f) ὅτου] „Ita sola J. Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτε.
Sed P. Cod. ὅτι.“ „Ote etiam 2954. 3011. Sed Belinus, nihil
istorum probans, conjicit ὅποι, quo nihil opus est, quum
genuinam lectionem Juntina suppeditet.

unam dejecisse securim, al-
teram emisisse lanceam, ter-
tiam usam gladio. Et quis
adhuc fidem negaret dicen-
ti talia? conveniunt enim
principio, de quo statim
videndum erat, possetne
recipi, et an concedendum
sit, rem ita habere. Ubi
verò semel illa dederis, ad-
fluunt quasi reliqua, nec
usquam subsistent, ipsum-
que illud negare fidem non
jam facile, cum consequen-
tia sint et concessis princi-
piis similia: quod quidem

vobis accidit. Prae amore
enim et studio, non ante
explorato uti se vobis ha-
beant, quae sunt circa
unumquemque ingressum,
proceditis, tracti a conse-
quentia, non advertentes
animum, si qua sit quod se-
quatur ex illis, et idem sit
falsum. Ut si quis dicat,
bis quinque septem esse,
tuque fidem illi habeas, non
et ipse apud te dinumerans,
inferet scilicet, etiam qua-
ter sumta quinque efficere
quatuordecim, et quousque

μετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα p. 817. αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστήναι δυνατόμενα, σημειῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθοῖς τοῖς θεμελλοῖς τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα ^g), καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὀρρωμένη. Κατὰ ταῦτα τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν ^h) τὰληθῆς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων p. 818. ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἰσθωνται ἐξηπατημένοι, ὅψε ποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδοῦμενοι, εἰ δεήσει, τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας, ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα ⁱ) παίδων ἔχοντες οὐ συνέσαν. ὥστε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξη-

g) τὰ τοιαῦτα] male e superioribus iterata judicant *Jens.* et *Wiel.* At vid. Adnot. h) ἰδεῖν] „ἰδὲ male *P.* Vulgatam tumentur priscæ Edd.“ i) πράγματα] παῖγματα conj. *Seager.* *Classical Journal* Fasc. XIII. p. 73. merus ingenii lus.

ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi æquum censet, quæ tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, et lineas latitudine omni carentes, et id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inædificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quoque, concessis sectæ cujusque principiis, his, quæ sequuntur, fidem ad-

jungitis, et signum veritatis illorum consequentiam illam putatis, quæ et ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem vestrum spei suæ immoriuntur antequam verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint (*cognoverint*); alii vero, licet sero denique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat, id ætatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem præ pudore, et laudant præsentia, et, quot possunt, ad eadem

p. 818. πατημένοι ὧσιν, ἀλλ' ἔχουσι ^k) παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ^l) ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸν κἀκείνους ὁρῶσιν, ὅτι, ἦν ^m) τάληθές εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν, καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμῇσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάννυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους ⁿ). εἰ δ' οὖν τινι τοιού-

p. 819. τῷ ἐντύχῳ, φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ ^p) τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἦ οὐδὲν ^o) ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἦ εἰδότες ^p), ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι.

k) ἔχουσι] „Sic J. H. Par. ἔχουσι Fl. M. et Coll.“ Illnd et A. 1. 2. B. 1. 3. habent. l) καὶ] abest a Codd. 2954. 3011. quem defectum male *Belino* probatum male admisit *Schm.* Cf. *Toxar.* c. 12. πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτόν. e. a. m) ἦν] ἦν B. 3. *) πειρωμένους] „Nihil hic mutare J. Fl. Par. notat *Solanus*. Non invenit ergo variationem. At marg. A. 1. W. πειρωμένοις habet.“ Quod etsi non male cum τολμῶσι copulari, et τῶν ὁμοίων ad ἀποτρέπειν referri, possit, praetuli tamen simpliciore rationem, cui et A. 1. 2. B. 1. 3. favent, nisi quod haec B. 3. πειρωμένους mendose habet. n) μόνῳ] „deest in Fl. Adest in reliq. item in M. ac P.“ o) ἦ οὐδὲν] „οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgata abest J. Fl. H. Par.“ Nec reliquae vett. p) εἰδότες] „ex P. L. et Angl. εἰδόντες Edd.

hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves, ut adhuc, et supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, et quam similes videantur reliquis. Paucos omnino

reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, et dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicam voca, et frugi, et justum, et, si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate et pudore, et quod praefertur aliis

Καίτοι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἂ ἔφην, ἑάσωμεν, αὐ- 819. 76
τοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ
Εὐκλείδου ἄρχοντος παραθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλο-
σοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡντιναοῦν,
ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἔστιν, ἢ μάτην κάμνου-
σιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
θαυμαστάς τινας, ἡλίκα ^q) εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότα-
τον ἐλθόντες; μόνους γὰρ τούτους πάντα ^r) συλλαβόντας ἔξιν
τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης ^s),
εἰ τι ἐντετύχηκας Στωϊκῶ τοιούτῳ καὶ ^t) Στωϊκῶν τῷ ἄ-
κρῳ ^u), οἷω μῆτε λυπεῖσθαι, μῆθ' ὕφ' ^x) ἡδονῆς κατασπα- p. 820.
σθαι, μῆτ' ὀργίζεσθαι, φθόρου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου κα-
ταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὅποιον χρὴ τὸν κανό-

q) ἡλίκα] „ἡν/κα] Sic Edd. J. Fl. H. Par. ἡλίκα Gr.“ Genui-
nam Graec. lectionem restitimus. Vid. Adnot. r) πάντα] „πάντας W. male.“ s) εἰδείης] „Sic Edd. εἰδοίης W.“
Forsan legendum ἄμεινον ἂν εἰδείης, ut Diall. Deor. IV, 5. αὐτὸς ἂν εἰδείης. Charon. c. 4. σὺ ἂν καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείης. Et sic semper in hac locutione, ἂν haud temere deficiente. t) καὶ] „ἐς W.“ u) καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] „ἐς Στωϊκῶν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgatam servant J. Fl. Par.“ x) ὕφ'] „Sic recte Fl. S. Amst. et M. ἐφ' J. (?) H. Par. Fr. B. 2. (1. 3.) et Ald. (?) male, vid. nott.“ In A. 1. 2. legitur μῆθ' ὕφ', nec non in J., quod non potest ἐφ' significare ob praemissam li-
teram adspiratam, sed ὕφ'. Unde pro vulgato μῆτ', quod Bel. et Schm. μῆτε correxerunt, malebam μῆθ' exarare, se-
cutus Aldinas.

cupiunt. Quamquam, per
ego te Minervam oro, quae-
cunque dixi jam relinqua-
mus hic deposita omnia,
sitque eorum oblivio, ut
eorum, quae ante Euclidem
Archontem facta sunt; po-
namusque, hanc Stoicorum
philosophiam veram esse, al-
iam vero quamcunque nul-
lam: ac videamus deinde,
num illa talis sit, ad quam
pervenire, et quam assequi
aliquis possit; an vero fru-
stra laborent, quotquot il-
lam concupiverunt. Audio

enim admirabilia quaedam
promissa, de (magna) eo-
rum felicitate, qui ad fasti-
gium ejus delati sint: solos
quippe illos vera bona ha-
bituros in universum om-
nia. Quod vero sequitur,
melius tute noris, incide-
risne unquam in Stoicum
talem, et summum Stoico-
rum, qui nunquam vinca-
tur dolore, ad voluptatem
nunquam detrahatur, iras-
catur nunquam, qui invi-
dia major sit, divitiarum
contemptor, et verbo beatus,

p. 820. να εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. (ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα ^γ) πλείω ἔχη.) εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

77 EPM. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

ATK. Εὐγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκόν. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μῆτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μῆτε τὸν ἐκείνου, μῆτε τὸν πρὸ αὐτοῦ, μηδ' ^α) ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς, μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη, καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὀφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ ^α), καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἐστὼς, καὶ ὁ πόρῳ. p. 821. διαλλάττοιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν, οἷον ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον ^β) γένῃ τῆς εὐδαιμο-

γ) πάντα] τὰ 3011. quod Belino probatum recepit Schm. Sed Forst. maluit: καὶ κατὰ πάντα πλεονεκτῆσθαι τὰ ἄλλα. Atv. Adn. z) μηδ'] μῆτ' conj. Schm. inscite: μηδ' ἂν est: neque, si, i. e. etiam non, si, auch nicht, wenn. Verum pudet, rem notissimam monere. a) ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ] „ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμὲν Edd. Sed ἐστὶ Codd. M. et L.“ Enclitice scripsi ἐστὶ, quum scriptura ἐστὶ verborum sensum perversura esset. In vet. etiam Edd. aliis ἐσμὲν editum, in aliis ἐσμεν. b) πλησίον] „πλέον Par. sola male.“

qualem oportet esse, canon qui haberi velit et regula vitae ad virtutem composita. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus aliis superet. Hoc vero si non sit, nondum est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui il-

lius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, et propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequae extra limen est et sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum

νίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυ- p. 821.
τόν; καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία °),
καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νευενκότα; καὶ εἰσαυθις
πονήσεις, ὡς φῆς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοη-
κοντούτης γενόμενος, εἴ^d) τις ἐγγυητής ἐστὶ σοι, ὅτι βιώσῃ
τοσαῦτα, ὅμως ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν; εἰ μὴ μόνος
οἶε τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ *)
μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες
οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον 78
συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τάγα-
θόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσοῦτων. ἔπειτα ἐς
πόσον ἐτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη,
καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἔτερον πόδα, φασὶν, ἐν
τῇ σορῶ °) ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμ- p. 822-
νάζεις^f) ἑαυτὸν^g), ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις,

c) ἀκηδία] ἀηδία conj. Pierson. ad Moer. p. 61. probante Be-
lino. Vid. Adnot. d) εἴ] „εἰ B. 2. Nil mutant J. H. Fl.
Par. ἢ M.“ El etiam B. 3. habet, idque probat Sager. prae
vulg. ἢ. Vid. Adnot. *) πρὸ σοῦ] πρὸ σου B. 1. 3. ut de-
inde τό μιν, aperto vitio. e) τῇ σορῶ] „Sic J. Fl. H. Par.
etc. τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.“ f) προγυμνάζεις]
Ita 2954. Sed M. προγυμνάξης. Edd. omnes προγυμνάζεις.
Frequens est horum Modorum permutatio ob pronuntiati- nem
vocalium istarum prorsus eandem. g) ἑαυτὸν] σεαυτὸν

sit. Deinde, ut prope fe-
licitatem sis, (dabo tibi e-
nim hoc) tantum laboras?
teque conteris, tantumque
tibi vitae spatium effluxit,
dum te non respicis, dum
labores, dum vigiliae te hu-
mi deprimunt? ac denuo
laborabis, ut ais, viginti
alios minimum annos, ut
octuagenarius senex, (si-
quidem quis sponsor tibi
est, te tantum victurum,) ἵ-
σμεν sis illorum unus, qui
nondum beati sunt? nisi
forte solum te putas illud
consecuturum et persequen-

do capturum, quod ante te
multi admodum et boni vi-
ri, et multum celeriores,
persequendo non compre-
henderunt. Sed comprehen-
de etiam, si ita videtur, et
habe tibi universum. Pri-
mo quidem non video, quid
demum sit illud bonum,
quod tantis laboribus ae-
quiparari possit? Deinde
quantum est temporis reli-
quum, quo illo fruaris, se-
nex jam et suavitatibus om-
nibus non amplius tempe-
ratus, et alterum jam pe-
dem, quod ajunt, habens

- p. 822. εἰδὼς ὄντινα τρόπον χρη̃ βιοῦν, ὅμοιον, ὥς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὥς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρῃς ἂν
 79 λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό πω κατα-
 νενόηκας, οἶμαι, ὥς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δήπου ἐστίν, οἶον
 ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ
 δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε,
 καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ
 τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος
 ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυ-
 μάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν
 p. 823. καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὥς χρη̃ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ
 πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυσκα^h) ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν
 ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν
 ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις.

Reitz. cum nota: „Sic Edd. priscæ. ἐαυτὸν W.“ Recentt. secutæ sunt *Reitzii* exemplum; nos vero genuinæ lectionis vestigium. Cf. supra c. 63. σὺ δὲ ὀλιγώρησας ἐαυτοῦ, et *Pro Merc. Cond.* c. 2. in. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν λέλεκται σοι, ubi vid. *Adnot.* h) ἄφυσκα] „ἄφικτα Edd. omnes male. ἄφυσκα recte ms. B. et *Angl.*“ Vid. *Adnot.*

in capulo? nisi forte aliam, genereose, vitam mediteris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere et facere, in oculis miseris exercemini et syllogismis, et

dubitationibus, et majorem vitæ partem in his conteritis; et qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quorum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, et quomodo interrogandum sit novit, et cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, et ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos

ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὧς Ἑρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς p. 823. ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΤΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ αὐφαρ, ἀμείψαντας τοῦ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας¹⁾ ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι^{κ)}, πράττειν ἀναγκαῖον τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι, ἂν ἀποβάλλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων^{κ)}, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καὶ μοι δὲ¹⁾ ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω 80 τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος^{μ)}, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὦν, καὶ p. 824. φιλήδονος νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ^{ν)}).

ΕΡΜ. Τισί γε^{ο)}.

- i) ἐκχέας] ἐγγέας conj. Solan. ad Pisc. c. 24. κ) πτίττοι — πτίττων] „ex Schol. πλήττοι et πλήττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.“ Πλήττοι et πλήττων Cod. 2954. ut vulgo. Quid in 3012. legatur, non tradit Belin. 1) δὲ] δόξα 2954. μ) ὀργίλος] ὀργίλος vulgo, falso accentu. Cf. ὀργίλοι Pisc. 14. et ὀργιλωτέρων Zeux. c. 8. Praeterea et h. l. B. 3. ὀργίλος recte scriptum exhibet. n) δοκεῖ] „δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae.“ ο) Τισί γε] Sic Reitzius, qui tamen ita notat: „τίσι γε] Sic M. et Edd. τίσι γε Fl. τίσι γε; Graev.“ ac si in textu dedisset lectionem, quam in fronte notae posuit. Recentt. Editt. secuti Reitzium et Flor. Ed. Sed Wiel. vertit ad Graev. rationem, et Belinus ad vulgatam in

invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contun-

dat, necessarium quid, et quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius, per Jovem, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

- p. 824. *ΛΤΚ.* Ὡς Ἐρμότιμε, θέλεις διηγῆσθαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγρακότος, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινος ^{p)} τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον ^{q)} τοῦ ὀφλήματος ^{r)}, ὃν ἔδει πρὸ ἑκατάδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω
 81 γὰρ συνθέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ταῦτα ^{s)} ἡγανάκτει, παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ^{t)} ἰδιώτης ὡς
 p. 825. πρὸς τὰ ὑμέτερα ^{u)}, πέπασσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδίκησθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ περιάμενοι, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἐτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν ^{x)}, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὃδ' ^{y)} οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς τοῦμοῦ γελ-

vett. Edd. lectionem. p) παρὰ τινος] παρὰ τινὸς *Reitz.* et recentt. contra veterum Edd. omnium scripturam. q) ἐκπρόθεσμον] „ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.“ r) ὀφλήματος] ὀφειλήματος 2954. s) Καὶ ἐπεὶ ταῦτα] „ἐπὶ ταῦτα] Sic *Ald. H. S. Par.* et *M.* *ἐπιτ. Fl.* ἐπὶ ταῦτα *J.* et *L.*“ Sic et *B. 3.* unice recte. Vid. *Adnot.* t) καὶ] „omissum in *J.* habent *Fl. H. Par. B. 2.* et *M.* In *Iuntina* ἄνθρωπος per compendium scriptum sic: ἄν-
 vos.“ u) ὑμέτερα] „ἡμέτερα *Ex. Fl.* (et *B. 3.*) Sed cum vulgata facit *P.*“ x) ἐπιθυμῶν] ἐπιθυμούντα 3011. male, ut recte iudicat *Bel.* y) ὃδ'] Sic recte *A. 1. 2. Reitz.* et re-

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiavi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae caussa frequentant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non solvisse debitum, quod solutum jam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe convenisse. De quibus quum

indignaretur, adstans avunculus adolescentis, homo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desine, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est,

τονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας ²⁾), παρθένον οὐ- p. 825.
σαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε ³⁾) βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ
ταλάντου ὠνήσάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ
Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρῶν ἐξέβαψεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλά-
βετο ὑπὸ κώπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον ⁴⁾), ὡς ἔχοι ⁵⁾) συμ-
βολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν,
καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακροῦ τινι
ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς p. 826.
ταῦτα ὠφελῆσθαι ⁶⁾) ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἥπερ ἐκεῖνα εἶδέναι,
ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ
δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπ-
έσχηται ⁷⁾) ἀποδώσειν ⁸⁾) αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ⁹⁾) ὁ πατήρ
οὐκ οἶδ' ὅ, τι ¹⁰⁾) ἢ, ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ

centt. ὁ δ' B. 1. 3. 2) συναρπάσας] „Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum Par. haberet συναρπάσας, id ex J. correxi.“ a) ἔφυγε] „ἔφυγον habebant Edd. et W. ἔφυγεν sola S. recte.“ Soni gratia Reitz, edidit ἔφυγε, et sic recentt. E codd. 2954. et 3011, notavit Belinus itidem ἔφυγον, et ὀλίγου δεῖν pro simplici ὀλίγου. Illud supplementum alienum esse videtur genuinae lectionis. b) τὸν κάδον] „τὸν κάδον vitiose omnes, praeter J. et Fl. et W. qui κάδον quoque exhibet.“ c) ἔχοι] „ex S. et Amst. vid. nott.“ d) ὠφελῆσθαι] ὠφελεῖσθαι 2954. e) ὑπέσχηται] ὑπέσχετο 3011. quod Schmiederus cupidius arripuit, offensus haud dubie Temporum diversitate, quam tamen et alibi ipse, ut par erat, retinuit, ut Diall. Deor. XIX, 1. ἀφώπλισας καὶ νεύπηκας, ubi vid. Adnot. Tom. II. p. 349. f) ἀποδώσειν] „Sic recte J. Par. etc. et M. ἀποδώσειν male Fl.“ g) ἀποκρίνηται] „Ita bene B. 2. Fl. H. Par. et M. ἀποκρίνηται male J.“ h) ὅ, τι] Sic vett; Edd. omnes. Sed ὅ, τι Reitz.

qui Echecratis vicini mei
filiam virginem rapuerit, et
aegre iudicium de vi effu-
gisset, nisi talento rede-
missem injuriam a pauper-
culo homine Echecrate. Ma-
tri vero alas nuper dedit,
deprehensus ab ea cum sub
veste efferret cadum, ut ha-
beret, puto, quas confer-
ret symbolas. Quantum ad
iram, excandescentiam, im-
pudentiam, audaciam, men-

dacia, multo melius supe-
riore anno, quam nunc,
habuit. Atqui volui ego in
hisce potius illum a te juva-
ri, quam illa scire, quae
quotidie ad nos nihil opus
habentes in coena disputat,
ut crocodilus puerum ra-
puerit, illumque se reddi-
turum promiserit, si re-
spondisset pater nescio
quid; aut, necesse esse, si
dies sit, non esse noctem.

- p. 8a6. νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν¹⁾ ἔξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων²⁾ πεφοίτηκεν, οἶον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρει καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω³⁾ ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει⁴⁾ με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλεῖα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ
- 82 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰ-
- p. 8a7. πόντος, ὁ φιλόσοφος, ὅρα, οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, εἰ Ἐρμώτιμε, ὡς πρεσβυτικῇν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίασεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῷ χεῖρ⁵⁾ ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἢ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς

et recentt. praeter Schm. quae δ, τι. i) αὐτὸν] αὐτὸν Schm. e conj. Reitz. Vid. Adnot. k) διὰ πάντων] διαπάντων una voce A. 1. 2. sed duabus B. 1. 3. et recentt. rectius. l) ἐκμάθω] ἐκμάθω cum jota subscr. A. 1. 2. ἐκ μάθω duabus vocibus B. 1. 3. m) κωλύσει] „κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant J. H. Par. et P.“ n) χεῖρ⁵⁾] χεῖρ A. 2.

Interdum et cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, et maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, et *relationes*, et *comprehensiones*, et *visa*, et nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, noῦ in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, et lapides, et animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur?

deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia et purgamenta ad me putare. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit, jam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum deteriora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tradendum? adeo jam frenum illi quoddam

πύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦτο °), μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ p. 827.
 φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαί-
 νοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα,
 καὶ αἰσθάνεται αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν P) βελ-
 τῶ ἀπέφηνα °), μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων
 π, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 ται τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὥς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς °)
 διδασκάλου. καὶ γὰρ, ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
 εἰλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν
 τὰ ἅλλα πάντα ἀποπληῆσαι μοι δοκῶ, καὶ ὄντινα ἂν ἐθέλῃς °).
 τῶν εἰδότην °) τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὐρίον παραλαβών,
 ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε,
 καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλο-
 γισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ κατηκόντων, καὶ ἅλλα ποικί- p. 828.
 λα· εἰ δὲ ἡ τὴν μητέρα ἐκτεντεν, ἡ παρθένους συνήραζε, τί

- ο) διὰ τοῦτο] διατοῦτο uno verbo A. 1. 2. Sed duobus B.
 1. 2. p) ὧν] „ὄν male W. ὧν Fl. J. H. Par.“ q) ἀπέφην-
 α] ἀπέφηνα cum jota subscr. omnes priores. r) ἐς] ἐκ
 B. 3. mendose. s) ἐθέλῃς] Ita vett. omnes cum jota sub-
 scr. Sed ἐθέλῃς, eo omisso, Reitz. et recentt. praeter Seyb.
 t) εἰδότην] εἰδόντων vitiose A. 2.

philosophia imposuit, et
 adversus eam reverentia, at-
 que ob id ipsum moderatio-
 vobis est et adhuc tolerabi-
 lis. Adfert enim illi pudo-
 rem quendam, si indignus
 isto habitu et nomine isto
 videatur, quae nimirum se-
 quuntur illum, et paedago-
 gi in morem continent. Ita-
 que dignus sim, si non eo-
 rum, in quibus meliorem
 illum reddidi, mercedem a
 vobis capere; at certe eo-
 rum, quae philosophiae re-
 verentia facere intermisit:
 quandoquidem nutrices et
 am parvos in scholam cen-

sent mittendos, cum si non-
 dum bonum quidquam pos-
 sint discere, certe mali ni-
 hil, dum ibi manent, fa-
 ciant. Equidem reliqua mi-
 hi omnia implevisse videor,
 et quocunque volueris eo-
 rum, qui nostra non igno-
 rant, adsumto, cras ad me
 veni, videbisque, ut inter-
 roget, ut respondeat, quot
 res didicerit, et quot jam
 legerit libros, de axiomatis,
 de syllogismis, de compre-
 hensione, de officiis, et a-
 lia varia. Si vero aut ma-
 trem pulsavit, aut rapuit
 virginem, quid ea ad me?

828. 83 ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγὸν με ἐπιστήσατε αὐτῷ. Τοῖς αὐτοῖς γέρον ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὃ Ἑρμώτιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὥς διὰ τοῦτο φιλοσοφούμεν, ὥς μηδὲν τῶν φανυτοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἑλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὥς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οἶκ' ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ^{α)} ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ θακρῦσαι ^{*)} ὀλίγου δέω; ἔς τοσοῦτό μου ^{α)} καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ ὁδύρομαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα ^{γ)}, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥς περ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ, οἷα μὲν ἐστίν, ὢν ἤρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84 ΑΤΚ. Καὶ τί δεῖ θακρῦων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου
p. 829. ἐκείνο πᾶν συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώγη ^{α)},

α) δὲ] „δαί W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. Par. Ald. 1.“ Nec A. 2. B. 1. 3. *Belinus* tamen et *Schm.* praetulerunt formam Cod. *Witt.* [*] Scribebatur θακρῦσαι. G. D.] x) μου] „με W. solus.“ γ) ἀνάλωκα] „Sic recte Edd. et M. ἀνήλωκα B. 2.“ et 3. 2) κυματώγη] „Ita Codd. G. L. M. P. et marg. A. 1. W. κυματώδη male Edd. omnes.“ Omnino verba ἐπὶ τὴν κυματώγη pro glossemate habet *Schm.* *Graevius* vero priora ἐπὶ τῇ ἡϊόνι, *Reitzius* denique alterutra, suspecta esse censuerunt. Vid. Adnot.

neque enim paedagogum me illi prae fecistis. Talia senex pro philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in

animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis insumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Jam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeccus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in

ἀριθμεῖν τὰ κύματα· σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, p. 829. ἄχρι δὴ τὴν περδὼ παρασταῶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν, ἐπεὶ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἄ-
 πασι βιοῦν ἄξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ ^{a)} τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων. καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ^{b)}, ἦν περ εὐ φρονῆς ^{c)}, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταθήσῃ ^{d)}, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, 85
 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς Στοᾶς παρεσκευασμέ-
 νον, ἢ ^{e)} ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ ^{f)} Ἀριστοτέλους ἦρῃσο ^{g)}, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊ- p. 830.

a) συμπολιτεύσῃ] πολιτεύσῃ 2954. b) αἰσχύνῃ] αἰσχύνῃ in omnibus prioribus. Vid. Adnot. c) φρονῆς] Ita 2954. Bel. Schm. Vulgo φρονεῖς. d) μεταθήσῃ] Reitz. et recentt. μεταμαθήσῃ. Ille haec notavit: „μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. et L. Edd. enim male μεταθήσῃ.“ Imo vero bene: vid. Adnot. e) ἢ] in Reitz. casu, et in recentt. temere itidem omissum restitui ex Edd. vett., cum quibus etiam facit 3011. probante Belino. f) ἢ] „καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd.“ g) ἦρῃσο] „Edd. ἦρῃσο.“ B. 2. ἦρῃσο cum puncto subscripto.

litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse et excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui prae-
 terierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglec-
 tis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, et civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum

asperans; nec (est quod) pudeat te, si recte sapis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Caeterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiiis contra Stoicos inimici-
 tiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damna-
 tis. Nunc vero cum Stoi-

p. 830. κῶν προετίμησας, πρὸς τὴν Στοὰν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

86 EPM. Εὐ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ ^{b)}) τοῦτο, ὥς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πῶγωνα, ὥσπερ ¹⁾) νῦν, λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὥς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον ^{k)}) πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μὴδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ¹⁾) ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκίνε, ὅτι με παραφερόμενον ^{m)}) ὑπὸ θολεροῦ τινος χεიმάρζου, καὶ τραχέος ⁿ⁾), ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὄ-

p. 831. ὁσι ἀνέσπασας, ἐπιστάς, τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ

b) ἐπ' αὐτὸ] ἐπ' αὐτὸ A. 1. 2. una voce. i) ὥσπερ] ὥσπερ B. 3. k) ἐλλέβορον] ἐλλ. una Scyb. Reliquae omnes ἐλλ. ut Vit. Auct. c. 23. bis, et alibi. Sed ἐλλ. Diall. Morti. XIII, 6. XVII, 2. et saepius. l) ἐννοήσαιμι] „νόησαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus.“ m) παραφερόμενον] „περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. et marg. A. 1. W.“ n) τραχέος] ταχέος 2954.

corum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nuno, hirsutam et prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam e-

vomere liceat, quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter belleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in Tra-goediis praesens ex machina

μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ °) δέ μοι οὐκ ἀλόγως αὖ καὶ ξυρῆ- p. 851.
 σασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων p) ἀποσω-
 θέντες ἐλεύθεροι, ἄτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων °), τοσαύ-
 την ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ
 λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχῳ °), οὕτως
 ἐκτραπήσομαι, καὶ °) περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυτῶντας °)
 τῶν κυνῶν.

ο) δοκῶ] „δοκῶ J. sola male.“ Sic tamen et A. 2. p) ναυ-
 αγίων] ναυαγίων Reitz. nescio unde, et hinc recentt. Nos
 veterem lectionem ναυαγίων restituiimus. Vid. Adnot. q) ἄ-
 ξων] „ἄξιον Fl. et M. Ἄξων ceterae et Cod. P.“ Ἀξιῶν 2954.
 si quidem recte narravit *Belinus*. r) ἐντύχῳ] ἐντύχῳ jota
 subscripto male A. 1. 2. s) καὶ] deest in sola B. 3. t) λυτ-
 ῶντας] λυτῶντας per errorem B. 3.

Deus. Videor autem mihi oculis amota caligine. In
 non praeter rationem caput philosophum autem de reli-
 etiam rasurus, ut qui e nau- quo, si vel invitatus aliquan-
 fragiis servantur liberi, do ingrediens per viam in-
 quippe qui et ipse salutis cidero, ita aversabor, ita
 recuperatae festum diem cavebo, ut canes rabiosos
 hodie acturus sim, tanta ab solemus.

p. 851. *ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ* *).

Argum. Herodoti exemplum, si in aliis rebus fieri non possit, in eo certe se imitari dicit auctor, quod, quemadmodum ille Olympiae in universae Graeciae concione, ita ipse nunc in Macedoniae urbe primaria, praesentibus eruditissimis omnis generis viris, scripta sua recitet. Obiter et alii commemorantur, qui post Herodotum idem consilium Olympiae secuti sint; uberius autem de *Aëtione*, Lucianei aevi pictore praestantissimo, exponitur, qui et ipse pulcherrimam tabulam suam, Alexandri et Roxanes nuptias proponentem, palam Olympiae ostenderit, ejusque praemium Proxenidae certaminum judicis filiam in matrimonium acceperit. Sub finem auctor blandam adjicit comparisonem auditorum suorum cum Olympicis illis conventibus, modesteque significat, ex suo se qualicunque modulo, non ex magnorum athletarum Olympicorum mensura, judicari velle.

1 *Ἡροδότου εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατόν ἦν. οὐ πάντα φημί, ὅσα πρὸς ἡν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ*
p. 852. *ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ* ^{b)}), καὶ προσφνές, ἢ

a) *ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ*] *Ἡροδότου ἐγκώμιον* Gorl. inepta inscriptio. b) *Ἰωνίᾳ*] „*Ιονίᾳ* male H. et B. 2. (et B. 1.) Ceterae recte *Ἰωνίᾳ*.”

HERODOTUS SIVE AETION.

Utinam Herodoti reliqua quiddam de omnibus, verbi etiam imitari liceret! non caussa, venustatem orationis, aut compositionem, erant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum cae linguae et nativam sua-

τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἣ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἄμα συλ. p. 832.
 λαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ
 τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὥς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος °)
 ἐν βραχεῖ κατέστη, καὶ ^{d)} ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμε-
 θα. πλεύσας γὰρ οἰκοῦν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
 ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστα-
 τα, ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγ-
 γραμμάτια °). τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις,
 νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμο-
 νίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἦγειτο εἶναι, καὶ τρι-
 βὴν ^{f)} οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιοῦτῳ ^{g)} ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ^{h)} ἡξίου
 διασπᾶν τὸ πρῶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγέ-
 ρων καὶ συλλέγων ⁱ⁾ τὴν γνώσιν· ἐπεβούλευε δὲ, εἰ δυνατόν
 εἴη, ἀθρόους πού λαβεῖν ^{k)} τοὺς Ἑλληνας ἅπαντας. ἐνίστα-

c) γνώριμος] „deerat in Edd. aderat in L. et J. item in marg.
 A. 1. W.“ Conjecerat sic feliciter Guyetus. d) καὶ] vulgo
 deficiens inserimus e Codd. 2954. 2957. 3011. et Gorl., quod
 jam Schmiaderus, monente Belino, fecerat. e) συγγραμ-
 μάτια] συγγράμματα Solan. conj. f) τριβὴν] τρηβήν A.
 2. mendose. g) ἐν τῷ τοιοῦτῳ] ἐν τοιοῦτῳ 2954. h)
 οὐκ οὖν] οὐκ οὖν B. 1. male. i) ἀγέρων καὶ συλλέγων]
 „Graec. ἀγέρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant J. Ald. (1. et
 2.) Fl. Fr. H. B. 2. (et 1.) Par. S. Amst.“ k) πού λαβεῖν]
 προουλαβεῖν vitiose 3011.

vitam, aut sententiarum
 divitias, aut quae sexcenta
 pulchra ille una complexus
 habet, imitandi omnem
 spem transgressa. Caete-
 rum quae circa libros suos
 historicos faciebat, et ut
 Graecis multis in locis brevi
 innotesceret, illud ego, et
 tu, et quivis alius imitemur.
 Cum enim domo e Caria
 versus Graeciam navigaret,
 dispiciebat apud se, qua
 tandem ratione quam celer-
 rime, et minimo labore in-
 signis et celebris tum ipse,

tum si quid scripsisset, fie-
 ret. Jam circumire, et nunc
 Atheniensibus, nunc Co-
 rinthiis recitare, aut Argi-
 vis, aut Lacedaemoniis par-
 ticularim, laboriosum et
 longum esse ducebat, mo-
 ramque in ea re haud par-
 vam esse futuram. Noluit
 igitur negotium hoc distra-
 here, neque disperse ita et
 minutatim conciliare et co-
 gere sibi notitiam hominum:
 verum eo intendit animum,
 ut, si fieri posset, confer-
 tos alicubi Graecos univer-

p. 833. ται¹⁾) οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ' ἐκείνο, ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὐ²⁾ μάλιστα ἐγλίχeto, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν³⁾, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον⁴⁾, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἔδωκε τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας
 2 κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὖσας. "Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ⁵⁾ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἰ ποῦ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν⁶⁾ τῷ δακτύλῳ. ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγραφῶς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέ-

- 1) ἐνίσταται] ἐνίστανται 2954. 3011. m) οὐ] οὐ Reitz. n) πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν] συντηρήσας τὴν πανήγυριν πλήθουσαν 2954. o) ὀπισθοδόμον] „J. dubie an ἐπισθοδόμον. Ceterae recte ὀπισθ.“ Nec non A. 2., quae alias cum J. etiam in vitis conspirare solet. p) ἐκ] „Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ.“ Cod. 2954. habet οἱ δὲ καὶ τῶν ἐκ τῆς π. Sed Bel. malit οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς π. errore quodam seductus, de quo in Adnot. q) ἐδείκνυτο ἂν] ἐδείκνυον 2954. omisso ἂν, quod inscite probat Bel. ignorans usum particulae ἂν cum Indicativo. Cf. Sonn. c. 2. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας — ἀνέπλαττον e. a. l.

sos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingressus in posticum templi Jovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, et eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui et ipsi novem essent, vocarentur. Jam igitur

multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: et sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus est, dicentium, qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc il-

λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινήν p. 834.
 ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἐνὸς ¹⁾,
 μὰ Δία, κήρυκτος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν
 πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπιτομόν τινα 3
 ταύτην ²⁾ ὁδὸν ἐς γινώσκιν, Ἰππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σο-
 φιστῆς, καὶ Πρῶδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χίος, καὶ
 Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ
 καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ
 ἐγίνοντο. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, 4
 καὶ συγγραφεῖς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα
 ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα ³⁾
 τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν
 ἀγαγόντα τὴν εἰκόνα ⁴⁾ ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλ-
 λανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι
 τὸν Ἀετίωνα. Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐντὶν τῇ γραφῇ αὐτοῦ, ἥρε- 5
 τό ⁵⁾ τις, ὥς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀε-
 τίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν

1) ὑφ' ἐνὸς] „ἀφ' ἐνὸς male Fl.“ 2) ταύτην] τοιαύτην 3011.
 minus bene, ut recte ait Bel. 3) συγγράψαντα] γράψαντα
 Solan. 4) τὴν εἰκόνα] absunt a Gorl. 5) ἥρετο] „Sic
 J. Fl. B. 2. H. S.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Solanus tamen maluit
 ἥροτο (ἔροτο), Belinus vero: ἥρετό τις ἄν. At vid. Adnot.

le talem historiarum suarum
 fructum cepit, in uno con-
 ventu publicum quoddam
 et commune totius Graeciae
 suffragium qui ferret, or-
 nareturque praeconio non
 ab uno sane praecone, sed
 in unaquaque urbe, unde
 singuli spectatorum essent.
 Quod quidem postea consi-
 derantes, hanc nempe com-
 pendiariam quandam ad no-
 titiam hominum viam, Hip-
 pitias ex ipsa illa *Elidis* regio-
 ne Sophista, et Ceus Pro-
 dicus, et Anaximenes Chius,
 et Agrigentinus Polus, et
 frequentes alii, semper ver-

ba et ipsi fecerunt ad con-
 cilium, unde nobiles brevi
tempore facti sunt. Et quid
 tibi antiquos illos Sophistas
 dico, et historicos, et rhe-
 toras, cum nuper adeo et-
 iam Aëtion pictor dicatur,
 depictis a se Roxanes et A-
 lexandri nuptiis, Olym-
 piam et ipse deportatam eam
 tabulam ostendisse, succes-
 su eo, ut Proxenidas, iudex
 certaminis qui tum esset,
 delectatus arte generum sibi
 Aëtionem assumeret. Et quid
 in pictura ipsius mirum in-
 erat, roget aliquis, ut ar-
 biter certaminum propter

P. 835. Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θαλάμος ἐστὶ περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη γ) ἐστῶτα τὸν Ἀλεξάνδρον. ἔρωτες δὲ τινες μεδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστώς, ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσιν τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δὲ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνειτο ἥδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πᾶν βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη ²⁾), δᾶδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πᾶν ὠραίῳ ἐπεριδόμενος. Ῥμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνης, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὅποτε δοκὸν φέροντες βαροῖντο ³⁾). ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα

γ) αἰδουμένη] ὡς ἂν αἰδουμένη conj. *Jacobi*. bellus ingenii lus, ob posteriores vocis praecedentis ὁρῶσα literas. Mihi quidem sana videntur, quae vulgata sunt. 2) συμπαρέστη] συμπάρεστι conj. *Seager*. *Class. Journ. Fasc. XIII. p. 73.* quorsum, non video. Imo quod *stetit* Hephæstion, Hymenaeo innixus, aptius duco hujus tabulae indoli. α) βαροῖντο]

illud Aetioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa (*tabula*) in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et lectus nuptialis: et assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo immineas, reducit a capite flammæum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demittit pede sandalium, ut jam

recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem et deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus, puto, est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere

τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακειμενον, βασιλεία δῆθεν καὶ αὐτόν, p. 836.
 σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ^{b)}
 ἐς τὸν θώρακα ἐξεληθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς
 φοβήσειν αὐτούς, ὅποτε ^{c)} κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες.
 Οὐ παιδιά ^{*}) δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιελεγασταὶ ἐν αὐ- 6
 τοῖς Ὁ Αἰτίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πο-
 λεμικὰ ἔρωτα, καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλων
 οὐκ ἐπελέηστο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὐτῆ καὶ ἄλλως γαμήλιόν
 τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσασμένη ^{d)},
 τῷ Αἰτίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας
 καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγω-
 γῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ
 γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) ἱκανὴν γ
 τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἤγειτο, καὶ συγγραφεὶα θαυμα-
 στὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας ^{e)}] διεξιόντα,

βαρύνονται *Bel. mirae audaciae ejusdemque ignorantiae con-*
jectura. Cf. not. c) *b) εἰς δὲ]* *εἰς δὲ δὴ 2954. c) ὁ πό-*
τε] *ὅπ' ὅτ' ἂν Bel. conj. Vid. Adnot. *) παιδιὰ]* *παιδιά*
Reitz. casu, quem emendarunt recentt. et ipse jam Reitz. in
Addend. d) προμνηστευσασμένη] *προμνησασμένη 3011.*
mendose. e) νίκας] „deest in Edd. omnibus. Neque Cod.

pandantur. Alii autem duo,
 unum in clypeo jacentem,
 regem nempe ipsum quoque,
 tanquam in curru trahunt,
 comprehensis clypei ansis.
 Unus autem in lorica, quae
 supina jacet, ingressus, in-
 sidianti similis est, qui per-
 terreat illos, si forte inter
 trahendum ad se deferantur.
 Caeterum non lusus ista
 sunt, neque temere in illis
 operam abusus est Aëtioni,
 sed indicant amorem Alex-
 andri etiam adversus res
 bellicas, eumque, cum Ro-
 xanem amaret, armorum
 non esse oblitum. Caete-
 rum ipsa quoque tabula haec

nuptiale quiddam revera ha-
 bere apparuit, nempe quae
 conciliaverit Aëtioni Pro-
 xenidae filiam: discessit-
 que pictor, nuptiis et ipse
 celebratis, quae parergon
 essent, et appendicula quasi
 nuptiarum Alexandri; con-
 ciliatore atque deductore
 sponsae ipso rege, merce-
 dis assimilatarum nuptiarum
 corollarium nactus veras
 nuptias. Herodotus igitur
 (ad hunc enim redeo) ap-
 tum judicabat Olympiorum
 concilium, quod etiam hi-
 storicum admirabilem red-
 deret Graecis, qui quidem
 ita, ut ab ipso factum est,

p. 837. ὡς ἐκεῖνος διεξήλθεν. ἐγὼ δὲ, καί, πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκόπουν¹⁾), ὦ, τί²⁾ μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι³⁾ γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμὰ. τὸ δ' αὐτὸν περιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους συγγίγνεσθαι⁴⁾ πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιοι τήνδε⁵⁾ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον, δείξαιοι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ τῆς εὐχῆς⁶⁾ 8 Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὦ, τί⁷⁾ περ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων·

memoratur, qui habeat." Supplévit Th. Marc. e conj. Sed Guyet. πράξεις. Vid. Adnot. Ceterum τὰς ἑλληνικὰς διέποντα exhibet 3011. sed καὶ θαυμαστὸν συγγραφία δείξας τοῖς ἑλληνικὰς διεξιόναι 2954. quas lectiones Belinus recte iudicat valde esse corruptas. f) ἐσκόπουν] Sic edere placuit e Gorl. pro vulg. ἐσκοπούμην. Vid. Adnot. g) ὦ, τί] ὅτι Reitz. et vett. Edd. Sed ὦ, τί rectius Bip. et Schm. dederunt e Cod. 2954. et 3011. Sic postea etiam conjecit Seager. Class. Journ. Fasc. XIII. p. 73. Pro χρηστέον in 3011. est πρακτέον, lectio prava, glossema haud ineptum. h) ἅπασι] ἅπασιν ὑμῖν 3011. Belino probante. Verum non necessarium hoc est additamentum. i) συγγίγνεσθαι] συγγένεσθαι (?) 3017. k) τήνδε] τὴν δὲ Reitz. et Bip. male. Correxerat Schm. praeuntibus Edd. A. 1. 2. et B. 1. l) ὦ, τί] „ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura." Recte secuti sunt recentt.

[victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, et per amicitiarum vos praesidem Jovem obtestor, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, quod jam declarabo. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud anum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam

plurimis Macedonum, quid essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, et cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum mihi meum recte eventurum. Jam igitur et ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum et flos omnium Macedonum:

καὶ ὑποδέχεται πόλις ^{μ)} ἡ ἀρίστη οὖσα, οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ p. 837.
 Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείθι στενοχωρίαν, καὶ σκηναῖς, καὶ καλύβας,
 καὶ πνίγος. οἷ τε αὖ πανηγυρίζεται, οὐ συρφετώδης ὄχλος,
 ἀθλητῶν δὲ ^{ν)} μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ
 τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ἐητόρων τε καὶ συγγραφέων
 καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη ^{ο)}, μὴ τοῦ- p. 838.
 μόν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν
 μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἡ Γλαύκῳ, ἡ Μίλωνι παραθεωρή-
 τέ ^{ρ)} με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασυῖ ἀνθρώπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν νύμην, ἐφ' αὐτοῦ ^{α)} μόνον
 ἀποδύσαντες ἴδῃτε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῶν δό-
 ξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' οὖν καὶ τοῦτο.

μ) ὑποδέχεται πόλις] δέχονται αἱ πόλεις 3011. mendose.

ν) δέ] „abest a Fl. adest in J. H. Par. etc.“ ο) ὅσον οὐ
 μικρὸν ἤδη] „ὡς οὐ μ. ἤδη Pell. Sed vulg. servant J. Fl.
 Par. Vid. Dial. seq. c. 3.“ Ὅσον οὐ μικρὸν δέος Bel. δέος
 οὖν οὐ μικρὸν ἤδη Jacobs. et Seager. Vid. Adnot. ρ) πα-
 ραθεωρήτε] „π . . . εἴτε Th. M. παραθεωρήτε B. 2. (et
 1.) cum jota subscripto. Ceterae vulgatae tuentur.“ ρ) ἐφ'
 αὐτοῦ] „ἐπ' ἐμᾶντοῦ] Sic L. ἐφ' αὐτοῦ J. Fl. H. ἐφ' αὐτοῦ
 male Par. H. S. Amst. ἐπ' αὐτοῦ not. Gronov. Ἐπ' ἐμοῦ mal-
 let Reitz. frustra: veram lectionem etiam A. 1. 2. et B. 1. ex-
 hibent. Vid. Adnot.

et suscepit vos urbs prae-
 stantissima, non illa Pisae
 similis, per Jovem, neque
 angustiis illis, et taberna-
 culis, et casis, et aestui.
 Porro qui huc convenere,
 non faex populi, athleta-
 rum spectacula praeferentes
 plerique, et obiter tantum
 audiendum putantes Hero-
 dotum; sed Rhetorum, et
 Historicorum, et Sophista-
 rum probatissimi. Ferme
 parum jam laboro, ne mea
 haec conditio multum in-

ferior videatur Olympiis.
 Verum si quidem ad Poly-
 damantem aliquem, aut Glau-
 cum, aut Milonem me in-
 ter spectandum comparave-
 ritis, oppido vobis audax
 videbor homo esse. Sin ve-
 ro memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me
 exutum spectaveritis, forte
 non omnino flagris dignus
 vobis videar, in tali quidem
 stadio: satis mihi quidem
 et hoc fuerit.

p. 838. ZEUXIS H ANTIOXOS.

Argum. In scriptis Luciani quum auditores unice ac praecipue argumentorum novitatem et insolentiam laudibus extulissent, hoc sibi nunc Zeuxidis pictoris et Antiochi Soteris exemplis ostendit minus placere posse, quum aliae, eaeque majores, et digniores, artis virtutes sic vel minoris aestimari, vel prorsus ipsi abjudicari, videantur. Eandem judicii iniquitatem paullo gravius deprecatur auctor Prometh. in Verbb. capp. 3. et 4. qui locus cum hac προσλαλιᾷ conferri meretur.

- 1 *Εναγχος* ἐγὼ μὲν ὑμῖν δειξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν)
- p. 839. προσιόντες οὖν ἐδεξιούντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐφῄκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνον, ἄχρι τοῦ *) καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν,

a) ἄχρι τοῦ *) Sic edidi pro vulg. ἄχρι πον, facile cedens monitis F. Jacobsii et Schaeferi ad L. Bos p. 742. Cf. Herodot. 2. Aët. c. 1. extr.

ZEUXIS VEL ANTIOCHUS.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, recitata oratione, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur

me, et admirationem prae se ferebant. Multum enim persecuti aliunde alius clamare, et laudare, adeo ut erubescerem, veritus, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, et summa laudis haec illis erat, omnesque

καὶ πάντες ἔν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν p. 839. συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγοντο ὡς τῆς καινότητος! Ἡράκλεις^{b)}, τῆς παραδοξολογίας! εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ πολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμὲ γε (εἰρήσεται γὰρ) 2 οὐ μετρίως ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐκεῖνα^{c)} ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦ p. 840. το μόνον χαρὲν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι^{d)} τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν

b) Ἡράκλεις] a Reitz. et recentt. cum praecedenti exclamatione iungebatur. Ego consultius duxi, praeeuntibus Edd. A. 1. 2. et B. 1. (dubie B. 3. comma et ante, et post, hanc vocem habet) et consentiente versione Latina, cum sequentibus nectere. Semper enim, quod sciam, apud nostrum quidem scriptorem, exclamationi ipsi hoc nomen praeponi solet. Vid. Somn. c. 17. in. Nigr. c. 1. Necyom. c. 14. De Merc. Cond. c. 8. e. a. l. c) ἐκεῖνα] vulgo deficiens cum Schm. inserui e cod. 2954. suadente etiam Belino. d) βαδίζοι] „Sic J. Fl. H. Par. βαδίζει B. 2.“ Sic et B. 3. et Cod. 2954. Sed βαδίζοι tumentur etiam A. 1. 2. et B. 1. idque recte, quamquam Belinus hunc Optativum pro Soloecismo habet, et Schmiederus, hoc secutus iudicium, Indicativum praetulit; nam obliqua est enuntiatio, cui Optativum convenire constat.

unum et idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, et multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa verba commemorare, quae isti protulerunt: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur; quam alioqui mentiendi

causam habuissent, et eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post illorum discessum solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi quasi cum reliquis vestigio incedunt; a nominibus autem

P. 840. ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἡ νοῦ
 ὀξύς, ἡ περινοίας τινός, ἡ χάριτος Ἀττικῆς, ἡ ἀρμονίας, ἡ
 τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασιν, τούτων δὲ ε) πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ
 γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ μόνον τὸ καινὸν τῆς
 προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀ-
 ναπηδῶντες f) ἐπαινοῖεν g), τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο h)
 Hom. προσάγεσθαι i) αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου,
 Od. 1, 351, καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ
 μὲν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν k) ἤξιον,
 ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν τι,
 καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαι-
 νούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκείνα εἶναι·
 ὥστε οὐ μετρίως ἐπὶ ῥῆμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς,

e) δὲ] Malletm δὴ, in Epanalepsi, ut Diall. Marr. XIV, 2. ἡ
 Ἀθηνᾶ μὲν — — ἡ Ἀθηνᾶ δὴ etc. et saepius. Confusas
 has particulas vid. e. g. De Merc. Cond. c. 36. in. Cf. Her-
 mot. c. 53. f) ἀναπηδῶντες] ἀναπιδῶντες B. 3. Jotacis-
 mi culpa. g) ἐπαινοῖεν] ἐπῆνον conj. Belin. non minus
 temere, quam supra Herodot. c. 5. h) αὐτὸ τοῦτο] „αὐ-
 τῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent J. H. Par. et Cod. P. „Nec
 non Ald. 1. 2. et B. 1. 3. i) προσάγεσθαι] προσάγεσθαι
 2954. k) νέμειν] „Sic recte Edd. octo. Sola Junt. male
 νέμην.“

in iisdem pulchris, et ad
 antiquam regulam composi-
 tis, aut sensu acuto, aut
 excogitandi solertia, aut ve-
 nustate Attica, aut compo-
 sitione ac numero, aut quo-
 dam in his omnibus artifi-
 cio, ab his, inquam, longe
 forte ratio mea remota. Ne-
 que enim, nisi hoc ita se ha-
 beret, relictis illis ipsis, so-
 lam laudarent novitatem ra-
 tionis nostrae ac peregrini-
 tatem. At vanus ego spei,
 putaram, cum ad laudan-
 dum consurgerent, forte
 quidem hoc ipsum etiam eos
 allecturum esse, cum ve-

rum sit Homericum illud,
 novam cantilenam jucundam
 esse audientibus; ast non eo
 usque: neque censebam fu-
 turum, omnia novitati ut
 tribuerent; verum hanc
 quidem, corollarii cujus-
 dam instar, ornamentum alla-
 turam aliquid, et laudi ip-
 sam quoque nonnihil colla-
 turam; ea vero, quae se-
 rio ac solide laudarentur,
 quaeque secunda audien-
 tium fama exciperentur, ista
 esse, quae modo commemo-
 ravi. Itaque non mediocri-
 ter jam elatus fueram, et
 prope fuerat, ut crederem

ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· p. 840.
τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν,
καὶ ὀλίγου δέω θαυμαστοποιῶ τινος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς
αὐτῶν. Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. 3
ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ θεμῶδη ¹⁾
καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας p. 841.
ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἱ δὲ καινοποιοῖν ἐπειρᾶτο, καὶ τι ἀλ-
λόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ ^{m)} τὴν ἀκριβείαν
τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι ⁿ⁾, καὶ
θῆλειαν Ἰπποκένταυρον ^{o)} ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ^{p)} ἐποίησεν, ἀνα-
τρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἰπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ
νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ^{q)} ἐστὶ νῦν Ἀθήνησι,
πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη ^{r)}. τὸ
ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας ^{s)} ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐλέγετο

- 1) τὰ θεμῶδη] „τὰ μὲν δημ. Bodl. Deinceps vero ibidem
ante κοινὰ omissus articulus; mox etiam desunt verba ἥρωας
— πολέμους. m) ἐπ' ἐκείνῳ] ἐπεκεῖνο Bodl. Modo ibid.
mutato ordine καὶ τι ξένον καὶ ἄλλ. et mox τὴν τῆς τέχνης
ἀκρ. n) ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι] desunt sic
in Bodl. et quae sequuntur, sic habent: θηλείαν οὖν, pro con-
silio quidem istius scholiastae. o) Ἰπποκένταυρον] ἱπ-
πον κένταυρον Bodl. Mox tamen ἱπποκενταύρῳ. p) αὐτὸς]
„Sic habere J. H. Fl. notat Solanus. Quid tum? Habent sic
et aliae.“ Omisit tamen Bodl. cuius auctoritas hic quidem
nihil decernit. q) ἀντίγραφός] ἀντίγραφον Bodl. r) με-
τενηνεγμένη] μετενηνεγμένη cum jota subscr. B. 1. et 3.
omnino deest in Bodl. s) αὐτὸ Σύλλας] ἀσύλλας Bodl.

illis, cum unum et solum
me in Graecis esse dicerent,
atque id genus alia. Verum
enimvero in carbones, quod
est in proverbio, thesaurus
noster abiit, et parum ab-
est, quin praestigiatoris
circumforanei laude ab illis
affectus sim. Volo igitur
illud etiam de pictore vobis
narrare. Zeuxis ille picto-
rum praestantissimus, po-
pularia ista et communia
non pingebat, aut admo-
dum certe pauca, Heroas

puta, aut Deos, aut pugnas;
sed novum quiddam profer-
re semper tentabat. Et si
quid insolens aut pereгри-
num excogitasset, in eo de-
mum vim et accurationem ar-
tis summam ostendebat. In-
ter reliqua ausa, Centaurum
etiam feminam Zeuxis idem
pinxit, lactantem adhuc
pueros Centauros gemellos,
admodum infantes. Tabu-
lae hujus exemplum nunc
est Athenis, exacta regula
inde translatum. Ipsum ve-

p. 841. μετὰ τῶν ἄλλων ^{t)} εἰς Ἱταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μα-
 λείαν ^{u)}, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολῆσθαι ἅπαν-
 τα ^{x)}, καὶ τὴν γραφήν. πλήν ἄλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης
 εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὥς ἂν οἶός τε ᾧ, δέξω τῷ λόγῳ, οὐ,
 μὰ τὸν Δία, γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνν μέμνημαι, οὐ πρό
 πολλοῦ ἰδῶν ἔν τινος ^{y)} τῶν γραφῶν Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερ-
 θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σα-
 4 φέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἢ
 Κένταυρος αὕτη πεπολήται, ὅλη μὲν τῇ ἱππῳ ^{z)} χαμαὶ κειμέ-
 νη, καὶ ἀποτέκνεται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ^{a)}
 ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται ^{b)}, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ
 δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ^{c)} ἀποτάδην, οἶον
 ἐπὶ πλευρὰν ^{d)} κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν ^{e)}

turpissime corruptum: modo ibid. τὸ γὰρ ἀρχέτυπον. t) με-
 τὰ τῶν ἄλλων] σὺλῶν ex suo addidit Schol. Bodl. ac de-
 inde πεπομφέναι in ἀπέστειλεν mutavit. u) Μαλείαν] με-
 λαίαν Bodl. Deinde, omissio, ut par erat, οἶμαι, scriptum
 ibi καταδύσει. x) ἅπαντα] πάντα Bodl. Quae sequuntur:
 πλήν ἄλλὰ usque ad συναγωνίσαιτο omisit ille, tanquam a
 persona sua aliena. Sed pro iis scripsit: μόλις δὲ γράφουσι
 καλλιμαχὸς καὶ καλαισῆς τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνης οὕτως. Vid.
 Adnot. y) ἔν τινος] Ita scripsi e vet. Edd. ἔν τινός Reitz.
 et recentt. z) Ἐπὶ χλόης — τῇ ἱππῳ] ἐπὶ χλόης εὐθα-
 λοῦς ἢ κενταῦρος· αὕτη πεπολήται ὅλη μὲν τῇ ἱππῳ, admo-
 dum vitiose Bodl. a) γυναικεῖον] γυναικίον Bodl. sine
 accentu. b) ἐπήγερται] ἐπεγείρεται Bodl. et deinde ἐπαγ-
 κόνος una voce. c) οὗτοι] αὐτοὶ Bodl. d) ἐπὶ πλευρὰν]
 ἐπιπλευρον Bodl. e) ὢν] „Sic Edd. plurimae et P. Cod. Sed

ro archetypum Sylla Roma-
 norum imperator dicebatur
 cum aliis in Italiam misisse,
 deinde circa Malean, puto,
 submersa navi perisse om-
 nia, et ipsam adeo pictu-
 ram. Verum imaginem cer-
 te imaginis vidi, et ipse
 eam vobis, quantum ejus
 potero, ostendam; non pro-
 fecto, ut qui picturae peri-
 tus sim, verum quod plane
 memini, qui haud ita pri-
 dem in pictoris cujusdam
 pergula Athenis eam vide-

rim: et vehemens tum artis
 admiratio forte me nunc et-
 iam in ea evidentius decla-
 randa juverit. In viridi
 molliter gramine Centaurus
 haec facta est, qua quidem
 equa est, humi tota cubans
 extentis retrorsum pedibus;
 quantum autem illius mulie-
 bre est, sensim attollitur
 nixum cubito: anteriores
 vero pedes non jam ipsi
 quoque porrecti, tanquam
 jacentis in latus Centauri,
 sed alter quidem geniculan-

καμπύλος ¹⁾ ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὃ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται ²⁾, καὶ τοῦ ἐδάφους ³⁾ ἀντιλαμβάνεται, οἷοι εἰσιν ⁴⁾ ἵπ- p. 842. ποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ⁵⁾ ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ⁶⁾ ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης, ὅλον ἀπὸ τινος σκοπῆς ⁷⁾ Ἰπποκένταυρός τις ⁸⁾, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος ⁹⁾ φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον ¹⁰⁾, λέοντος σκύμνον ἀνέχων ¹¹⁾ τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν αἰωρῶν ¹²⁾, ὡς δεδίδεαιτο ¹³⁾ σὺν παιδιᾷ ¹⁴⁾ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς 5

ὁ Fl. sola. " Abest omnino a Bodl. f) καμπύλος] „καμπόλος credo fuisse in J. Sed ex aliis Edd. correxerat Solanus." g) ἐπανίσταται] „ἐμπανίστ. Par. male." Πάλιν Bodl. pro ἔμπαλιν. h) τοῦ ἐδάφους] τουδάφους Bodl. recte, opinor. i) οἷοι εἰσιν] „οἱ — ὅν εἰσιν J. Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est opus; nam mox iterum sic occurrit." Ὅλον Edd. omnes, tum vett. tum recentt. Sed οἷοι recepimus e Bodl., qui deinceps et οἱ ἵπποι, immisso articulo. k) ἄνω] abest a Bodl. nec non αὐτῇ. l) δ'] δὲ Bodl. et mox εἰς pro ἐγ. m) σκοπῆς] „Nihil variare Edd. optimas hic notat Solanus." Ἀπὸ τινος Edd. vett. et Bodl. Cod. Sed ἀπὸ τινος Reitz. et recentt. Ceterum in Bodl. est ὅλον ὡς. n) τῆς] deest in Bodl. o) ὅλος] „Sic Edd. octo. Sola J. ὅλος." Οὐχόλος una voce Bodl. p) τὸν ἵππον] desunt in Bodl. q) ἀνέχων] „ἀνέγον J." ἔχων Bodl. qui propterea etiam ἐν τῇ δεξιᾷ. r) καὶ ὑπὲρ αὐτὸν αἰωρῶν] Desunt haec in Bodl. s) δεδίδεαιτο] „δεδίδεαιτο Vorst. Nihil mutant Edd." Praeter B. 1. quae δεδίδεαιτο, mendose. Nec minus mendose Bodl. δὲ δεδίδεαιτο. t) σὺν παιδιᾷ] desunt in Bodl.

ti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens; at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula qua-

dam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen

- p. 842. γραφῆς, ἐφ' ^{α)}) ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν οὐ πάντῃ ἐμφανῇ ὄν-
τα, τὴν ^{χ)}) ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκρι-
βῆ τὴν κρᾶσιν ^{γ)}), καὶ εὐκαιρὸν τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ
σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν με-
ρῶν ^{z)}) πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παῖδες
- p. 843. ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξι-
δος ἐκείνο μάλιστα ἐπὶ ἤνεκα, ὅτι ^{α)}) ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑπο-
θέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης ^{β)}), τὸν μὲν
ἄνδρα ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν
τῇ χαίτῃ, λίσσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον,
ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ ^{ο)})
τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελαῶντος, θη-
ριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεί-
νον· τὴν ^{δ)}) θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλι-

u) ἐφ'] deleri voluit *Solanus* sine idonea caussa. x) τὴν] εἰ
τὴν conj. *Bel.* temere. Vid. Adnot. γ) κρᾶσιν] κρᾶσιν
falso accentu omnes priores Edd. Recte enedem in *Bis Ac-*
cus. c. 33. z) μερῶν] „μέρων sola J. Ceterae μέτρων male.
Μέρων Ms. Gr. P. et L.“ a) ἐγὼ δὲ — ὅτι] Pro his
Schol. Bodl. scripsit: τὸ δὲ θανμαστὸν τοῦ ζεύξιδος ὅτι etc.
b) ὅτι ἐν μιᾷ — τῆς τέχνης] ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης
ἐν μιᾷ ὑποθέσει ἐπεδείξατο Schol. Bodl. qui et deinceps se-
quentia admodum libere tradit, ut videre licet ex infra in
Adnot. adjecto apographo. c) αὐτοῦ] „Sic Edd. J. Fl.
Par. H. etc. αὐτῷ P. L. et marg. A. 1. W.“ d) τὴν] „ab-

totam artis vim contineant,
velut illam linearum exqui-
sitam directionem, et accu-
ratam pigmentorum tempe-
rationem, et inductionem
tempestivam, et umbrarum
rationem, et proportionem
magnitudinis, et mensuras
(partes) integro aequabili-
ter respondententes, pictorum
filii laudaverint, quorum
opus est intelligere talia.
Ego vero illud maxime Zeu-
xidis laudare soleo, quod
in uno eodemque argumen-

to varie divitias artis osten-
dit; qui virum quidem fe-
cerit undique terribilem, et
omnino ferum, crines su-
perbe jactantem, hirsutum
majori ex parte, non qua
equus est modo, sed etiam al-
tera parte humana, et sub hu-
meris ejus quantum potest
elatis; vultum, ridentis licet,
ferinum totum et monta-
num atque minime mansue-
tum. Ita quidem illum:
feminam vero, equae pul-
cherriimae, quales praeser-

στα αἱ Θεσσαλαί *) εἰσιν, ἄδμητες ἔτι, καὶ ἄβατοι †). τὸ δ' ἄνω ‡) ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον, ἔξω τῶν ὧτων §) / ἐκεί-
 να δὲ μόνον σατυρώδης ἐστὶν αὐτῇ· καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμο-
 γὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ) συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυ-
 ναικίῳ τὸ ἱππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, p. 844.
 καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου
 εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τὸ νεογνόν κ) δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων †),
 ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαν-
 μαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμ-
 νον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπει-
 λημένοι ἐν χορῇ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπι- 7
 δεξάμενος ὁ Ζεύξις, αὐτὸς μὲν ὦτο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας
 ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν,
 καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες,

est a Fl. adest in J. H. Par.“ e) Θεσσαλαί] „Nil mutare
 Fl. notat Solanus. Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur.
 Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis
 semper.“ f) ἄβατοι] ἀνεπίβατοι Bodl. g) τὸ δ' ἄνω]
 τὸ δὲ ἄλλο 2954. h) τῶν ὧτων] τῶν νώτων ridicula aber-
 ratione Bodl. Omnino haec illic valde sunt depravata. i)
 καθ' ὃ] καθ' ὃ 2954. k) τὸ νεογνόν] „τῶν νεογνῶν] Sic
 Codd. P. et L. τὸ νεογνόν Edd.“ l) ἐν τῶν νηπίων] „ἐν
 τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

tim sunt Thessalae, non-
 dum domitae, et sessorem
 nondum passae. Superior
 autem pars dimidia mulieris
 undique et ipsa pulcherrima,
 praeter aures: illae enim
 solae satyrorum instar illi
 sunt. Commistio vero et
 commissura corporum, ubi
 coagmentatur ac divincitur
 muliebri corpori equinum,
 sensim, non subito trans-
 iens, et accessu, qui vix
 sentiat, conversa, visum
 fallit, ubi ex altero in alte-
 rum subit. Quod autem re-
 cens uterque partus in pri-
 ma infantia tamen foris, et

in tenero jam est terribilis,
 id ipsum quoque mirabile,
 ut mihi videbatur; et quod
 pueriliter admodum ad leo-
 nis catulum respiciunt,
 mammae interea quisque
 suae arcte inhaerentes, et
 quam proxime matrem ad-
 sistentes. Haec itaque cum
 ostenderet Zeuxis, ipse qui-
 dem putabat futurum, ut
 artis admiratione perceller-
 ret spectatores. At illi sta-
 tim quidem exclamarunt.
 Quid enim facerent aliud,
 ad pulcherrimum spectacu-
 lum admissi? Laudabant
 vero maxime omnes eadem,

- p. 845. ἄπειρ καὶ μὲ πρῶτην ἐκείνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοημένην ^{m)} οὐσαν· ὥστε ὁ Ζευξίς συννεῖς, / ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἅγε δὴ, ἔφη, ὦ Μικκίαν, πρὸς τὸν μαθητὴν, περιβαλε ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε· οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ⁿ⁾), ἐφ' ὅτῳ, εἰ ^{o)}) καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν
 8 ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζευξίς οὕτως, ὀργιλωτέρον ἴσως. Ἀντίλοχος δὲ, ὁ Σωτήρ
 p. 846. ἐπικληθεῖς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ· εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο, ὅποιον ἐγένετο. εἰδῶς γὰρ τούτους ^{p)}) ἀλλήλους ὄντας, καὶ πλήθει παμ-

m) ἡ γ ν ο η μ ῆ ν η ς] „Sic habere J. H. Fl. B. 2. notat Solanus. Sed et habent ita aliae.“ Cod. 2954. pro hac genuina voce exhibet ἦττω ἔτι. n) τ ῶ ν δ'] „ἴσως τοῦ L.“ Vid. Adnot. o) ἐφ' ὅτῳ, εἰ] „ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς Græc. Sed nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot. p) εἰδῶς γὰρ τούτους] Sic plane B. 3. Sed εἰδῶς τούτους γὰρ A. 1. 2. B. 1. colo tamen, ut in B. 3., ante εἰδῶς posito. Sic etiam Cod. 2954. praeterquam quod τούτους, narrante Belino, omissum; et sic, probante eodem Belino, edidit Schm. Reitzius vero, nescio, quo auctore, et quamobrem, post εἰδῶς demum graviter interpunxerat, εἰδῶς ad praecedentia referens; quem temere secuti Bipp. et Belinus quoque in versione. Gesnerus, ut par erat,

propter quae me nuper isti: inventionis novitatem, argumentum picturae recens, et superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis, occupari illos ab argumento novo, et ab arte contemplanda abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis nostrae laudant: ejus autem, propter quod debebat laudari, si be-

ne et ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercepti argumenti novitas. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dicitur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes esse, et numero plurimos esse videret, et phalan-

πόλλους ὄρων, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναρραυῖαν, καὶ p. 846.
ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς
βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ^{q)} ὀπλίτας, ἐπὶ
κέρως δ' ἐκατέρωθεν τὴν ἵππον διςμυρίαν ^{r)} οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ
μέσου τὰ ἄρματα ἐκπηδῆσεσθαι ^{s)} μέλλοντα δρεπανηφόρα ὀγ-
δοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὄρων,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἑλπίδας, ὥς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων
αὐτῷ ^{t)}. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου ^{u)} τῆς στρατείας ἐκείνης πα-
ρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστί, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου
ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ
πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες ^{x)} δὲ, ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρα-
τιᾶς ἦσαν ὥστε ἰδοὺ αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρε-
πῇ διάλυσιν εὐρίσκεισθαι τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥό- 9
διος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἐμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν
ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκαταίδεκα ἑλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τοῦ p. 847.

secundum vett. Edd. vertit, *Wielandius* vero εἰδὼς prorsus
omisit. q) τεταγμένους] τεταμένους minus bene 2954.
r) διςμυρίαν] „δυσμυρίαν male J. H. B. 2. Fl. Par. Sed
correxerit S. Alioqui vel nulla Ed. praeceunte corrigendum fuis-
set.“ s) ἐκπηδῆσεσθαι] „ἐπιβῆσεσθαι P. et A. Codd. At
vulgatam servat Cod. Fl. et ms. B. item Ed. Fl. J. H. Par.
etc.“ t) αὐτῷ] „Sic P. Cod. αὐτῶν Edd. J. H. B. 2. Fl. Par.
etc.“ u) δι' ὀλίγου] „Ita recte P. et marg. A. 1. W. δι' ὀλί-
γον Edd.“ x) γυμνήτες] „Nihil variare Edd. adnotat So-
lanus.“

gem valide densam, et in
fronte quidem tegentes pri-
mam aciem loricatedos ae-
re, introrsus vero et in ver-
sum stantes in acie vicanos
quaternos armatos, cornua
firmare utrinque viginti mil-
lium equitatum; e media
acie prorupturos currus fal-
catos octoginta, et bigarum
praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, ma-
le sane de rebus suis spera-
vit, qui invicta ista sibi
putaret. Ipse enim, brevi
tempore comparato illo ex-

ercitu, non magnifice, ne-
que pro dignitate belli, ve-
niebat, paucos oppido du-
cens, et in his peltastas ple-
rosque et levis armaturae
homines: velites autem ul-
tra dimidiam exercitus par-
tem erant. Itaque jam vi-
debatur illi pacisci, et ho-
nestam belli dissolvendi ra-
tionem reperire. Verum
Rhodius Theodotas, vir for-
tis et ordinandae aciei peri-
tus, cum adesset, non pas-
sus est animum abjicere.
Erant enim etiam sexdecim

P. 347. τους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε, κατα-
 κρύψαντας^{γ)}, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρα-
 τοῦ· ἐπειδὴν δὲ σημήνην ὁ σαλπικτῆς, καὶ δέη συμπλέκεσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας λέναι, καὶ ἡ ἵππος ἢ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται,
 καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ δια-
 στήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἀπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα^{z)} τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτῶ δὲ ἀντεπα-
 φεῖναι τοῖς ἄρματηλάταις, καὶ συναρυσασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γέ-
 νοιτο, φοβηθῆσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γα-
 10 λάτας αὐτῆς ἐμπεσούνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ
 γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφанта οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὕψεως ἐταράχθησαν,
 ὥστε πόρρῳ ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγύτων^{a)}
 ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλνοντας ἐπισημότερον,
 ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντός σώματος, καὶ τὰς προνομαίας ὡς
 ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ^{b)} τὰ τόξυμα ἐξικνεῖ-
 π. 348. σθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφρευγον· οἱ μὲν πεζοί,

γ) κατακρύψαντας] „κατακρύψαντα P.“ z) ἐκάτερα]
 „ἐκατέρους P.“ Sic et 2954. a) τετριγύτων] „Delrio τρα-
 χυτήτων. Sed nihil mutant J. Fl. H. Par. etc. b) πρὶν ἢ]
 „Sic habere J. Fl. H. et B. 2. notat Solanus.“

Antiocho elephanti. Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange et discedentes emitterent; tum quaternos elephantes singulis utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra immitti currum et bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret,

terrebuntur, dicebat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum harritu, et dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublati; ante teli jactum, inclinatis sine more modoque fugerent: ubi pedites qui-

περιπεριζόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατοῖς, καὶ συμπατοῦμε- p. 843.
νοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ
ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους
οὐκ ἀναιμῶτι διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

— — δίφροι δ' ἀνεκνυμβαλάζον.

Hom. II.

οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς °) τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπειρέεοντο,
οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀπυβαλόν-
τες^{d)})

XVI,

379.

Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, — —

Ib. XI,

160.

τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινες
τῶν φίλων καταβάλοιεν °). πολλοὶ δ' ὥς ἐν ταράχῃ τοσοῦτω
κατεβάλλοντο^{f)}). εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες,
καὶ συναναρῶντι οὖντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρ-
πάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπίροντες, καὶ τέλος, οὗτοι κα-
τὰ κράτος παραδιδόασιν τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται 11
δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεισαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γεναμένου, οἱ
δὲ, ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνυ ὀλίγοι^{g)}), ὁπόσοι ἔφθαν p. 849.

c) ἐς] „Sola S. omisit ἐς.“ d) ἀποβαλόντες] „Sic dedi ex
Fl. B. 2. (nec non B. 1. et 3.) ἀποβάλλοντες Par. ἀποβαλλόν-
τες male J. H. Ald. (1. et 2.) Fr. S.“ Ceterum voluerat Reitz.
τοὺς τε ἐπιβάτας, perperam. e) καταβάλοιεν] καταλά-
βοιεν 2954. Bel. Schm. f) κατεβάλλοντο] „κατελαμβάνον-
το Ms. B. Nihil mutant Edd.“ Recepit, Belino suffragante,
Schmiederus. g) ὀλίγοι] „ὀλίγου sola margo A. 1. W.“

dem confixi mutuo suorum
jaculis, et ab equitibus con-
culcati, qui toto impetu in
illos ruerent; currus autem,
relati et ipsi retro in suos,
non sine sanguine inter ip-
sos differebantur, sed ut est
apud Homerum,

— — dederunt sonitum-
que ruinamque.

Equi vero semel recta re-
gione viarum excussi, cum
ferre, elephantos non pos-
sent, dejectis aurigis,

Currus cum strepitu vacuos
raptant, — —

secantes, per Jovem, et la-
cerantes falcibus, si quos
amicorum decicissent; mul-
ti vero, ut in tanto tumul-
tu, deciciebantur. Inseque-
bantur vero elephantii etiam,
qui conculcarent, et rostris
in altum jactarent corpora,
et corripere, et confode-
rent dentibus: et tandem
hi suis viribus tradunt An-
tiocho victoriam. Gallo-
graeci autem partim in prae-
lio ceciderunt, magna cac-
de facta, partim vivi capti
sunt, praeter paucos oppi-

P. 849. σαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον ^{h)}· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ο δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο ¹⁾, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος. ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε ^{k)} τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο 12 μὴδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάσαι. Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμόν ὁμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαναματοποιῖα ἄλλως ¹⁾. ἐκτεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποθεῖν ^{m)}, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἴπποκένταν·

h) ἐπαιώνιζον] „Sic J. Par. S. H. Fl. ἐπαιώνιζον Schol. et P.“ i) ἐγένετο] „Ald. (1.) ἐγένεσο. Sed margo ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd.“ k) ἐπὶ τε] ἐπειτα 1954. Bel. Schm. Sed cf. Adnot. l) ἄλλως] „Nihil hic abire a vulgata J. Fl. H. S. notat Solanus.“ Nihilominus, praeunte Schmiedero et monente Seagero, ἄλλως interpungendo cum antecedentibus nectere placuit, quum olim ad sequentia relatum esset. Vid. Adnot. m) ἐπεποθεῖν] „ἐπιπόνθειν L. male.“ Eadem variatio est Prom. in Verbb. c. 3. ubi vidd. Adnott. Tom. I, p. 251. sq.

do, qui fuga montes petiere. Paeonem autem cecinerε, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, pudeat nos, inquit, milites, quorum salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi percussisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tropaeo autem jussit aliud nihil, quam solum

elephantem, insculpi. Jam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi praelio sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna visa sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, et peregrina spectantibus ter-riculamenta, et praestigiae merae: illa quidem laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque,

ρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, p. 850. καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

ut est, novum ac portento-
sum illis videtur. Reliqua
igitur frustra elaborata Zeu-
xidi? Minime vero frustra:
vos enim pictoriae rationis

periti, et cum arte inspicitis
omnia. Utinam modo dig-
na sint, theatro quae osten-
dantur!

p. 850.

A P M O N I A H Σ.

Argum. Epistola haec est commendatitia ad amicum quendam potentia et eruditionis fama maxime conspicuum, praefectum, ni fallor, Syriae adjacentibusque terris. Quemadmodum enim *Harmonidae* tibicini gloriae cupidissimo, qui quam celerissime quam plurimis innotescere cuperet, Timotheus ejus magister hoc dederit consilium, ut paucis tantum viris, iisque peritis et auctoritate gratiaque pollentibus, artem suam probaret; quo facto mox nomen ejus omnium ore celebratum iri: ita nunc se quoque, laudis et ipsum studiosissimum, auctor scribit opera quaedam sua ad amicum, magnae auctoritatis virum, mittere eodem consilio, eademque cum spe, si huic modo probata fuerint, certissime fore, ut fama doctrinae et artis suae, quam alibi jam consecutus sit maximam, etiam per istas regiones brevi divulgetur.

1 *Ἀρμονίδης ὁ αὐλῆτης, ἤρκετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἐνδοξος γενομένη ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν ἐδιδάξω με ἤδη ^{a)}), ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα ^{b)} τοὺς δακτύλους*

a) ἤδη] *Comma* post hanc vocem in Edd. A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. omisum restitui, praeceuntibus B. 1. et 3. b) ὑποβάλλειν] „Sic M. J. S. H. Fl. Par. etc.“

H A R M O N I D E S.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum *Timotheum*: *Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Graeci*

omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam, accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, et admovere

εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, p. 851.
καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας
ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς
Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ
γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα *) παρὰ σοῦ· τὰ
μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ
πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο, ἢ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολ-
λῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθει, καὶ δεικνυσθαι τῷ
δακτύλῳ· καὶ ἦν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς
ἐμὲ, καὶ λέγειν τοῦνομα, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης d))
ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, το-
πρῶτον ἔλθων οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
δι, καὶ ἐνίκησας *) ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἔμμανεϊ, τοῦ ὁμωνύμου
σοι f)) ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἡγνόει τοῦνομα, p. 852.
Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῆς, συνθέου-
σιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ
δὲ ἅπερ ηὐξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα g))

c) ἐκμεμάθηκα] „καὶ μεμάθηκα W.“ Sic et 2954. d) ἐ-
κεῖνος Ἀρμονίδης] Ἀρμονίδης ἐκεῖνος 2954. e) ἐνίκη-
σας] „νίκησας Edd. et M.“ Emendatio debetur Jensio. f)
ὁμωνύμου σοι] „ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes et M. ὁμωνύ-
μου σου Marci. ὁμωνύμου σοι Pell.“ g) τὰ ὄρνεα — πε-

*commode digitos sublatione
crebra ac positione, et ince-
dere ad numeros, et ut can-
tus consentiat choro, et modi
uniuscujusque proprietatem ser-
vare, Phrygii illum quasi di-
vinum afflatum, Lydii Bac-
chicum furorem, honestam
gravitatem Dorii, et Ionii de-
nique venustatem. Haec igitur
didici a te omnia. Ma-
xima vero, et propter quae
concupivi artem canendi tibiis,
nondum video quomodo ab il-
la mihi contingant, gloria apud
populum, et ut conspi-
cius sim in multitudine homi-
num, et monstrer digito, et*

*ut, sicubi appaream, statim
convertantur ad me omnes, et
nomen meum dicant, Hic est
ille Harmonides, tibicen
optimus! quemadmodum cum
tu etiam, Timothee, primum
domo e Bocotia adveniens suc-
cinuisti Pandionidi, vicisti-
que in Ajace furioso, modu-
los faciente tuo illo cognomi-
ne; nemo erat, qui ignoraret
nomen, Timotheum Theba-
num Sed ubicunque nunc et-
iam conspiciendum te praebes,
concurrunt ad te omnes, ut
ad noctuam aves. Haec sunt,
propter quae tibicen fieri opta-
vi, et pro quibus laborem il-*

- p. 852. τὸν πόνον τὸν πολὺν· ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην^h), ἀγνώστω μοι προσγεγόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀποδόχῃτον, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον κάμαντῶ, καὶ τῇ τέχνῃ· καὶ σοι διττὴν εἶσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ, τὸ μέγιστον, καὶ 2 ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἀρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγματος, ἁπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημός εἶναι, καὶ γιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτως πῶς ἐς τὰ πλήθη παριῶν, ἐπιδεικνύμενος ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἰσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς
 p. 853. Ἕλλησιν; ὥς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ'¹) ὑποθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι

πόνηκα] „Tredecim illa verba desunt in J. adsunt in ceteris ad unam omnibus; adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα habeat τὸ ὄρνεον.“ h) δεξαίμην] εὐδαίμην 2954. minus bene. 1) τοῦθ'] „Sic Edd. τοῦτο W.“

lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio et ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, et haec doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit: et duplicem tibi habebo gratiam, et de canendi facultate, et, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget, ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, inquit, Har-

monide, amare te noris rem non parvam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis, et ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subjiciam. Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-

τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, p. 853-
 ἡ δὲ ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους
 καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαν-
 μαστοί, καὶ ^k) ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοί, εἰ τοῦτοις (φημι) ἐπι-
 δείξαι τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται¹⁾ σε, ἅπανιν
 Ἑλλῆσι νόμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνῶριμος ἐν οὕτω βραχεῖ· καὶ
 τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθῃμι. εἰ γὰρ οὗς ἅπαντες ἴσασι, καὶ
 οὗς θανμάξουσιν ^m), οὗτοι δὲ εἴσονται σε αὐλήτην εὐδόκιμον
 ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι
 τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς,
 αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐ-
 τῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ
 ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι ^{*}) p. 854-
 κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἐπὶ τὰ, ἡ πέντε, ἡ

k) καὶ] „deest in Edd. adest in W.“ 1) ἐπαινέσονται]
 „Sic M. recte et Edd. excepta B. 2. (nec non 1. et 3.) quae
 vitiose ἐπαιναῖσονται, quod Forst. tamen mutaverat in ἐπαι-
 νήσονται. Sed —έσομαι in prosa usitatius.“ Jens. placuit
 ἐπαινέσονται. At vid. Adnot. m) οὗς ἅπαντες ἴσασι,
 καὶ οὗς θανμάξουσιν] „Quatuor verba ab οὗς ad οὗς
 omisit Fl. quae adsunt in cett.“ *) ἴσασιν] „Sic dedi ex
 L. εἰσι Edd. Quid M. habeat nescio, abscissa enim haec
 sunt. Solan.“

gus. Compendiaria vero, et
 facillime ducens ad gloriam
 via ista est: si nempe elegeris
 Graecorum optimos, et pau-
 cos illorum, qui capita sunt,
 et extra controversiam admi-
 rabiles, et quibus fides in
 utramque partem habeatur:
 [sive vituperent sive lau-
 dent] his, inquam, si osten-
 deris cantus tuos, atque hi te
 laudaverint; Graecis omnibus
 brevi adeo tempore innotuisse
 te putato. Vide, quomodo
 hoc demonstrum. Si enim quos
 omnes norunt, et quos admi-
 rantur, hi norint, te proba-

tum tibicinem esse; quid vul-
 go tibi opus est, qui omnino
 sequetur hos, qui melius judi-
 care possunt? Ista enim mul-
 tudo, ipsi quidem ignorant
 meliora, sellulatii majorem
 partem opifices: quem vero
 principes laudaverint, illum
 non sine ratione laudari arbi-
 trantur, itaque laudabunt ipsi
 quoque. Etenim in certami-
 nibus quoque, multitudo qui-
 dem spectatores sunt catenus,
 ut plaudant aliquando vel si-
 bilent: judicant vero aut sep-
 tem, aut quinque, aut quot-
 cunque tandem. Illa quidem

K

- p. 854. ὅσοι δὴ ^η). ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετα-
 ξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότε-
 ρον ἐμπυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ
 σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν
 3 Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος οὐκ ^ο) αὐληταῖς,
 οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι
 δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν
 πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν
 τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑαυτοῦ, καὶ ἐξήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνω-
 σθῇην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅστις
 ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι;
 p. 855. καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος ^ρ) δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρε-
 τῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιού-
 των. εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ
 οὕτω φανήσεσθαι ^ρ)) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος,

n) δ ῆ] „δεῖ L. δ ῆ Fl. J. Par. etc.“ ο) οὐκ] „Deest haec
 particula in Ed. Fl. adest in cett. et in P.“ p) οὐτος] „οὐ-
 τῶ Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.“ q) φανή-
 σεσθαι] φαντάζεσθαι conj. Scager. merum φάντασμα. Vid.
 Adnott.

Harmonides perficere non
 potuit. Inter canendum e-
 nim, narrant, cum primum
 in certamen descenderet,
 contentius prae honoris cu-
 piditate dum inflat, in ip-
 sam quasi tibiam expira-
 vit, et sine coronae honore
 in tabernaculo (*scena*) mor-
 tuus est, *eodem tempore et*
prima et ultima vice canendi
arte usus in Dionysiis. Ve-
 rum Timothei illa oratio,
 non tibicinibus neque Har-
 monidi solum dicta mihi vi-
 detur, sed qui gloriam ad-
 amarunt omnibus, cum pu-
 blicum quiddam profiten-
 tur, cum populari laude o-

pus habent. Ego igitur,
 cum et ipse cogitarem de
 mea ratione similiter, et
 quomodo celerrime possem
 innotescere omnibus, quae-
 rerem: Timothei sermonem
 secutus, dispiciebam, quis
 in hac urbe esset praestan-
 tissimus, cui fidem reliqui
 habeant, quique unus sit
 instar omnium. Ille igitur
 tu nobis videri vir debebas
 jure meritoque, virtutis om-
 nis, quod quidem caput est,
 norma, ajunt, et recta ta-
 lium regula. Si vero tibi
 mea ostendissem, tuque ea
 laudasses, (atque utinam ita
 tibi videatur!) scilicet ad

ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ θεοῦ ἐλό- p. 855.
 μενος, οὐχὶ παραπαλεῖν ἂν εἰκότως νομισθείη; ὥστε λόγῳ μετὰ
 ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥς-
 περ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταρχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην ^γ) τοὺς
 λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σύναμα ^δ) πάντων
 συνελεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾔσθα. οἱ μὲν γε τῶν
 Λακεδαιμονίων ^ε) βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου μίαν ψήφου
 φερόντων, ἐκείνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον ^ς). σὺ
 δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφορῶν, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ p. 856.
 ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλα
 στα ὅσῳ τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ σώζουσάν φέρεις, ὃ καὶ θαρρύνει
 με τῷ παρόντι ποιεῖ, διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος καὶ
 πάνυ δκαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, σὴ Δία, προσέτι
 καὶ αὐτὸ ^ζ) θαρρύνει ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριά ^η)

- γ) ἐπεδεικνύμην] Sic B. 5. Vulgo autem ἐπιδεικνύμην.
 Pluribus verbis Cod. 2954. ὥςπερ ἂν εἰ τοὺς ἀπανταρχόθεν ἀν-
 θρώπους συγκαλέας (dehebat esse συγκαλέσαντες, quod etiam
 Schmiederus vidit) ἐς κοινὸν θέατρον ἐπιδεικνύοιμεν τ. λ. quae
 Belinus probat et censor editionis Schmied. Jenensis. At vid.
 Adnot. δ) σύναμα] Vulg. σὺν ἅμα. Sed correximus ad
 normam locorum Timon. c. 25. et Pro Merc. Cond. extr.
 quemadmodum id etiam De Merc. Cond. c. 1. fecimus. ε) τῶν
 Λακεδαιμονίων] Μακεδόνων 2954. ineptissime. u) δύο
 ἔφερον] δύο ἔφερε 2954. x) αὐτὸ] „Sic recte L. αὐτῷ
 male Edd. αὐτὸν Pell. y) ἀλλότριά] „ἀλλότριον] Ita Edd.
 J. Fl. H. Par. etc. nisi quod ἀλλότρια B. 2. male. Ἀλλότρια

finem me spei venire puta-
 bam, in uno qui suffragio
 ferrem universa. Aut quis
 est, quem tibi si praeferam,
 non merito insanire videar?
 Igitur verbo quidem in uno
 homine jaciemus aleam; re
 autem vera idem est, quasi
 omnibus undecunque homi-
 nibus vim dicendi ostende-
 rem. Apertum enim est,
 te et singulis, et collectis
 in universum omnibus, es-
 se praestantiorē. Lace-
 daemoniorum reges, calcu-
 los reliquis singulos haben-

tibus, soli habebant bingda.
 Tu vero et ephorum, et
 senum insuper, calculos; et
 omnino omnium in doctri-
 na amplissimum suffragandi
 jus habes, ea maxima de
 causa, quod candidum sem-
 per et salutarem fers calcu-
 lum: quae res etiam mihi
 in praesenti facit fiduciam,
 qui propter rei, quam con-
 nor, magnitudinem merito
 perterrear (*timuissem*). Ad-
 haec illud etiam profecto
 animum mihi addit, quod
 non plane aliena tibi sunt

- P. 856. τὰ μὲν εἶναι σοι· ὅς πόλειός τε ἐκείνης εἰμι, ἣν πολλάκις εὖ ποιήσας, τὸ μὲν πρῶτον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον κοινῇ *) μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἑλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους,
- P. 857. σὺ τὴν τῆς Ἀθηναῶς προστιθείς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδόν παρὰ 4 σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἦδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα ὑψηλῆς ὄνειρατά, φασι, καὶ ἐπῶν **) σκια. τὸ δ' ἀληθές ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὁρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεῖξει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρή πρὸς οὕτω μέγα
- P. 858. ἀγῶνα χωροῦντα. δόξαιμεν γάρ, ὧ θεοί, λόγον ἄξιοι, καὶ

Jens. et Pell. quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent. At *Jensii* et *Pell.* emendationem non solum B. 3. plane exhibet, verum etiam Codex 2954. confirmat: quapropter, probante *Belino*, *Schmiederus* recte ἀλλότρια edidit; nec nos dubitabamus sequi. 2) κοινῇ] κοινῇ B. 1. et 3. a) ἐπῶν] „Sic Edd. omnes. Ἐπαύων *Angl.* P. et L. item marg. A. 1. W.“ Sic et 2954. et hinc *Schm.* At vid. Adnot.

mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi et familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si lau-

dantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa somnia, quod ajunt, vento concepta, et irrita, umbrae verborum: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quo-

βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ λοιπὸν p. 858.
 θαρξοῦντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρῆναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον
 ἦτιον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι.

rum ratio habeatur! et fir- nem procedere possimus.
 mate nobis laudem tributam Stadium enim omne minus
 ab aliis, ut reliquo tempore formidabile ei, magna qui
 re cum fiducia in multitudine Olympiā vicerit.

p. 859. ΣΚΥΘΗΣ^{a)} Ἡ ΠΡΟΖΕΝΟΣ.

Argum. Simili hic libellus est consilio et argumento cum praecedente *Harmonide*. Commendare enim scripta et famam suam Lucianus vult duobus quibusdam spectatissimis viris, Thesalonicae civibus, patri et filio, per quorum favorem ac patrocinium jam et reliquis civibus, ab illorum judicio et auctoritate suspensis, se probatum iri sperat. Illustratur res Anacharsidis *Scythae* exemplo, qui Athenas profectus ad leges ac mores Graecorum cognoscendos, quum, quo duce ipse in urbe illa hospes singularum rerum notitiam sibi compararet, dubius haereret, felici casu in Toxaridem popularem inciderit, eoque intercedente in Solonis, viri sapientissimi et summae apud cives auctoritatis, familiaritatem venerit. Cf. Adnot. prima ad hunc libellum.

- 1 Οὐ πρῶτος^{b)} Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ βασιλείου γένους ὢν^{c)}, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ^{d)} Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δη-

a) ΣΚΥΘΗΣ] „ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. Conf. c. 7. pr.“ b) πρῶτος] „Sic B. 2. Par. S. Amst. πρῶτον Ald. (1. et 2.) Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis.“ Etiam B. 1. habet πρῶτον, sed B. 3. recte πρῶτος. c) ὢν] „Sic recte Edd. vet. ὄν male recentiores.“ d) ἀλλὰ] ἀλλ’ οὐ 2954. perperam.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITH.

Non primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir et pul-

chrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum

μοτικῶν, οἱοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦ· p. 859. το δὲ ἔστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε °)· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ ^{f)} οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα ^{g)}, p. 860. ἥρως γενόμενος, ἐπεκτῆσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρως κατελέγη ^{h)}, καὶ τῶν Ἀσκληπιδῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγῆσασθαι, ὥς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ ⁱ⁾ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ ^{k)} τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ^{l)} ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρός, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεύσαι ¹⁾ εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐξόμενοι, ἦν τοὺς στενωποὺς οἶνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συγχάκεις γενόμενον, (οὐ γὰρ ἡμέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀκού-

e) ἀπέθανε] „ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.“ f) Ἰατρῷ] „ἱατροῦ male W.“ g) τοῦτο γὰρ τοῦνομα] τοιοῦτο γὰρ ὄνομα 2954. minus bene. h) κατελέγη] κατελέγη jota subscr. B. 1. i) παρὰ] „Sic recte Fl. S. Amst. item Codd. M. et L. περὶ male J. H. etc.“ Illud et Aldinae habent compendio scriptum. k) κατὰ] ἐπὶ 2954. errore ex proxime praecedentibus orto. l) κελεύσαι] κελεύσαι B. 1. 5. vitiose.

de multis unus et plebejorum, quales apud illos sunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem significat boum duorum dominum esse, et unius plaustrum. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus, sacrificantque illi, ut HOSPITI MEDICO Athenienses: hoc enim nomen, cum Heros esse juberetur, accepit. Causam vero cognominis, et cur in Heroas relatus sit, et pro Aesculapii posterorum uno habitus,

enarrare haud abs re forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse immortalitatem credere, et ablegare nuntios ad Zamolxin; sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas. In magnâ illa pestilentia visa sibi (per quietem) est videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scytham, qui juberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepius factum (neque enim neglexerunt, qui au-

p. 861. σαντες *),) ἔπαυσε ^m) μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας ⁿ) πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, αἷτε ἱατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς λύσεως ἐστὶ καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ λευκὸς ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ^o) ἡ Δειμαίνετη προσελθόντα αὐτόν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ ^p) τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη καὶ ἰθὺς ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ ^q) καὶ μὴ πᾶσα φηίνεται ἐστὶ ^r)), καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο *), τῇ λαίᾳ μὲν τύξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ βιβλίον, ὥς ἐδόκει· ἐστὶ καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τύξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα ^s) τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ

*) οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες] Vulg. Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, minus recte. Genuinum ordinem servavit Cod. 2954. probante *Belino*, cujus iudicium etiam *Schmiederus* secutus est. m) ἔπαυσε] „ἡ ἐποίησε L.“ Probavit hoc glossema *Solanus*. Vid. Adnot. n) ἀτμούς τινας] Ita voc. Edd. Sed *Reitz.* et recentt. ἀτμούς τινὰς ex arbitrio posuerunt. o) ἔδειξεν] „*Pell.* an ἔδειξεν ut ante?“ Ante ἔδειξεν, nunc ἔδειξεν. p) περὶ] „Sic Edd. et M. Sola J. male παρὰ.“ Idque ex A. 1. et 2. ubi παρὰ compendio notatum. q) εἰ] „Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt Edd.“ r) ἐστὶ] „Punctum post ἐστὶ est in W. Idem aderat in Par. quare id servavi, etsi abesset a J. et Fl. quae male comina ante ἐστὶ collocarant.“ Cum W. facit etiam B. 3. Sed pro puncto pristinum comma reposui, quia καὶ cum praecedente τε arctius cohaeret. *) ἐγκεκόλαπτο] „ἐγκεκόλαπτο W. male.“ s) τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἀνω 2954. quae, *Belino* probata, recepit *Schm.* Vertit etiam *Wiel. aber*

dierant, Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur equus albus, in ipsius monumento immolatus, illo ipso loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praece-

pisse: et inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus (omnis) jam apparebat, et (tum) maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intantum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero colu-

χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, p. 861.
 ἐν ἀριστερεῇ εἰς ¹⁾ Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα,
 καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἄλλ' ἔστεπται γε αἶε, καὶ φασί, πυ- p. 862.
 ρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν
 Δί', οὐδὲν ἀπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ λάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ 3
 γὰρ οὐπερ ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ
 Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα
 δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
 μην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι
 χρῆσαιτο ²⁾ ἐαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος παρὰ ³⁾
 τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ ⁴⁾, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὗρισκε,
 καὶ ὅλως, μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόν-
 τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσσω χωρεῖν, καὶ
 πλοίου ⁵⁾ ἐπιβάντα, πλεῖν αὐθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ
 πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ⁶⁾ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως p. 863.

der obere Theil. Verum *ἄνω* nihil est nisi glossema. t) εἰς]
 ἐς 2954. *Belin. Schm.* u) ὅ, τι χρῆσαιτο] ὅ, τι *ἂν* χρῆσαι-
 το conj. *Bel.* sexcenties rejecta. x) παρὰ] „Sic J. H. Fl.
 Par. S. ὑπὸ L. ἐπὶ W.“ *Ἐπὶ* etiam 2954. sed frustra. y)
 σκευῇ] στολῇ 2954. e sequentibus, ni fallor, huc delatum.
 z) πλοίου] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. πλοῖον W.“ Sic et 2954.
 Sed πλοίου A. 1. 2. B. 1. 3. a) ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] „In-
 verso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ.“

mellae, et ipsam faciem, raeo adscendit, tanquam
 tempus olim jam abolevit. peregrinus et barbarus non
 Est autem non multum a mediocriter adhuc turbatus
 Dipylo, sive Jano, ad si- animo, ignarus omnium,
 nistram in Academiam eun- strepitum saepe quemvis ex-
 tium, tumultus non magnus, horrescens, de se quid face-
 et humi jacens columella. ret, nescius: sentiebat e-
 Veruntamen coronata sem- nim, derideri se ob habi-
 per est, et ajunt, febris la- tum et arma; et linguae
 borantes quosdam illius ope suae peritum inveniebat ne-
 esse liberatos: neque profe- minem: et in universum
 cto incredibile, qui totam viae ipsum jam poenitentia
 olim urbem sanaverit. Ve- subibat, decretumque ipsi
 rum enimvero, cujus rei erat, visis modo Athenis,
 caussa mentionem illius in- retro legere vestigia, con-
 jeci, superstes erat Toxa- scensoque navigio navigare
 ris, cum Anacharsis navi- rursus in Bosporum, unde
 gatione modo finita, a Pi- via sibi non longa domum

- p. 863. ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι ^{b)}), ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολή αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὐσα· εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀναχάρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ^{c)} ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρῶτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον ^{d)} τὸ γένειον, αἰῶστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσηπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀναχάρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀναχάρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ^{e)} ὅστις ἦν ἐν
- p. 864. Σκυθαῖς, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθ' ἐμὲ παρ' ὕμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐκφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. μῶν,

b) τῷ Ἀναχάρσιδι] τῷ ἐπὶ Ἀναχάρσιδι A. s. lapsus typographicae, qui, quod in superiore versu collocaverat, jam alieno loco repetiit. c) τοῦ δοκιμωτάτου] „τῶν δοκιμωτάτων Angl. P. et L. At vulgatum tuentur Edd. omnes et M.“ *Εὐδοκιμωτάτου* 2954. d) ὑπεξυρημένον] „Sic Edd. vet. et recentt. ἐν χρόνῳ κεκαρμένον W.“ *Lectio Reitz.* in textu aequae atque in Varr. *Lectt.* ὑποξυρ. nonnisi pro errore typographico habenda est, quem emendarunt Edit. recentt. e) εἰδότα] „ιδόντα W. Nihil mutant Edd.“

ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, et Scytharum principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum

jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, Non tu, inquit, Anacharsis es, Dauceti filius? Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod et linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, Tu vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, inde sum, e vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid, inquit, ille tu To-

ἔφη, σὺ^f) ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς τις Τόξαρις p. 864.
 ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παι-
 δία νεογνὰ, οἰχοίτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβοι^g) κεῖθι,
 τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις
 κῆμου λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρις, μα-
 θητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν
 ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπροσθεν ταύτην
 ἀποδημήσας, ἦκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνε-
 σι^h). καὶ εἰ γε μὴ σοι ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦ-
 ναιⁱ), ὅπισθ' αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι· οὕτως ἐτεταράγμην,
 ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου, καὶ Ζα-
 μόλιδος, τῶν πατρῶων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, παρα-
 λαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθηνησιν, εἴτα
 καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀν-
 δρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἦθη, καὶ πανηγύρεις^k), καὶ βίον
 αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἧς περ σύ τε, κῆγ' ἄγε μετὰ σέ, τοσαύ-
 τὴν ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιδῆς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ- p. 865.

f) σὺ] olim omissum interposuerunt Bipp. et Schm. e Cod. 2954.
 monente Belino. g) διατρίβοι] „Sic W. διατρίβει Edd.“
 h) ἔθνεσι] „Sic Edd. ἔθνεσιν W.“ i) δύναι] Ita cor-
 rexi, quod vulgatam erat, δύναι. Vid. ad Hermot. c. 63. [Ubi
 vid. quae adscripsi. G. D.] k) πανηγύρεις] πανηγύρεως A. 2.

aris es, de quo audiui ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia et parvis pueris, Athenas abiisse, et nunc ibi vivere, et in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit Anacharsis, discipulum me tuum factum esse, et aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi, sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem, decretum jam erat,

ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina et ignota mihi uiderem omnia. Sed per ego te Acinacem, et Zamolxin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, adsumtum tanquam peregrinum circumducito, et ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum et reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem et administrandae rei publicae, propter quae et tu, et post te ego, tantum itineris fecimus; neque patere, me

p.865.5 ψοντα¹⁾). Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἶρη-
 κας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπρόντα· πλὴν
 ἀλλὰ θάρσει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῆς, ἀπέλθοις^{m)}), οὐδ' ἂν
 ἀφείη σε φράδιως ἢ πόλις· οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει
 πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταιⁿ⁾ σου, ὡς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδων, εἴ σοι ἤδη εἰσι, μεμνησθαι· ὡς
 δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον
 δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ, ἐγὼ ὑποθήσομαι
 σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημή-
 σας δὲ μάλα πολλὰ ἐξ τε Ἀσίας, καὶ ἐξ Αἰγυπτου, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα οὐ τῶν πλου-
 σίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς
 ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἅλλην ἀρετὴν,
 πάνυ τιμῶσιν αὐτόν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν

1) ἀναστρέφοντα] „Ita dedi ex W. et L. ἀναστρέφοντα enim
 Edd. omnes.“ m) ἀπέλθοις] „ἀπέλθης] ἀπέλθοις W. Ni-
 hil vulgatum mutant J. Fl. H. Par.“ Sed ἀπέλθοις prae-
 bet etiam 2954. idque probante Belino, quem secutus est Schm.
 Sed sic etiam alter hujus loci naevus ἀφίη tollendus erat.
 Correximus eum, ut conjecerat Schm. neque vero ipse edere
 ausus fuerat. Similes Modorum permutationes jam saepius
 nos in hisce libris purgandis exercuerunt. Causam in promptu
 est quaerendam esse in vocalium η, οι, ι et υ simili, quae li-
 brariorum istorum aetate obtinebat, pronuntiatione. n)
 ἐπιλήψεται] ἐπιλύψεται B. 3.

his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxa-
 ris, minime pro amatore di-
 cebas, te, ad ipsas (solas)
 cum januas venisses, abitum
 parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut ajebas,
 abieris, neque te ita facile
 urbs haec dimiserit, neque
 pauca adeo habet pro hospiti-
 bus delinimenta: sed valide te
 complectetur, adeo ut neque
 uxoris jam, neque liberorum,
 si qui tibi jam sint, memoriam
 servaturus sis. Quomodo ve-
 ro celerrime omnem videas A-

thenarum urbem, aut Grae-
 ciam potius totam, et bona
 Graecorum ac pulchra, ego
 tibi subjeciam. Est hic vir sa-
 piens, indigena ille quidem,
 sed multum per Asiam et Ae-
 gyptum peregrinatus, et ver-
 satus cum hominibus praestan-
 tissimis, caeterum non divi-
 tum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem iam, ut me, ple-
 bejum in morem vestitum. ve-
 rum propter sapientiam virtu-
 temque aliam (reliquam), ma-
 ximo illum in honore habent,
 adeo ut legislatore etiam illo

πολιτεῖαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. / εἰ p. 865.
 τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις ὅλος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νό-
 μιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέ-
 ναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν p. 865.
 χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνω. Μὴ τοίνυν μέλ- 6
 λωμεν °), ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με-λαβὼν,
 ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκείνο δέδρα, μὴ δυσπρόσοδος ρ) καὶ ἐν
 παρίργῳ θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν ς). εὐφύμει, ἡδ'
 ὅς, ἐκείνω τὰ μέγιστα χαρεῖσθαι ρ) μοι δοκῶ, ἀφορμὴν πα-
 ρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ
 ὅση περὶ τοὺς ξένους °) ἡ αἰδῶς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ
 χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσκει-
 σιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ· καὶ ἅμα προσκειπὼν τὸν
 Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἦκω ἄγων, ξένον
 ἀνδρα, φιλίας διόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐ- 7

ο) μέλλωμεν] μέλλομεν B. 1. ρ) δυσπρόσοδος] „Nihil
 variare Edd. notat Solanus recte, nisi quod nonnullae dys-
 πρόσodos sejungunt.“ Dysπρόσοδον, monente Belino, edide-
 runt Bipp. et Schm. e 2954. At vid. Adnot. q) ἡμῶν] „So-
 la Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M.“ r)
 χαρεῖσθαι] χαρίσασθαι 2954. minus bene, ait Bel. Sed
 de Futuro exacto non incommode intelligi possit. s) περὶ
 τοὺς ξένους] „πρὸς τὸν ξένιον W. et L. Sed nil mutant
 Edd.“ Et Cod. 2954. exhibet πρὸς τὸν ξένιον.

ad constituendam civitatem u-
 tantur, et secundum illius
 praecepta vivere velint. Hunc
 si amicum tibi conciliaveris,
 et quantus vir sit didiceris,
 totam te in illo Graeciam ha-
 bere putato, et summam jam
 nosse bonorum, quae hic sunt.
 Itaque non est, quod majus
 tibi donare bonum possim,
 quam illi si te commendem.
 Ne igitur cunctemur, Toxari,
 inquit Anacharsis, scil pre-
 hensum me ad ipsum deduc.
 Verum illud timeo, ne diffi-
 ciles accessus habeat, tuam-
 que pro me deprecationem non

magni faciat. Bona verba!
 inquit, quin maxime illum
 affecturus videor, submini-
 stranda illi beneficentiae in
 hospitem occasione. Sequere
 modo: scies enim, quantus sit
 illius circa peregrinos pudor,
 et reliqua aequitas, et benignitas.
 Quin divinitus ille ip-
 se ad nos accedit, cogitabun-
 dus ille, ille secum ipse lo-
 quens: et simul Solonem al-
 locutus, Huc tibi, inquit,
 donum maximum adduco, pe-
 regrinum hominem, indigen-
 tem amicitiae. Scythia autem
 est, generosus apud nos, et

- p. 866. πατριδῶν, καὶ ὁμως τὰ κεῖ^{t)} πάντα ἀφεις, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος· καὶ γὰρ ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐξεύρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσ-
 αγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, σὺ τῷ ποιήσεις, καὶ πρόξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πόλιν γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς
 p. 867. Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ' Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦ-
 σι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτερον τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήρη τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνῶν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος, οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνω-
 σκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ᾖν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ
 8 χρήση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθ^{u)} ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φι-

t) καὶ ὁμως τὰ κεῖ] καὶ ὅλως τὰ κεῖθι 2954. u) ἦσθ^η] ἦ-
 σθ^η jota subscr. B. 1. 3.

tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendiarum hanc illi viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies, et germanum Graeciae civem efficies. Et, Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te om-

nes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium, quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis usurus. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret et doceret pulcherrima quaeque, et

λον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων p. 867. καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα δια-
 τρίψῃ ^{α)} ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπῶς τὴν σοφίαν αὐτοῦ,
 καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ^{β)} ἀπολειπόμενος. (ὡς
 γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ^{γ)}) ἐξ ἐνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος,
 ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο p. 868.
 δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄν-
 θρωποι καὶ τοῦτο ^{δ)}), ὡς νομοθέτῃ, ἐπείθοντο, καὶ ἐφίλουν ^{ε)})
 οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζει ^{ς)}), καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶ-
 ναι ^{τ)}). τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις,
 δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο
 ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ^{θ)}) ἀνέστρεψεν, οἱ-

α) διατρίψῃ] „Sic L. item Forst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέψῃ. Sed alia manus διαπρέψῃ fecit. διαπρέψῃ corrupte etiam Edd. omnes.“ Διαπρέψει 2954. unde conjicias, *Lucianum* scripsisse διατρέψει. γ) εἶναι] ἐκεῖνον conj. Gean. 2) Τόξαρις] Comma, quod *Aldina* utraque prae-eunte, *Reitz.* et recentt. post Σόλωνος posuerant, ego ad no-men Τόξαρις reduxi, prae-euntibus B. 1. et 3. commodioris explicationis juvandae causa. a) καὶ τοῦτο] „Τούτῳ so-lum sine καὶ B. 2. (et 3.) Sed vulgatae tumentur J. Fl. H. Par. et M. καὶ τούτῳ L.“ b) καὶ ἐφίλουν] „ἐφίλουν] καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis et M.“ Revocavi copulam, quam etiam B. 3. servavit, quaeque non bene ab-esse poterat. c) δοκιμάζει] ἐδοκίμαζε conj. *Belin.* impe-rite. d) εἶναι] „Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl.“ e) οὐδὲ] „οὐδὲν J. male.“ Sic et A. 2.

amicum omnibus concilia-
 ret Anacharsin, et bonis
 eum Graecorum admoveret,
 omni ratione curans, uti
 quam suavissime in Graecia
 aetatem ageret: alter vero,
 Anacharsis, sapientiam hu-
 jus admiraretur, nec latum
 pedem ab illo sua voluntate
 discederet. Ut enim pro-
 miserat illi Toxaris, ex uno
 viro Solone, brevissimo
 tempore cognoscebat omnia,
 et innotescebat omnibus,
 et in honore apud omnes e-

rat. Neque enim parvum
 quiddam erat laudans So-
 lon; sed homines hac etiam
 in re illi, tanquam legisla-
 tori, obsequebantur, ama-
 bantque quos ille probaret,
 et viros optimos esse crede-
 bant. Denique ad mysteria
 etiam admissus est Anachar-
 sis, solus barbarorum, civi-
 tatis ante jure donatus, si
 fides habenda est Theoxeno,
 hoc etiam de illo narranti.
 Et ne rediturus erat, pu-
 to, in Scythiam, nisi So-

p. 568.9 *μαι, ἐς Σκυθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω*¹⁾ *τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὥς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὦρα γοῦν εἰδέναι οὐ τινὺς μοι εἶνεκα ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν*²⁾ *ἐς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ*³⁾ *Ἀθήνηθεν. φημί δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ*⁴⁾ *μοι τῆς εἰκόνης, εἰ βασιλικῶ ἄνδρὶ ἑμαντὸν εἴ- πασα. βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φανυτοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κα-*
p. 869. *τὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τάμ' ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευο- μένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουον τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόν- θει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆ-*

f) *ἐπαγάγω*] „Sic Edd. J. Fl. H. Par. etc. ἀπάγω W.“ g) *τανῦν*] *τὰ νῦν* B. 1. 3. *sejunctim.* h) *ἐπαγομένῳ*] „Sic recte J. H. Fl. *ἐπαγομένῳ* male *Ald.* (utraq.) et Par.“ Nec non B. 1. 3. i) *νεμεσήσητε*] Duce B. 3. jota sub altero η vulgo subscriptum delevi.

Ion esset mortuus. Vultin' igitur jam inducam etiam finem et coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Jam enim sciendum est, cujus mihi rei caussa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim et ille; neque Sy-

ros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem percussus sum conspecta magnitudine, et pulchritudine, et civium numero, et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam

σεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, P. 869.
καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον,

Ἀνθεῦσαν^k) ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει^l) πόλιν.

Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ 10
μὲν δεῖξαι τῶν λόγων^m) ὑμῖνⁿ), πάλαι ἐδόδοκτο. τίσι γὰρ
ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐξή-
τουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τάληθές) οὔτινες οἱ προὔχοντες
εἶεν, καὶ οἷς^o) ἂν τις προσελθὼν, καὶ ἐπιγραφάμενος^p) p. 870.
προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα^q). ἐνταυθα
μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ
Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον
οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ἔξενε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι
χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσ-
οὔτους^r) εὖροις ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν
ἄνδρε ἀρίστῳ. γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες
ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκά-

k) Ἀνθεῦσαν] ἀνθεοῦσαν 2954. l) θάλλει] θάλλοι conj.
Wakefield. ad Lucet. I, 256. m) τῶν λόγων] „Ita recte
Edd. τὸν λόγον male L. ait Solunus.“ Τὸν λόγον et in B. 3.
exstat, et sic maluit Gean. At vid. Adnot. n) ὑμῖν] „Et
sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. ἡμῖν male Fl.“ o) οἷς]
οἷστισιν 2954. p) ἐπιγραφάμενος] „συγγραφάμενος] Sic
Edd. e: M. ἐπιγραφάμενος L.“ Nos cur cum Solano recepe-
rimus ἐπιγρ. vid. Adnot. q) πρὸς τὰ ὅλα] ἐς τὰ ἄλλα
2954. r) τοσοῦτους] „Sic W. recte. τοιοῦτους Edd.“

ita animo affici, qui vide-
rem urbem in eo culmine
constitutam, et, secundum
poëtam, bonis omnibus flo-
rentem, queis vigere urbes
solent. Ita nempe habens,
quid agendum esset, jam
considerabam. Et facul-
tis quidem dicendi specimen
vobis praeberere, decretum
olim fuerat. Quibus enim
praeberem aliis, si silentio
talem urbem praeterirem?
Quaerebam enim, (neque
verum celabo) qui essent
principes, et quibus quis

applicans se, et patronis si-
bi adscitis, deinde auxilia-
toribus uti ad universa pos-
set? Hic mihi non unus
aliquis, ut Anacharsidi, is-
que barbarus, Toxaris, sed
multi, quin omnes eadem,
tantum non iisdem syllabis,
dixere: Multi quidem, hos-
pes, et alii boni dextrisque in
urbe viri. hec alias tot bonos
viros invenias. Duo autem
maxime sunt nobis viri optimi,
genere quidem et dignitate mul-
tum superiores omnibus, doc-
trina autem et eloquentia At-

p. 870. δι' *) παραβάλλοις ἄν. ἥ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοια, πάνν
 ἐρωτική πρὸς αὐτούς· καὶ τουτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὔτοι ἐθέ-
 λωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν *) ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν
 γὰρ χρησιότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπλήρονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰ-
 δέσιμον, καὶ τὸ πρῶτον *), καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις

871. 11 διηγῆσαι, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαν-
 μάσης, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ
 μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεῖς μὲν, ἀντίκα ἀπάξεται *) σε, οὕτω μέγας
 ἴσθι, καὶ καλὸς ἀρξενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν †). εἰ δὲ καὶ
 φθέγγαιο μόνον, οἰχῆσεται *) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμε-
 νος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ
 γέ τοι πόλις ἅπανα κεκηνότες αὐτοῦ ἀκούουσιν *), ὅπῃτ' ἂν

s) δεκάδι] „Sic Edd. δεκάδι α W.“ t) οὔτοι — ὅ, τι ἂν]
 „Haec septem verba in Edd. ommissa, ex Cod. W. restituta.“
 u) πρῶτον] πρῶτον sine jota subscr. A. 1. et 2. x) ἀπῆξε-
 ται] „Sic. Edd. velt. et M. ἀπάξεται male S. et Amst.“ y)
 εὐμορφίαν] φέρων addit 2954. probante Belino. z) οἰχῆ-
 σεταί] „Sic Edd. et W. nisi quod in eo abest σε.“ Ἐλκυ-
 σεταί conj. Palm. ὀχῆσεται Jens. De mutatione ne cogitandum
 quidem. a) ἀκούουσιν] „αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed ve-
 rius abest pronomen ab Edd. Fl. J. H. Par. etc.“ Adest et-
 iam in 2954. unde nbs, probante Belino, et praeceunte Schmie-
 dero, interjecimus.

tiacae illos decadi comparave-
 ris. Tantum autem populari
 gratia florent, ut plane amen-
 tur: idque ipsum magna cum
 utilitate reipublicae accidit.
 Fitque, quidquid hi volunt:
 volunt enim, quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim,
 et in hospites humanitatem,
 et quod in tanta magnitudine
 nullum invidiae locum relin-
 quunt, et quod in illa se be-
 nevolentia venerabiles tamen
 praestant, et quam sint pla-
 cidi, quam faciles accessus
 habeant, tute aliis enarrare

poteris, periculo paullo post
 facto. Utque magis mireris,
 ex una eademque domo sunt,
 filius et pater. Hic quidem,
 si Solonem aliquem aut Peri-
 clem, aut Aristidem cogitas:
 filius vero, ubi primum vide-
 ris, statim te amicum sibi ab-
 ducet, ita procerus est, et vi-
 rili quadam formositate pul-
 cher; si vero lacutus solum
 fuerit, ilicet auribus te de-
 vincito abibit, tantam in lin-
 gua Venerem habet juvenis.
 Urbs quidem universa hiantes
 audiunt, quoties in concionem

δημηγορήσαν παρέλθοι^{b)}· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, p. 871.
 πρὸς τὸν τοῦ Κλείνου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ
 εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠγάσθησαν τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις εὖ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖ-
 σθαι ἤδη ἄξιοι, καὶ ὅλως, ἐν τούτῳ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν
 ἔστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ
 ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο^{c)}, πᾶσαν p. 872.
 ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα^{d)}, τοῦτο^{e)} μό-
 νον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα, νῆ τὸν Δί^{f)}, ἄ-
 παντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι
 ἤδη^{g)} πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι
 ἔδοξαν^{h)}· οὐχ ἔδρας τοῖνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὥς ὁ Κεῖος Bacchyl
 φησὶνⁱ⁾, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πρᾶτ-
 ap. Alh.
 et Dion.
 Hal.

- b) παρ' ἐλθοι] „παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant J. Fl. H. Par.“ Mutat etiam Cod. 2954. sed male, ait Bel. Est scilicet ὅπότ' ἂν, quoties, ut recte vertit Gean. et sic recte sequitur Optativus. Vid. Figer. de Idiott. p. 434. ibique Hermann. c) φίλον ποιήσαιντο] „φιλοποιήσαιντο W.“ Non mala id, nec inusitata, compositione. Sed cf. Pisc. c. 58. extr. d) ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] „ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα W.“ e) τοῦτο] τούτῳ 2954. f) Δί] „Δία Fl. et M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus.“ g) ἤδη] „ἤδε S. et Amst. male. ἤδη recte Edd. vet. et W.“ h) ἔδοξαν] „ἔδοξα Edd. et M.“ Quam lectionem recepit Reitz. et recentt. debetur ea conjecturae Graevii. Mendose in 2954. εἰ εὐρηκέναι ἔδοξα. i) φησὶν] „φασιν male Fl. recte cett.“

prodierit, id quod ajunt Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidissee: nisi quod illos quidem non ita multo post amoris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic vir. Si igitur et ipse et ipsius pater recipiant te, et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: et hoc

solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: et mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque et dicere om-

p. 872. *τειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἣν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὕριος, καὶ λειοκύμων ἢ θάλασσα ^k), καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.*

k) θάλασσα], „θάλαττα W.“ quod Schm. tacite admisit.

nia, hi ut amici nobis fiant. vigatio, et molli fluctu leniter protum mare, et portena omnia, et secunda natus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ. Tom. II. p. 1.

Argum. Docet auctor, tum quae vitia historico sint vitanda, prolatis simul et acerbe perstrictis suae aetatis historicorum pravorum exemplis, tum quae sint boni historici virtutes: quo referuntur ingenii dotes institutione et exercitatione cultae, animi candor et veracitas ingenua, orationis simplicitas et perspicuitas, justus rerum dispositarum ordo, singularumque partium recta proportio. Denique praecepit, ut omnino historiarum scriptor in conficiendo opere suo ad posterorum potius, quam aequalium, iudicia respiciat, et hanc semper sibi proponat scribendi normam. Utilissimus hodiernum, multisque modis, libellus!

Ἀβδηρίταις, φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν 1
τι νόσημα, ὃ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρεττεῖν ^{a)} μὲν γὰρ τὰ
πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρῶμένως,
καὶ λιπαρεῖ ^{b)} τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα
πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυῖν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὐ-
τος ^{c)}, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῖστα ^{d)}

a) *πυρεττεῖν*] „Ita Codd. quatuor *Angl. P. W. L. πυρετα-*
πειν Edd.“ b) *λιπαρεῖ*] *λάβρω conj. Wyttenbach. Ep. Crit.*
p. 55. Vid. Adnot. c) *οὗτος*] „οὕτως P. Sed prius recte
servant Edd.“ πολὺς, καὶ οὗτος ἔλησε negligentius B. 3. d)
περιῖστα] *Vulg. περιῖστη. Sed περιῖστα 3011 et Gorl. quam*
exquisitiorem formam non dubitavimus adoptare. Vid. Adnot.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

Abderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, et febris continua: cir-

ca diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus et ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam affectionem mentes illorum con-

P. 3. τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο^ο), καὶ λαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἰβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἱμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει^ι) διεξήσαν^β)· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Eurip.
Andr.
Fragm.
VII.

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἄνθρωπων, Ἔρως,

καὶ τᾶλλα^h) μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολύ^ι), ἄχρι δὲ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔκαστος ληραῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν
P. 3. Ἀρχέλαος ὁ τραγωδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγωδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὥς πυρέξει τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας^k) ὕστερον ἐς τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολύ ἐμφιλοχω-

ο) παρεκινούντο] „παρεκίνοον W. Sed prius Edd. servant.“ f) μέλει] „Sic M. et Edd. omnes. μέλει P. L. et Angl. et marg. A. 1. W.“ Sic et 3011. et Gorl. sed frustra; quamquam etiam Rußolphus in Ind. s. v. ῥῆσις praefert ἐν μέλει, et vertit: per vices recitare, adductis locis Conviv. c. 17. Diall. Mortt. XII, 1. et Clement. Alex. Paedagog. II. p. 165. D. g) διεξήσαν] διεξήσαν A. 1. 2. sine jota subscr. h) καὶ τᾶλλα] καὶ τῶν ἄλλα 2956. i) Σὺ δ', ὦ θεῶν — ἐπιπολύ] Horum verborum ordinem quomodo van Heusde invertendum statuerit, vid. in Adnot. k) ἀναστάντας] „Sic Edd. et M.“

jecit. Omnes ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et jambica proferebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, et illam Persei orationem modulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoe-

Tuque, o Deorum hominumque saeve rex, Amor, et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum

diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Caussam mihi vero videtur hujusmodi eventus praeuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, et surgentes deinde in tragoediam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, et

φοῦσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως P. 3. ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς 2 οὖν ἔν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηρικὸν ἐκεῖνο πά-
θος καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν·
οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο ¹⁾ παρέβαιον, ἀλ-
λοτριοῖς λαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ P. 4.
τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους,
καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ ^{m)} τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι ^{*}), οὐδεὶς
ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ
Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ, ὡς ἔοικεν,
ἀληθὲς ἄρ' ⁿ⁾ ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἴ
γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ ^{o)}.
Ταῦτα τοίνυν, ὧ φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ 3
Σινωπίως ἐκεῖνο εἰσηλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἔλεγτο ἤδη
ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ
ἦσαν· ὁ μὲν, ὄπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων,
ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν ^{p)} τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρί-

1) τοῦτο] „οὕτω marg. A. 1. W.“ m) Ἀρμενίᾳ] „Sic H. Fl. B. 2. Par.“ Ἀρμενίᾳ J. *) [Vulgo νίκαι. G. D.] n) ἄρ'] Ita A. 2. In ceteris omnibus male ἄρ'. Vid. ad Charon. c. 10. o) ὁρμῇ] „Ita W. P. L. et Angl. et marg. A. 1. W. πληγῇ Edd. omnes.“ τόλῃ 2956. p) ὑποικοδομῶν] ἐποικοδομῶν 2954.

Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volante. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem, uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si jambis alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic motus existit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin conscribat histo-

riam: potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me et audientem Sinopenensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum,

p. 4. ζων^{q)}, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι^{r)},
 p. 5. οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρήτο, διαζωσάμενος^{s)} τὸ τριβῶ-
 νιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγ-
 χανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου^{t)}. καὶ τινος τῶν
 συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διογένης; Κυλίω.
 ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσού-
 4 τοις ἐργαζομένοις. Καὺτὸς^{u)} οὖν, ᾧ Φίλων, ὥς μὴ μόνος
 ἄφωνος εἶην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμι-
 κὸν δορυφόρημα, κεχηνῶς^{x)} σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς
 ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς δυνατόν μοι, κυλίσαι^{y)} τὸν πίθον, οὐχ
 ὡς^{z)} ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξίεναι.
 οὐχ οὕτω^{a)} μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δεισῆς περὶ^{b)}
 ἐμοῦ. οἶδα γὰρ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυ-
 λίοι^{b)} τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμόν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ

q) ὑποστηρίζων] ἐπιστηρίζων 3011. r) πράττοι] πράττει 3011. Sed *Bel.* conj. ὅ, τι ἐν πράττει inepte et frustra. s) διαζωσάμενος] διασασάμενος 3011. mendose. t) Κρανεῖον] „W. recte, et marg. A. 1. W. Κρανίον Edd.“ u) καὺτὸς] καὶ αὐτὸς 2956. x) κεχηνῶς] κεχηνός id. Cod. vitiose. [y) Vulgo κυλίσαι. G. D. J. y) ὡς] „deest in M. H. Fl. Par. S. Ald. 1. B. 1. et 2. et Fr. adest in sola J.“ Nec non in Ald. 2. z) οὕτω] „Sic Edd. οὕτως W.“ a) περὶ] παρ' conj. *Rudolph.* Vid. not. b) κυλίοι] „κυλίει] Sic Edd. κυλίοι W.“ Sic etiam 2956. unde genuinam et *Belino* probatam lectionem, praeceuntibus *Bipp.* et *Schm.* recepimus.

quae usui essent, ministra-
 re. Diogenes vero, videns
 ista, cum quod ageret non
 haberet, neque enim quis-
 quam illo ad ullam rem ute-
 batur, succincto palliolo
 suo, studiose admodum et
 ipse dolium, in quo dege-
 bat, volvere sursum deor-
 sum in Cranio; et familia-
 rium interrogante uno, quor-
 um haec facis, Diogenes?
 respondere, *Volvo et ipse do-*
lium, ne otiosus solus inter
tot occupatos videar. Itaque

ipse ego quoque, Philon,
 ne mutus solus essem in vo-
 cali adeo tempore, neque
 comici satellitii instar bian-
 te ore praeterveherer, dece-
 re arbitratus sum, pro viri-
 li me quoque dolium volve-
 re, non ut historiam scribe-
 rem, neque ut ipsa enarrem
 facta; non ita audax ego,
 neque hoc de me metueris.
 Novi enim, quantum sit
 periculum, si per saxa vol-
 vat aliquis, inprimis dolio-
 lum, quale meum est, non

πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς p. 6.
μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί
οὖν ἔγνωσται μοι, καὶ πῶς °) ἀσφαλῶς μετέξω τοῦ πολέμου,
αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοι φράσω·

— — Τούτου ^{d)} μὲν-καπνοῦ, καὶ κύματος, Homer.
Od. XII,
219.
καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν °) ἔναισιν, ἀνέξω ^{f)}
ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέσειν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσονται τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνή-
σαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς. ἄκρω
γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσκαψάμενος. Καίτοι οὐδὲ παρ- 5
αινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται ^{g)} σφίσιν ^{h)} ἐπὶ τὸ πρᾶγμα,
οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν,
ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν
συγγράφαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ ⁱ⁾),

c) πῶς] „Ita P. L. et marg. A. 1. W. ὅπως Edd.“ Sic et 2956.

d) τοῦτου] „Sic W. τουτοῦ M. τοῦ Edd.“ Τοῦ etiam 2956. temere adsentiente *Belino*. Ipsa enim *Homeri* verba citantur a *Luciano*, majoris *Indibrii* caussa. e) συγγράφειν] „συγγραφεῖ W. et Ms. Gr. Vulgatam tuentur Edd.“ Illud et Codd. 2956. et 3011. exhibent, recepit etiam *Rudolph*. Vid. Adnot. f) ἀνέξω] ἀνάξω 2956. 3011. quod mireris *Belino* arridere potuisse. g) παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται] „παραινέσαι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες W.“ παραινέσαιμι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες φασὶ 3011. vitiosissime utrumque. h) οἶονται σφίσιν] „οἶόντε φασὶν *Coll.* οἶοντε σφίσιν male H. Ceterae ut edidimus. i) τὸ δὲ] absunt a 2956.

valide admodum a figulo e-
laboratum: cogar enim, si
vel ad parvum lapillum of-
fendam, testas colligere.
Quid igitur decretum mihi
sit, et quomodo tutus in
partem belli venturus sim,
extra teli jactum ipse con-
stitutus, tibi enarrabo. Ni-
mirum a fumo, et fluctu,
et curis, quae scribendo ad-
junctae sunt, abstinere me,
sapienti consilio. Admoni-
tionem autem parvam quan-
dam, et pauca haec prae-
cepta subjiciam scribenti-

bus, ut in aedificandi ali-
quam partem veniam, licet
in inscriptione nulla mei
mentio futura sit, qui ex-
tremo tantum digito lutum
attigerim. Quamquam ne-
que admonitione plerique
opus sibi esse putant ad
hoc negotium, non magis
quam arte quadam ad ince-
dendum, aut videndum,
aut edendum: sed facilli-
mum omnino, et promptum,
et uniuscujusque esse, scri-
bere historiam, modo quis
eloqui, quae in mentem

p. 6. οἶσθ' ἅ που καὶ αὐτὸς, ὃ ἐταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων,
 p. 7. οὐδὲ θαυμάως συντεθῆναι^k) δυναμένων τοῦτ' εἶναι, ἀλλὰ,
 εἴ τι^l) ἐν λόγοις καὶ ἄλλο^m), πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμε-
 νον, ἦνⁿ) τις, ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰε^o) κτῆμα
 συντιθεῖη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πᾶν πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψαν,
 ἐνίοις δὲ καὶ πᾶν ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀπο-
 τετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ^p) δὲ
 καὶ ἐπὶ γνηταὶ ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία ἢ γε^q) ἐλ-
 πῖς, ὥς εἰ τοιοῦτο μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν^r) τι
 τῶν ἁπαλῶ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς
 ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰ-
 ρησθαι, ἔν^s), εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελτοῖς
 πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρούς (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε

k) συντεθῆναι] μετεθῆναι 2954. l) ἀλλ' εἴ τι] „ἀλλ' εἴ
 τι M.“ m) καὶ ἄλλο] Post ἄλλο recte Rudolph. reposuit
 comma, alias perperam post λόγους collocatum. Praeiverant
 jam Edd. B. 1. et 3. n) ἦν] εἰ conj. Bel. inveterata sua te-
 meritate. Cf. supra ad Scyth. c. 11. de ὁπότ' ἂν cum Optat.
 o) ἐς αἰε] „Sic recte L. et marg. A. 1. W. ὥς αἰε male Edd.
 M. etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰε.“ Etiam
 A. 2. habet ἐς. p) εἰ] ἦν conj. Bel. ἐπὶ γνηταὶ turpiter pro
 Subjunctivo habens. q) μανία ἢ γε] „μανία, εἴς] Litu-
 rae hic sunt in W. et vulgata lectio reposita.“ H γε pro vulg.
 εἴς ex 2954. et 2956. ediderunt, Belino monente, Bipp. et
 Schm. Pro eo in 3011. καὶ legitur. r) μεταποιήσουσιν
 ἢ μεταγράψουσιν] „μεταποιήσουσιν ἢ — ωσιν W.“ Sic et
 3011. s) ἐν] „ἦν W.“

veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis tanquam possessionem in perpetuum obtinendam, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos ad-vertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam

videar, illis praesertim, quibus jam perfecta est, et ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos

τολμήσειεν ἄν τις ἀπάντων ἤδη πεχειρωμένων) ἔχουσιν ἄμεινον p. 7. συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥςπερ ¹⁾ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ λατρὸς δὲ p. 8. οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἣν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγοῦσιν. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, 6 τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι ²⁾, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἰπωμεν, ἅτινα φευκτέον ³⁾ τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ἃν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρῶμενος οὐκ ἂν ἀμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἣδη εἰπωμεν, ὅπόσαι τοῖς φανύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα,

t) ὥςπερ] ὥςπερ conj. Seager. in Classical Journal Fasc. XIII. p. 74. secundum eandem prope normam, de qua supra actum, ad Zeux. c. 4. Neque tamen hic videbatur emendatione opus esse. u) αἰρεῖσθαι] „Sic Fl. H. Par. et Ald. (1. et 2.) αἰρεῖσθαι J.“ x) φευκτέον] „φευκτὰ 3011. et Gori.

Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum

esse oporteat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via, quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, et similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni

- P. 3. ἐν γ) τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ²⁾, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, πάντων λόγων ἐστὶν 7 ἁμαρτήματα ἐν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ³⁾). Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύ-
 P. 9. σαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν⁴⁾. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγεννημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι⁵⁾ τοὺς μὲν οἰκίλους ἐς ὕψος ἐπαίροντες⁶⁾, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα⁷⁾ τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες⁸⁾. ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ⁹⁾ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετελίσται ἡ ἱστο-

γ) ἐν] „τὰ ἐν marg. A. 1. W. sola, non male.“ 2) τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] „τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν Pell.“ a) κοινὰ γὰρ — ἁρμονίᾳ] Suspecta haec verba visa sunt *Rudolpho*, eaque nota a *Schm.* insignita, probante censore *Jenensi*. Vid. *Adnot.* b) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισομεν B. 3. c) ἐνδιατρίβουσι] „marg. A. 1. W. et W. διατρίβουσι Edd.“ Ἐν διατρίβουσι se junctim A. 2. d) ἐπαίροντες] φέροντες 2954 3011. e) πέρα] παρὰ 3011. f) κατὰρρίπτοντες] „Sic recte Edd. καταρρίπτοντες W.“ g) τῷ] τῷ corrigi vult *Georg. Ludov. Walch.* in *Emendatt. Livv.* p. 137. Neque tamen opus est. Eadem est syntaxis, quae c. 1. in. in *λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*, mox in *μεγάλῃ τῇ φωνῇ*, in *ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ* et similibus

communia insunt vitia, in lingua, in compositione, et sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, et maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Ne-

que vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata et se-

ρία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐ- p. 9.
τῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ
πρὸς ἄλληλα. εἴ γε ^{h)} τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει,
ὁπωσοῦν ¹⁾ ἐπαινέσαι καὶ εὐφραῖναι ^{k)} τὸν ἐπαινούμενον·
καὶ εἰ ^{l)} ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν
φροντίσειεν. ἡ δὲ, οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ'
ἀκαριαῖον ^{m)} ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν
παιδὲς φασί, τὴν τραχείαν, παραδέξασθαι ⁿ⁾ ἂν τι ἐς αὐτὴν
καταποθὲν. "Ετι ἀγνοεῖν εἰκόμην οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι·
ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατῆς ^{o)} ἡ ἐλευθερία,
καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθεος γὰρ καὶ κάτοχος

aliis. Non angustus est ille Isthmus, quo historia est ab enco-
mio determinata. h) εἴ γε] „Nihil hic mutare M. Fl. S. et
H. notat Solanua. Sed et sic J. Par. et Ald. (utraque) ha-
bent.“ Nec non B. 1. et 3. Belin. mallet ἐπεὶ, non perspi-
ciens elegantem particularum εἴ γε vim, de qua Hermann. ad
Viger. p. 793. i) ὁπωσοῦν] Ita A. 1. 2. Wolf. Bipp. et
Schm. convenienter cum Codd. 2954. et 3011. Sed ὁπωσοῦν
B. 1. et 3. et Reitz. probante sine ratione Belino. Vid. Adnot.
k) εὐφραῖναι] Ita Wolf. in cett. Edd. εὐφραῖναι. Cf. ἀλεῖ-
ναι ab ἀλεῖναι Aelian. V. H. IX, 30. ubi tamen Κυκλ. ἀλεῖ-
ναι jota subscripto. ζητῶναι Luc. Actt. Apostt. XXV, 27.
Haec duo exempla suppeditavit Fischer. Animadvv. ad H'eller.
T. II. p. 376. quamquam acuto accentu falso scripta. l) εἰ]
„deest in W. at ibi punct. post ψευ.“ m) ἀκαριαῖον]
„Sic Edd. omnes. ἀκαιρον Angl. et P.“ n) παραδέξα-
σθαι] παραδέξασθαι B. 3. et puncto quidem post hoc ver-
bum posito. o) ἀκρατῆς] „Sic B. 2. J. Par. Ald. (1. 2.)

parata sit ab encomio histo-
ria; sed magnum hisce mu-
rum esse interpositum; et,
ut musicorum voce utamur,
octava duplici, id est eo,
quod maximum est, intervallo
illa a se invicem distare:
siquidem encomium scri-
benti illa sola cura est, quo-
modocunque laudare, et ex-
hilarare eum, qui laudatur,
et, si per mendacia finem
illum consequi detur, pa-
rum curaverit; historia ve-

ro ne minimum quidem,
quod forte inciderit, men-
dacium ferat, non magis
quam asperam arteriam re-
cipere quidquam in illam
glutitione delatum, narrant
medicorum filii. Ignorare
porro tales videntur, poē-
ticae artis et poēmatum a-
liud esse institutum, et sua
quaedam praecepta; alia ve-
ro historiae. Illic enim im-
moderata libertas, et lex u-
na, quidquid visum poētae

p. 9. ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύσασθαι^{p)} θέ-
 p. 10. λῆ^{q)}, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἣ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων^{r)}
 θεωσόμενους ἀναβιβάσεται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' ^{s)} ὁπόταν
 ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ ^{t)} μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν
 καὶ θάλατταν, δοδίασι, μὴ ἀπορῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ
 τὰ πάντα κατενεχθέντα^{u)}. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁμοιον εἶναι τὴν
 κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, τῷ
 Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεὶ καὶ Ὀλως, σύνθετον^{x)}
 ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ^{y)} τὸν Ἀτρεῖος καὶ Ἀερόπης.
 οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς. οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἀρης^{z)}, μό-
 νος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἣ ἱστορία δὲ, ἣν
 τινα^{a)} κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις^{b)}
 ποιητικὴ γίγνεται^{c)}, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἑστερημέ-

S. Fl. etc. ἄκρατος Solan. Sed vid. Adnot. p) ζεύσασθαι] ζεύξεσθαι B. 3. ut supra παραδέξεσθαι. q) θέλῃ] „θέλῃ M.“ r) ἄκρων] ἄκρον 3011. s) οὐδ' οὐδὲ id. t) ἀπὸ] „Sic Angl. item W. J. et L. ὑπὸ Edd.“ u) τὰ πάντα κατενεχθέντα] τ. π. ὁμοῦ κατενεχθέντα 2956. probante Bel. At ὁμοῦ e praecedente versu huc irrepsisse videtur. x) σύνθετον] σύνθεται 2956. y) δεῖ] delendum censuit Rud. corrigendum δὲ Jacobs. et Creuzer. Vid. Adnot. z) οὐδ' Ἀρης] „οὐδὲ ὁ Ἀρης W.“ „Sic et 2956. et Gorr. et Edd. Bip. et Schm. monente Belino. Sed vid. Adnot. a) ἣν τινα] „Ald. (utraque et B. 1.) male ἣντινα. Sed correctum in marg.“ b) περὶ τις] περὶ τῆς B. 3. foedum vitium. c) γίγνεται] γίνεται 3011.

fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum tetra mare, metuntur, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamsi laudare Agamemnonem velint, nemo est, qui intercedat, Jovi quidem

illum similem caput et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univsum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus perse pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico qui-

νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐ- p. 11.
 τὸ ^{d)} ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ
 ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν ^{e)} τὰ ἱστο-
 ρίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπείσαγοι ^{f)} τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς
 ἐτέρας ^{g)} κομμώματα ^{h)}, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
 τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτε-
 ρῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων, ἀλουργίσι ⁱ⁾ περιβάλοι ^{k)},
 καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι ^{l)}, καὶ
 ψιμμύθιον ^{m)} τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον
 ἂν ⁿ⁾ αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ ^{o)}.
 Καὶ οὐ τοῦτό ^{p)} φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνλο- 9
 τε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπα-
 πτεῖν τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσκομένοις

d) δι' αὐτὸ δ] δι' αὐτὸ τοῦτο conj. *Jacobi*. sine idonea caus-
 sa. e) χωρίζειν] „χωρίζειν male J.“ Et A. 2. f) ἐπείσα-
 γοι] „Sic W. et J. Novem reliquae Edd. ne excepta qui-
 dem M. male ἐπείσαγει.“ Ἐπείσαγειν 2956. sed — οἱ *Ald.* 2.
 g) ἐτέρας] „Sic Edd. omnes. ἑταίρας Ms. Angl. P. et W.
 Sed recentior manus ἐτέρας fecit.“ ἑταίρας 2954. non impro-
 bante *Hudolpho*. Vid. Adnot. h) κομμώματα] „ἐγκώμα-
 τα male W. Vulgatam exhibent Edd. Fl. J. *Ald.* (1. et 2.) Par.
 H.“ i) ἀλουργίσι] „Sic recte marg. A. 2. W. ἀλουργίσι
 Edd. ἀλουργίσι τε Angl. et P. A. 2. W.“ Nonnullae ἀλουργίσι
 spiritu leni. k) περιβάλοι] περιβάλλει 3011. l) ἐντρί-
 βοι] ἐκτρίβοι 2956. m) ψιμμύθιον] „ψιμύθιον M. S.
 et H. ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ.“ In
 A. 2. duplex est. n) ἂν] vulgo omissum interposui e conj.
Jacobi. o) ἐκεῖνον] ἐκεῖνο A. 2. error operarum. p) τοῦ-
 το] „deest in W.“ In 3011. deest negatio.

dem illo dicendi genere pri-
 vata, sed portentosa com-
 menta reliqua, nudata nu-
 meris, et ob id ipsum ma-
 gis conspicua ob oculos po-
 nens? Magnum igitur, quin
 plusquam magnum illud vi-
 tium, si quis separare, quae
 historiae sunt, et quae poe-
 ticae, nesciat, sed historiae
 fucum alterius artis inducat;
 fabulam puto et encomium,
 et qui sunt in utroque ex-
 cessus. Velut si quis athle-

tam de robustorum horum
 numero unum, et plane ili-
 cis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu me-
 retricio, et fucum affricet
 cerussamque faciei: quam,
 Hercules, ridendum illum
 reddiderit, quam ipso cultu
 turpem! Neque illud dico,
 quasi non et laudandum sit
 nonnunquam in historia:
 sed tempore opportuno lau-
 dandum, et. modus negotio
 adhibendus, in quantum ea

- p. 11. αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ⁴) ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα,
 p. 12. ὥσπερ ⁵) μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν ⁶). ὅσοι δὲ οἴονται κα-
 λῶς διαιρεῖν εἰς ⁷) δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρή-
 σιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι ⁸) καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς ⁹)
 αὐτήν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας ¹⁰).
 ὁρᾷς ὅσον ¹¹) τἀληθοῦς ¹²) ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδή-
 λῳ ¹³) τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἔν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος,
 τὸ χρήσιμον, ὅπερ ¹⁴) ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ
 τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ ¹⁵) παρακολουθήσειεν,
 ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ¹⁶) ἀφ'
 p. 13. Ἡρακλῆους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν ¹⁷)
 ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς
 μὲν αἰσχιστος ὁφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ

q) τ d] „τοις L. At vulgatam tuentur J. Fl. H. etc. τοὺς marg.
 A. 1. W.“ Vid. Adnot. r) ὥσπερ] reposui ex A. 2. pro
 vulg. ὥπερ. s) ἐπιδείξομεν] ἐπιδείξομαι 2954. ἐπιδειξό-
 μενος οἱ δὲ 3011. t) εἰς] ἐς 3011. Schm. u) εἰσποιοῦσι]
 „κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Ms.“ Sic et 2956.
 sed χρώμενοι, probante Helino. x) εἰς] ἐς 2956. Schm. y)
 τοὺς ἐντυγχάνοντας] „τούτον ἐντυγχάνειν G. τοῦτο B. 2.
 Vulgatum servant M. et Edd. ceterae.“ Τοῦτο et in B. 3. est.
 z) ὅσον] ὅσον B. 1. a) τἀληθοῦς] ἀληθοῦς 2956. b)
 κιβδήλῳ] „ὡς ἐρηται ante hoc verbum inserit idem Cod.
 G.“ Item 2956. Bel. c) ὅπερ] ὅπερ B. 3. d) αὐτὸ]
 „Nihil mutat M. nec Edd. fors. αὐτῷ Solan.“ At cf. Adnot.
 e) κωλύσει] κωλύει 2956. Bel. Schm. adsentiente Censore
 Jenensi. Equidem mutationis causam idoneam non video.
 Deinceps Palmer. conj. ἡ ἀφ' Ἡρ. At vid. Adnot. f) γεν-
 νάδαν] „γεννάδα W. sed additum r.“

laus non molesta sit futuris
 lectoribus, et omnino ad fu-
 turi temporis regulam diri-
 genda sunt talia, ut paullo
 post demonstrabimus. Quot-
 quot vero putant, bene se
 historiam in duo tribuere,
 suavitatem atque utilitatem,
 ob eamque rem etiam enco-
 mium in eam inferunt, ut
 jucundum quiddam, et lec-
 tores exhilarans, vides, quan-
 tum aberrent a verò: primo
 quidem divisione quod u-

tantur fallaci; unum enim
 opus historiae et finis, uti-
 litas, quae ex vero solo col-
 ligitur. Jucunditas vero,
 melius quidem est, si et
 ipsa consequatur, ut athle-
 tam pulchritudo; sin minus,
 nihil prohibet, quo minus
 ab Hercule numeretur (*Herculei roboris sit*) Nicostratus
 Isidoti, generosus vir et u-
 troque colluctatorum suo-
 rum fortior, licet adspectu
 esset foedissimus; Alcaeus

Μιλῆσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ p. 13. Νικοστράτου ὄν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ^g) ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη ^h) τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. Ἐτι ⁱ) κῆκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ 10 μυθῶδες ^k), καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες ^l) παρ' p. 14. ἐκάτερον ^m) τοῖς ἀκούουσιν· ἦν ⁿ) μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις ^o), ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς ^p) προσέτι γε ἀκροασομένους ^q), οὓς οὐκ ἂν τι λάθοι παραδραμόν ^r), ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἀργου ὀρώντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομέ-

g) ἐραστὰς] „Sic marg. A. 1. W. A. G. P. ἐργάτας Edd. et M.“ In A. 2. tamen ἐράστας. h) ἔχη] ἔχει 2956. i) ἔτι] εἶτα mallet Rud. sed ipse simul negat opus esse mutatione. k) μυθῶδες] θυμῶδες 2956. θυμῶδες 3011. (accurate haec e Belini narratione descripsi). l) πρόσαντες] „Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσανθες; ἐπάχθες Pell.“ Voluit ἐπαχθές, opinor. Totum locum: καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων — ἀκούουσιν Rudolphus iudicat non esse genuinum. Vid. Adnot. m) παρ' ἐκάτερον] παρ' ἐκατέρωθεν 2954. n) ἀκούουσιν· ἦν] „Sic J. et P. G. ἀκούουσιν ἦν Edd. et M.“ Aldina tamen 2. veram habet lectionem. o) ἐπινοήσαις] „ἐπινοῖ Ms. Gr. ἐπινοῆσαι Edd. et M. ἐπινοήσαις marg. A. 1. W.“ ἐπινοήσαις A. 2. ἐπινοῆς 2954. ἐπινοῖ 3011. Sed Bel. conj. ἐπινοήσης, vel εἰ μὴ — ἐπινοήσαις. p) συκοφαντικῶς] τοὺς συκ. 2954. q) ἀκροασομένους] „ἀκροασαμένους Edd. omnes. ἀκροασομένους W.“ Sic et 2954. et Edd. Reitz. Bip. Wolf. Rud. Schm. Similiter A. 2. ἀκροασαμένους. r) παραδραμόν] „παρὰ δρόμον W.“

autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amarius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat utilitati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e

re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, et plebem cogites, sed hos, qui judicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, et ex omni parte corporis; tum trapezitica

- p. 14. νων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὥς τὰ μὲν παρασκευαζόμενα εὐθύς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρηὶ συγγράφειν ^{α)}), τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν ^{β)}), καὶ διαβιβάζωσιν ἐπαινουῦντες. ἦν δ' ἀμελήςας ἐκείνων, ἡδύνης· πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεία, τάχιστ' ^{γ)}).
- p. 15. ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ ποῦ σε ^{δ)}) εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λείοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὥς Ἡρακλῆα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ξρια φαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ ^{ε)})· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφειστῶσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσεζάνουσα ^{ς)}), καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ¹¹ ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ

α) χρηὶ συγγράφειν] Olim χρηὶ καὶ συγγράφειν. Sed copulam omittunt Codd. W. et 3011. quos, monumentibus *Belino* et Censore Jenensi, et praeunte *Schmiedero*, nos secuti sumus. β) φροντίζειν] „Sic W. et Edd. omnes, excepta S. et Amst. quae male φροντίζει“ u) πού σε] „σε πού W.“ x) σανδάλῳ] „σανδαλίῳ W.“ Sic et 3011. 2956. et Gorl. recepitque, *Belino* monente, et Censore Jenensi approbante, *Schmiederus*. Cf. *Diall. Deor. XI*, 1. inprimis *XIII*, 2. γ) προσεζάνουσα] προσίζουσα 3011. Gorl.

ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut ad ulterius abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum te vi-

disse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, et quidquid in Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te lau-

ταῦτά σου ²⁾) ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ κατα- p. 15.
φρονεῖς, μάλα ἡδὺν, καὶ ἐς κόρον γελᾶσονται, ὁρῶντες τὸ
ἀσύμφυλον ³⁾), καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγ- p. 16.
ματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδιὸν τι καλὸν ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλ-
λαξίας ⁴⁾), ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ (παρὰ τὴν χρῆσιν ⁵⁾) γίγνεται ⁶⁾).
ἐὼ λέγειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμέ-
νῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς ⁷⁾· καὶ μάλιστα ἣν ὑπερφνεῖς
τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται,
τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐν-
διατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργά-
σασθαι ⁸⁾· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην ⁹⁾ αὐτὸ δοῦν ἴσασιν, οὐδ'
ἐπισκιάζουσι τὴν θωπίαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα
καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξέλασιν. Ὡστε ¹⁰⁾ οὐδὲ τυγχάνου- 12
σιν οὐ μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μι-

2) σοῦ] „σοι M. P. et marg. A. 1. W. σου servant Edd. et Ex.“
σοι 3011. 2956. et Schm. probantibus Censore Jen. et Belino.
Cf. Timon. c. 57. ἐπαινῶ ταῦτά σου. 3) ἀσύμφυλον] „Sio
dedi ex Codd. L. P. W. et Angl. ἀσύμφυλον enim habebant
Edd. omnes praeter Fl. quae ἀσύμφυλον, et praeter J. quae
ἀσύμφυλον.“ Et A. 2. habet ἀσύμφυλον, sed 3011. plane ἀ-
σύμφυλον. 4) ἐναλλάξιαι] ἐναλλάξαις 2956. 5) παρὰ
τὴν χρῆσιν] Rudolpho ejusque Censori Jenensi spuria vi-
dentur, neque id temere. Vid. Adnot. 6) γίγνεται] γί-
νεται 3011. 7) ἐπαχθεῖς] ἐπαχθεῖς B. 1. 8) ἐξεργάσα-
σθαι] „ἐξεργάσασθαι W.“ 9) κατὰ τέχνην] κ. τὴν τέχ-
νην 2956. et hinc Schm. monente Bel. et probante Cens. Jenensi. At
cf. κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν Epist. Sat. c. 39. 10) ὥστε] ὥστ'

daverit: at illi pauci, quos
tu contemnis, suaviter sane
et ad satietatem ridebunt,
videntes rem absurdam, in-
congruam, et combinari ne-
sciam. Singulorum enim
propria quaedam pulchritu-
do est. Horum vero si vi-
ces permutes, deforme idem,
(quia extra usum suum,)
fuerit (fit). Mitto dicere,
laudes uni quidem forte ju-
cundas, illi nempe, qui
laudatur, caeteris vero gra-
ves, imprimis si immodicos

excessus habeant, quales
vulgus scribingentium facit,
dum aucupantur eorum,
quos laudant, benevolen-
tiam, et in iis eo usque mo-
rantur, donec manifestam
omnibus adulationem effi-
ciant. Neque enim arte hoc
facere norunt, nec adula-
tionem inumbrant. Sed fac-
to impetu, conferta omnia
et improbabilia, et nuda
persequuntur. Adeo ut ne-
que assequantur id, quod
maxime concupiscunt. Qui

- p. 16. σοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὥσιν. ὥσπερ Ἀριστοβού-
 p. 17. λου μονομαχίαν γράψαντος ¹⁾ Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος ^{k)} αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς ^{l)} (ὥστε γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος ^{m)} τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγγανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰθάσπει ⁿ⁾) ἔρριπεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ^{o)} οὕτως ἐχρῆν, ὃ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ^{p)} ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ^{q)} οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τύλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἀθῶν ^{r)}) εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετα-

2954. 2956. i) Ἀριστοβούλου μον. γράψαντος] „Αριστόβουλος μονομ. γράψας Angl. M. et marg. Fl. Prius vero servant Edd. et M.“ Illud et in Codd. 2954. 2956. 3011. male. Pro Ἀριστοβούλου conj. St. Croix Ὀνεσίκριτον. Vid. Adnot. k) ἀναγνόντος] „Sic Edd. et M.“ l) αὐτῷ τοῦτο — γραφῆς] αὐτῷ τὸ χωρίον τῆς γραφῆς τοῦτο μάλιστα 2954. quem verborum ordinem quamobrem *Belinus* vulgato praeferendum duxerit, non patet. m) ἐκεῖνος] „deest in W.“ ἐκεῖνο B. 3. error, opinor. n) Ἰθάσπει B. 1. o) δὲ] δὴ conj. Rud. quo non opus est. p) ἐν] „ἐν] ἐν] G. L. recte. Prius autem Edd. et M.“ Unde et retinuit ἐν Reitz. et post eum Rud. Sed ἐν] confirmantibus Codd. 2954. et 2956. bene Bipp. et Schm., adsentiente etiam *Wielandio*. q) ὅς γε] „Sic etiam M. sed a recentiore manu“ ὥστε 3011. minus bene, ait recte *Bel.* r) τὸν Ἀθῶν] τὸν Ἀθῶν 2954. quam formam, ut magis Atticam, praefer-

enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores aversantur: bene illi quidem, maxime si virili et magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi ad-

strueret, et opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abjecit, addens, te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, et (uno) jaculo elephantos interficias. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam

κοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα p. 17. εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις 13 κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὣν παρὰ πόδας *) οἱ ἔλεγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώ- p. 18. πων, καὶ μάλιστα ἄ γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶονταί γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλείον ἐπανθήσῃ[†]), καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι[‡]) τῶν συγγραφότων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον[§]) καὶ^{||}) τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῶδες^ζ), ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες^α). οὓς μισαῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν κό- λακας προδήλους καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιὸν δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ

ferendam duxit *Belin*. Sed cf. Pro Imagg. c. 9. ubi in lectionem τὸν Ἄθω omnes libri consentiunt. s) παρὰ πόδας] παραπόδας una voce A. 1. et 2. t) ἐπανθήσῃ] „Sic P. et marg. A. 1. W. ἐπόνθισε Angl.“ Olim nempe fuerat ἐπανθήσῃ, ut in Cod. 2956. Reliquos vero Codd. Parr. ἐπανθήσῃ habere, e silentio *Belini* conjici potest. u) τοιοῦτοι] „τοι- οῦτοι πολλοὶ W.“ x) τὸ τήμερον] τὸ θ' ἡμέρον 2956. mendose. y) καὶ], „abest ab Fl. adest in J. H. Par. et M.“ Et in B. 1. 3. A. 1. 2. z) χρεῶδες] „Sic Edd. etc. χρεῶδες W.“ Sic et 3011. α) θεραπεύοντες] „θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur.“ Et in 3011. est θεραπεύεσθαι. Ante ὅ, τι puto καὶ excidisse.

ipsius facturum, et in regis simulacrum transformatu- rum esse montem. Sed ad- ulatorem statim hominem intelligens, non amplius il- lo, neque ad alia similiter, ut antea, usus est. Ubi i- gitur in hisce jucunditas, nisi si quis plane sit stupi- dus, ut se in talibus laudari gaudet, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praeser- tim mulierculae, quae pic- toribus injungunt, se ut quam pulcherriimas pingant.

Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ru- boris pictor adhibeat, et album multum pigmento ad- misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesen- ti tempori et suae rei, et utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bo- num erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessi- bus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu- tat, omnino jucunditatem

- p. 18. τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται καταμεμίχθαι ^{b)}) δεῖν τῇ ἱστο-
 p. 19. ρίᾳ, πάσῃ ^{c)}) τὰ ^{d)}) ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔστιν ἐν τοῖς
 ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μη-
 14 δὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι,
 ὅποῦσα μέμνηται ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ νῆ
 Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶν ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ ^{e)}) τοῖς λεχθη-
 σομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἔστι καὶ ἐπωμοσάμην ^{f)}), εἰ ἀστείον
 ἦν ὄρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μου-
 σῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάσασθαι τοῦ
 συγγράμματος· ὁρᾷς ὥς ἐμμελὲς ^{g)}) ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ
 p. 20. ἱστορίᾳ ^{h)}), καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα
 μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον ⁱ⁾) ἄρχοντα εἵκαζε,

b) καταμεμίχθαι] „καὶ τὸ μεμίχθαι W.“ καὶ μεμίχθαι 3011.
 c) πάσῃ] „deest in W. et Fl. adest in P. et cett. Edd.“ sed
 ita, ut τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ sint arctissime conjuncta. Deest et-
 iam in 2956. d) τὰ] „Abest articulus a P. et L. adest in
 Edd.“ e) ἀπιστήσῃ] ἀπιστίσει 3011. sensu et linguae le-
 gibus repugnantibus. Nihilominus, *Belino* monente, recepit
Schm. et approbavit etiam Censor Jen. f) ἐπωμοσάμην]
 ἐπωμοσαίμην 3011. 2956. unde recepit *Schm.* probante Censore
 Jen. Sed praestat hand dubie vulgata. g) ἐμμελὲς] „εὐ-
 μελὲς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. et M.“ h) περὶ
 πόδα τῇ ἱστορίᾳ] „παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ
 exhibent Angl. P. W. et L. τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Casaub.* et
Forst.“ παρὰ 3011. Vid. Adnot. i) τὸν ἡμέτερον] τὸν
 ἡμετέρων 2956.

admixtam esse debere histo-
 riae, ille reliqua adspargat.
 quae cum veritate jucunda
 sunt in aliis orationis or-
 namentis, quibus neglectis
 vulgares illi ea, quae nihil
 ad rem faciunt, inculcant.
 At ego etiam enarrabo, quae-
 cunque memini nuper in Io-
 nia ex historicis quibusdam,
 et profecto in Achaia etiam,
 audita, idem hoc bellum e-
 narrantibus. Et per ego vos
 Gratias obsecro, nemo his,
 quas dicentur, fidem dene-

get: vera enim esse jurare
 etiam possim, si urbanum
 esset iusjurandum scripto
 interponere. Unus quidem
 illorum aliquis a Musis sta-
 tim initium fecerat, precat-
 us Deas, ut manum scrip-
 tionis secum admoveant. Vi-
 des, quam concinnum prin-
 cipium, et conveniens hi-
 storiae, quaeque tale ora-
 tionis genus deceret. Tum
 paullum ingressus Achilli
 quidem nostrum principem
 comparabat, Thersitas au-

Θερσίτη δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς p. 20.
ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει·
καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφενγεν ἐσθλός τις,

— — εἰδῶκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων.

εἰτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ ^{k)} τι ἐγκώμιον, καὶ ὥς ἄξιός ἐῖη συγ-
γράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιῶν,
ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθείς, ὥς ἀμεινον
ποιοῖ ^{l)} τοῦτο τοῦ Ὀμήρου ^{m)}, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρί-
δος. εἰτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου ⁿ⁾ ὑπισχεῖτο διαβόηδην καὶ
σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ p. 21.
καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὥς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατο γὰρ τῆς
ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὃ
γὰρ μισαρώτατος, καὶ κάκιστος ^{o)} ἀπολούμενος Οὐολόγεσος ^{p)},
ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ^{q)}. οὗτος μὲν τοιαῦτα.

Hom. Π.
XXII,
158.

k) αὐτοῦ] Ita, monente *Belino*, ediderunt *Blpp.* et *Schm.* pro
Reitz. Wolf. et *Rud.* αὐτοῦ. Sed jam dudum αὐτοῦ exhibe-
bant B. 1. 3. et A. 2. αὐτοῦ vero A. 1. l) ποιοῖ] „ποιεῖτο
P. ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae.“ ποιοῖτο 3011. ποιεῖ
praefert *Belin.* m) τοῦτο τοῦ Ὀμήρου] τοῦτο τὸ τοῦ
Ὀμήρου 3011. inepte. n) φροίμιον] „Sic Edd. vet. et S.
φροομίον Par. et Amst.“ o) κάκιστος] κάκιστα 3011. 2956.
p) Οὐολόγεσος] „Nihil mutant Edd. et M.“ q) τοιάν-
δε] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. *Wolf.* *Rud.* τοιάνδε *Reitz. Bip. Schm.*
quae est vitiosa rectae lectionis correctio.

tem regem Persarum, igna-
rus, tanto sibi praestantio-
rem futurum fuisse Achil-
lem, si Hectorem potius,
quam Thersitem, interemis-
set, et si ante quidem fugis-
set fortis aliquis, hunc au-
tem egisset

— — multum praestan-
tior alter.

Deinde subjunxit de se en-
comium quoddam, quam-
que dignus scriptor tam cla-
ris factis contigisset. Jam
vero progressus Miletum
laudabat patriam suam, sub-
jiciens, melius hac in re fa-

cere se, quam Homerum,
qui mentionem patriae nus-
quam fecerit. Deinde in
fine prooemii pollicebatur
totidem verbis et dilucide,
se elaturum in majus res no-
stras, barbaros autem bello,
quantum posset, et ipsum
oppressurum: atque inci-
piebat hoc modo historiam,
simul causas belli incepti
persequens, *Impurissimus e-
nim, quique pessime pereat!*
Vologesus, bellare coepit pro-
pter causam ejusmodi. Hic
quidem talis. Alius vero,
summus Thucydidis imita-

- p. 21. 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος τὴ μάλα τῷ ἀρχι-
τύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ
ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμου ¹⁾
τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν ²⁾. ὅρα γὰρ, Κρεπέριος ³⁾ Καλ-
πουριανὸς ⁴⁾ Πομπηϊουπολίτης ⁵⁾, συνέγραψε ⁶⁾ τὸν πόλε-
μον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλ-
λήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνισταμένου ⁷⁾. ὥστε μετὰ γε τοι-
αύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ
ἰδὴ μαγγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν δῆτορα παραστησάμενος;
ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις,
ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μό-
νου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ
τότε ⁸⁾ λοιμώξαντες ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείας

1) θύμου] „Sic Ed. Par. et marg. A. 1. W. θυμοῦ ceterae male et M.“ Ald. quoque 2. θύμου exhibet. 3) ἀποπνέουσιν] χέμουσαν 2954. 4) Κρεπέριος] „Sic Edd. J. Ald. Par. S. etc. Ἐσπέριος καρπού. γράμ. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέριος M.“ u) Καλπουριανὸς] Καλπειριανὸς 2954. Καλπουριανὸς 3011. 6) ὅρα γὰρ καὶ Κρεσπέριος Καλπουριανὸς 2956. x) Πομπηϊουπολίτης] Sic correxit, quod olim duabus vocibus scriptum erat, Πομπηϊον πολίτης Holsten, ad Steph. Byz. Vid. Adnott. Sed recte jam ediderant A. 1. 2. et J. y) συνέγραψε] „Sic Edd. ἀνέγραψε P.“ 2) ξυνιστάμενου] „Sic Fl. J. Par. aliaeque καθιστάμενον Thucyd.“ a) οἱ τότε] „probat Fl. J. Par. ὅποτε W. male.“

tor, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, Greperius Calpurnianus Pompejopolitanus, descripsit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-

nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, summam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et longis munitio- nibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pesti- lentia? Caeterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descen- deret, et in regis terras mul-

γῆν ^{b)} τὴν πολλήν· καὶ ἐν ταύτῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἔγωγ' ^{c)} p. 22. οὐν θάπτοντα αὐτὸν ἐπὶ καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει ^{d)}, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἔρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἔστι, τὸ p. 23. οἰεσθαι τοῦτ' ^{e)} εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέφας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κακείνα ^{f)}, ὥς ^{g)} καὶ αὐτὸς ἂν φαίησ' ^{h)}, οὐδὲ αὐτήν, νῆ ⁱ⁾ Δία, κακείνα ὀλίγου δεῖν παρῆλπον ^{k)}. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε ^{l)}, καὶ τάφρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλικὸν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὥς περ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάγοντα. Ἄλλος δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγρονό—16p.24.

b) γῆν] „τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W.“ c) ἔγωγ'] Ita ex A. 1. 2. ἔγωγ' B. 1. 3. ἔγωγ' Reitz. Wolf. Rud. Bip. ἔγωγ' Schm. d) Νισίβει] „Νισίβει W. Sed fuit Νισίβει.“ e) τοῦτ'] „τοῦτο] τοῦτ' W.“ Ita 2954. et 3011. Retinuerunt tamen recentt. Reitzii τοῦτο. f) κακείνα] „κακία Fl. Vulg. serv. cett. κακίνο M. sed a recent. manu.“ μακρὰ κακία, ὅπως 2954. g) ὥς] „ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. Par.“ Neque reliquae. h) φαίησ'] Ita A. 1. 2. et Wolf. φαίησ cum jota subscripta. B. 1. 3. Reitz. Rud. Bip. i) νῆ] „ἡ M. ἰδία marg. A. 1. W. et P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. etc.“ k) παρῆλπον] „παρῆλπον W.“ l) ἀνέγραψε] „ἀνέγραψε W. male.“

tas; et bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter canilem, profec-*

to, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, et *fossam*, ut illi, et *pontem*, et similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius

- p. 24. των γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ^{m)}, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοσίων τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἄλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώςⁿ⁾. τοῦτο μόνον ἤτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμορφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Ἰλαφ-
p. 25. θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρφυχρον^{o)} ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκειὸν εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἰ γε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰῳδι γράφειν, οὐκ' οἶδ' ὅ,τι^{p)} δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλ-

m) ἐν γραφῇ] deleri vult ut glossema Rud. in Praef. p. VII. ninis, credo, argute. n) προπεπονηκώς] „Sic Ms. Gr. item W. et P. πεπονηκώς Edd omnes.“ προσπεπονηκώς 2956. o) ὑπέρφυχρον] ὑπόφυχρον 3011. Pro προοίμιον *Belinus* substitui vult προοίμιον et hic, et alibi apud Nostrum, ob scripturae constantiam. Quae tamen vereor, ne fastidiosior videatur in *Luciano* nostro. Ceterum cf. c. 14. et 17. p) ὅ,τι] „Sic W. ὅτι Edd.“ οἶδα ὅ,τι 3011.

vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, (aut *faber*,) aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilius sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandae historiae perito, laborem praeciperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos,

stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi*, *medici sextae* *contariorum*, *historiarum Parthicarum*; et subscriptus erat uniuscujusque libri numerus. Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetis et eruditionis* *omnis princeps*; et quod, cum inceperat Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito

θεν, ἡγερείην^{α)} μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ P. 25. νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου^{β)}). Εἰ δέ με δεῖ^{γ)} καὶ σοφοῦ ἀνδρός 17 μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου^{δ)} περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγινώσκοντας^{ε)}), λόγον πάνσοφον^{ς)} δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρόποι^{ζ)}) ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ᾧ παντὶ σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον^{η)}). τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορητικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ

α) ἡγερείην] „ἡγερείην Edd. omnes. M. in litura.“ ἡγερείην 2954. sed ἡγερείην clare A. 2. ut conjecerat Solan. x) τριόδου] „περιόδου W. et Fl. male. Ceterae recte τριόδου.“ ἐκ περιόδου 2956. οἷα deest in 3011. 5) εἰ δέ με δεῖ] εἰ δὲ μέλει μεμνησθαι 3011. mendose. t) προοιμίου] Ita, probantibus Bel. et Cens. Jen. et praeeunte Schm. scripsimus e Cod. 3011. et Gori. pro vulg. προοίμιον. Cf. c. 14. u) ἀναγινώσκοντας] ἀναγινώσκοντας M. et Fl. Sed vulgagam exhibent Ald. J. Par. H. etc.“ ἀναγιν. etiam 3011. x) πάνσοφον] Post hanc vocem colon deprehenditur in A. 2. non omnino male. y) πρόποι] „πρόπει Fl. Ceterae et M. πρόποι.“ πρόπειν 2956. Belinus praefert πρόπει, et Rud. sic edidit forsitan inscius, quum tamen ἂν praemiserit. z) προοίμιον] προοίμιον conj. Bel. At vid. supra not. o). Punctum post hanc vocem, quod pleraeque Edd., in his etiam Reitz. et Bip. et Wolf. neglexerunt, vere posuerunt A. 2. Gesner. et

transiit, ἡγερείην dicens et πείρην, et ὁκόσα, et νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lecto-

res suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quae actiones (syllogismos) compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, et plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae et

- p. 26. συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα ^{a)} κῆκεῖνα· καὶ μὴν κῆκεῖνο φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ^{b)} ἀνδρὶ, καὶ πᾶ-
γωνι πολὺ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ ^{c)} εἰπεῖν,
ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὐ γὰρ τὰς πράξεις
καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ^{d)},
εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει ^{e)} καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ ^{f)} αὐτὸν
18 εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονῆσαι ^{g)}, ὃς τοι-
άνδ' ^{h)} ἀρχὴν ἤρξατο· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ
Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κα-
κῶς ⁱ⁾· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην
p. 27. ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὀρᾶς, ὁμοιος ^{k)} οὗτος
ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος ^{l)} δὲ Ἡροδότῳ

Schm. ponendum censuerunt Rud. in Praef. et Jacobs., qui idem etiam καὶ inseri vult. Vid. Adnot. a) καὶ συνηγμένα] absunt ab Gorl. b) φιλοσόφῳ] σοφῷ Gorl. c) προοιμίῳ] προοίμιον praecipit B. lin. ut supra aliquoties. d) τὸ γὰρ τοιοῦτον] „τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει Coll. Nil mutant Edd. et M. nisi quod Fl. τοιοῦτο.“ e) ἔδει] „ἔδει-
περ P.“ τὸ γὰρ τοιοῦτον, ἔδει περ ἄρα ἡμῖν κατ. λογ. 1956. corrupta, unde παρ' ἡμῖν vult Belinus, ignorans scilicet el-
lipsin, quae est in εἴπερ ἄρα, de qua Ernest. ad Aristophan. Nubh v. 228. ed. Hermann. Agnoscit etiam L. Bos de El-
lips. s. βούλεσθαι. f) ἢ] „ἢ ἄλλον ἢ Pell.“ g) ἀμνημο-
νηῖσαι] Ita rescripti e W. pro vulg. ἀμνημονῆσαι. h) τοι-
άνδ'] Hanc veterem scripturam revocavi pro ea, quae Heit-
zio, Bipontinis et Schmiedero libuit, τοιάνδ'. Cf. supra c. 14.
extr. i) κακῶς] „κακῶς J.“ Sic et A. s. k) ὀρᾶς,
ὁμοιος] „Sic Edd. ὀρᾶς οὐχ ὁμοιος Angl. et P.“ ὀρᾶς ὡς
placuit Solano Sed vid. Adnot. l) οὗτος] αὐτὸς 3011.

collectae ipsae etiam. Ve-
rum illud quoque importu-
num mihi videbatur, et mi-
nime virum philosophum,
et barbam canam prolixam-
que decens, quod in prooe-
mio dixit, illud eximium ha-
biturum nostrum principem,
cujus actiones etiam philoso-
phi scribere jam dignentur.
Tale quid enim, si modo
omnino veri quid subest, no-
bis existimandum relinquere
potius oportebat, quam ip-

sum dicere. Neque vero fas
fuerit mentionem praeter-
mittere illius, qui hoc coe-
pit exordio: Venio dicturus
de Romanis et Persis. Et
paullo post, debebat enim
Persis male evenire. Et rur-
sus, erat Osroïs, quem Grae-
ci Oxyroën appellant. Et
alia id genus multa. Vides,
similis hic illi alteri, nisi
quod iste quidem Thucydi-
di, hic vero Herodoto ad-
modum erat similis. Alius

τὸ μᾶλα ἐφαίει. / Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-19P-27.
 κυδίδη καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ^{m)} ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας
 πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἐρμηνεύσας
 πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὥς ᾤετο, τόδεⁿ⁾ ἐς
 ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν
 ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν^{o)} χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτι-
 κόν. ἢ γοῦν ἀσπίς ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλα βιβλίῳ μόγισ
 ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ
 ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώ-
 νη ἱραιοειδῆς^{p)}, καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν^{q)}.
 ἢ μὲν γὰρ Οὐολογέσον^{r)} ἀναξυρίς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου,
 Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα^{s)}
 ἦν ἢ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα^{t)}, καὶ ἐς οἶον
 ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυ-

m) ὀλίγῳ] ὀλίγον 2956. *Belin.* n) τόδε] *Vid. Adnot.* o) *Κασπιακὴν*] *Κασπίαν* 3011. melius, fortasse etiam verius.
 p) *ἱραιοειδῆς*] „Ita recte invenio in *Par. S. H. Ald. Fl. Fr. B. 2.* ἡεροειδῆς male J. et marg. A. 1. W. et L. ἐροειδῆς *Angl. et G. ἱεροειδῆς P.* Vulgatae vero adsentitur M.“ ἡεροειδῆς 3011. sed ἱραιοειδῆς etiam in A. 2. B. 1. 3. q) καὶ βοστρυχηδόν] absunt a *Gorl.* r) *Οὐολογέσον*] „Sic legere J. Fl. H. B. 2. et M. notat *Solanus.* s) οἷα] *Vitium oīa*, quod *Reitzius* et recentt., praecuntibus B. 1. 3., tenuerunt, jam ex *Ald.* utraque emendari poterat. Cf. idem vitium vulgatum *Halc. c. 1. extr.* et *Addenda* prioris *Tomi*, nec non *Diall. Marr. 1. 4.* t) *Τίγρητα*] „Nihil mutant J. *Fl. Par. H.* et M.“

quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paululum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios disertissime elocutus fuerit, et vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives et glaciem Gallicam. Clypeus igitur imperatoris toto vix libro

ab illo descriptus est, et Gorgo in umbone, et oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi. Volongesi quidem bracciae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! et qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret, et in quale antrum confugerit, hederae et myrti et lauri,

p. 28. τὸ συμπεφυκόντων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό· σκό-
 πει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς ^{u)} οὐκ ἂν ^{x)} ἄνευ
 20 αὐτῶν ^{y)} ᾗδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ἐποὶ γὰρ ^{z)} ἀ-
 σθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ
 τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται·
 καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκα-
 σιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότητος κληρονομήσαντι ^{a)},
 ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέσθαι ^{b)}, οὔτε δεῖπνῆ-
 σαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας ^{c)}, πολλάκις ὀρνιθίων ^{d)},
 καὶ συνείων ^{e)}, καὶ λαγῶων ^{f)} προκειμένων, ὑπερεμπίπλα-
 ται ^{g)} ἔθνους τινός, ἢ ταρίχου ^{h)}, ἔστ' ἂν διαρῶαγῃ ἐσθίων.
 οὗτος δ' οὖν, ὃν ⁱ⁾ προσείπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνν

u) ὡς] „ὡν P.“ x) ἂν] inserui e vestigiis lectionis Cod.
 2954. οὐκ ἂν εὐ. y) αὐτῶν] „deest in W.“ z) γὰρ]
 „Nihil mutant J. H. B. 2. Par. Fl. et M.“ Tamen mallet
 Solan. γοῦν. a) ἄρτι τοῦ δεσπότητος κληρ.] „Sic Fl. H.
 Par. S. ἄρτι κληρον. τ. δεσπ. inverso ordine P. et W. b) πε-
 ριβαλέσθαι] Ita A. 1. 2. B. 1. 3. περιβάλλεσθαι Peitz. et
 recentt. nescio quo ortu. c) ἐμπηδήσας] „ἐκπηδήσας L.“
 Ceterum comma, quod olim post πολλάκις posuerant, nunc,
 Schmiederi exemplum secutus, ante collocavi, πολλάκις cum
 Jac. Reiskio Animadv. Vol. I. ad sequentia referens, et for-
 tasse explicans. d) ὀρνιθίων] Ita, monente Schaefero
 ad L. Bos p. 234. scripsi pro vulg. ὀρνίθων. Praeiverat mar-
 ginis A. 1. W. lectio ὀρνιθίων, e Jotacismo orta. e) συν-
 εἰών] συνείων 2956. f) λαγῶων] ex emendatione Schae-
 feri pro vulg. λαγῶων. Marg. A. 1. W. λαγῶων. g) ὑπερ-
 εμπίπλαται] „Sic B. 2. Fl. J. Par. H. etc. ὑπερεμπίπλα-
 ται W.“ h) ταρίχου] „ταρίχους marg. A. 1. W.“ i) ὃν]

ingenio sibi suo implexa-
 rum, et umbrosum illud
 undique facientium. Vide,
 quam ista sint necessaria
 historiae, et quam sine istis
 nihil intellexissemuseum,
 quae ibi gesta sunt! Prae
 imbecillitate enim in utili-
 bus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales
 regionum et antrorum de-
 scriptiones confugiunt, et
 cum in multas magnasque
 res incidunt, similes sunt

servo divitiarum insueto,
 creta nuper demum domini
 sui hereditate, qui neque
 vestis novit quemadmodum
 induenda sit, neque ex mo-
 re cibum capere; sed irru-
 ens, cum tamen fortassis
 gallinae, et suillae, et
 leporinae appositae sint, in
 pulmentum aliquod aut sal-
 samentum, usque eo opple-
 tur, ut ne rumpatur metus
 sit. Ille igitur, quem mo-
 do dicebam, etiam vulnera

ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἄλλοκότους· ὥς εἰς δάκτυλον τοῦ πο-ρ. 28.
 δὸς τὸν μέγαν τρωθεὶς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὥς ἐμβοή-
 σαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ^{k)} τῶν
 πολεμίων ἐξέθανον ^{l)}). ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ,
 τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπι-ρ. 29.
 στολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῃ τῶν μὲν πολεμίων ἀποθα-
 νεῖν μυριάδας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους ^{m)}·
 Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἑννέα ⁿ⁾). ταῦ-
 τα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν κἀκείνο 21
 λεπτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ ^{o)} γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι,
 καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡἷλωσεν
 οὕτω ^{p)} καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι ^{q)} τῶν Ῥωμαίων ^{r)}), καὶ
 μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὥς Κρόνιον ^{s)} μὲν, Σατουρνῖ-
 νον ^{t)} λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωννα, Τιτάνιον δὲ,

δ B. 7. k) εἴκοσι] „Sic ex Codd. M. P. L. A. G. ἑπτὰ καὶ
 ὅκτω Edd. omnes absurde.“ l) ἐξέθανον] „Ita G. et W.
 ἀπίθανον Edd.“ ἐξαπίθανον 2956. Praefert *Belin.* ἀπίθανον.
 At cf. *Icarom.* c. 23. m) πρὸς διακοσίους] πρὸς τοὺς
 διακοσίους 2956. et 3011. n) ἑννέα] „of Angl. et P. Vul-
 gatam servant Edd. et M.“ Et 3011. exhibet os, i. e. nume-
 rum LXXV. non LXXXV. ut *Belinus* vult. o) ὑπὸ] „M. P.
 L. et Fl. Edd. ceterae ὑπέρ.“ Sic et 3011. p) οὕτω] οὗτος
 Gorl. minus bene. q) ποιῆσαι] μεταποιῆσαι conj. *Jacobs.*
 acute: excidere μετὰ potuit, ob similes syllabas praecedentes.
 Neque tamen, quum alia desint erroris vestigia, a vul-
 gata recedere audebam. r) τῶν Ῥωμαίων] τὰ Ῥωμ.
 profert *Schmieder*, in T. II. Add. fortassis ut conjecturam
 suam, non tamen illam necessariam. s) Κρόνιον] „Κρό-
 νον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quum lect. firmant
 Codd. A. G. P. L. χρόνιον W.“ t) Σατουρνῖνον] Σα-

descripsit omnino improba-
 bilis, et mortes absurdas,
 ut aliquis in pollice pedis
 vulneratus statim exspira-
 verit; et, ut inclamante so-
 lum Prisco duce, septem et
 viginti hostium mortui sint.
 Insuper etiam in caesorum
 numero, idque etiam prae-
 ter scripta in principum e-
 pistolis, mentitus est. At
 Europum enim hostium qui-
 dem cecidisse trecenties et
 septuagies mille ducentos et

sex: Romanorum vero so-
 los duos, saucios autem
 factos novem. Haec nescio
 an sanae mentis aliquis fe-
 rat. Verum illud quoque
 dicendum, quod non pu-
 sillum est. Prae nimio At-
 ticismi studio, et accuratis-
 simae circa linguam purita-
 tis, ausus est talia etiam
 Romanorum nomina facere,
 et transferre in Graecum,
 ut pro Saturnino Κρόνιον di-
 ceret, Φρόντιν autem Fron-

p. 29. τὸν Τιτιανὸν ^{u)}, καὶ τᾶλλα ^{x)} πολλῶ γελιοότερα. ἔτι δ' αὐτὸς οὗτος περὶ τῆς Σεβηριανοῦ ^{y)} τελευτῆς ἔγραψεν, ὥς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ^{z)} ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει ^{a)} τεθνάναι ^{b)} αὐτὸν, ἀποθάνει ^{c)} δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν p. 30. πάθος ἐκείνῳ ^{d)} πᾶν τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσι-
τοι δὲ, καὶ ἑπτὰ ^{e)} διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι ^{f)} τις, ὥς 'Οσρόης ^{g)} εἰστίκει περιμένων, ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς ^{h)} λιμῶ ἀπόληται ⁱ⁾, καὶ διὰ τοῦτο ^{k)} οὐκ ἐπή-
22 γαγε ^{l)} διὰ τῆς ἐβδόμης ^{m)}). Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμα-

τορῶν 2956. ὥς idem, probante *Belin.* pro ὥς. u) Τι-
τιανὸν] *Tatianon* 2954. x) τᾶλλα] „ἄλλα *W.* τᾶλλα *J. H.*
S. τᾶλλα *Fl.* Par. recte.“ τᾶλλα, ut solent, A. 1. 2. B. 1. 3.
sed ἄλλα *Gorl.* y) Σεβηριανοῦ] „Edd. fere omnes male
Σεβηριανού, praeter S. et B. 2. (et B. 1. et 3.) *Aldina* (utra-
que) eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σε-
βηριανὸς habet. *Σευηρ.* — *W.* ubique.“ *Σευηρ.* — 2954. et
3011. probante *Belino.* At in *Herodiano* certe semper occur-
rit Σεβήρος. z) πάντες] ἅπαντες *Gorl.* a) οἰόμενοι ξί-
φει] ξίφει οἰόμενοι vice versa 2956. b) τεθνάναι] τεθνάναι
B. 3. c) ἀποθάνει] ἀπέθανε conj. *Bel.* supervacanea. d)
ἐκείνῳ] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. ἐκείνο. Cf. Adnot. e)
ἑπτὰ] „ἔς ἐβδόμην *W.* Vulgatam tumentur *Fl. J. H.* Par.“
Illud confirmare videntur *Codd.* 2954. 2956. 3011. et *Gorl.*
recepitque adeo *Schm.* Nihilominus servabam vulgatam, cui
etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. favent. f) ὑπολάβοι] ὑπολάβῃ
3011. g) 'Οσρόης] „'Οσρόης τις *W.*“ h) Σεβηριανὸς]
„Hic rursus quaedam male Σεβερ — praeter *Ald.* *Fl. S. H.* et
B. 2.“ *Σευηρ.* — 3011. et 2954. i) ἀπόληται] ἀπόλνται
2956. male. k) διὰ τοῦτο] „διατούτο *I.* uno verbo.“ Sic
et A. 1. 2. l) ἐπήγαγε] „Sic *Fl. J. H.* Par. ἔπαγε *W. L.* et
marg. A. 1. *W.*“ m) τῆς ἐβδόμης] „τῆς 7. *Fl.*“ Verba
διὰ τῆς ἐβδ. delenda statuit *Rud.* At vid. Adnot.

tonem, Titianum porro Τι-
τάνιον, et reliqua magis et-
iam ridicula. Ad haec idem
hic de Severiani exitu scrip-
sit, deceptos esse alios om-
nes, qui ferro illum mortu-
um putent; periisse au-
tem virum inedia: hoc enim
mollissimum mortis genus
illi visum: ignorans, totum,
quod ille passus est, trium,

puto, dierum fuisse; qui
vero cibo abstinent, etiam
septem dies durare multos;
nisi quis hoc putet, stetisse
Osroën exspectantem, dum
fame periret Severianus, et
ob id ipsum per septem dies
non supervivisse. (*impetum
fecisse.*) Eos vero quo quis
loco ponat, jucundissime
Philo, qui poëticis in his-

σιν, ὃ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ποῦ ἂν ^{α)} τις p. 30. θείη τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἢ μηχανῇ, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδούπησε· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἔδεσσα ^{ο)} μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσφαραγέτο, καὶ ὄττοβος ^{π)} ἦν, καὶ κónαβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὃ ^{q)} τρόπον μάλιστα προσαγάγοι ^{ρ)} πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ἁνόματα, καὶ δημοτικά ^{ς)}, καὶ πτωχικά πολλά παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχερίζοντα ^{τ)}, καὶ, ἥδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ^{υ)} ἐγίνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα δοικὸς εἶναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον p. 31. μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ^{z)} ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν 23 προοίμια ^{γ)} λαμπρὰ, καὶ τραγικά ^{δ)}, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μα-

n) ποῦ ἂν] ποῦ ἂν Reitz. et Bip. ποῦ δ' ἂν 3011. referente Belino. Sed ceterae, quas consului, Edd. omnes ποῦ ἂν. ο) Ἔδεσσα] „Ἄδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt Fl. J. H. Par.“ Nec reliquae. π) ὄττοβος] „ὄτοβος W.“ q) ὃ] ὅτῳ 2954. Bel. ρ) προσαγάγοι] προσαγάγει 2956. συναγάγοι 2954. προσαγάγοι ἂν vult Bel. vel προσαγάγῃ sine ἂν. ς) δημοτικά] „Edd. male δημοτικά secunda longa, excepta S. et B. 2. quae o habent cum Cod. M.“ διμωτικά B. 3. τ) ἐγχερίζοντα] „Sic J. Ald. (utraque) Fl. H. Par. S. ἐγχερίζοντα sine puncto subscripto M. quin immo Fl. 1 plane exprimit ἐγχερίζοντα exhibens.“ ρηρίζοντα 2956. ἐγχερίζοντα B. 1. et 3. υ) αὐτοὺς] αὐτὰ Graev. αὐτοὺς Dorvill. Vid. Adnot. x) θατέρῳ δὲ σάνδαλον] θατέρων δὲ σάνδαλα 2954. 3011. male, ait Bel. γ) προοίμια] προίμια conj. Belin. male. δ) τραγικά]

toria verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro, praeclarae historiae, Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeja, et mendicorum propria, mul-

ta inculcata erant, Epistolaque campiductor (Epistolam misit tribunus militum) domino, et, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, et, Jam loti ad illos aderant, et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, proemia quidem splendida et tragica et ad excessum us-

- p. 31. κρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλικα τὰ μετὰ ταῦτα ^{a)} πάντως ἀκούσεσθαι ^{b)}, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ ^{c)} τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας ^{d)}, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρῆ δὲ, οἶμαι ^{e)}, μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾶδον ^{f)} τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κρᾶνος εἶη, θώραξ δὲ πᾶν γελῶτος ἐκ ξακῶν ποθέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαρκῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς
- p. 32. οἰσύνῃ, καὶ χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαῖς ^{g)}. Ἰδοὺς γὰρ ἂν ἀφθόνοὺς τοιοῦτους συγγράφας, τοῦ Ῥοδίου ^{h)} Κολοσσού

στρατικά 2956. error cernendi. a) μετὰ ταῦτα] „μετα-
ταῦτα junctim J. H. Ald. (1. et 2.) et Fl.“ b) ἀκούσε-
σθαι] „ἀκούσεσθε W. male.“ c) αὐτὸ] ὑπὸ 3011. mendo-
se. d) ἐπάγοντας] „ἐπαγόντας M. Vulg. habet Fl. J.
H. Par. etc.“ Illud tamen etiam in Gorl. et 2956. probatum
Belino. Et recepit ἐπαγόντας Schm. adsentiente Cens. Je-
nens. At Aoristo non est hic locus: praecedit enim συγγρά-
φοντας. Et mox confer, ἰδοὺς γὰρ ἂν — ἐπιτιθέντας· ἄλ-
λους — εἰσάγοντας, non εἰσαγόντας. e) χρῆ δὲ, οἶμαι,]
„χρῆ δὲ] χρῆ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla Ed. invenio,
alioqui facile admissem.“ Atqui invenitur etiam in Codd.
2956. 3011. et Gorl. recte itaque Schm. admisit, adstipulanti-
bus Belin. et Cens. Jen. f) συνᾶδον] Vulg. συνᾶδον, quod
confidenter correxi ad normam τοῦ, συμβαῖνον et similitum.
g) χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαῖς] Vulg. χοίρινῃ π. τ.
κν. Una A. 2 χοίρινα τὰ, sed deinceps mendose περὶ τὰ κνή-
μας. h) Ῥοδίῳ] „Ῥοδίου L.“ Sic et 2956.

que longa scribentes, ut speres, te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam et ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audire, illud subjiciunt: Parturiunt

montes. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, et ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pelli- bus putridis consutus, et vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi

τὴν κεφαλὴν νανῶδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν p. 32.
ἀπέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα ¹⁾), καὶ εὐθύς
ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα
οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνον-
ται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὥς δυνάμει
τινὰ προοιμία ²⁾ ἐστὶ λειψότα τὸν πολλόν, ὥς ἐν ἄλλοις
δείξομεν ³⁾). Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἡ ἔρμη- 24
νείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ πε-
ρὶ ⁴⁾ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον,
ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὐ-
τω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων ⁵⁾ τῇ
τοιαύτῃ μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, p. 35.
οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,
σταθμούς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπώκισαν ⁶⁾· δ' αὖ-
τὴν Ἐδεσσαῖοι ⁷⁾· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ

- i) ἀπροοιμίαστα] ἀφοοιμίαστα conj. Bel. frustra. Deleri
vult Rudolph. Vid. Adnot. k) προοιμία] φοοιμία rursus
corrige jubet Belini indefessa corrigendi libido. l) δείξο-
μεν] „δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscæ.“ m) περὶ]
„παρὰ W. et Fl. male. Ceteræ recte περὶ.“ n) ἐπὶ κου-
ρείων] „Sic recte marg. A. 1, W. item Fl. S. et Amst. Ce-
teræ pessime Ἐπικουρείων, Epicureorum. Τῷ ἔπικυρῳ W.“
o) ἀπώκισαν] „ἀπώκησαν W.“ p) Ἐδεσσαῖοι] „Ἀλδισ-

caput imponentes nani cor-
pusculo: alios contra ea,
trunca suo capite corpora
induentes, et statim ad
res ipsas aggressos; qui et-
iam suarum partium esse vo-
lunt Xenophontem, qui ita
coeperit, Darii et Parysati-
dis filii nascuntur duo; et a-
lios antiquorum. Ignorant
nempe, esse quaedam, quæ
vim proœmiorum habeant,
licet vulgi intellectum fu-
giant, ut monstrabimus a-
lias. Verumtamen illa om-
nia tolerabilia sunt, quæ-
cunque aut elocutionis,

aut constructionis reliquæ
sunt vitia. Mentiri vero
circa ipsa loca, non para-
sanguis modo, sed integris
mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus
quippe eorum adeo supine
res congressit, qui neque
cum Syro unquam locutus
videtur, neque, quod est
in proverbio, in tonstrinis
talibus fabulantes audisse, ut
de Europo verba faciens ita
dicat, *Europus vero sita est
in Mesopotamia, mansiones
duas ab Euphrate remota:
condiderunt illam Edesseni.*

- p. 35. τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ^{q)} ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρισθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χερσὶ παραμειβομένων, καὶ μονονουχί τοῦ τείχους ψανόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων ^{r)}, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγρα-
- 25 φεὺς ἀπώκισε ^{s)}). Νῆ Δία, κἀκείνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ^{t)} ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἡ μὴν ἀ-
- p. 34. κοῦσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ἔλπει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ^{u)} ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλῃ ^{v)}), τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως

σαῖοι W. ^{q)} αὐτὸς] ὁ αὐτὸς Gorl. non male quidem; quamquam etiam careri potest articulo. ^{r)} Παρθυαίων] Παρθυαῖος 2956. probante Bel. et recepit Schm. probante Cens. Jenens. At est Genitivus Partitivus, quem amat Lucianus, h. l. autem nasutulus quidam ad vulgarem dicendi rationem revocavit. Cf. modo Scyth. in. ^{s)} ἀπώκισε] „ἀπώκισε M.“ ^{t)} Σεβηριανοῦ] „Sic jam bene Edd. Σεσηριανοῦ W. ubique.“ Σεσηριανὸς 2954. 3011. quod praefert Bel. Cf. supra c. 31. ibique Varr. Lectt. ^{u)} βρόχον] Ita e Gorl. Vulg. βρόχον. ^{v)} ὑάλῃ] ὑάλινα 2954. 2956. neque hoc male. Vid. Ver. Hist. I. fin.

Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correp- tum scriptor admirabilis no-

vum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iurejurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mo-

ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατάξαντα ^{α)} τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, p. 54. ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρησασθαι εἰς σφαγὴν ^{γ)}, ἐντεμόντα τῇ ὕαλῳ ^{ζ)} τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον ^{α)}, οὐ λογχάριον εὐρεν, ὥς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκός ὁ θάνατος γένοιτο. / Εἰ- 26. τα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου ^{β)} νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπεῖν τῷ Σεβηριανῷ ^{ο)}. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν ^{δ)} αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν ^{ε)} μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίων τινα Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεβρόχτορευσεν αὐτῷ, ὥστε με, νῆ τὰς Χάριτας, πολλὰ πάννυ δακρύσαι ^{εε)} ὑπὸ τοῦ γέλατος· καὶ μάλιστα ὑπὸτε ὁ ^{ο)} ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἐμμένητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέ-

α) κατάξαντα] „κατάξοντα W. Nihil mutant Fl. J. H. Par.“ Nec ceterae. γ) εἰς σφαγὴν] „εἰς τὴν σφαγὴν W.“ Sic et 3011. probante Bel. Recepit et Schm., non invito ejus Censore Jenensi. Accedit etiam Gorl. ζ) ἐντεμόντα τῇ ὕαλῳ] ἐντεμόντι τῷ ὕαλῳ 3011. male. α) ξιφίδιον] „ξιφίδιον W.“ β) ἐκείνου] „ex W. et L. ἐκείνοισι enim habebant Edd.“ ο) Σεβηριανῷ] Σευφρ. 3011. δ) οὐδὲν] „οὐδενός marg. A. 1. W.“ ε) Σεβηριανόν] Σενηρ. 3011. [εε) Vulgo δακρύσαι. G. D.] e) ὁ] Deest articulus in W. adest in Edd.“

ri omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, et fragmentorum uno usum ad caedem, in oiso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi et heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis: ipse quoque existimavit, dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa

est illorum in Armenia maiorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinatio-

- P-34. ὤκειν Διάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ
 P-35. ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων
 ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ^{f)} ἐαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνά-
 ξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοι-
 αῦτα ἐξήγορεύει· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαν-
 τας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ
 τᾶλλα ^{g)} μὲν αὐτοῦ κατεγίνωσκον ^{h)}), μονονουχὶ ζωμῶν καὶ
 λοπάδων ⁱ⁾ μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούν-
 των μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠγασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγρα-
 φέα καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος ^{k)} προαποσφάξας, ἀπέθα-
 27 νε. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους ^{l)} τούτοις ἔχων σοι, ὦ
 ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν
 ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως
 ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν
 τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιολογούμενα παραλείπουσιν, ἢ πα-
 ραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας ^{m)}, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοί-

f) ἀπέσφαξεν] „Sic habere J. Fl. H. et M. notat Solanus. Sed et habent ceterae.“ g) τᾶλλα] „τᾶλλα J. Ald. ubique.“ Et B. 1. 3. h) κατεγίνωσκον] „καταγινώσκων W.“ καταγινώσκω 3011. i) λοπάδων] „λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. et M.“ k) δράματος] πρᾶγματος 2956. l) ὁμοίους] „ὁμοίως W.“ m) ἰδιωτείας] „ἰ-

num: deinde sumtam ab A-
 jacia fabula coronidem im-
 ponit. Stricto enim ense
 generose sane, et ut dece-
 bat Afranium, in conspec-
 tu omnium ad sepulcrum se
 interemit, non indignus,
 ita me Mars amet, qui mul-
 to ante moreretur, si qui-
 dem declamavit talia. Et
 hoc, ait, cum viderent prae-
 sentes, omnes admiratos es-
 se, et supra modum laudas-
 se Afranium. Ego vero tum
 reliqua illius damna-
 bam, qui tantum non jusc-
 ulorum et patinarum memi-
 nisset, il-
 lacrumareturque mentioni

placentarum; hoc vero no-
 mine maxime illum incusa-
 bam, quod non interfecto
 antea scriptore, qui hanc
 fabulam docuit, tum de-
 mum mortuus est. Caete-
 rum multos etiam alios si-
 miles hisce, cum enumera-
 re tibi, sodalis, possim;
 tamen paucorum tantum fa-
 cta mentione ad alterum
 promissum meum jam trans-
 ibo, ad consilium, quo-
 modo quis scribat melius.
 Sunt enim, qui magna ne-
 gotia et digna memoratu
 praetermittunt aut transcur-
 runt; prae incertitia vero, et

ας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς P. 35. καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν *) ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ἂν) ὃν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοίη °), μὴδὲ P) τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοίτο ἂ) τοῦ ὑποποδίου δὲ τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὐξέστων θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦ P. 36. τα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιὼν °). Ἐγὼ γ' οὖν ἤκου- 28 σά τινας, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔτεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκό-τος ἂ) εἰς ἃ) ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὥς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μανσάκας ἂ) τοῦνομα, ὑπὸ δίφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι ἂ) Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι γ) τὰ μὲν πρῶτα ἐκείνοι φοβηθεῖεν ἂ) αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὥς τῶν φί-

διωτίας W. Vulgatam retinent J. Fl. H. Par. etc. *) ἐρμηνεύουσιν] Ita recte Bip. sed nescio unde. Conjecit sic etiam Rud. pro vulg. ἐρμηνεύουσιν. ἂ) τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ἂν] „τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v. addidit.“ ο) ἐπαινοίη] Ita 2956. et 2954. probante Belino, quem secutus est Schm. adsentiente Censore Jen. Olim legebatur ἐπαινοῖ. P) μὴδὲ] „μὴ δὲ J.“ Et aliae vett. ut solent. q) ἐξηγοίτο] „Ita restitui ex W. L. ἐξηγείτο Edd.“ r) διεξιὼν] „Sic Edd. et M. in quo tamē videtur fuisse διεξιὼν sed mutatum est. s) ἀναλωκό-τος] „ἀναλωκότα Fl. ἀναλωκότος W. P. ἀνηλωκότος Edd. omnes.“ t) εἰς] ἐς 2956. Schm. u) Μανσάκας] Μαυ-κάσας 2956. x) καταλάβοι] κατέλαβε conj. Bel. y) ὅτι] ὅτε B. 3. z) φοβηθεῖεν] ἂν addi cupit Bel.

pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studiosaeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque hi, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos propor-

tionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [clepsydras] impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant,

- p. 56. λων εἴη ^{a)}), κατεδέξαντο, καὶ εἰσιτάσαντο ^{b)}). καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν τῶν Μαύρων ^{c)}), ἀδελφοῦ αὐτοῦ ^{d)} ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο ^{e)} μακροί, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν ^{f)} αὐτὸς ἐν τῇ
- p. 57. Μαυρουσία, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη ^{g)}), καὶ ἡλικούς ἰχθυὺς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφίς τὰς ἐν ^{h)} Εὐρώπῃ γιγνομένης σφαγᾶς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις ⁱ⁾), καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρῃ βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ^{k)} ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ^{l)} ὦνούμενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε ^{m)}),

- a) εἴη] ἂν εἴη jubet Bel. temere. b) εἰσιτάσαντο] „εἰστιάσας. L. et Fl. c) τὴν τῶν Μαύρων] „τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. τὸν Μαύρον Angl. et P. τῶν Μαύρων L. W. et Fl. „τὴν τῶν Μαύρων γῆν 2954. in quibus γῆν debetur Grammatico, τῶν autem recipere non dubitavi, quum optimi libri adspirent. d) αὐτῷ] αὐτοῦ 2954. minus bene, ait Bel. e) τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο uno verbo A. 1. et 2. f) θηράσειεν] ἐθῆρας et mox ἴδε (εἶδε potius) jubet Bel. g) καταβρωθείη] καταβρωθῆναι 2956. κατεβρώθη (imo κατεβρώθη) B. l. conj. frustra. h) ἐν] „Nihil variare Edd. et M. notat Solanus. i) ἐπελάσεις] „Sic restitui ex marg. A. 1. W. et Codd. G. W. P. L. ἐπελευσεις enim Edd. male. k) ἐφειστήκει] „ex W. Par. et Fl. cett. male ἀφειστήκει. l) ἀξίους] „Ita recte Edd. ἀξίον M. erasa quae prius fuerat litera Σ. πολλοῦ ἀξίους Marci. prave, ἀξίον etiam 2956. m) κατέλαβε] κατελήφει Gorl.

atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio; etenim forte quandam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephas multos una pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantas

Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europam factae sint, et invasionibus, et insidiis necessariis, et custodibus, et his oppositis custodibus aliis, ad seram usque vespem abfuit (adstetit), dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio emergentem: nisi vero nox oppresisset, forte etiam coenaturus cum il-

τάχ' ἰνⁿ) καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη °) τῶν σκάρων p. 37. ἐσκεπασμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφώρητος, εἰ Μανυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' αἵπεινος ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μα- p. 38. κῶν ἀναγκαιότερα^p) ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι! ὥς καὶ αὐλητρίς ἵκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοισι ἀνέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγῃην, ὁ δὲ τῷ Μανυσάκᾳ πόρπην^q), καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι, τοὺς τοιοῦτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος^r), ὃς 29 Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πῶποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρη Κεγχρεῶν^s) ἀποδη-

- n) ταχ' ἰν] Ita reposui, monente Schaefero Meletemm. p. 49. pro vulg. τάχα. ο) ἥδη] „δὲ M. sed notatum ut spurium.“
 p) ἀναγκαιότερα] „γελοιότερα] Ita dedi ex marg. A. 1. W. ἀναγκαιότερα Edd. absurde.“ Nos cum Rudolph. et Schm., monente Belino, revocavimus veterem, eamque genuinam ac minime absurdam, lectionem ἀναγκ., quam et Cod. Gorl. confirmat. q) πόρπην] „πόρην male W. L. et marg. A. 1. W. In vulgata probe conspirant Edd.“ r) ἄλλος] ἄλλως B. 1. et 3. s) Κεγχρεῶν] „Κεγχριέων Angl. et P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant Edd. et Thom. M.“ In W. esse Κεγχρειῶν, non, ut Reitz. in Varr. Lectt. tradidit, Κεγχρειῶν, didici e Solani nota. Omnino jam vidi, caute sequendum esse Reitzium, Varias Lectt. enarrantem, quae nonnum-

lo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, et jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ridicula (necessaria) prudens ego nunc praetermitto! ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus

quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Sy-

- p. 39. μήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ᾧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ· ὥτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς· χιλλοὺς γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶνας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μακρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντιῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτούς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπει-
- p. 40. ραθέντων ^{a)}) αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μέγала καὶ λαμπρά ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη ^{b)}) περὶ Σοῦραν ^{c)}), ἀπὸ τοῦ Κρανεῖου ^{d)}) δηλον-

quam cum iis, quae ipse Solanus, alique, in notis referunt, non optime consentiant. a) περισπειραθέντων] „Ita restitui ex W. et L. περιπειρ. Edd. male.“ b) ἐτρώθη] ἐτρώθη A. 2. c) Σοῦραν] „Sic Edd. et M.“ d) Κρα-

riam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem incontinis magnis revinctos celsoque ferri, ac e longinquo, dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit,

cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, et vul-

ὅτι βαδίζων ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκούον· p. 40.
 των ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοῖχου
 γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὄπλα ἐκείνους γε ᾗδει,
 οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλογισμῶν *)
 ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν †) αὐτῷ πλάγιαν μὲν τὴν ὁρθίαν §)
 φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. *Ἐἰς δὲ* p. 41. 30
 τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἕς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν
 Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ
 Τίγρητι †), τὰ ἐν Μηδίᾳ †), πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι
 περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγε-
 γραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν
 τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου
 (δόλιχον γάρ πον, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει †)) τῶν ἐν Ἀρ-
 μενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ †), Ῥωμαίοις νῦν

τείου] „Sic W. Κρανίου Edd.“ e) καταλογισμῶν] κα-
 ταλογισμῶν Marcil. perperam. f) ἔμελεν] „Sic Edd. et M.
 ἔμελλεν J.“ Sic et A. 2. unde Solanus corrigi vult ἔμελλεν
 οὗτος. Sed A. G. Lang. πάνυ γ' οὐκ ἔμελεν. Vid. Adnot. g)
 ὁρθίαν] „deerat in omnibus Edd. excepta J. deerat etiam
 in M.“ Cum Junt. facit A. 2. h) Τίγρητι] „Sic L. M.
 B. 2. (et 1. 3.) Par. S. Τίγριτι J. et reliqq. cf. supra c. 19.“
 i) Μηδίᾳ.] „Μηδείᾳ W. male. Nil mutant Edd. priscæ.“
 Νηδίᾳ tamen A. 2. k) νενικήκει] „Hoc habent Fl. Ald.
 (1. et 2.) H. Par. S. νενίκηκεν J. et W.“ Illud et B. 1. et 3.
 habent. l) Μηδίᾳ] „Sic Edd. omnes. Μηδείᾳ M.“

neratus est circa Suram, qui
 videlicet *longissimum* iter a
 Cranio ad Lernam fecerit.
 Atque ista Corinthiis audi-
 entibus recitavit, qui accu-
 rate scirent, illum ne pic-
 tum quidem in pariete bel-
 lum vidisse. Sed neque ar-
 ma ille novit, neque machi-
 nas, quales sint, neque ac-
 cierum aut ordinum struen-
 dorum nomina. Etenim,
 quasi hoc ageret, *directam*
aciem vocat *obliquum agmen*:
 in cornu vero ducere dicit,
 quod est ducere in frontem.
 Unus autem aliquis praecla-

rissimus, res ab initio inde
 ad finem usque gestas om-
 nes, quaecunque in Arme-
 nia, quae in Syria, quae
 in Mesopotamia, quae ad
 Tigrim, quae in Media ac-
 ta sunt, quingentis non to-
 tis versibus complexus de-
 scripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Ti-
 tulum tamen, parum abest
 quin maiorem librum, inscri-
 psit ejusmodi, *Antiochiani*,
in sacro Apollinis certamine
victoris, (cursu, credo, a-
 liquando, puer vicerat) eo-
 rum, quae in Armenia, et

P. 41. 31 *πραχθέντων ἀφήγησις*. "Ἢδη δ' ἐγὼ τίνος καὶ τὰ μέλλοντα συγ-
γεγραφήκOTOS ^{m)} ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου ⁿ⁾, καὶ
τὴν Ὀσροόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶ-

P. 42. *σι, τὸν τριπόδητον* ^{o)} ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πᾶν μαντικῶς ἅμα
ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη
ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε ^{p)}, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει
καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νι-
καιαν ^{q)} αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμό-
γοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἀκριτον, καὶ ἀνώνυ-
μος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορυφῆς συγ-
γραφικῆς γέμονσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς *πραχθισόμενα* ὑπέσχετο
ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλου ^{r)} τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ
οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδι-
κῆς ἤδη συντίεταται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ
Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν

m) *συγγεγραφήκOTOS*] „συγγεγραφότος] Sic restitutum ex
W. quod vel sine Codd. corrigendum erat. Edd. enim συγγε-
γραφήκOTOS habebant, ne J. et Fl. ab hac lahe immunibus.“
Hoc tamen praeferunt Dorvill., Lobeck. et Rudolph. Vid. Ad-
not. n) *Οὐολογέσου*] „τὴν Οὐολ. W.“ o) *τριπόδη-
τον*] „deest in W.“ p) *ᾤκισε*] „ᾤκησε W.“ q) *Νικαι-
αν*] *Νικαίαν* transposito accentu B. 3. r) *περίπλου*] *περικλοῦν* eadem.

Mesopotamia, et Media a
Romanis modo gesta sunt, e-
narratio. Jam vero audiui
etiam, qui futurarum rerum
historiam scripserat, et cap-
tivitatem Volgesi, et Os-
rois caedem, ut leoni obji-
ciendus sit, et super omnia
desideratissimum nobis tri-
umphum. Sic vaticinantis
simul furore instinctus ad
finem jam scriptionis prope-
ravit. Verum etiam urbem
jam in Mesopotamia condi-
dit, *magnitudine maximam,*
et pulchritudine pulcherrimam:
illud vero adhuc considerat
et consulit, utrum *Victoriam*

illam appellare fas sit, an
Concordiam, an *Paciferam*.
Et istud quidem nondum ju-
dicatum est, et adhuc sine
nomine nobis urbs illa pul-
cherrima, deliriis multis,
et pituita mala atque mucro
historico oppleta. Ea ve-
ro, quae apud Indos ali-
quando gerentur, jam scrip-
turum se recepit, externi-
que maris circuitum. Neque
ista intra promissionem sub-
sistunt, sed prooemium In-
dicæ jam compositum est:
ac tertia legio, et Galli, et
Maurorum pars exigua du-
ce Cassio, omnes jam In-

τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ὅ,τι δὲ καὶ *) πράξουσιν, ἢ πῶς δέξον- p. 42.
ται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαν-
μαστός συγγραφεὺς ἀπὸ Μουζούριδος †), ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν p. 43.
ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν 82
ἀξιόρατα οὐδ' α) ὀρῶντες, οὐτ' εἰ βλέποιν ‡), κατ' ἀξίαν
εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅ,τι
κεν †) ἐπ' ἀκαιρίμαν ‡) γλῶτταν ‡), φασίν. ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ
τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς
ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐταὶ παγγέλοιοι· τοῦ δεινός Παρ-
θικῶν †) νικῶν τοςάδε· καὶ αὐ Παρθίδος πρῶτον, δεύτερον,
ὡς Ἀτθίδος δηλονότι ‡). ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγ-
νων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως ‡) Παρθονικὰ ‡)· οὐδ'.

s) καὶ] vulgo omissum inserui ex Gorl. t) Μουζούριδος]
„Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. J. Par.“ Nec reliquae:
sed 2956. habet Μυζίριδος, teste quidem *Helino*. u) οὐδ']
οὐτε 2956. x) οὐτ' εἰ βλέποιν] „οὐτε βλέπειν ἢ W.“
Sic et 2956. sed prave. y) ὅ,τι κεν] „ὅττι κεν] Sic dedit
Solanus. Edd. enim ὅ,τι κεν.“ Restitui veterem lectionem,
praeunte *Wolffio*. Sic enim etiam in *Dionysii* loco, quem
vide in notis. z) ἐπ' ἀκαιρίμαν] „ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. et Cod.
Fl. ἐπίκειρ — Fl. ἐπὶ καὶ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπακαιρίμα.
Edd. reliq. vulgatam servant.“ Vid. Adnot. a) γλῶτταν]
„γλωσσάν M.“ b) Παρθικῶν] Παρθενικῶν Gorl. c) ὡς
Ἀτθίδος δηλονότι] pro glossemate habet *Schm.* Vid.
Adnot. d) Σαγαλασσέως] „Σαγαλασέως] Σαγαλασσ.
emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.“ Duplex
tamen ss edunt Codd. W. et Gorl. quos non dubitabam prae-
euntibus *Rudolpho* et *Schmiedero*, sequi. e) Παρθονικὰ
καὶ] Παρθονικὰ 2956.

dum flumen trajecerunt.
Quid vero facturi sint, aut
elephantorum quomodo sint
impetum excepturi, ea non
ita multo post nobis admi-
rabilis scriptor Muzuride
aut ab Oxydracis perscribet.
Talia multa prae inscitia de-
lirant, qui digna visu ne-
que viderint, neque si vi-
derint, explicare pro digni-
tate queant; excogitent ve-
ro et confingant, quidquid
in linguam illam importunam,

(buccam) ajunt, venerit.
Etiam in numero librorum
honestatem quandam affec-
tant, maxime ipsis in in-
scriptionibus: nam rursus
hae quoque perquam ridi-
culae. Alicujus Parthicarum
victoriarum tot libri: et rur-
sus Parthidis primus, secun-
dus, nempe ut *Atthidis*. Alius
multo etiam urbanus. Legi enim
Demetrii Sagalassensis Parthonica.
Neque vero eo ista commemoro,

P. 43. ὥς^{f)} ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶσαι τὰς ἱστορίας οὕτως καλὰς οὖσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα. ὥς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν
 P. 44. οὗτος^{g)} προσεῖληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴ γε ἀληθὲς ἐκείνῳ φησιν ἢ διαλεκτικῇ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρου
 83 ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιεσθῆναι. Καὶ δὴ τὸ χωρίον^{h)} σοι, φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς ἀνακεκάνθασθαι, καὶ αἶτε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ βᾶτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσι, τὰ δὲ τῶν ἄλλωνⁱ⁾ ἐρείπια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτε τραχὺ δὴ^{k)}, καὶ τοῦτο λείον ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν^{l)}, ὥς δελῆς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ'

f) οὐδ' ὥς] Hic deesse aliquid suspicatur Schm. At vid. Adnot. g) οὗτος] αὐτὸς 2956. h) χωρίον] θυρίον B. 3. Sequens σοι aut expletivum esse Belinus dicit, aut in μοι mutandum. Non vidit igitur, verba φαίη τις ἂν per se esse posita, et σοι ad ἀνακεκάνθασθαι pertinere. i) τῶν ἄλλων] pro glossemate damnari vult Rudolph. injuria: quodsi enim haec deessent, difficilior intelligeretur, quorsum pertineant sequentia καὶ αὐτόν. k) καὶ εἴτε τραχὺ δὴ] „καὶ εἴτε καὶ τραχὺ δὴ P. ἤδη Fl. δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἡ supra scriptum est a recentiore manu.“ ἤδη etiam in 2956. et 2954. Sed Bel. mavult ἡν. l) αὐτόν] „Sic J. H. Fl. Par. Ald. Sed in hac (A. 1.) inde factum αὐτόν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. sed et praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, et aberat δεῖ.“ „ὥστε οἰκοδομεῖν τι ἤδη καὶ αὐτὸς 2954. 2956. Unde Belin. conjecit et Schm. edidit: οἰκοδομεῖ τι ἤδη καὶ αὐτὸς, quae ita etiam in Gorl. legi, refert Schm. Nos cum Rud. lectionem et interpunctionem B. 1. et 3. restituimus. Vid. Adnot.

ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec et horum similia fugerit, ille bonam jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem verè illud Dialectica praecipit, Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alte-

rum. Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinas, quotquot erant, et rubi, excisi sunt: rudera aliorum jam elata, et si quid asperum fuerat, jam laeve est. Itaque jam opus est, ut et ipse aedificium exstruas, quo eum te ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis; sed aliquid ipse etiam aptum excogita-

ὁ Μῶμος, μαμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα p.44-34
 ἱστορίαν συγγράφοντα ^{m)} δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἰκο- p.45.
 θεν ἔχοντα ἦκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμηνευ-
 τικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις
 δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν
 ἀρχαίων προσγεγεννημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐ-
 δὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀπο-
 φαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν
 τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοὺ ἂν ⁿ⁾, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός ἦν ἄξιον,
 εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ
 μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ ^{o)} κασσιτέρου, ἢ
 ἐπὶ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου ^{p)} Μίλωνα ἐξερ-
 γάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ ^{q)} τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς p.46.35
 χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐ-
 τῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡρόδι-

m) συγγράφοντα] „syγγράφοντα marg. A. 1. W. non ma-
 le.“ Hanc esse conjecturam recte censet Rud. n) ἂν]
 „deest in M. et Fl. adest in cett.“ o) ἐκ] „Sic L. M. et Fl.
 ἀπὸ cett. Edd.“ ἀργύριον 2956. p) Λεωτροφίδου] Λεο-
 τροφ. Reitz. per errorem, credo, quem tamen secutus est
 Rud. q) ἀλλὰ ποῦ] „Sic P. ἀλλάπου junctim J. H. Fl.
 B. 2. S. (et A. 2.) ἀλλὰ ποῦ Par. (nec non A. 1. B. 1. 3.) sed
 interrogandi signum ego addidi.“ ποῦ Rud. conj. ad normam
 loci Eurip. Hecub. v. 757. (752. Mutth.) At quod sequitur ἐς
 ποιήσιν non cum ποῦ arctissime est nectendum, sed ad pro-
 prius χρήσιμον referendum.

re, quodque nemo, ne ipse
 quidem Momus possit re-
 prehendere. Ajo igitur, eum,
 qui optime scripturus sit hi-
 storiam, duo quidem ista ma-
 xime capitalia domo ad eam
 rem adferre debere, pruden-
 tiam civilem et vim eloquen-
 di: alteram quidem ingenii
 munus, doceri nescium. Elo-
 quendi vero vis multa exerci-
 tatione, et perpetuo labore,
 et antiquorum aemulatione
 acquisita sit. Haec quidem
 igitur artis expertia, neque
 meo indigentia consilio. Ne-

que enim prudentes atque
 acutos reddere eos, qui a na-
 tura tales non sunt, hic no-
 bis libellus promittit: alio-
 quin magni, quin quantivis
 esset pretii, si refingere, et
 instaurare talia posset, aut
 ex plumbis aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex
 Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem effi-
 cere. Sed ubi artis et consilii
 usus est? non ad creanda,
 quae adesse debent, sed ad
 usum illorum convenientem.
 Sicut nempe etiam Iccus et

- P. 46. κος^τ), καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ^ο) ὑπό-
 P. 47. σχοινοτο^ι) ἄν σοι τοῦτον Περδικκαν παραλαβόντες, (εἰ δὲ οὐ-
 τὸς ἐστὶν ὁ τῆς μητριῶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα^α) κατε-
 σκληρῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου, Στρατονίκης ἐκεί-
 νης^τ), ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,
 P. 48. ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖ-
 σαν ὑπόθεσιν^γ) εὐφυνὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς πα-
 ραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ
 ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμέν
 εἶναι οὕτως μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι^z). οὐ
 γὰρ ὄντινουν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφεῖα φαμέν,
 ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑ-
 ποδείξειν ὁδοὺς τινὰς ὁρθὰς, εἰ δὲ τοιαῦτα^α) φαίνονται,
 αἷς χρώμενος, θάττον ἂν καὶ

Auct.
incert.

Εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν.

- x) Ἡρόδικος] „ex marg. A. 1. W. Angl. et P. Ἡρόδικος
 Schol. Ἡροδίδης male Edd. et M.“ s) οὐχ] „deest in M.
 et omnibus Edd. adest in sola J. Et sic emendarant *Marcil.*
 et *Vorn.*“ t) ὑπόσχοινοτο] „ὑπόσχοιτο M. male.“ u)
 διὰ ταῦτα] „Sic J. N. H. Par. etc. δι' αὐτὰ M.“ x) εἰ
 δὲ — ἐκείνης] pro scholio habent *Graev.*, *Solan.*, *Gesner.*
 et *Wiel.* Vid. Adnot. y) ὑπόθεσιν] „Sic W. et Edd. vett.
 ἀπόθεσιν S. male.“ z) ἐφευρηκέναι] „εὐρηκέναι W.
 Nihil movent vulg. Edd. vett.“ Sed 2956. et ipse habet εὐρηκ.
 a) τοιαῦτα] „τοιαῦτα W. solus.“

Herodicus, et Theon, et si
 quis alius exercitor, non
 promiserint tibi assumtum
 hunc Perdiccam (si modo
 hic est ille, qui novercae
 suae amore cum correptus
 esset, ob id ipsam conta-
 buit; non Antiochus Seleu-
 ci filius, Stratonicam illam
 deperiens) Olympiae victo-
 rem reddere, et qui cum
 Thasio Theagene, aut Po-
 lydamante Scotussaeo com-
 parari possit: verum hoc
 promiserit, se datam sibi
 materiem aptam natam re-
 cipiendae illi exercitatio-

num rationi, meliorem mul-
 to ope artis suae redditu-
 rum. Itaque absit a nobis
 etiam invidenda illa promissio;
 si artem nos dicamus
 rei ita magnae atque difficilis
 reperisse. Neque enim
 hoc dicimus, nos quemcun-
 que de medio arreptum red-
 dituros historicum; sed ei,
 qui natura prudens, et op-
 time ad dicendum exercita-
 tus fuerit, ostensuros vias
 quasdam rectas: siquidem
 tales videantur eae, quas
 ingressus aliquis celerius
 faciliusque perfecit, quae

Καίτοι^{b)}, οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπρὸςδεῖ τὸν συντετὸν εἶναι τῆς p.48.86
τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ κᾶν ἐκιδάριζε μὴ
μαθὼν, καὶ ἤϋλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν,
οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾷστέ p.49.
τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίζαιτο ἐφ' αὐτοῦ^{c)}). Καὶ τοίνυν 37
καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητῆς^{d)} νῦν παραδεδοσθῶ, συνιέ-
ναι^{e)} τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκῶς, οἷος
καὶ πρᾶγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρα-
τιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν
ἔχειν^{f)}), καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνῶς ποτε, καὶ
γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα
εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ με-
τάπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξε-
λαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις,

b) τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. Καίτοι] τε-
λέσειεν ἂν χρή, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἔκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν etc.
conj. *Geen*. Defendunt vulgata *Rud.* et *Lang.*, hic tamen ita,
ut καὶ post ἄχρι delendum esse censeat. Vid. *Annot.* Cete-
rum ad vocem καίτοι notavit *Reitz.* „Sic Edd. vet. et M.“
c) ἐφ' αὐτοῦ] „αὐτοῦ J. Sed nostram lectionem habent
Fl. B. 2. H. Par. Ald. et M.“ d) ὁ μαθητῆς] „ἔστιν ὁ
μαθ. M. male.“ e) συνιέναι] *Vulg.* olim συνεῖναι, quod
Reitz. e conj. *Solani* emendavit, secutis recentioribus. f) ἐ-
ξελεῖν] „Sic Edd. omnes praeter S. et hanc secutam *Amst.*

oportet, atque ad scopum
pervenerit. Neque enim hoc
dixeris, qui prudens sit,
eum nihil indigere arte ac
disciplina eorum, quae ig-
norat: alioqui citharam et-
iam nemine docente pulsa-
ret, et inflaret tibias, ac
nosset omnia. Jam vero si-
ne disciplina nihil horum
manibus effecerit. Verum
si quis illi ostendat; facile-
que discat, et bene deinde
suo ipse Marte tractet. Ita-
que nobis etiam talis nunc
tradatur discipulus, non ig-
navus ad intelligendum pa-

riter ac dicendum; sed a-
cutum cernens, qui etiam
negotia ipsa tractare, si
praeficiatur, possit, mili-
taremque animum, sed cum
civili, etiam bellici ducis
prudentiam habere: porro
adeo qui in castris aliquan-
do fuerit, decurrentesque
aut stantes in acie milites
viderit, armaque et machi-
nas quasdam norit, quid-
que sit in cornu, quid in
frontem, quomodo ordines,
quomodo equites, et unde?
et quid sit procurrere, aut
circumducere? verbo, detur

O

- p. 49 38 οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι ^ε). Μάλιστα δέ,
 p. 50. καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε
 φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται
 τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ με-
 σθῶ δικάζουσιν· ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκπεκομ-
 μένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξό-
 του ἐν Ὀλύνθῳ ^h), ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθήσεται·
 μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ¹) ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὥμῳς ^k)
 ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων
 αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν ^l) τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενδς, καὶ κατέ-
 χων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ^m), ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ⁿ)
 ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων,
 p. 51. ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν,
 καὶ τὴν Νικίον τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ
 ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ
 (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νούν ἐχόντων αὐτὸς ἔξεν

quae exon. Sed exen etiam Cod. W. "ἐμπειρίας στρατηγικῆς
 ἔχων Marc. g) ἀπαγγέλλουσι] „Sic Fl. B. 2. Par. H. et
 M. ἀπαγγέλουσι J.“ Illud etiam in A. 1. 2. B. 1. 3. h) ἐν
 Ὀλύνθῳ] „Nihil hic a vulgata abire J. Fl. H. notat Solan-
 nus.“ i) ἀνιάσεται] pro glossemate ejici vult Guyet. Cor-
 rigendum potius ἀνιάσάτω. Vid. Adnot. k) ὥμῳς] „Et
 hic nil variare Edd. nec M. notat idem.“ l) ἐν] ἐπὶ 2954.
 m) εἰπεῖν] εἰπεῖ Ald. a. miro errore. n) μανικὸς]

nobis non aliquis, qui domi
 desideat, quique credat so-
 lum narrantibus. Maxime
 vero et ante omnia, liber
 sit animo, neque metuat
 quemquam, neque quid-
 quam speret: alioqui malis
 iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias
 mercede jus dicentibus. Sed
 neque curae ipsi sit Philip-
 pus oculo privatus ab Astere
 Amphipolite sagittario ad
 Olynthum; verum qualis
 est, talis ostendetur: neque
 Alexander illum anget, de
 Cliti caede crudeliter in

convivio facta, si dilucide
 scribatur; neque Cleon il-
 lum terrebit, multum in
 concione valens, et regnans
 in iudiciis, quo minus dicat
 perniciosum furiosumque
 esse hominem; neque uni-
 versa Atheniensium civitas,
 si Siculas clades enarret, et
 Demosthenis captivitatem,
 et mortem Niciae, et ut si-
 tierint, et qualem aquam
 biberint, et ut inter biben-
 dum caesi sint multi. Ex-
 istimabitur enim, quod res
 est, a nemine sano ipse fo-
 re in culpa, si, quae infe-

τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγεννημένα, ὡς ἐπρά—P. 51.
 χθη, διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν·
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ,
 καὶ φεύγων, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ, εὖξασθαι
 δέον, μήτι °) παρήλπιεν P.)· ἐπεὶ τοι γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ
 πρὸς τούναντιον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν
 ἐνὶ καλᾷ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
 Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα °), καταδῦσαι δὲ τὴν Ἐρμοκράτους P. 52.
 τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον °) διαπεῖραι μεταξὺ ἀ-
 ποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συ-
 ρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναί-
 ονς περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων °)
 τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπιδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲνπραχθέντα, οὐ-
 δὲ Κλωθᾷ ἂν °) εἴ ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτρώπος μετατρέ-
 ψειε. Τοῦ δὴ συγγραφῆως ἔργον ἔν, ὡς ἐπράχθη, εἰπεῖν. 39

„μαντικός M. solus.“ ο) μήτι] „aberrat ab M. sed supra-
 scriptum est. Adest autem in Fl. J. H. Par.“ Hanc notam
Reitzius falso ad superius μη retulit; huc autem pertinere,
 videbis ex *Solan* ipsius adnotatione. p) παρήλπιεν] „πα-
 ρήλπιεν W.“ q) παρατείχισμα] ἀνατείχισμα 2954. r)
 Γύλιππον] „Γύλιπον] Sic J. Fl. H. Par. etc. Γύλιππον
 W.“ Et sic recte ediderunt *Rud.* et *Schm.* s) πρώτων] „
 „ita quoque in Edd. optimis legi notat *Solanus*.“ t) αὐ)
 „deest in W. et Fl. adest in P. Cod. et Edd. J. H. Par.“

liciter aut parum prudenter
 facta sunt, ea, quemadmo-
 dum contigere, enarret:
 neque enim ipse auctor illo-
 rum est, sed index. Itaque
 cum navali proelio vincun-
 tur, non ille est, qui sub-
 mergit; et, si fugiant, non
 ille, qui tergis instat. Ni-
 si forte, cum votis opus
 esset, ea praetermiserit.
 Quandoquidem si tacendo
 illa, aut in contrarium nar-
 rando, corrigere potuisset;
 facillimum erat Thucydidi,
 tenui uno calamo evertere
 munitionem Epipolis impo-

nitam, et Hermocratis trire-
 mem submergere, et exse-
 crabilem illum confodere
 Gylippum, dum munitioni-
 bus vias et fossis interclu-
 dit; et tandem Syracusanos
 quidem in Lautumias con-
 jicere, Atheniensibus vero
 hoc praestare, ut Siciliam at-
 que Italiam secundum pri-
 mas spes Alcibiadis naviga-
 tione complecterentur. Ve-
 rum quae facta sunt, ea,
 puto, neque Clotho retrò
 glomerare potest, neque re-
 tractare Atropos. Historici
 autem unum opus, ut gesta

p. 52. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην
 ἰατρὸς αὐτοῦ ὦν, ἡ ἐλπίξῃ ^{u)} κἀνδὺν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων ^{x)} λήψεσθαι μισθὸν
 τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων, ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ^{y)} ποιήσει.

p. 53. δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἄν ἰδίᾳ μισθῇ
 τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται ^{z)} τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀ-
 λήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται ^{a)} τῆς ἔχθρας ^{b)}. κἄν φιλῇ,
 ὅμως οὐκ ἀφέξεται ^{c)} ἀμαρτάνοντος. Ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦ-
 το ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ ^{d)}, εἴ τις ^{e)}
 ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ.
 καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς
 τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους
 40 τοῖς συγγραμμάσιν. Εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι ^{f)}, τῆς
 τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖη, οὐς πάλοι ἡ

u) ἐλπίζει. „Ita dedi ex marg. A. 1. W. et W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει.“ x) Νισαίων] „Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. J. H. Par.“ y) αὐτό] „Sic Edd. et M.“ αὐτῷ tamen B. 3. z) ἡγήσεται] ἡγήσαιο 2954. a) ποιήσεται] „ποιήσεται male W.“ b) ἔχθρας] „τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. J. H. Par. et Codd. M. P.“ c) οὐκ ἀφέξεται] οὐ φείσεται Gori. glossema, ut putat Schm. d) καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] „Sic Edd. Coll. et M. ut edidimus.“ e) εἴ τις] „εἴ τι S. sola cum Amst. Ald. vero, Fl. J. H. etc. cum W. recte εἴ τις.“ f) θεραπεύοι] θεραπεύει Gori.

sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, et torquem auream, et equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam judicabit rempublicam, et veritatem pluri faciet, quam inimicitias: et, si quem amet, ta-

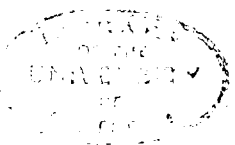
men non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in universum, norma una, et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praesens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos o-

ιστορία καὶ ἐξ ἀρχῆς ^{g)} εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κομ- p 53.
 μωτικὴν ^{h)} ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
 μνημονεύουσιν· ὅς ⁱ⁾, ἡδέως ἄν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, p. 54.
 ὃ Ὀνησίκρατε ^{k)}, ἀποθανῶν, ὥς ^{l)} μάθοιμι, ὅπως ταῦτα
 οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν ^{m)}. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦ-
 σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἴονται γάρ οὐ μικρῶ τι-
 νι ⁿ⁾ τῷ δειλάτι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν
 εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
 συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ὑ-
 πάγονται ^{o)}, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα
 τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐ-
 ρίσκουσιν οὐ τινος ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν. Τοιούτος οὖν μοι ὁ 41
 συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῖδης

g) καὶ ἐξ ἀρχῆς] Quod vulgo deest, καὶ restituit e Codd. M.
 et Gorl. Neque sic erit, cur verba ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς cum Rud.
 tanquam glossema condemnemus. h) κομωτικὴν] Sic
 Solan. et Schm. ex J. S. et Amst. et Cod. M. quibus etiam
 A. 2. accedit. Sed κομωτικὴν reliqq. vitiose. i) ὅς] „ὥς]
 Sic sola B. 2. (et 3.) recte. “Ὅς male reliquae. In M. ὅς
 superscriptum est. “ Falso judicasse Solanum et Reitzium, vi-
 debis, credo, ex Adnot. k) Ὀνησίκρατε] „Ὀνησίκρατες
 Par. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. Vid. nott. “
 l) ὥς] „ὅπως W. “ m) ἀναγινώσκουσιν] „ἀναγινώ-
 σκουσιν M. Nil mutant J. Fl. H. Par. “ n) οὐ μικρῶ τι-
 νι] οὐ μικρὸν τι 2954. probante Bel. o) ὑπάγονται] „ἐ-
 πάγονται] Sic dedi ex J. licet cett. omnes et M. ὑπάγονται. “
 Jure suo vulgatam lectionem restituerunt Rud. et Schm. Hic
 vero Tom. II. p. XL. falsa narravit de hac varia lectione.

lim historia (et) ab initio
 inde non magis, quam ex-
 ercitatrix ars comtricem il-
 lam mangonum aversata est.
 Alexandri quidem illam
 quoque memorabilem vo-
 cem referunt, qui, Lubens,
 inquit, Onesicrite, vel ad par-
 um temporis spatium post
 mortem meam reviviscerem,
 audiendi causa, quomodo ista
 lecturi sint, qui tum crunt ho-
 mines. Nunc vero ea si lau-
 dant et amplectuntur, mirari
 noli: putant enim, ea se non

parva quadam esca piscaturos
 esse nostram quisque benevo-
 lentiam. Homero sane, li-
 cet fabulose pleraque scrip-
 serit de Achille, jam ad cre-
 dendum quidam inducuntur,
 solum illud ad veritatis de-
 monstrationem magnum si-
 gnum ponentes, quod non
 de vivo scripsit: neque e-
 nim, cujus rei causa men-
 tiretur, inveniunt. Talia
 igitur mihi sit historicus,
 metus expers, incorruptus,
 liber, fiducia et veritatis

Comic. καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν
incert.

P. 55. σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων^{p)}, οὐ^{q)} μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέ-
μων^{r)}, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσω-
πούμενος· ἴσος^{s)} δικαστῆς, εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θα-
τέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις^{t)},
καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασιλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δό-

42 ξει^{u)}, λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται, λέγων. Ὁ δ' οὖν
Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ δέκρινεν ἀρετὴν

καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμάζομενον τὸν
Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία·

Thucyd. κτῆμά τε^{x)} γὰρ φησι μᾶλλον ἐς αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ^{y)} ἐς
I, 22. τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ
τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ
ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ^{z)} τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο

p) ὀνομάσων] „ὀνομάζων] ex Jens. emendatione; ὀνομάσων
enim Edd.“ Sic etiam in Cod. 2954. ubi tamen supra ὦν
scriptum est αἰ. Reitzium omnes recentt. secuti erant. q) οὐ] οὔτε conj. Valcken. Diatr. ad Eurip. Hippol. p. 306. nec
temere. Cf. De Salt. c. 25. r) νέμων] νέμον A. 2. s) ἴ-
σος] ἴσος Rud. contra librorum auctoritatem. t) βιβλίοις] βεβήλοις conj. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 55. quae mihi quidem
non emendatio, sed depravatio, esse videtur: nec ullo modo
elegans lectio tentanda. u) δόξει] δόξει A. 2. x) κτῆμά
τε] „ex Thucyd. κτῆματα Edd. Luciani.“ Secuti recentt. Edi-
tores. y) ἢ περ] „ἐπερ male Fl. ἢ περ cett. item M. et P.“
z) καὶ ὁ] ὁ καὶ vult Rud. legi, aut φησι in seqq. deleri. Ar-

amicus, qui, Comici verbo, *Ficum* vocet *ficum*, *scapham* dicat *scapham*: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid

factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque et vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. Possessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subjungitque utilitatem, quem-

ἱστορίας, ὥς, εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, p. 56.
 φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς
 ἐν ποσὶ ^a). Καὶ τὴν μὲν γνώμην τιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς 43
 ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν
 μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ ἀρχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιό-
 δοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι ^b), καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥη-
 τορείας ^c) δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς
 γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοὺς σύ-
 στοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικῇ,
 οἷα ^d) ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώ- 44
 μῃ τοῦ συγγραφέως ^e) σκοποὺς ὑπεθέμεθα παρῶναι καὶ ἀ-
 λήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος ^f), P. 57.
 σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ^g) ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆ-
 τε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς ^h), ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς συνε-

gultius judicatum. a) ποσὶ] „Sic L. et Ms. Goltm. πόλει
 male Edd. item M. et P.“ b) ἐπιχειρήσεσι] ἐπὶ χειρήσε-
 σι A. 2. c) ῥητορείας] „ῥητορίας W.“ d) οἷα] Vulga-
 tum omnibus libris vitium οἷα per me ipse correxi, ut et ali-
 bi. e) συγγραφέως] „Sic W. et Edd. vett. συγγραφῆος
 male S.“ f) ὁ πρῶτος] glossema videbatur Rudolpho. g)
 φανότατα] Sic Edd. vett. omnes. Sed Reitz. et recentt.
 φανώτατα ex W. Vid. Adnot. h) καπηλικοῖς] πολιτικοῖς
 2954. sed supra scriptum καπηλ.

que finem, si quis recte sa-
 piat, constituat historiae:
 ut si quando rursus similia in-
 gruant, habeant, inquit, re-
 spicientes ad ea, quae olim
 scripta sunt, quomodo recte
 utantur praesentibus. Ac ta-
 lem quidem habens animum
 historicus mihi detur. Quan-
 tum vero ad linguam, et o-
 loquendi facultatem attinet,
 vehementi quidem illa atque
 aspera, et periodis conti-
 nua, et argumentis contor-
 ta, caeteraque vi oratoria,
 non admodum acutus et in-
 horrescens, sed placide ma-

gis affectus, ad scribendum
 accedat. Ac sententiae qui-
 dem sint densae et crebrae:
 dictio autem dilucida et ci-
 vilis, quae quam clarissime
 designet materiam. Queni-
 admodum enim animo scri-
 ptoris metas posuimus di-
 cendi libertatem et verita-
 tem: ita et linguae illius
 seu dictioni, scopus unus
 primus, dilucide explicare,
 et clarissime rem declarare,
 neque secretis, et remotis
 ab usu nominibus, neque
 hisce de media turba vel de
 caupona sumtis, sed quae

p. 57. ναί¹⁾), τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. | καὶ μὴν καὶ σχή-
μασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτηδεύτον μάλιστα
ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωῶν ἑοικότας ἀποφαί-
45 νει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖτω, καὶ πρὸς-
απείσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηρ-
μένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ' ὁπόταν παρατάξεις, καὶ μάχαις,
καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκῃται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος
ἀνέμον ἐπουριάσαντος^{k)} τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψη-
λὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων, τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως
p. 58. ἐπὶ γῆς βεβηκένω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομέ-
νων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενί-
ζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ
αὐτῇ τότε^{l)} μέγιστος^{m)} παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς
τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέονⁿ⁾ τηνι-
καῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία

i) συνεῖναι] „συνιέναι] Sic Cod. P. et Edd. J. Par. H. συν-
εῖναι W. et Il.“ Praeferebam συνεῖναι, partim concinnita-
tis ratione habita, partim quod συνεῖναι facilius fieri potuit,
ut in συνιέναι mutaretur, quam vice versa. Cf. tamen Varr.
Lectt. ad Ver. Hist. I, 1. s. v. ἀνιέναι. k) ἐπουριάσαν-
τος] „ἐπουριάσαντος male W.“ l) τότε] „Sic J. aliae τό,
τε.“ m) κίνδυνος — μέγιστος] „Sic L. κίνδυνος — μέ-
γιστον Par. Ald. Fl. H. B. s. S. (et cett.) κίνδυνον — μέγιστον
J. et M.“ n) πειστέον] „ποιστέον male W.“ πειτέον B. 3.

vulgus intelligat, laudent
eruditi. Verum figuris quo-
que ornata sint non nimium
turgidis, et quae minime
videantur quaesitae: alioqui
offis per nimia condimenta
corruptis similem orationem
faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid,
adsciscatque sibi, poëtices,
quatenus magnificis ipsa
quoque verbis utitur atque
elata est, et maxime cum a-
ciebus, et pugnis, et nava-
libus proeliis, implicatur.
Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secun-

do flatu vela impleat, cel-
samque per summos fluctus
navim perferat. Dictio tam-
en humi incedat, quae
cum pulchritudine dicendo-
rum et magnitudine attolla-
tur, et quantum ejus licet,
exaequetur, interim in pe-
regrinitatem non exeat, ne-
que ultra quam opportunum
est, fanatico quodam spiri-
tu efferatur. Tum enim ma-
ximum periculum est, ne
extra numeros moveatur, et
in poëticum furorem incidat.
Itaque tum inprimis exau-
diendae sunt habenae, et

τις καὶ ἐν λόγοις ^ο) πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν, p. 58.
 ἐφ' ἵππου ^ρ) ὀχομένη ^α) τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ
 συμπαράθειν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὥς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
 φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ 46
 μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα ^γ), καὶ ἀπαρτῶντα,
 (τραχὺ γάρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὥς οἱ πολλοί, συνά-
 πτοίτα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ^δ) ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.
 Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ, ὥς ἔτυχε, συνακτέον ^ε), ἀλλὰ p. 59-47
 φιοπόνως καὶ τάλαιπῶρως πολλάκις ^υ) περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
 κρίναντα ^ς), καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ
 μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὐς εἰ-
 ζάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ
 προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. πάνταυθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις,
 καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ 48
 ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα ^γ) μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαι-

- ο) λόγους] „λόφοις prave M.“ ρ) ἐφ' ἵππου] ἐφ' ἱστίου
 conj. Schütz. et mox ἐφολκίου pro ἐφιππίου. At vid. Adnot.
 q) ὀχομένη] ὀχομένην A. 1. et 2. sine jota subscr. r) ἀ-
 φιστάντα] „Steph. ἀφιστῶντα.“ s) τὸ δ'] τόδ' A. 1. et
 2. t) συνακτέον] „Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P.
 συνακτέον Edd. omnes male.“ u) πολλάκις] deest in
 Gorl. x) ἀνακρίναντα] Ita e Gorl. pro vulg. ἀνακρίνον-
 τα. y) πρῶτα] „πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. J. Par. H. et W.“

sobrietati studendum, co-
 gitantes, esse ut equorum,
 ita etiam orationis morbum
 non parvum nimiam fero-
 ciam. Optimum igitur tum
 fuerit, uti mentem, velut
 equo vectam, pedestri cur-
 su comitetur elocutio, pre-
 henso ephippio, ne ab im-
 petu equi destituatur. Ve-
 rum compositione etiam ver-
 borum temperata et media
 utendum, ut ea neque ni-
 mis distrahas et dimoveas,
 asperum enim; neque rhy-
 thmo paene, ut plerique,
 concludas: quorum hoc qui-
 dem vitiosum est, illud ve-

ro insuave audientibus. Res
 autem ipsas non temere con-
 nectere oportet, sed cum la-
 bore et acumnabili quadam
 diligentia, instituto saepius
 de iisdem iudicio. Et ma-
 xime quidem, quae quis ip-
 se praesens inspexit, scribet;
 sin vero minus, fidem illis
 habeat, qui narrant incor-
 ruptius, et quos conjiciat
 aliquis minime ad gratiam
 vel odii caussa subtrahere
 quidquam rebus gestis, vel
 adjicere. Et hic jam ad con-
 jecturam acutus sit, et qui
 argumentis elicere, quid sit
 probabilius, queat. Et cum

p. 59. νέτω αὐτῶν ^z), καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἰδιόρθω-
τον. εἴτα ἐπιθίεις τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρυνύ-
49 τω τῇ λέξει, καὶ σχηματίζεται ^a), καὶ ὀνθυμίζεται. Καὶ ὅλως ^b),
Hom. II. εἰσκέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ^c) ἱππο-
XIII, 4. πόλων Θρηκῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταύ-
p. 60. τὰ ^d) γὰρ καὶ ^e) αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ ^f) Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὀρά-
τω, καὶ δηλούτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἄφ' ὑψηλοῦ ἱρῶν-
τι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἰτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἕν μέρος ὀράτω, μηδ' ἐς ἕνα
ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημο-
σθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ
πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, ἀγκέينو ἀκούετω ^g), καὶ
ὅπως, καὶ ἥ τι νιν γνώμη, καὶ ἐπινοία ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀνα-

z) αὐτῶν] „αὐτὸν male S. et M. αὐτῶν Fl. J. H. Par. et W.
nam sic scriptum fuit.“ a) σχηματίζεται] Ita, monenti-
bus Solan. et Horvill. ad Charit. p. 409., quos et Wieland. se-
cutus est, scripsimus pro vulg. χροματίζεται. Vid. Adnot. b)
ὅλως] „ὅλος J.“ c) μὲν τὴν τῶν] „μὲν τῶν] τῶν μὲν S.“
μὲν τὴν τῶν Gorl. ut conjecerat Sol. d) ταύτῃ] In Reitz.
et recentt. ταῦτα. Sed ταῦτα scribendum monet Schm. in Ad-
dendd. et revera sic legi in Edd. vet. reperio. Neinceps γὰρ
abest ab Gorl. e) καὶ] „abest ab S.“ f) τὰ] „abest in
W.“ g) ἀκούετω] „ἡκίχουστω Fl. ἀκηκούστο M. ἀκηκού-
στω P. Vulgatam nostram obtinent Edd. celt.“

collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem com-
mentarium quoddam illo-
rum contexat, et corpus fa-
ciat informē adhuc, et ar-
tibus suis nondum distinc-
tum. Tum ordine adjecto
pulchritudinem inducat, et
dictionis colorem addat, et
orationem rebus accommo-
det, (*forma induat*) et com-
positioni studeat. Et om-
nino tum Homérico illi Jo-
vi similis sit, nunc quidem
equestrium Thracum adspi-
cienti terram, nunc vero
Mysorum. Eadem enim ra-
tione ipse quoque jam res

Romanorum singulatim in-
spiciat, et, quales sibi vi-
sae sint ex alto contemplan-
ti, enarret; jam vero Per-
sarum; tum utrasque, si
pugnent: et in ipsa adeo a-
cie non ad unam partem re-
spiciat, neque ad unum e-
quitē vel peditē, nisi
forte Brasidas aliquis pro-
siliat, aut Demosthenes ex-
scensum prohibeat: ad du-
ces quidem primum; et, si
quid illi imperent, illud
quoque audiat, et quomo-
do, et qua mente, et con-
silio injunxerint. Postquam
vero ad manus ventum, com-

μηθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θεά, καὶ ζυγοστατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν p. 60.
 τρυτάνῃ, τὰ γινόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.
 Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω ^h), μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπει- p. 61. 50
 ροκάλως, μηδὲ νεαρῶς· ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας
 ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείγῃ·
 εἴτα ἐπανίτω λυθείς, ὁπότεν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα
 σπενδέτω, καὶ, ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω
 ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν ¹), ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ εἰς
 Ἰβηρίαν, εἴτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιο.
 Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθό- 51
 λῳ ^k), καὶ στυλινῶ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον ^l)· καὶ ὁποίας ἂν p. 62.
 δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ,
 διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ
 ὥσπερ ^m) τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά
 ἐστί, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰ-

h) ἐπέστω] "Sic L. G. P. et marg. A. 1. W. ἐπέσθω Edd. male." i) Μηδίαν] „Nihil hic variant M. J. Fl. H. cum Cod. iste alias Μηδείαν scribere soleat. Vid. c. 30." k) ἀθόλω] „ἀδόλω J." l) τὸ κέντρον] „ex W. et P. est. τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. A. 1." m) ὥσπερ] ὡς παρὰ conj. Belin. κατὰ τὰ αὐτὰ Solan. ῥύτορι A. 2.

mune sit spectaculum, et quasi trutina suspendat, quaecunque geruntur; et persequentes comitetur, et fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; sed cum facilitate se quodam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, et, quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem

in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut figurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta sunt. Oportet autem

- p. 62. πείν αὐτά ⁿ⁾· ὥστε οὐ, τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δέ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγραφόντα Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ^{o)} εἰκέναι, ἢ Ἀλαμμένει, ἢ τῷ ^{p)} ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ^{q)} ἐκείνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν· ἀλλ' ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὑποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθθυμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν ^{r)}, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι ^{s)} τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τι ^{t)} καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ^{u)} ἐπιδειξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροάμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ ^{x)} τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκῆιον ἐπαινον ἀπέιληψε

n) αὐτὰ] „αὐτῶ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant *M. P.*“ o) Φειδίᾳ ἢ Πραξ. χρ.] „Φειδ. χρῆναι ἢ Πραξ. *Fl. W.* et *M.*“ χρῆναι *A. 2.* p) τῷ] Ita *A. 1.* et hinc *Reitz.* et recentt. sed τῷ *A. 2. B. 1. 3.* q) οὐδὲ γὰρ οὐδ'] „οὐ γὰρ οὐδ' *M.* et *Fl.*“ r) αὐτῶν] „αὐτῶ *M.* αὐτοὺς pejus *L.*“ αὐτοῖς *Gorl.* s) οἰκονομήσασθαι] „Ita dedi ex *Fl.* et *W.* οἰκοδομήσασθαι enim Edd.“ οἰκοδομήσασθαι *A. 2.* t) τοιοῦτο δὴ τι] Olim τοιοῦτο δὴ τοι. Sed τοιοῦτον δὴ τι 2954. quod *Belino* probatum recepit *Schm.* assentiente *Censore Jenensi.* u) ἐναργέστατα] ἐνεργέστατα 2954. probante *Bel.* x) μετὰ] „Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solanus*, nescio quare.“ Propterea, credo, quod offendit in iterata paucis

ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In universum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxitelis similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant; verum illa quidem aderat, et subjecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditanti-

bus: at ipsi formabant tantum, et secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum

τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευ- p.63.52
 ασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν,
 ὅταν ¹⁾ μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαι ²⁾
 τι ἐν τῷ προοιμίῳ ³⁾. δυνάμει δὲ καὶ τότε ⁴⁾ φροοιμίῳ χρήσε-
 ται, τῷ ἀποσαφούντι περὶ τῶν λεκτέων ⁵⁾. Ὅποτεν δὲ καὶ 53
 φροοιμιάζεται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ δῆτο-
 ρες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσοχὴν καὶ ⁶⁾
 εὐμάθειαν εὐπορήσει ⁷⁾ τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσιν μὲν γὰρ
 αὐτῷ, ἣν δεῖξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων,
 ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμάθῃ δὲ καὶ σαφεῇ τὰ ὕστερον ⁸⁾ ποιήσει,
 τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν
 γεγενημένων. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγρα- p.64.54
 φέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γεγνημένα ἐξίτηλα Herodot
 τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστά ὄντα, καὶ ταῦτα, I, 1.

interjectis verbis eadem formula. y) ὅταν] „ὅπότε“ ἄν W.
 L. et Fl. Vulgat. servant cett. Edd. „ὅποτεν 2954. et hinc
 Schm. probante Censore. z) προδιοικήσασθαι] „διοι-
 κήσασθαι Fl. sola.“ a) προοιμίῳ] φροοιμίῳ Bel. conj. b)
 τότε] τῷ τε 2954. male. c) λεκτέων] „λεκτῶν W.“ d)
 καὶ] „ἢ“ M. facere cum Edd. notat Solanus. Sed καὶ rec-
 te exhibet 2954. unde et Schm. recepit, probante Censore.
 e) εὐπορήσει] „εὐπορίσει“ Sic J. H. Par. Ald. εὐπορήσει
 Fl. quod etiam in M. fuit, sed vulgata rescripta est. „ἐκπο-
 ρίσει conj. Schaefer. sed Lobeck. probat εὐπορήσει, quod nos
 restituendum censebamus. Vid. Adnott. f) ὕστερον] ex
 2954. quod et Belinus praeferendum iudicavit vulgato ὕστερα.

accurate, et propriam sibi
 laudem consecutum est opus
 historico nostro Phidiae.
 Omnibus autem jam paratis,
 et sine prooemio nonnun-
 quam incipiet, cum res ipsa
 non valde postulabit prae-
 strui quidquam in prooe-
 mio. Vim quidem ipsam
 prooemii tum quoque adhi-
 bebunt, quod ea, quae di-
 cenda sunt, declaret, Cum
 vero utetur prooemio, a
 duobus tantum exordietur,
 non ut oratores a tribus,
 sed omissio illo, quod ad

benevolentiam pertinet, at-
 tentionem ac docilitatem in
 auditoribus parabit. Atten-
 dent illi, si ostenderit, se
 de magnis, aut necessariis,
 aut domesticis, aut utilibus
 dicturum. facilia autem ca-
 ptu, et dilucida, ea, quae
 sequuntur, reddet, expo-
 nendis ante caussis, et prae-
 finiendis rerum gestarum
 quibusdam capitibus. Tali-
 bus prooemiis optimi histo-
 ricorum usi sunt: Herodo-
 tus quidem, ne res gestae ip-
 so tempore evanescant, mag-

p. 64. νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς. Θουκυ-
Thucyd.
I, 1. et δίδως δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώ-
I, 21. τατον ^g), καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλε-

55 μον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι. Με-
τά ^h) δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηχανό-
μενον, ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε ⁱ) καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ
ἐπὶ τῇ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγῆ-
σεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊού-
σα, καὶ αὐτῇ ^k) ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαινε-
σθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐκανθεῖτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην ^l), μεμη-
χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ ^m) τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα
γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσῃ, καὶ τὸ πρῶτον ξερογασάμενος,

g) ἀξιολογώτατον] ἀξιολογότατον B. 1. et 3. ceterae recte.
h) μετὰ] „μέγα] μετὰ male L. Cum vulg. faciunt J. Fl.
H. etc.“ Nihilominus Schm. μετὰ δὲ, τὸ πρ. etc. edidit, pro-
bante Cens. Jenensi. Multo tamen felicis locum restituit
Schaefer. ad L. Bos p. 287. ita, ut nos eum dedimus distinctum
et emendatum. Antea enim vulgabatur: Μέγα δὲ τὸ προοί-
μιον ἀνάλογον τοῖς πρ. ἢ μηχαν. ἢ βραχυνόμενον· εὐαφής δὲ
καὶ etc. quae Gesnerus ita verterat: „Magnum vero prooemium,
pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concin-
nus porro et sequax sit etc. i) τ ε] dedi e conj. Schaefer. pro
vulg. δέ. Vid. superiorem notam. k) αὐτῇ] „ex emend. So-
lani; Edd. enim omnes male αὐτῇ.“ l) ἔφην] „ἔχην male
sola Amst.“ m) συμπεριπλοκῇ] συμπεριπλοκοῖ A. 2.

nae cum sint atque admirabi-
les, eaeque Graecas victorias
indigent, et clades barbaro-
rum; Thucydides autem;
magnum et ipse futurum ratus
et memoria dignissimum, et
majus prioribus, illud bellum;
etenim calamitates quoque ma-
gnas in illo contigisse. Post
prooemium vero, pro re-
rum ipsarum portione pro-
ductum aut correptum, con-
cinnus et sequax sit transi-
tus ad narrationem. Nam

omne prorsus reliquum cor-
pus historiae narratio longa
est. Itaque virtutibus nar-
rationis ornata sit, molli-
que et sequabili vestigio
procedat, et undique sibi
similis similiter, ut neque
emineat quidquam, neque
recedat. Deinde perspicui-
tas efflorescat in dictione,
quae perficiatur etiam, ut
dixi, rerum inter se com-
plexu. Nempe absoluta om-
nia et consummata faciet,

ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ ⁿ⁾ p. 64
 συνηρμοσμένον, ὥς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆσεις πολλὰς
 εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμέναις, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέ-
 ρῳ, μὴ γειννᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶ-
 σθαι κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα p. 65. 56
 εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεπτῶν εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ
 τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ὀημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγ-
 μάτων. λέγω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγ-
 καῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον
 πολλὰ. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστιᾶς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρε-
 σκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρ-
 νέοις, καὶ λοιπᾶσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς ^{o)},
 καὶ ὑπογαστροῖς ^{p)}, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις ^{q)}, καὶ ἔτνος ^{r)},
 εἴ τι ^{s)}· κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.
 Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πο- 57
 ταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπι-

n) τρόπῳ] „τρόπον L. Vulgatae adstipulantur J. Fl. H. Par.“
 o) λαγωοῖς] „laguōis cum puncto subscripto W. sine
 puncto Edd. J. Fl. H. Par. etc.“ p) ὑπογαστροῖς] „ὑ-
 πογαστρῶν L.“ q) ἐνθήσεις] „ἐνθήσει W. Nihil mutant
 Edd. veti.“ r) ἔτνος] ἔτνοι B. 3. s) εἴ τι] „Sic Edd. et
 M. δ, τι tamen in eo prius fuerat, id quod in J. quoque le-
 gitur.“

et primo perfecto secundum
 illi cohaerens inducet, et
 catenae instar coagmenta-
 tum, ut nusquam intercida-
 tur, neque multae sint nar-
 rationes altera alteri adjec-
 tae, sed semper prius pos-
 teriori non vicinum modo
 sit, sed continuum, et ex-
 tremis suis permixtum. Ce-
 leritas utilis in omnibus, et
 maxime si non sit dicendo-
 rum penuria: eaque paran-
 da non tantum a nominibus
 aut verbis, quantum ab ip-
 sis rebus: hoc autem dico,
 si percurras parva et minus

necessaria, satis autem dic-
 cas de magnis. Quin mul-
 ta etiam omittenda. Neque
 enim si quando convivio
 accipis amicos, paratis om-
 nibus, propterea inter me-
 dia bellaria, et aviculas,
 et tot patinas, et apros, et
 lepores, et sumina, saper-
 dam quoque appones, et
 fabam, si qua etiam parata
 sit; verum villiora negliges.
 Maxime vero sobrie versan-
 dum est in montium, aut
 moenium, aut fluminum de-
 scriptionibus, ne imperite
 ac perverse vim dicendi os-

- p. 65. δέικνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἶον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ¹) ποιῇ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένος,
- p. 66. νῖος, ἡ Εὐφορίων, ἡ Καλλιμαχος ²) ἔλεγε, πόσοις ἂν, οἶει, ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθύς ἀφίσταται, ἡ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἡ πολιορκίας σχῆμα ³) δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ⁴) ὄν, ἡ ⁵) Ἐπιπολῶν ⁶) σχῆμα, ἡ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν ⁷) διηγῇται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπι-

t) μεγαλόφρων] „μεγαλοφρόνε marg. A. 1. W.“ u) Καλλιμαχος] *Ἀντίμαχος* conj. Pierson. ad Moer. p. 440. x) σχῆμα] „χρημα] Sic marg. A. 1. J. et Ms. Gr. σχῆμα Edd. cett. omnes.“ Restitui veterem lectionem, fastidiosius, ni fallor, a Graevio repulsam. y) χρειῶδες] „Sic Edd. praeter J. quae χρηῶδες.“ z) ἡ] „ἦν M. male.“ a) Ἐπιπολῶν] Ita scribi voluerunt J. Marklund. et Dorvill: ad Char. p. 370. et ita verterunt interpretes Gesnerus, Berlinus et Wicland. probantibus subacti iudicii censoribus. Vulg. ἔτι πόλεων. Vid. Adnot. b) λοιμὸν] „μόν tantum M.“

tentare videaris, et omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam

ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum epim pestilentiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celerita-

λαμβάνεται αὐτοῦ °) τὰ γεγεννημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δὲ πο- p.66.68
 τε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἰοικό-
 τα ^{d)} τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω· ἔπειτα,
 ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείται σοι τότε καὶ ῥητορεῦ-
 σαι, καὶ ἐπιδειξάι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. Ἐπαινοὶ μὲν 59
 γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἄσυ- p.67.
 κοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς °), καὶ μὴ ἄκαι-
 ροι· ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν
 Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθymόνως κατηγοροῦντι τῶν
 πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένων τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγο-
 ρεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ ^{f)} μῦ- 60
 θος εἴ τις παρεμπέσοι ^{g)}, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
 τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι
 περὶ αὐτοῦ. σὺ ^{h)} δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιβόρε-
 πίστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις γὰρ 61
 τὸ αὐτὸ ⁱ⁾ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε,

c) αὐτοῦ] „deest in Fl.“ d) ἰοικότα] ἰοικότας 2954. e)
 ταχεῖς] σαφεῖς marg. 2954. f) καὶ μὴν καὶ] „Ridicule
 S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatas servare cum M. notat Sola-
 nus.“ g) παρεμπέσοι] „παραπίσοι W. Vulgatam tenent
 J. Fl. H. etc.“ h) σὺ] „Sic J. et marg. A. 1. W. sol M. et
 Edd. praeter J. omnes.“ i) τὸ αὐτὸ δ] „τοῦτο J. γὰρ τὸ αὐ-

tem intelliges, et ut fugien-
 tem *velut* tamen facta, multa
 quidem illa retineant ac re-
 prehendant. Si quando ve-
 ro etiam verbā facientem a-
 liquem inducere oportebit;
 maxime quidem personae
 convenientia, et propria ne-
 gotio dicantur, deinde quam
 dilucidissime haec quoque.
 Quin tum etiam permissum
 tibi est rhetoricari, et vim
 dicendi ostendere. Laudes
 quidem aut vituperationes
 omnino moderatae, et cir-
 cumspectae, et a calumnia
 remotae sunt, et cum de-
 monstratione conjunctae, et
 celeres [breves,] neo intem-

pestivae. Alioquin extra tri-
 bunal sunt, idemque, quod
 Theopompus, crimen sus-
 tinebis, qui inimicitiarum
 quodam studio plerosque
 accuset, in eoque negotio
 diu moretur, ut accuset po-
 tius, quam quae facta sunt
 enarret. Si etiam fabula ex
 transverso incidat, dicenda
 quidem, non tamen omni-
 no asseveranda, sed relin-
 quenda in medio, ut, prout
 quisque voluerit, de ea ex-
 istimet: tu vero tutus, ac
 in neutram partem propen-
 sus. In universum autem,
 illud mihi memento, (sae-
 pius enim idem dicam) et

- p. 67. ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνται σε, καὶ τιμήσωσιν ^k), ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγρα-
- p. 68. φε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παύσεως μεστός ¹), οὐδὲν ^m) οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς ⁿ), ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ', εἰ σωφρονοῖ ^o) τις, ὑπὲρ πάσας τὰς ^p) νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἄν, οὕτως ὀλιγο-
- 62 χρόνιους οὐσας. Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον ^q), μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ^r) ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροντο εἰς τὴν Παραιτονίαν ^s), παγγάλεπον, ὡς φασιν, οὕσαν, καὶ ἄφυκτον ^t), εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδο-

το W. At vulgatam habent Fl. H. B. 2. Par. Ald. etc. "Τοῦτο tamen etiam Gorl. habet: ὡς πολλ. *Voss.* γὰρ inseruit Schm. ex W. nec dubitavi sequi. k) ἐπαινέσωνται σε καὶ τιμήσωσιν] „ἐπαινέσονται σε καὶ τιμήσουσιν Fl. et W.“ ἐπαινέσονται — τιμήσωσιν B. 1. hic haud dubie illud per errorem. l) μεστός] „μισθός male W.“ m) οὐδὲν] „deest in S. adest in Fl. J. H. etc. et W.“ n) δουλοπρεπὲς] „Ita recte Fl. Fr. S. Amst. et W. item marg. A. 1. W. δουλοπρεπὲς male reliqq. Edd.“ o) σωφρονοῖ] „Sic P. Par. Ald. J. H. σωφρονοῖ W. σωφρονεῖ Ex. Fl.“ p) πάσας τὰς] „τὰς πάσας W.“ q) πύργον] Ita Wolf., Rud. et Schm. Priores, et cum hic Bip., vitiose πύργον. mox tamen eadem recte πύργος. r) ἔργον] „ἔργον W. Vulgatam non movent J. Fl. H. etc.“ s) Παραιτονίαν] „Παρατονίαν W. Nil mutant Edd. priscæ.“ t) ἄφυκτον] „ἄφενκτον male Edd.

non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, et in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nil neque adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitae

spes, quae parvi adeo temporis sunt; posuerit. Videsne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetonium deferrentur, difficillimam, ut ajunt, et unde effugere non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca.

μήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ^{α)} p. 68. ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω, καὶ ἐπικαλῶντας, ἐπέ- p. 69. γραψε τὸ ὄνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς, ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνν ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον ^{β)} δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων ^{γ)}. οὕτως οὐδ' ἐκείνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ ^{δ)} βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν ^{ε)}), καὶ τὸν αἶν, ἄχρῃς ἂν ἐστῇκη ^{ς)} ὁ πύργος, καὶ μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν 63 καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἥπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ

et M. "Tuetur tamen *Lobeck*. Vid. Adnot. u) αὐτοῦ] „αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd." Et recentt. a *Reitz*. αὐτοῦ. Sed vid. Adnot. x) ἐκφανησόμενον] ἐκφανηζόμενον A. 2. mendose. y) πλωϊζομένων] „Ita recte J. H. S. et *Ald.* πλωϊζ. prima correpta aliae et W." In *Strab.* XVII, 6. unde haec fere desumpta, recte πλωϊζ. z) αὐτοῦ] Ita Edd. veit. omnes. Sed *Reitz*. et recentt. scripserunt αὐτοῦ sine idonea causa. Vide supra not. ad verba τὸ αὐτοῦ ὄνομα. a) εἰς τὸν νῦν] „καὶ τὸν νῦν" addit *Marcil.* Sed nulla Ed. id habet. b) ἐστῇκη] „Sic J. *Ald.* H. *Par.* et P. etc. ἐστῇκει Fl."

Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipsis saxis suum ipsius nomen inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio ex-ciderent literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus Dexiphanis Cnidius, Diis servatoribus, pro his, qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, ne-

que ad suam ipsius vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula et perpendicularum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene ha-

p. 69. εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται · εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος °) ἐν Κρανείῳ ^d).

c) ὁ πίθος] „Sic recte M. Fl. marg. A. 1. W. Par. S. Amst. λίθος male J. Ald. (1. scilicet: nam Ald. 2. habet πίθος. Lehm.) H. B. 2. (1. et 3.) et L.“ d) Κρανείῳ] „Sic fuerat in W. sed mutatum in Κρανίῳ.“

buerit, et recte nobis pro- at dolium volutum est in
cesserit scriptio: sin minus, Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ *) p. 70.
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Argum. Quod praeceptum in proxime praecedente libro auctor inculcavit, ut historicus ante omnia sit verax, nec mendacia cujuscunque generis operi suo immisceat, id nunc jocose per hos duo libros illustrat suo ipsius exemplo contrario, ita, ut non solum oblectationis lectorum, sed etiam utilitatis, causa narret iter maritimum, quod ipse, adsumtis quinquaginta sociis per Oceanum occidentalem, et ulterius, suscepit. Explicantur nunc, et describuntur, vividissima oratione monstruosissimae res, quas in cursu maritimo, in luna, in sole, aliisque stellis, tanquam insulis, deinde in ceti alveo ingenti, in Elysio et Tartaro, in somniorum insula, in aliis denique locis luxuriosissime conficta cum suis vel conspicatus, vel expertus, fuerit; tactis simul obiter, quae similia poetae, et historici, et vero philosophi, commenti sunt miracula. De singulari horum librorum virtute eleganter ac perite exposuit *Wielandius* tum in limine, tum ad calcem, versionis.

Ὡς περ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἡ ἡσκημένοις^{b)}, οὐ τῆς εὐξέας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης^{c)} ἀνέ-

a) ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] „*Αληθινῶν διηγημάτων*
Schol. et Coll. Vulgatum titulum servant Fl. Ald. J. Par. etc.“

b) ἡσκημένοις] ἀσχολουμένοις 3011. quod *Belinus* praeferrere vult, vulgatam credens esse glossemā; quod non intelligo.

c) γιγνομένης] γινομένης 2954.

VERAE HISTORIAE
LIBER PRIMUS.

Quemadmodum athleticis, et his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissio-

- P. 70. σεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνιέναι ^d) τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον 2 ἀκμαιότεραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις ^e) αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιοῦτοῖς ^f) τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαριέντος ψιλὴν παρέξει ^g) τὴν ψυχαγωγίαν ^h), ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσιν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξηγησάμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ⁱ) ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφῶν, καὶ

d) ἀνιέναι] „ἀνείναι] ἀνιέναι C. Nihil vulgatum mutat Fl. J. H. Par.“ Illud tamen in Codd. 2054. et 3011. unde assentiente Belino, Schmiederi vestigia pressimus, ἀνείναι recipientis. Similis variatio adfuit in Quom. Hist. Conscr. c. 44. συνείναι et συνιέναι. e) ἀνάπαυσις] „Alia ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vet.“ Et Cod. 3011. habet ἀνάγνωσις, scribendi vitium, e praecedente voce ἀνάγνωσιν ortum. f) τοῖς τοιοῦτοῖς] „τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatum cett. Editionum firmat Cod. P.“ g) παρέξει] „Ita bene Ald. Fl. H. Par. παρέξ J. male.“ h) ψυχαγωγίαν] „J. male.“ i) πρὸς τινὰς] „Sic Fl. B. 2. (et 3.) et L. τινα cett. omnes.“ Accentu mutato Reitz. scripsit πρὸς τινὰς, contra li-

nis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, et ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate et venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppe-

ditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant lectores, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili et verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, et historicorum, et philo-

φιλοσόφων, πολλά τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων^k). p. 71.
 οὗς καὶ ὀνομαστὶ ἂν ἔγραφον^l), εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοὶ ἐκ τῆς ἀ-
 ναγνώσεως φανεῖσθαι^m) ἔμελλεⁿ). Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ 3
 Κνίδιος, συνέγραψε^o) περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ'
 αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος^p) ἤκουσεν.
 ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ πολ-
 λὰ παραδόξα· γνώριμον μὲν ἄπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος,
 οὐκ ἀτερπὴ δ'^q) ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ p. 72.
 ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινὰς
 ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστο-
 ροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμότητας^r), καὶ βίων καινότητας.
 ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας^s),
 ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγού-

brorum auctoritatem, et secundum regulam ex arbitrio prae-
 ceptam, quam tamen secuti sunt recentt. Vid. Adnot. k) συγγεγραφότων] Ita 3011. Gorl. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg.
 συγγεγραφότας, quod tamen et ipsum defendi possit. l) ἂν
 ἔγραφον] Vulg. ἀνέγραπον. Sed egregia illa emendatio de-
 betur Codicibus 3011. et Gorl., et, *Belino* probante, jam re-
 ceperant eam *Bip.* et *Schm.* m) φανεῖσθαι] Ita e Cod.
 Gorl. dedi pro vulg. φαίνεσθαι. Vid. Adnot. n) ἔμελλε]
 ἔμελλον 3011. *Bel. Schm.* citra necessitatem. Vid. Adnot. o)
 συνέγραψε] ὅς συνέγρ. error librarii. p) εἰπόντος] „ἀ-
 ληθεύοντος *Hl.* Vulgat. servant reliquae.“ Illud etiam in 2954.
 q) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.* r) ὁμότητας] ὁμώτητας
Heitz. errore typorum, quem tamen repetierunt recentt. s)
 βωμολοχίας] ἢ ἀπάτης addit 3011. haud dubie e glosse-
 mate.

sophorum, qui portentosa
 multa et fabulosa conscrip-
 serunt, quos nominatim
 scripsissem, nisi futurum
 esset, ut tibi ipsi inter le-
 gendum appareant. Scrip-
 sit Ctesias Ctesiochi filius
 Cnidius de Indorum regio-
 ne, et his, quae ibi sunt,
 quae neque vidit ipse, ne-
 que alio dicente audivit.
 Scripsit autem Iambulus et-
 iam de magni maris rebus
 multa admirabilia, manife-

stum quidem omnibus men-
 dacium fingens, non inde-
 lectabile tamen componens
 argumentum. Multi vero
 alii etiam eodem instituto
 scripsere velut suos quos-
 dam errores, et peregrina-
 tiones, ubi bestiarum mag-
 nitudines enarrant, et ho-
 minum crudelitates, et no-
 vas victus rationes. Dux
 autem illis et magister ejus
 scurrilitatis, Homericus il-
 le Ulysses, enarrans Alci-

- p. 72. μενος ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ
- 4 ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας ¹⁾ τοὺς Φαίαικας ἐτετρατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι, τοῦ ψεύσασθαι μὲν οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμπάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηδες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυνομένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα ²⁾, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ³⁾ ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμειρος ὦ τῆς ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεύδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἄν ἔν
- p. 73. γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω ⁴⁾, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' αὖ μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μὴτ' εἶδον, μὴτ' ⁵⁾ ἔπαθον, μὴτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ

t) [ιδιώτας] ἀνθρώπους addunt 3011. et 2954. *Belino* probante. u) [ἐθαύμασα] ἐθαύμαζον in iisdem, forsitan recte.

x) [κενοδοξίας] „*Vorst.* et Ed. S. καινοδοξίας Edd.“ y) [ἀληθεύων λέγων] ἀληθεύσω λέγων 2954. et 3011. z) [μὴτ']

noo ventorum servitia, et coclites, crudivorosque, et silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, et versos in *animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum caussa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarent, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare et ego, cum gloriolae

quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius; quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere (*effugiturus*), qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, ne-

μηδὲ *) ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. p. 73.
διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεῦν αὐτοῖς.

Ὅρμηθεις γάρ ποτε ἀπὸ Ἑρακλείων στηλῶν, καὶ ἀ- 5
φεις ἐς τὸν ἐσπέριον Ὀκεανὸν, εὖρω^{b)} ἀνέμῳ τὸν πλοῦν
ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς
διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ
βούλεσθαι μαθεῖν, ὅ,τι^{c)} τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ
τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι^{d)} ἔνε-
κα, πάμπολλα μὲν^{e)} σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ
ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην,
τὴν αὐτὴν ἐμὸι γνώμην ἔχοντας. ἔτι δὲ καὶ ὀπλων πολὺ τι πλη-
θος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ με-
γάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος^{f)} δὲ ἦν)
ὥς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν p. 74. 6
οὖν καὶ νύκτα οὐρώ^{g)} ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς^{h)} ὑπο-

μηδ' B. 3. a) μηδὲ] μήτε, ac deinde iterum μήτε 3011.
quod inscite *Belinus* probavit, et temere *Schmiederus* recepit.
Est enim μηδὲ neque, i. e. etiam non, et quod sequitur, et
non. b) εὖρω] Ita scripsi secundum A. 2. pro vulg. οὐρίω.
Vid. Adnot. c) ὅ,τι] τl 2954. 3011. d) τοι] μέντοι 3011.
probante *Bel.* e) μὲν] monente *Belino* et praeuntibus *Bip.*
et *Schm.* inserui e Codd. 2954. et 3011. f) ἄκατος] „ἀκά-
τας *Fl.* Nil mutant *J. H. Par.* et *P.*“ g) οὐρίω] „sic *Fl.*
J. H. Ald. (utraque) *Par.* Εὐρω *P.* et *L.*“ ἀνέμῳ deest in
2954. et 3011. probante *Bel.* h) τῆς γῆς] Articulus deside-
ratur in *Gorl.*

que fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, et in Occidentalem Oceanum delatus, secundo (*Euro*) vento navigabam. Causa mihi peregrinationis et institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, et quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent ho-

mines. Hujus igitur rei causa, magnam vim ciborum, et aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento

p. 74. φαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ¹⁾ ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἅμα ἡλλῶ ἀνίσχοντι ^{k)}, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου ^{l)}, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο ^{m)}, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁθόνην δυνατόν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς ⁿ⁾, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὕδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορώμεν ^{o)} οὐ πόδῳ νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν ^{p)}, οὐ τραχεῖ περιηγουμένην τῷ κύματι ^{q)}· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσσχόντες ^{r)} οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν ^{s)} τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἡμοῖ ἀνελ-
7 θείν ^{t)} ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον

i) βίαιως] „βίαιος J. male.“ k) ἀνίσχοντι] ἀνατίλλονται 3011. improbante Belino ut minus Atticum. l) ἐπεδίδου] „Sic recte Edd. praeter J. quae ἐπεγίγνετο.“ Idem hoc etiam in A. 2. m) ἐπεγίγνετο] „ἐπεγίγνετο Ms. Gr. ἐνεγίγνετο Edd. male.“ ἐπεγίγνετο 2954. ut in Ms. Gr. sed ὑπεγίγνετο 3011. n) ἑαυτοὺς] „αὐτοὺς Edd.“ Quod corrigens, monente Solano, Reitzius scripsit αὐτοὺς, et secuti sunt recentt. Nos lectionem Cod. 3011. ἑαυτοὺς satius duximus admittere. o) καθορώμεν] „Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. et M. notat Solanus.“ p) δασεῖαν] δασεῖαν B. 1. et 5. q) κύματι] „Const. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd.“ r) προσσχόντες] Olim in omnibus προσχόντες, minus accurate. Schm. corrigi voluit προσέχοντες, aut, ut ego jam edidi. Cf. Adnot. s) αὐτῶν] aut deleri vult Solanus, aut legi αὐτοῦ. Ceterum tamen idem notat sic legere omnes Edd. t) ἀνελθεῖν] „ex Cod. P. ἐπανελθεῖν

navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, et ventus increbuit, et fluctus auctus est, et caligo ingruit, et neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuces-

ceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur et egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-

σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλίτης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην p. 76.
χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην,
ἀμυδροῖς δέ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρί τούτων
Ἡρακλῆς ^{α)} καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἔγνη δύο πλη-
σίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ^{γ)} ἔλαττον· ἐμοὶ
δοκεῖν ^{γ)}, τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ
Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν ^{z)}, προήειμεν ^{α)}. οὐπω δὲ
πολὺ παρήειμεν ^{β)}, καὶ ἐριστάμεθα ποταμῷ οἶνον ^{ο)} φέοντι
ὁμοιοτάτῳ, μάλιστα οἶός περ ^{δ)} ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν
τὸ ^{ο)} φεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι
δύνασθαι. ἐπήει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς
στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας.
δόξαν δέ μοι καὶ, ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμός, καταμαθεῖν, ἀνῆ-
ειν παρὰ τὸ φεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολ-

Edd. omnes. α) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλῆς J. sola male.“
x) τὸ δ'] τὸ δὲ 3011. Schmieder. γ) ἐμοὶ δοκεῖν] Resti-
tuit colon post ἔλαττον, quod Ritz. et recentt. post δοκεῖν po-
suerant, contra Edd. veterum distinctionem, et loci sensum,
quem interpretes recte reddiderunt ita, ut ἐμοὶ δοκεῖν, ut
par erat, ad sequentia referrent. z) οὐν] δ' οὖν 3011. α)
προήειμεν] „Sic recte Edd. et P. προήειμεν male Fl.“ β)
παρήειμεν] „παρήειμεν Fl.“ παρήειμεν 2954. c) οἶνον] οἶ-
νον conj. Solan. Sed vid. Adnot. d) οἶός περ] Ita Bip. et
Schm., probante Belino, e Codd. 2954. et 3011., ad quos jam
etiam Gorl. accedit. Olim omisum erat περ. e) τὸ] vulgo
omisum restituerunt Bipp. et Schm. e 3011. praemonente Be-

tum, peterent. Progressi
vero per silvam stadia cir-
citer a mari tria, videmus
columnnam ex aere factam
Graecis inscriptam literis,
obscuris autem et exesis, in
hanc sententiam: Huc us-
que Hercules et Bacchus per-
venere. Erant autem vesti-
gia duo prope in petra, al-
terum jugeri magnitudine,
alterum vero minus. Ut mi-
hi videbatur, Bacchi erat
minus illud, alterum vero
Herculis. Adoratis igitur
Diis, progredimur. Nondum

autem multum progressi e-
ramus, cum adstamus flu-
vio, qui simillimus omnino
esset vinum fluenti, maxi-
me quale Chium est. Flu-
men erat copiosum et mul-
tum, ut quibusdam locis et-
iam posset navigari. Subiit
ergo tanto magis credere in-
scriptioni columnae, cum
signa praesentiae Bacchi vi-
deremus. Cum autem mihi
placeret discere, unde ori-
retur fluvius, adverso itine-
re juxta profluentem perre-
xi. Ac fontem quidem il-

- p. 75. λὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν
 ῥίζαν ἐκάστης ἀνέρξει ^{a)} σταγῶν οἴνου διανγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγί-
 νετο ^{b)} ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν,
 p. 76. οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χοροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς
 γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινας, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν
 ἀμέλει ^{c)} καὶ ἀνατεμόντες αὐτούς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς.
 ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ
 ὕδατος, παραμυγνύντες ^{d)}, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶ-
 8 νοφαγίας ^{e)}. Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες ^{f)}, ἡ διαβα-
 τὸς ἦν, εὖρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ
 τῆς γῆς, ὃ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυ-
 ναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια.
 τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλω-

lino. a) ἀνέρξει] ἀπέρξει 3011. Gorl. Schm. b) ἐγί-
 νετο] ἐγένετο 3011. c) ἀμέλει] quod in Ed. Reitz. ad ante-
 cedentia referebatur, colo quidem post ἀμέλει posito, nunc,
 monente Belino, et attestante Cod. 3011., a' Bip. et Schm. re-
 latum est ad sequentia, colo ante ipsum translato. Et sic
 jam in Ald. 2. interpunctio reperitur instituta. d) παρα-
 μυγνύντες] Sic, acuta penultima, rescripsimus vocem ad
 praeceptum Schaeferi ad Gregor. Cor. p. 284. et ad Aristoph.
 Plut. p. 505. Cf. Idem ad Aesop. Edit. Heusing. Lips. p. 129.
 Vulgo enim lectum erat παραμυγνύντες. e) οἶνοφαγίας]
 οἶνοφλυγίας 2954. quod Belinus non temere, credo, praefer-
 endum iudicat. f) περάσαντες] διαπεράσαντες 2954-
 3011. Gorl. quod, monente Belino, recepit Schm. At et vul-
 gata bene habet, et διὰ facile verbo praefigi a librario dor-
 mitante potuit ob sequens διαβατός.

lius nullum reperi, sed mul-
 tas et magnas vites, uvarum
 plenas. Ad radicem ve-
 ro uniuscujusque guttatim
 fluebat vinum liquidum,
 unde colligebatur fluvius.
 Erat autem pisces quoque
 in eo videre multos, vino,
 quantum ad colorem et gu-
 stum, similes. Nos enim
 captos eorum aliquot cum
 devorasset, inebriati sum-
 mus: quin et resectos inve-
 nimus faece ac vinaceis ple-

nos. Deinde vero illud com-
 menti sumus, ut aliis de a-
 qua piscibus admixtis tem-
 peraremus, quod in vinoso
 cibo nimium erat. Tum tra-
 jecto flumine, ubi vadosum
 est, prodigiosum vitium
 genus invenimus. Quod e-
 nim terrae continens est,
 truncus ipse viridis et cras-
 sus: superius autem mulie-
 res erant, ab ilibus inde
 membra omnia perfecta ha-
 bentes: talem apud nos

νος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύ- p. 76.
λων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ^{g)} ἦσαν
βοτρυών. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξι τε καὶ φύλ-
λοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε ^{h)} καὶ
ἐδεξιούντο, αἱ μὲν Λύδιον ⁱ⁾, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ
τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προῖεμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στό-
μασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρε-
πεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ
ἐβόων, ἀποσπασμένον· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν.
καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἄπε- p. 77.
λύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο ^{k)} γὰρ,
καὶ συνερῆζοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἐπεφύκεσαν ^{l)} οἱ
δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐ-
τοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' ^{m)} αὐτοὺς, ἐπὶ 9
ναῦν ἐφεύγομεν ⁿ⁾, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-

g) μεστοί] Ita Bipp. et Schm., praemonente Belino, e 2954.
pro vulg. μεστοί, pro quo μασταί in B. 3. h) τε] quod vulgo
abest, insertum ab iisdem ex eod. Cod., quo eodem ducere
videtur lectio τότε in 3011. orta illa ex ultima verbi ἡσπάζον-
το syllaba repetita. i) Λύδιον] „Nihil a vulgata abire J. M.
H. et B. 2. notat Solanus.“ k) συνεφύοντο] συνεφύετο
B. 3. singulari errore. l) ἐπεφύκεσαν] Hanc veram lec-
tionem praeberunt Codd. 3011. 2954. Gprl. et exemplar Scho-
liastae ad c. 9. recepitque adeo Schm. pro vulg. ἦσαν, quod
pro glossemate est habendum. m) δ'] δὲ 3011. n) ἐφεύ-

Daphnen pingunt, Apolli-
ne jam jam comprehendente
in arborem mutatam. Sum-
mis autem digitis enasce-
bantur illis palmites pleni
uvarum. Verum capita et-
iam pro coma claviculas ha-
bebant, et folia et uvas.
Caeterum accedentes nos sa-
lutabant et prensabant, vo-
cem partim Lydiam, par-
tim Indicam, Graecam vero
pleraeque emittentes. Sed
nos etiam osculabantur: at
is, quem osculo contigis-
sent, inebriatus statim in-
certo, vestigio oberrabat.

Vindemiare tamen de fruc-
tu suo non praebebant, sed
prae dolore exclamabant,
eo detracto. Quaedam et-
iam misceri nobis cupiebant:
ac duo quidam sociorum
congressi illis, dissolvi non
amplius potuere devincti ge-
nitalibus. Coaluerunt nem-
pe illis, et ipsis radicibus
permixti sunt: jamque pal-
mites iis facti erant digiti,
et claviculis implexi, jam-
jam fructum et ipsi laturi
videbantur. Nos autem re-
lictis illis ad navim fugere,
et his, qui remanserant,

p. 77. τες °) τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων (τὴν συμπλοκὴν ^p), καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν: καὶ δὴ ^q) λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ ὕδρευσάμενοι τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον ^r) αὐλισάμενοι ^s), ἔωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, ὅσον ^t) ἐπὶ σταδίους τριςχιλίους ^u), οὐκ ἔτι καθήκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρημένην ^x) ἄνεμος ἔμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε κολπώσας ^y) τὴν

10 ὀρόνην. Ἐπτά δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν ^z) τινὰ μεγάλην ἐν τῷ ἄερι, καθάπερ νήσον λαμπράν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμίσάμενοι,

γομεν] ἐφύγομεν Gorl. ο) ἐλθόντες] διελθόντες 3011. p) συμπλοκὴν] „deest in Fl. adest in cett. et P.“ Desunt τὴν συμπλοκὴν καὶ etiam in 2954. et 3011. et omisit ea vetus Interpres Latinus. Unde cum Schm. pro suspectis notare placuit. q) δὴ] vulgo deest. Sed cum Schm. restituumus, monente Belino, e 2954. et 3011. r) πλησίον] ἐπὶ τῆς ἡ-όνος addunt iidem Codd. sed ex glossema, ut arbitror; unde nec Schmiederus ea admittere debebat, licet a Belino commendata. s) αὐλισάμενοι] αὐλισάμενοι B. 1. et 3. t) ὅσον] „οἶον] Quidam ὅσον. Bourd. οἶον J. H. Par. Ald. Fl. Fr. S.“ Ὅσον quum sit in 2954. et 3011. merito posuit Schm. u) τριςχιλίους] τριακοσίους 2954. 3011. et, ut videtur, Schol. x) ἐξηρημένην] ἐξαρηνημένην Gorl. fortassis vere, licet Schneideri Lexicon verbo ἐξαπαρτάσθαι careat. y) κολπώσας] κυρτώσας 3011. gloss. z) γῆν] ἄνω γῆν Gorl.

narrare tum reliqua, tum illam sociorum (complexionem et) commixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum jam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia sta-

diorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, eaque sinuans, abstulit. Septem dies et noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae instar, splendidam, globosam, et multa luce illustratam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explorataque regione, habitari eam colique inveni-

ἀπέβημεν. | ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμέ- p. 77. '1
νην τε, καὶ γεωργομένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν *) p. 78.
καθεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ^{b)}
ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυ-
ρὶ τὴν χεῖραν ^{c)} προσεικνύαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας,
καὶ ὕρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.
Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προσελθεῖν, συνελήφθημεν 11
τοῖς Ἰππογύνποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ
δ' ^{d)} Ἰππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυνῶν μεγάλων ὀχού-
μενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὕρνεοις χρώμενοι· μεγάλοι
γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὥς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ
μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης φορτίδος *) ἱστοῦ,
ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τού-
τοις οὖν τοῖς Ἰππογύνποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν
γῆν, εἴ τις εὐρεθῇ ξένος, ἄγειν ^{e)} ὥς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ

a) αὐτόθεν] αὐτόθι 3011. quod recte postponit *Belinus* vul-
gato. αὐτόθι ἐωρῶμεν Gorl. b) καὶ] monente *Bel. a Bipp.*
et *Schm.* receptum e 2954. et 3011. καὶ ἄλλαι πολλαὶ Gorl. c)
χεῖραν] χροῖαν 3011. d) δ'] δὲ 3011. *Schm.* *) φορτίδος]
φορτίδος B. 1. sed manu vetere correctum. e) ἄγειν] ἀν-
άγειν 2954. 3011. et mox ἀνάγουσιν iid. quae cur praestantiora
Belino sint visa, non intelligo. Pro ὥς τὸν βασιλέα male in
iisd. ἐς τὸν β. mox tamen recte ὥς αὐτόν.

mus. Ac interdiu quidem
nihil inde videmus: super-
veniente vero nocte, aliae
in conspectum nobis veni-
unt in propinquo insulae,
maiores, minores, colore
igneo: alia autem infra ter-
ra, et urbes in se flumina-
que habens, et maria, et
silvas, et montes. Hanc
igitur nostram esse, conje-
cimus. Cum vero placuis-
set nobis ultra progredi,
comprehensi sumus ab his,
qui Hippogypi [*Equivultu-*
res] apud illos vocantur,

in quos incideramus. Sunt
autem Hippogypi viri mag-
nis vulturibus vecti, iisque
avibus utentes velut equis.
Magni enim illi vultures,
et ut plurimum tricipites:
magnitudinem eorum inde
discat aliquis, quod pen-
nam unamquamque onera-
riae magnae navis malo ma-
jorem crassiolemque ha-
bent. Illis igitur Hippogy-
pis injunctum est, uti cir-
cumvolantes terram, si quis
peregrinus inveniatur, de-
ducant ad regem. Itaque

- p. 78. καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς ^{f)} εἰκάσας, "Ἕλληνες ἄρα ^{g)}", ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν ^{h)}, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἄερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὅς ⁱ⁾ ἄρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῖν διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθευδὼν ἀναρπασθεῖη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσει τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινόμενην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρόειν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι, ὧν δεόμεθα.
- 12 θα. Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. / καὶ ἡμεῖς ἡρόμεθα, τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαίδων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρ-

f) ἀπὸ τῆς στολῆς] ἀπὸ τῆς θέας καὶ τῆς στολῆς 2954. et 3011. probante *Belino*. g) ἄρα] Ita *Bip.* et *Schm.* scripserunt e 3011. pro vulg. ἄρα. h) ἡμῶν] vulgo omissum addiderunt *Bip.* et *Schm.* e 2954. i) καὶ ὅς] καὶ ὁ δὲ 2954. haud improbante *Belino*.

nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis, conjectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc venitis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, et huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam,

quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, et periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecerō, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interrogantibus nobis, quinam hostes essent, et quae dissidiorum caussa? ille, Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex caussa tali.

ἤ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους ^{k)} συναγαγὼν, βουλήθη ^{p. 79.}
 ἀποικίαν εἰς τὸν Ἐωσφόρον στείλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μη-
 δενὸς κατοικοῦμενον· ὃ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε
 τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον ^{l)} τὸν πόρον ὑπαντήσας ^{m)} ἐπὶ
 τῶν Ἴππομυρμηκῶν. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν
 ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι
 αὐτίς ἐξευγεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι ⁿ⁾ τὴν ἀποι-
 κίαν. ἣν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ
 ὑμῖν ἐγὼ παρὲς τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην
 ὀπλισιν. αὖριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἐξοδον. οὕτως, ἔφη ἐγὼ,
 γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ. Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτοῦ ἔστια- 13
 θέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἑτασόμεθα· καὶ
 γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμικούς· τὸ μὲν
 οὖν πλήθος τῆς στρατιᾶς ^{o)}, δέκα ^{p)} μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ ^{p. 80.}
 τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ
 τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτανισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ

k) ἀπορωτάτους] ἀποροτάτους 2954. l) μέσον] „Sic J.
 et Fl. μέσον reliquae male.“ m) ὑπαντήσας] „ἀπαντή-
 σας Fl. sola.“ Sic etiam Codd. 2954. 3011. et Gori. et Ed.
 Schm. Servavi vulgatam minime contemnendam. Vid. Adnot.
 n) παραγγεῖλαι] παραστείλαι A. 2. ἀποστείλαι 2954. 3011.
 Gori. Bel. Schm. Vid. Adnot. o) στρατιᾶς] στρατείας 3011.
 p) δέκα] „i Fl. quae et reliquos numeros saepe literis tan-
 tum denotat.“

*Collectis aliquando tenuissi-
 mis imperii mei, coloniam
 mittere in Luciferum statui,
 desertum, et inhabitatum a
 nemine. At Phaëthon prae in-
 vidia prohibuit coloniam, in
 media se via obiciens nobis
 in Hippomyrmecibus [Equi-
 formicis.] Igitur tum qui-
 dem superati discessimus; ne-
 que enim apparatu parces era-
 mus. Jam vero denuo inferre
 bellum volo, et coloniam de-
 ducere (edicere). Quod si
 ergo volueritis, in partem ex-
 peditionis meae venite. Vultu-*

*res autem vobis ego praebebo
 de regibus singulos, et armatu-
 ram reliquam. Caeterum cra-
 stino die egrediemur. Ita fi-
 at, inquam ego, quandoqui-
 dem tibi sic videtur. Ac tum
 quidem in convivio ipsius
 mansimus. Postridie ejus
 diei vero mane surgentes,
 in aciem processimus, cum
 prope esse hostem significa-
 rent speculatores. Numerus
 exercitus fuere centum mil-
 lia, praeter calones, et ma-
 chinarios, et pedites, et
 auxilia peregrina: nempe*

p. 80. Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτο ἔστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ἀκύντερα ἔχει, θριδακίνοις ^{q)} φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτοις ^{r)}, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο ^{s)}, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ αὐτῷ καὶ ^{t)} ἀπὸ τῆς Ἄρκτου σύμμαχοι, τριςμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ ^{u)} τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται ^{x)} δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν ^{y)} πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε ^{z)}. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεξωσμένοι ^{a)}, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἑστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν

q) θριδακίνοις] θριδακίνης 2954. 3011. prave. r) τοῦ- τοις] Ita 3011. A. 2. Bel. Schm. vulg. τούτων. Sed τούτους 2954. s) τετάχατο] ἐτετάχατο 2954. 3011. Bel. At vid. Adnot. Pessime B. 3. τετάχατο. t) αὐτῷ καὶ] Quod vulgo omittitur, αὐτῷ, Belino monente, admisi e 2954. 3011. et Gorl. u) δὲ] vulgo desideratum inseruerunt Bip. et Schm. e 3011. x) φέρονται] φαίνονται 3011. male. y) τῶν] abesse vult Bel. et omisit Schm. duce Cod. 2954. Sed τὰ πτερά sunt alae, quae expectari poterant. Et exquisite positus est articulus. z) τοιόσδε] scripsi praeceuntibus vet. Edit. τοιόσδε Reitz. et recentt. a) ὑπεξωσμένοι] ὑποξωσάμενοι 2954.

octuaginta millia Hippogyporum, et viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [jaculatores milii] et Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigies mille Psyllotoxae [pulicisagittarii], quinquagies mille autem Anemodro-

mi [venticursores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent; magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam

Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύ—p. 80.
ριοι, Ἱππογέραννοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἔδεα—p. 81.
σάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύ-
σεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.
Αὕτη μὲν ^{b)} τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ 14
αὕτη· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς
οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμι-
νοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συδράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
ρακας· ἄρδῃκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος ^{c)},
ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, ὅλα τὰ Ἑλληνικά· Ἐπεὶ ^{d)} 15
δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱπ-
πόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ
ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐάνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ
μέσον δὲ ^{e)}, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι ^{f)}· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν
μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχίλιαις μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως.
ἀρχῆναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν

b) Αὕτη μὲν] ἦν addunt 2954. et 3011. probante temere *Belino*, qui idem etiam ex iisdem legi vult αὐτῇ, quippe nesciens αὕτη esse femininum pronominiis οὗτος. c) λέπος] λέπας 3011. male. d) ἐπεὶ] ἐπειδὴ id. e) τὸ μέσον δὲ] τὸ δὲ μέσον 3011. *Bel. Schm.* f) ὡς ἕκαστοι] ὡς ἑκάστοις ἐδόκει *A. P. L.* Nihil mutant *Edd.* in vulgata. ὡς ἕκαστος ἐδόκει

stellis Cappadociae immi-
nentibus venturi, Strutho-
balanorum [*passeriglandium*]
septuaginta millia, Hippo-
geranorumque [*equigrum*]
millia quinque. Hos ego
non vidi: neque enim ve-
nerunt. Ideo neque natu-
ras illorum ausus sum scri-
bere: prodigiosa enim et
incredibilia de illis diceban-
tur. Atque hae Endymio-
nis copiae. Caeterum arma
omnium eadem. Galeae de
fabis: magnae enim apud
illos fabae ac robustae. Lo-
ricae squamatae omnes de
lupinis: lupinorum nempe

pelliculis consutis loricas
sibi faciunt. Impenetrabi-
lis enim ibi nascitur Iupini
pellicula, cornu instar. Cly-
pei et gladii Graecis similes.
Cum vero opportunum jam
esset, aciem formabant o-
jismodi. Dextrum cornu
Hippogypi tenebant, et ipse
rex, qui circa se ipsum ha-
bebat quosque fortissimos;
in his nos quoque: sini-
strum Lachanopteri: me-
diam aciem auxiliares, suum
sibi agmen quique implen-
tes. Peditum ad sexagies
mille millenos ita collocati.
Araneae apud eos multae

- p. 81. Κυκλάδων νήσων ἑκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι
 p. 82. τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἴερα. ὡς δὲ τάχι-
 στα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ^ε) ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἤγετο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνакτος,
 16 τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνθυμον εἶχον οἱ Ἰπ-
 πομόρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ἐστὶ μέγιστα,
 ὑπόπιτρα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεικότα ^h), πλήν τοῦ
 μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν καὶ διπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο
 δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρα-
 σιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ
 τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ⁱ) ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωψι με-
 γάλους ἐποχοῦμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρδακες ^k),
 φιλοὶ τε ὄντες καὶ πεζοί, πλήν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρω-
 θεν γὰρ ἐσφενδόνων φαφνίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ^l) ὁ βλη-

marg. A. 1. W. " Sic et 3011. Sed illud est in 2954. idque pro-
 bante *Belio*. At vid. Adnot. g) δ'] deleri vult *Sol.* sed in-
 juria. Vid. Adnot. h) προσεικότα] προσικότα error
Bip. quem non debebat *Schm.* adoptare. Reliquae enim om-
 nes, et ipsa *Reitz.* recte προσεικότα. i) καὶ οὗτοι] καὶ
 αὐτοὶ 2954. minus bene, ut recte judicat *Bel.* k) Ἀεροκόρ-
 δακες] „*Αεροκόρακες*“ Sic P. A. et J. Ἀεροκόρδακες Edd.
 cett. " Sic et 2594. et 3011. Sed Ἀεροκόρακες A. 2. Vid. om-
 nino Adnot. l) καὶ] „male deest in S. et *Amsl.* adest in

magnaeque nascuntur, Cy-
 cladum insularum singulis
 singulae multo majores. His
 obtexere imperavit interje-
 ctum Lunam inter et Phos-
 phorum aëra. Hoc celeri-
 ter perfecto, paratoque sic
 campo, in eo instruxit pe-
 destrem aciem, quam duceb-
 at Nycterion Eudianactis
 [Nocturnus *Sereni regis*] fi-
 lius, cum tertio collega.
 At hostium sinistram cornu
 tenebant Hippomyrmeces,
 atque in illis Phaëthon. A-
 nimalia autem sunt maxima,
 volucra, formicis nostris

similia, a magnitudine si
 discesseris: maximum enim
 illorum vel duorum jube-
 rum erat. Pugnant au-
 tem non sessores modo, sed
 et ipsa maxime, cornibus:
 dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In
 dextro cornu collocati e-
 rant Aëroconopes, quin-
 quies (*quinguagies*) mille cir-
 citer et ipsi, sagittarii om-
 nes magnis culicibus inequi-
 tantes. Post hos vero Aë-
 rocoraces, levis armaturae
 pedites, sed pugnae ipsi
 quoque . . . E longinquo

Θεὸς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντίχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, καὶ P. 83. δυσωδίας^{m)} τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένηςⁿ⁾· ἐλθόντο δὲ χρεῖν τὰ βέλη μαλάχης ἰσθ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχιμαχοί, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις^{o)} ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων^{p)}· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἴστησαν, οὓς ἐπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων περωτῶν μαχόμενοι. ἔλεγοντο δὲ κᾶκείων^{q)} ὥστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη περικυμῆτης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὄφελον· οἱ σφενδονήται δὲ οὐδ'·) ὅλως παρεγένυντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα

Par. etc.“ m) δυσωδίας] „dysosmias] Sic Edd. δυσωδίας P. et A. et marg. A. 1. W.“ Hoo cum Schm. praetuli, quum praesertim accesserit Codd. duorum Pariss. auctoritas. Ceterum huic voci ex iisdem Codd. praemisi καὶ, quod olim de erat. n) ἐπιγενομένης] ἐγγινομένης 2954. 3011. quod si ne idonea causa praefert *Belinus*. o) μυκητίναις] Ita Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. μυκητίνοις, quod tueri vult *Belinus*. p) ἀσπαράγων] „ἀσπαράγων male Edd.“ q) κᾶκείων] „Nihil mutant J. Pl. H. Ald. Par. κᾶκείων Forst.“ r) οὐδ' οὐδὲ 2954. 3011. Schm.

enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo adeo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare jussi Caulomyces [Caulifungi], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope

hos collocati Cynobalani [Caniglandarii], quos submiserant, qui habitant Sibirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [Nubicentauri]. Verum illi acie jam inclinata venerunt, et utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt: propterea ajunt iratum deinde illis Phaë-

- p. 83. τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτῃ μὲν καὶ Φαέ-
 17 θων ἐπῆει παρασκευῇ. Συμμίζαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα
 p. 84. ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ
 σαλπιστῶν^{a)} χρῶνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν
 Ἡλιωτῶν ἀντίκα ἔφυγεν^{t)}, οὐδ' ἐς χεῖρας^{u)} δεξιόμενον τοὺς
 Ἰππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐ-
 τῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου^{x)}. καὶ ἐπεξῆλθον
 οἱ Ἀεροκῶναιπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦθα
 δὲ κῆκλειων ἐπιβοηθοῦντων, ἔφυγον ἐπικλιναντες^{y)}, καὶ μά-
 λιστα ἐπεὶ ἦσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν^{z)} νενικημέ-
 νους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης^{a)}, πολλοὶ μὲν ζῶν-
 τες ἤλσκοντο^{b)}, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ αἶμα ἔρρει
 πολὺ^{c)} μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρ-
 θρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνεται^{d)}.
 πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταξεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα,

a) σαλπιστῶν] σαλπῖγγων Gorl. an forte σαλπικτῶν; ut alibi certe Lucianus. t) ἔφυγεν] ἔφυγον 2954. 3011. u) ἐς χεῖ-
 ρας] ἐς χεῖρα 2954. minus ex usu. x) ἐπωνύμου] ἐπωνό-
 μῳ 3011. mendose. y) ἔφυγον ἐπικλιναντες] „Alii ἔ-
 παυσαν ἐγκλιναντες Coll. Nihil a vulg. recedunt J. H. Fl.
 Par.“ Ἐγκλιναντες etiam 3011. z) σφῶν] σαφῶς Gorl. a
 γενομένης] γεγενημένης 2954. 3011. probante temere Bel-
 no. b) ἤλσκειτο] Ita Reitz. et recentt. Olim falso ἤλσκ.
 spiritu leni. c) πολὺ] „πολλοὶ male Fl.“ πολλὰ A. a. d)
 φαίνεται] Ita Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. φαίνονται.

thontem, regionem illorum
 igni vastasse. Hoc quidem
 apparatu Phaëthon inibat
 proelium. Cum vero com-
 missa esset pugna, sublatis
 signis, rudituque ab asinis
 utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum)
 certabant. Ac sinistrum He-
 liotarum cornu statim fuge-
 re, cum nec ad manus ad-
 misisset Hippogypus, et
 nos insequi caedibus: dex-
 trum vero illorum cornu si-
 nistram nostram aciem su-
 peravit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad

pedites usque pervenerunt.
 Hic vero et illis subsidio ve-
 nientibus, inclinata acie fu-
 gerunt, et maxime cum sen-
 tirent, suos in sinistro cor-
 nu victos. Cum effuse jam
 fugerent, multi quidem vi-
 vi capti sunt, multi ve-
 ro etiam interfecti, co-
 piosusque tum per nubes
 sanguis fluxit, ut tinctae
 illo, rubicundae viderentur,
 quales apud nos occidente
 sole apparent; tum stillavit
 in terram, adeo quidem ut
 conjicerem ego, numquid
 forte tale quid olim apud

τοιούτου τινός καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, "Ομηρος ὑπέλαβεν p.84 αἵματι ὕσαι °) τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης ι') θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, 18 τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἡγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἔλθειν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θάμαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων περρωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίων °) Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων ὅσαν νεῶς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ η') καὶ ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡ-p.85 γείτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ Τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἦσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἐπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιίναί· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐπιπίπτουσι ι') τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν διώξιν καὶ

°) ὕσαι ι) ἡσαι B. 3. f) Σαρπηδόνης] Σαρπηδόνης A. 2. g) Ῥοδίων] „Ροδίου] Sic J. item A. et P. Ῥοδίων Edd. reliquae.“ Sic et Schol. et Cod. 3011. Cf. Qu. Hist. Conscr. c. 23. h) μὴ τῷ] Communis haec est omnium librorum vet. lectio. Una Reitz. Ed. habet μὴ τὸ, per errorem haud dubie, quem recentt. emendarunt. ι) ἐπιπίπτουσι] Ita Gorr. et 3011. pro vulg. ἐμπέττουσι. Cf. Adnot.

superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus; alterum de pedestri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis specta-

culum, ex alatis equis et hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne oui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt

p. 85: τὰ λάφυρα διεσπεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐ-
 τὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖ-
 στα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρό-
 παια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὕφασ-
 μένον, ἡμεῖς δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξώγησαν. ἦδη
 δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαίδων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων
 ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα εἰς τὸν Ἥλιον αὐθημερόν,
 19 τῷ χεῖρι ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματα. Οἱ δὲ πολιορ-
 κεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μετα-
 ξὺ τοῦ ἀέρος ἀπειρίζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ Ἥ-
 λίου πρὸς τὴν Σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νε-
 φελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἰεργύνει, καὶ νυκ-
 τὶ διηνεκεῖ^k) πᾶσα κατελχeto. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυ-
 μίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς
 περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας¹⁾· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους
 τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ
 ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ᾗθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαίδοντα,

k) διηνεκεῖ] διανεκεῖ Reitz. typorum errore, jam a recentt.
 correcto. 1) βιοτεύοντας] βιοτέοντας A. 2. per errorem.

perturbatos, palantes, et
 in persequendis hostibus
 praedaeque legenda disper-
 sos. In fugam vertunt om-
 nes, ipsumque regem ad ur-
 bem usque persequuntur,
 plerisque volucrum ipsius
 interfectis: tropaea revel-
 lunt, totumque campum ab
 arancis textum percurrunt:
 me vero et sociorum duos
 vivos capiunt. Jamque Phaë-
 thon adest, et rursus alia
 ab illis tropaea statuuntur.
 Nos quidem igitur eodem
 adhuc die ad Solem abducimur,
 manibus ad terga re-
 vinctis filo de araneae tela
 abscisso. Atque oppugnare
 quidem urbem non statuunt,

reversi autem quod interjec-
 tum est aëris muro interpo-
 sito absciderunt, ut splen-
 dor a Sole non jam perve-
 nire ad Lunam posset: jam
 murus ille duplex erat nu-
 bibus constans. Itaque a-
 perta Lunae eclipsis efficie-
 batur, ut perpetua nocte u-
 niversa tegeretur. His cum
 urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit,
 ut demoliretur illam muni-
 tionem, nec rejiceret se de-
 gentes in tenebris: promi-
 sitque tributa pendere, ac
 mittere auxilia, nec amplius
 rebellare, obsidesque harum
 rerum caussa obtulit. Phaë-
 thon autem cum suis concii-

γενομένης δις ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν p. 86. τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις. / Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἑλιώται 20 καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἑλιώτας τὸ διατελίσμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν ^m), ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκαστον χρημάτων ⁿ). τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γὰρ ἄλλους ^o) ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἑλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων ^p), ἣν τις ἐπὶ ῥόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλιωτῶν, δρόσον ἀμφορέας μυρίους καὶ ^q) ὀμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐωσφόρον κοινὴν ^r) ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἄερι ἐπὶ τοῖς μεθορλοῖς. ὤμοσαν δὲ Ἑλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-

m) ἐσβάλλειν] An ἐσβαλεῖν; n) ῥητῶν ἑκαστον χρημάτων] „ῥητοῦ ἑκάστου χρημάτων Fl. Sed vulgatam servant celt. et P.“ ῥητοῦ ἑκάστου χρημάτων 2954. et 3011. o) ἄλλοις] ἀλλήλους 2954. p) ἀλλήλων] „Sic Edd. ἀλλήλοις P.“ q) καὶ] abest a Gorl. r) κοινὴν] κοινῇ 2954.

lio bis habito, priori quidem irarum nihil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus: In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas et sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem,

si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, ejusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, et in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electra, eamque statuunt in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] et Therites [Aestivus] et Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] et Menius

P. 86. 21 πῆς. | Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθύς δὲ τὸ τεῖχος κα-
θηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωκαν. ἐπεὶ δὲ ἀφι-

P. 87. κόμεθα εἰς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν ^{a)}, καὶ ἡσπάζοντο ^{t)}
μετὰ δακρύνων οἱ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτούς. καὶ ὁ μὲν
ἡξίου μείναι τε παρ' αὐτῶ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπὶ-
σχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες
γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἡ-
ξίου ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς ^{u)} τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω
ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἐστιάσας ἐπὶ τὰς ἡμέρας.

22 "Α δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ,
καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
γυναικῶν γενναῖσθαι αὐτούς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις
γὰρ τοῖς ἀρρέσει χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι-
μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτων γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ
τούτων γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύνι, ἀλλ' ἐν ταῖς
γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται
ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά·

s) ἡμῖν] ἡμᾶς 3011. quod Belinus praefert. t) ἡσπάζοντο]
ἀσπάζοντο sola Reitz. u) εἰς] εἰς 3011. Bel. Schm.

[Menstruus] et Polylampes
[Multilucius]. Haec talis
igitur pax facta est. Sta-
timque munitio dejecta, nos-
que captivos reddiderunt.
Cum autem rediissemus in
Lunam, occurrerunt nobis
et cum lacrimis comple-
xi sunt tum socii, tum ipse
Endymion. Et hic quidem
rogabat, maneremus apud
se, et coloniae nos adscri-
bi pateremur, pollicitus, se
nuptui daturum mihi pue-
rum suum: mulieres enim
apud illos non sunt. At ego
nullo modo persuaderi mihi
passus sum, sed demitti
in mare petii. Cum vero
videret, persuaderi mihi non

posse, post septem nos die-
rum epulas dimittit. Quae
autem toto hoc, quo in Lu-
na commoratus sum, tem-
pore nova atque admiranda
animadverterim, ea dicere
jam volo: ac primum illud,
non nasci illos ex mulieri-
bus, sed e viris. Masculis
enim nuptiis utuntur, mu-
lierisque plane nomen igno-
rant. Ad quinque igitur
et viginti annos nubit eo-
rum unusquisque: ab eo in-
de tempore alium ipse du-
cit. Foetum gerunt non in
utero, sed in suris: cum e-
nim conceptus est embryo,
crassescit sura: atque ali-
quanto post dissecta, edu-

ἐκθίντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεκηνότα, ζωοποιοῦσι. δο- p. 87.
 κεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐκείθεν ἦκειν τῆς γαστροκνη-
 μίας τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεϊ-
 ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' ^{α)} αὐτοῖς p. 88.
 ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται ^{γ)}. γίνεταί δὲ τὸν τρό-
 πον τρυῖτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ
 φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκι-
 νον, οἷον φαλλός. ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρ-
 πός ἐστι βάλανοι πηχυαῖαι ²⁾ τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπαν-
 θῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰ-
 δοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένη-
 τες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι ^{α)}, καὶ πλησιά-
 ζουσι τοῖς ^{β)} γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρω- 23
 πος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ ^{ο)} καπνὸς ἰδιαλνόμενος,
 αἴρῃ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνα-
 καύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, πολλοὶ δὲ

α) παρ'] περὶ Schol. γ) Δενδρίται] „Δενδρήται H. sola.“

2) πηχυαῖαι] πηχυαῖοι] „Sic Edd. πηχυαῖαι aliquem lege-
 re *Solanum* addidit, non indicans quis ille sit.“ Cum *Schm.*
secuti sumus Solanum. α) ὀχεύουσι] ὀχετεύουσι 3011. β)
 τοῖς] „Sic etiam cum reliq. J. Fl. Ald. Par. H.“ Τοῖς γα-
 μετοῖς 3011. referente quidem *Belino*. Unde optimo jure *Bipp.*
et Schm. dederunt τοῖς γαμεταῖς, quod etiam *Gorl.* confir-
 mat. c) ὁ] Hunc articulum *Bipp.* et *Schm.* restituerunt e
 3011.

cunt mortuos, expositisque
 hianti ore ad ventum vitam
 conciliant. Videtur autem
 inde ad Graecos descendisse
 surae nomen, quam *surae*
ventrem appellant, quod ea
 apud illos pro ventre gra-
 vida est. Sed hoc majus et-
 iam aliud enarrabo. Genus
 est apud illos hominum Den-
 dritae, [*Arborei*] quod hunc
 in modum nascitur. Testi-
 culum hominis dextrum re-
 sectum in terra deponunt.
 Ex illo deinde arbor enas-
 citur maxima, carnea, phal-

li instar. Habet vero et-
 iam ramos et folia. Fruc-
 tus illius glandes cubitales.
 Has, ubi maturuere, de-
 cerpunt, hominesque inde
 excudunt. Pudenda habent
 adsciticia, eburnea alii, lig-
 nea vero pauperes, iisque
 coeunt, suosque nuptos sub-
 igunt. Cum consenuit ho-
 mo, non moritur, sed fu-
 mi instar in aërem dissolvi-
 tur. Cibus omnibus unus
 est. Accenso enim igne ra-
 nas in prunis assant: sunt
 autem apud ipsos multae

- p. 88. παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἔρι πετόμενοι· ὀπταμένων δὲ ^{d)}), περικαθεσθέντες ^{e)}), ὥσπερ δὴ ^{f)}) περὶ τράπεζαν, λάπτουσι ^{g)})
- p. 89. τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιοῦτ'· ποτὸν ^{h)}) δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀγρὸς ἀποθλιβόμενος εἰς ⁱ⁾) κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιῖς ὥσπερ δρόσον· οὐ μὴν ἀποροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν ^{k)}), ἀλλ' οὐδὲ τέτρηται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς πυγαῖς ^{l)}) παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν ^{m)}), ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκὼ γάρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν πού τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσαττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοῦναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μι-

d) ὀπταμένων δὲ] τῶν βατράχων addunt 3011. et Gorl. aliena auctoritate. e) περικαθεσθέντες] „περικαθεζόμενοι A. P. παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.“ f) δὴ] ἂν Gorl. g) λάπτουσι] κάπτουσι Schol. quod praefert Bel. At magis ridiculum est λάπτειν. Atqui risui h. l. exponuntur Manium silisternia, quae et Charon. c. 22. perstringuntur, ubi vid. *Hemsterh.* Tom. III. p. 469. sq. h) ποτὸν] „Sic cum cett. etiam J. Fl. H. Par.“ i) εἰς] εἰς 3011. Bel. Schol. k) ἀποροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν] ἀποροῦσι ἀφοδευμάτων ἀφοδεύουσι δὲ 3011. foedissima menda. l) πυγαῖς] „ἔδραις A. et M. πυγαῖς P. cum Edd. ceteris.“ „ἔδραις etiam 2954. et 3011. m) ἰγνύσιν] „Ald. ἰγνύαις Coll. Schol.“ In Ald. utraque est, ut in cett. ἰγνύσιν. Suspicio itaque in archetypo *Reitzii* fuisse *Alii* pro *Ald.* ut infra Varr. Lectt. p). Sed longe aliter legitur in Gorl. et 3011. ἐν ταῖς γαστροκνημαῖς ὑπὸ τὴν ἰγνύν· in priori tamen

volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causa secedunt: quin neque iidem, quibus nos, locis per-

forati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri, amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus et sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen ha-

κρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, p. 89. ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰεὶ, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναπλίντοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται δὲ 24 μέλι δορυμύτατον· κῆπειδάν ἢ πονῶσινⁿ⁾, ἢ γυμνάζονται, p. 90. γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδροῦσιν^{o)}, ὥστε καὶ τυρούς ἀπ' αὐτοῦ πηγνυσθαι^{p)}, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάζαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπαρὸν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρυῶν εἰσιν ὥσπερ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασεῖσθαι τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα^{q)} πῆρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστίν· ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἡπαρ^{r)}, φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἐντοσθε^{s)}, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνά,

ἰγνύν. Sensus tandem eodem redit. n) πονῶσιν] „Sic Edd. ὑπνώσιν Ms. B. quem alibi litera R. designat *Solanus*.“ o) ἰδροῦσιν] „Sic A. R. P. αλείφουσιν habent Edd. omnes.“ Sic etiam 3011. et 2954. p) πηγνυσθαι] „*Alii πηγνυται* Coll. Nihil mutant J. Fl. H. Par.“ q) ὅσα] ὥσπερ 2954. et 3011. quod quum *Belinus* praetulisset, *Bipp.* et *Schm.* temere receperunt. Vid. Adnot. r) ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἡπαρ] ἔντερον δὲ οὐδὲ ἡπαρ ἐν αὐτῇ 2954. 3011. s) δασεῖα ἐντοσθε] δασεῖα πᾶσα ἐντοσθε 3011. *Bel.*

bent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi digitum. Supra pedicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, et cum aut laborant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum

et unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: et, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est: aperiri enim ille potest, et rursus claudi. Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus et villosus est, adeo ut etiam

P. 90. 25 ἐπειδὴν διγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις ὑάλλινη, μαλθακὴ· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῇ ὑφαντῇ· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ καὶ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου. ὁμως δὲ καὶ τοῦτο ἔρω· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐ-

P. 91. τοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὄρᾳ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὄρῳσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὅτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε 26 τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἔθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρεάτος, οὗ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρεᾶρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὄρᾳ, ὥσπερ ἑφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἔθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κῆκεῖν οἱ με ἐώρων, οὐκ (ἔτι¹) ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν.

t) [ετι.] deest in 3011. nec negandum esse ineptum. Unde cum

recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa patricula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, et, qui vult, exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdere, commodato acceptis

aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platano-rum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi,

ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς π. 91.
ἐκείσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπα- 27
σάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ^{α)}), ἐμβάντες ^{χ)}) ἀν-
ήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν
θαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην·
ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε ^{γ)}) δὲ ἡμῖν καὶ Ἰπ-
πογύπους χιλόους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημέψαμεν, p. 92-28
προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ Ἐωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ
ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακόν, ἐν
ἀριστερᾷ παρήειμεν ^{z)}) τὸν ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέον-
τες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούν-
των, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν ^{a)}). ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώ-
ραν εὐθαλῆ τε, καὶ πλονα, καὶ εὐύδρον ^{b)}), καὶ πολλῶν ἀγα-
θῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφο-

Schmiedero uncinis inclusi. u) αὐτὸν] „αὐτῶν male *Fl.*
Vulgatae adsentiuntur *J. H. Par.* et *P.*“ x) ἐμβάντες] ἀνα-
βάντες 3011. quod *Belinus* praefert, quo jure, non intelligo.
y) συνέπεμπε] συνέπεμψε 3011. *Belino* probante. z) πα-
ρήειμεν] Ita *Gorl.* 2954. 3011. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg.
περήειμεν. a) ἀφῆκεν] ἐφῆκεν 2954. et 3011. quod, *Belino*
probatum, receperunt *Bip.* et *Schm.* At vid. *Adnot.* b)
εὐύδρον] „Sic *Edd.* omnes et *P.* quin vel *Fl.* εὐύδρον quasi
velit cavere, ne *ἔνυδρον* legas.“

universamque patriam. U-
trum vero illi me quoque
viderint, nondum (non) ha-
beo certo dicere. Quisquis
vero non credit ita rem ha-
bere, si quando et ipse eo
delatus fuerit, vera a me
dici intelliget. Tum igitur,
salutato rege et ipsius ami-
cis, consensa navi solvi-
mus. Dedit mihi etiam do-
na Endymion, duas quidem
togas vitreas, aeneas autem
quinque, et de lupinis ar-
maturam integram, quae in
ceto reliqui omnia. Misit
etiam nobiscum Hippog-
-

pos mille, qui ad quingen-
ta nos stadia deducerent.
Inter navigandum multas
alias praetervecti terras, ap-
pulimus etiam *Luciferae* co-
lonis nuper auctae, egressi-
que aquatum sumus. Inve-
cti deinde in *Zodiacum*, si-
nistrum solem praeterivi-
mus, proxime terram illam
praeternavigantes: neque e-
nim exscendimus, multum
licet cupientibus sociis; sed
non sinebat ventus. Vidi-
mus tamen regionem viren-
tem, pinguem, irriguam,
et bonis multis plenam. Sed

p. 92. ροῦντες παρὰ °) τῷ Φαέθοντι, ἐπέπησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ 29 μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν °). "Ἡδὴ δὲ καὶ οἱ Ἰπ- πύγυποι ἀπεληλύθεισαν °). πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα- λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξύ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ἰάδων ἄερος °), ταπει- νοτέρα μέντοι πολὺ °) τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἀνθρα- πον μὲν οὐδένα °) εὗρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα, διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν °), πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν με- γάλων καὶ δυνατῶν, πάννυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἐκάστω πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνό- ματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προεμμένων ἡ- κούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἡδέικουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ °) ἐκά-

c) παρὰ] abest a Gorl. d) ἀπεχώρησαν] ἀνεχώρησαν 2954. 3011. Bel. e) ἀπεληλύθεισαν] Ita Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. ἀπεληλύθεισαν. Vid. ad Diall. Marr. V, 2. in Varr. Lectt. Exemplis ibi congestis adde nunc etiam παρεστήκεισαν infra c. 33. συγκατήκεισαν Diall. Mortt. XXVII, 7. κεκοινωνή- κεισαν Catapl. c. 12. ἐπεπόνθεισαν De Merc. Cond. c. 1. ἦδεσαν Herodot. c. 1. ἐφίκεισαν Zeux. c. 1. ἐτεθνήκεισαν ibid. c. 11. f) ἀέρος] „Pell. ἀν' ἄστερος?“ g) πολὺ] quod olim in textu deerat, monente Belino, et praeceuntibus Bipp. et Schm. restitui e Codd. 2954. 3011. et Gorl. h) μὲν οὐδένα] Ita 2954. 3011. Bel. Bipp. et Schm. pro vulg. οὐδένα μὲν. i) εἰπεῖν] omittit 2954. ὥς εἰπεῖν mavult Bel. k) ξενίᾳ] ξενίας 2954. 3011.

cum viderent nos Nephelo- centaurs, qui mercede apud Phaethontem militant, in- volarunt in navim, cogni- toque, foedere nos compre- hendi, recesserunt. Jam- que Hippogypi etiam dis- cesserant. Navigaveramus noctem proximam et diem, cursum deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in eam, quae Lych- nopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem, qui Pleiades ambit, et qui Hyades, hu- milior tamen Zodiaco. Ex-

scensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurren- tes, et in foro atque circa portum versantes, parvos alios, et, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum et potentium nu- mero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis et lucernaria suum unicui- que facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces e- mittere: neque ulla nos af- fecerunt injuria, sed ad hos-

λουν· ἡμεῖς δὲ ὅμως φοβοῦμεθα· καὶ ¹⁾ οὔτε δειπνῆσαι, οὐ· p. 93.
 τε ὑπνώσαι τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ
 πόλει πεποίηται, ἐνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ^{m)} κά-
 θηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, κα-
 ταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός
 ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γιγνό-
 μενα ⁿ⁾, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ
 τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. ἐνθα καὶ τὸν ἡμέτερον
 λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτόν, περὶ τῶν κατ' οἶκον
 ἐκνυθάνομην, ὅπως ^{o)} ἔχοιεν· ὁ δέ μοι πάντα ^{p)} διηγῆσατο.
 τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ^{q)}
 ἄραντες, ἐπλέομεν ^{r)} ἤδη πλησίον τῶν νεφῶν. ἐνθα δὴ καὶ τὴν
 Νεφελοκοκκυγίαν ^{s)} πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι Aristo-
phan.
Av. v.
819.
 ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα· βασιλεύει μέντοι αὐ-
 τῶν ^{t)} Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος ^{u)}. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀρι-

- 1) καὶ] abest a B. 3. m) δι' ὅλης νυκτὸς] διὰ νυκτὸς ὁ-
 λης 3011. n) γιγνόμενα] γινόμενα 2954. 3011. o) ὅπως]
 „πῶς marg. A. 1. et P. Nil mutant Edd.“ p) πάντα] ἐ-
 κεῖνα addit 3011. Helino probante. q) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ
 δὲ ἐπιούσῃ 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. r) ἐπλέομεν ἤδη]
 Hanc voculam, quae olim omittebatur, Schmiedero praeceun-
 te, admisi e Cod. 2954. 3011. et Gorl. s) Νεφελοκοκκυ-
 γίαν] „Sic Par. B. 2. (et 1. et 3.) S. et sic Solanus in J.
 correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum Fl. Ald. (1. et 2.)
 et H.“ t) βασιλεύει μέντοι αὐτῶν] βασιλεύει μέντοι
 ἔλεγτο αὐτῶν 2954. 3011. u) Κοττυφίωνος] Κοττυφίω-

pitium nos invitarunt. Nos
 vero nihilo secius timere,
 neque cibum capere, neque
 somnum quisquam nostrū
 audere. Principis aula in
 media urbe exstructa est.
 Hic princeps illorum tota
 nocte sedet, nominatim u-
 numquemque vocans: qui
 non obedierit, morte dam-
 natur, ut stationis suae de-
 sertor. Mors autem est ex-
 stinguī. Astantes nos et-
 iam simul audivimus caus-
 sas lychnorum, quas tardi-

tatis suae dicerent. Hic no-
 strum etiam lychnum agno-
 vi, eumque allocutus, quo-
 modo domi se res haberent,
 interrogavi: isque enarra-
 vit mihi omnia. Noctem
 igitur illam ibi mansimus;
 sed postridie solventes pro-
 pe nubes navigavimus: ibi
 etiam Nephelococcygia [Nu-
 bicuculia] urbe conspecta ad-
 mirati sumus. Nec tamen
 in illam egressi sumus, ven-
 to non permittente. Cae-
 terum regnat apud illos Co-

- p. 93. στοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς; καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστοῦμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα καὶ τὸν Ὁρσανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ^α) δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν^γ) ἐν τῷ αἴρι. καὶ αὐταὶ δὲ πυρώδεις^z) ἤδη, καὶ ὑπερανγείς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 80 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψάνσαμεν, θαυμασίον ὡς^a) ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερχειρόμεν, καὶ δεῖ-
- p. 94. πνον πᾶσιν^b) ἐκ τῶν παρόντων ἰποιοῦμεθα, καὶ ἀποβόλψαντες^c), ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὐσα, καὶ εὐσταθοῦν^d) τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι^e) πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑπο-

vos 2954. 3011. mendose, ut recte iudicare videtur *Bel.* Κορυφίωνος conj. *Græc.* qua non opus est, quum vulgatum nomen satis conveniat. x) γῆ] γῆν Gorl. minus bene. y) τῶν] τὴν 3011. male. z) πυρώδεις] „πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. et marg. A. 1. W. πυρώδεις J. (et A. 2.) πυρώδης *Fl.* πυρώδεις *Ald.* (1.) *Fr. Par.* S. B. 2. (1. et 3.) et H. „συναγγείς 3011. πυρώδεις 2954. Vid. Adnot. a) θαυμασίον ὡς] θαυμασίως 2954. quod optimae lectioni post imperitissimas nugas praeferendum dicit *Belin.* b) πᾶσιν] „deest in *Fl.*“ καὶ πᾶσαν εὐφροσύνην ἐκ τῶν παρόντων ἐκ. 2954. 3011. quae mirifice placent *Belino*, sed frustra. c) ἀποβόλψαντες] „*Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes.“ ἀποβάντες etiam 2954. et 3011. d) εὐσταθοῦν] εὐστατοῦν sola B. 3. e) ὑδατι] εὐδίᾳ 3011. quo longe prae-

ronus Cottyphionis filius [Cornix Merulae]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre pendent, atque ipsae quoque jam igneae et supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in

mare depositi sumus. Cum vero tangeremus jamaquam, mirum quam supra modum delectati et gavisī simus: coenamque omnibus praesenti copia praebuimus, et in mare nos abjicientes natavimus; forte enim serenitas erat, et tranquillum mare. Videtur vero majorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Et enim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orien-

φαινούσης, πρὸς αὐσίχοντα τὸν ἥλιον ἄφρω ὁρῶμεν θηρία p. 94
καὶ κήτη ¹⁾ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἔν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅ-
σον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῆγει δὲ κε-
χρηγὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε πε-
ρικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαίνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῶν
φαλλῶν ²⁾ ὑψηλοτέρους, ὅξεϊς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον
ἀλλήλους προσεπιόντες καὶ περιβαλόντες ³⁾, ἐμένομεν· τὸ δὲ
ἤδη παρῆν, καὶ ἀναφρόφῃσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. οὐ
μέντοι ἔφθη συναράξει ⁴⁾ τοῖς ὀδυνῶσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιω-
μάτων ἢ ναὺς εἰς τὸ εἶσω ⁵⁾ διεξέπεσεν. Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, p. 95:31
τὸ μὲν πρῶτον, σκέτος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐπαρῶμεν· ὕστερον δὲ
αὐτοῦ ἀναχανάτος ⁶⁾, εἶδομεν κύτος ⁷⁾, μέγα, καὶ πάντῃ
πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο
δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία ⁸⁾ συγ-

stat vulgatum, etsi *Belino* secus videtur. f) κήτη] „κῆτη
L.“ g) φαλλῶν] φαλῶν A. 2. φελῶν conj. *Markl.* ad
Max. Tyr. sine idonea caussa. h) περιβαλόντες] „περι-
βάλλοντες] Sic *Fl.* περιλαβόντες ceterae.“ Nos cum *Belino*
περιλαβόντες praetulimus, quod est in 2954. i) συναρά-
ξει] ita e *Fl.* reliquae omnes συναβράξει. Vid. Adnot. k)
εἰς τὸ εἶσω] εἰς τὸ ἔσω conj. *Belin.* l) ἀναχανάτος
ἀναχανάτος 2954 3011. *Belin.* m) κύτος] „κύτος] Sic *Fl.*
κῆτος celt.“ κύτος recte *Schm.* n) πολλὰ θηρία] θηρία
πολλὰ 2954 3011. *Bel. Schm.*

tem solem subito videmus
belluas ac cetos, multos
quidem etiam alios, unum
vero omnium maximum mil-
le et quingentorum stadio-
rum magnitudine: contra
nos autem veniebat hians et
longe ante se mare pertur-
bans, spuma undique allu-
dente, dentes exserens, mul-
tum phallis apud nos excel-
siores, palorum instar om-
nes acutos, et eboris in mo-
dum candidos. Nos igitur
ultimum allocuti et comple-
xi nos invicem, exspectare:

at ille jam adest, et resor-
bens ipsa nos cum navi hau-
rit. Neque tamen dentibus
nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis
illapsa est. Cum vero iptus
jam essemus, primo tene-
brae, neque videbamus quid-
quam. Postea illo hiante,
videmus cetum magnum,
[specum alvi] et latum un-
dique et altum, satis capa-
cem, ut decies mille homi-
num in eo urbs habitaretur.
Projecti in medio et pisces
minores, et animalia multa

P. 95. κεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος, ἣν κατέπιε °) συνιζάνουσα. ὕλη γαῦν P) ἐπ' αὐτοῖς Q), καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἰβεβλαστήκει, καὶ ἐώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περίμετρος °) δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα °). ἣν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ ἀλκυνόνας °), ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύ-

82 οντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἰδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας °) τοὺς ἐταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δείκνον ἐκ

p. 96. τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ Ἐωσφόρου εἰσχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ °) διαναστάντες, εἴ ποτε ἀναγάνοι τὸ

ω) κατέπιε] Sic pro vulg. κατέπιε rescripsi e 3011. et Gori. p) γοῦν] Ita 2954. 3011. Gori. Bel. Bip. et Schm. In reliquis οὖν. q) ἐπ' αὐτοῖς] ἐπ' αὐτῆς 2954. et 3011. quod Belino placet. r) περίμετρος] περίμετρον 2954. et 3011. unde Bel. corrigi vult, τὸ περίμετρον δὲ, perperam: cf. infra cap. 34. et 40. τὴν περίμετρον, (int. γραμμὴν, ut Bernhold. observat ad L. Bos de Ellips. p. 91. Schaefer.) s) τεσσαράκοντα] τεσσαράκοντα 3011. B. L. Schm. σταδίοις αμ. 2954. qui idem est ille numerus. Sed σταδίοις est vitiosum. t) ἀλκυνόνας] Ita, spiritu leni, in vett. Editt. nec non alibi, ut infra II, 40. Ἀλκυνόνας vero in Reitz. et recentt. u) ἀναστήσας] ἀνάστησαντες 3011. 2954. et Gori. profectum a Grammatico quodam. x) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ δὲ ἐπιούσῃ Bel., qui idem tamen vir paullo supra voluerat τὸ περίμετρον δὲ. Deinceps ἀναστάντες 2954.

alia concisa, et navigiorum vela atque ancorae, et hominum ossa, et sarcinae. In medio et terra et colles erant, ut mihi videbatur, de limo, quem glutiebat, considentes. Igitur silva in illis et omnigenae arbores nascebantur, et olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Hal-

cyones, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitationis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus (lignis) excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem copiosae et omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,

πητος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη γ), ἄλλοτε δὲ μόνον P. 96.
 τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθανόμεθα
 φερομένου αὐτοῦ ὀξέως²⁾ πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπει-
 δὴ δὲ ἡδη ἐθαδες³⁾ τῇ διατριβῇ ἐγινόμεθα, λαβὼν ἐπὶ
 τῶν ἐταίρων, ἐβράδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι⁴⁾ τὰ
 πάντα βουλόμενος. οὕτω δὲ ὅλους πέντε⁵⁾ διελθὼν σταδίους,
 εὖρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ⁶⁾, καὶ μετ'
 οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλη-
 σίον τε⁷⁾, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς. ἔτι δὲ καὶ κενὸς ὑλακὴν
 ἡκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἑπαν-
 λιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτη 33
 καὶ νεανίσκῳ μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ
 ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν. ἡσθέντες οὖν

γ) ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη] Vulgo omitteban-
 tur γῆν καὶ, quae inserere placuit cum Schm. e 3011. ubi ta-
 men alio ordine sese excipiunt: ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη ἑωρῶ-
 μεν, quo eodem etiam in 2954. leguntur, omissis tamen et-
 iam illis, quae in Editt. vulgo desunt. Lectionem Cod. Gorl.,
 quam Schm. narrat Tom. II. p. XLI. ἄλλοτε δὲ ὄρη, non sa-
 tis intelligo. 2) ὀξέως] „ὀξέος Fl. male.“ a) ἡδη ἐθα-
 δας] Priorem vocem, duce Schmiedero, recepi e 2954. 3011.
 et Gorl. Mox pro ἐγινόμεθα in Pariss. Codd. ἐγνομεθα, ut
 refert quidem Bel. sed videtur ἐγινόμεθα. ibi legi. b) περι-
 σκέψασθαι] περισκοπήσασθαι 2954. 3011. et Gorl. quam
 lectionem recte Belinus e glossemate repetere videtur. c) ὅ-
 λους πέντε] πέντε ὅλους 2954. Schm. d) ἐπιγραφῇ]
 γραφῇ 2954. 3011. e) τε] δὲ 3011. minus bene, ait Bel.

quoties hiaret cetus, vidi-
 mus alias quidem montes,
 alias coelum solum, saepe
 etiam insulas; sensimusque
 adeo, ferri illum celeri-
 ter in omnes maris partes.
 Cum jam hujus commoratio-
 nis consuetudinem quan-
 dam contraxissemus, assum-
 tis septem sociis, in silvam
 ingressus sum, perspectu-
 rus omnia. Quinque non-
 dum integra stadia progres-
 sus, Neptuni templum in-

veni, ut indicabat inserip-
 tio: neque multo post se-
 pulcra etiam multa, et in
 iis columellas, atque in pro-
 ximo fontem aquae pelluci-
 dae. Ad haec canis latra-
 tum audivimus, et fumus
 apparuit e longinquo. Ha-
 bitationem etiam conjicere
 quandam potuimus. Dili-
 genter igitur progressi, se-
 niori cuidam et juveni ad-
 stitimus, studiose exercen-
 tibus hortum olitorum, at-

- p. 96. ἄμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν ^{f)}· κῆπείνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκὸς, παθόντες, ἄναυδοι παρεστήκεισαν· χρόνον δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη ^{g)}, τίνες ὑμεῖς ἄρα ^{h)} ἐστέ, ὧς ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλλών δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα ⁱ⁾ τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ ^{k)} πάσχομεν, ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ ^{l)} εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ^{m)} ἀνθρώποι νεήλυδες, ὧς πάτερ ⁿ⁾, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ, ὡς ἔχει. πολλὰ γὰρ τις καὶ λάσιος ὁφαίνεται. δαίμων δὲ τις, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς
- P. 97·

f) [ἔστημεν] ἔστημεν, adspirare, in prioribus Edd. omnibus, ad quod corrigendum non opus erat externa auctoritate. Cf. tamen Ver. Hist. II, 6. extr. g) [ἔφη] abest a Gorl. h) ὑμεῖς ἄρα] ἄρα ὑμεῖς 3011. Bel. Schm. i) συννηχόμεθα] συννηχόμεθα Reitz. error typographicus, qui quum a Basetio notabatur in Epist. Crit. p. 141., in Bip. et Schm. textu jam correctus fuerat. k) ὁ] α 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. At Pluralis, meo quidem sensu, Singulari longe est postponendus. Summam enim eorum, quae ipsi accidunt, complectitur senex Singulari numero, intelligitque aut vitae statum, aut mortis. l) πρὸς ταῦτ' ἐγὼ] πρὸς ταῦτα ἐγὼ 3011. Gorl. Bel. Schm. At longe praestat vulgata, vel potius nihili omnino est h. l. καὶ in ἐγὼ. m) τοι] σοι conj. Solan. n) πάτερ] „Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat Solanum; sed nulla Ed. habet. Fl. vero ὧς πάτερ ἀνθρώποι, ita ut ἀνθρώποι bis legatur.“ Alio ordine ἐσμέν, ὧς πάτερ 2954- quem admisit Schm.

que de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul et territi constitimus: et illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati et in terra nutriti marini jam facti

sumus, et cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim et proluxa videbatur. Duxit autem nos genius

ἤγαγε, σὲ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους, ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷ-Ρ-97. δε καθελογμεθα.^ο) τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν^{ρ)} τὴν σεαυτοῦ^{q)} τύχην, ὅστις τε^{τ)} ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθεις. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνφοδόμῃτο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραθεῖς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδονα, καὶ ἰχθύς, ἔτι δὲ^{ς)} καὶ οἶνον ἐγγέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· ἀγῶ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἁέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τᾶλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. 'Ο δ' ὑπερθανμάσας^{ι)}, καὶ αὐτὸς ἐν 34 μέρει τὰ καθ' αὐτὸν^{u)} διεξέρει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὧ ξένοι, Κύπριος· ὀρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος^{x)} μετὰ παιδός, ὃν ὀρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον^{γ)} κομίζων ἐπὶ νεὼς με-

ο) καθελογμεθα] „κατελογόμεθα Fl. sed vulgatam servant J. H. Par. etc. et Cod. P.“ ρ) φράσον ἡμῖν] φρ. γε ἡμῖν 2954. et 3011. quod temere probat Bel. q) σεαυτοῦ] σεαυτοῦ iisd. Codd. r) τε] quod vulgo aberat, restituerunt, monente Belino, Bipp. et Schm. ex iisd. Codd. s) δὲ] τε iisd. Codd. male. t) ὑπερθανμάσας] ὑπὲρ θανμάσας A. 2. u) αὐτὸν] ἐαυτὸν 3011. x) κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος] ἀπὸ τῆς πατρίδος κατ' ἐμπορίαν 3011. γ) φορ-

aliquis, te ut videremus, dis-
cereamusque, non solos nos in
hac includi bellua. Sed enar-
ra tuam nobis fortunam, quā
sis, et qua ratione huc intra-
veris? Ille vero negavit, se
prius vel dicturum nobis,
vel quidquam a nobis quae-
siturum, quam hospitali nos
munere, prout copia jam
esset, impertiisset; assum-
ptosque nos in domum dedu-
xit, quam sibi fecerat usi-
bis satis commodam, et le-
otos in ea struxerat, para-
veratque reliqua. Hic cum
apposuisset nobis olera et

arboreos fructus, et pisces,
vinumque ministrasset, sa-
tisq; interrogavit, quid
nobis accidisset? Hic ego
ordine enarravi omnia, tem-
pestatem, et quae in insula
contigerant, et navigatio-
nem per aëra, et bellum,
et reliqua ad descensum us-
que in piscem. Ille vero
admiratus supra modum,
vicissim ipse suas res enar-
ravit, sic exorsus: Genere,
hospites, sum Cyprius. Mer-
caturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, et
servis multis aliis, in Italiam

- P. 97. γάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἐωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκείθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὀκεανὸν ἀπηνέχθημεν ²⁾, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ αὐτάνδρῳι ³⁾ καταποθέντες, δύο ἡμεῖς ⁴⁾, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν. θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι ⁵⁾, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, P. 98. ἰχθυὺς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρουα. πολλὰ δὲ, ὡς ὁράτε, ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται ⁶⁾. καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν ⁷⁾, καὶ ὄρνεια δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθυὺς ⁸⁾ ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὅποταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ ⁹⁾, σταδίῳν εἴκοσι τὴν πε-

εἶον] φόρτον 2954. et 3011. 2) ἀπηνέχθημεν] „ἀπὴν-
θημεν] Nihil a vulgata abire Fl. J. H. notat Solanus.“ Sed
ἀπηνέχθημεν 2954. Bel. Schm. ἀπηνέχθημεν 3011. et Gorl.
quod nobis eligere placuit. Vid. Adnot. a) αὐτάνδρῳι]
ἀντάνδρῳι Reitz. mendum typographicum. b) ἡμεῖς] μό-
νοι addunt 2954. et 3011. probante Belino. c) δειμάμενοι]
ποιησάμενοι 3011. d) ἡδιστος οἶνος γίγνεται] ἡδύτα-
τος οἶνος γινάσται 2954. et 3011. γινάσται etiam Gorl. e)
καίομεν] καϊόμενον 3011. prave. f) ζῶντας ἰχθυὺς] ζῶν-
τας δὲ ἰχθυῖας 2954. et 3011. minus bene, ait Bel. g) ἀλμυ-
ρὰ] deest in 2954. et 3011.

navigavi, onera varia magna
navi vehens, quam in ore ceti
solutam forte vidistis. Ac ad
Siciliam usque feliciter navi-
gavimus. Inde vero valido
vento abrepti, tertio die in O-
ceanum delati sumus. Hic in-
cidentes in cetum, et viri cum
nave glutiti, duo nos, mor-
tuis reliquis, servati sumus.
Sepultis vero sociis, atque ae-
de Neptuno aedificata, hanc
vitam vivimus, olera in horto
colentes, in reliquo cibo pis-
cibus utentes et arborum fruc-

tibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam ha-
bet multas, de quibus vinum
fit suavissimum. Et fontem
forte vidistis pulcherrimae a-
quae et frigidissimae. Cubi-
lia facimus de foliis, et igne
utimur copioso, et aves aucu-
pio capimus involantes, et vi-
vos piscamur pisces, exeuntes
in branchia belluae, ibi etiam,
ubi volumus, lavamus: nam
et lacus non porro est salsus,
viginti stadiorum ambitu, pis-
ces alens omnigenos, in quo

ρίμετρον^{h)}), ἰχθύς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἣ καὶ νηρόμεθα, p. 98. καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα¹⁾) ἐπτά καὶ εἴκοσι. Καὶ 85 τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα^{k)}· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν^{l)}), καὶ πάροικοι, σφύδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἡ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κῆτει^{m)}); πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξιοι, καὶ τὰς μορ- p. 99. φὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖαⁿ⁾) τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες^{o)} οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγγελυωπὸν, καὶ καρaboπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις· ἦττον μέντοι ἄδικοι εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαῖα δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι^{p)}), συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι^{q)}), καὶ

h) τὴν περίμετρον] τὸ περίμετρον Gorl. i) ταῦτα] „Et hic Fl. J. et H. cum vulg. facere notat Solunus.“ k) δυνάμεθα] ἐδυνάμεθα 3011. *Micyllus*: possemus. Forsan recte. l) ἡμῖν] ἡμῶν 3011. m) κῆτει] κῆτη A. 2. n) οὐραῖα] deest in 2954. et 3011. ergo fortassis etiam praemissa copula. o) Ταριχᾶνες] Τριχᾶνες 3011. et Gorl. p) Θυννοκέφαλοι] „Sic editum ex correctione Solani. Θυννοκέφαλοι J. Ald. (1. et 2.) B. 2. (1. et 3.) H. Fl. *Kynochep. Par. et S.*“ q) Παγουρίδαι] Ita 2954. 3011. et Gorl. unde et *Schm.* recepit pro vulgata forma, minus legitima, Παγουράδαι.

natamus etiam, et in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem et viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum et graves sunt, insociabiles atque feri. Equid enim, inquam, alii quoque sunt in ce- to? Multi vero, inquit, i- que inhospitales, et figura hor- ribili. Occidentales enim par- tes silvae et versus caudam si- tas, Tarichanes [Salzamen-

tarii] habitant, gens anguil- linis oculis, et vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad pa- rietem dextrum, Tritonomen- detes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sini- stra vero Carcinochires [can- crimani] et Thynnocephali [canicipites], qui belli so- cietatem atque amicitiam in- ter se fecere. Mediterranea habitant Paguridae et Psetto- podes, bellicosum genus et

- P. 99. Ψηττόποδες^{r)}), γένος μάχιμον^{s)}), καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ξερημά ἐστι, προσκλυζόμενα^{t)} τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ^{u)} ἔχω, φόρον τοῖς Ψηττόποσιν^{x)} ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντα-
 36 κόσια. Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς^{y)} δὲ χορὴ ὀρεῶν, ὅπως δυνησόμεθα^{z)} τοσοῦτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως
 P. 100. βιοτεύσομεν^{a)}). πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὔτοι πάντες^{b)} εἰσί; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ^{c)} τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἰλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοῦς γε ὠπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἄδεῶς τολοιπὸν^{d)} οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευα-

r) Ψηττόποδες] „Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες Graev. Ψυττόποδες Solan.“ *Gracvii conjecturam, et Gesnero et Wielandio probatam, confirmant Codd. 2954. et 3011. et recepit, monente Belino, Schmiederus.* s) μάχιμον] μαχικόν 3011. t) προσκλυζόμενα] προσκλυζόμενα B. 3. per errorem, ni fallor. u) ταῦτα ἐγὼ] ἐγὼ ταῦτα 2954. 3011. Bel. Schm. x) τρῖς Ψηττόποσιν] Ita 2954. 3011. Belin. Schm. Sed Bipp. receperunt saltem articulum, olim desideratum, nomen ipsum, ut olim factum, ediderunt Ψιττόποσιν. y) ἡμᾶς] „ὑμᾶς Pl. sola“. Ita et 3011. male. z) δυνησόμεθα] „δυνησώμεθα] Ita habere J. Pl. H. B. 2. S. et Par. notat Solanus.“ Sed in δυνησόμεθα consentiunt Codd. 2954. 3011. et Gorl. a) βιοτεύσομεν] „esse constantem lect. notat idem (Solanus).“ Sed Jenson monente ego correxi.“ Scripsit nempe Reitz. βιοτεύσωμεν, et sic etiam Bipp. et Schm. Verum et Codd. Gorl. 2954. et 3011. conspirant cum Edd. vett. omnibus. Vid. Adnot. b) οὔτοι πάντες] πάντες οὔτοι 2954. 3011. c) ὀστᾶ] τὰ ὀστᾶ iidem Codd. d) τολοιπὸν] τὸν λοιπὸν βίον iid.

cursu valens maxime. Orientales vero et vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen hacc ego habeo, Psettopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, et victum quomodo quaeramus. Quot vero,

inquam, hi omnes sunt? Mil-le, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli fu-

ζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι τοῦ φόρου ἢ p. 100. οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες ^ε). ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινάμενος ^ς), ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτοι ^δ) οὖν οἱ Ψηττόποδες ^h), καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεσαν ^ι). Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες ^κ), ἐξοπλισάμενοι ^l), 37 ἀνεμένομεν, λόχον τινα προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. προεῖρητο ^m) δὲ αὐτοῖς ⁿ) ἐν τῇ ἐνέδρῳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παφεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ^ο) ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, (καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο,)

e) ἀπαιτοῦντες] ἀπαιτούντας conj. Belin. f) ἀποκρινάμενος] Ita 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm. pro vulg. ἀποκρινόμενος. g) πρῶτοι] πρῶτον in prioribus Edd. sed πρῶτοι Gorl. quod et Micyllus expressit vertens, primi. h) Ψηττόποδες] Ita Bel. et Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. Ψιττόποδες, et posthac iidem ex iisdem Παγουρίδαι pro vulg. Παγουράδαι. i) ἐπήεσαν] Ita 3011. Belin. Schm. pro vulg. ἐπήεσαν. Cf. supra in Varr. Lectt. ad c. 29. in. notata. k) ὑποπτεύοντες] ἐποπτεύοντες 2954. minus bene, ait Bel. l) ἐξοπλισάμενοι] ..ἐξανλισάμενοι] ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt Coll. Et sic habent marg. A. 1. P. et L. ἐξανλισάμενοι vero est in Coll. ipsis aequae ac in Edd. Ald. (1. et 2.) J. Fl. H. Par. B. 2. (1. et 3.) et S.⁴ Sed ἐξοπλ. habent etiam 2954. 3011. et Gorl. et recepit Schm. Armati vertit Micyll. m) προεῖρητο] Ita 3011. Gorl. Bel. et Schm. pro vulg. εἰρητο. n) αὐτοῖς] τοῖς Gorl. o) κατόπιν] κατόπισθεν 3011. probante Belino. At cf. infra c. 40. Toxar. c. 43. et alia Luciani loca, quae Index suppeditabit.

turi erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primi ergo Psettopodes et Paguridae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo (arma-

ti) expectamus, agmine praemisso virorum quinque et viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque et viginti numero et ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, ani-

- p. 100. ἡντιάζομεν^{p)}), καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ θόμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ^{q)} ὁ κυβερνήτης 38 τρίγλης^{r)} πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα^{s)} τῇ μάχῃ, καὶ p. 101. τρόπαιον ἐστήσαμεν, θάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν πέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγείτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι^{t)}, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ^{u)} τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν^{x)}, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος^{y)} ὥσπερ τὰ σπῆλαια. τρεψόμενοι δὲ αὐτοὺς, ἄτε γυμνῆτας^{z)}, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, το-

p) ἡντιάζομεν] ὑπηντιάζομεν 2954. 3011. q) καὶ] abesse mallet Schm. idque, ut ait, cum Gesnero, e cujus versione id concludere videtur. At scivit haud dubie Gesnerus, καὶ ut saepe, ita et h. l., significare *isque*, quod jam, ut fidelior paullo existeret versio, indicare saltem libuit. r) τρίγλης] „Sic recte Par. B. 2. et S. Τρίγλης majore litera τ male J. Ald. Fl. Fr. H.“ s) ἐπηυλισάμεθα] ἐπηυλισ. jota subscr. sola Reitz. t) Θυννοκέφαλοι] „Θυννοκ. B. 2. (nec non 1. et 3.) Κυνοκέφ. reliquae.“ u) περὶ] παρὰ 2954. 3011. x) προσεμίξαμεν] συνεμίξαμεν iid. y) κῆτος] κύτος conj. Wesseling. ad Diodor. p. 158. quae placuit Schmiedero. z) γυμνῆτας] ὄντας addunt 2954. et 3011.

moseque et fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum et septuaginta: de nostris vero unus (*isque*) gubernator, costa triglae trajectus a tergo. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, (*reli-*

qui) cognita re, adsunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, cam-

λοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας 101. 39
ἀποστέλλαντες, νεκρούς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέ-
γοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χω-
ρήσαντες ἐπ' αὐτούς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν
Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὥς εἶδον τὰ γινόμενα ^{a)}, διαδρα-
μόντες ^{b)} ἐκ τῶν βραγχιῶν, ἀφῆκαν αὐτούς ^{c)} εἰς τὴν θά-
λατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν
τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατοικοῦμεν ^{d)}, τὰ πολλὰ
γυμνασίους τε καὶ κυνηγεσίους χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες,
καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως,
ἐφείμεν τοῖς ἐν δεσποτηρίῳ μεγάλῃ καὶ ἀφύκτῳ ^{e)} τρυφῶσι,
καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διη-
γάγομεν ^{f)} τὸν τρύπον. Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἑσταμέ- 40
νου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ
τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς
τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, p. 102.
ὥς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος ἡκού-

a) γινόμενα] γινόμενα iid. b) διαδραμόντες] δια-
δράντες iid. hand improbane Belino. c) αὐτούς] „αὐτοὺς
Edd.“ d) κατοικοῦμεν] κατοικοῦμεν 3011. e) ἀφύκτῳ]
„Sic jam recte Edd. Conf. supra Diall. Deor. XVII. et Quom.
Hist. c. 62.“ f) διηγάγομεν] Ita 2954. In prioribus hac

pum obtinuimus. Neque
multo post, caduceatoribus
missis, et mortuos tollunt,
et agunt de amicitia. Sed
nobis non placuit foedus:
quin postridie ejus diei con-
tra illos profecti confertim
omnes delevimus, praetet
Tritonomendetas. Hi enim,
quid fieret animadverso,
cursu petitis branchiis, in
mare inde desilierunt. Nos
vero tota lustrata regione,
quae jam vacua esset hosti-
bus, reliquo tempore metus
expertes habitabamus, ex-
ercitationibus multum uten-
tes et venatu, vineasque co-

lentes, et fructum compor-
tantes ex arboribus; et in
universum similes videba-
mur hominibus in magno
quodam carcere, unde fuga
non est, delicate viventibus
et solutis. Annum igitur
et menses octo ad hunc mo-
dum vixeramus. Sed noni
mensis die quinto decimo,
circa secundam oris aper-
tionem, (semel enim in sin-
gulas horas hoc faciebat ce-
tus, ut illis hiatibus signa-
re horas possemus) circa
secundum ergo, ut dicebam,
hiatum multus subito cla-
mor, tumultusque exaudi-

p. 102. ετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀναιρ-
 πύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐνδοτέ-
 ρω^g) τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν^h) ἐγὼ εἶδον
 θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαί-
 ους τὰς ἡλικίαςⁱ), ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ
 ἐπὶ^k) τριηρῶν. οἶδα μὲν^l) ἀπίστοις εἰκότα ἱστορήσων, λέ-
 ξω δ'^m) ὁμῶς. Νῆησαι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψη-
 λαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρονⁿ). ἐπὶ δ'
 αὐτῶν ἑπλέον τῶν ἀνδρῶν ἑκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ἑκα-
 τόν^o). τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι,
 ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις^p),
 καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐλ. ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμ-
 νης, ὡς ἐδόκει. κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰσπῆκει, χαλ-

Editionibus διγγομεν, contra orationis castigatae legem. g) ἐνδοτέρω] Ita 2954. et 3011. probante *Belino*. Olim lege-
 batur ἐντός. h) ἀπάντων ὧν] „Sic dedi monente *Solano*.
 Nam Edd. absurde ἅπαντα ὧν.“ Confirmavit *Solani* conjectu-
 ram Codex Gorl. quam etiam recentt. secuti erant. i) τὰς
 ἡλικίας] „τὴν ἡλικίαν P. et marg. A. 1. W. Vulgatae ad-
 sentiuntur J. Fl. H. Ald. Par.“ k) ἐπὶ] deest in Gorl. l)
 μὲν] μὲν οὖν 3011. et Gorl. m) λέξω δ'] λέγω δὲ iid. unde
 δὲ certe recepit *Schm.* n) τὴν περίμετρον] τὸ περ. 3011.
 2954. *Bel.* Cf. supra cap. 31. extr. o) ἑκατόν] cum *Schm.*
 recepi e 2954. et 3011. pro ὀκτώ. p) κυπαρίσσοις αὐτο-
 κλάδοις μεγάλαις] κυπαρίττοις μεγάλοις αὐτοκλάδοις 2954.
 3011. e quibus *Schm.* monente *Belino*, priorem saltem vocem
 recepit.

tur, qualis celeusmatum at-
 que remorum. Perturbati
 ergo erepsimus in ipsum os
 bestiae, stantesque intra
 dentes conspicimus spectacu-
 lum omnium, quae vidi e-
 go, maxime admirabile, ho-
 mines magnos quantum est
 dimidium stadium, magnis
 in insulis tanquam triremi-
 bus adnavigantes. (Novi,
 me incredibilibus similia
 referre; dicam tamen.) In-
 sulae erant longae illae qui-

dem, sed non vehementer
 altae, stadiorum circiter
 centum ambitu. In his na-
 vigabant virorum illorum ad
 centum et viginti. Horum
 porro alii ad utrumque in-
 sulae latus deinceps assiden-
 tes, ut remos trahebant cu-
 pressos magnas ipsis cum
 ramis atque foliis. In poste-
 riori vero parte, in puppi,
 ut videbatur, gubernator
 excelso in colle stabat, ae-
 neum tractans gubernacu-

κοῦν^{α)} ἔχων πηδάλιον, πέντε σταδίων^{β)} τὸ μήκος. ἐπὶ δὲ p. 102, τῆς πρώτης, ὅσον τεσσαράκοντα ὀπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἰοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πύρ ἦν, καὶ ἐκαίετο^{γ)}, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος^{δ)} ἐμπύπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούση^{ε)} ἐν ἐκάστη, ἐκόλπον τε αὐτήν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον^{ς)}, ἥ^{ς)} ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελυεστής δ' ἐφεισθήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὁξέως ἐκινουῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων, Τὸ μὲν 103. 41 οὖν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐμβληθεῖσαι^{ζ)} κατεδύοντο αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώ-

- γ) χαλκοῦν] χαλκίον 2954. et 3011. ρ) πέντε σταδίων] „σταδιαῖον] Sic recte J. H. Par. et B. 1. (nec non A. 1. et 2.) σταδιαῖον male B. 2. (et 3.) πέντε σταδιαῖον Fl.“ πεντασταδιαῖον 3011. Bel. πέντε σταδίων 2954. Hunc ego secutus sum, quia non intelligo, unde, nisi ab auctore ipso, numerus iste in aliquot exemplaria venire potuerit. s) ἐκαίετο] ἐκάετο 2954. t) ὁ ἄνεμος] Articulum vulgo praetermissum, imponente Belino, restituerant Bijp. et Schm. e 3011. υ) ἐνούση] οὔση 2954. et 3011. quod Schm. imprudenter, opinor, admisit. x) ἐκόλπον — τὴν νῆσον] ἐκόλπον τὴν νῆσον καὶ αὐτήν 2954. y) ἥ] „Sic J. item Codd. P. L. ol Fl. Par. Ald. H. etc.“ ἡ ἐθέλοι (pro vulg. ἐθέλει) 2954. et Gorl. ἐθέλοι etiam B. 1. et 3. unice recte, licet Belino Soloecismus videatur inesse in Optativo. z) ἐμβληθεῖσαι] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ἐβληθεῖσαι.

lum quinque stadiorum longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim ignis erat,isque afdens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, at-

que insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, et pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu (conflictu) vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in

p. 105. ρας τεταγμένοι ^{a)}), πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες ^{b)}), καὶ ἀναιροῦντες. ἐξώγει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολυπόδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν ^{c)}). οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον ^{d)}). ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίρωσκον ὀστρεοῖς τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ 42 σπόγγοις ^{e)} πλεθραιοῖς. Ἦγετο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκενταύρος, τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο, ὥς ἑδόκει, λείας ἔνεκα· ἔλεγτο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι ^{f)}), ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβρωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε ^{g)} τῶν πολέμιων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αὐτὸ δὲ λοιπὰ, πρῦμναν κρουσάμεναι, ἔφρευον ^{h)}). οἱ δὲ, μέχρι

a) τεταγμένοι] παρατεταγμένοι 3011. Gorl. quod non displicuit Belino. b) ἐπεμβαίνοντες] ἐπιβαίνοντες 2954. 3011. c) ἐπερρίπτουν] „ἐπερρίπτουν male J.“ d) κατεῖχον τὴν νῆσον] κατ. αὐτὴν τὴν νῆσον 3011. unde Bel. vult κατ. αὐτὴν καὶ τὴν νῆσον, admodum jejune. e) σπόγγοις] „Sic etiam esse in J. H. et H. notat Solanus.“ Gisb. Koen. ad Gregor. Cor. p. 64. conj. κόγχοις, quod expressit Massieu. improbantibus Belino, Wielandio et Schaefero ad Gregor. l. l. Cf. Adnot. f) ἐληλακέναι] ἐμηλακέναι Reitz. operarum errore. g) τε] deest in 2954. et 3011. et omissum adeo a Schm. monente Belino. Sed referendum ad sequentia καὶ ἄλλας τρεῖς, et retinendum: non solum — sed etiam. h) ἔφρευον] ἔφρυ-

prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, et eodem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea, quae singula plastrum implerent, et jugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [Maris potor]. Pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur, cum inclamarent sibi invicem, et regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri milites, atque insulas hostium demergunt centum circiter. et quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt:

sopotes [Maris potor]. Pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur, cum inclamarent sibi invicem, et regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri milites, atque insulas hostium demergunt centum circiter. et quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt:

τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυά- p. 103.
για, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ξαντῶν ἀνείλοντο. p. 104.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκον-
τα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ¹⁾ ἀνασταυρώσαντες.
ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠύλισαντο, ἐξάψαν-
τες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια ^{k)}, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὀρμισάμε-
νοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλας, ὑάλλιναις, καρτεραῖς.
τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ^{l)} ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους
θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ παιᾶ-
νας ^{m)} ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμε-
να ⁿ⁾).

γόν 3011. *Bel. Schm.* male. i) νῆσον] νήσων 2954. et 3011.
probante *Belino* sine idonea causa. k) ἀπόγεια] Sic 2954.
3011. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg. ἀπόγεια. Cf. *Hermot.* c. 28.
l) θύσαντες] θήσαντες B. 3. m) παιᾶνας] παιᾶνας A.
2. n) γιγνόμενα] „γινόμενα Fl. Prius vero est in J. H.
Ald. Par. Fr. S. etc.“ γινόμενα *Gorl.*

Hi vero aliquo usque eos
persecuti, sub vesperam con-
versi ad naufragia, plera-
que in suam potestatem re-
dederunt, et receperunt sua:
nam ipsorum quoque insu-
lae octoginta non minus
submersae fuerant. Statue-
runt vero tropaeum pugnae
insularis, una insularum
hostilium in capite ceti sus-
pensa. Illam igitur noctem

circa belluam, revinctis ab
ea retinaculis, et jactis cir-
ca ancoris, transegere: nam
ancoris quoque utebantur
magnis, vitreis, validis.
Postridie vero re sacra in
ceto peracta, sepultisque in
eo suis, solverunt laeti, et
velut paeanas canentes. Ista
sunt circa insularem pug-
nam gesta.

p. 104.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1 Τὸ δ' ^{a)} ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κῆτει δία-
ταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐξήτουν, δι' ἧς
ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν, διορύ-
ξαι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκό-
πτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν
ἤνυόμεν, τοῦ μὲν ^{b)} ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα, τὴν δὲ ὕλην
καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθανεῖν ^{c)}. εἰ δὲ
τοῦτο γένοιτο, βρῶδιά ἔμελλεν ἡμῖν ^{d)} ἔσθθαι ἢ ἔξοδος. ἀρξά-
μενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐράων, ἔκαλομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ
p. 105. καὶ νύκτας ἴσας ^{e)} ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὁγδόῃ δὲ
καὶ ἐννάτῃ ^{f)} συνλεμεν ^{g)} αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γούν

a) δ'] δὲ 1954. b) μὲν] quod in prioribus Edd. deest, ex
Aug. et Gorl. restitui. c) ἀποθανεῖν] „ἀποθανεῖν ἔμελλε
Forst. frustra.“ d) ἔμελλεν ἡμῖν] ἡμῖν ἔμελλεν 2954. e)
νύκτας ἴσας] ἴσας νύκτας idem. f) ἐννάτῃ] Ita B. 1. 3.
Reitz. et recentt. sed ἐνάτῃ A. 1. et 2. g) συν[ε]μεν] συν-

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

Ab hoc inde tempore cum
non amplius ferrem illam
in ceto vivendi rationem,
et commoratione illa grava-
rer, exeundi aliquam ratio-
nem machinabar. Ac pri-
mo quidem placuit dextro
pariete perfosso aufugere:
jamque excidere illud coe-
peramus. Cum vero ad quin-
que stadia progressi nihil

efficeremus, fodiendi consi-
lio abjecto, incendere sil-
vam statuimus: ita quippe
morituram belluam, quo fa-
cto facilem nobis futurum
exitum. A caudinis igitur
partibus initio facto eam in-
cendimus: ac septem dies
totidemque noctes non sen-
sit ardorem, octavo autem
nonoq̃ue aegrotare eum in-

ἀνέλασκε· καὶ εἶποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνένυε. δεκάτῃ δὲ καὶ p. 105.
 ἐνδεκάτῃ τέλειον ἀπενεκροῦτο^h), καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκά-
 τῃ δὲ μύγεις ἐνοήσαμενⁱ), ὥς, εἰ μὴ τις χανόντος αὐτοῦ ὑπο-
 στηρίξει τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλείσαι, κινδυνεύ-
 σουμεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὲ τὸ
 στόμα μεγάλαις^k) δοκοῖς διερείδαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζο-
 μεν, ὕδωρ τε ὡς ἐνι^l) πλείστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπι-
 τήδαια. κυβερνήσειν^m) δ' ἔμειλλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπι-
 ούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκειⁿ). Ἡμεῖς δ' ἀνεκλύσαντες τὸ 2
 πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ^o) ἐκ τῶν
 ὀδόντων ἐξάψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν Θάλατταν· ἐπα-
 ναβάντες^p) δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι^q),

ίσμεν 2954. probante *Belino*. h) ἀπενεκροῦτο] ἀπενε-
 κρωτο 2954. 3011. *Bel. Schm.* ἀπενενέκρωτο *Gorl. et Aug.* At
 Plusquamperfecto ob sequentem narrationem non est hic lo-
 cus. Rectius Imperfectum tuitae sunt Edd. vet. i) ἐνοή-
 σαμεν] ἐνενοήσαμεν 2954. 3011. *Aug.* quod, momente *Be-
 lino*, recepit *Schm.*, minus, opinor, prudenter discrimen ver-
 borum respiciens. k) μεγάλαις] „μεγάλοις *Th. Mag.* ma-
 le. Femin. gen. recte *Luciani* Edd.“ Illud tamen in 2954.
 et 3011., unde nonnihil momenti addi videtur *Thomae* prae-
 cepto de ancipite hujus vocis genere, de quo adenhdns est
Schaefer. ad *Apollonii Rh. Schol.* p. 206. Ceterum in iisdem
 illis *Codd.* *Pariss.* haec alio ordine in textu leguntur: μεγ.
 δοκ. τὸ στόμα ἐκ. l) ὡς ἐνι] Ita 2954. haud refragante *Be-
 lino*, pro vulg. ὡς ὅτι, quae saltem conjuncta *Lucianus* scrip-
 sisse non videtur. m) κυβερνήσειν] κυβερνήσεν 2954. 3011.
 n) τεθνήκει] ἐτεθνήκει sola *B. 3.* o) καὶ] quod vulgo
 abest, *Belino* jubente, restituerant *Bippi.* et *Schm.* e 2954. et
 3011. ad quos accesserunt jam etiam *Aug.* et *Gorl.* p) ἐπα-
 ναβάντες] *Bel.* et *Schm.* ex iisdem, excepto *Gorl.* pro vulg.
 ἐπιβάντες. q) τῷ Ποσειδῶνι] absunt ab *Aug.*

telleximus: hiabat enim tar-
 dius, et, si hiaret, statim
 os clauderat. Decimo un-
 decimoque plane jam ad
 mortem spectabat, atque o-
 lebat male. Duodecimo vix
 tandem animadvertimus, ni-
 si quis illo hiantē discunea-
 ret maxillares, quo minus
 claudere illos posset, peri-
 culum esse, ne inclusi in
 cadavere una periremus. I-

taque ore illius magnis tra-
 bibus discuneato, navem
 paravimus, et aqua quam
 plurima imposita, et neces-
 sariis reliquis: gubernatu-
 rus autem erat Scintharus.
 Proxima luce cetus quidem
 jam erat mortuus. Nos ve-
 ro extractum navigium, et
 per dentium interstitia tra-
 ductum, suspensumque e
 dentibus placide in mare de-

- p. 105. αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας ^r) τρεῖς ἐπαυλίσάμενοι, (νη-
νεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν
ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ
τὰ σώματα καταμετροῦντες ^s), ἔθauμάζομεν. καὶ ἡμέρας ^t) μὲν
τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφο-
δροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' ^u) αὐτοῦ πᾶν
ἐπάγῃ τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς ^v) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βό-
θος, ὅσον ἐς ^x) τετρακοσίας ὀργυίας ^y)· ὥστε καὶ ἀποβάν-
τας ^z) διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύ-
ματος φέρειν οὐ δύναμενοι, τοιοῦνδε τι ἐπενοήσαμεν ^a). (ὁ δὲ
τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ
ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμειναμεν ἡμέρας
τριάκοντα, πῦρ ἀνακαλόντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὐ-
ρίσκομεν δὲ ^b) ἀνορύττοντες. ἐπειδὴ ^c) δὲ ἤδη ἐπέλειπε ^d) τὰ

r) ἡμέρας] τε addit Gorl. minus concinne. s) καταμε-
τροῦντες] μετροῦντες Gorl. t) ὑπ'] „ἐπ' Fl. Nihil mu-
tiant J. H. Pur. Ald.“ ἀπ' Aug. non male. u) ἐξεπιπολῆς]
ἐπιπολῆς Gorl. correctio cuiusdam Atticistae, respicientis ad
Soloecist. c. 5. Sed cf. Nigrin. c. 35. x) ἐς] ἐπὶ 2954. et
3011. y) ὀργυίας] Sic recte Edd. vet. ὀργυίας male Reitz.
et recenti. z) ἀποβάντας] ἀποβάντες 2954. et 3011. a)
ἐπενοήσαμεν] τοιοῦν δὲ ἐποιήσαμεν 3011. ὑπενοήσαμεν B. 3.
b) εὐρίσκομεν δὲ] αὐτοὺς addunt 3011. Gorl. Aug. Bel.
Schm. At rectius abest, meo quidem sensu. c) ἐπελάδη]
Ita 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. pro vulg. ἐπέλ. d) ἐπέλειπε]
ἀπέλειπε 2954. 3011.

misimus. Tum tergo con-
scenso, sacraque re Neptu-
no facta, ibidem prope tro-
paeum commorati triduo,
quod malacia esset, quarto
solvimus. Hic in multis
de navali illo proelio mor-
tuos incidimus, offendimus-
que, ac dimensi corpora
cum admiratione sumus. Ac
dies quidem aliquot navi-
gavimus aëre temperato usi:
deinde borea flante vehe-
menti, frigus magnum ori-
tur, a quo totum mare con-
gelatur, non in extremitate

modo, sed in profundum
etiam ad trecentos circiter
passus, ita ut egressi per
glaciem discurreremus. Du-
rante autem vento, cum fer-
re non possemus, tale quid
excogitamus, consilii auc-
tore Scintharo. Effosso in-
tra aquam specu maximo,
triginta in hoc dies mansi-
mus, accenso igni, in cibo
utentes piscibus, quos in-
ter fodiendum invenieba-
mus. Deficientibus vero jam
necessariis, aggressi (egres-
si) navem gelu firmatam ex-

ἐπιτήδεια, προσελθόντες *), καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνα- P. 106.
σπασάντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁθόνην, ἐσφυρόμεθα ὥσπερ
πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγον διολισθαίνοντες.
ἡμέρῃ δὲ πέμπτῃ ἀλλὰ τε ἤδη¹⁾ ἦν, καὶ ὁ πάγος ἔλυετο, καὶ
ὔδαρ πάντα αὐθις ἐρίγγετο. Πλεῦσαντες δὲ²⁾ ὅσον τριακο- 3
σίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'
ἧς ὔδαρ λαβόντες (ἐπελελοίπει³⁾ γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους
ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι
τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχαν, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος
ἐμβαίνομεν⁴⁾, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος, καὶ νήσος ἐν αὐ-
τῷ ἐφαίνετο λευκῇ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νήσος, τυρὸς
μέγιστος, πάνυ⁵⁾ συμπεπηγῶς, ὥς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμά-
θομεν, σταδίων ἐικοσιπέντε τὸ περίμετρον⁶⁾. αἱ δ' ἀμπελοι,
βοτρυῶν πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπε-
θλίβομεν⁷⁾. ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλα-

e) προσελθόντες] Olim προσελθ. Sed Solani conjecturam
προσελθ. confirmarunt Codd. Pariss. f) ἤδη] quod vulgo
defecerat, e Codd. Pariss. monente *Belino*, restituit *Schm.*
Accedit et *Gorl.* g) δὲ] οὐν *Schm.* e 2954. et 3011. h) ἐπε-
λελοίπει] ἀπελελοίπει *Gorl.* i) ἐμβαίνομεν] ἀνεβαίνο-
μεν 3011. k) πάνυ] abest a *Gorl.* l) τὸ περίμετρον]
Ita 3011. 2954. *Gorl.* et *Schm.* pro vulg. τὸ μέγεθος. m) ἀπε-
θλίβομεν] ἀποθλίβοντες ἐπίνομεν 2954. 3011. *Aug.* et *Gorl.*
quae nimis, ut mihi videtur, placuerunt *Belino* et *Schm.*

trahimus, passoque velo,
vehimur quasi navigantes
levi blandoque motu laben-
tes per glaciem. Quinto in-
de die aestus fit, solvitur
glacies, in aquam redeunt
omnia. Trecenta ferme sta-
dia navigaveramus, cum de-
lati sumus ad insulam par-
vam ac desertam. Hic aqua
hausta, jam enim defecerat,
confectisque sagittarum ope
silvestribus duobus bubus,
rursum navigavimus. Hi
vero tauri non in capite ha-
bebant cornua, sed, quod

Momus censebat, sub ocu-
lis. Non ita multo post in
pelagus intramus non aquae
illud, sed lactis. Insula in
eo conspiciebatur, plena vi-
tibus. Erat autem haec in-
sula, caseus maximus plane
compactus, uti postea eden-
do experti sumus, stadio-
rum quinque et viginti ma-
gnitudine (circuitu): vites
porro uvis indutae. Verum
non vinum inde, sed lac ex-
pressimus. Aedes in media
insula exstructa erat Gala-
teae [*Lacteae*] Nereidis, quod

- p. 106. τείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δ' οὖν ⁿ⁾ χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ^{o)} ἡμῖν καὶ σιτίον ἢ γῆ πα-
 p. 107. ρεῖχε ^{p)}, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα ^{q)}). βασιλεύειν δὲ
 τούτων τῶν χωρίων ^{r)} ἐλέγτο Τυρῶ ἢ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν
 ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ^{s)} ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ
 ἔκτη ἐξωρμίσσαμεν ^{t)}, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειο-
 κύμονος δὲ οὐσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες,
 οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ^{u)}
 ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους δια-
 θέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ
 μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν ^{x)}. ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον·
 ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἰθαυμάζο-
 μεν ^{y)} οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ^{z)} ὑπερέχοντας

n) δ' οὗν] Ita 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. pro vulg. οὖν. o) μὲν] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Bip. Schm. Olim τε. Ceterum ἡμῖν deest in Gorl. p) παρέρχε] „ὑπῆρχε Fl.“ Ita etiam Gorl. et Aug. non sane pessime. q) τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα] γάλα τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν 2954. 3011. Bel. τὸ γάλα τὸ ἐκ τ. β. Aug. r) τούτων τῶν χωρίων] τῶν χωρίων τούτων 2954. τῶν ἐπιχωρίων 3011. s) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm. t) ἐξωρμίσσαμεν] ἐξωρμήσαμεν 2954. 3011. ab ἐξορμᾶν, quo verbo eadem ratione ac vi, qua h. l. est, etiam Thucydides usus est VII, 14. ubi vid. Duker. u) κυανῷ] κυανῶ 3011. x) μόνων τῶν ποδῶν] τῶν ποδῶν μόνων 2954. 3011. y) ἰθαυμάζομεν] ἰθαυμάσαμεν Gorl. et Aug. z) ἀλλ'] ἀλλὰ 2954.

indicabat inscriptio. Quam-
 diu igitur ibi mansimus, ci-
 bum pariter atque opsonia
 terra nobis praebebat, potum
 vero lac de uvis. Regnare
 his regionibus dicebatur Ty-
 ro [Casca] Salmonei filia,
 hunc sibi honorem, post-
 quam hinc discessit, nacta.
 Morati in insula dies quin-
 que, sexto solvimus, aura
 quidem nos quadam prose-
 quente, non nisi levibus ta-
 men fluctibus moto mari.

Octavo die, non jam lacteo
 navigantes, sed salso mari
 et caeruleo, videmus homi-
 nes multos per mare curren-
 tes, omni ex parte nobis si-
 miles, corporibus et statu-
 ra, pedibus solum excep-
 tis: hos enim habent ex
 subere, a quo nempe etiam
 appellantur, puto, Phello-
 podes [suberipedes.] Mira-
 mur igitur, cum videmus,
 illos non mergi, sed emi-
 nentes super fluctus, ac si-

ταῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, P. 107.
καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγον τε ^{a)} εἰς Φελλῶ
τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγασθαι· μέχρι μὲν δὴ ^{b)} τινος συνω-
δοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ,
ἐβράδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξαμένοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ
νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν
ἐκτεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλῳ καὶ στρογγύλῳ ^{c)} φελ-
λοῦ κατοικοιμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον-ἰν δεξιᾷ πάντα
μύγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ^{d)} ἀνε-
καίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρώραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, 5
σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἑλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον
τε ἡμεν, καὶ θανμαστὴ τις αὔρα περιέπνενυσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα,
καὶ εὐώδης, οἷαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν ^{Herodotus}
τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδων, καὶ ναρκίσ- ^{III, 113.}
σων, καὶ ὑακίνθων ^{e)}, καὶ κρίνων, καὶ ἰων, ἔτι δὲ μυρρί-
νης ^{f)}, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ

a) τε] δὲ 2954. et 3011. b) δὴ] οὖν iidem. c) καὶ στρογγύ-
λῳ] desunt in 2954. d) ἀπ' αὐτῶν] Haec verba vulgo
omissa, auctoribus Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug., suasore
Belino, ducibusque Hipp. et Schm. contexto sermoni inserere
placebat. Deinceps temere Bel. scribi jubet ἀνεκαίετο. e) ἀ-
πὸ ῥόδων — ὑακίνθων] Vulgo Singulari numero, ἀπὸ
ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου. Sed pluralia dedit Schm.
ad exempla Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Aug. accedit.
Expresserat eadem Micyllus. f) μυρρίνης] Ita 2954+ 3011.

ne metu viam facientes. At-
que adeunt nos etiam, et
Graeca lingua salutant, di-
cuntque, in suam se patri-
am Phello [suberiam] con-
tendere. Et aliquousque
juxta currentes nobiscum
iter faciunt: deinde diversi
abeunt, felicem nobis na-
vigationem precati. Post
paullo insulae apparent mul-
tae: in proximo ad sinistram
Phello, in quam illi festi-
nabant, urbs in magno et
rotundo subere aedificata:
at e longinquo et dextro-

sum magis quinque maxi-
mae atque altissimae, in
quibus ignis ardebat mul-
tus. Versus proram lata u-
na et humilis, stadiis di-
stans non minus quingen-
tis. Jam vero prope era-
mus, et aura circa nos spi-
rabat admirabilis, 'suavis,
et odora, qualem Herodotus
historicus spirare ait a feli-
ci Arabia. Quale enim a
rosis, et narcissis, et hya-
cinthis, et liliis, et violis,
myito praeterea et lauro,
atque vitis flore, tam suave

- p. 108. προσέβαλλεν ἡσθόντες δὲ τῇ ὁδμῇ^{g)}, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνόμεθα^{h)}. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρώμεν^{l)} λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας^{k)} ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λευῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρυγα μουσικά, τὰ^{l)} μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀῆρ δὲ^{m)} κοῦφος καὶ εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὐραὶ δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσaiⁿ⁾, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἰοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας^{o)} αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοῇ σύμμικτος ἠκούετο^{p)}, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ^{q)} ἐπαινούντων,
- p. 109. 6 ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἣ κιθάραν. Τοῦτοίς ἅπανς

Schm. probante Bel. Vulg. μυρομένης. Vid. Judic. Vocal. c. 9. ibique Hemsterh. T. I. p. 345. sq. g) ὁδμῇ] ὁσμῇ 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. ex Atticismo, de quo Th. Mag. ὁσμῇ, ἄττικόν· ὁδμῇ, ἰωνικόν. Sed ὁδμῇ Lucianus fere scripsit, ut Demonact. c. 66. et infra c. 29. quamquam hic non sine librorum variatione. h) ἐγγιγνόμεθα] ἐγγιγνόμεθα 2954. et 3011. i) καθεωρώμεν] θεωροῦμεν Gorl. k) ἐξιόντας] ἐξιόντας 2954. et 3011. l) τὰ] „ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P.“ m) δὲ] τε 2954. et 3011. n) ἡδεῖαι διαπνέουσai] ἡδεῖαι πνέουσai 2954. ἡδεῖα πνέουσai vult Bel. sine iusta causa. o) ἐπ' ἐρημίας] ἐπηρεμίοις conj. Solan. Vid. Adnot. p) ἠκούετο] ᾄδοντες additur a Thom. Mag. s. h. v. et Codd. Paris. valde probante Belino. At vid. Adnot. q) αὐλῶν δὲ] τῶν δὲ 3011.

quiddam ad nares nobis accidit. Delectati odore et optima quaeque post longos labores dum speramus, brevissimo jam intervallo absumus ab insula. Hic et portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus et spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, et silvas, et cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aer porro levis et molliter spi-

rans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque et a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto reduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, infantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. His-

κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνο- p. 109.
μεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἑταίρων^{γ)} ἀπο-
λιπόντες. προΐοντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐάνθοους^{δ)}, ἐντυγχάνο-
μεν τοῖς φρουροῖς καὶ περιπόλοις^{ε)}. οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥο-
δίνοις στιφάνοις, (οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός
ἐστιν,) ἀνήγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἡκού-
σαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένη^{α)},
ἄρχοι^{β)} δὲ ὁ Κρηῆς^{γ)} Ῥαδάμανθους. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς
αὐτόν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἕστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ 7
ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο^{δ)} δὲ αὐ-
τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι^{ε)}· τέλος δὲ, πολλῶν

γ) ἑταίρων] „ἑτέρων male Ex. M. Nihil mutat P. H. J. Par.
etc.“ δ) εὐάνθοοις] Ita Schol. et Cod. Aug. pro vulg. εὐ-
ανθοῦντος. Illud magis *Lucianum*. ε) περιπόλοις] „Sic
A. L. P. S. Amst. et Ald. περιπόλοις Edd. cett.“ u) προσ-
αγορευομένη] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Schm. pro
vulg. προσαγορευομένων. x) ἄρχοι] ἀρχός Aug. Gorl. non
male. y) ὁ Κρηῆς] „ὁ Κρηῆς] ὁκρῆς male M.“ Sic et A. 1.
et 2. Melius Reitz. et recentt. ὁ Κρηῆς ex Edd. vet. cett. nec-
dum tamen satis castigate. Κρηῆς enim scribebatur olim, et
pronuntiabatur, *civis Cretensis*, non Κρηῆς. z) κατηγορεῖ-
το] „Sic Edd. omnes. ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. a) ἀ-
πεκτόνοι] ἀποκτάνοι 2954. 3011. quod a *Belino* vulgatae
praelatum recepit Schm. Idem et in Codd. Aug. et Gorl. re-
pertum. Nihilominus ego vulgatam formam, etsi minus fre-
quentem, at certe non barbaram, ut *Belino* visum est, reti-
neri satius duxi, sicut Diall. Mortt. XXX, 1. retentum τοσοῦ-
τούς ἀπεκτονούς. Praeteritum enim respondet praecedenti
Praeterito μεμῆνοι. Quod autem et Optativus *Belino* adeo est

ce omnibus dum demulce-
mur, allabimur, firmataque
in portu navi, exscendimus,
relictis in ea Scintharo cum
duobus sociis. Progressi
per pratum floridum, in
praesidiarios litorisque cu-
stodes incidimus, qui roseis
nos coronis vinctos (duris-
simum hoc apud illos vin-
culum est) ad principem ab-
duxere: a quibus in via au-
divimus, hanc esse Beato-

rum, qui vocantur, insu-
lam, imperitare in ea Rha-
damanthum *Cretensem*. Jam
deducti ad illum, quarti
stetimus in serie eorum, qui
judicandi erant. Primum
judicium erat de Telamonio
Ajace, utrum par sit, eum
versari cum Heroibus, nec-
ne? Accusabatur autem hoc
nomine, quod furiosus fuis-
set, atque ipse manus sibi
intulisset. Tandem cum mul-

- p. 109. ἐξηθίντων, ὁ Ῥαδάμανθους ἀπεφαίνετο^{b)}), τὸν μὲν αὐτὸν
 πίομενον τοῦ ἰλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἰπποκράτει τῷ Κώῳ
 ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.
- p. 110. 8 Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς
 Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ
 Ῥαδάμανθους ἰδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτήν, ὅτε καὶ τος-
 αῦτα^{c)} πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἔνεκεν^{d)}).
 καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεὶ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζό-
 9 να, καὶ τὰς τοῦ Μίνως^{e)} θυγατέρας. Τρίτῃ δ' ἰδικάσθη
 περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππῳ, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ
 Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος
 10 αὐτῷ ἐτίθη παραὰ Κύρον^{f)} τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέ-
 ταρτοι δ' ἡμεῖς προσήχθημεν^{g)}). καὶ ὁ μὲν ἦρτο, τί παθόν-
 τες, ἔτι ζῶντες ἰεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς

offensioni, ut etiam μέμνηε et ἀπέκτανε corrigi malit, mire-
 ris tantam vel inscitiam, vel stuporem tantum, qui paucis
 versibus ante in verbis ἠκούσαμεν, ὡς — εἰη — ἄρχοι δὲ non
 attenderit eundem optativi usum. Ceterum, ne quid taceam,
 μεμῖνοι in A. 1. et 2. scriptum sine jota, in ceteris autem,
 ut par erat, subscripto. b) ὁ Ῥαδ. ἀπεφαίνετο] ἔγνω
 ὁ Ῥαδ. 2954. et 3011. c) τος αὐτὰ] τοιαῦτα Reitz. quem
 errorem recentt. e Codd. et Edd. vet. emendarunt. Ante
 hanc vocem in 2954. et 3011. male omissum καὶ. d) ἔνεκεν]
 ἔνεκα iidem. e) Μίνως] „Sic Fl. aliaque recte. Μίνως
 J. et H.“ Sic et Ald. utraque. f) Κύρον] κύρον B. 1. 3.
 A. 1. 2. sed correcta scriptura Reitz. et recentt. g) προσ-
 ἡχθημεν] Ita 2954. 3011. et Gorl. Olim προσηχθημεν,

ta utrinque dicta essent, pro-
 nunciavit Rhadamanthus,
Jam quidem helleboro potō
traderetur Hippocrati Coo Me-
dico; in posterum ubi resipuis-
set, convivio adhiberetur. Al-
terum erat amatorium judi-
cium, Thesco et Menelao
de Helena contententibus,
cum utro ea habitare debe-
ret? judicavitque Rhada-
manthus, Illam esse cum Me-
nelao, qui nuptiarum illius
caussa tot labores, pericula
tot, subiisset. Et enim The-

sco alias esse mulieres, Ama-
 zonem illam, et Minois filias.
 Tertia caussa judicata est de
 loco antiquiore inter Ale-
 xandrum Philippi et Han-
 nibalem Carthaginiensem,
 et primas deberi, visum est,
 Alexandro, ac sella ei posi-
 ta juxta Cyrum majorem
 Persam. Quarti nos admo-
 ti sumus. Atque ille qui-
 dem interrogat, *Qua re im-*
pulsi, vivi adhuc sacram re-
gionem ingressi essemus? Nos
vero omnia deinceps enar-

δηγησάμεθα / οὕτω ^{h)} δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν ^{p. 110.} χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὥς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφάνετο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης ¹⁾ καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνas, τὸ δὲ νυνὶ, φητὸν χρόνον μέλλοντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλέον ^{k)} μηνῶν ἑπτά. Τοῦντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων περιβόρυν ^{p. 111.} τῶν, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡγόμεθα, εἰς ¹⁾ τὸ τῶν ¹¹ Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περιέκειται σμαράγδινον. πύλαι ^{m)} δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι ⁿ⁾. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου ^{o)} λίθου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγι-

minus apte. h) οὕτω] „Edd. omnes. Οὗτος melius Solanus conjicit.“ Imo male. Vid. Adnot. Sed οὕτω δὴ pro vulgatis οὕτω δὲ restitui cum Schm. e 2954. 3011. Aug. et Gori. i) πολυπραγμοσύνης] φιλοπραγμοσύνης 2954. k) πλέον] Ita Aug. 2954. 3011. Del. Schm. pro vulg. πλέον. l) εἰς] „καὶ εἰς Pl. sola.“ m) πύλαι] Sic recte Reitz. et recentt. pro eo, quod in vett. Edd. est, πύλαι. n) κινναμώμινοι] „κινναμ. J. et Pl. κινναμ. B. 2. (1. et 3.) et Par. κινναμ. S. H. et Ald. (At Ald. 1. et 2. habent κινναμ. Lehm.) Eadem varietas mox iterum occurrit. o) βηρύλλου] Ita B. 1. 3.

ramus. Sic vero nobis secedere aliquantum jussis, diu considerat, suisque cum assessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in consilio tum alii plures, tum Aristides justus Atheniensis. Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, Curiositatis quidem et profectionis poenas nos, ubi mortui fuisset, daturus: jam vero dicto tempore in insula morati, et convictu Heroum usi, abivimus. Constituit autem etiam diem

commorationis, ne plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte delluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, cburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, et altaria in iis maxima, ex una

- p. 111. *στοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιούσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηγέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ ^{p)}, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἴκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἑγκαίόμενοι ^{q)}. ἀντὶ μέντοι τοῦ ^{r)} ὕδατος, ἐν*
 12 *ταῖς πνέλοις δρόσος θερμὴ ἔστιν. Ἐσθῆτι ^{s)} δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς ^{t)}. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφεῖς ^{u)} καὶ ἄσαρκοι εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνην ^{x)} ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἔστᾱσι ^{y)}, καὶ κινεῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιαῖσι. καὶ ὅλως, ἔοικε γυμνὴ τις ἢ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα ^{z)} περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ^{a)} ἄψαιτό τις,*
 p. 112. *οὐκ ἂν ἔλέγξεις μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρεθᾶι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς*

Gorl. 3011. *Bel. Bip. et Schm. βηρύλον Reitz. cum A. 1. et 2. p) βάθος δὲ]* πενήκοντα addit 3011. probante *Bel. q) ἑγκαίόμενοι]* ἑκαίόμενοι 2954. *r) τοῦ]* deest in Gorl. *s) ἐσθῆτι]* ἐσθῆσι Aug. non male, quamquam non necessario. *t) πορφυροῖς]* Ita recte Edd. vet. πορφυροῖς mendose *Reitz. et recentt.* Similia vitia jam saepius mihi corrigenda fuerunt. *u) ἀναφεῖς]* „Al. male ἀφανεῖς *Coll. Nostrae* Edd. tamen recte in vulgatam conspirant.“ *x) μόνην]* Ita 2954. et 3011. pro vulg. μόνον. Sed iidem illi Codd. legunt μόνην ἔχουσι καὶ ἐμφαίνουσι, quod temere probat *Bel. ἔχουσι* ex antecedente versu huc seductum est. *y) ἔστᾱσι]* συνεστᾱσι 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* At vulgata rei ipsi videtur accommodatior esse. *z) ὁμοιότητα]* „ὁμοιότητα *A. P. et marg. A. 1. W.* Nil mutant Edd. *a) μὴ]* deest in

gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in solis ros calidus. In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed

tactum effugiunt, carnis expertes, figuram solam et speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum observari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae,

ἀν ἡλικίας ἔλθῃ ^b), παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νῦν παρ' αὐτοῖς p. 112. γίγνεται, οὐδ' ^c) ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ ^d) καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἑω, μηδέπω ἀνατείλλαντος ἡλίου, τοιοῦτον ^e) φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὥρων ^f) μίαν ἰσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ^g) ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ 13 φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροι εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ βοιάς, καὶ τὰς μηλιάς, καὶ τὴν ἄλλην ὁπάραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τριςκαίδεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνός, τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, ὃς καρποφορεῖν ^h). ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοίμους ⁱ) ἐπ' ἄκρου ^k) φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγὰς δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα ^l), καὶ τριακόσιαι ^m), μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακό-

3011. b) ἔλθῃ] ἔλθοι 3011. c) οὐδ'] οὐδὲ idem, et ex eo Schm. d) ἀλλὰ] deest in 2954. et 3011. ac deinceps in illo καθάπερ δὲ, in hoc καθάπερ γάρ. e) τοιοῦτον] τοιοῦτο iidem. f) ὥρων] ὥραν 2954. 3011. Aug. et Gorl. g) πνεῖ] παρ' αὐτοῖς addunt 2954. et 3011. prae imprudentia. h) καρποφορεῖν] καρποφορεῖ iidem. i) ἄρτους ἐτοίμους], „ἄρτον ἐτοιμον Schol.“ Sic etiam Aug. et Gorl. nec non Pariss. minus bene. k) ἄκρου] ἄκρων 2954. 3011. Aug. et Gorl. l) ἐξήκοντα] „ξ'. Fl. male pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. et P. etc.“ m) τριακόσιαι] Sic Schmiederus in Tomo II. refert legi in Aug. pro τριακόσιοι. Verum femininum genus vett. Edd. omnes, ut par erat, dederunt. Prima, ut videtur, Reitz. edidit τριακόσιοι, manifesto tum vitio, tum errore, translato etiam illo ad Bip. et Schm. Pa-

non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, et unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuctis tum um-

brosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, et malos, et reliquas autumnī copias, dicebant etiam ter et decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque et sexaginta supra trecentos, mellis to-

- p. 112. σμῖαι, μικρότεραι μέντοι αὐταί· καὶ πεταμοὶ γάλακτος ἐπὶ αὐ-
 14 καὶ οἶνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον ἔξω τῆς πόλεως πεποιήται,
 ἐν τῷ Ἡλυσίῳ καλουμένῳ^η) πεδίῳ· λειμῶν δέ ἐστι κάλλιστος,
 καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τοὺς κα-
 τακειμένους, καὶ στραμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληται^ο).
 διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν^ρ) ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήμ-
 γε τοῦ οἴνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν^q) δέονται, ἀλλ' ἐστι δέν-
 p. 113. δρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα^ρ), τῆς διαυγεστάτης
 ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἐστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παν-
 τοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρή-
 τις εἰς^ε) τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας^ι) ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπω-
 μάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἶνου πλήρη γίνεται^η)·
 οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ^ς) μουσικὰ ὄργανα, ἐκ τῶν πλησίον^γ) λειμῶνων τοῖς

tet hinc, quanto semper is in periculo peccandi versetur, qui unam tantum Editionem, licet omnium optimam, sequi sibi proposuit, neglectis maxime veteribus. η) καλουμένῳ] abest a 2954. ο) στρωμνὴν μὲν — ὑποβέβληται] στρωμνὴ μὲν — ὑποβέβληται 2954. et 3011. ρ) διαφέρουσιν] περιφέρουσιν 2954. καρποφοροῦσιν 3011. q) οὐδὲν] οὐ 2954. et Gori. r) ἀλλ' ἐστι — μεγάλα] περὶ δὲ τὸ συμπ. ὑάλινά ἐστι μεγάλα δένδρα 3011. s) εἰς] ἐς 3011. Gori. Schm. t) τρυγῆσας] „τρυνίσας J. (et A. 2.) τρυγῆσας recte aliae.“ u) γίνεται] „γίνεται Fl.“ Sic et 2954. et 3011. x) τᾶλλα τὰ] τὰ ἅλλα μουσ. Gori. y) πλησίον] Ita vett. Edd. et Codd. Aug. et 3011. et, nisi fallor, ceteri quoque: nam πλησίον in Reitz. Ed. operarum videtur error esse, quem ta-

tidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis septem, et octo vini. Coenatioque extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysium. Est autem pratum pulcherrimum, et circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subjecta habent: ministrant omnia, et huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil

opus est; sed sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris et magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, excerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt; et sic bibunt. Pro coronis, lusciniac, et aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos instar ni-

στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει ^{z)} αὐτοὺς μετ' ᾧδης ὑπερ- p. 115.
 πετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ᾧδι ^{a)}· νεφέλαι πυκναὶ ἀνα-
 σπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπι-
 σταῖας ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα τῶν ἀνέμων ὑποθλιβόν-
 των ^{b)}, ὕουσι λεπτόν, ὥσπερ δρόσον ^{c)}. Ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ, ¹⁵
 μουσικῇ τε καὶ ᾧδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ
 Ὀμήρου ^{d)} ἔπη μάλιστα· καὶ αὐτὸς δὲ ^{e)} πάρεστι, καὶ συν-
 ευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσεῖα κατακείμενος. οἱ μὲν
 οὖν χοροὶ ἐκ παιδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ
 συναῖδουσιν, Εὐνομός ^{f)}· τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος,
 καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στισίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς
 ἔθεασάμην, ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ
 οὗτοι παύσονται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ᾄσωσι, τότε δὴ ^{g)} πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρ-

men recentt. correxerunt. z) κατανίφει] κατανέφει 3011.
 mendose. καταστέφει Aug. non male: sed exquisitius multo.

a) ᾧδι] ᾧδε 2954. b) ὑποθλιβόντων] Ita 2954. 3011.
 Gorl. Aug. Belin. Schm. Olim ἀποθλιβόντων. c) λεπτόν,
 ὥσπερ δρόσον] ὥσπερ λεπτόν δρόσον 2954. pessime. d)
 τοῦ Ὀμήρου] Articulum vulgo praetermissum restituerunt,
 monente Belino, Bipp. et Schm. e) δὲ] γὰρ 3011. f) Εὐ-
 νομος] Εὐνομος B. 3. g) δὴ] ἥδη 3011. 2954. contra Lu-
 ciani consuetudinem.

vis in eos spargunt cum can-
 tu supervolantes. Unguen-
 tis perfunduntur hunc in
 modum. Densae nubes bi-
 bunt e fontibus ac fluvio
 unguentum, deinde immi-
 nentes coenationi, placide
 urgentibus ventis, *tenue*
quiddam, tanquam rorem,
 demittunt. In coena musi-
 cae vacant et cantibus. Ca-
 nuntur ipsis Homeri maxi-
 me carmina. Et adest ipse
 quoque, et cum illis epula-
 tur, accumbens supra Ulys-

sem. Chori puerorum sunt
 et virginum. Ducunt eum
 concinuntque Eunomus Lo-
 crus, et Lesbios Arion, et
 Anacreon, et Stesichorus.
 Etenim hunc quoque apud
 illos vidi, jam reconciliata
 illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter cho-
 rus procedit cynorum, hi-
 rundinum, ac lusciniarum:
 et ubi hi quoque cecinerunt,
 tum sane silva tota fistulis
 quasi succinit, ventis duci-
 bus. Maximum et illud ad

114. 16 χόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχουσι·
 πηγαί εἰσι δύο περὶ ^{h)} τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ,
 ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας ¹⁾, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας
 17 πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι καὶ γελῶντες διάγουσι. Βού-
 λομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινες παρ' αὐτοῖς ἔθεα-
 σάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρα-
 τεύσαντας, πλὴν γε δὴ ^{k)} τοῦ Λοκροῦ Ἀλάντος· ἐκείνον δὲ
 μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβά-
 ρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν,
 καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νοῦμᾶν ¹⁾ τὸν Ἰταλιώτην, καὶ
 μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ
 Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάν-
 δρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην ^{m)} τὸν Σωφρονίσκου ἀδολε-
 σχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος,
 καὶ Ὑλᾶς ⁿ⁾, καὶ ἄλλοι καλοί ^{o)}. καὶ μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ

^{h)} περὶ] „παρὰ] Sic A. et P. περὶ Edd. priores.“ E Reitz.
 Ed. acceperunt παρὰ recentt. Sed vid. Adnot. ⁱ⁾ ἑκατέ-
 ρας] ἑκατέρων 2954. et 3011. ^{k)} δὴ] abest ab Aug. ¹⁾
 Νοῦμᾶν] „ex Solani emendatione: Νομᾶν enim Edd.“ Sic
 et Aug. et Gorl. ^{m)} Σωκράτην] Σωκράτη 2954. ⁿ⁾ Ὑ-
 λᾶς] „Ὑλᾶς] Sic Il. H. J. Par. Ald. etc.“ At Navig. c. 43.
 omnes Edd. exhibent Ὑλᾶν praeter Ox. Cod., qui Ὑλᾶν.
 Ceterum vide de hoc Herculis amasio Theocrit. XIII. Idyll.
 Apollon. Rhod. II, 1207. sq. et Serv. ad Virg. Bucol. VI, 43.
^{o)} καὶ ἄλλοι καλοί] καὶ ἄλλοι καὶ πολλοὶ καλοί 3011. pro-

hilaritatem adjumentum ha-
 bent, quod fontes sunt duo
 circa coenationem, risus al-
 ter, alter vero voluptatis,
 e quorum altero in ipso
 convivii principio bibunt,
 et quod superest jucunde et
 cum risu agunt. Dicere
 jam volo, nobilium homi-
 num quos apud illos vide-
 rim. Semideos quidem om-
 nes, et qui ad Ilium pugna-
 runt, praeter Locrum Aja-
 cem: illum solum dicebant
 in loco impiorum dare poe-
 nas. Barbarorum vero Cy-

rum utrumque, et Scytham
 Anacharsin, et Zamolxin
 Thracem, et Numam Ita-
 lum: ac praeter hos Lycur-
 gum Lacedaemonium, et
 Phocionem ac Tellum Athe-
 nienses, et Sapientes, Pe-
 rianthro excepto. Vidi et-
 iam Socratem Sophronisci
 filium sermones caedentem
 cum Nestore et Palamede.
 Circa illum erant Hyacin-
 thus Lacedaemonius, et
 Thespiensis Narcissus, et
 Hylas, et pulchri alii. Et
 videbatur mihi amare Hya-

ῥακίνδου· τὰ πολλὰ γοῦν ^{p)} ἐκείνον διήλεγχεν ^{q)}). ἐλέγτο ^{p. 114.}
 δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ ῥαδάμανθς; καὶ ἠπειληκέναι πολλὰ ^{p. 115.}
 κίς ἐμβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν φλυαρεῖ, καὶ μὴ θέλῃ ^{r)}),
 ἅφεις τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ πα-
 ρῆν, ἀλλ' ἐλέγτο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ
 πόλει οἰκεῖν, χρῶμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις, οἷς συν-
 ἔγραψε (, πολιτεύεσθαι ^{s)}). Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀριστιππὸν τε ¹⁸
 καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄν-
 τες, καὶ πεκαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Ἀλ-
 σωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ ^{t)} δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρῶνται.
 Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου,
 ὥστε γῆμαι Λαῖδα τὴν ἑταῖραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
 λάκις ^{u)} ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-

bante *Belino*. ^{p)} γοῦν] Ita 3011. et Gorl. pro vulg. δ' οὖν.
^{q)} ἐκείνον διήλεγχεν] „ἐκείνω διελέγτο *Voss.* emendat, ut
 infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.“ ^{r)} θέλῃ] ἐθέλοι 3011.
^{s)} πολιτεύεσθαι] abest ab Aug. et recte quidem, ut mihi
 videtur. Sive enim commate post συνέγραψε posito, quemad-
 modum est in B. 1. 3. *Reitz.* et recentt., referas πολιτεύεσθαι
 ad ἐλέγτο, claudicat oratio; sive commate omisso, ut in A.
 1. et 2., συνέγραψε πολιτεύεσθαι conjungas, vereor, ut haec
 bene Graeca sint. Nihil dicam de jejuno Pleonasmo. Ergo
 pro suspecto notare placuit hoc verbum. ^{t)} τούτῳ] „τού-
 των male *Fl.* τούτῳ reliq. et P.“ ^{u)} ὥστε γῆμαι — πολ-
 λάκις] ὥστε γῆμαι μὲν Λαῖδα τ. ἐτ. ὀρχεῖσθαι δὲ πολλάκις
 ὑπὸ μέθης ἀν. 2954. et 3011. cum quibus conspirat Gorl. ita
 tamen, ut omittat verba ὑπὸ μέθης. *Belinus* saltem in *Pariss.*
 πολλάκις melius ante verba ὑπὸ μέθης collocari censet. ἑταί-
 ραν autem ipse correxi, quum prius fuisset scriptum ἑταίραν,
 ut in *Catapl.* c. 6. et *Icarom.* c. 31. Recta scriptura servata

cinthum: multa sane illum
 redarguebant. Dicebatur au-
 tem iratus illi Rhadaman-
 thus, et saepe minatus esse,
 de insula se illum ejectu-
 rum, si nugas agere per-
 geret, et nollet dissimula-
 tione omissa convivari. Pla-
 to solus non aderat, sed
 dicebatur ipse quoque civi-
 tatem habitare a se confic-
 tam, eaque forma reipubli-
 cae, eisque, quas scripsis-

set, legibus uti. Aristip-
 pus quidem et Epicurus pri-
 mas hic ferebant, suaves
 homines, et gratiosi, et
 convivae commodi. Aderat
 etiam Aesopus Phryx, quo
 ut scurra ridiculatio utun-
 tur. Verum Sinopensis Dio-
 genes ita mutavit mores, ut
 Laida duxerit meretricem;
 ebrinsque saepe ad saltan-
 dum consurgat, et vinolen-
 tas nugas agat. Stoicorum

- p. 115. δεις παρῆν· ἔτι γὰρ ἔλγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρειον^{α)} λόφον. ἤκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἠλλεβορίσῃ^{γ)}. τοὺς δὲ Ἀκαδημαῖκους^{α)} ἤλεγον ἐθέλειν μὲν ἔλθειν, ἐπύχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλ-
- p. 116. λως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἰδα-
δοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνερρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφρασκον ὀρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις^{α)}, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀνα-
19 στρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ^{β)}. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν οἱ ἀξιολογώτατοι^{γ)} τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνοουσίας καὶ ἀφροδισίας οὕτω φρονοῦσι· μέλονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς

deprehenditur in Diall. Deor. XX, 10. Somn. s. Gall. c. 19. et saepius. α) ὄρειον] abest a 3011. probante *Belino*. γ) ἠλλεβορίσῃ] ἠλλεβορίσει 2954. et 3011. α) Ἀκαδημαῖ-
κούς] „Sic J. H. Fl. Par. etc. *Ακαδημαῖκους Coll.*“ α) τοῖς ἀφικνουμένοις] absunt ab Aug. β) ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ] ἐκ τῆς μέσης τῆς ὁδοῦ 3011. γ) οἱ ἀξιολογώτατοι] „λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant Edd. praeter Fl. quae ἀξιολογώτατοι.“ Articulum vulgo omissum praefixi ex Aug. et Gori.

aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, et considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi, puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumentum sustulerint. Multos ve-

ro illorum, narrabant, impetu capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam deficere, ante quam assequantur, et de media via reverti. Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, et post hunc, Theseum. De coitu et rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, et in conspectu omnium, cum mulieribus pariter et cum maribus, et nequaquam malum hoc illis

δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἡ μὲν ^{d)} καθαρῶς πλη- p. 116.
 σιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιорκεῖν κατε-
 γήνησκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ἰάκινθος, ἡ ὁ Νάρκισσος,
 ἀμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἡρνεῖτο. αἱ δὲ γυναῖκες εἰσι πᾶσι ^{e)}
 κοιναι, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσι τοῦτο ^{f)}
 μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βου-
 λομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι ^{117.} 20
 διεληλύθεισαν ^{g)}, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχο-
 λῆς οὔσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη ^{h)},
 λέγων τοῦτο ⁱ⁾ μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι ^{k)} νῦν ζητεῖσθαι. ὁ
 δὲ οὐδ' αὐτὸς ^{l)} μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν ^{m)} Χίον, οἱ
 δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κολοφώνιον ⁿ⁾ αὐτὸν νομίζουσιν.
 εἶναι μέντοι ^{o)} ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρὰ γε τοῖς πολλοῖς ^{p)}

d) ἡ μὲν] ἡμῖν 3011. mendose. e) πᾶσι] Ita Bel. et Schm.
 pro vulg. πᾶσαι. Micvll. omnibus. f) τοῦτο] περὶ τοῦτο
 2954. 3011. Bel. g) διεληλύθεισαν] Ita Aug. 2954. 3011. Bel.
 Schm. pro vulg. διεληλύθεισαν. h) εἴη] ἂν εἴη jubet Bel.
 temere. i) λέγων τοῦτο] „Nihil mutant Coll. et Edd.“
 k) εἰσέτι] „εἰσέ-τι J. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi.“ l)
 ὁ δὲ οὐδ' αὐτὸς] „αὐτοῦς] Sic Pell. αὐτὸς Edd. absurde,
 οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L.“ οὐδὲ αὐτὸς 2954. 3011.
 Bel. Bip. Schm. ὁ δὲ οὐδ' αὐτὸς recte Aug. Gorr. Olim au-
 tem legebatur ὁ δὲ αὐτὸς, unde Reitz. fecerat ὁ δὲ αὐτοῦς,
 monente Gemero, qui sic etiam verterat. m) ὡς οἱ μὲν]
 Ita Bel. Bip. et Schm. convenienter cum Codd. 2954. 3011.
 Aug. et Gorr. Olim fuerat οἱ μὲν γὰρ. Χίον ultro scripsi
 pro vulg. Χίον. n) Κολοφώνιον] „Sic Anon. ap. Pell.
 Κολωφώνιον enim Edd.“ Recte jam B. 5. o) μέντοι] γε
 addunt 2954. et 3011. p) πολλοῖς] „Alii πλείστοις Coll.
 Prius habent J. Fl. H. Par.“ Sed πλείστοις etiam 2954. et 3011.

videtur. Solus Socrates de-
 jerabat, se caste accedere
 ad juvenes: sed omnes pe-
 jerare illum judicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut
 Narcissus fatebantur: at ip-
 se negabat. Mulieres vero
 communes omnes (omnibus),
 neque invidet quisquam vi-
 ro alteri, sed hac in re ma-
 xime sunt Platonicī. Prae-
 bent etiam pueri volentibus,
 nihil repugnantes. Duo non-

dum aut tres dies praeterie-
 rant, et accedens ad Home-
 rum poetam cum ambobus
 esset otium, tum reliqua ex
 eo quaesivi, tum unde es-
 set? dicens, illud maxime
 apud nos in hunc diem dis-
 putari. At ille aiebat, ne-
 que se ipsum ignorare, hos
 Chium, Smyrnaeum alios,
 multos Colophonium putare:
 se vero, dicebat, Babylonii-
 um esse, et apud cives non

- P. 117. οὐχ' Ὀμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ Ὀμηρέ-
 σας παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ
 περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰδὼ
 γεγραμμένοι ^{q)}· καὶ ὅς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ ^{r)} εἶναι. κατεγί-
 νωσκον ^{s)} οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμ-
 ματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπέ-
 κέκριτο ^{t)}, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δὴποτε ἀπὸ τῆς μῆνι-
 P. 118.δος ^{u)} τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο· καὶ εἶπεν ὅς ^{x)}, οὕτως ἐπελθεῖν
 αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰ-
 δέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς
 πολλοί ^{y)} φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν,
 ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ,
 ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο
 ἐποιοῦν, εἰ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσίων γὰρ
 αὖ ^{z)} τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπε-

q) γεγραμμένοι] εἰδὼν ἔγγεγραμμένοι Aug. 2954. 3011. r) αὐτοῦ] Ita vett. Edd. Sed Reitz. tacite mutavit in αὐτοῦ, et secuti sunt recentt. Αὐτοῦ autem esse *suos ipsius*, nec mutari debere, saepius jam observatum. s) κατεγίνωσκον] „Sic Il. et Par. (nec non A. 1. 2. et B. 1. 3.) κατεγίνωσκον J. et H.“ t) ἀπέκριντο] ἀπεκρίνατο 2954. 3011. Bel. u) μῆνιδος] Ita Edd. vett. μηνίδος falso Reitz. et recentt. x) καὶ εἶπεν ὅς] καὶ ὅς εἶπεν Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. deinde ἀπελθεῖν vitiose 3011. y) πολλοί] οἱ πολλοὶ Aug. z) αὖ] omittunt 2954. 3011. Gorl. Ang. deleri vult Bel. et vere delevit Schm. ignorantes illi omnes elegantem particu-

Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos esset, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti et Aristarchi Grammaticorum frigiditas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecis-

set? Et ille, ita sibi temere in mentem venisse. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulysseam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse

κρίνεται^a), καὶ μάλιστα μετὰ^b) τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτη- p. 118.
 σεν· ἦν γὰρ τις γραφή κατ' αὐτοῦ ἐπεννηγεμένη^c) ὕβρεως
 ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔκωψε^d), καὶ
 ἐνίκησεν Ὀμηρος, Ὀδυσσεύς συνηγοροῦντος^e). Κατὰ δὲ 21
 τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους^f) ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ
 Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλagaiς, καὶ ἐν τοσοῦτοις ζωαῖς βιοτεύσας, p. 119.
 καὶ ἐκτελέσας τῆς ἀνιχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς δλὸν
 τὸ δεξιὸν ἡμῖαμον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι^g) αὐ-
 τοῖς, ἐνδοιάζετο δὲ εἶ πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβὸν αὐ-
 τὸν ὀνομάζειν χρῆ^h). ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος, περιφθορὸς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὲν πα-
 ρεδέχθη γεⁱ), καίτοι πολλὰ ἐκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ χρό- 22
 νου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς θάνατουσίαι. ἡγωνοθέτει

lae usum cum Indicativo junctae, ut significet repetitam actionem eandem. Cf. modo Somn. c. 2. ἀποξέων ἀν—ἀνέπλκτον. Similem *Belinus* temeritatem et alibi admisit, ut *Piscat.* c. 12. ubi vid. *Varr. Lectt.* a) ἀπεκρίνεται] ἀπεκρίνατο 2954. et 3011. b) μετὰ] Haec *Solani* conjecturam confirmant *Codd. Pariss.* et receperunt *Bip.* et *Schm.* pro vulg. κατὰ. c) ἐπεννηγεμένη] Ita *Bip.* et *Schm.* movent bene *Belino*, e 2954. 3011. *Aug.* et *Gorl.* Olim perpetam ἀπεννηγεμένη. d) ἔκωψε] „έκωψε male *Edd.* plurimae. ἔκωψε recte *L. B. 2.* (1. et 3.) et *S.*“ e) συνηγοροῦντος] συνηγοροῦντος 2954. et 3011. quod quum probavit *Belinus*, cogitabat, opinor, de verbo συκαγορεύειν, quo et ipso *Lucianus* eodem sensu utitur. Sed nihil opus est mutatione. f) τούτους] abest a 2954. et 3011. haud improbane *Belino*. g) συμπολιτεύεσθαι] συμπολιτεύεσθαι 2954. h) αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ] χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν 2954. *Bel. Bip. Schm.* i) γε] abest a *Gorl.*

promte ad omnia respondebat, inprimis post iudicium, cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriæ, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulysse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

mae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit et Empedocles, circumustulatus, et toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplizaret, receptus est. Procedente tempore certamen

- p. 119. δὲ Ἀχιλλεύς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεύς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγῆσομαι. πάλην ^{k)} μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ¹⁾ ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεύα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ
- p. 120. ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθεται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄθλα ^{m)} παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἐτι μέμνημαι, ὅστις ⁿ⁾ ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ παρὰ πολὺ ἱκράτει Ὀμηρος, ἐνίκησε δὲ ὁμῶς Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄθλα
- 23 ἣν ἅπασι στέφανος, πλακεῖς ^{o)} ἐκ πτερῶν ταωνίων ^{p)}). Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντελειωμένου ἡγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ ^{q)} τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀποφύξαντες τὰ δεσμά, καὶ τῆς φρονιᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον· ἡγείσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντινον, καὶ Βούσιριν ^{r)} τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδη ^{s)} τὸν Θράκα, καὶ τοὺς περὶ Σκεί-

k) πάλην] πάλιν Reitz. errore typographico, quem correxerunt recentt. l) Κᾶρος] „Sic B. 2. (1. 3. A. 1.) J. H. et Par. cum Amst. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gron.“ Κύρος 2954. et 3011. quod corruptum nomen esse recte iudicat Belinus. Gori. Κύρος ἀφ' Ἡρ. omisso articulo. m) οὐ τίθεται ἄθλα] ἄθλα οὐ γίνονται 3011. recte Belino damnatum. n) ὅστις] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Bip. et Schm. pro vulg. τίς. o) πλακεῖς] „πλακῆς J. sola male.“ Sic tamen et A. 2. p) ταωνίων] ταωνίων 2954. 3011. q) χωρίῳ] χωρῶ 3011. ut c. 26. ex. r) Βούσιριν] „Βούσιριν Edd. male.“ Sed Βούσιριν Aug. s) Διομήδῃ] Sic A. 1. 2.

instabat, quae Thanatusia [Mortualia] apud illos vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Aerei Aegyptii, qui Corinthi sepultus est, et Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponun-

tur. Cursu quis vicerit, non amplius recordeor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, et Aegyptio Busiride, et Diome-

ρωνα, καὶ Πεντοπέμπτην. ὥς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμαν· p. 121.
 θυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος· ἤγειτο δὲ Θησεύς
 τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Ἄλκιος ὁ Τελαμώνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ
 συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλεύς τὰ
 κλειστά κατορθώσαντος. ἡρίστευσε δὲ καὶ Σαρκράτης ἐπὶ τῷ
 δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Ἀθλῶ ἐμάχετο.
 προσιόντων γὰρ ¹⁾ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔργγε, καὶ τὸ πρόσω-
 πον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς ²⁾ καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀρι-
 στείον, καλὸς τε καὶ μέγας ³⁾ παραδάμιος ἐν τῷ προαστείῳ.
 ἔνθα ⁴⁾ συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους ⁵⁾, διαλέγεται, Νεκρακιδῆ-
 μίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν ⁶⁾ τοὺς 122. 24
 νενικημένους, καὶ δῆσαντες, αὐτοὺς ⁷⁾ ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον
 πολεσθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος,
 καὶ ἀκρίοντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζεσθαι· ⁸⁾ τοῖς παρ' ἡμῶν

B. 1. 3. consentientes. Διομήδην Schol. et hinc forsan Reitz.
 et recentt. Restitui veterem Edd. lectionem vel propterea,
 quod in Homero Accusativus hujus nominis, licet Tydidae,
 non hujus Thracis, fere legitur Διομήδεα, ut Iliad. VI, 235.
 et alibi. Ceterum h. l. etiam forma Διομήδην destituta est
 auctoritate satis idonea. t) προσιόντων γὰρ] προσιόν-
 των τε γὰρ 2954. προσιόντων τετάρων γὰρ τ. π. 3011. prave.
 u) ἐφ' οἷς] ἐν οἷς 2954. 3011. x) μέγας] μέγιστος 3011.
 et Aug. y) ἔνθα καὶ] ἔνθα καὶ Gorl. et Aug. non male quidem
 per se: verum non placent, quae se excipiunt invicem: ἐφ'
 οἷς καὶ — ἔνθα καὶ etc. *) ἐταίρους], ex Cod. L. ἑτέρους
 Edd. priores omnes. z) οὐδ' οὐδ' 2954. a) αὐτοὺς]
 deest in 2954. et 3011. statim ἀπέπεμψαμεν 3011. b) κομίζ-

de Thrace, Scirone item at-
 que Pityocampte. His au-
 ditis Rhadamanthus emittit
 ad litora Herous, quos du-
 cunt Theseus, et Achilles,
 et, qui jam resipuerat, A-
 jax Telamonius. Hi com-
 misso proelio pugnant: vin-
 cunt Heroës, egregia prae-
 sertim Achillis opera. Mul-
 to etiam melius Socrates in
 dextro cornu collocatus hic
 rem gerit, quam cum vivus
 ad Delium pugnaret. Ac-
 cedentibus enim hostibus

non fugit, neo avertit fa-
 ciem. Ea propter deinde
 virtutis ipsi praemium exi-
 mium decretum est, pul-
 cher magnusque hortus sub-
 urbanus. Hic postea con-
 vocatis sodalibus disputa-
 bat, Mortuorumque Acade-
 miae loco nomen faciebat.
 Victos itaque comprehensos.
 vinctosque iterum remise-
 runt, magis jam puniendos.
 Scripsit hanc quoque pug-
 nam Homerus, ac disceden-
 ti mihi dedit libros nostra-

P. 123. ἀνδράποεις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσα-
μεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη,

Nῦν δέ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, μάχην νεκύων ἡρώων·
τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος,
ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιπῶντό τε^{c)} ἐπινίκια,
καὶ ἑορτὴν μεγίστην^{d)} ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετέιχε Πυ-
θαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόδῳ ἐκαθέζετο, μυσατούμενος τὴν
25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν β' διεληλυθότων, περὶ μεσοῦν-
τα^{e)} τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα^{f)}. Κίνυ-
ρος^{g)} γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλός,
ἦρα πολὺν^{h)} ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφα-
νής ἦν ἐπιμανῶςⁱ⁾ ἀγαπᾶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν
καὶ διέτευεν ἁλλήλοισι ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ προϋπινον, καὶ
μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐκλανῶντο περὶ τὴν ὕλην καὶ δῆ^{k)}
ὕπ' ἔρωτος καὶ ἀμυχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσας^{l)}

[ξειν] "deest in Fl. adest in aliis, et in P." c) τε] τὰ 3011. Belino probante. Scribendum fortassis τε τδ. d) μεγίστην] μεγάλην 2954. et 3011. e) περὶ μεσοῦντα] „περιμεσοῦντα uno verbo J. H. Fl. (et A. 1. 2.) Ceterae rectius disjungunt." f) πράγματα] πραγματεία 3011. g) Κίνυρος] Κίνυρος 2954. 3011. Belino probante. O' Κινύρας ὁ Aug. et Gorr. Vid. Adnot. h) πολὺν] ἐκ πολὺν 3011. i) ἐπιμανῶς] „ἐπι-
νῶς Schol. et Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P." Ἐπινῶς etiam 2954. et 3011. Vid. Adnot. k) δῆ] δήποτε 2954. 3011. Bel. l) ἀρπάσας] „ἀρπάσαι] Sic recte Jena. ἀρ-

tibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatís hoc fuerat:

*Musa, mihi Heroum dic
praelia defunctorum.*
Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoríae caussa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fa-

bas edendi consuetudinem. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus et pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, et ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim et innuebant sibi invicem in convivio, et propinabant, et soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore et consilii alterius inopia consilia agitabat Ci-

τὴν Ἑλένην φυγεῖν. ἰδοὺ δὲ καὶ αὐτὰ, οἷχεσθαι ἀπὸν. P. 123, τας δὲ τινα τῶν ἐπικειμένων. νήσων, ἥτοι ἐς τὴν Φαλλῶ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν^{m)}. συνωρότας δὲ, κάλαι προσεληφθεσανⁿ⁾ τρεῖς τῶν ἐταίρων^{o)} τῶν ἱμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μὲν τοι πατρὶ οὐκ ἐμήνυσσε ταῦτα· ἡπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ καλυπθισόμενος^{p)}. ὥς δ' ἰδοὺ αὐτοῖς, ἐτίλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ^{q)} νῆς ἐγένετο, ἐγὼ μὲν οὐ παρὴν^{r)}, (ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος^{s)}). οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ἐπὶ σπουδῆς ἀνήγαγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε 26 τὴν εὐνὴν κεκλήναι τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσθη^{t)}, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦι πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Παδάμανθους^{u)}. ἡμέρας δ' ὑπαφαινούσης, ἔλεγον^{x)} οἱ σκοποὶ καθορῆν τὴν

πάσας Edd. " Post τὴν Ἑλένην Codd. 3011. Aug. et Gorr. addunt φυγεῖν, servato ἀρπάσας. Secuta est Ed. Schm. m) Τυρόεσσαν] Τυρώ 2954. 3011. Τυρώ correctius certe Aug. et Gorr. n) προσεληφθεσαν] συνεληφθεσαν 3011. o) ἐταίρων] ,ἐτέρων male Fl. sola. p) καλυπθισόμενος] ,κολασθισόμενος Edd. plurimae, κολυθισόμενος J. et Fl. unde κωλ. prima producta feci. Confirmat hanc emendationem Aug. q) ἐπεὶ] ἐπειδὴ 3011. Belin. r) παρὴν] παρήμην 3011. 2954. Aug. παρήμην ap. Schol. ἤμην, eram, etiam Diall. Mortt. XXVIII, 2. sine lectionis variatione. Alias tamen usitator, et apud Nostrum, forma ἦν, ut Diall. Mortt. XXIV, 1. Catapl. c. 15. et 27. Hermot. c. 24. etc. s) κεκοιμημένος] κοιμώμενος 2954. κατακείμενος 3011. et Gorr. in cuius tamen marg. κοιμώμενος. t) ἴσθη] ἠφίει 2954. et 3011. e gloss. Recte confert Bel. c. 46. ejusd. Ver. Hist. n) ἦι πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Παδ.] ἦλθε πρὸς τὸν βασίλεια τὸν Παδάμανθον 2954. 3011. et Gorr. x) ἔλεγον] εἶπον 2954.

nyrus rapta Helena aufugendi. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta-

que nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, adsumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, adsumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae

- p. 123. ναὺν πολὺ γ) ἀπέχουσιν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ραδάμανθους πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναὺν μονόξυλον, ἀσφοδιλίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἑλαύνοντες γ) περιμσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτούς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη ὠκεανὸν α). ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροῦσης, παρὰ τοσ-
- p. 124. οὕτον ἦλθον διαδρᾶναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναὺν ἀλώσας δοδίην, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη ἐδάκρυε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο β). τοὺς δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον γ). ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ραδάμανθους, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συλλασαίν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδούων δήσας, ἀπέπεμψεν δ) ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, παλάχῃ πρότερον μαστιγώ-
- 27 θέντας. Ἐψηφίσαντο ε) δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ζ) ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπισύσαν ἡμίραν μόνην ἐπιμαίναντας η). ἐνθα θ) δὴ ἐγὼ ἐποτνιώμην ι) τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα

γ) πολὺ] „οὐ πολὺ J.“ Sic et 2954. et 3011. minus bene. ζ) ἑλαύνοντες] „Al. διώκοντες Coll. Nil mutant Edd.“ α) τὸν γαλακτώδη ὠκεανόν] τὸν γαλακτώδη τοῦ ὠκεανοῦ τόπον Aug. et 3011. Sic etiam 2954. omisso tamen articulo τοῦ. β) ἐνεκαλύπτετο] ἀμφοκαλύπτετο 3011. Belino probante. γ) Κίνυρον] Κίνυραν 2954. et 3011. ut supra. δ) ἀπέπεμψεν] ἐπέμψεν 2954. ε) ἐψηφίσαντο] ἐψηφίσαντο 2954. et 3011. ς) ἐκπέμπειν] καταπέμπειν 3011. γ) ἐπιμαίναντας] ἀναμείναντας 2954. η) ἐνθα] ἐνταῦθα 2954. 3011. Bel. ι) ἐποτνιώμην] Ita Schol. probante Belino et Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 255. qui de hoc verbo conferri jubet Schol. ad Eurip. Orest. v. 213. Thom. Mag. p. 732. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 245. et Ruhnken. ad Tim.

multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroësam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navis catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ci-

ayrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, et malva verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre (conqueri) et lacrumari, quibus relictis bonis iterum oberraturus

ἔμελλον ^{k)} ἀγαθὰ καταλιπεῖν, αὐτίς πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ p. 124.
 μέντοι παραμυθούντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἑτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν ὡς αὐτούς ^{l)}· καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦ-
 πιδόν ^{m)} παραδείκνυσαν ⁿ⁾, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ
 προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθῳ, πολλὰ ἐκέλευον εἰπεῖν τὰ μέλλον-
 τα, καὶ ὑποδείξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν
 ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ ^{o)} πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖναι
 ἡθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς ^{p)} τὰς πλησίον νήσους (ἐφαί-
 νοντο ^{q)} δὲ πάντε τὸν ἀριθμόν, καὶ ἄλλη ^{r)} ἔκτη πόρρωθεν)
 ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσβεῖν, τὰς πλησίον, ἀφ’
 ὧν δὴ ^{s)}, ἔφη, ὄρεῖς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἔκτῃ δὲ ἐκείνῃ
 τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ’ αὐτῇ ^{t)} δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆ· p. 125.
 σος, ἀλλ’ οὐδέπω σοι φαίνεται. ἔπειδ’ ἀν δὲ ταύτας παραπλεύ-

p. 221. Solenne autem nostro scriptori verbum πόντιάζεσθαι.
 Vid. Somn. s. Gall. c. 20. ubi cum οἰμώζεω jungitur. Cf. De
 Mero. Cond. c. 17. Macroh. c. 23. Epist. Sat. c. 28. in. Reitz-
 ius vero et recentt. secuti Edd. vet. ediderunt ἡνιόμην. k)
 ἔμελλον] ἔμελον sola Reitz. operarum culpa, quam evita-
 runt recentt. l) ὡς αὐτοὺς] Ita Schm., monente Bel.,
 secundum 3011. 2954. Aug. et Gori. pro vulg. πρὸς αὐτούς.
 m) τοῦ πιδόν] τοῦ ποιδόν A. s. mendose. n) παραδείκνυ-
 σαν] ἐπεδείκνυσαν 2954. et 3011. o) δὲ] abest a Gori. p)
 δεικνὺς] δεικνὺς A. s. q) ἐφαίνοντο] ἐφαίνοντο 2954.
 quod Belinus satis confidenter stabilisse sibi videtur, dum
 vertit: il en paroisoit, et affirmat hanc esse tournure attique.
 r) καὶ ἄλλη] ἄλλη δὲ 3011. s) δὴ] ἤδη Aug. t) μετ’
 αὐτῇ] μετὰ ταύτην 2954.

essem. Ipse tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se (ipsos) redeam, jamque mihi sellam, et accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, et navigationem praemonstraret. Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in pa-

triam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensia insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, et sex, ta alia a longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum per-

Β. 125. σης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν ^{α)} κατοικουμένη. ἐνταῦθα δὲ ^{β)} πολλὰ παθῶν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμύκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὶ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέραν ^{γ)} ἡπειρον. τοσαῦτ' εἴπε.

28 Καὶ ἀνασπᾶσας ὑπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίξαν, ὥρεξέ μοι, ταύτην ^{δ)} καλεύσας ἐν τοῖς μέγιστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνευε δὲ καὶ, εἰ ποτε ἀφικαίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μακάρα σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἰσθίειν, μήτε παιδὶν ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη ^{ε)} πλησιάζειν. τούτων γάρ ἂν ^{ς)} μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρασκευάζομην· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, συνεισιτώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ^{ζ)} ἐλθὼν πρὸς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν, ἰδούθην αὐτοῦ ποιεῖσθαι μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ

α) ὑμῶν] „ex emendat. Solan. ἡμῶν Edd.“ Vid. Adnot. x) δὲ] δὴ Aug. γ) ἐτέραν] ἡμετέραν 3011. cuius lectionis absurditatem adeo non vidit Bel., ut etiam unice eam probaverit. z) ταύτην] Olim hic locus sic legebatur: ὥρεξέ μοι ταύτην, καλεύσας ἐν τοῖς μέγιστοις κινδύνοις ταύτην προσεύχεσθαι. Quae quum vidisset Belinus non facile scribi a Luciano potuisse ob repetitum ταύτην et ταύτη, optime ad exemplum Codd. Pariss., quibus jam etiam Aug. accessit, ita correxit, ut, ταύτην ejecto, ταύτη substitueret, omitteretque illud ταύτη, quod post κινδύνοις positum fuerat. Secuti Bip. et Schm. α) ἐτῇ] „ἐτῇ M. male. Recte cett.“ β) ἂν] vulgo omissum recte a 2954. 3011. et Aug. monente Belino, restituerat Schm. α) τῇ ἐπιούσῃ δ'] τῇ δ' ἐπιούσῃ 2954. 3011. Goxl. Bel. Bip. et Schm. At vid. Adnot. Deinceps πρὸς-ελθὼν 3011.

venies in magnam continen-
tem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus,
gentibus peragratis multis, in-
ter homines versatus insocia-
biles, tandem aliquando in
continentem alteram pervenies.
Haec dixit; extractamque e
terra malvae radicem mihi
porrexit, iubens, in maxi-
mis ut periculis hanc invo-
carem, praecipitque, si quan-
do in hanc terram venissem,
ut neque gladio ignem fode-

rem, neque lupinos cderem;
neque puero duodeviginti ani-
nis majore fruerer. Horum
memor si essem, spem habe-
rem reditus in hanc insulam.
Tum igitur ad navigatio-
nem necessaria paravi, et;
cum tempus esset, cum illis
epulatus sum. Postridie ejus
diei accedens ad Homerum
poëtam rogavi, ut duorum
mihi versiculorum inscrip-
tionem faceret; et, cum fe-
cisset, columellae de beryl-

ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλον λίθου ἀνάστήσας, ἐπέγραψα p. 125.
πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἦν τοιοῦνδε·

Λουκιανὸς τὰς πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἰδὲ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ^{d)} ἐς πατρίδα γαίαν.

Μείνας δ' ἐκείνην ^{e)} τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ^{f)} ἀνηγόμην, 126. 29
τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελ-
θὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς ^{g)} Ὀδυ-
γίαν τὴν νῆσον Καλυπσοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Παδά-
μανθους τὸν πορθμέα Ναύπλιον, Ἰν', εἰ ^{h)} καταχθίμεν ἐς
τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι ⁱ⁾, ἅτε κατ' ἄλλην ἔμπο-
ρίαν πλέοντας ^{k)}. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προΐοντες παρελη-
λύθειμεν ^{l)}, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή ^{m)} τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον

- d) φ[ίλην] ἔην (ἐην forte, ut in Gorl.) 2954. et 3011. e) ἐ-
κείνην] καὶ ἐκείνην 2954. 3011. Belin. f) τῆς ἐπιούσης]
„τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. ajunt. At nostrae Edd. nihil
mutant.“ Ἡ ἐπιούσῃ Aug. At optime habet vulgata, etiam-
si severe iudices ad legem Herodiani p. 472. Ed. Pieri. τῇ ἐπιού-
σῃ ἐρεῖς, μὴ προστιθεῖς τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσης ἡμέρας.
Nam h. l. ob antecedentia non poterat non omitti ἡμέρας.
Vide, quos Schaeferus laudat ad L. Bos p. 175. g) εἰς] ἐς
2954. Bel. Schm. h) Ἰν', εἰ] „ἐάν Th. Mag. voc. εἰ. (i. e.
ἐάν pro εἰ, non pro Ἰν' εἰ, habet Th. Mag.)“ Εἰ J. (i. e. ut
credo, ἐν habet J. pro Ἰν', non pro Ἰν' εἰ] Ἰν' Fl. etc. recte.“
Hujus confusae narrationis Reitzianae verum sensum intellec-
tum jam iri spero ex iis, quae ego inserenda putabam, lucu-
lenter etiam fiet, ubi haec addidero: ἦν εἰ habet A. 2. paene
ut Junt. sed Ἰν' ἐάν 3011. Gorl. et Aug. prorsus ita, ut Thom.
Mag. i) συλλάβοι] συλλάβῃ 2954. 3011. Aug. et Gorl. Sed
veram lectionem servarunt Edd. k) πλέοντας] καταπλέον-
τας 2954. et 3011. l) παρεληλύθειμεν] προσεληλύθειμεν
3011. m) ὁδμή] ὁσμή Aug. Gorl. 3011. 2954. Bel. Schm.
Sed vide supra c. 5.

lo gemma erectae ad ipsum
portum, inscripsi. Erat au-
tem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus feli-
cibus isthaec

Omnia contuitus, patrias
remcavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo
solvi. deducantibus He-
roibus. Hic accedens etiam
Ulysses clam Penelopen dat
mihi epistolam in Ogygiam

insulam ferendam Calypso.
Miserat mihi comitem Rha-
damanthus portitorem Nau-
plium, ut, si deferremur
in insulas, nemo nos com-
prehenderet, qui alterius
negotii caussa navigaremus.
Cum vero bene olentem il-
lum aërem provecti exiissemus,
statim cum teter odor
nos excepit, tanquam as-
phalti et sulfuris picisque

p. 126. ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίττης^η), ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων^ο) ὀπτωμένων^η). καὶ ὁ ἀῆρ ζοφερός, καὶ ὀμιχλώδης, καὶ κατέ-
 ο) σταξεν ἐξ αὐτοῦ^η) δρούσας πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων
 30 ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ^η) ἀνθρώπων πολλῶν. Ταῖς
 μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν·
 κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος^η), πέτραις καὶ
 τράχυσι^η) κατεσκληκυῖα, δένδρον δὲ^η) οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν·
 ἀνερπύσαντες^η) δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προῖμεν^η)
 διὰ τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μαστῆς ἀτραποῦ, πολ-
 λὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας ἐχούσης^η). ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκ-

n) πίττης] Olim πίσσης. Sed πίττης Aug. et Gori. Mox in omnibus πιττίνη. Vid. Judic. Vocal. c. 8. in. ο) καὶ κνίσσα — ἀπ' ἀνθρώπων] καὶ κνίσσης δὲ πονηρᾶς, καὶ ἀφορήτου, ὥσπερ ἀνθρώπων 2954. 3011. Aug. et Gori. minus bene. p) ὀπτωμένων] „Sic J. B. 2. Fr. Par. etc. Cfr. supra §. 21.“ Utilius conferetur Necyom. c. 14. q) ἐξ αὐτοῦ] „Sic Fl. ταυτοῦ male cell.“ Etiam Juntinam tradit Solanus in not. habere ἐξ αὐτοῦ. r) καὶ μέντοι — οἰμωγὴ] ἠκούομεν δὲ καὶ μαστίγων ψόφον καὶ οἰμωγὴν 2954. et 3011. Cf. Necyom. l. l. s) ἀπόξυρος] „Ita dedi ex Fl. ἀπόξηρος Edd. reliqq.“ t) πέτραις καὶ τράχυσι] πέτραις τραχέσι Schol. Aug. Gori. 3011. Pro τράχυσι Schm. τραχῶσι. Vid. Adnot. u) δένδρον δὲ] οὐδὲν addunt Gori. 2954. 3011. Bel. Schm. Vid. Adnot. x) ἀνερπύσαντες] ἀφερπύσαντες 2954. et 3011. y) προῖμεν] προσήμεν unus quidam Cod. Par., unde Belin. vult προήμεν. Cur vero? Si tempus offendit, nescias imperitiamne Critici, an levitatem iudicii, magis mireris; si forma, cf. ἄκιμεν Diell. Mortt. XXVII, 1. et alia, quae hinc illinc collegit Fischer. Animadv. ad Weller. T. II. p. 504. z) ἐχούσης] Vulg. διελθόντες, ingratis collissione cum sequente ἐλθόντες. Sed. Codd. 2954. 3011. Aug. et Gori. praebent ἐχούσης, quod amplexi sunt Belin. et Schm. Videtur διελθόντες errori cuidam tribuendum, orto illi ex se-

una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus et caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum et verberum sonus exaudiri, et ploratus hominum multorum. Ad reliquas non accessimus: in quam vero ex-

scendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praecipit et squalida, saxis et asperis locis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis et aculeis obsitum, regione admodum deformi; sic ad carcerem de-

τὴν, καὶ τὸ κοιλιστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου p. 126.
 ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἕδαφος αὐτὸ μαχαίραις καὶ σκόλοφι
 πάντῃ ^{a)} ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέβρεον, ὁ μὲν
 βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ ^{b)} αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὺς, πᾶ- p. 127.
 νυ μέγας οὗτος καὶ ἀπέρατος ^{c)}. καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ
 ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα ^{d)}. καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι πε-
 πυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσοδος δὲ μία, 31
 στενὴ διὰ πάντων ^{e)}. καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθη-
 ναῖος. παρελθόντες δὲ ὁμῶς, τοῦ Ναυπλίου καθηγουμένου,
 ἐρωῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ
 καὶ ^{f)} ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἶδομεν δὲ καὶ
 τὸν Κίλυρον ^{g)} καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρ-
 τημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἐκάστῳ

quente ἐλθόντες. a) πάντῃ] „πᾶντι Fl. Sed cum vulg. fa-
 cit P.“ b) ὁ δεύτερος δὲ] ὁ δὲ δεύτερος 3011. c) ἀπέ-
 ρατος] „Sic J. Fl. etc. ἀπέραστος Par. sola.“ ἄμετρος 2954.
 3011. Aug. et Gorr. e glossemate. Bel: mavult ἀπέραντος,
 contra Suidae certe praeceptum, quem vide. Sed cf. simul
 Commentatores Aristophanis ad Nub. v. 3. d) θάλασσα]
 θάλαττα 2954. 3011. Belin. Schm. e) διὰ πάντων] ἣν ad-
 dunt 2954. et 3011. probante Belin. frustra. Διὰ παντὸς mallet
 Solan. f) καὶ] quod olim deerat, restituerunt Bip. et Schm.
 e 2954. 3011. Aug. et Gorr. g) Κίλυρον] Κίλυραν 2954.
 et 3011. ut supra.

lati ac suppliciorum locum,
 primo admiramur regionis
 ingenium. Solum enim ip-
 sum gladiis et aculeis undi-
 que effloruit: in circuitu
 amnes tres fluunt, coeni u-
 nus, alter sanguinis, inti-
 mus autem ignis: ingens
 hic et insuperabilis: fluit
 enim instar aquae, fluctus
 ut mare agit; piscesque ha-
 bet multos, terribus quos-
 dam similes, minores vero
 prunis, lychniscos appella-

bant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque
 angustus, cui janitor adstat
 Timon Atheniensis. Ultra
 progressi tamen duce Nau-
 plio, vidimus puniri reges
 quidem multos, multos ve-
 ro etiam privatos: quorum
 quosdam etiam agnovimus.
 Vidimus etiam Cinyrum pu-
 dendis suspensum fumiga-
 ri. Adjiciebant monstrato-
 res nostri vitas singulorum,
 et causas, propter quas pu-

- P. 127. βίους, καὶ (τὰς αἰτίας^h),) ἐφ' οἷςⁱ) κολάζονται^k)] καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευδόμενοι τι^l) παρὰ^m) τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιοςⁿ) ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τοὺτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τοῦτιδόν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἑαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην.
- 82 Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν^o) ναῦν, (οὐδὲ^p) γὰρ ἔδυναμην^q) φέρειν τὴν ὄψιν,) ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπλευσα^r)· καὶ μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαυσε^s) δὲ καὶ αὐτὴ τι τοῖς ὀνείροις^t) παραπλήσιον· ὑπεχώρηε γὰρ προσιοῦσιν ἡ-
p. 128. μῖν^u), καὶ ὑπέφρευε, καὶ πορρώτερον ὑπέβαινε. καταλαβόν-

h) τὰς αἰτίας] τ. αἰτίας A. 2. τ. ἀμαρτίας Aug. Suspectum omnino esse vid. in Adnot. i) ἐφ' οἷς] Ita Reitz. et omnes priores Edd. Sed ἐφ' αἷς 2954. 3011. Aug. et Gorl. quod receperunt, suadente Belino, Bip. et Schm. Vid. Adnot. k) κολάζονται] „Ita Fl. H. Par. etc. κολάζοντο male J.“ Ortum hoc ex mendo Aldinae 2. κολάζοντε. l) τι] deest in Gorl. m) παρὰ] „Sic P. et Edd. praeter J. quae περί.“ n) Κνίδιος] Κνηδίου B. 1. et 3. o) τὴν] Olim omissum articulum restitui ex Aug. et Gorl. p) οὐδὲ] pro vulg. οὐ reposui ex Aug. Gorl. 2954. et 3011. q) ἔδυναμην] ἡδυναμην Aug. et Gorl. At cf. Diall. Morit. IX, 1. Catapl. extr. De Merc. Cond. c. 6. r) ἀπέπλευσα] „ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα Coll. Prius tumentur Fl. J. H. Par.“ Cum Coll. faciunt 2954. 3011. Gorl. Aug. Bel. Schm. Vid. Adnot. s) ἔπαυσε] εἶχε 2954. et 3011. t) αὐτὴ τι τοῖς ὀνείροις] Ita dedi ex Aug. venustiori ordine, quam ut olim legebatur, αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παρ. u) προσιοῦσιν ἡμῖν] προσιόντων ἡμῶν 2954. et 3011. quod sine justa ratione praefert Belin.

nirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, et qui vera non scripsissent; in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, et Herodotus, et multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur ad navem reversus, (ne-

que enim ferre spectaculum poteram,) salutato Nauplio solvi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, et vix distinguenda visu. Accidebat quiddam et ipsi insulae, somniis simile. Recedebat enim accedentibus nobis, et subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam te-

τες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐκπεύσαντες ^{χ)} ἐς τὸν Ἰπνον ^{γ)} λι-p. 128.
μένα προσαγορευόμενον κλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἑσφαντίνων,
ἣ τὸ τοῦ Ἀλεκτρύονος ἱερὸν ἐστὶ, περὶ δεξιὴν ὄψιν ἀπιβαί-
νομεν· παρελθόντες δ' ^{z)} ἐς τὴν πόλιν ^{α)}, πολλοὺς ὄνειρους
καὶ ποικίλους ἐρωῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως
εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ^{β)} ἄλλω τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς ^{ο)} δὲ
καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.
Κύκλω μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ 33
μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐκ' αὐτῶν πολὺ τι ^{δ)}
πλήθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίνεταί ὄρ-
νεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει κλησίον, ὃ ὑπ' αὐτῶν ^{ε)} καλού-
μενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαι δύο παρὰ ^{ς)} ταῖς πύλαις· ὀνό-
ματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος ^{ε)}, τῇ δὲ Παννυχία· ὃ δὲ
περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν
χροίαν ^{η)} ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθά-

χ) ἐκπεύσαντες] „ἐκλεύσαντες J. Prius vero Fl. H. Par.“

γ) Ἰπνον] „Ἰπνον Vorst.“ Non male. z) δ'] δὲ eis Aug.

α) πόλιν] „πύλιν] Ita Edd, quas vidi, omnes.“ Sed πόλιν, quod Solan. conjecerat, 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. β) ἐ-

πεὶ μηδ'] ἐπεὶ δὲ μηδὲ 3011. c) ὅς] „An ἤς; Pell.“ At pugnaret hoc cum legitimo verborum nexu. d) τι] τε 2954.

prave. e) ὃ ὑπ' αὐτῶν] Articulum vulgo omissum resti-

tui e Codd. 2954. 3011. Gori. Aug. quamquam nec male omit-

ti poterat. f) παρὰ] „Sic Fl. J. Reliqq. περί.“ Παρὰ τὰς

πύλας male 2954. et 3011. g) Νήγρετος] Νήγρετος 2954.

η) χροίαν] χροῶν 2954. 3011. Gori. Aug. Bel. Schm. Sed

neremus, invecti in portum, qui Hypnus [Somnus] dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [Galli Galinacei] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam (in urbem) somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat

silva: arbores in ea sunt procera papavera, et mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [Noctivagus] ab illis dictus: et fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [Inexperrectus] et Pannychia [Pernox]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut

p. 128. περὶ Ὀμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς

p. 129. Βλακείας πεδίον ἀποβλέπονσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου ¹⁾ πεπονημένη, καθ' ὧς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτῶν οἱ τε φοβεροί, καὶ φονικοί ²⁾, καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ὧς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι ³⁾. εἰσιόντι ⁴⁾ δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκταῶν· σέβουσι γὰρ θεῶν ⁵⁾ ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ ⁶⁾ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ἱπνον βασιλεια. οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, Ταραξιῶνά τε τὸν Ματαιογένουσ, καὶ Ἰλουτοκλέα τὸν Φαντασιῶνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ τίς ⁷⁾ ἔστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον,

χοῶν debebat scribi. (Quodsi vere χοῶν, non χοῶν, in Codd. legitur, ut certe *Bel.* et *Schm.* referunt, mendum ego habeo χοῶν, ex genuino χοῶν ortum. Retinebam itaque vulgata formam: ceterum utraque promiscue utitur *Lucianus*, ut ex Indice patebit. i) κεράμου] ἐκ κεράμου 2954. 3011. *Gorl.* Aug. *Bel.* *Schm.* At vid. Adnot. k) φονικοί] „φονικοί male J. sola.“ l) αἱ μὲν κεράτιναι — ἐλεφάντιναι] ἡ μὲν κερατίνη, ἡ δὲ, καθ' ἣν παρήλθομεν, ἐλεφαντίνη 2954. 3011. *Belin.* ἡ μὲν κερατίνη, καθ' ἣν ἡμεῖς παρήλθομεν, ἡ δὲ ἐλεφαντίνη *Gorl.* corrupte. Cf. cap. 32. m) εἰσιόντι] Ita 2954. 3011. Aug. *Gorl.* *Bel.* *Schm.* pro vulg. εἰσιόντων. n) σέβουσι γὰρ θεῶν] σέβ. δὲ θεῶν 3011. o) ἐκείνῳ] ἐκεῖνο 2954. p) τίς] vulgo omissum restituimus cum *Schm.* e 2954. 3011. Aug. et *Gorl.*

Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commearo dicuntur somnia terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum et mare, cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingredientem in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim Deorum maxime colunt, et Alectryonem; illi vero prope

portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas et imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium [*Terriculum Vanipori*], et Plutoclen Phantasionis [*Divitiaglorium Imaginari*]. In medio foro fons est, Careotin [*Gravisomnem*] appellant, et templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque

οὐ προειστίηκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκρι-ρ. 129.
 τῆς, ταύτης παρὰ ⁴⁾ τοῦ Ἰπνον λαχὼν τῆς τιμῆς. Αὐτῶν 34
 μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἢ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν
 μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς ⁵⁾, οἱ δὲ μικροὶ ⁶⁾ καὶ ἄμορ-
 φοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ρ. 130.
 ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι
 καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δὲ καὶ ⁷⁾
 ἐς θεοὺς, οἱ δ' ⁸⁾ ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι ⁹⁾. πολ-
 λούς δὲ αὐτῶν καὶ ἔγνωρίσαμεν, πάσαι παρ' ἡμῶν ἐωρακότες.
 οἱ δὲ καὶ ¹⁰⁾ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις
 ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες,
 πᾶν λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε ἄλλην ὑποδοχὴν ¹¹⁾
 μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ¹²⁾, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας

q) παρὰ] „Sic recte Fl. et Par. Ceterae περί, ne J. et Ald. quidem excepta.“ Sed ἐπὶ Salm. et Amat. r) καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς] καὶ μαλακοί, καὶ καλοὶ καὶ εὐειδεῖς 2954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Schm. At suspecta mihi haec vel ob vocem εὐειδεῖς cum καλοὶ conjunctam. Et μαλακοὶ non minus, quam quod sequitur huic respondens σκληροί, alienae manus additamenta esse videntur, quippe desiderantis aliquid ad descriptionem omnibus numeris absolutam. s) οἱ δὲ μικροὶ] οἱ δὲ σκληροί, μικροὶ 2954. 3011. Aug. Gorl. Belin. Schm. frigido asyndeto. Cf. not. praeced. t) οἱ δὲ καὶ] Ita 2954. 3011. Bel. et Schm. pro vulg. οἱ δ'. u) οἱ δ'] Ita, re ipsa flagitante, correxi, quod huc usque vulgabatur, οἱ δ', frequentissimo vitio. x) διεσκευασμένοι] κεκοσμημένοι Schm. cum 2954. 3011. et Gorl. At vid. Adnot. y) οἱ δὲ καὶ] οἱ δὲ Aug. mendose. z) ὑποδοχὴν] „Al. παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent J. Fl. H. Par.“ a) παρασκευάσαντες] κατασκευάσαντες 3011.

illis est et oraculum, cujus antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum conector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia procera, et formosa, atque jucunda, parva alia et informia, et alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis et alata

quaedam et prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, inquam, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, et salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos et sopitos, splendide admodum et dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum

- p. 130. τε ποιήσῃν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πα-
 τρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυσον, καὶ αὐθημερὸν ἐπα-
 35 νῆγον. / Ἡμεῖρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ'
 αὐτοῖς ἱμεῖναιμεν, καθεύδοντες, εὐαχούμενοι^b). ἔπειτα δὲ
 ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταββαγίσης, ἐγρόμενοι^c), καὶ ἀνα-
 θερόντες, ἀνῆλθμεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ
 Ὀγγίᾳ^d) νῆσῳ προσσχόντες^e), ἀποβαίνομεν^f). πρότερον
 δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν
 δὲ τοιάδε^g). ΟΛΤΣΣΕΤΣ ΚΑΛΤΥΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με,
 ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδὶαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγίᾳ χρησάμενον^h), καὶ μάλιστα ὑπὸ Λευκοθέας δια-
 σωθένταⁱ) εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν ἐς τὴν οἰ-
 p. 131. κίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνηστῆ-
 ρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'^k) ἅπαν-

b) εὐαχούμενοι] καὶ εὐωχ. 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm.
 At vid. Adnot. c) ἐγρόμενοι] ἀνεγρόμενοι iidem omnes.
 Sed valde me offendit triplex ἀνὰ in verbis sese invicem exci-
 pientibus. Et tuentur probam vocem omnes Edd. vett. Modo
 μεγάλως habet B. 3. pro μεγάλης. d) Ὀγγίᾳ], „Ald. J. etc.
 Ὀγγία Par. male, cum tamen eadem id recte habeat c. 29.“
 e) προσσχόντες] Olim προσχόντες, unde Schm. fingi jubet
 προσέχοντες. Leviozem nos adhibuimus medelam. Cf. Ver.
 Hist. 1, 6. f) ἀποβαίνομεν] ἐκβαίνομεν 3011. g) τοι-
 αῖδε] Sic Edd. vett. Cod. Aug. et Ed. Schm. Sed Reitz. et Bip.
 Τοιάδε, ut Reitzius solet, vel contra librorum fidem. h)
 χρησάμενον] „Sic recte B. 2. (et 3.) Par. S. χρησάμενος
 male J. Fl. H.“ Nec non A. 1. 2. et B. i. i) διασωθέν-
 τα] διασωθῆναι, ejecto praecedente καὶ, 2954. 3011. Belin.
 k) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm.

quod reges nos Satrapasque
 se factura pollicebantur.
 Quaedam nos etiam in pa-
 triam quemque suam abdu-
 cebant, et familiares nobis
 nostros ostendebant, eo-
 demque die reducebant. Dies
 igitur triginta noctesque to-
 tidem apud illa mansimus,
 dormientes, coenantes. De-
 inde vero, tonitru subito
 erumpente maximo excitati
 et exsilientes, cibariis navi
 impositis, solvimus. Tertio

inde die ad Ogygiam insu-
 lam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epi-
 stola, quae scripta in ea
 fuerant, legi. Erant ista:
 ULYSSES CALYPSO S.
 Noveris, me, cum primum
 abs te navicula constructa a-
 vectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leuco-
 thea in Phaeacum regionem:
 a quibus domum dimissus,
 procos uxoris multos depre-
 hendi, luxuriose nostris rebus

τας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐν Κίρκης μοι γενομένου, P. 131.
 ἀνγρεθῆν. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μετανοῶν
 ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαίταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ
 προτεινομένην ἀθανασίαν. ἣν οὖν παίροϋ λάβαραι, ἀποδράς
 ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἰδήλου ἢ ἐπιστολῇ, καὶ περὶ
 ἡμῶν, ὅπως ξενισθήμεν ¹⁾). Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ 36
 θαλάττης ^{m)}), εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὁμηρος εἶπε,
 καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ
 ἐπελέξατο ⁿ⁾), πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἰδάκρυν· ἔπειτα δὲ παρ-
 κάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίᾳ ^{o)}), καὶ εἰσὶα λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ
 Ὀδυσσεὺς ἐκνοθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τὴν ^{p)}
 εἶη ^{q)} τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοῖη ^{r)}), καθάπερ Ὀδυσσεὺς
 πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπαρνούμε-

- 1) ξενισθήμεν] ξενισθῶμεν 2954. et 3011. m) θαλάτ-
 τῆς] τῆς θαλ. Aug. et Gorl. At non opus est Articulo, quem-
 admodum nec infra in formula ἀπελθόντες ἐπὶ ναῶν. n) ἐ-
 πελέξατο] „ἐπεδέξατο] constans Edd. lectio.“ Sed Codd.
 Pariss. et cum his consentientes Gorl. et Aug. exhibent ἐπελέ-
 ξατο, quod Solanus coniecerat. Jure receperunt Bip. et Schm.
 Vid. Adnot. o) ἐπὶ ξενίᾳ] Vulg. ἐπὶ ξενίᾳ. Sed ἐπὶ ξε-
 νίᾳ 2954. et 3011. unde Belin. vult ξένια (haec enim est ejus
 sententia vitiose prolata) recte autem et e Luciani more ἐπὶ
 ξενίᾳ Gorl. et Aug. ut Icarom. c. 23. et supra I, 29. Omnino
 vid. Sturz. Lex. Xenoph. Tom. III. p. 218. p) ὅποια τὴν
 Vulg. ὁποία, ommissa particula. Sed ὅποια recte jam scripse-
 rat Schm. et τὴν, monente Belino, interposuerunt Bip. et Schm.
 e Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. q) εἶη] „εἴη J. Ald. H.
 2, prius cett.“ r) σωφρονοῖη] „σωφρονοῖεν Al. ajunt Coll.
 σωφρῶν (σωφρων;) 2954. et 3011.

fruentes: interfectis vero om-
 nibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat,
 interemptus sum, et nunc in
 Beatorum versor insula. Val-
 de autem me poenitet reliquisse
 illam apud te commorationem,
 promissamque a te immortalitatem.
 Si igitur opportunitatem
 nactus fuero, fugam cape-
 rassam, atque ad te veniam.
 Haec significabat epistola,
 praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tracta-

remur. Ego vero aliquan-
 tum progressus a mari, spe-
 luncam inveni, qualem Ho-
 merus dixerat, ipsamque in-
 tentam lanificio. Cum vero
 sumtam epistolam legisset,
 primo quidem multum la-
 erummarum fudit; deinde in
 hospitium nos invitavit, ac-
 cepitque splendide, ac de
 Ulyssae interrogavit, et de
 Penelope, qualis esset facie,
 adcone casta esset, prout Ulys-
 ses olim de illa sit gloriatus?

p. 131. θα^α), ἐξ ὧν εὐκρίνομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπειθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος^α) ἐκοιμήθημεν. 87^ο Ἐσθλὴν δὲ ἀνηγόμεθα, σποδοτότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος, καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς p. 152. Κολοκυνθοκυραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἶδιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστειάσας τοὺς παραπλέοντας^β). τὰ πλοῖα^γ) δ' ἔχουσι μέγιστα^δ) κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἐξήκοντα^ε). ἐπειδὴν γὰρ ξηρανῶσι^ς), κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντριάνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι^β) χρωμένοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀδόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῶν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατατραυμάτιζον, βάλλοντες, ἀντὶ λίθων^ε), τῇ στήματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάως δ' ἐπικολῶ ναυμαχοῦν-

α) ἀπεκρινόμεθα] ἀπεκρινάμεθα *idem*, temere probante *Belin.* τ) τῆς ἡϊόνος] ἐπὶ τῆς ἡϊόνος *Aug.* minus bene. υ) παραπλέοντας] περιπλέοντας] *Leg.* παραπλ. *Solan.* *Vulg.* servant *Edd.* omnes. " *Solani* conjecturam confirmatam *Codd.* 3011. *Gorl.* et *Aug.* receperunt *Bip.* et *Schm.* et expresserant jam *Gesnerus*, et *Wieland.* x) τὰ πλοῖα] *Articulus* vulgo omissum, praeunte *Schm.* restitui e 2954. 3011. et *Gorl.* γ) μέγιστα] μεγάλα *iid.* et *Schm.* z) ἐξήκοντα] Ita 2954. 3011. *Aug.* *Gorl.* *Belin.* *Schm.* *Vulg.* ἔξ. *Vid.* *Adnot.* α) ξηρανῶσι] *Vulg.* ξηρανθῶσι. Sed ξηρανῶσι 2954. et 3011. ξηρανῶσι τὴν κολοκύνθην abjecto Participio *Gorl.* τὴν κολοκύνθην κοιλάναντες *Aug.* Quid vulgatae voci αὐτῇ in hoc utroque *Cod.* acciderit, non refert *Schm.* *Vid.* *Adnot.* b) μέντοι] μὲν 3011. *Belin.* *Schm.* c) ἀντὶ λίθων] absunt a 2954. et 3011. probante *Belino*, qui ea pro glossemate habet.

Nos respondere ea, quibus delectari illam conficere-mus. Tum reversi in na-vim, prope litus dormivi-mus. Mane vero, vehemen-tiori exorto vento, solvi-mus. Biduo inde tempesta-tibus factati, die tertio in Colocynthopiratas inaidi-mus: Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latro-cinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Na-

ves habent maximas de co-locynthide, longitudine cu-bitorum sex. Cum enim siccavunt colocynthidem, ex-cavatam, demtis medullis, instruunt, malis utentes a-rundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi i-gitur, impetu in nos facto, duarum navium sociis pug-nant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cu-curbitarum seminibus. Cum

τας περὶ μεσημβρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοποιῶν—p. 132.
 τῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολλοὶ δ' ἦσαν ἀλ-
 λήλοις, ὥς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι ^{d)} ᾗσθοντο αὐτοὺς
 ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὀλιγώρησαν ^{e)}, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
 νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσοῦτ' ἐπάραντες τὴν ὁδόν, 38
 ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχαμένους· καὶ δῆλοι ἦσαν
 κρατήσαντες ^{f)} οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πάντε γὰρ p. 133.
 εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων ναδὼν μαχόμενοι· τὰ
 γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη ^{g)}, καρύων ἡμίτομα, κεκνωμέ-
 να, μέγεθος δὲ ^{h)} ἐκάστου ἡμιτόμου ⁱ⁾ ἐς μῆκος, ὀργυαῖ-
 πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς ^{k)}, ὠμεθὰ τε τοὺς
 τραυματίας, καὶ τολοικὸν ἐν τοῖς ὀπλοῖς ὥς ἐπύπταν ἦμεν ^{l)},
 αἰεὶ τινὰς ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν 39
 δεδύκει ^{m)} ὁ ἥλιος, καὶ ἀπὸ τινος ἐρήμης ⁿ⁾ νήσον προσή-

d) κἀκεῖνοι] ἐκεῖνοι iid. et Gork in quo et ἐπεὶ pro ἐπειδὴ.

e) ὀλιγώρησαν] „ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. J. Fl. H. Par. Ald. B. 2. (1. et 5.) Sed ὀλιγ. S.“ Cf. Hermot. c. 63.

f) κρατήσαντες] Ita A. 1. 2. Salm. Codd. 2954. 3011. Bip. Schm. Sed κρατήσαντες Reitz. cum B. 1. et 5. g) κελύ-
 φη] „Sic L. et Fl. κελύφιναι Edd. ceterae.“ κελύφη etiam

Schol. h) δὲ] vulgo omissum interjecimus cum Schm. e 2954. 3011. et Aug. i) ἡμιτόμου] ἡμιτόμιον 3011. k) αὐ-
 τοὺς] αὐτοὺς Abresch. Diluct. Thuc. p. 540. ἀπεκρύψαμεν

αὐτοὺς Solan. At vid. Adnot. l) ὥς ἐπύπταν ἦμεν] ἦμεν
 ὥς ἐπύπταν 3011. m) δεδύκει] ἐδεδύκει 3011. 2954. Bel. Cf.

τεθνήκει supra c. 1. extr. et alia plura exempla. n) ἐρήμης]

diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [nucinautas]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam, cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantisque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim sociis quinque na-

ves habebant, pugnantisque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus (putamina), dimidiatae naves et excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta qua-

P. 153. λαυρον ἡμῖν ὅσον εἰκοσιν °) ἄνδρες, ἐπὶ θαλῶνων μεγάλων
 ὀχοῦμενοι· λησται καὶ οὗτοι· καὶ οἱ θαλῶνες αὐτοὺς ἔφερον
 ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρημάτιζον, ὥσπερ ἱπποὶ. ἐπεὶ δὲ
 πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἐβαλλον
 ἡμᾶς σπηλίας ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ
 ἡμῶν, καὶ ἀποντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν P), ἀλλὰ τρωθέν-
 40 τες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ

P. 154. μεδονύκκον, γαλήνης οὔσης, ἐλάθομεν προσκαίλαντες °)
 ἀλκύνος °) καλῶ παμμεγέθει. σταδίων πον ἐξήκοντα ἢν ἀν-
 τη °) τὸ περιμετρον· ἐπέκει °) δὲ ἡ ἀλκυὼν, τὰ ὡς θάλ-
 πουσα, οὐ πολὺ μίλων τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπαταμένη, με-
 κροῦ μὲν κατέδυσσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο
 γοῦν °) φεύγουσα, γοερὰν τινα φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάν-
 τες °) δὲ ἡμῖς, ἡμέρας ἥδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμαθα τὴν
 καλιάν, σχεδὸν μεγάλην προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων μεγάλων

ἀρήμον 2954. et 3011. ο) εἰκοσιν] „εἰκάσαι P. εἰκοσι M.
 εἰκοσιν reliquae.“ p) ὑπέμειναν] ὑπόμενον 3011. q)
 προσκαίλαντες] Priores Edd. omnes communi vitio προσ-
 καίλαντες, quod correxi, assentiente Gorl. Cf. Timon. c. 3.
 r) ἀλκύνος] Ita Edd. vet. et mox ἀλκυὼν, sed Reizius et
 recentt. Ἀλκύνος et Ἀλκυὼν placuit. Vid. ad I, 32. s) στα-
 δίων πον ἐξήκοντα ἢν ἀντη] σταδίων ἢν ἀντὶ ἐξήκον-
 τα 2954. et 3011. t) ἐπέκει] ἐπέκει 2954. ἐπέκει 3011. u)
 γοῦν] ὁ οὖν 2954. et Gorl. x) ἐπιβάντες] ἐσβάντες
 2954. et 3011.

dam insula versus nos per-
 rexere viri circiter viginti,
 delphinis magnis vecti. La-
 trones hi quoque: quos del-
 phini sui toto ferebant, ex-
 sultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero pro-
 pe essent, ex intervallo hinc
 illinc consistentes jaculati
 in nos sunt sepias siccatas
 et oculos cancrorum. No-
 bis vero sagittas et jacula
 mittentibus, non durarunt,
 sed vulnerati plerique con-
 fugerunt ad insulam. Cir-
 ca mediam noctem, tran-

quillo mari, imprudentes
 offendimus ad halcyonis ni-
 dum maximum: stadiorum
 circiter sexaginta erat illi
 ambitus. Imminebat autem
 halcyon ova incubans, non
 multo minor nido suo. At-
 que illa evolans parum abe-
 rat, quin mergeret navim
 nostram vento alarum: au-
 fugiebat enim lugubrem vo-
 cem edens. Descendimus,
 cum jam illucesceret, ni-
 dumque inspeximus, mag-
 nae rati similem, construc-
 tae ex arboribus magnis: in-

συμπεφορημένην γ). ἐπὶν δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐ- p. 134.
τῶν Χίου πίδου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ
ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελίκαι γούν διακόφαντες
ἐν τῶν ὠν, νεοττόν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἰκοσι γυπῶν
ἀδρότερον α). Ἐπὶ δὲ πλείοντες ἀπείχομεν α) τῆς καλιᾶς ὅσον 41
σταδίους διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια β)
ἐπεσήμαινεν γ). ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κηλίσκος ἄφνω ἐπε-
ρύξατο, καὶ ἀνέβησεν· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος δ) φα-
λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησεν· καὶ τὸ πάντων ἤδη ε) παραδοξό-
τατον, ὁ γὰρ ἱστός τῆς νεῶς ἐξεβλάστησεν ζ), καὶ κλάδους ἀνέ-
φυσεν η), καὶ ἐπ' ἄκρῳ θ) ἑκαρποφόρησεν, ὁ δὲ παρὸς ἦν
σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι ι). ταῦτ' ἰδόντες,
ὡς τὸ κ) αἰὼς, ἑταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀπο- p. 135.

γ) συμπεφορημένην] συμπεπηγμένην conj. Belin. At cf. Amorr. c. 37. Μεγάλων, quod in Edd. deerat, supplēvi ex Aug. Gorl. 1954. et 3011. z) ἀδρότερον] „Adspirare Fl. Ald. Par. B. 2. S. H. ἀδρ. J. male.“ Sic et A. 2. a) ἀπεί-
χομεν] „ἀπείχομεν Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil mutant Edd.“ Illud confirmant 1954. et 3011. et requirunt linguae rationes. b) θαυμάσια] θαυμαστά 1954. et 3011. c) ἐπεσήμαι-
νεν] „ἐπεσήμενεν male Fl. Ceterae vulgatam servant, qui-
bus adstipulatur Cod. P.“ ἐπεσήμενεν 1954. et 3011. unde Bel.
vult ἐπεσήμηνεν. d) Σκίνθαρος] ὁ Σκίνθαρος 1954. et 3011. Belino celeriter probante. e) ἤδη] δη 1954. 3011. Aug. f) ἐξεβλάστησεν] „ἐξεβλάστα Fl. (et 1954.) ἐβλάστη-
σε P. (et 3011.) Vulg. servant Edd. cett.“ g) ἀνέφυσεν] ἀνέφυσεν 1954. h) ἐπ' ἄκρῳ] ἐπὶ τῷ ἄκρῳ 1954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Schm. Rectius mihi videbatur omitti Articulus. i) καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι] καὶ στα-
φυλὴ μέλαινα, οὕτω πέπειρος 1954. et 3011. unde Belinus cer-
te μέλαινα rescribi vult. k) τ.δ.] abest ab Aug.

erant vero ova quingenta,
Chio dolio unumquodque
capacius. Jam quidem pul-
li intus apparebant et cro-
citabant. Securibus igitur
ovo uno rescisso, pullum
implumem excudimus, vul-
turibus viginti ampliorem.
Cum vero navigando dis-
cessissemus a nido ad du-
centa stadia, portenta no-
bis magna et mirifica eve-
nere. Nam cheniscus [an-

serculus] in prora subito
concussis alis exclamavit,
et gubernatori Scintharo
calvo redire coeperunt co-
mse; quodque omnium jam
admirabilissimum, malus na-
vis germinavit, et emisit
ramos, et in summo fructus
tulit. Fructus erat ficus, et
uvae magnae, nondum ma-
turae. Haec videntes per-
turbati sumus, ut facile est
ad existimandum, et Deos

135. 42 τρέψαι¹⁾ τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος. Οὕτω δὲ πεντακοσίους^{m)} σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγάλην καὶ λάσιον, πυτῶν καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀρρίλοις δένδροις καταφυτευμένονⁿ⁾. εἰσῆλθαι δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ^{o)} ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν^{p)}, καὶ τὰ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῃ εἰχόμεθα, τί χρὴ δοῶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν, (πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν,) οὔτ' ἀναστρέφειν ὀφθιδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπων^{q)} τὰ ἐπείκεινα^{r)} ὅπως ἔχοι, καὶ εἰσὼν ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῃ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὐθις ἕτερον ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, (πυκνὴ γὰρ^{s)} ἦν,) ὑπερβιβάσαι, εἰ

1) ἀποτρέψαι] „Αποστρέψαι Schol. et Fl. sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P.“ Abest haec vox omnino a 2954. et 3011. qui ejus loco positum exhibent διὰ, male. m) πεντακοσίους] διακοσίους 2954. n) καταφυτευμένον] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. pro vulg. καταφυτευόμενον. In Gorl. deest κατά. Modo pro vulg. ἀρρίλοις Birpp. et Schm. e 2954. reposuerunt ἀρρίλοις. o) καθάπερ] καίπερ conj. Seager. Class. Journ. Vol. XV. p. 151. At cf. infra καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν. p) δ' οὖν] γοῦν 2954. 3011. q) ἀπεσκόπων] ἐπεσκόπων 3011. quod temere Bel. probat. r) ἐπείκεινα] „ἐπ' ἐπείκεινα Par.“ τὰπείκεινα conj. Bel. frustra. Oppositum τὰ ἐπὶ τὰς vid. Charon. c. 5. Tom. III. p. 41. s) γὰρ] δὲ 2954. et 3011.

rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam et prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa

re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent et continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paullo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, (densae enim e-

δυναίμεθα, ἐς τὴν ἐτέραν θάλατταν ¹⁾, καὶ οὕτως ἵκκοιμεν. p. 135.
ἐπδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ ²⁾, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ
δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πε-
τάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέ-
μου προωθοῦντος ³⁾ ἐπισυρόμενοι· ἔνθα μὲν ⁴⁾ καὶ τὸ Ἀντι-
μάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε ⁵⁾. φησὶ γάρ· που κῆκεϊνος· p. 136.

Τοῖσιν ⁶⁾ δ' ὕληνται διὰ πλεον ἐρχομένοιαι.

Βιασάμενοι δὲ ⁷⁾ ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς ⁸⁾ τὸ ὕδαρ, 43
καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ κρηταροῦ
καὶ διανγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπίσκημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ
τοῦ ὕδατος διαστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις
ὀρωμεν ⁹⁾ ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα ¹⁰⁾ διαχωρίσματα ¹¹⁾. ἡ μὲν
οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, οὐ φερόμενος ¹²⁾ ἔστη,

- 1) ἐς τὴν ἐτέραν θάλατταν] ἐς τὴν θάλατταν τὴν ἐτέραν
iid. u) κάλῳ μεγάλῳ] κάλων μεγάλων iid. x) προω-
θοῦντος] προωθ. 2954. et 3011. y) μὲν] δη. iid. 2) εἰς-
ῆλθε] ἐκυσῆλθε iid. error e praecedente voce natus. a) τοῖ-
σι] Ita Reitz. recte. τοῖσι Edd. vett. τοῖς 2954. τοῖσι au-
tem recentt. cum Reitz. b) βιασάμενοι δὲ] Ita, monen-
te Schaefero Melett. p. 94. pro vulg. διαλθόντες δ' rescripsi e
Cod. 2954. 3011. Aug. Gorl. c) πρὸς] ἐς 2954. 3011. Gorl.
d) ὀρωμεν] „Sic Fl. ὀρωμεν ceterae.“ ὀρωμεν etiam B. 3.
et Cod. Aug., narrante Schaefero Melett. l. l. qui addit: „Ul-
tima adverbii praegressi litera vitium peperit.“ e) γιγνό-
μενα] γινόμενα Aug. et Vat. 94. f) διαχωρίσματα] Vulg. διαχωρήματα. Sic et Vat. 94. sed supra scriptum δια-
χωρίσματα, et sic plane habet Cod. Aug. Unde, Bastio ad
Gregor. Cor. p. 543. et Schaefero l. l. qui omnino adeundus,
jubenibus, abjecta aliena voce, rescripsi genuinam. g) οὐ
φερόμενος] Priorem vulgo omissam ob ea, quae statim se-

rant,) impositam traduce-
re, si possemus, in mare
alterum. Idque fecimus. Re-
vinctam enim magno fune,
arboribus consensu, mag-
no labore eo pertraximus,
ramisque eam superimpo-
suimus, ubi velis passia
velut in mari navigavimus,
a vento impellente promoti.
Hic mihi Antimachi poetae
versus in mentem venit, qui
ait alicubi:

Per silvestre illis navi ve-
nientibus aequor.
Eluctati tamen silvam, ad
aquam pervenimus, ubi si-
militer demissa navi per pu-
ram pellucidamque aquam
navigavimus, donec ad hia-
tum consisteremus magnum
ex aqua discedente ortum,
ut in terra saepe videramus
a motu illius factas disces-
siones. Navis quidem no-
stra vela nobis contrahenti-

- p. 136. παρ' ὀλίγον ἔλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστέλλει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πάνυ πόρρωθεν ^h) γέφυραν ἐπεξευγμένην ¹) ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ^k) τῆς ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κόπαις, κατ' ἐκείνο ¹) παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὐποτε πρὸς-
 44 δοκήσαντες. Τούντεῦθεν ^{*}) ἡμᾶς ὑπεδέχτο πέλαγός τε πρὸς-
 ης, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος ^m), συνοικουμένη ⁿ)·
 ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κίρατα

quantur, ex Aug. restituere placuit, assentiente Schaefero Melett. p. 96. qui ab α praecedente elisam esse negationem suspicatur. h) περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πάνυ πόρρωθεν] Vulgo sic: περιβλ. δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν. Οὐ πάνυ interserunt Codd. 2954. Aug. et Gorl. probata Belino et Schaefero p. 97. et recepta a Schm. Idem illi Codd. mutatum verborum ordinem dederunt, probantibus iisdem. Sed κατὰ δεξιὰ in 2954. quod Schm. in δεξιὰν mutatum admisit, referens in Tom. II. p. XLV. sic etiam in Aug. et Gorl. legi, quum Augustano certe Codici Schaeferus l. l. κατὰ δεξιὰ adscribat. Uter rectius tradat, non definiam, Quidquid autem sit, a vulgata lectione in hac quidem voce non putabam recedendum esse. Ceterum Schaeferus maluit δ' ἑωρῶμεν, quamobrem, non plane perspicio. i) ἐπεξευγμένην] ὑπεξ. Aug. k) καὶ ^k) ex idem repobante Schaefero. l) κατ' ἐκείνο] „Nihil hic variare Edd. notat Solanus.“ *) τούντεῦθεν] ἐντεῦθεν 2954. et 3011. m) εὐπρόσιτος] „εὐπροσιτος] Ita esse in J. M. B. 2. H. Par. et S. notat Solanus. Etiam Ald. 1. (et 2.) sic habet, et Fr.“ Sed conjecturam Solani et Gesneri confirmant Aug. et Gorl. Cf. Adnot. n) συνοικουμένη] ἐνοικ. conj. Reitz.

bus non facile stetit, cum parum abfisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despiciente, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes videmus ad dextram haud admodum procul pontem in-

geret utriusque pelagi summas oras, et ex uno mari in alterum translueret. Huo igitur agitantem navim remis cursum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare placidum et iusula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines ferri, Bucephali [Tauricipites],

ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. p. 137. 4
 ἀποβάντες δὲ, προῆειμεν. °) ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίον P) ληψόμενοι, εἶποθεν °) δυνηθείμεν. οὐκ ἔτι γὰρ εἴ-
 χομεν. καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνιφανέτο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἤκούετο. δό-
 ξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέ-
 στημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς
 μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν. οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν θάλατ-
 ταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ
 ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιῦδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπέτομεν
 τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φο-
 βήσαντες δὲ, πάντας °) ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομεν γε ὅσον πεντή-
 κοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὐτίς ὀπίσω ἀνε-
 στρέφομεν °), τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὔ-

Sed vid. Adnot. ο) προῆειμεν] Ita Gem. conj. et Schm. edidit, edere certe volebat, assentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. pro vulg. προσῆειμεν. P) καίτοι καὶ σιτίον] καὶ σιτία, omisso καίτοι, 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. At vid. Adnot. q) εἶποθεν] εἶποτε 2954. et 3011. r) φοβήσαντες δὲ, πάντας] βοήσαντες δὲ πάντες 2954. 3011. Bel. Schm. Et Gorl. habet βοήσαντες. Mihi quidem displicebat πάντες ob praecedentia εἴτα μέντοι πάντες ὀπλ., βοήσαντες autem non possum non pro glossemate genuinae lectionis habere. s) ἀνιστρέφομεν] ἀνιστρέφαμεν 2954. Gorl. Aug. inepte: origo vitii in seq. εὔρομεν quaerenda.

cornua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, quamquam etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur bo-um gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi con-

spectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt: reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil in-

- p. 137. ρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους¹⁾. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἅχοι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις²⁾, ἀπαιτοῦντες³⁾ ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ
- p. 138. ἰκετευούτων· τὰ λύτρα⁴⁾ δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν⁵⁾, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν⁶⁾. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπι
- 45 μέιναντες, ἀνῆχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθύες⁷⁾ τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης ση-

t) παρειλημμένους] *qui hosti se dediderant*, ut οἱ παραληφθέντες ἄνδρες ap. Polyb. III, 69, 2. Injuria itaque negat *Belinus* verbum παραλαμβάνειν de bello captis dici; majori etiam injuria *Schmiederus* τοὺς ἐλλημμένους edidit e 2954. et 3011. De urbibus in deditionem acceptis etiam frequentissimus est verbi a librariis h. l. neglecti usus. u) πρέσβεις] πρεσβείων *Phalar.* II, 1. Πρεσβεὺς, quam formam *Conr. Reitz.* in Indice posuit, nihili esse nunc constat. x) ἀπαιτοῦντες] temere *Belinus* damnat in gratiam lectionis 2954. et 3011. αἰτούντες, quod illud in *victos* cadere negat. Cedit autem non minus certe, quam quod mox sequitur ἀποδόντες de *victoribus* dici poterat. y) λύτρα] λύτρα falso *Reitz.* et recentt. Rectam formam praebeant Edd. vet. ut *Diall. Deor.* IV, 2. et *Prom.* s. *Cauc.* c. 21. z) δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν] δύο μὲν τοὺς ὀπίσω 3011. δύο μὲντοι ὀπίσω 2954. prave. a) συμπεφύκεσαν] συνεπεφύκεσαν 3011. *Aug.* et *Gorl. Belino* probante. At cf. supra c. 1. extr. α. a. b) ἰχθύες] ἰχθῦς omnes priores, nec hoc sine ratione. Sed ἰχθῦς constanter in libris omnibus scriptum exstat *Diall. Marr.* VIII, 1. supra I, 31. et *De Dea Syr.* c. 47.

veneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis

erant casei multi, et sicci pisces, et cepae, et cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, et diem unum morati essemus, solvimus. Jamque pisces in conspectum venire, et circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt

μεῖα προῦφαίνεται °). μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἶδομεν καὶ- p. 138.
 νῶ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες
 ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κεείμενοι ἐπὶ τοῦ
 ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, (μεγάλα δὲ φέρουσιν,) ἐξ
 αὐτῶν ὀδόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κα-
 τέχοντες, ἐμπέπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τού-
 τους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυ-
 νόν τε, καὶ ἡνιόχευον ^d). οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο °) τοὺς
 φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφενγον, ἀλλ' ἤλαυ-
 νον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου
 θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἡδῃ 159. 46
 προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναι-
 κῶν, ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προῖεμένων· προσήεσαν
 γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο, πάνυ ἐταιρικῶς κεκοσ-
 μημένα, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς χιτῶνας
 ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα ^f). ἡ δὲ

- c) προῦφαίνεται] προφαίνεται 3011. et 2954. quod temere
 praefert *Belinus*, sic distinguens verba: καὶ ἄλλα, ὅποσα —
 προφαίνεται, quum sic sint distinguenda: καὶ ἄλλα προῦφαί-
 νεται, ὅποσα γῆς etc. int. ἐστὶ. Quam quidem rectam esse ra-
 tionem vel illud docet, quod auctor non ὅποσα ἄλλα scripsit,
 sed ἄλλα ὅποσα. d) ἡνιόχευον] ἡνιόχουν 2954. et 3011.
 probante *Belino*, nescio, qua de caussa. e) ἐπεσύροντο]
 ἐπεφύροντο iid. quod *Belino* glossema esse videtur. f) Κα-

terrae propinquae signa, ap-
 parere. Paullo post vide-
 mus viros novo navigandi
 genere utentes. Iidem enim
 et nautae erant et naves.
 Dicam vero navigationis
 rationem. Supini in aqua
 jacentes pudenda erigunt:
 habent autem luculenta. Ex
 his porro velum paudentes,
 manibusque tenentes funes
 veli inferiores, vento im-
 plente navigabant. Alii post
 hos insidentes in suberibus,
 duos delphinos junctos age-
 bant regebantque habenis,
 qui progressi traherent post

se subera. Hi neque inju-
 ria nos afficiebant, neque
 fugiebant, sed sine metu et
 pacate juxta nos inequita-
 bant, speciem navigii no-
 stri admirati, et perspici-
 entes undique. Vespera jam
 ingruerat, cum appulimus
 ad insulam non magnam.
 Habitat ea a mulieribus,
 ut putabamus, Graece lo-
 quentibus. Accedentes enim
 nos prensabant et complec-
 tebantur, ornatae more me-
 retricio, formosae omnes
 et juvenulae, talaria ve-
 stimenta trahentes. Insula

- p. 139. πόλις αὕτη, Ὁδωμαρδία⁵). λαβοῦσαι^h) δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, (οὐ γὰρ χρηστὰ ἔμαντευόμην,) ἀκριβέστερόν τε¹) περιβλέπων, ὅρᾳ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσα καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν βοῇν ἰσθάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὄπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠνύχόμην αὐτῇ^k) διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ
- p. 140. σπασάμενος¹) τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτήν^m), καὶ δήσας, περὶ τῶν ὄλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελεὰς προσαγορευομένας, τροφήν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν

βαλοῦσα] „Alli ἐβαλοῦσα Coll.“ Κοβαλοῦσα Guyet. Καβαλοῦσα Solan. Κασαλβαδοῦσα Belin. g) Ὁδωμαρδία] „Alīi Ὁδωμῇ Coll. Nihil mutant Edd.“ Ὁδωμανρία (volebat forte Ὁδωμανρία) Gesn. Ὁδωμαρδία Aug. et Gorr. in quo posteriore etiam deest αὕτη. h) λαβοῦσαι] „Sic Edd. omnes. διαλαχοῦσαι marg. A. 1. W. et P. διαλαχοῦσαι Angl.“ i) τε] abest ab Aug. k) αὐτῇ] αὐτὸς 2954. l) καὶ δὴ σπασάμενος] καὶ διασπασάμενος idem. m) συλλαμβάνω τε αὐτήν] συλλαμβάνωι ταύτην idem.

vocabatur Cabalusa [*Deji-
ciens*], urbs autem Hyd-
mardia [*Aquescentia*]. As-
sumtos igitur nos mulieres
suam quaeque domum de-
ducere, suumque sibi face-
re hospitem. Ego autem
cunctatus paullum, cui ni-
hil boni praesagiret animus,
et circumspiciens acoura-
tius, video multorum ho-
minum ossa jacere et cra-
nia. Et clamorem quidem
tollere, et convocare socios,
atque ad arma ire, non pla-
cuit. Malvam autem de-
promptam multis verbis ob-

secravi, ut effugere liceret
ex malis praesentibus. Non
ita multo post autem mini-
strante hospita, video illius
non mulieris crura, sed un-
gulas asini. Hic stricto en-
se illam comprehendo, vin-
ctamque de rebus omnibus
interrogavi. Illa invita qui-
dem, sed dicit tamen, se
marinas esse mulieres, O-
nosceleas [*Asinicurur*as] vo-
cari: cibum sibi parare ex
advenientibus hospitibus:
inebriatos enim, inquit, so-
pitosque in lectum adscitae
intradimus. His auditis, il-

κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, p. 140.
 ἐβρών τε, καὶ τοὺς εἰαίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνήλθον, τὰ
 πάντα ἐμήνουν αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἔδεικνουν, καὶ ἦγον
 εἶω ^{α)}) πρὸς τὴν δεδεμένην· ἥ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ
 ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθήκα πειρώμενος·
 τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε- 47
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴνυγε, τὴν τε ἡπειρον ἀπο-
 βλέπομενοι, εἰκόμοιεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκου-
 μένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ ^{ο)}) καὶ προσευξάμενοι, περὶ
 τῶν μελλόντων ἱσοκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μό-
 νον, αὐθις ὅπισω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ
 καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς ^{ρ)}) τὴν Μεσόγειαν πειραθῆναι
 τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφο-
 δρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαράξας ^{α)}) τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ,
 διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ
 εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν οὖν ^{ρ)}) τὰ μέγρε

n) εἶω] εἶω Aug. ο) δὲ] δ' οὖν idem. p) εἰς] εἰς idem.
 q) προσαράξας] „προσαρᾶξας Edd. Sed conf. 1. Ver.
 Hist. c. 30. fin.“ Unde patebit, quam parum sibi Reitzius
 constiterit. r) οὖν] vulgo omissum cum Schm. restitui e
 1954. Schol. et Aug.

lam quidem vinctam ibi re-
 linquo: consenso autem
 tecto, clamore convoco so-
 cios: congregatis indico
 omnia, ossa ostendo, intra
 eos deduco ad vinctam. At
 illa statim in aquam difflu-
 ens, conspectum nostrum
 effugit. Tamen experimenti
 caussa in ipsam aquam de-
 mitto gladium: hic aqua in
 sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi
 solvimus. Cum illucesce-
 ret, continentem conspici-
 mus, quam conjicimus eam
 esse, quae ex adversum no-
 stro orbi trans Oceanum jac-
 et. Adoratione hic votis-

que peractis, quid deinde
 facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videba-
 tur, post brevem descen-
 sum, iterum nos retro redi-
 re; aliis autem, relicta ibi
 nave pergere versus medi-
 terranea, atque tentare in-
 habitantes. Dum ista dis-
 putamus, tempestas valida
 ingruens, et litori allidens
 navigium, illud dissolvit.
 Nos vix, arma quisque sua,
 et si quid forte aliud quis
 posset, eripientes, enata-
 mus. Haec sunt, quae us-
 que ad adventum in alteram
 illam tellurem contingere mi-
 hi in mari, et per naviga-

- p. 140. τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἴρι, καὶ μετὰ ταῦτα *) ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς
- p. 141. ὄνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελταῖς· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσθαι.

*) μετὰ ταῦτα] μετ' αὐτὰ 2954.

tionem, in insulis, et in apud Bucephalos et Ono-
aëre, et post haec in ceto, sceleas: quae vero in illa al-
et cum inde exiissemus, tum tera tellure gesta sint, ea
apud Heroas, tum inter So- proximis libris persequar.
mnia, itemque extrema illa

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

p. 141.

ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθε τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν a), ὡς b) ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· καὶ c) αὐτὸν μὲν οὐχ εὔρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἔλθων δὲ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν (ὄν d) ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ δὲ ἀνελθῶν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελών, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filio ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio jam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Perit ille, qui ascenderat et filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, 1 τὸν μὲν ἤδη παρηγηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὁμῶς ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεῶν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πλη-

a) εἰς τὴν ἀκρόπολιν] εἰς ἀκρόπολιν 2955. b) ὡς] „deest in Fl.“ Et in 2954. et 3011. neque adeo posuit Schm. monente Belino. Deinceps ἀποκτενῶν recte B. 3, Reitz. et Schm. sed ἀποκτενῶν vett. Edd. item Bip. c) καὶ] „deest in C.“ d) ὄν] „ἐν τῷ C. Nihil mutant J. Fl. H. Par.“ Nec ceterae.

TYRANNICIDA.

Qui duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos jam egressum, florentem alterum aetate, et ad injuriarum suc-

cessionem paratiorem, venio, unum tamen duorum caussa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicida-

- p. 141. γῆ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ^{e)} ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδῶν προαυξημένον παρὰ τὴν τελευτήν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος, τὸ παραδοξότατον, αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἑκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δὲ μοι καὶ ἀποθα-
- p. 142. νῶν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶν ἔτι ^{f)} μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, 2 μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἵργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τέξεν ἐνῆλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τροπὸν ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον ^{g)}, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέ-
- 3 ροντα δὲ μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ περικτιτοτέρον τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι μοι παρ' ὑμῶν, καὶ ὁπωρεῖς λήψεσθαι ἱσαρίθμους τοῖς ἀνηρημένοις, ὥς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελ-

e) ἱκανήν] καὶ ἱκανὴν 3011. f) ζῶν ἔτι] „ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Forst. ζῶν conjecterat.“ Sic etiam Jens. et Gesn. Codd. tres Pariss. cum Edd. vett. faciunt, Bip. autem et Schm. secuti sunt Editionem Reitz. g) ἰσχυρότερον] ἰσχυρόν 2955.

rum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit: filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem injuriarum patris socius, post mortem au-

tem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perceptor omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce factis etiam cumulatius quidam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos

λόντων ^{h)}) κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρὰ- p. 143.
 σχῶν, οὐδενὸς παραλειμμένον ⁱ⁾) κληρονόμου τῶν ἀδικημά-
 των· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραςτος
 ἀπειλθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων
 ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀνταλέγων οὗτοισι, δοκεῖ
 μοι οὐ κηδόμενος ^{k)}), ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ'
 ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκεί-
 νοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Τρεῖς δὲ ἀνάσχεσθαι 4
 μου, ὧς ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
 καί περ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος p. 145.
 οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον
 εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ἂν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥς περ ἄλ-
 λοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἀπλὴν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα,
 καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυ-
 μίαν ^{l)}) δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχη-

h) μελλόντων] μελόντων Reitz. operarum culpa. i) παρὰ-
 λειμμένον] παραλειμμένον Reitz. qui error e B. 3. pro-
 fectus et in recentt. Editt. transiit. Ceterae Edd. vett. duplex
 μ exhibent. k) κηδόμενος] φειδόμενος 2954. l) ἐπιθυ-
 μίαν] ἐπιτιμίαν conj. Bel. vertens: les violences. Nihil in-
 eptius. Optime habere vulgatam, vel sequentia docere pote-
 rant, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος. Nec fugere quem-
 quam potest, quid in tyranno sit ἡ ἐπιθυμία. Ipse Erasmus
 vertit violentiam, unde Belinus fortassis importunam conjectu-

liberaverim, sed imminen-
 tium etiam spe malorum,
 libertatemque firmam prae-
 stiterim, nullo relicto inju-
 riarum herede. Interim in
 periculum venio, ne post
 rem praeclare adeo gestam
 discedam a vobis sine prae-
 mio, solusque legum, quas
 ab oppressione servavi, com-
 pensatione caream. Ac vi-
 detur meus iste adversarius
 non publicae rei cura, ut
 videri vult, hoc facere, sed
 quod dolet interfectis, et
 ulcisci cupit eum, qui caus-
 sa illis mortis fuit. Vos su-

tem, judices, ferte me quae-
 so paullulum, dum vobis,
 accurate licet scientibus, ea,
 quae sunt in tyrannide, e-
 narro: sic enim et magni-
 tudinem beneficii mei cog-
 noscetis, et ipsi magis gau-
 debitis, cogitantes, quibus
 malis liberati sitis. Neque
 enim, ut aliis saepe conti-
 git, simplicem nos quoque
 tyrannidem, et servitutem
 unam sustinuimus. nec u-
 nius cupiditatem domini to-
 leravimus, sed soli omnium,
 qui unquam in simili cala-
 mitate vixere, duos pro u-

- p. 143. σάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἶχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἷ
 δυστυχεῖς ἀδικήματα διηροῦμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος
 ἦν παραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς
 κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος ^{m)}),
 ὥς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρμῆς ἐπεχού-
 σης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρὸς γε
 τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῆχθαι ⁿ⁾
 ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὦν, ἀλλ' εἰκων ἐκείνῳ·
 φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβρλὴν ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ
 παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηκε ὅσα κελεύοι ^{o)}),
 καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως,
 ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυ-
 μῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' ἡλι-
 κίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ
 δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ

ram suam desumpsit. m) ἀμβλύτερος — βραδύτερος] Unum in alterius locum transponendum censet *Jacobs*. in Specim. Emendd. p. 29. satis quidem ingeniose. Verum non opus est emendatione. Conferatur Jupiter ἀμβλυώττων πρὸς τὰ γινόμενα *Timon*. c. 2. n) προῆχθαι] Ita facile mutabam vulgatum προσῆχθαι, monente *Dorvillio* ad *Charit.* p. 813. ed. Lips. qui videndus. Flagitabat hanc emendationem etiam *Lucianeus* usus. o) κελεύοι] „Sic recte B. 2. (et 3.) et S. κελεύει male J. H. Ald. H. et Par.“ Soloeicium in Optativis κελεύοι et προστάττοι inesse somnians corrigi admodum imperite jubet *Belinus* ἐκέλευε et προσέταττα.

no habuimus tyrannos, inter duplices miseri injurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras, et ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vebementiores impetus cohiberet aetas, et voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir su-

pra modum amans liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi; quidquid ille imperaret, injuste agere: quos juberet ille, supplicio afficere; omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, satellites erat cupiditatum filii. At juvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis et caput ipse fuit: ut fida esset

μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν p. 144.
δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἑκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ
τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς
τυραννουμένους ἐκκόπτων ^{p)}, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν
ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφ' ἑβους ἀνασπῶν ^{q)}, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γά-
μοις ^{r)}· ἐκεῖνο αἱ παρθέναι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ ^{s)},
καὶ εἴ τινες φυγαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσαντοι, καὶ
ὑβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος
ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπὶ μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδική-
ματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· ὅταν γὰρ αἱ
τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν,
οὐδένα ὄρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ⁶
ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ αἰδίων, τὴν δουλείαν
ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθισομένην τὴν πόλιν, ἄλ-
λοτε ^{t)} ἄλλω δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ ^{u)}, κληρονόμημα γενησό-
μενον τὸν δῆμον· ὥς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη,

p) ἐκκόπτων] ἐγκόπτων conj. Reitz. At vid. Adnot. q) ἀνα-
σπῶν] ἀποσπῶν conj. Gesn. haud dubie vera lectio. Vid.
Adnot. r) τοῖς γάμοις] τοὺς γάμους 3011. male. s) καὶ
εἴ τινες σφαγαί] desunt in Gorl. t) ἄλλοτε] καὶ ἄλλο-
τε conj. J. Seager. Class. Journ. Fasc. XV. p. 151. non male.
u) πονηρῷ] πονηρὸν cum κληρονόμημα conjunctum 3011.
pessime.

et secura potentia, a se
praestitit. Fructum autem
injuriarum solus ille perce-
pit. Ille erat, qui satellites
contineret, qui firmaret
praesidia, qui subjectos ty-
rannidi excideret, qui insi-
diantes terreret, qui spado-
nēs faceret adolescentulos,
qui contumelia nuptias affi-
ceret: ad hunc deduceban-
tur virgines: et si quae cae-
des, si qua exilia, et bo-
norum ereptiones, et tor-
menta, et contumeliae, om-
nia haec ausa erant juveni-
lia. Senex autem ille ob-

sequi, injuriae socius esse,
laudare solum filii sui inju-
sta facinora. Intolerabilem
nobis hanc rem esse, inter
omnes constabat. Cum enim
cupiditates animi ab impe-
rio nanciscuntur insuper
potentiam, modum nullum
injuriarum faciunt. Maxi-
me vero illud nos angebat,
quod sciremus, longam, po-
tius vero aeternam, futuram
servitutem, et successionem
quadam traditum iri urbem;
alii post alium domino, ei-
que malefico, obventurum
hereditate populum. Itaque

- p. 144. τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλευθεροὶ γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐρωῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις
- p. 145. ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς
- 7 ἰδούκει, πρὸς τοσοῦτους ἰσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἄλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπάνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδείλυσσα. μόνος δὲ, μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ^x) μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἔλφους ἀνῆγειν τοῦ
- συμμεμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος^y), πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς^z). ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν δια-

x) οὐ] Olim οὐδὲ legebatur. Quod nos recepimus, desumptum est e Codd. 2954. 3011. et Gorl. Praeiverant autem Bip. et Schm. y) συντετυραννοκτονηκότος] συντετυραννηκότος 3011. vitiosa h. l. vox. z) σφαγῆς τῆς ἐμῆς] „Sic J. Fl. H. Par. etc. σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς Marcil.“

(nam) caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, et apud animum suum dicunt: *Verum tamen jam desinet, verum tamen jam mortuus erit, et paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum alioquin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non

terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abjeci neque ad periculi conspectum metu resili: sed solus, solus, inquam, ad validam adeo et multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus espendi, qui auxilio mihi fuit, et pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem im-primus praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, et quidquid ob-

φθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἴεμην ^{a)}), ἐπὶ τὴν p. 145. μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέν- 8 ρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἡμεῖν ^{b)} ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρον ξει μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς φύλακας, ἀπολαλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ξει χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμμαντόν, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισόμην ^{c)}), πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατάρθωται ^{d)}), τίνα ἂν ὁ περιλλοῖκος κολασθεῖται τρόπον; ἐμοῦ p. 146. μὲν γὰρ ἀνάξιος ἐστί, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύνων κἀκείνην ^{e)} τὴν σφαγὴν. ἄξιον δὲ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαί-

- a) *ἴεμην*] Sic recte Reitz. et recentt. pro eo, quod vett. Edd. habent, *ἴεμην*. Vid. Diall. Deor. XII, 1. ibique adnot. nostram Tom. II. p. 321. sq. b) *ἡμεῖν*] Ita Bip. et Schm., jubente Belino, e 3011. et Gorl. rescripsi pro vulg. *μέν*. c) *ἐλογισόμην*] Ita 2955. et 3011. vulg. *ἐλογισάμην*. d) *κατάρθωται*] *κατάρθεται* B. 1. 5. Reitz. et recentt. vitiose. Rectam formam tuitae sunt A. 1. et 2. Et infra c. 75. recte in omnibus legitur *κατάρθωται*. e) *κἀκείνην*] *ἐκείνων* 2955.

staret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum robur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem et resistantem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, emissis custodibus, amisso

magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, et hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, et juvenile, et generosum interficiatur, et illam quoque caedem debonestet. Quaerendus autem est dignus illo

p. 146. νειν¹⁾. ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω τὸ ξίφος·
 τούτω τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν
 ἐκποδῶν ἀπηλλαττόμην· τὸ δὲ²⁾, ὅπερ ἐγὼ προῦμαντευσά-
 μην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε
 9 τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν,
 καὶ θαρσύνειν ἤδη προκηρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγ-
 γελιζόμενος· ἥδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ
 μὲν, ὡς ὁράτε, πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ
 καὶ τιμῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους,
 καὶ πάντα ταῦτα γηγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν
 ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πα-
 τηρ ἐδύνατο. ἄξιῳ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὑφειλομένην δοθῆ-
 ναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερδῆς, οὐδὲ μικρολόγος
 τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προσηρημένος,
 ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ,
 καὶ μὴ διαβληθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν
 10 τὴν ἐμήν, ὡς ἀτελεῖ καὶ γέρωσ ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ

f) μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν] μηδ' ἐὰν ταύτην κερδαί-
 νειν emendari vult Seager. Sed vid. Adnot. g) τὸ δὲ] Ita
 Jena. conjecerat; vere sic habet Gorl. Vulgo autem legunt ὁ
 δέ. Modo ἐκ ποδῶν B. 1. et 3. ἐκποδῶν rectius cett.

carnifex: neque post cala-
 mitatem aequum est, eam
 istum lucrifacere. Videat:
 puniatur: adjacentem ha-
 beat gladium: huic mando
 reliqua. Hoc capto consi-
 lio, ipse e vestigio disces-
 si. At ille, quod divina-
 veram, perfecit, occidit ty-
 rannum, finem meae actioni
 imposuit. Adsum igitur,
 portans vobis populi impe-
 rium, et bono animo esse
 jubens universos, et laetum
 de libertate nuntium adfe-
 rens. Jam ergo fructum
 percipitis meorum operum:
 vacua, ut videtis, malis arx
 est: imperat nemo; sed ho-

nore afficere licet, et in jus
 ire, et contra dicere secun-
 dum leges. Atque haec om-
 nia mea vobis opera conti-
 gerunt, perque meam au-
 daciam, et ex una illa cae-
 de, post quam vivere pater
 non amplius potuit. Peto
 igitur pro his debitum dari
 mihi a vobis praemium, non
 lucri cupidus aut sordidus,
 qui mercede inductus bene
 de patria mereri voluerim;
 sed quod firmari mihi volo
 praemio isto rem bene ge-
 stam, nec detrahi de illa,
 aut ingloriam reddi suscep-
 tam a me actionem, velut
 imperfectam indignamque

δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέ- p. 146.
 λοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον^{h)}, p. 147.
 οὐδὲ πεπερχᾶσθαι μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖνⁱ⁾ τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν
 αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ^{k)}; οὐκ ἐβουλήθη; οὐκ
 ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἤλευθέρωσα; μή^{l)} τις ἐπιτάτ-
 τει^{m)}; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με
 τῶν καπούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης
 μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφής, καὶ δημο-
 κρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἄδεις, καὶ
 παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ
 πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἀπάντων αἷτις; τίς ὁ ἐκείνα μὲν
 παύσας, τὰ δὲⁿ⁾ παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ^{o)} τῶν^{p)}
 πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέροντος, ἐξίσταμαι
 τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν,

- h) τυραννοκτόνον] τυραννοκτόνος male 2955. i) ἐνδεῖν] ἐνδεῖ 3011. et τι τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν 2954. neutrum recte.
 k) παρ' ἐμοῦ] „παρ' ἡμῶν Fl.“ Sic et 2954. et 3011. l) μὴ] in μῶν et hic, et postea, mutandum censet *Bel.* ignorans quippe vim particulae μὴ interrogativam. m) ἐπιτάττει] „ἐπιτάττει Fl.“ n) τὰ δὲ] Sic scribi jussit *Jacobs.* pro vulg. τὰ δε. o) ἐστὶ] „ἐστὶ sine accentu J.“ p) τῶν] παρῶν *Jacobs.* ποῦ aut tale quid reponendum, aut omnino omit- tendum, judicat *Gesner.* Vid. Adnot.

judicatum praemio. At iste contradicit, et praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, et accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquid imperat? numquid jubet? numquid dominus minatur? numquid

me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace, omnia plena, et leges valent omnes, et libertas liquida, et firmum populi imperium, et matrimonia contumeliis non obnoxia, et liberi metus expertes, et virgines securae, et communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit? Si quis enim est praeme dignus honore, cedo illi praemio, renuntio mu-

- p. 147. κινδυνεύων ^α), ἀνιῶν ^β), ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ^γ)
- 11 ἀχάριστον πρὸς με ^δ) τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸς ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί ^ε), ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γάρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε ^ς), τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας, δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύν-
 p. 148. νατο ^ζ), αὐτὸς εἰργασμαὶ τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταξε, ὅπως ^η) ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ'

q) κινδυνεύων] καὶ κινδυνεύω (κινδύνων imprudenter, puto, tradit Bel.) 3011. et 2954. r) ἀνιῶν] Sic jam correxeram vulgo vitiatam formam ἀνιῶν, quum vidi *Seagerum* quoque ita scribi velle. Respondet nempe superiori ἀνῆλθον in eod. cap. s) δὲ] δαί 3011. Bel. Schm. t) πρὸς με] Ita vett. Edd. πρὸς με ex suo arbitrio Reitz. et recentt. Vid. supra Hermot. c. 19. in. ibique Adnot. u) τί] τί omnes priores Edd. At requiritur *aliquid*, non *quid*? x) εἶδε] „οἶδε] ex L. εἶδε Edd.“ Perperam Reitz. et recentt. praetulerunt vocem nullius sensus. Unice quadrat εἶδε, respexit, consideravit. Quae et *Jacobii* est sententia. y) οὐκ ἐδύνατο] οὐχὶ δύνάτο 2955. monstrum lectionis. z) ὅπως] „ὅπερ male S. et *Ald.* (?) ὅπως recte J. H. B. (i. e. *Bas.* 1. et 3.)

neri. Sin solus ego perfecti omnia, audendo, periculum subeundo, adscendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? Neque enim, inquit, tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium. Interestne autem, dic mihi, *aliquid*, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis prae-
 bue-

rit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit; hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim eum interfeci, propter quem interfectum iste vivere jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo per-

ἔστιν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ κείνο προσεξέτα· p. 148.
 σειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃς τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ
 ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ ^{a)} τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί
 δὲ ^{b)}, εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς
 τελευτῆς παρήκων, ἀπήγεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα
 τὴν σφαγὴν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦ-
 τα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ὅν μόνον ἐξέ- p. 149.
 ταξε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονη-
 ρῶν λείπεται, ἢ τίς ἑλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦν-
 τός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρώμενον ^{c)}, ἀποστρεφῆν
 ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο 12
 μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἔκτος εἰ μὴ διὰ τὴν
 πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλθῃς τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας
 θανάτου εἶναι διττάς, εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐ-
 τὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε

Par. etc. " *Aldina* utraque habet ὅπως, et prior quidem com-
 pendio, altera plane, scriptum. a) τῷ] τῷ B. 1. 3. A. 1. 2.
 recte emendaverat Reitz. secutis recentt. b) δὲ] δαλ 3011.
Belin. Schm. c) χρώμενον] Gesner. conjecit, quod in Gorl.
 alia manu supra scriptum reperitur.

ierit? sed utrum esse de-
 siderit? utrum a me illud ha-
 beat, quod desiderit? Alio-
 quin illud etiam quaesitu-
 rus videris, et calumniatu-
 rus bene meritos, si quis
 non ferro, sed lapide, aut
 fuste, aut alio modo inter-
 fecerit. Quid vero si fame
 expugnassem tyrannum, ob-
 jecta illi necessitate morien-
 di, numquid tum etiam a
 me reposceres caedem manu
 mea factam, aut deesse ali-
 quid mihi diceres ad legem?
 idque, licet difficiliori mor-
 tis genere interfectus sit
 maleficus? Quin tu unum
 solum exquire; illud repos-

ce; circa illud curiosus es-
 to: quis impiorum relictus
 sit? aut quae metus suspi-
 cio? aut quod calamitatum
 monumentum? Si vero pu-
 ra omnia, et pacata; calu-
 mniatoris est, modo et ra-
 tione facinoris ad hoc uti
 velle, ut intercipias prae-
 mium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte
 dictum in legibus memini,
 nisi per longam servitutem
 eorum, quae dicuntur, ob-
 litus sum, causas mortis
 esse duplices, si quis ipse
 interfecit; aut si ipse qui-
 dem non interfecit, neque
 manu perpetravit opus; coë-

p. 150. δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα ^d) καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα ^e) δικαίως. οὐ γὰρ ^f) ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἥσσον ^g) γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας ^h)· καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς ⁱ). εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα ^l), κολάζειν ὥς ἀνδροφόνον δικαιοῖς ^k); καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ ^l) τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκείνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὥς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτό ^m) ἔπραξα, ἡκολούθησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεύειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαν-

d) τὰ ἴσα] in vett. Edd. excepta B. 2. male cum antecedd. conjungebatur, colo post φόνου omisso, et commate post ἴσα posito. Rectiorem rationem Reitz. et recentt. secuti sunt. e) μάλα] „καὶ μάλα L. et Marc. deest καὶ in Edd.“ Omnino haec verba μάλα δικαίως etc. usque ad γίνεσθαι desunt in Gorl. qui hinc pergit: τῷ τῆς ἀδείας. Vid. Adnot. f) οὐ γὰρ] „καὶ γὰρ marg. A. 1. W. ut conjecit Marc.“ g) ἥσσον] „ita restituiimus ex L. et P. ἴσον enim Edd.“ μείζων mavult Dorvill. ad Charit. p. 255. h) ἀδείας] ἀδείας A. 2. αἰτίας conj. Markland. ad Lys. XII. p. 563. i) τῆς σφαγῆς] Verba καὶ περιττὴ ἀ — σφαγῆς Wielandio suspecta visa. j) ἀποκτείνοντα] ἀποκτείνοντα conj. Reitz. et prius jam Jenā. k) δικαιοῖς] ἀξιοῖς 2954. l) τοῦτῳ] „τοῦτον Marc. et Voss. male. τοῦτῳ servant J. Fl. B. 2. H. Par. etc.“ m) ἀπλῶς αὐτό] ταῦτα ἀπλῶς 2954.

git autem, et causam caedis praebehit: aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: justo sane. Non enim voluit ipso facto (ipsius, qui fecit,) minorem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem (securitatem). Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde (Ergone) eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, et nullo modo vis dimitti; eum ve-

ro, qui eadem plane, quae hic, ratione beneficio utrumque affecit, non iisdem, quibus alios bene meritos praemius dignum censet? Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud ac temere fecisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino, quod futurum erat,

τεύδμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὥς οὐ τύραννος ὁ τεθνεώς p. 150. ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεάς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν p. 151. εἰποῖς. εἶτα, τοῦ τυράννου πεφονευμένουⁿ⁾, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὃ τῆς πολυπραγμοσύνης! μέλει δέ σοι, πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας; ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαπατεῖς^{o)}; καίτοι ὁ γε νόμος, ὥς φῆς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ διὰ μέσου δὲ^{p)} πάντα ἔῃ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ^{q)} ἐξελάσας τίς τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κείνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρως ἐπαναστάσεως ἔλπις, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ κρίζομεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καὶ μοι, πρὸς θεῶν, ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δο- 14

n) πεφονευμένου] πανεληλυθότος addit 2955. sed ἀνεληλυθότος 3011. unde *Belinus* suadet τῷ ἀνεληλυθότι καὶ τὴν αἰτίαν etc. nimium haud dubie tribuens alieno additamento. o) προσαπατεῖς] προσαπατεῖς *Reitz*. typorum vitio. p) τὰ διὰ μέσου δὲ] τὰ δὲ διὰ μέσου 3011. *Belin. Bip. Schm.* q) καὶ οὐχὶ] οὐχὶ καὶ conj. *Seager*. *Class. Journ.* Fasc. XV. p. 152. non male. Sed vide tamen *Hindenburg*. ad *Xenoph. Memorr.* II, 3, 16.

divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisse datu-*ros*. *Verum non dixeris*. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex qui-

dem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim et ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exsilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, et plenus universi generis interitus, radicatusque malum omne extirpatum. Et jam mihi,

- p. 151. κῆ, πάντα ἐξετάσατε. εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι ²⁾ τῶν προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτό-
- p. 152. νῶ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρη γυναικίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκίῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ὅρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπάκησα; οὐκ ἂν εἴποις, μένε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνου, καὶ τοῦ βουλεύεσθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει, ἔκ γε ³⁾ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα ⁴⁾ με, γέρας ἀξιοῦν, ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυναθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τυραννοκτονηκόςτος, ἄλογον, εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν παρασεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἡθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ⁵⁾ ἀξιός εἶμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; Νῦν δὲ, οὐ τοῦτο φημι,

2) τ1] vulgo omissum, praeceuntibus Bip. et Schm. recepi e 2954. 3) ἔκ γε] „ex L. (imo ex P. ut Solanus certe in Adnot. refert) ἔκ τε Edd.“ 4) καταστάντα] παραστάντα conj. Guyet. 5) ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος] ἐπειράθην, τῆς γνώμης μόνος Solan. interpungi et corrigi voluit. Sed vid. Adnot.

obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem implendam pertinent, praetermissum sit: et si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, et amantem civitatis, et pro publica re periclitari volentem, et sua morte salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris.

Mane vero in hoc jam solo, et puta me voluntatis solius et consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, et de solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas? Jam vero non hoc dico, sed etiam escen-

ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ p. 152. νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα ^x). μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μὴδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσοῦτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὕτως κατώρθωσι, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρὶ τῶν τυράννων προσελθεῖν ^y), οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθῃμι, ἀλλ' ἐπὶ p. 153. τούτων αὐθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τούτοις εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον; Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' 16 ἀναίμακτός ^z) εἰμι, ἀλλ' εἰργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-

x) ἐποίησα] ἐποίησα conj. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 45. bene quidem. Verum et vulgata bene habet. y) προσελθεῖν] προσελθεῖν, procedere, progredi, mallet Seager. l. c. supra c. 13. At multo rectius supra c. 4. προσῆχθαι in προῆχθαι mutatum. H. l. etiam praestat προσελθεῖν, meo quidem sensu. z) ἀναίμακτος] „Sic J. Ald. (1. et 2.) Fl. Fr. B. 2. (et 1. et 3.)

di, periclitatus sum, et sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, et proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, et caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque et confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vincit, omnia ille praeclare con-

fecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest:

- p. 153. γῆν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκείνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάῤῥει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἀρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ᾧ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' αἶτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ, εἰ δορυφόρον ἔνα, τί δὲ^{a)}), εἰ ὑπερήτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ', εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὄπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφρονευμένον αὐτὸν ἰδέ^{b)}). υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὕβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὄλων, καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατείνειν τὰς ἡμετέρας
- 17 συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπραῆχθαι^{*}) μοι; ἔξῃ δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκείνον ὕφωρᾶσθε; οὐ

S. ἀναλωτος Par. H. 1. et 2. in qua ἀναλωτος correxerat Gesn. Hanc variationem Solanus omisit. a) τί δὲ] τί δ' sola B. 1. b) ἰδέ] In prioribus omnibus ἴδε. Sed vide Diall. Marr. I, 5. ibique Var. Lect. Tom. II. p. 96. *) πεπραῆχθαι] Ita correxi vulgatum vitium πεπραῆχθαι, pro quo et in nonnullis πεπραῆχθαι, duplici accentu. Cf. supra c. 10. Hermot. c. 45. etc.

neque incruentus sum, sed caedem feci magnam et fortem, juvenis in ipso vigore constituti, et omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi carum? nonne magnum videatur hoc quoque, adscendere aliquem, et in me-

dia arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, et implacabilis dominus, et suppliciorum exactor crudelior, et in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum et successor, quique multum extendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem et effugisse tyrannum? Praemium equidem et ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne

δεσπότης; οὐ βαρύν; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο, ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ φόνῳ, οὐκ ἀπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας^{c)} πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκειμένα^{d)}, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικάλων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὁμῶν τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν^{e)}, τὸ δ' εὐθύς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ γάρ ἡγνόουν, ὡς οὗτος, οὐκ ἡγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖ νοίαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἡξίω-

18

c) προβασανίσας] „προβασανίας male J.“ d) τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκειμένα] τὸν φίλτατον οἰκτρῶς προκειμένον Gorl. quae manifesta est vulgatae lectionis correctio. e) τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν] „Haec desunt in Fl. adsunt in J. Ald. Par. H. etc. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. A. 1. W.“ Solanus conjecit τὸ δ' εὐθύς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν, frustra, meo quidem iudicio. Vid. Adnot.

illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, et alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciaui, et ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum,

at in ipso constitutum vigore, et patri similem, sanguine et tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim sensu et cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mihi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantum ille adversus filium benevolentiam haberet, et

p. 154 σεν ἐπιβιάσθαι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ καὶ περιττότερόν τι
 p. 155. τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκείνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον^f). ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν^g), εὐθύς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτόν, καὶ λογιούμενον, ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος, τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης^h). ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περικέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶⁱ) τῶν μελόντων ἐλπίδας χρόνων^k), ἐπ' αὐτόν^l) ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς^m) τὴν τελευταίανⁿ) ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανόν

f) παρεχόμενον] „Nil mutant Edd. priscæ. An παρασχόμεν.?” Solan. Παρεχόμενον non magis est corrigendum, quam προκινδυνεύοντα. g) ἀπόγνωσιν] „Sic recte Edd. et P. ἐπίγνωσιν sola H. male.” h) καθηρημένης] διηρημένης 2954. i) ἐπὶ] ἔτι Solan. k) ἐλπίδας χρόνων] „Desunt hæc verba in H. sed lacuna relicta. Adsunt in cett. et Cod. P.” l) ἐπ' αὐτόν] „τούτοις ἐπ' αὐτόν Pell.” καὶ ἐπ' αὐτόν Jens. Vid. Adnot. m) πρὸς] „Sic Pell. περὶ J. et P. et marg. A. 1. παρὰ H. Ald. Par. H. S. Fr.” n) τελευταίαν] τελευταίαν B. 1. et 3. τελευταίαν sine accentu A. 1. τελευταίαν A. 2. Reitz. et seqq.

quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam præter caeteros habuit merito, videns solum illum studiosum et custodem tyrannidis, solum pericula pro patre subeuntem, solum securitatem præstare imperio. Itaque sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe propter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-

tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata, quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem, futuri metum temporis. His contra illum auxiliis usus sum, et ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret: et, quod gravissimum

πατρί· καὶ τὸ δεινότερον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ °) θανά- p. 155.
των οἰκτιστος, καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοι-
το. Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μὴ τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μὴ τι- 19
νος ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκείνου p. 156.
ἀπέστειλεν; ὃ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορ-
θωμάτων, μετὰ τοσοῦτους κινδύνους, μετὰ τοσοῦτους φόνους
ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι °) δοχοῦμεν ὡρεῖς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μό-
νου τούτου τὴν τιμὴν ἦτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἀν-
δρες, ἀποθανεῖν ἐθέλησαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ
καιροῦ κατελημμένῳ °), ξίφος τρῦτο ἐμὸν ὑπερέστη, καὶ
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρῃσιν παντὶ °), τοῦτο τιμῆς
τε καὶ ὡρεῖς ἄξιον νομίζατε °), δασπότην οὕτω δημοτικῷ
κλήματος οὐκ ἂν ἡμεψασθε; οὐκ ἂν ἐν ταῖς εὐεργέταις ἀνε-
γράφατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεδήκατε; οὐκ ἂν
μετὰ τῶν θεῶν ἐκείνο °) προσεκυνήσατε; Νῦν μοι °) ἐννοή- 20

ο) ὅσπερ] „Ita bene Edd. plurimae. Sed ὅσπερ male J.“ p)
ἀνάξιοι] οὐκ ἂν ἄξιοι Gorl. q) κατελημμένῳ] κατε-
λημμένῳ A. s. r) παντὶ] „Constante lectio.“ πάντῃ τοῦτο
Guyet. οὐκ ἀντὶ τούτου — νομίζατε Solan. Vid. Gesner. Ad-
not. s) νουμίζατε] „Sic habent Edd. omnes.“ t) ἀκρί-
στο] ἀκρίστο Gorl. Vid. Adnot. u) οὐκ ἔλεγον] „Nil varie-
tatis notat Solanus. Sed video Hagen. utramque male habere
νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι.“

est, interit sua ipsius ma-
nu, quae miserrima omni-
um mors est, multumque,
quam si ab alio inferretur,
difficilior. Ubi est gladius
meus? Num eum agnoscit
alius? numquid alterius cu-
jusquam telum illud fuit?
Quis illum in arcem detulit?
ante tyrannum quis eo us-
us est? quis eum isti im-
misit? O gladii, particeps
et successor praeclare a me
factorum, post tot pericula,
post tot caedes negligimur,
et indigni videmur praemio!

Si enim pro hoc solo hono-
rem a vobis peterem; si e-
nim dicerem, Viri, tyrann-
no mori volenti, cum iner-
mis a tempore deprehensus
esset, gladius hic meus mi-
nistravit, et ad finem liber-
tatis restituendae unicuique
adjutor fuit; hunc honore
et praemio dignum judica-
te! dominum rei ita popu-
laris nonne remuneraremi-
ni? non in bene meritis il-
lum scriberetis? non ipsum
ensem in templi donariis
reponeretis? non cum Diis

- p. 156. σατε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευταίης. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρασκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα λυπήσιν ἐμελλον τὸν γεγεννηκότα ^{x)}, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας διαταράξῃν ^{y)}, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβρώμενος τὸν γεγεννηκότα, σὺ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, (ἦδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ,) ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητῆς μὲν τῆς ὅλης τραγω-
- p. 157. δίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον, ὀλλήγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον ^{z)}, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεγῆ, καὶ πολλὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηγήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοδικονήμεθα, ποῦ δ' ὁ σφαγεύς; τί νι ^{a)} με τηρεῖ; τί νι με φυλάττει, διὰ σοῦ,

62

x) γεγεννηκότα] „Ita hic et mox iterum dedi, monente Solano, quum Edd. γεγεννηκότα, uno v, excepta S.“ Excipienda etiam B. 1. et g. erant. y) διαταράξῃν] „διασπαράξῃν P. et marg. A. 1. W. Nil mutant Edd. priscae.“ z) ἡμαγμένον] ἡμαγμένον, leni spiritu, A. 1. et s. et sic Scamperus quodque, qui totum hunc locum descripsit, haud dubie imprudens dedit, quemadmodum etiam supra idem τὸν υἱὸν, quem articulum ego in nulla Edit. reperio, et infra βραδυτήτι, etiam vitiose, scribere sibi permisit. a) τί νι] τί Gori. ac deinceps iterum.

illum adoraretis? Jam mihi animum advortite, quid tyrannum fecisse probabile fuerat, et quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, et vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis inflictis, (ut nempe maximum dolorem patri obijcerem, ut primo illi spectatulo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adiutores neque auxilium, (norat enim senem esse et imbecillum) sed spectato-

rem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam, gladium, et reliqua fabulae peragenda: superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, et multa, et letalia, haec exclamavit, *Fili, perii, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est intersector? cui rei me servat? cui me custodit, per te,*

τέκνον, προαφηρημένον; ἢ μήτι, ὡς γέροντος, ὑπερφρονεῖ; p. 157.
καὶ τῇ βραδύτητι ^{b)}), κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει ^{c)} μοι τὸν
φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέ- 21
γαν, ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὰ πάντα
τῷ παιδὶ θαρσύνειν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέχασα, πάλαι δ' ἦν ὑπ'
ἱμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον ^{d)}), καὶ πρὸς τὸ μέλλον
τόλμημα καταλειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ
τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησι, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέ-
κτεινās, νῦν δ' ἀνάπαυσον, ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παρα-
μύθιον ἰλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ ^{e)} συναγωνί-
σαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλ-
λαξον· εἶθε πρώτως ^{f)} σοι ἐνέτυχον! εἶθε τὴν τάξιν προύλα-
βον τοῦ φόνου! ἀπέθανον ἂν, ἀλλ' ἢ ^{g)} ὡς τύραννος μόνον, p. 158.
ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξην ἔκδικον· νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς
οὐδὲ φονεῶς ἐνπεφῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε ^{h)} τὴν

b) βραδύτητι] Ita recte Reitz. et recentt. βραδύτητι Edd.
vett. praeter B. 5. c) καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν
δέον, καὶ παρατείνει] Vulgo: καὶ τῇ βραδύτητι (com-
mate omisso) κολ. δέον, κ. κ. quae ita emendari vult Seager.
καὶ (κολάζειν δέον) παρατείνει. Vid. Adnot. d) προπαρε-
σκευασμένον] „προπαρεσκευ. male Pl. Reliquae recte, ut
edidi.“ e) δυστυχούσῃ] abest ab Gorl. f) πρώτως]
„Forsan πρώτος.“ Sic Solanus, aut πρώτω, quod posterius
praeferreret, si correctione opus esset, Doruill. ad Charit. p. 390.
Sed πρώτος exhibet Gorl. Vid. Adnot. g) ἀλλ' ἢ] „ἀλλ'
ἢ] Hanc esse constantem lectionem notat Solanus.“ Deleri
scilicet vult ἢ. Reitzius rectius conjecit ἀλλ' ἢ, neque ta-
men edere ausus est. Vid. Adnot. h) ἐπῆγε] „ἐπείγε Guyet.

fili, jam ante caesum? aut
numquid senem contemnit? et
ipsa tarditate, quum punire
debeat, etiam extendit mor-
tem meam, et longiorem mi-
hi caedem efficit? Et haec
dicens quaerit ense, iner-
mis ipse, cum filio in om-
nibus confideret. Sed ne
hic quidem illi defuit: olim
autem erat a me ille prae-
paratus, et ad facinus fu-
turum relictus. Extrahens
nempe de caede et vulnere
gladium, Paulo ante, in-

quit, me interfecisti: nunc
vero recrea, gladio; veni lu-
genti patri solatium, et infe-
licem manum senilem adjuva:
macta, tyrannum interfice,
luctu libera! utinam prius in
te incidissem! utinam ordi-
nem caedis praecepissem! mor-
tuus essem, sed solum ut ty-
rannus, sed putans, habitu-
rum me vindicem: nunc vero
ut orbus; nunc ut is, cui ne
intersectoris quidem sit copia.
Dum haec dicit, urget cae-
dem, tremens, perficere ne-

p. 158. σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυνάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ
 22 πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα;
 πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι
 θωραεῖαι; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον,
 οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν πρεσβύτερον δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον,
 τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ
 ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἑμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέ-
 ρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γεγενῆσθαι τοῦ δεσπότου,
 καὶ μαρτυρούμενον ¹), ὅτι μοι πιστῶς διηκονήσατο ²). τοῦτο
 ὑπ' ἑμοῦ γεγόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι
 τῇ καिनότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πάσκαν, εἰ μὴ
 ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι.
 καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δευτέρα δὲ ὁ παῖς, τὰ
 τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

ἐπῆγε τὴν σφαγίδα conj. Jacobs. At vid. Adnot. i) μαρτυ-
 ρούμενον] „μαρτυρούμενον]. Sic J. M. B. 2. H. Par. S. im-
 mo et Ald. et Fr. Forsan tamen μαρτυρούμενον legendum.“
 Hanc Reitzii conjecturam, vel in se ipsam probabilissimam,
 confirmavit praeterea Cod. Gorl. k) διηκονήσατο] „διη-
 κονήσαιο Fl.“

quiens, cum cuperet ille
 quidem, sed viribus ad mi-
 nisterium conatus deficere-
 tur. Quot hae sunt poenas?
 quot vulnera? quot mor-
 tes? quot tyrannicidia?
 quot praemia? Denique vi-
 distis omnes juvenem qui-
 dem jacentem in conspectu,
 opus neque parvum, neque
 superatu ita facile; senem
 autem illi circumfusum; per-
 mixtum utriusque sangui-
 nem, libationem Liberatori
 Jovi sacram pro victoria;
 eaque gladii mei opera: ip-

sumque adeo gladium in me-
 dio utriusque ostentantem
 se, quam non indignus fue-
 rit domino, testantemque,
 fideliter se mihi ministrasse.
 Hoc univsum mea manu
 factum, minus futurum e-
 rat. Jam ipsa novitate cla-
 rius est. Ac destructor to-
 tius tyrannidis ego sum: o-
 pus autem ipsum in plures
 descriptum, ut in fabula:
 primarum partium actor e-
 go, secundarum filius, ter-
 tiarum ipse tyrannus, gla-
 dius ministravit universis.

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

Journal of Management Studies, 19(6), 701-718.

75

CONFIDENTIAL

S C H O L I A.

IN HERMOTIMUM.

Pag. 5. 1. 2. τοῦ Κῶον ἱατροῦ] Ἰπποκράτους. V.

Pag. 8. 1. 9. εἰς^{a)} νέωτα] μέλλων^{b)}. V.

Pag. 11. 1. 5. εἰ] Εὐκτικόν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

Pag. 20. 1. 3. ἀγγώμαλα] ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

Pag. 24. 1. 6. τὸν Χαιρεφῶντα] "Οτι Στωϊκὸς^{c)} ὁ Σωκράτης· ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιδος τὸν Χαιρεφῶντα προετρέφατο εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ^{d)} πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.

Pag. 26. 1. 10. Μαργίτη] μαινομένη. V.

Pag. 33. 1. 2. διαφέρεσθαι] διαμάχεσθαι. V.

Pag. 34. 1. 3. ἐσσύμενον^{e)}] ὀρμώμενον. V. "Ομηρος (Π. Z, 518.) ἡ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερένω. M.

Ead. 1. 8. καὶ φρατρίας] συντάγματος. V.

Pag. 38. 1. 8. ὑπερδιατεινόμενοι] φιλονεικοῦντες. V.

Pag. 40. 1. 6. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ^{f)} πλοῖον . .] Τὸ παροιμιώδες μέτεσιν ἐκείνο· οὐ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. V.

a) εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς; et licet hic perinde sit, tandem interdum praestat εἰς, interdum εἰς, ad pleniorē sonum. Sed εἰς νέω-α dicitur in proverbiali locutione ap. Theocritum, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Semper agricola in novum annum dives. Reitz.

b) μέλλων] Deest ἐναντός. In Exc. G. legitur μέλλον. Solan.

c) "Οτι Στωϊκός] „Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicū fuisse judicet.“

d) δὲ] „Omissam hanc in Edit. Cler. particulam inseruit Solanus.“

e) ἐσσύμενον] Ἐσόμενον et ὀρμώμενον male in Ed. Cler. Reitz.

f) ὁ τινὰ] „Male α τινὰ editum erat.“ Et παροιμιώδες, quod Schmied. correxit. Lehm.

Pag. 41. l. 11. ὥς ἡ παροιμία φησὶ] παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείοι^{g)}). V. Ἐλεῖται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπόρων, καὶ Θεοῦ μόνον^{h)} εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. Cod. 2954.

Pag. 51. l. 2. μὴ πειραῖσθαι ἄλλου ἀνδρός] Τοῦτο καὶ¹⁾ περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσαίως^{k)}). ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν^{l)}). V.

Ead. l. 12. Ὁ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας^{m)}] Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖⁿ⁾ αὐτὴ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιᾶται^{o)}, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φίλαν αὐτῇ^{p)} συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμηθουμένη^{q)}). V.

Pag. 52. l. 4. ἀπίτωσαν ἐκ ποδῶν] Procul facessant.

G.

Pag. 68. l. 13. τὸ, Νῆφε^{r)} καὶ μέμνησα ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμον ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Pag. 73. l. 10. παρενδοκιμεῖται^{s)}] νικάται, ἦτοι εἰς δόξαν ὑπερφαινεται^{t)}). V.

g) πλείοι] Πλείους editum fuerat; sed πλείοι in V. et M. legi notaverat Solanus; itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλείοις verum credam; nam et sic edidit Cl. Hemsterh. in fragm. Menandr. quas in notis mox adlego, et secunda persona proverbii propria. Reitz.

h) μόνον] An μόνον; Sic certe Bourdelotius tradit, qui deinde etiam ἐπιτρεπομένον, minus, opinor, recte. Lehm.

i) καὶ] „Hanc conjunctionem in Edit. omissam supplevit Solanus.“

k) Προυσαίως] Sic C. et M. In V. Προυσιέως erat. Solan. Cf. Schol. ad De Mort. Peregr. c. 18. et Suid. s. v. Δίωνος. Δίωνος in prioribus Edd. scriptum meo periculo emendavi. Lehm.

l) ἐπωνόμασαν] „Ὠνόμασαν Edit. Clerici, quam correxit Solanus.“

m) πρὸς τῆς Ἑστίας] Non nova formula. Vid. Athen. L. IV. p. 166. D. Solan.

n) ἐξορκοῖ] „Ἐξακοῖ prave Edit. Cler. Sed correxit Solanus.“

o) αἰτιᾶται] „Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit Solanus.“

p) αὐτῇ] „Ἀδύτης prave Edit. Cler. Emendata ex eodem fonte.“

q) προμηθουμένη] „Προμυθουμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.“

r) Νῆφε] „Ἥφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.“

s) παρενδοκιμεῖται] „Παρενδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi et sic Cod. V. Sed recte C.“

t) εἰς δόξαν ὑπερφαινεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαινεται erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero sic,

Pag. 75. l. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

Ead. l. 7. ἦν μὴ Φολνικὸς ἔτη βιῶῃ] Φολνίκα, τὸ ὃν Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

Pag. 76. l. 5. ὅσοι φιλοσοφοῦσι] Τὸ τῆς σκαπτικῆς ἔοικας, ὡς Λυκίῃ, ληρεῖν· ἐπεὶ γὰρ κακὴν ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνέπικριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρόσον πάντες ἀνθρώποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενεῖα δεόμενοι τοῦ ἐπικρινούντος. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φήσω. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα ληρῶν¹⁾ ἀνθρώπος, ἐν μέρει καὶ σὺ ἡς σῆς παραπολὴ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης παραγε τοῖς νοῦν ἔχουσι καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. M.

Ead. l. 17. ὄνυχά μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.

Pag. 77. l. 13. ἰδὼν ὄνυχά λέοντος ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμω²⁾ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνώσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα³⁾, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κακείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμε-

ut dedi, Solanus, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin et hoc ex Ms. hauserit. Reitz. Hausit partim e Suida, qui haec habet: παρενδοκίμησας· νικησάσης. ἦτοι, εἰς δόξαν ὑπερβάσης. Ex ultima vero hac voce colligendum, Scholiasten voluisse ὑπερβαίνεσθαι. Lehm.

u) τὸ] „Τὸν prave Edit. Cler.“

x) ληρῶν] Reitz. et recentt. λήρων, quod de meo corrigere non dubitavi. Lehm.

y) χρησίμω] „χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus.“

z) ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Edit. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἔξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut et reliqua absurda et inepta. Solan. Quantum equidem video, gradus sunt potentiales, quos Arithmetici dicunt, eorumque radices, quae scholasticae huic ratiocinationi fundamento ponuntur a Scholii auctore. Id colligo ex iis, quae deinde de denario, centenario, et reliquis numeris profert. Quod si recte posueris, consequatur necesse est, non addendo, sed multiplicando, procedere has numerorum rationes, neque adeo cum Solano pro τέσσαρα legendum esse ἔξ, sed totum hunc locum ita restituendum: ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ τέσσαρα μέρη ὁ δύο (quaternarius numerus constat binario; mox dicit: δις δύο τέσσαρα), ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, qui autem hos, binarios, complectitur, est denarius etc. Lehm.

νον ιδιότην, μὴ δὲ γὰρ τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθόλου^{b)} τις εἶδη, οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τούναντιον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ^{c)} ἢ τῶν κατὰ μέρος ἀθροίσεις πρὸς γινώσκιν τοῦ καθόλου λεγομένου^{d)} καθ' ἑαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ἡμῶν *) Ἀριστοτέλης τερετίσματα πού τῶν^{dd)} ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ^{e)}, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδης, τὸ γοῦν μέγεθος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδῶν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις^{f)}, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶην; καὶ φθόνος οὐδεὶς σοὶ τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς Λυκίνος τῷ ὄντι^{g)} καὶ ὧν καὶ καλούμενος. V.

Pag. 83. l. 7. ἀπέχρη] ἤρει. V.

Pag. 86. l. 3. ἐπιρρέει γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἕλληνα μὲν^{h)} ἐξαντλοῦμενⁱ⁾ ἢ δ' ἐπιρρέει^{k)}, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

b) τὸ καθόλου] „Ita pro vulgato, τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in Edit. erat, exhibeo, jubente Solano.“

c) καὶ] „Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus.“

d) τοῦ καθόλου λεγομένου] Pro his et quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. et M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μηδὲ τις φύσις. Ex Solani adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλον. Reitz.

*) ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. Solan. Correxuit ita Schmiederus. Lehm.

dd) τῶν] „Aherat in Edit. Sed addidit Solanus.“

e) τῷ Φειδίᾳ] „Τῶν Φειδίᾳ erat in Edit. et Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?“ Scripsi Φειδίᾳ, et mox ἐμποδῶν pro vulgato ἐμποδόν. Lehm.

f) ἀναιρήσεις] „ἀναιρήσης M.“

g) ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. Reitz. Utrumque cum huius scriptoris elegantia convenit. Ceterum callide sibi cavit hic Aristotelicae scholae propugnator, ne Lycinum potius in Lyceum suum, quam inter lupos (πρὸς τοὺς λύκους) relegaret. Lehm.

h) μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, deleuit γὰρ Solanus. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. huius Dial. et c. 17. de Merced. Conduct. Reitz.

i) ἐξαντλοῦμεν] „Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. Clerici.“

k) ἐπιρρέει] Ἐπειρρέει erat in Edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solan-

Ed. 1. 9. ὅτι φαρμάκῳ] ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλέθριον ἔοικε. V.

Pag. 93. 1. 4. τὰ ληθὲς εὐρεῖν] "Ἰνα καὶ εὕρη. τίς οὖν ¹⁾ εὐρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὢν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κακρμένον καὶ ἀδιάπταιστον. M.

Pag. 96. 1. 6. τῷ ἐπιτραπεξίῳ ὕδατι] τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένοι, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστῆκος τῷ ^{m)} δακτύλῳ ὀγετηγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπαισθαι, ὅτι τῆς φύσεως ὑπάρχον ⁿ⁾ καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφνός ^{o)}). V.

Pag. 98. 1. 7. εἰ δὲ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Pag. 100. 1. 11. τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινόμενῃ εὐδαιμονίᾳ, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ ^{p)} εἰς τροφὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἔστος ^{q)} ἔχει καὶ βέλβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ ^{r)} τὴν εὐημερίαν ^{s)} ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθηνᾶς ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

Pag. 102. 1. 13. λαβὴν] ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφὴν. V.

Pag. 105. 1. 9. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν . . .] Optime torqueri possunt in fratrum Collegia; et quod dicit, ἀλλ' ἔχως

mus. Ego in ἐπιφύξει mutavi, quia id voluisse *Solanum* suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.*

1) ὢν] Lege οὖν. num autem illud ὢν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *Reitz.* Quam conjecturam suam *Reitzius* recipere dubitavit, nos non recipere, praesertim duce *Schmiedero*, religioni ducebamus. *Lehm.*

m) τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, δ jubet legere *Solanus*. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz.*

n) ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Cler.* Ed. erat. *Reitz.*

o) πεφνός] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφνός. *Reitz.*

p) τὰ] „deerat in V. inseruit ex M. *Solanus*.”

q) μηδὲν ἔστος] Μηδ' ὅλως M. Non agnoscit *Bourd.* *Solan.*

r) καὶ] „Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *Solanus*.”

s) εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *Solan.* Debebat auctor scribere aut ἡ εὐημερία, aut τὴν εὐημερίαν ἀφίησι, aut tale quid, quo certe leges linguae ne laederentur. *Lehm.*

παράμυθλον, in Dial. Achillis et Antilochi (Diall. Mortt. XV, 3.) dixit, φέρει δὲ παράμυθλον καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. G.

Pag. 107. l. 2. Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος παραθέντων¹⁾] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι ὑπὸ τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

Pag. 108. l. 13. διαλλάττοιεν] διαφέροιν. V.

Pag. 109. l. 13. τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apolo-
gia*²⁾ dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμῶι ἔχοντα. G.

Pag. 111. l. 5. τὸ σύφαρ] ἡ γοῦν τὸ δέρμα. V.

Ibid. ἀμελήσαντας τὸ σύφαρ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ. ἡ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄψεως. ἀπὸ τοῦ ἔλκω λέγεται ὀλκός³⁾, καὶ ἀπὸ τούτου ἔχνος, ἡ γοῦν ἡ κοινῶς⁴⁾ συρμή. ὥς περ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἔχνος. V.

Ead. l. 8. προὔργου] Προὔργου, πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλίον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ, πλίον⁵⁾. V.

Ead. l. 9. τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ τοῦ⁶⁾ πτίσων, ὃ περὶ τῆς ἄχνης⁷⁾ λέγεται, ὅθεν πτισάνη τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης⁸⁾. V.

1) . . . παραθέντων] Hoc jam supra habuimus totidem verbis, nec semel in hujusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. *Cler.* Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex *Catapl.* N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. *Solan.*

2) Locus est Pro Merc. Cond. c. 1. *Lehm.*

3) ὀλκός] „Ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit *Solanus*.”

4) κοινῶς] Exc. G. idem habent. *Solan.*

5) πλίον] „Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito deleuit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnosce C. adnotat *Solanus*.” Descripsit haec Scholiastes e *Suida*, qui pro γίνηται habet γένεται, ut *Isocrates* ipse, cujus locus est *Panegy.* c. 15. p. 18. ed. *Spohn.* *Lehm.*

6) τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *Reitz.*

7) ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). *Solan.*

8) τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). Cur a scrip-

Pag. 112. l. 11. διαφορον] ἀνάλωμα. G.

Pag. 113. l. 3 πλημμύλημα] ἁμαρτημα. V.

Ead. l. 5. κάδον] μέτρον οίνηρον. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων ^d).
περάμιον ὑπὸ Ἰώνων. V.

Ead. l. 11. ὡς κροκόδειλος] Ὁλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σεν-
του. M.

Pag. 114. l. 16. δημίω] τῷ κολάζοντι τοὺς παρὰ νόμους.
V.

Pag. 117 l. 2. κερδῶ] ἀλώπεκα. V.

Ead. l. 11. ἐπανηρημένον] προηρημένον, θέλοντα. V.

Pag. 118. l. 15. θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανέης] Ἐπὶ
τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ ^e) τῶν τραγωιδιῶν ποιηταὶ
ὅταν εἰσγάγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμα ^f), ὥστε συγχυθῆναι τοὺς
θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἔλεειν τοὺς ἡτυχημένους δόξαντας, ὡς
ἀνάξια πεπονθότας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς ^g) τῆς
σκηνῆς ὀρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς, ἣν ἔβλα-
πον μὲν πρότερον οἱ θεαταί· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβού-
μενος ^h) εἰδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν ⁱ)
τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

tura codicis V. tantopere recesserit Cl. Clericus, saltem monere
debuerat, et unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit.
Solan.

d) Σολέων] Exc. G. σολέων. Non agnoscunt C. posteriorem
hanc Scholii partem. Solan.

e) γὰρ] „aberat in Ed. Inseruit Solanus.“

f) ἢ τόλμα] Ἡ τολμάν C. Sed excidisse alia quaedam vox vide-
tur. Solan. Quia corrupta sunt ipsa: latet enim in iis Objectum
rerum, quas in scenam produxisse dicuntur poetae tragici, veluti
ἀπίθανα, vel ἀήθη, vel δεινά, vel simile quid: nam ipse nescio,
nec conicere possum ex Scholio simili ad Philops. c. 29. quod et
ipsum admodum depravate editum est. Lehm.

g) οὐκ ἐπ' αὐτῆς] „Ἐπ' αὐτοῖς Edit. Clerici, quam correxit
Solanus.“

h) ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta; Ego malim οὐ
φοβ. Et καταστολήν. Solan. Nondum haec cuiquam satisfecer-
int. Lehm.

i) στολὸν] „στολήν, εἶναι. C.“

IN HERODOTUM.

Pag. 120. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] Σημειῶσαι^{a)} ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ περιεργάζετο λόγους. V.

Pag. 121. l. 5. οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

Pag. 122. l. 2. ἐγλίχεται] Γλίσχομαι. Μαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

Pag. 124. l. 1. θαλαμος] Confer cum Philostrati imagine. G.

Ead. l. 10. παρόχος^{b)}] ὁ ἀναβαλὼν εἰς τὸ ἄρμα ἦ^{c)}. τὸ ζεύγος λέγεται· καὶ οἱ παρανυμφοί, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὁχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἡγόν. V.

Pag. 125. l. 2. ὁχάνων] λῶρων^{d)}, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

Ead. l. 5. περιείργασται] περιγίνεται^{e)}. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

a) Σημειῶσαι etc.] Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξαν ὡς. Pro κίττων, ἀτιμίστων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. Reitz. Κίττων igitur Reitzio edendum erat, (a κίττων) non, ut vere edidit, et qui eum secuti sunt, recentiores Editores, κίττων. Lehm.

b) παρόχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. Reitz.

c) ἦ] Vocem ἦ quae deerat, supplevi. Solan. Et in Suida deest ἦ, unde hoc Scholion prope ad verbum desumptum. Verum et Porcius ibi ἦ supplendum duxerat, probante Kustero. De his παρόχοις adi omnino hunc ipsum Suidam s. v. ζεύγος ἡμιονικόν. Lehm.

d) λῶρων] Hic pro λoris, habenis, de qua et aliis vocabuli λῶρος significati. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco Barbaro. Reitz.

e) περιγίνεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχῶντι] κατασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem sequens, scripserit. Solan. Non tetigit rem Solanus, licet omnino recte iudicans. In Suida est: περιεργάσασθαι· περιγενήσασθαι. unde suum περιγίνεται sumsit simplex homo noster, parum curans, quid hoc glossema cum Luciani loco commune haberet. Tertia explicatio: περισσὸν ποιεῖ jam per se patet, un-

Pag. 126. l. 11. ὅτι περ ὀφελος] ἀντὶ τοῦ δι' ἀριστοὶ καὶ ἀξιολογώτατοι^f). V.

Pag. 127. l. 8. παρὰ θεωρήτε] ἀντὶ τοῦ, συγκρίνετε^g), ἐξετάζετε. V.

IN ZEUXIN.

Pag. 135. l. 8. σατυρώδη] χορευτικά^a). V.

Pag. 137. l. 6. δὲ τὸς σούτας] ὀρεμύρας^b). V.

Ead. l. 10. πελταστικόν] τοξικόν. V. Pelta scutum breve, si bene memini. G.

Ead. l. 11. ψιλλικόν] πεζόν^c). V. Levis armaturae, puto. G.

decunq̃ue desumta. Sed in secunda παρασκευῇ et ipse ego corruptelam invenio, modo aliter illam judicandam et emendandam, atque a Solano factum est. *Lehm.*

f) ἀξιοφειλιμώτατοι] Monstrum hoc vābilibi retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in G. Solan. Ἀξιολογώτατοι reperit Bel. in Cod. 2954., quod nos cum Bip. et Schm. recipere non dubitavimus. *Lehm.*

g) συγκρίνετε] Συγκρίνατε Edit. Cler. συγκρίνατε V. Exc. et Coll. Ego συγκρίνατε, ἐξετάζετε, Solan. Haec quid sibi velint, non intelligo, et miror, Schmiederum etiam ita, ut Solanus censuit, vere edidisse. Nam συγκρίνατε et ἐξετάζετε patet non magis convenire cum παραθεωρήτε, quam συγκρίνετε et ἐξετάζει. Et omnino nullam ego pervideo tam ineptae undique mutationis causam. Quidni potius, ut convenientia Scholio restitueretur, vox ipsa, in fronte posita, mutaretur παραθεωρεῖτε; praesertim, quum hanc lectionem etiam Thom. Mag. in v. παραβάλλω revera commemoraret. Denique etiam in Solani relatione Varr. Lectt. nescio quod mendum latet: refert enim in Edit. Cler. συγκρίνατε legi; legitur autem sic haud dubie operarum culpa; deinceps addit in V. Exc. et Coll. συγκρίνατε reperiri. At haec eadem est lectio cum illa priore. Aliam autem voluisse videtur Solanus; num forte illud ipsum συγκρίνετε, quod vulgatum est? Credo equidem; et tanto magis nunc censeo, pro παραθεωρήτε in fronte π . . . sive scribendum esse. *Lehm.*

a) χορευτικά] Ride. Solan.

b) ὀρεμύρας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δνάδας, etiam prave. Solan.

c) πεζόν] Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. Solan.

Pag. 138. l. 13. τετριγόντων^{d)}] ποιόν ἤχον ἀποτίλυν-
των. V.

Pag. 139. l. 5. δίσφοι δ' ἀνεκυμβαλίζον^{e)}] αἰρό-
μενοι^{f)} καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἤχον ἀπετέ-
λουν. V.

Pag. 140. l. 2. ἐπαιάνιζον] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V.

Ead. l. 3. ἀνέδουν] ἐστεφάνουν. V.

IN HARMONIDEN.

Pag. 142. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΑΗΣ]. Ad eruditissimum
quendam de suis sermonibus scribit, cujus iudicium videtur
plurimi facere. G.

Ead. l. 3. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέκκε-τό-
ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔχει. V.

Pag. 145. l. 4. ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ] πρὸς τὸ ψάγειν
καὶ ἐπαινεῖν. G.

Pag. 146. l. 13. γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ συντεὸς καὶ
κανονικόν^{a)} μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν^{b)}. V.

Pag. 147. l. 4. ἐπιδεικνύμενη] Ἡ ἐπιδεικνύμενη ὑπερ-
συντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυομένη εὐκτικόν. V.

Ead. l. 11. τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκό-
σων ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πληρῆς, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις, ἢ μέ-
λαινα καὶ ἡ τετραπημένη^{c)}. V.

Pag. 148. l. 9. ὑπὸ νύμια] ἀβέβαια. V.

d) τετριγόντων] „Edit. male τετρεγόντων.“

e) ἀνεκυμβαλίζον] „Ἀνεκυμβάλιζον Edit. Cler. quam mutavit Solanus.“

f) αἰρόμενοι] αἰρόμενοι priores Edd. Lehm.

a) κανονικόν] „κανόνιον C.“

b) γεωμετρικόν] Vid. Schol. in Lexiphanem et 2. Lib. Euclid. Solan.

c) τετραπημένη] Hoc Scholium in Edit. Cler. relatum erat ad
verbum paullo praecedens, πολυψηφότερες. Id vero mutavit So-
lanus, sed parvi est, et iam supra non semel de eadem re dictum.
Reitz.

IN SCYTHAM.

Pag. 151. l. 4. ἐντέμνουσιν] ἐναγίζουσι. V.

Ead. l. 12. Ἀρχ. γυνή] ἡ Δεμαινέτη. G.

Ibid. ἐπιστάντα] Multo ante vita functum. G.

Pag. 153 l. 2. χῶμα] tumulus. G.

Ead. l. 9. ψοφοδεής] τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. V.

Pag. 154. l. 2. Κεραμεικῶ] τόπῳ^{a)}. V.

Ead. l. 3. ἐπεσπάσατο] allexit. G.

Pag. 156. l. 4. θέληττα] θέληττα τὰ^{b)} εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

Ead. l. 12. δημοτικῶς ἐσταλμένον] Nota frugi hominem. G.

Pag. 158. l. 3. ταύτην ἐξεῦρον] τὴν ὁδόν, puta. G.

Ead. l. 6. καὶ προξενήσεις] προξενος αὐτοῦ ἔση. V.

Ibid. ex altero Ms. in fol. ad eadem verba legitur: ἀντὶ τοῦ, προξενος αὐτοῦ γένοιο. V.

Ead. l. 15. ἡσθῆ] laetatus est. G.

Pag. 159. l. 11. δημοπολίτης] Δημοπολίτῃς ἐστὶν ὁ^{c)} ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

Pag. 160. l. 15. νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyseea Homerus ait. G.

Pag. 161. l. 16. τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] Τοὺς περὶ Δημοσθένην^{d)} λέγει δέκα ῥήτορας Περικλέην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

Pag. 163. l. 2. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδην. V.

a) τόπῳ] Mancum haud dubie scholion e *Suida* supplendum, unde et modo praecedens est descriptum. Habet autem *Suidas*: Κεραμεικὸς τόπος Ἀθήνῃσιν etc. et mox: Κεφ. τόπος τῆς Ἀττικῆς ὑψηλός. *Lehm.*

b) τὰ] „Articulum in Edit. omissum supplevit *Solanus*.“ Qua auctoritate vel ratione ductus illud fecerit, non definiam equidem. *Heugychius* saltem: θέληττα· εἰς ἡδονὴν ἄγοντα. Sed *Suidas*: θέληττον τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον. *Lehm.*

c) ὁ] ὁ *Reitz.* et *Bip.* correxerat *Schm.* *Lehm.*

d) Δημοσθένην] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in *ην*, cum Δημοσθένεα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth.*

Ead. l. 12. ὁ Κεῖτος] Ἀνακρίων. G. (Fallitur, vid. notam nostram. *Solan.*)

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBENDA.

Pag. 165. l. 2. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

Pag. 166. l. 3. ἐμονώδουν^{a)}] Μονωδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι^{b)} αἱ ἀπὸ σκηνῆς ὥδαι ἐν τῇ τραγωδίᾳ^{c)} θρηνοὶ εἰσι. V.

Pag. 167. l. 11. πόλεμος ἀπάντων πατήρ^{d)}] Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος^{e)} φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. V.

Pag. 168. l. 5. τοῦ κρανίου^{f)}] ὄνομα τόπου. G.

Ead. l. 10. δορυφόρημα] τὸ κενὸν προσωπείον. G.

Pag. 169. l. 10. καίτοι οὐδὲ . . .] Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

Encom. c. 3. et alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; veluti alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. *Reitz.*

a) *Μονωδεῖν*] Hoc et omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, et quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *Reitz.*

b) *πᾶσαι*] „deerat in editis.“

c) *ἐν τῇ τραγωδίᾳ*] Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγωδίᾳ, et lege θρηνοὶ, ἀντὶ τοῦ θρηνεῖν, quod sequitur. *Cler.* Utrumque in C. fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *Reitz.*

d) *πόλεμος ἀπ. π.*] „Pro πόλεμος ἀπάντων πατήρ legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem*, philosophum, h. e. Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *Solanus*.“

e) *νεῖκος*] In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) et sic C. *Solan.*

f) *τοῦ κρανίου*] Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed κρανείον scribendum, vid. nott. *Reitz.*

Pag. 171. l. 3. εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

Pag. 172. l. 2. τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. G.

Ead. l. 7. καὶ ἀπομνημανεῦσαι ἔνια] Αἰτιατικὴ ἀντιγενικῆς. V.

Pag. 176. l. 11. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλητῆς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν, ἀνάλκιδα δὲ, ἔχειν ἐρώμενον. M.

Pag. 181. l. 5. παρὰ πόδας] ἐγγύς, πλησίον. G.

Pag. 182. l. 11. εὐμελῆς] εὐρυθμος. V. συνετή. G. (Εὐριθμος male edit.)

Pag. 184. l. 4. καὶ ἐσπέριος καρπούς] Γραι. Κρεσπερίος. G.

Pag. 185. l. 4. καὶ γὰρ . .] Οἷα^h) πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνευδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος. C. 2956.

Pag. 188. l. 5. τὸ γὰρ] τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. G.

Pag. 190. l. 10. ὑπερεμπ. ἔτνουςⁱ)] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν^k) Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐρεγχθῆν^l). V.

Pag. 191. l. 13. Σατουρνίναν λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Pag. 193. l. 5. ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος] ἦτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

Pag. 194. l. 6. ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθεγμα. V. Parturient montes] Proverbum tritum. G.

Ibid. ὠδινεν] Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μὲν. Παροιμία

g) καρπούς] Sic pro Καλπουρνιανός quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz.

h) οἷα] olos Bip. et Schm. nescio, quare. Lchm.

i) ὑπερεμπ. ἔτνους] Hoc Scholion male relatum ad verba, οὗτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, retuli. Reitz.

k) λέγειν] „λέγεται Edit. Cler. quam correxit Solanus.“

l) ἐρεγχθῆν] ἐρεγχθῆν M. Addi debuit et elixum etc. Sic Galenus etc. Solan. Ὀσπριον priorum Editionum correxi. Lchm.

ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων^{m)}), καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

Ead. l. 11. οἰσὺν τῇ] ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

Pag. 195. l. 1. νανῶδεις] μικρῶ. G.

Ead. l. 9. παρασάγγας] Εἶδος μέτρου περσικοῦ, ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

Pag. 196. l. 1. τὰ Σαρόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

Pag. 197. l. 1. σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

Ead. l. 9. θάψας] Παύον, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

Pag. 200. l. 12. ἀξιόους] εὐάνους. G.

Pag. 203. l. 1. βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλοιο, μιὰρὲ, αὐτῇ γελωτοποιῶⁿ⁾) καὶ εἰρωνεῖα. G.

Ead. l. 9. ἐν Μηδίᾳ] Μεσοποταμία^{o)}). V.

Pag. 204. l. 4. θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. G.

Ead. l. 10. κορύζης] Κόρυθα ἡ μεμωραμένη καὶ μυζῶσα^{p)}). G.

Pag. 206. l. 5. τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιόν, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρόν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

Pag. 207. l. 12. ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] Τιτόρμω^{q)}) τῷ βουκόλῳ φασι περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν^{r)}) Τίτορμον τὸ σῶμα^{s)}), ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μῆδὲν μέγα ἰσχύειν^{t)} καταβάς δὲ εἰς τὴν Εὐήνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδύς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον^{u)}) μὲν ἔλκει πρὸς αὐτόν^{v)}), εἰτα ἀπωθεῖ^{x)}). καὶ

m) ὑπισχνουμ.] „In Edit. Cler. male ἐπισχνουμ.“

n) γελωτοποιῶ] γελωτοποιῶ Reitz. et Bip. Sed correxit Schm. Lehm.

o) Μεσοποταμίᾳ] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipse jam distinxerat. Solan.

p) μυζῶσα] Aut corrupta haec sunt, aut inepte consuta vel descripta. Suid. κόρυθα, καὶ κορυζών. μεμωραμένος, ἡ μυζάων. Cf. Schol. ad Diall. Mortt. XX, 4. Tom. II. p. 274. Lehm.

q) Τιτόρμω] Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c. 22. si pauca excipias. Cler.

r) τὸν] „deerat in Edit. addidit Solanus, et ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem.“

s) σῶμα] Σῶμα ἰδεῖν *Aelian.* Reitz.

t) πρῶτον] „Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C.“

u) αὐτόν] Αὐτόν Edit. εαυτόν *Acl.* Reitz.

x) ἀπωθεῖ] Suspiciatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al.

δὲς γ) καὶ τρεῖς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἤρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν ὡς ἐπ' α) ὀργυῖας πεντήκοντα, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον ἐκίνησεν α). εἴτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἤλθεν ὁ Πτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι ἔσπευδεν β), οὐ μὴν γ) ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδός ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν φηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. V.

Ead. l. 15. καὶ Ἴκκος καὶ Ἰρόδικος καὶ Θέων] Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι. M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. Ed. Cler.

Pag. 212. l. 2. κἀνδυν] χιτῶν ὁ Περσικός δ). V.

Pag. 215. l. 2. κάρχαρον] τραχείαν. G.

Ead. l. 13. μήτε ἀπορρήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaue moneta. Horatius ait, ut *silvae foliis* etc. G.

Pag. 218. l. 3. χρηματίζετω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πρᾶγ-

74.) potius ἀπωθεῖται scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum); sed falli *Kusterum*, et ἀπωθεῖ recte se habere ac promiscue ἀπωθεῖν et ἀπωθεῖσθαι usurpari, ex *Plat. L. IV. de Rep. p. 453. B.* aliisque probat eruditiss. *F. L. Abresch. in Animadv. ad Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ. mens. Aug. 1736. p. 299. Reitz.*

y) καὶ δὲς] „Conjunctionem in edito exemplari deficientem implebat idem *Solanus*.“

z) ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *Clericus* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυῖας ὅκτω, in Editionibus, sed in Ms. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυῖας C. etiam prave; sed *Excerpta G.* recte ἐπ' . . . ut edidimus. *Reitz.*

a) ἐκίνησεν] Est apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *Solan.*

b) ἔσπευδεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *Reitz.*

c) δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, et *Solanus* οὐ μὲν inde fecerat, sine auctoritate codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *Reitz.* Recte *Schm.* μὴν ex *Aeliano* recepit. *Lehm.*

d) Περσικός] Forsan χιτῶνα Περσικόν. *Solan.* Sic edidit *Schm.* non necessario, ut puto. De re vidd. *Suid.* et *Hesych.* ibique *Al-*

ματι χρησθαι σημαίνει, καὶ τὸ πράγματι σχολάζειν, ὡς τὸ, χρηματίζει ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος. χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 221. l. 5. ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα, τὸ προσοχήν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι. ὡν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, ἡ εὐνοία, ἢ εὐμενῶς δέξονται (οἱ ἄνθρωποι) τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο, ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότης καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερ εἰς δελέατι τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δευτέρον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελαν μέντοι καὶ αὐτῇ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνῃ ἡ εὐνοία τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατὰς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Pag. 223. l. 12. λοπάσι] Λοπάς^ο) τὸ βροῦμα καὶ ἡ παρακειμένη¹) ἔξωθεν κρομμύου λεπίς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, Ὁξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χυτρα χαλκῇ γέγονεν. V.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 229. l. 1. ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ^α)] Inscript. Scholiast.

Pag. 230. l. 4. ἀνεῖναι] Γρατ. ἀνιέναι. G.

berti, qui nimio hunc Scholiasten honore affecit, quod eum sententiae suae testem producit, qui sua ex *Hesychio* vel *Suida* descripsisset. *Lehm.*

e) λοπάς] *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud *Siculos* praesertim *patellam*, apud *Atticos* praeterea *loculum*, *capulum* significat. *Cler.*

f) παρακειμένη] Ita ex ipso *Suida* correxi, quod olim editum erat, *περικειμένη*. Nec non ex eodem scripsi *κρομμύου* pro *vi-tiosa*, quae in *Edd.* legitur, forma *κρομίον*. *Lehm.*

a) ΑΛ. ΔΙΗΓ.] Hic titulus in *Ms.* cum in editis libris vocetur hoc opus *ἀληθῆς ἱστορία*. Recte; eodem redit. *Cler.* (Sic etiam legitur in C.)

Ead. l. 5. ἀνάγνωσις] Γραῖ ἡ ἀνάπαισις. G.

Pag. 232. l. 6. ὁρῶν ἥδη] Ταῦτα^{b)} εἰς Πλάτωνα ἀπο-
τείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν
τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου διεξιόντα. V.

Pag. 234. l. 7. καθορῶμεν . . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς
φαστῶν καὶ εὐήμεριαν τείνοντα εἶτε ἐρηγορότων ἐνθύμια, εἶτε
καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμι-
σαν. ταυτὶ δὲ τάναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανέ,
πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταιλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοι-
πὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

Pag. 235. l. 10. ἐνιαχοῦ] ἐν τισὶ τόποις. Cod. 3011.

Pag. 237. l. 10. καὶ δύο τινές] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκά-
πτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα^{c)} μυθοποιή-
σαντος. V.

Pag. 238. l. 7. σταδίους τριεχιλλίου] Ἦσαν σταδίους
τριακοσίους τριεχιλλίους. G. (Referebatur in Coll. G. ad vocem
ἐπεφύκεισαν, quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit,
assequor. Solan.^{d)}).

Pag. 242. l. 4. Ἄρκτου] Ἄρκτος^{e)} δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέ-

b) Ταῦτα] „Táxa erat editum; sed ex C. correxit Solanus: mox
μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit.
Clerici.“

c) ταῦτα] „Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vul-
gatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94.“

d) Forsan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit:
immo tercenties tria millia fuere; sive, cur non tercenties plura,
Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim Lunae ab terra longe
major est, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta esse verba,
neque credo Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivisse,
quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apo-
gaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800.
si toti terrae diametro 860. tribueris, quot Sturmius in Scientia
Cosmica p. 20. f. ponit. Reitz. In hoc Scholio nihil latebat nisi
varians lectio, ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους, ut legunt in con-
textu libri Parisienses. Alius adscripserat vulgatum τριεχιλλίους.
Schmied. Et vocem ἐπεφύκεισαν, cui hoc Scholion temere erat
praefixum, quamque Solanus nusquam reperit, eandem esse illam,
quam supra nos in textum e Mss. Pariss. recepimus pro vulg.
ἦσαν, jam per se patet. Lehm.

e) Ἄρκτος] Scholion hoc manifesto mutilum et corruptum haud
difficili opera e rationibus astronomicis et conjecturis satis pro-
babilibus corrigi et expleri possit. Sed operae vix pretium est.
Nec certus sis, Scholiasten sic magis ipsum, quam ejus descrip-
torem, emendari. Id tamen pro meis partibus agendum cense-
bam, ut foedioribus certe, quibus in *Beliniana* editione labora-
bat, vitiiis purgarem. Lehm.

ρων, ἦν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται, ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε Ἑλλίκην καὶ τήν κυνοσουράν. Cod. 3011.

Pag. 244. l. 8. καὶ δὲ πλεθρος ἦν] Τὸ πλεθρον ἔχει πόδας ς', πήχεις ξστ' ¹). V.

Pag. 245. l. 8. Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύναν καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἐπιτολῆς ⁵) αὐτοῦ ^h) σεσεῖναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

Pag. 246. l. 3. Ἐκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγε· οἷς οὐ παρήσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημήνω ¹) τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς τοῖς οὐχ ὑποῦσιν ^h) ἐχρῶντο. V.

Ead. l. 9. Ἐπαυσαν ἐγκλίναντες] Γραι. ἔφηνγον ἐπικλίναντες. G.

Pag. 247. l. 1. Ὅμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. G.

Ead. l. 10. ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] τριάκοντα πηχέων, ἐξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. V.

Pag. 250. l. 1. τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως· εὐθύς δὲ τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν ¹). ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον ^m) φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας ⁿ) χάριν. V.

f) ξστ'.] In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed et πήχεις ξστ'. Cod. V. Nam licet Suid. (Edit. meae Basil.) vel his dixisse legatur πλεθρον habere πήχεις ξή, id tamen vitiosum esse et ex sequentibus facile corrigendum adparet; ait enim Suidas πλεθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam divides 400 in partes sex, prodibunt 66 cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. Reitz. Cf. Sturz. Lex. Xenoph. T. III. p. 552. Lchm.

g) ἐπιτολῆς] „ἐπιτολῆς C. prave.“

h) αὐτοῦ] „Αὐτῆς editum erat, et sic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. et Exc. G.“

i) ἐπισημήνω] „Ita Solan. correxit pro vulgato ἐπισημαίνει· idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς.“

k) ὑπάρχουσιν] Ἐποῦσιν editum est; sed ex conjectura monuit idem ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. Reitz. Corrigendi, etsi causam, necessitatem tamen, non vidi. Cf. ipsum Lucian. Nigr. c. 37. extr. Lchm.

l) ἀπέδωσαν] „Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solanus.“

m) τὸν προκειμένον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. Solan.

n) σαφηνείας] „Σαφηνείας Edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae scholion praecedens.“

Ead. l. 15. ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττό-
μενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

Pag. 251. l. 4. Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων]
Σπαρτιοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων^ο) ὁδόν-
των ἐκφύτας. V.

Pag. 252. l. 2. λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον κα-
πνὸν] Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκύθων αὐτῷ^ρ) ἱστορούμενον
περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπών-
τες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὥς ἀπὸ οἶνου
λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

Pag. 252. l. 8. ἰγνύαις] Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα^α) ἡ εὐθεία
εἴρηται^τ) ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς. ἀφ' οὗ καὶ γράφεται^α), ταῖς ἰγνύ-
σι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέ-
λους. V.

Pag. 253. l. 7. πηγνυσθαι] Γραι. πηγνυνται. G.

Ead. l. 14. κλειστή ἐστίν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῶν
θαλαττίων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίξει. V.

Pag. 258. l. 10. καὶ ἀποβάαντες ἐνηχόμεθα] Γραι.
καὶ ἀπορρίψαντες ἐνήχ. G.

Pag. 259. l. 6. φαλλῶν^τ)] Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ
λόγῳ μέμνηται^α) τῶν φαλλῶν τούτων, ἐξ ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λό-
γῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος.
V.

Pag. 260. l. 10. τὰ πυρεῖα συντρίψαντες] Τοὺς πυρ-
εβολίτας λίθους λέγει^α). V.

ο) δρακοντείων] „Dracontion ediderat Cler. correxit Solanus.“

ρ) αὐτῷ] „Τοῦτο legebatur; sed mutavit Solanus.“

q) ἰγνύα] „C. ἰγνύ.“

τ) εἴρηται] „C. εὔρηται.“

σ) γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scrip-
tum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. et-
iam. Solan.

τ) φαλλῶν] „Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας rela-
tum, jam in sedem suam retractum.“

υ) μέμνηται] Μίγνυται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τι-
νῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod,
monente Solano, delevi, et ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi.
Reitz.

ξ) λίθους λέγει] Vituperat Bastius Epist. Crit. p. 141. tum ip-
sum Scholiasten, tum, qui eum secuti sunt, interpretes, quod
τὰ πυρεῖα de lapidibus interpretati sint, quum de lignis debu-
issent, quibus ignem suscitaverint veteres, ad hodiernum incola-
rum terrarum quarundam calidiorum morem, de quo cum histo-
riae Paulli et Virginiae p. 30. (Ed. anni 1803. sive XI.) comparari

Pag. 267. l. 7. ἐξοπλισάμενοι] Γραι. ἐξανλισάμενοι. G.

Pag. 271. l. 4. κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τοῦ Ὀμήρου διαγεῖα, περὶ Διομήδους^{γ)}, τὸ Δαῖς οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκμάτον πῦρ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 276. l. 13. πῦρ ἀνακαλοντες] Εἶτα, βαμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάρος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐθις μεταποιεῖσθαι; καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυσθέντες^{α)} τέλειον ἀπωλώλειτε^{β)}; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει στυγρόφορον. V.

Pag. 280. l. 7. περιεκέρχυντο] ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπέληφε, περιέβαλλεν, περιελέκμαζεν. V. (περιέλιμναζεν. V.)

Pag. 281. l. 3. εὐάνθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος. (Leg. εὐάνθοῦντος, ut in C. exstat.)

Pag. 283. l. 11. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις^{ο)}] Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἀγίους προφήτας διαπαίξιν, ἐφ' οἷς οὐ-

Bastius jubet Scholiasten *Apollonii Rhodii* I, 1184. haecce tradentem: πυρήια δέ φησι ξύλα τινὰ, ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἐβαλλον. τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὕπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο στορεὺς, τὸ δ' ἑτερον τρυπάνω παραπλήσιον. παρατρίβοντες οὖν τῷ τρυπάνῳ τὸν στορεῖα, ἐν τῷ στορεῖν πῦρ ἐποιοῦν. ταῦτα οὖν καλεῖ πυρήια, ἃ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγγεννᾷ. Confert idem Criticus etiam *Casaub.* Lectt. Theocritt. cap. 20. et *Schultens.* Orig. Hebr. Tom. I. p. 65. *Lehm.*

γ) Διομήδους] pro vulgato Διομήδην. reliquaquae ex Hom. in nott. indicato restituta; deerat enim vocabulum πῦρ, et δαῖ ἰοῖ misere scriptum erat. *Reitz.*

α) κατακλυσθέντες] „Κατακλυσθέντες male in Ed. Correxist *Solanus*, non tamen addens, unde.“

β) ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem. conjicio itaque eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non im-prob. *Reitz.* In promptu erat unice vera emendatio ἀπωλώλειτε (*perieratis*), quam sine dubitatione in locum barbarae formae ἀπωλώλειται substituebam. *Lehm.*

ο) ἡ πόλις] Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod et notae *J. Clerici* ansam dedit; quam, quia jam hujus loci non est, omisimus. Adi modo *Apocal.* XXI, 10. et seqq. ut quam haec illis similia sint, videas. *Solan.* Cf. *Krebs.* libr. cit. p. 320. sq. et *Eichstad.* Tom. I. huj. Ed. p. LXXXIII. sq. *Lehm.*

τοι ^{d)}) περὶ τῆς Ἱερουσαλήμ ἐν ἰσχύταις ἡμέραις συννευχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξήλθον. V.

Pag. 284. l. 8. ἀναφεῖς] Γραι. ἀφανεῖς. G.

Pag. 285. l. 1. οὐδὲ νύξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλήν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει ^{e)}). V.

Ead. l. 12. ἄρτον ἔτοιμον ^{f)})] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδει. V.

Pag. 286. l. 6. διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων τερατολογούμενα ^{g)}) τῶν Ἀσσυρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

Pag. 288. l. 5. ἔθιασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἔθιασάμην. V.

Pag. 289. l. 13. τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φῆς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; G.

Pag. 290. l. 4. τοὺς δὲ Ἀκαδημαῖκους] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαῖκους τοῖς Ἐφεστικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτεις, Λουκιανέ. Coll.)

Pag. 291. l. 1. ἡ μὲν] ἀντὶ τοῦ ὄντως. V.

Ead. l. 10. λέγων τοῦτο μάλιστα] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. G.

Ead. l. 13. τοῖς πλείστοις] Γραι. τοῖς πολέταις οὐχ' Ὀμηρος. G.

Pag. 292. l. 4. κατεγίνωσκον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν· τὸ γὰρ γινώσκω ^{h)}) γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν, ἥτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενοι ⁱ⁾) συνηθεῖα· ἡ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἰληπται. V.

Ead. l. 11. οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ τοῦ Ὀμήρου ^{k)}) βίῳ. V.

d) οὗτοι:] „Οὗτος Edit. Cler. Sed οὗτοι recte in V.“

e) ἐπισκώπτει:] ἐπισκώπτει Reitz. Sed emendarunt Bipp. et Schm. Lehm.

f) ἄρτον ἔτοιμον] Sic pro ἄρτους ἔτοιμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan.

g) τερατολογούμενα] Θερατ. Reitz. et Bip. Sed correxit Schm. Lehm.

h) γινώσκω] Expectabatur καταγινώσκω, deinde ἀπέδωκεν pro ἀπέδ. Forsan etiam συνέταξεν scripsit auctor. Sed tota Grammatici disputatio vaga est; neque adeo correctione dignam censeo. Lehm.

i) ἐναντιούμενοι:] „Ἐναντιούμενον male Ed. Cler.“

k) περὶ τοῦ Ὀμήρου] Περί aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. Reitz. Quodsi ibi etiam βίου legatur pro βίῳ, et ego περὶ inse-

Pag. 294. l. 6. παγκρατίου] Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμαχοῦς, ὃ ἐκείσε ἀγρόν¹⁾ παρ' ὅσον ἀπαθῆς. ὃ ἐν ἄδου βίος, αἵτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. V.

Ead. l. 14. Φάλαριν] Οὗτος χαλεπωτάτας^{m)} ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. modum, et in II. Vol. Ed. Amst. ad Jov. Trag. insertum, huic loco, ut et duo sequentia, restituimus. Solan.)

Ibid. Βούσιριν] Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίνειν. V.

Ead. l. 15. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὗς ἐκράτει ἐβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec legebantur in V. Ἐχεται τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed Echetus ille neque hic, neque usquam apud Lucianum conspicitur. Solan.)

Pag. 295. l. 5. καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. V.

Ead. l. 9. παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποκέρπουσι τὸ παράδεισοςⁿ⁾ ὄνομα. V.

Pag. 296. l. 12. ἐπινῶς] Δεῖ γράφειν^{o)} ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς· σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάξει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. V.

Pag. 297. l. 7. οὐ παρήμην] Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V.

Pag. 298. l. 3. δρώκοντες] Γραι. βλάυνοντες. G.

Ead. l. 14. ἐποτνωμένην] Γράφεται ἡνιώμην τε καὶ ἐδάκρνον^{p)}. C.

rendum censuerim. Sed donec id ostendatur, περι pro inepta voce omittere non dubitabo. *Lehm.*

1) ἀγρόν] „Αναλρετον habet Ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.“

m) χαλεπωτάτας] In prioribus erat χαλεποτ. *Lehm.*

n) παράδεισος] Ex Xenophonte, Polluce et A. Gellio notum est vocem hanc esse Persicam et significare viridarium. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. Cler. Vid. omnino Sturz. Lexic. Xenoph. s. v. et Schleusner. Lexic. N. T. et idem in Novo Thes. in LXX. et Apocrr. s. h. v. *Lehm.*

o) Δεῖ γράφειν] Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsitan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *Solan.*

p) τς καὶ ἐδάκρνον] „Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant.“

Pag. 801. l. 5. μείνας δὲ] 'Ενήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ^{q)} ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικί-
σας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ
τῆς ἐπιούσης. ἣν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικόν, εἰ οὕτως εἶπεν, μεί-
νας ἐκείνης τῆς ^{r)} ἡμέρας. τὸ γὰρ ^{s)} ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί.
V.

Ibid. τῇ ἐπιούσῃ] Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀτι-
κάτερον εἶναι. G.

Pag. 302. l. 7. πέτραις τραχέσι] Γράφεται πέτραις καὶ
τράχωσι. V.

Pag. 303. l. 2. σκόλοψι ^{t)}] Σκόλοψ, ὃξὺ ξύλον, ὅπερ
ἐπηγαγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολαπτῶ, σκόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σκίλω
σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξημένον ξύλον. G.

Pag. 304. l. 1. καὶ μεγίστας] Εἰτά σοι, βωμολόχε γόης,
τὴν ἐποφείλεται τούτων ^{u)} ἕνεκα. V.

Ead. l. 8. τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Γραι. ἀπέπλευ-
σα. G.

Pag. 305. l. 9. μήκωνες] Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο,
περὶ τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικά ταῦτα καὶ ναρκωτι-
κά. V.

Pag. 306. l. 1. δύο μὲν] Ἄγαν ἐμφορόνως πρὸς ^{x)} τὸ τῆς
βλακειᾶς πεδίου ἀποκλίνειν ^{y)} πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῶν ὀνεί-
ρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτε-

q) μέντοι] „*μέν* Ed. Cler.“

r) ἐκείνης τῆς] „*Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit Solanus.*“

s) τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, et conf. Schol. ad *Alex.* ad verba, *τὴν γὰρ σελήνην.* *Solan.* Est Schol. ad *Alex.* c. 35. sed quem in finem id conferri velit *Solanus*, non patet; neque ad rem illustrandam, quae toto coelo differt, neque ad stabiliendam ipsius conjecturam, cui nihil illic in verbis simile. Nisi conicias, velle *Solanum*, quemadmodum in illo loco pro *ὅς καὶ*, quod Cod. V. habet, scribendum sit οὕτως γὰρ, ita hic pro τὸ γὰρ, οὕτω γὰρ esse refingendum. Verum iusto brevius, et minus clare; neque omnino probabiliter, id monuit *Solanus.* *Schmiederus* tamen edidit h. l. οὕτω γὰρ τὸ. *Lehm.*

t) σκόλοψι] Hoc Scholium in Ed. priori cum IV aliis reperiebatur inter Scholia ad *Rhet. Praec.* Quae omnia cum ad hunc libellum non pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *Solan.*

u) τούτων] Antea in Impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *Solan.*

x) ἐμφορόνως πρὸς] „Ita correxit *Solanus* noster: in edito enim erat ἐμφορόνως καί.“

y) ἀποκλίνειν] „*Ἐκκλίνειν C.*“

Lucian. Vol. IV.

ρὰν, τὴν δὲ κεραμίνην^{α)}) καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλαπώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὐποτ' ἂν^{β)}) μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι^{β)}) ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήθῃ ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοιπῷ τῆς ἐμψυχονος γνώμης ὀφεί ποτε τοῦ κάρου^{γ)}) ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων· φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οὐχεται. εἰ δὲ καὶ πλούτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῇ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς^{δ)}) ἀμνηστίαν εὐκόλα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι ἐμμεντικά^{ε)}) τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

Ed. 1. 13. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινωμένου τοῖς ὕπνοισι τὴν πηγὴν καταλλήλως ὠνόμασεν^{ς)}). V.

Pag. 307. 1. 12. τὴν τε] Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

Pag. 309. 1. 12. καὶ εἰ σωφρονοίη] Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

Pag. 311. 1. 9. κελύφη, καρύων] Κελύφανα (leg. κελύφανα) κέλυσος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος. G. (At non ovi hic, sed nucis, putamen. *Solan.*)

Pag. 312. 1. 8. ἐλάθομεν] ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. V.

Pag. 313. 1. 5. πλέοντες ἀπείκομεν] Γραι. ἀπέσχομεν. G.

α) κεραμίνην] „*Ed. Cler. male κεραμίναν*“ quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

β) καὶ οὐποτ' ἂν μ. κ.] „I. e. quia abundant ἀνολας C.“

β) κερφικέναι:] „Πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit *Solanus*.“

γ) τοῦ κάρου] „Ita ex V. pro vulgato τῶν κάρου dedit, et mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit *Solanus*.“

δ) εἰς] „Πρὸς habet C.“

ε) ἐμμεντικά] „ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur νετικά. sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adscripserat *Solanus*: Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo.“

ς) ὠνόμασεν] Hoc Scholium inter *Fossiana* Vol. 2. p. 54. No. 8. erat, ubi ὕπνοισι legitur. Sed *Coll.* 5. melius ὕπνοισι. *Solan.*

Ead. l. 10. ὁ γὰρ ἰστὸς τῆς νεῶς] *Εἰς τὴν Ἰαριὸν φάβδον* ^{ε)} ὁ παιγνήμων ^{η)} διαπαίζει. V.

Pag. 314. l. 1. τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέφαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

Ead. l. 4. ἄβυσσον ^{ι)}] ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

Pag. 315. l. 8. διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. V.

Ead. l. 10. χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσαίαν καὶ τὴν ἰνδθρὴν θάλασσαν διαστᾶσαν ^{κ)} κραιπτόνων ^{λ)} ἐπιπνοίᾳ ἐπισκώπτων αἰνιτίζεται. V.

Pag. 319. l. 5. ποδεῶνας] Ὡς ἐπὶ κώδιῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα ^{μ)}. V.

Ead. l. 7. φελλῶν] Φελλός ^{ν)} ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμόν τῶν σωμάτων. V.

Ead. l. 16. Ἐκβαλοῦσα] Γραμ. Καβαλοῦσα. G.

g) φάβδον] Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes: notum enim est hoc desumptum esse ex Bacchi fabula. *Cler. Ovid. Metamm.* III, 660. sq. *Apollod.* III, 5, 1. *Lehm.*

h) παιγνήμων] „παιγνήμων V.“ Quod Scholiastae restituendum putavi, e *Suidae* certe auctoritate. *Lehm.*

i) ἄβυσσον] Hoc et sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *Solanus*.

k) διαστᾶσαν] διαστᾶσιν *Reitz.* διαστᾶσιν fecerunt, *Belino* momento, *Bipp.* et *Schm.* sed διαστᾶσαν *Schaefer.* Melett. p. 51. qui praeterea haec observat: „Ridiculus homo formula titulus non usurpanda ei, qui Mosen a Luciani sannis defendere vellet.“ *Lehm.*

l) κραιπτόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosem a Luciano peti non credo. *Solan.* At hoc non sane improbabile dicas, si comparaveris *Exod.* XIV, 21. 22. et XV, 5 — 8. secundum versionem, qua *Lucianus* usus esse videtur, septuaginta Interpretum. *Lehm.*

m) κἀνταῦθα] At vide πούς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut *Charon.* c. 3. et not. *Solan.*

n) Φελλός] De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. *Plinius* praeterea negat in tota Italia nasci suber, Lib. XVI, c. 8. Licet *Theophrastus* in *Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer, facit *Plinius* contrarium affirmans, licet legisset hunc *Theophrasti* locum, quem et in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοιός, et suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo *Lexico R. Constantinus*, et post illum *J. Harduinus* ad locum *Plinii* laudatum. *Cler.*

Pag. 820. l. 1. αὕτη ῥῥαμῇ] Γραι. ῥῥαμῥῥα. G.

Pag 821. l. 16. Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας
γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας *). V.

o) ἐπαγγελίας] Finis sane coronat opus. Egregie totius operis
veneres exposuit in versionis suae fine *Wielandius*, callidior mul-
to, quam putidus noster Scholiastes, harum rerum iudex. *Lehm.*

ADNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 3. 1. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus et obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Musc. Encom. c. 7. SOLAN.

Ead. 1. 4. Ἐρμώτιμε) In H. et Par. nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in Junt. vero aliisque Ἐρμωτ. et similia aemper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, et sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae, REITZ.

Pag. 4. 1. 1. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἔστιν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, et ἔστι recte omittitur; vid. Aelian. V. H. XIII, 1. Ὅσον τε ἀφαιμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, et male Solanum illud mutatum velle. Usitatius tamen praesens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. et alibi. Plura autem exempla ellipsis. τοῦ ἔστι post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum et aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ. Cf. ὥς γοῦν εἰκάσαι Charon. c. 22. ὅσον ἐμπύσι — παραβάλλειν Musc. Encom. in. Ἐστὶ intelligendum esse, nemo hodie dubitat. Vid. Schaefer, ad L. Bas de Ellipsis. p. 607. Neque hanc rationem eo refelli puto, quod interdictum Accusativus personae adjunctus reperitur, ut in illis Jov. Trag. c. 10. ὅσα γε καὶ μετέωρα. Aoristum autem temere a Solano sollicitum esse, vel illud e Charone prolatum exemplum monere potest. LENH.

Ibid. Τεκμήρασθαι) Conjicere licet. BRON.

Ead. 1. 2. Μεταξὺ προῶν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῶν, καὶ διεσάλετες, memineries μεταξὺ eleganter cum

participio jungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque et hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. §. 6. Infra, de Domo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977. μεταξὺ θέουσai. Dionys. Halic. XI. p. 720. 23. μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

Ead. l. 4. Πῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος] Phrasin hanc Schaeferus illustrat Melett. p. 29. locis Dionys. Hal. et Diodor. Sic. ac praeterea Luciani Pro Domo c. 1. οἶκον δὲ τις ἰδὼν — οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διατίθεσθαι. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD. Consultius certe est hoc suppleri, quam quod Seyboldus vult, συλλογισμῶν, quod quum masculinum sit verbum, nescio quomodo cum Neutro conjungi queat. Verum nihil est supplendum, quum τὰ ἀγκύλα per se sint quaecunque sunt tortuosa ut τὰ ἀπορα Diall. Mortt. I, 2. et alia hujus generis innumera. Intelliguntur autem h. l. sub τοῖς ἀγκύλοις fere eadem, quae Diall. Mortt. X, 8. dicebantur ἐννοιαὶ πολύπλοκοι, quae ibi bene distinguuntur ab ἐρωτήσεσιν ἀπόροις. Quod ideo moneo, ne quis cum J. Scagero h. l. corrigat: ἐρώτημα δὴ τῶν ἀγκύλων. Sic conjungerentur inter se, quae sejuncta cogitavit auctor. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Quum Vincentius Opsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscriptus pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἤν μιν κρηπίδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφειτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Ead. l. 10. Ἄ εἴπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

Pag. 5. l. 2. Τπὸ τοῦ Κῶου) Ab Hippocrate Coo. BROD.

Ead. l. 3. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311. ed. Paris. BOUAD. Ed. Chartier. Tom. IX. p. 1. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐγρηγόρως). Vigilians. BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591. Κεκλήγως, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem

Il. A, 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, et adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. A, 107. δεδεγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Jens. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. A, 434. μυῖλαι ἐστήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12.

Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677. de Pieridum in picas metamorphosi:

Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.

Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit etc. quae lectu digna de hujusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38. p. 256. IDEM in Add. et Corrig. In Alciphrone Berglerus quidem ἐγρηγόρως maluisse videtur; sed Wagnerus, ad hunc Luciani locum provocans, Mss. librorum, lectionem servavit. Neque id injuria: nam est hoc Adverbium Adjectivi ἐγρηγόρως, de quo adeundus Lobeck. ad Phrynich. p. 119. sq. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Παραπολόμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954. et 3011. παραπολούμενον, probante Belino. BIR. Lectionem Parisiensem, Belini judicium secutus recepit Schmiederus; festinantius, ut mihi quidem videtur. Ut enim παραπολούμενον in eo, quem Schmiederus confert, loco infra c. 21. bene cum verbo περιόψει concinit, ut adeo quaecunque alia lectio huic posthabenda sit, ita h. l. tum ipsa sententiae natura, tum etiam concinnitatis lex, quae sequens φιλοσοφήσαντα respici jubet, manifesto requirit Aoristum, repudiat Futurum. Omnino autem memorabile est, in utroque loco eandem esse lectionis varietatem, ita tamen, ut h. l. παραπολόμενον, illo vero παραπολούμενον, plerorumque librorum sit lectio. Unde moneri potest, quicumque monitis patet, ne incaute a vulgatis recedat. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 10. Θανάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5. vel 6. et nott. ad c. 76. hujus Hermot. SOLAN.

Ead. l. 14. Σχεδὸν εἰκοσὶν ἔτη) Confer infra hujus Dial. c. 59. f. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in describendis hypomnematis. GERN.

Ead. 1. 3. Οὐδὲ ὄναρ etc.) Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consularet. SOLAM. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis; cum significant, ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, somnum sibi indulgere, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, et Pseud. c. 49. ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων. Tim. c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. et Ael. V. H. XII, 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — per somnium cum illa rem habuit. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae, REITZ,

Ead. 1. 4. Οὕτως ὄλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet P. Peitius IV. Miscellan. Observ. c. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor, cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate et fere αδυνάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se pilosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum, Δοκίς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίναί σεαυτὸν, οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὄλος. Οὕτως ὄλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII. Veneris et Cupid. fin. dicitur Rhea ὄλη οὐσα ἐν τῷ Ἄττη, et similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum; sic de Saltatione c. 3. Εὐ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν τοιαύτως ὄλος δεδουλώσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutem reductus. Sic in Deor. Dial. XIX. f. Diana dicitur ὄλος πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, nil nisi venatum curare; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὄλος παρ-

ελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nea aliter in Dial. Meretr. X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μετράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur *Cyperus* III. Observ. c. 12. ubi in *Aeliani Ποικιλ.* lib. III. c. 9. δέδοικε δὲ τὸν ἑτερον, αἰε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, et mox ultra videbimus. Adde ibi *Κυήνιυμ*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud *Lucianum* in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική, legit p. 416. ed. Amst. ἀηδῆς pro ἡδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem *Luciani*, in Phalar. c. sive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγον δεῖν ληφθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφυλάκτος ληφθεῖς· quemadmodum apud *Xenophont.* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους· δύνανται καὶ θαρσύνειν ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosth.* quoque I. contra Philipp. ἀφυλάκτος ληφθῆν, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαέθων δὲ, τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελεία τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocr.* in Panath. p. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς· *Paucis diebus leges in tabulas relatas, et publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, et inter sese pugnantes.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. JENS.

Ibid. ("Ολον") Ὀλος in W. et B. 2. Nos ὅλον ex L. restitimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. "Ολον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi priusina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλος duobus testibus et frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶνα. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos

invenient. REITZ. Minus haec subtiliter vel e grammaticis, vel e criticis, legibus disputata sunt tum a *Jensio*, tum a *Reitzio*. Neque enim recte praecipit *Jensius*, Adverbia et Adjectiva promiscue a veteribus usurpata fuisse: neque *Reitzius* probandus, qui h. l. perinde esse dicat, ὅλως quis an ὅλος, an etiam ὅλον, praeferat. Primum enim ut cacophoniam *Reitzianam* verborum οὕτως ὅλως non magis ego agnosco, quam illorum οὕτως ἀπίστως *Timon*. c. 36. οὕτως ἀτεχνῶς *alibi*, aliorumque similium, ita hinc manifestum est normam judicandi hoc quidem loco cum *Reitzio* repeti non posse. Deinde ὅλον, quae est unius *Long*. Cod. lectio, nulla ratione grammatica defendi potest. Quodsi enim non possumus, quin δοκεῖς mente repetamus, quis unquam dixerit: δοκεῖς οὕτως ὅλον εἶναι; Optio itaque est inter ὅλος et ὅλως. Jam vero utrumque dicitur, et dici potest, ὅλον εἶναι, et ὅλως εἶναι, ἔν τινι πράγματι. Illud est in *Diall. Deor.* XII, 2. hoc certe ἀνάλογον iis, quae *Jensius* dedit, ὅλως εἶναι πρὸς τῇ θήρῃ *Diall. Deor.* XIX, 2. et ὅλως περὶ τὸ μειράκιον εἶναι *Diall. Merett.* X, 4. ubi frustra *Reitzius* turbas movet. Scilicet ὅλον εἶναι ἔν τινι respondet *Latinorum* phrasi: totum esse in aliquo; ὅλως vero εἶναι, est penitus, prorsus esse in re. Tandem idem esse potest utrumque, sed diversa tamen ratio est, qua eadem haec sententia exprimitur. Nuno ut largiar *Jensio*, ὅλως h. l. non esse ineptum, ὅλος tamen ob *Codd.* auctoritatem praeferendum duco. Nam praeter *Edd.* B. 2. et 3. etiam W. Cod. tuetur hanc lectionem, et quod in Cod. 3011. ὁ λόγος legitur, teste quidem *Belino*, huic scribendi vitio vetus lectio ὅλος, minime vero ὅλως, subesse videtur. *LEM.*

Ead. l. 5. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *BROD.*

Ead. l. 9. Ἡσιόδον οἰκεῖ) *Lib.* 1. *Oper.* Haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *BOURD.* *Hesiod.* Ἐργ. 288. *SOLAN.* Cf. *Necyom.* c. 4. et nobilissima *Socratis* verba ap. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. sq. *LEM.*

Ead. l. 13. Ὀδοιπόρηται) *Lucianus* ex numero annorum, quos jam philosophiae studio dederat *Hermotimus*, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex *Hermotimo* intelligit, ait, οὐχ ἔκτανά σὺν ἰδρωταὶ σοι, ὦ Ἐρμότιμ, καὶ Ὀδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ *Λυκίνε*, πιστεύσας etc. et in *Vera Hist.* c. 4. συνω-

δαιπόρουν ἡμῖν παραθλόντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοπολήται pro προωδοπολήται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρσκειασμένος dederunt προπαρσκειασμένος. JENS. Bas. 8. vere exhibet legitimam formam ᾧδοιπόρηται, et probat adeo satis clare, quam haud parvae iis debeantur gratiae, qui, sicut *Jensius* noster, talibus etiam, quae nonnullis altioris scilicet spiritus hominibus videntur, minutiis animum inter legendum attendentes probis scriptoribus veteribus pristinam suam puritatem et integram venustatem restituere student. De Saltat. c. 2. in ὁμιληκῶς etiamnum insidet omnibus Edd. et *J. Seagerus* etiam sic repetit mendum in Class. Journ. Vol. XV. pag. 155. LEHM.

Pag. 7. l. 4. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Somn. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. Ed. Junt. notaverat *Solanus*, falsam banc esse citationem. Sed et *Seidelius* in Portula L. Gr. aurea p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in adag. principium dimidium totius, *Lucianum* in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo adferre ait; sed et *Aristoteli* et *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan *Lucianum* fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἡμῖν παντός. Sed. v. nott. ad Somn. §. 3. REITZ.

Ead. l. 7. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed et hoc jam habent Edd. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεύς) Iliad. A. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI. pr. SOLAN.

Pag. 8. l. 3. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Ms. Reg. 2954. BIR.

Ead. l. 11. Παναθήναια) De quibus, et aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

Pag. 9. l. 3. Ἀρετῆς ἄσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut et de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν BOURD.

Ead. l. 8. Εὐθεΐαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. et stilum *Nostro* usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsam apparebunt. Εὐθεΐαν, τραχεΐαν etc. autem, omisso ὁδόν, et aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

Ead. l. 11. Ἡμῖν) Sic optime ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui *Lucianum* attente legerit. SOLAN. Τμῖν) Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim: quin perlectis prae-

missis, jam vulgatam *ὑμῖν* praefero. Nam cum Lycini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum et arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis et heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 6. a vers. 8. ad p. 7. v. 3. REITZ. *Ἡμῖν in Junt.*, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi mendum typographicum, quum omnes Edd. vet., in his etiam A. 2., *ὑμῖν* exhibeant. Attento autem lectori, quem ironica dialogi hujus iadole non fugerit, longe magis *ὑμῖν*, quam *ἡμῖν*, probatum iri credo. Paullo inferius c. 5. *παπᾶ*, exclamat Lycinus, *ἡλίκοις ἡμᾶς* (qui non sumus philosophi) *ἀποφαινεῖς*. Ne autem ibi Hermotimi quoque personam inclusam voci *ἡμᾶς* cogites, lege sequentia, in quibus *ἡμεῖς* et *ὑμᾶς* clarissime separantur, ut jam intelligere nequeam, qui Solano, et vero etiam Reitzio, improbissima lectio *ἡμῖν* vel pauxillulum arridere potuerit. LEMM.

Ibid. Τῆς Ἀόργου ἐκείνης) Diodor. L. ιζ. et Arrian. γ. ΒΑΘ. De hoc loco id. Dial. Philipp. et Alex. Arr. Curt. alii. ΒΟΥΡ. Diodor. Sic. XVII, 85. Arrian. Exp. Alex. p. 191. ed. Gron. et Hist. Ind. p. 319. Curt. VIII, 11, 2. sq. Cf. Adnott. ad Diall. Mortt. XIV, 6. Tom. II. p. 578. LEMM.

Ead. l. 15. Μύριοι] *Μυρῖοι* accentu mutato scribi voluit Belinus, tenax Grammaticorum veterum praecepti, *μύριοι* definitum indicare numerum decem millium: *μυρῖοι* vero indefinitae magnitudinis numerum. Quod quidem praeceptum etsi a Luciano quoque nostro fere observatum esse concedam — scripsit enim, libris consentientibus, *μυρία σφαλεῖς* Charon. c. 13. et *μύριοι* de decem millibus Graecorum, qui Cyro minori subsidio fuerunt, Diall. Mortt. XIV, 2. et sic, nisi fallor, constanter — tamen cum Henr. Stephano facio, qui agnoscens omnino quidem illud discrimen in Thesaur. Gr. L. Tom. II. p. 990. E. hunc tamen locum proxime quidem de definito numero *decem millium* Alexandrorum capit, atque cum libris omnibus, in quibus nulla est variatio, *μύριοι* legit. Eadem ratione *πεντακισμύριοι* Pisc. 20. *quinquaginta millia*, proxime quidem de definito numero valet, tandem vero omnino ad ingentem exit. LEMM.

Pag. 10. l. 2. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur *προτέρχονται*, quod verum puto. GESN. Et mihi ita videtur. Nihilominus, quum alteri lectioni testimonia desint, altera quodammodo etiam, nec inepte, explicari possit, hanc vulgatam tolerare, quam mutare, consultius duxi. LEMM.

Ead. l. 8. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps*. ΒΑΘ.

Ead. l. 9. *Ολον μύρμηκας*) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. *BROD.*

Ead. l. 10. *Τινὰς τοὺς ἄλλους*) Subduxerat *Solanus* pronomen *τινὰς* asteriscoque et numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, ne opus est; etsi vel *τινὰς* vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. *ταχτείαν τινα τὴν ἐπικουρίαν*, nbi conf. not. *Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert, *Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων* et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmus indicantes, ad cap. 26. hujus *Dial.* *REITZ.* *Solanum* et *Reitzium* minus haec intellexisse dicit *J. Seagerus* *Classico.* *Journ.* Vol. XIII. p. 71. ordinem enim verborum sic esse instituendum: ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντες τοὺς ἄλλους (ἀνθρώπους scil.) *ολον μύρμηκας τινας*. Recte quidem; et huc redit *Gesneri* versio, nec non recentiores *Belini* et *Wielandii*. Sed nec *Reitzius* longe ab hac ratione aberat, ut ipsa, quae modo praecesserunt, verba ejus declarant; praeterquam quod minus sibi constans vel *τινας* vel articulum τοὺς abesse posse affirmat. Quod secus se habere, ostendit ipsa illa *Hemsterhusii* adnotatio ad *Somn.* init., ad quam provocat. Cf. etiam *Diall. Mortt.* IX. 2. ubi ipse *Hemsterhusius* in simillimis verbis temere *τινα* abesse voluit, ibique Adnot. Tom. II. p. 522. sq. Praeterea neque hoc bene factum, quod *Reitzius* ad fidem aliquot vett. Editionum post *ολον* comma posuit, quum vox illa cum sequentibus arctissime cohaereat. Eodem modo recentiores, praeter *Seyboldum*, peccarunt. Ceterum in praecedentibus verbis, quae et ipsa usum illum Pronominis *τις* cum articulo positi confirmant, *θαυμάσιόν τινα τὸν βλον τὸν λοιπὸν βιοῦντες*, nemo facile quidquam invenerit, in quo haereat. Invenit tamen *Courierius* ad *Asin.* p. 259., qui pro τὸν λοιπὸν legi mallet τὸ λοιπὸν, vel τοῦ λοιποῦ. Cujus quidem generis exercitationes ingenii quemadmodum non minimi facimus et aequo ferimus animo, ita tamen majoris, quam pro hoc modulo, aestimari, vel adeo scriptoribus ipsis obtrudi, enixe vetamus. Nam integerrimum h. l. est τὸν λοιπὸν. *LEHM.*

Ead. l. 11. *Παπαί, ὦ Ἑρμότιμ, ἥλικους ἡμᾶς ἀποφάνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαλούς ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς*) *Papae, Hermotime, quantulos nos comparas, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed *χαμαὶ ἐν χρῶ τῆς γῆς* num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut βέποντας (ἐρποντας;) sicut

statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν· sed veram scripturam nobis ostendit Ms. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χοῦ τῆς γῆς. In praec. p. 9. non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' αἰετὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exemplum passim obvia, nec tyronibus ignota. GRAEV.

Ead. 1. 12. Χαμαὶ etc.) Homeri et Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλλον ὁμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχόμενων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici etc. Vid. Icarom. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina et vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale quid in interpretando jam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN. Minime placet χαμαὶ πατεῖς, nec versio hinc repetita. Contra χαμαιπετεῖς quum Luciano sit familiarissimum, (vid. Somn. c. 13. Qu. Hist. conscr. c. 16. et saepius) tum quinque Codicum testimoniis certissime confirmatur. LEHM.

Pag. 11. l. 1. Ἐν χοῦ τῆς γῆς) In superficie terrae. BRON. Nec fidelis haec, nec vera, interpretatio. Nec multo magis placet Gesneri versio: in ipsa quasi telluris cute, quippe abhorrens a Latinitatis genio; quod ipse Gesnerus sensisse videtur, quum molliendae duritiae causa inseruerit quasi. Recentiores interpretes, Belinus et Wielandius, et hic plus justo Latium interpretem secuti, reddiderunt alter: rentrer sous la croule de la terre; alter: auf der blossen Haut der Mutter Erde herumkriechen. Imo vero nec superficiem, nec cutem, neque etiam crustam terrae cogitavit auctor, propria scilicet vi sumtam quamque. Sed ἐν χοῦ τῆς γῆς phrasis est illa notissima, quae omnino significat quam proximè telluri. An vero in Zeux. c. 6. ἐν χοῦ τῇ μητρὶ προϊστάμενος vertere voles: in cute matri adsistens? Cf. Qu. Hist. Conscrip. c. 24. Adv. Indoct. c. 3. LEHM.

Ead. 1. 2. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Opsopoeus verterit et quotquot per humum repentes sumus, Benedictus et quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius et Benedictus, putavit reponen-

dum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὡσεὶ χαμαὶ ἐρπόμενοι ἔσμεν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς etc. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. *Hom. II. E.*, 442. et *Htsiod. Theog.* 272. Repetit in *Icarom. cap. 6.* Videtur tamen *Graevius* legisse in suo *Cod. M. ἐρπόμενοι*, uti etiam legendum coniecerat *Gronovius*. SOLAN. Omnino ἐρπόμενοι, etiamsi in *Cod. Graev.* legatur, indigna est, quae respiciatur, lectio. Non enim ἐρπεσθαι dicitur *repere*, sed *ἐρπειν*. Accedit, quod phrasīs χαμαὶ ἐρπόμενοι manifesto ex *Homeri* et *Hesiodi* locis laudatis desumpta sunt. Quare nec h. l., nec in altero *Icarom. c. 6.*, a lectione vulgari temere recedendum arbitror. LEMM.

Ead. l. 7. Περιβαλεῖν) W. P. et L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini ed. *Hagen.* in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto et propter auctoritatem vulgatae lectionis, et quod sensum parit commodissimum. Multum et parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem Edd. vett. Sic *Dial. Mort. XIV. ση. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαντόν* infr. *Hermot. c. 58. καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξέταζων τοὺς οἴνους*. Quom. *Hist. c. 2. ὡς οὖν ἐν, φασίν, ἐν παραβαλεῖν* et saepius alibi. Vid. *Ind. BIR.*

Ead. l. 13. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 12. l. 2. Χαλδαίων μεθόδους) Vide *Gell. XIV, 2. (c. 1)* VORST. Saepius in his libris occurrunt *Chaldaei*, *Luciani* aetate jam non amplius populus ille Asiae antiquitus celeberrimus, sed gens potius, vel secta, ex omnibus tum terrarum regionibus conflata; qui quum olim fuissent Astronomiae inventores et cultores, (*Schol. ad De Astrol. c. 3.*) postea ad varias artes tum astrologicas, tum magicas, profectas declinarunt. Unde *Chaldaeorum* disciplina, de qua *Gellius* agit l. 1. et quae hoc *Luciani* loco innuitur; unde *Χαλδαίων παῖδες Diall. Mortt. XI, 1. eorundemque τέχνη. Neocyom. c. 6. et variae ἐπωδαί Philops. c. 11. sq. LEMM.*

Ead. l. 6. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) Fatum imminens. BROD.

Ead. l. 12. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. c. 62. SOLAN.

Pag. 13. l. 7. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe AT. BROD. Excidit persona *Λυκίνου*. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν

ἐν τῇ ἀρετῇ βλον. *AT. ἀλλὰ τίνα.* MARCIL. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 12. *Πλούτους*) Conf. supr. *Necyom.* c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

Pag. 14. l. 1. *Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα*) Quod supra narravit in *Deor.* D. *Jovis, Aesculapii et Herculis.* Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem *Jac. Elsner.* ad I. Ep. ad *Corinth.* III, 15. REITZ. Fictionem Homericam de duplici Herculis tum natura, tum persona, i. e. heroica, jocosissime perstringit idem *Noster* Diall. Mortt. XVI. LEHM.

Ead. l. 4. *διευκρινηθέν*) *Munckerus* ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere *εὐκρινηθεῖς* (imo *διευκρινηθεῖς*). sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN. Tentavit tamen denuo *Belinus*, *διευκρινηθεῖς* corrigere cupiens, quod ad Herculem ipsum referretur. Sed optime habet vulgata. Transpositio haec verborum est ex eo genere, quod omnium facillime ferri potest. De Hercule autem Oeteo, ejusque mortalitate in monte isto exuta, exposuere Commentatores ad *Hygini* l. l. *Ἀρκάτον*, quod *Toupius* ad *Longin.* p. 275. ed. Weisk. pro *ἀκήρατον* substitui vult, *Plutarchi* verba in *Vit. Pericl.* *νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκηρατον* respiciens, minime probo, etsi *J. Seagerus* *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 71. probare videtur. Alia potius loca, quae haud pauca ipse *Toupius* enumerat, respicienda erant, ex quorum certa lectione pateret, *καθαρόν* et *ἀκήρατον* cum per se, tum imprimis h. l., bene conjungi potuisse. Vocem autem *ἀκήρατος* ipsam illustravit *Fischerus* in *Ind.* ad *Aeschin.* *Socr.* LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι*] His verbis quales describantur homines, omnino quidem haud difficile conjicias. Sed de ipsorum verborum sensu et integritate est, quod ambigas. Quodsi interpretes audiamus, *Gesnerus*, qui vertit: *eos, qui esse aliquid ista arbitrantur, cogitasse videtur τῶν οἰομένων ταῦτά τι, vel τὶ ταῦτα, εἶναι*, quemadmodum *Helms.* et *J. Seager.* corrigi volunt, et hic quidem phrasin τὶ εἶναι illustrans loco *Platonis* *Apol. Socr.* p. 14. ed. *Valder.* a. 1534., quasi haec phrasis nec omnino nota, neque etiam in *Luciano* saepius sit obvia. *Gesnerum* et *Wielandius* fere secutus est. At si quid excidit, non τὶ illud fuisse credo, cui h. l. non ea vis insit, quae ab his gravibus verbis expectatur, sed aut *θαυμαστά*, quod e praecedentibus huc refero, aut *βέβαια*, ut alibi de eadem re loquitur *Lucianus*,

e. g. Nigr. c. 20. Diall. Mortt. XIII, 4. aut aliud ejus potestatis adverbium. Sed *Belinus*, reddens: *ceux qui croient que ces choses existent*, ne minimam quidem lacunam supposuit; nec omnino temere. Quid, si ita verba sumas: *qui sibi videntur haec esse? haec*, i. e. *felices, divites* etc. quae e praecedentibus Substantivis erui poterunt. Verum nolo quidquam discernere. L E H M.

Page. 15. l. 3. *Ἀν δουλεύῃ*) *Lege δουλεύοι*. GUYET. Non male quidem *Guyetus* conjicit; et sic rursus infra cap. 13. f. *μάθῃς* in *μάθοις* mutat; item cap. 22. *ἂν εἶδῃς* in *εἶδοις*, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ. Commemorata quidem exempla nihil valent ad soloecismum tuendum, quippe quae nec ipsa librorum culpa vacant, ut patebit suis locis. H. l. eo minus *Guyetum* sequi dubitabam, quum vitii vulgati foeditas etiam manifestior reddatur sequentibus Optativis. Praeterea vel ipsa Codicis 2954. varia lectio *δουλεύῃ* quodammodo suspicionem improbitatis movere poterat contra vulgatam. L E H M.

Ead. l. 4. *Πάθος*) Stoici, teste *Aristot.* II. *Eth.* *ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρώμελας τὰς ἀρετὰς* definiebant. VONST.

Ead. l. 6. *Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ*) *Bona verba*. Sunt verba solemnia hujus formulae *ὅλα πᾶς ἴστω λέως, εὐφημεῖν χρὴ* de qua copiose *Scal.* ad *Varr.* p. 94. *Leg. Schol. Sophoclis* ad *Oedip. Col.* et ad *Philoct.* Dico alibi. BOUARD.

Ibid. *Μηδ' ὅσιον οἶμαι*) In P. et Edd. multis est, *οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι*. In W. etiam, nisi quod pro *εἶναι* habet *ἦ*. Fl. *ἦ*. Ed. J. *εἰ*. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud *εἶναι* pro *οἶμαι* scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, et pro *εἶναι* quidvis ab imperitis positum. SOLAN. Non opus est transpositione verborum, quam *Solanus* suadet; quamquam vulgata positio non omnino cum concinnitatis lege convenit; at convenit saltem cum pudoris, quem simulat auctor, affectu: et facile post *εἶναι* iterum *οἶμαι* mente cogitari potest. Simile animatae, h. e. ob simulatum affectum animi male concinnae, orationis exemplum videbis in *Apollinis* indignantis ac simul dolentis narratione *Diall. Deor.* XIV, 2. ad quem locum nonnulla de ea re observata sunt *Tom.* II. p. 384.

Page. 16. l. 1. *Ἐκκλούμην πρὸς τὸν λόγον*) Sic in *Nigrino* et saepe alibi: pagina 281. et seq. Repetis in *Lapith.* BOUARD.

Lucian. Vol. IV.

B b

Ibid. *Πλούτου*) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat *πλούτων* ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consulissem, ex quibus nihil variationis notaverat *Solanus*. Evolve itaque alias Editt. sex, easque *πλούτου* habere deprehendi, non *πλούτων*, et sic supra cap. 8. *πλούτου* — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male *πλούτων* huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausum uni editioni prae omnibus anscultare. Nec tamen pluralem *πλούτοι* pro divitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in *Thes.* Et sic etiam plurali *χημάτων* tamen singul. *πλούτου* addit *Aristot.* *Pol.* I. c. 6. scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χημάτων *ibid.* paullo post, πλούτος καὶ χημάτων κτήσις. Mox rursus, παντός πλούτου etc. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur *Noster* distinguere in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum, quod *Barlaeus* ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, et *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (et licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem *πλούτων* hoc loco recte legi posse credo, quia *Lycinus* ait: tu, *Hermotime*, mihi narrabas modo, *divitiarum contemptores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cuius verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, et hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti et in *Necyom.* cap. 12. *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς* iterum *ibid.* *πλούτους λέγω, καὶ γένη.* Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quas alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed et *Xenoph.* *Ephes.* pag. 32. *πλούτων καὶ ἐπιμελείας.* Adde *Diodor.* *Sic.* I, 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον, et *Nostrum* *Toxi.* c. 45. *REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐς τὸ ὕστατον) *Valde.* BROD.

Ead. l. 13. Αἰών) Fuit et illius nominis insignis Sophia; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Lexiph. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN. Qui Dionis istius in Lexiph. c. 11. sq. depictam imaginem foedissimam cum hujus nostri Dionis effigie accurate comparaverit, eum credo facilius etiam Dionem illum Syracusanum, vel etiam Chrysostomum, quam eum, qui in Lexiph. notatur, Damasias athletae filium eundem esse habiturum cum hoc nostro philosophiae cultore. Frustra talia quaeras, ubi apertum ficta esse nomina. LEHM.

Pag. 17. l. 1. Ἀπιδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, et saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Jac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8. ubi ἀπόδοδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. et hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

Ibid. Παρά) In impressis legitur περί, haud dubie corrupte. M. P. et L. recte παρά. SOLAN.

Ead. l. 7. ΕΡΜΗΤΙΜΟΣ) Omissum non mirum, aut simile quid, qua ratione et Romanos uti suo nam vel enim, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἷον γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita interroges etc. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

Ead. l. 10. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Αὐκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, et Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GROH. Ad hanc, nisi fallor, adnotationem respiciens, bene Seyboldus rem explicat his verbis: „Lycinus simularat se credere: Dionem in jus raptum esse ob didactrum. jam Hermotimus sponte prodit: factum esse ob non numeratam temporis usuram, et, magnum illum philosophum, supra astra jam exaltatum, foenerari etiam multis aliis.“ Ceterum extravit Schmiederus, quod opinionem illam de permutandis

personis, quae Jacobi Gronovii fuit, Matthiae Gesnero tribuit.
 ΛΕΗΜ.

Ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graeco dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam εἰς καιρὸν dicunt. Alexis, εἰς καιρὸν ἦκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ὠρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6. (p. 105.) ubi et κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε: quem adeundum esse, in marg. *Graev.* edit. notaverat *Hemsterhusius.*

Ead. l. 13. Ἐν τῇ Οἴῃ) Vid. supra cap. 7. med. REITZ.

Pag. 18. l. 10. Ἐκεῖ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* BOURD.

Ead. l. 11. Ὡςτε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὥςτε ἐγὼ ἀφίημι σοι ὅσον ἐστὶ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Opposo:* reddiderat enim: itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit *Benedictus*, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

Ead. l. 15. Μεγάλους γράμμασι) *Theod. Marcius* ad *Pers.* Dico ad *Heliod.* BOURD.

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. *ibid.* Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

Ead. l. 16. Εὐκράτει) Male antea εὐκράσει. BOURD. De quo etiam multa in *Philops.* Forsan etiam de eodem in *Gallo.* Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat *Hermotimus*: *Thesmopolis* enim illic memoratur depon-tanus senex, *Micyllo* odiose virtutem et dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in *De Merc. Cond.* c. 33. et 34. Alius *Eucrates* memoratur *Dial. Plut.* et *Merc. seu Diall. Mortt.* V. SOLAN. Jure suo *Wielandius* in nota ad vers. German. Tom. V. p. 17. sq. inanem ac vere puerilem *Solani* cu-

riositatem, nomen Eucratis, aliaque per hunc dialogum obvia, tenuiter investigandi, castigat et perstringit. Cf. quae supra notavi cap. 9. ad nomen *Dionis*. Quam variam lectionem *Bourdelotius* refert a se emendatam, *εὐκράσει*, eam in B. 3., qua, ni fallor, Editor ille usus est, reperi *Εὐκράσει* exhibitam. Ceterae vero veteres recte edunt *Εὐκράται*. Recte etiam monuit *Wielandius* l. c. hoc Eucratis, haud dubie vivi cujusdam nobilis Atheniensis, convivium admodum simili indole fuisse cum eo, quod idem Noster pluribus verbis in peculiari libello: *Convivium, s. Lapithae*, descripserit. Eximie denique, nec sane immerito, *Wielandius* salem ac mire festivam ironiam praedicat, qua *Lucianus* per hanc narratiunculam mollire et excusare aliquantulum sese simulet vetuli philosophi crassissima et omni ex parte turpissima vitia. Hic unguis est, ex quo leonem agnoscas. ΛΗΗΜ.

Pag. 19. l. 3. Οὐν) P. et L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Ead. l. 7. Φιλοησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρεῖα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviiis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* pag. 219. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν] Hanc ultimam vocem sic verterunt *Belinus* et *Wielandius*, ac si scripsisset auctor φησὶν. *Gesnerus* prorsus omisit. Est autem φασὶν tum hoc, tum id, quod mox sequitur, non unice ac proxime ad Midam servum referendum, sed ad discipulos quoque philosophi, quibus Midas docti illius certaminis rationem, viam et exitum narraverat. Quod quidem ideo monendum duco, ne quis existimet, φασὶν poni posse, vel h. l. vere positum esse, pro φησὶν, uti vice versa fuere, qui φησὶ nonnunquam pro φασὶ usurpatum fuisse serio contenderent. De quibus jam alibi dictum (ad Pro Mero. Cond. c. 1.). ΛΗΗΜ.

Ead. l. 6. Οὐδ' ἀναιμῶτι) Ut in *Tim.* et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. Σκ. Νεστόρεϊόν τινα) Capacissimum. II. A. BOURD. Talis rixa in *Lapith.* et apud *Heliad.* lib. 5. de scypho Nestoreo. Interp. *Martialis* ex *Iliad.* 11. BOURD. Ἀπας ἀμφιπέλλον, de quo *Homerus* et *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII, 6. apud nos:

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi,

Pollice de Pylio trita columna nitet.
(volgo pro columna, columba legitur ap. Martial.) Longol.
Poculum Nestoris describit Homerus Il. A, 635. Respicit
autem Noster hos praecipue duos versus:

Ἄλλος μὲν μεγάλων ἀποκινήσασκε τραπέζης
Πλαῖον εὖν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογήτι ἀίειν.

SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀόγητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. καιρὸν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentetur, in Epist. ad Rom. p. 97. s. ad cap. 2, 8. ubi ait: Differt proprie θυμός ab ὀργῇ. Θυμός est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὃρεῖν ἀντιληπτικῶς κινουμένου, ἢ ὀργῇ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύνειν, i. e. ὀργᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit excandescentiam. Tusc. IV. Excandescencia, inquit, est ira nascens. Ὀργῇ vero est libido ulciscendi et puniendi eum, qui laesisse videtur injuria. Ὀργῇ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικοῦνται δοκούντων, ut idem Schol. et Laërt. locis diotis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέσκειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργῇ καὶ θυμός junguntur in oratione, reddenda sunt, ira et excandescencia: non iracundia et animus, quem admodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore. (Paris. animoque longe praestantior.) Rectius posuisset — senem ab omni ira atque excandescencia plane alienum, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργῇ μὴδὲ θυμός καθίσταται. Sic fere Lucian. in Reviviscēt. c. 8. pr. — ὡς ὀργῇ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίσκοιτο ἄν, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam putavero, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimassem. Similiter Lucian. Bacch. c. 2. ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττω certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: et quidem vel primitiva haec est

significatio, cum a κράτος robur derivetur, et sic (sic) κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. §. 19. f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60. χρημάτων κρείττων, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paullo supra pr. cap. 12. ἐκράτησε δὲ πάτερους; Uter vero discessit superior? REITZ.

Pag. 21. l. 2. Τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνοδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Ms. scribe et distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐτι, συνοδοιοποροῖν ὑμῖν τοσποτούδε ἀρξάμενος, ut et ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοποροῖν, et eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, et sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. et L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνοδ. SOLAN.

Ead. l. 6. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ᾧ Λυκῖνε) Opsopocus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Imo, utinam velles, Luciane! Nam et paullo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ᾧ Λυκῖνε. GRON. Cf. ad Prometh. s. Cauc. c. 20. Varr. Lectt. Tom. I. p. 140. LEHM.

Ead. l. 7. Παιδας) Rudes atque imperitos. BRON. Familiaris Luciano est formula, παιδα εἶναι ἐν τινι τέχνῃ, de imperitia capienda. Hinc et ἀποφάνειν τινὰ παιδα ἐν τινι de eo, qui singularem peritiam in aliquo negotio consecutus est, ut alii quicumque prae ipso pueri esse videantur. Hipp. c. 3. ἐν ᾧ παιδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Pseudol. c. 2. οὕτω σύ γε παιδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ. De Mort. Peregr. c. 11. ἐν βραχεὶ παιδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. Hanc phrasin jam Belinus et nostro loco insinuari cupit, corrigens: παιδας, εὐ ἴσθι, ἀποφανεῖς ἅπαντας. Ut autem intelligatur, qua ratione οἴσῃ ex ἀποφανεῖς existere potuerit, fingit Belinus Scholion τοῦ, ἀποφανεῖς exstitisse ποιήσῃ (imo ποιήσεις) et hoc, amisso capite suo, ab imprudente librario sub forma οἴσῃ in textum illatum esse. At sic mirum profecto in modum accidit, ut spuria scilicet lectio haud malum sensum praeberet; quamquam id quodammodo Belinus negat, scribens: „Il me semble que οἴσῃ ne convient point du tout ici. Tu penseras que tous les autres ne sont que des enfans. Ce n'est sûrement pas là la pensée de Lucien; ce n'est point sa forme ordinaire.“

Verte, ut vertit fere *Gesnerus*: *Pueros, mihi crede, habebis omnes, tecum si compares*; et jam confer locum *Alexandr. c. 4.* ubi, postquam scripserat auctor, *Alexandrum se Pythagorae similem esse praedicasse*, addit: *ἐὶ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγγένητο, παῖς ἄν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε*. Sic in utroque loco elegantissimam conspicias fastus philosophici imaginem, lectissimis coloribus expressam. *LEHM.*

Ead. l. 8. Ὡς πρὸς σὲ) *Si tecum conferantur*. *BRON.*

Ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare *Edd.* notaverat *Solanus*. Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapiens ipse*, i. e. ipse tibi videre. *REITZ.*

Ead. l. 12. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate *Luciani* dictum, cum iis, quae initip hujus libelli de tempore dicta sunt, quo *Hermotimum* itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit jam, qua aetate *Lucianus* in *Graeciam* primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Τοσαῦτα γὰρ) *Τοσαῦτα γούν, ὡς ἔργ.* *MARCIL.*

Pag. 22. l. 4. Οὕτω μάθης) *Μάθεις* *Guyetus* vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata inuito: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8. hujus *Dial. v. δουλεύη*. *REITZ.*

Pag. 23. l. 4. Τῷ πότε πιστεύσας) *Cuinam habita fide*. *BRON.*

Ead. l. 5. Τὸ πρῶτον σὺ) *Mihi non fit probabile, castigatum et diligentem, si quis aliis, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum*. *GESN.* Superfluum quidem per se alterutrum σὺ esse, negari non potest. Verum non solum excusationem habet alterum post παρὶς positum ob aliquantum intervalli interjectum, sed etiam, si recte sentio, commendationem, quandoquidem sic plenior, credo, ac rotundior, redditur verborum sonus. *LEHM.*

Ead. l. 9. Τῶν δ' ἄλλων) *Intellige ὁδῶν*. *BRON.* Potius *θυρῶν* ex antecedd. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἀῆ) Ita edidimus, auctoritatem *Ms. Reg. 3011.* secuti, quocum faciunt *Edd. H. B. 4. et S. Vulg. male δέ. BR.* Nusquam δὲ inveni, nisi in *Edit. Reitz. Ἀῆ* etiam *B. 1. 3. A. 1. 2.* exhibent. *Typographicum mendum* nescio unde recepissee videtur *Reitzius*. *LEHM.*

Ead. 1. 12. Ὡς τὸν πολλόν) *Supra vulgus.* BROD.

Ead. 1. 13. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) *Et is atque nunc sum.* BROD.

Pag. 24. 1. 2. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. *Nostri majores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum majorum.* REITZ.

Ead. 1. 4. Ὡς προήγησαι) *Quae delegisti.* BROD.

Ead. 1. 5. Ὡς περὶ τὸν Χαιρέφωνα) *Consule Platonem in Socratis Apolog.* BROD.

Ead. 1. 7. Προειπὼν) *Sic lego, non ut in omnibus, et in ipso M. προειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram.* SOLAN. *Emendationem Solani confirmat Ms. Reg. 3011. Bix. Et Belino probatam recepit Schmiederus; sed injuria: nam προειπεῖν huic scriptori semper est: alloqui aliquem coram, pronuntiato nomine, atque adeo salutare (vid. Nigr. c. 2. Diall. Deor. XX, 6. XXVI, 1. Diall. Mortt. XXIX, 1.) quae verbi potestas propria et solennis qua ratione cum Pythii Dei responso conciliari possit, viderit jam ipse Solanus, quamquam ille Graece haud mediocriter sciens, nec omnino invita Minerva natus. Contra προειπεῖν de oraculis proprie dicitur, ut Diall. Mortt. III, 1. ubi cum προειδέναι conjungitur. De Apolline etiam ipso Jov. Trag. c. 30. Ergo h. l. τοὺς Στωϊκούς ἀπλοῦς προειπὼν nihil est, nisi hoc; praedictis, praefinitis Stoicis praestantissimis omnium philosophorum esse. Infelici itaque casu accidit, ut deterior lectio, quam bonus alias judex praestantiorum judicasset, postea Codicis cujusdam auctoritate confirmari videretur. Quae res monet, ne incautius in recipiendis Codicum lectionibus, vel novitate earum allectus, vel aliena auctoritate captus, agere cupias.* LEHM.

Ead. 1. 8. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδόν. BROD. *Quidni vero φιλοσοφίαν; quae proxime legebatur.* LEHM.

Pag. 25. 1. 17. Μόνος βασιλεὺς)

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST. Cf. Vit. Auct. c. 10. LEHM.

Pag. 26. 1. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, jubente Belino. Item p. 34. 1. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ. Bix. Neuter locus emendatione indigebat, nisi et alia vere innumera loca ad hanc normam corrigenda putes contra librorum omnium consensum. Τὰ αὐτῶν non simpliciter sunt *res suae*, sed *suae ipsorum.* Vid. supra ad cap. 8. Varr. Lectt. nott. *). et ⁿ). LEHM.

Ead. 1. 4. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*) Omnes priscæ Edd. *A.* 1. *J. H. B.* 2. *Fl. F. Par. S.* quas hic dedita opera consului, hæc ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.* Immo et *Cod. M.* eadem exhibere, testatur *Solanus*, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in *Junt.* deleverat, nimirum olfaciens glossam esse: idem et mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι; Interim, quia non adfertur *Codex*, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. *REITZ.* Manifestum est, aliena hæc esse a *Lycini* oratione, atque adeo glossatori cuidam deberi. Recte itaque, *Reitzii* exemplum secuti, recentiores Editores ad unum omnes hæc verba pro suspectis notarunt, *Wielandius* etiam prorsus omisit, secus ac *Belinus*, qui, etsi persuasum habens improba esse, tamen absurde ea reddere, quam prorsus abjicere, maluit. Abjectis autem importunis verbis jam commode sibi respondent *Lycini* verba: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι* etc. et: *Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται* etc. Quod aliter necesse est se habere, ubi interjiciatur sententia, quæ eadem a particula δὲ incipiat. *LEHM.*

Ibid. *Εἰκός· Ἐσμ.*) In omnibus impressis et ipso *Codice M.* verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si *Dialogi* personæ tribuantur: exulare itaque ego jussi, cum palam sit, *Scholion* merum esse, quid per ἀντίδοξοι *Lucianus* voluerit, enarrans. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Μαργίτη*) *Erasmii Chiliades*: ibi *Μαργίτης*. *BROD.* Cum *Margita*, inerte et nullius pretii stolidoque homine. *Margitis* enim meminit ex *Homero Aristot.* atque *Clem. Alex.* *Demosth.* apud *Plut.* *Alexandrum* puerum et *Margitem* nominabat. *COGN.* Ἀφρονι, μωρῶ. De hoc *Suid.* ex *Hesych.* *Interp. Arist.* ad aves. *BOUND.* Scripsisse *Homerum* poematum, cui hoc nomen fecerat, *Aristoteles* haud dubie auctor est, de *Poët.* c. 4. Sed *Homeri* foetum esse dubitat *Basilius*, *Lib. de legg. Gr.* (*Grot. ed.* 990. C.) *Junioris* et vires tentantis *Homeri* esse existimat *Dion Chrysost.* pag. CXXIV. ed. *Barnes.* *Iliados* præmissorum. Iterum infra *Philops.* cap. 3. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. *BROD.*

Ibid. Αἰεσιν) Φιλοσοφίαν. *BROD.*

Ead. 1. 14. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. *GUYET.* Duplex esse potest, quod videam, via, qua loci, qualis nunc in omnibus libris facies ejus est, asperitas tolla-

tur. Aut pro ἀξίων restituendum ἀξίωσιν, (non ἀξίαν, quae vox alterum quidem, quod *Guyetus* vult, pretium scil. significare potest, neque vero id quod locus flagitat, aestimationem, die Würdigung). Aut lacunam aliquantam sumas post αἴρεσιν, qua prior exciderit enuntiatio participialis in hanc fere sententiam: — ἵποιετο τὴν αἴρεσιν, προαιρούμενος τοὺς Στωϊκοὺς, καὶ τῶν κριττόνων ἑξίων. Ex quibus illa mihi levior ac simplicior, omninoque probabilior, ratio esse videtur; quum vox ἀξίωσιν vel non perspicue satis, vel adeo compendiose, scripta incautum librarium facile in errorem seducere potuerit. Aliam viam *J. Seagero* ingredi placuit *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 72. conjicienti ἀξιοῦν, et hunc verborum ordinem statuenti: διαλέγεσθαι τι, ὡς ἀξιοῦν πιστεῦσαι ὅτι Ἐρμώτιμος etc. Infelicissimum commentum! quo jungi jubentur πιστεῦσαι et ἀξιοῦν, longissimo intervallo ab auctore dissociata; ut taceam, ambiguum sic fore, quorsum τῶν κριττόνων referas. Quod ὡς pro ὥστε positum *Seagerus* et *Xenophonte* illustrandum putavit, supervacua fuit haec opera, quum haec particulae potestas ubivis, et in nostro scriptore, haud raro occurrat, neque cuiquam in mentem venire possit de ea dubitare. LEXM.

Eud. l. 15. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

Eud. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut *Prom. Verbb.* cap. 5. (?) et alibi passim. SOLAN. Quem locum et *Prometh.* in *Verbb.* (Πρ. λ. citatum) dicat *Solanus*, nescio. Neque vero opus erat, ut formula notissima his ambagibus illustraretur. At nego equidem imperative h. l. *Hermotimum* loqui voluisse; qua forma indicasset rem *Lycino* nondum notam, vel nondum certam. Imo vero indicative rem proponit, ut satis jam *Lycino* cognitam, quo ostendat simul, se non decipere illum voluisse, quum rem tacuerit, quam ille per se sciat. Ἀλλ' οἶσθα verte: Sed nosti (vel, si mavis, cum *Gesnero*, paullo urbanius: sed noris); du weisest ja doch. Recentiores interpretes, a *Solano* decepti, aberrarunt. LEXM.

Pag. 27. l. 3. Ἐν χροῖ κουφίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. *Plaut. Capt.* cujus ἀντίθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους *Archiloch.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph. Schol.* in *Velibus*, et *H. Junium* de coma c. 6. Vide et *Lexiph.* c. 5. VORST. Vide not. ad *Vit.* auct. c. 20. SOLAN. Ἐνχροκουφίας una voce *Guyet.* scribit. Adsentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut

contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, et viri eruditi hic et alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κοιῶτας, nihil amplius dicam. REITZ.

Ibid. Οὐδὲν ἄβρὸν) *Nihil in his molle.* BRON.

Ead. 1. 4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GERN.

Ead. 1. 12. Ἐν χρῶ ἢ κοιῶτας) Ut antea ἐν χρῶ κοιῶτας. Quid legerit in his locis interpres, non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κοιῶται, *tonsi, cute tenui*. Ipse vero *longa coma venerandos, proluxa in capite caesaries, capillus proluxior, ubique vertit*. De his *Juvenal. Sat. 2. atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Clariss. *Godofred. Maluynus*. Dixi hac de re antea. BOURD. In sequentibus verbis: καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἅρα ἔχωμεν τούτων κανόνα Subjunctivus offendit *Belinum*, vim ejus non capientem, quam nec *Gesnerus*, vertens: *habemus*, fidelissime expressit. Intellige βούλει, et verte: *visne hanc habeamus regulam?* Quam rationem nemo facile ut inauditam mirabitur, nec inconvenientem judicabit cum sequentibus: καὶ χρῆ etc. Quapropter nimum *Schmiederus* facilis erga *Belinum* fuit, quum ἔσομεν illius monitu e Cod. 2954. in textum reciperet. LEHM.

Pag. 28. l. 1. Παλῆς πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *J. H.* et *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quasi variationem invenire optaret. Sed et sic leguntur in *A.* 1. Par. et *S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentum canonibus adversetur, mutavimus, et porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1. de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρὸς με· nam praepositio non adsumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Edit. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπό τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. *Aristoph. Plat.* 1056. supra l. c. jam adductum. Et *Nostrum* infra *Soloec.* cap. 6. pr. REITZ. Non solum De Merc. Cond. c. 1. πρὸς με, ut veterem scripturam, servavit

Reitzius, sed etiam aliis in locis, ut *Somn. cap. 15.* et supra *Hermot. c. 16.* Ergo et h. l. et sequentibus omnibus constare sibi debuit. Temere h. l. *Bipontinus* Editor, *Seyboldus* et *Schmiederus* secuti sunt *Reitzium*. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 2. Συνήμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

Ead. l. 8. Τι ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

*Ead. l. 9. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu judicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τι ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμολῇ φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμολῇ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, et perpetuam Graecorum, *Luciani* potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. JENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. *Jensianae* ac *Guyetianae* (nam et *Guyetus* ἂν in ἂν mutandum monuerat) conjecturae adsentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμολῇ minus commodum. REITZ. Ὡς etiam *Schaeferus* scripsit Melett. p. 100. In sequentibus primum dubium non est, quin τῷ (pro τίνι) recte scribatur, ut et vett. Edd. omnes dederunt. *Belini* errorem, qui τῷ corrigendum censuerat, quod quidem foret τινί, minime *Bipontinus* Editor sequi debebat. Cf. *Diall. Deor. III, 1.* et *Adnot. Tom. II. pag. 285.* et *Halc. c. 2.* ibique *Adnot. Tom. I. 490.* Deinde διαγνῶ exhibent vett. Edd. et *Seyb. διαγνῶ* vero *Reitz.* et recentiores ceterae. Codices vero 2954. et 3011. habent διαγνῶναι, quod *Belinus* ortum esse dicit e διαγνῶ ἂν, rectius vero *Schaeferus* l. c. e διαγνῶῃ ἂν, et sic sane legendum. Simili forma *Noster* usus est *Cynic. cap. 17. δῶῃ.* Quae saltem in recentioribus scriptoribus ferenda esse videtur; quamquam Grammaticorum tum veterum, tum recentiorum, sententiae in varias partes abeunt. Damnant hanc Optativi formam per φ pro οἱ exhibitam *Phrynichus* pag. 345. *Lob.* et *Moeris* p. 117. *Piers.*, defendunt *Suidas* s. v. βιῶῃ, et *Thom. M.* s. v. διδῶῃ. E recentioribus eam omnino reprobant *Pierson.* ad *Phrynich.* l. 1. *Fischer.* *Animadvv. ad Wel-ler.* II. p. 446. et *Hermann.* ad *Orph. Argonaut. v. 1218.*, ut pejorem seriorumque scriptorum propriam ferunt *Buttmann.* in *Gramm. Gr. pag. 183.* Ed. 3. *Matthiae* *Gr. Gr. §. 205. 6.* *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. c. qui omnino consulendus, ut probam denique servari volunt *Schaeferus* Melett. l. c. et *Heindorf.* ad *Platon. Gorg. 481. A.* Ceterum tamen cum his nostri*

loci verbis cf. Catapl. c. 22. ἡ τῷ διαγνῆ (διαγνῶ Reiz.) τις ἐνταῦθα εἰ etc. LEXH.

Pag. 29. l. 6. "Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Op-sopoeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod diciturus sum, nimirum te parandae et colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus et praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscripsit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, et — ? GRON.

Ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

Ead. l. 8. Καὶ ἡξίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic interpretes. GUYET. Pendet iudicium ab eorum veritate, quae modo de huius loci sensu et de particularum οὐχ ὅτι potestate disseruit Gronovius. Quae si vera sunt, ut sunt verissima, ineptissime sequeretur, quod Guyetus vult, ἀλλὰ καὶ ἡξίους, imo unice recte adjungitur simplex copula: Nonne (nicht wahr?) mentis illorum amore ductus adibas eos, et volebas etc. Itaque recte Basileenses (Ed. 1. et 3.) in sententiae fine interrogationem indicarunt, quod in A. 1. 2. neglectum facile occasionem praebuit importunae corrigendi libidini. LEXH.

Pag. 30. l. 2. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ver. Hist. II. c. 3. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

Ibid. Ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. De Saltat. c. 39. 40. SOLAN.

Ead. l. 5. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. II. B, 91. — νεῶν ἀπο. Et Odyss. H, 104. — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Jens. ad Jov. Trag. c. 33. REITZ. Non e longinquo, opus erat, ut peterentur exempla rei ceteroquin minime ignotae. Εὐμορφίας πέρι Diall. Mortt. XXIV, 2. Ἀνύτου καὶ Μελέτου πέρι Pisc. c. 10. Ἱατρικῆς πέρι in hoc ipso Dialogo. c. 1. infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι. Quin etiam b. l. non solum Jun-tina Editio, sed etiam B. 1. 3. A. 1. 2. πέρι exhibent; prae-

terquam quod in utraque Ald. ob scripturam compendiarium accentus ad ultimam syllabam pertinere videri potest. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν etc.) Adleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I. pag. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ. Aristidis verba, quae Hemsterhusius indicavit ex Hymn. in Minerv. p. 21. ed. Canter. haec sunt: — συνελθόντας οἰκεῖν ἐν ταυτῷ μίαν συνοικίαν κοινὴν περιβαλλομένους, ἥδ' (Ἀθηνᾶ) ἐστὶν ἡ πέλασσα· ὅθεν δὴ καὶ πολιοῦχος ἅπασιν κέκληται. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. REITZ.

Ead. l. 14. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἦ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. ἦ) Εἰ B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἦ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἦ — ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πῖθι, ἦ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsitan melius foret εἰ pro ἦ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἦ — ἦ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. c. 1. 2. 3. REITZ. ἦ in priori parte obliquae interrogationis prorsus novum et inauditum est. Jam quum constet ob pronuntiationem unam eandemque ἦ et εἰ saepissime a librariis computatas esse, et h. l. non solum B. 2. sed etiam B. 3. revera εἰ exhibeant, quod unice convenit: non est, quod genuina lectio amplius a loco sibi debito arceatur. LEHM.

Ead. l. 15. Τηὶ τοῦ Λυγνεία) Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes et acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Joa, Origenistam. Val. Flacc. L. I.

— cumque aethera Juppiter umbra

Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. et Dial. Menip. et Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOUARD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VOEST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. COGN. quem Graev. Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466. ubi leges

— cumque aethera Juppiter umbra

Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus. REITZ.

Pag. 31. l. 4. Κατὰ θεὸν) *Dei auspicio, divinitus.* BRON. Confer hujus Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec *Luciani* verba *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII, 10. et interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόγησεν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομήνης αὐτῷ τῆς προθέσεως, *lactus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λυγὴ in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ. Observanda h. l. etiam. non minus falsa, quam gravis, oppositio formularum κατὰ θεὸν et καθ' ἑαυτὸν (illud, quod mox *Lycinus* dicit κατ' ἑμαυτὸν ἐξευρεῖν πειράσσομαι) i. e. per Deum, et per se, operante, regente, Deo, et suo ipsius auxilio, suis ipsius ac solius viribus relictum. Cf. *Lexiph.* 20. ubi *Lexiphanes* morbo dicitur laborare κατὰ θεὸν, divina sorte immisso. LEXH.

Ead. l. 7. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. *Prometh.* c. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1. f. hujus Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

Ead. l. 9. Ἰὰρ σοι) Ἄν, quod hic inserebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN. Possis etiam, servato ἄν, scribere ἀρέσκει. Verum neutra ratio e *Luciani* calamo profecta: imo scripsit haud dubie, ut vulgo editum. Ἄν autem cum Indicativo Praesentis positum hodie non amplius in dubitationem vocatur. Quemadmodum h. l. οὐδὲν ἄν ἀρέσκει, ita *Diall. Mortt.* IX, 2. relative: ὄντινα ἄν καὶ μόνον πρὸς-έβλεψα. Verte tum: forte. LEXH.

Ead. l. 11. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph.* *Plut.* 353. Adde eund. *Ran.* 103. Σὺ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad *Plut.* l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* *Orest.* 210. *Thucyd.* I. c. 128. etc. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens, οὔτε σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucydid.* legatur, εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi *Scholias.* qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

Ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. et ipso M. scriptum sit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. SOLAN. Quia scilicet paullo ante prae-

cessit οὐδὲν σοι ἀρέσκει, ideo et hic ἀρέσκειν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae proximam eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura, vix autem mihi persuadeo, cum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei, adscribere, id quod satis multis jam probavit Stephanus in Thes. Adde nos nota proxima. REITZ. Differunt ἀρέσκειν τινι, et ἀρέσκειν τινά. Illud est placere alicui; hoc satisfacere. Unde patet simul, quomodo Passive dici possit ἀρέσκεισθαι τινι, de eo, cui satisfactum est in aliqua re, i. e. qui in ea acquiescit, ea contentus est. Hoc ipsum discrimen animadvertentes h. l. observatum. Nihil forte, ita dicebat Hermotimus, placet tibi eorum quae dixero. Imo vero, respondet jam Lycianus, tu nihil vis dicere ejusmodi, quod satisfacere mihi possit. Cf. de Sacrif. c. 13. extr. ubi pro ἀρέσκειν τῇ θεῷ e Codd. Paris. restituiimus τὴν θεόν. Herodianus ap. Moerid. ed. Piers. p. 468. Ἀρέσκει αἰναιτικῇ καὶ δοτικῇ. LXXIII.

Pag. 32. l. 6. Ἀμεινον) Reponē, ἀμεινων ἢ χελοων. Broun. Ead. l. 11. Ἄν εἰδης) Εἰδοίς Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8. hujus Dial. REITZ. Ἄνδεις Mss. Regg. 2954. et 3011. Brix. Idque recte jam Schmiederus recepit LXXIII.

Pag. 33. l. 14. Κλαυθροποιούμενων) M. Par. et A. In aliis mendosae κλαυθροποιούμενων. SOLAN.

Pag. 34. l. 1. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Ead. l. 2. Ἀπορήψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, et cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ejulantibusque, flecti et verti; sed et eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin et ipsum abjicientem pallium (sive ipso abstracto pallio), si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορήψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτον ἐπιλημμένοι κατεβόκουν, ἐσσύμενον ἐκείας etc. Si sequentium juxta et praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendam ἀπορήψαντα. JENS. Omnes libri impressi, et ipse M. ἀπορήψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείας. SOLAN. Non certe utrumque. Sed utrum jam, quae? Mihi

quidem neutrum otiosum videtur, et quod bis forte positum est *ἐκείσε*, utrumque sua ratione, suumque in finem, non magis in eo offendo, quam in duplici *μη* in verbis, quas modo praecesserunt: *εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο*, vel saepius repetito γὰρ in iis, quae deinceps sequuntur: *οὐ γὰρ δέος εἶτο. ἤδη γὰρ ποτε εἶτο. ἡγήσασθαι γὰρ αὐτὸς* etc. LXXIIII.

Ibid. *Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενοι ἐκείσε*) Sic *Benedictus* et *Bourdelotius*. *Basileenses* εἰ τούτου κατε-
ελημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sum-
tum ex *Ὀδύσσ.* ὁ, ἐσσύμενον κατερύκει, et *Opsopoei* versio est
fatua. *GRON.* *Hom.* II. Z, 518. II, 9. *Odys.* O. Homericum
esse, recte monuit *Vorst.* nos locum, qui ei haec scribenti
non succurrebat, addidimus. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἀποκλείσθ)* ut in *Dial. Meret.* *BOURD.*

Ibid. *Καὶ γυνὸν)* *Kai* deest in Ms. et *Angl. Cod.* *BOURD.*

Ead. l. 8. *Φαριλάς)* *Curiae.* *Φαριλά* δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον
μέρος τῆς φιλῆς. *VONST.* Plerique libri et ipse M. prave hic
φαριλάς habent, omisaa littera ρ. In Scholiis, B. 2. et S. recte
scribitur. Vide supra *Tim.* c. 25. et infra *Conc. Deor.* c. 4.
ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρὸς ταῖς πύλαις)* *Conf.* cap. 1. med. de *Mer.*
ead. cond. bis. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ὡς εὔγε)* Ex cod. W. pro *εἵγε* vulgato. *SOLAN.* *Εἴ γε μέμνημαι)* *Εἵγε* quaedam Edd. conjunctim; sed
hoc eodem redit. *Ὡς εἵγε* *Flor. Ed.* habere, recte notave-
rat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W.
legeretur; verum *εὔγε* supra *εἵγε* collocaverat. In nota ta-
men acce declarat, quid voluerit: sed si jam in isto Cod.
εὔγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed *εὔγε* saltem
scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem,
cum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui, (quod
per *εἵγε* tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narra-
re. *REITZ.* Dubitationem hanc esse ironiae Atticae tribuen-
dam, a qua non alienus fuit scriptor noster, sentiet, quicumque
non sine iudicio *Lucianum* tractaverit. Optime itaque habet
εἴ γε. Mirum tamen, unde *ὥς* in *Florentinam* Ed. et Cod. W.
venerit. Nisi forte repetita haec est ultima praecedentis vo-
cis πόλιως syllaba. In seqq. ad *Anacharain*, *Epictetum*, *Aar-*
tisthenem, *Crateta*, e. a. ejus generis philosophos alludi no-
tat *Wielandius* ad h. l. LXXIII.

Pag. 35. l. 10. *Καὶ τὸ ἀλπαρὲς)* *Αὐχαηρόν.* *Suid.* *Guyet.*
Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione
nihil opus est. *REITZ.*

Ibid. *Ἀπαρὲς*) Dicit *Lucianus*, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum te- neatur, laborem et macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent *macies*, seu *macriados*. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Msi pro *ἀλιπαρὲς* scribit *Ἀπαρὲς*, et sic sine controversia scripsit *Lucianus*. *Ἀπαρὲς* est assiduitas, familiaris *Luciani* vox, quam cum τὸ πόνον non semel junxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, desere- re. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam *Ἀπαρὲς*, et in M. quod primo fuerat *α*, erasum est. SOLAN. Cum *Ἀπαρὲς* sit curata bene pelle nitidus, lautus et unctus homo; via detur non male hoc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus et sobria; austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa etc. Verum facilius longe est τὸ *Ἀπαρὲς*, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. Gesner. Defendere hanc vocem, studet *Elsner*. Schäd. Crit. p. 7. sed frustra. Barbaram *Schaeferus* Melett. p. 129. vocat vocem, et e Lexicis fureilla ejiciendam. Una, opinor, hac ratione explicari h. l. possit; ut *α* primae syllabae non cum *Gesnero* et *Suida* pro privativo, sed pro intensivo, captum non proxime a *Ἀπαρὲς* sed a *Ἀπαρῆα*, quod est inhaerere, perseverare, deducas. Verum caret vox exemplis. In *Sophoclis* enim loco *Electri* v. 461., quem *Suidas* ante oculos habuisse videtur, non genuinam esse veterem lectionem, ostendit ad eum locum *Brunckius*. Quod alii *ἀλιπαρὲς* synonymum τοῦ ἀλιπὲς habent, prorsus nihili id est. Jam non solum *Graevius* in proxima nota lectionem πόνον affert, *Gesnerus*que in versione eandem secutus est, sed reperitur ea etiam in omnibus, quos mihi inspicere contigit, Edd. veteribus. *Raitziana* itaque lectio, καὶ πόνον καὶ καὶ cœco cuidam casui videtur tribuenda, nec a recent. Editt. repeti debet. Sic etiam *Schaeferus* facile, credo, conjecturae suae, nunc non necessariae, renuntiabit. In sequentibus verbis distinctionem verborum vulgatam — μακροπρόθεσμον πολλοῖς τοῖς δυσχερεῖσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα mutaveram jam prius, quam diligentissimi *Schaeferi* monitum ad *L. Bos* de *Ellipsis* p. 263. legerem. Cf. supra cap. 5. Quae statim sequuntur verba, simili laborarunt vitio, de quo deinceps. Lxhm.

Ibid. 'Ενδόναι μηδὲ μαλακισθῆναι) 'Ενδιδόναι retrocedentium est in proelio; vid. interpret. ad *Aristoph. Plut.* 488. — μαλακὸν δ' ἐνδύσσει μηδὲν. Quod olim male verterant, nihil admiscete jocosum. Noster supra *Apol. pro Merc. cond.* c. 4. ἐνδιδόντων φύγειν, et saepe alibi: vid. *Jena.* ad *Dial. Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr. Sect. 2.* aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ αἷμα pro emaciari, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐκιδιδόναι, eugeri, crescere, ib. aph. 31. et 32. quod *Lucian.* de vento quoque usurpat. REITZ.

Ead. l. 12. 'Εκιδιέξεται) Non immerito Edd. lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐκιδιέξεται καὶ διαξίλθαι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐκιδιέξεται et ἂν διαξίλθαι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra esp. 57. pro καταθύεις καὶ θυσιάζη *Guyet.* legi jubet καταθύεις καὶ θυσιάζη, quod non improbarem, nisi καταθύεις jam ex *Ma.* restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum et subjunct. interveniente καὶ conjungere. REITZ.

Ibid. Διαξίλθαι) Sic legendum pro διαξίλθαι *Guyet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmu-*riens. autem ambigue διαξίλθαι, i. e. male quidem expressa syllaba posteriora, ex ejus tamen vestigiis pateat, eam διαξίλθαι dare voluisse: et hanc jam veram lecti. credo. REITZ. Faventibus *Ma.* Regg. 2964. et 3011. reposuimus διαξίλθαι. BIZ. Nec nos, praesertim praecedente *Salmirdero*, dubitavimus auctoritatem duorum Codd. sequi. Quod autem *Belino* magis placet ἐκιδιέξεται καὶ διαξίλθαι, ingeniosum hoc est commentum, quo tamen melius caremus. Ceterum comma, olim post διαξίλθαι positum, transtuli post ἐκιδιέξεται, quo arctior verborum προερόμενος etc. nexus cum praecedente voce ostenderetur. LEHM.

Pag. 36. l. 1. Πελίην ὄντα) Angl. *elms.* *Bovan.* Sic et *P.*, idque ex loci totius indole ac via si pedices, recte; ut miror, qui Editionum lectie ὄντα, manifesto illa deterior, tamdiu se tueri potuerit. LEHM.

Ead. l. 2. "Ὅστις ἂν ᾖ) Quicunque fuerit. BROD.

Ead. l. 11. Ἀντὶς γὰρ ἐς αὐτ.) Ad eam profectus essem. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ 'Ησίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐν αὐτῇ. BROD. Vid. *Heriod. Epy.* 288. SOLAN.

Ead. l. 17. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOUAD, Mendosa haec esse, dubitari non potest. Qua ratione vero restituerentur, nondum contigit mihi exputare. In una B. 1. interrogative haec sententia edita est, et a Vinc. Opsopoeo hunc in modum conversa: Nonne vides igitur immensam multitudinem promittentium et affirmantium se viae peritos esse? Quae mirum quantum a textu ipso recedunt. Ceterum σοὶ in omnibus vet. Edd. legitur, non σοι, ut in Reitz. et recentt. Quod moneo, ut similitudo pateat, quae inter hanc lectionem et illud σὸν in P. intercedit. Unde jam Seagerus in Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. non male conjecit legi posse: ὁ σὸν μὲν ἐπὶ τὸ ὑπ. Nam ἐπὶ quidem in P. pro ἐπὶ exhibitum non admodum videtur respiciendum. Sic facies loci haud quidem inepta evaserit; genuinam vero esse, equidem non praestabo. LEMM.

Pag. 37. l. 5. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, et minor, quamvis et singulari Strabo saepe utatur, pro septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 65.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέρχιν πρὸς ἄρκτον, et alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis v. 130. Φράξω δ' ἐκ κελύου τετραμμένος αὐθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probō. REITZ.

Ead. l. 7. Εὐνδρος) P. L. ed. J. et B. 2. ἔνυδρος, et sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Ver. Hist. I. cap. 28. Rhet. Praec. c. 7. et Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρος in Navig. cap. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐναντιώματα) Variarum viarum ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. JENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendat ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V. c. 29. ἐναντία et ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS. Scilicet Pollux l. l. inter varia vocabula, quae impedimenta (καλύματα) significant, refert ἐμποδίσματα, ἐμποδία, ἐναντία, ἐναντιώματα, ἐμποδῶν, φράγματα, ἔργματα, πρόβαλοι. Quod si ergo ἐναντία et ἐναντιώματα synonyma sunt habenda, non nisi eatenus sunt, qua vim impediendi utraque vox habere potest. Quae vis non magis huic loco convenit, quam quae alibi ab eodem Polluce VI, 180. eidem voci ἐναντιώματα tribuitur, ponente eam in catalogo vocabulorum, quae ἀδικημάτων ὀνόματα vocat. Quid multa? nemo nunc facile, qui vo-

cis ἐναντίωμα indolem norit, dubitabit *Jensii* sententiae ad-
stipulari. Deor. Diall. XXV, 1. ὥστερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξή-
νεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ
ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστοι, etc. Prometh. s. Cauc.
c. 1. ἐπεταθείς τῷ χειρὶ ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. Ca-
tapl. c. 26. med. πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος.
LEHM.

Ead. l. 13. (Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii
ineat. Ait *Lucianus*: 'Ερ' ἦν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ
κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῆς ἕκαστος ἐφεστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα
τῆς ἀξιόπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ
ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si
quid video, *Lucianus* scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
πῆς ἕκαστος ἐφεστῶς: paullo post inverso spiritu αὐτοῦ scri-
bendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque*
enim eorum (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate
philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem,
Virtutem, ducere dicebantur) *venerim*, homo in initio cujus-
que semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admo-
dum dignus, et manum porrigit, et suam ut insistam hortatur,
quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans. *JENS.*
Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè li-
ceret divinare ἕκαστοτε legendum, quam ἕκαστης, nulla quip-
pe Ed. aut Ma. aliquid variationis ostendente, vitium in
textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liqui-
do statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. *REITZ.* Haud
dubie scripsit auctor ἕκαστης, quod etiam *Gesnerus*, sano
ductus judicio, vertit. Ἐκαστος omnino absonum est, et e
sequentibus verbis λέγων ἕκαστος αὐτῶν huc illatum videtur.
Ἐκαστοτε autem tantum abest, ut aequè bonum videatur, ac
Jensiana conjectura, ut longe inferior habenda sit, e sim-
plicitatis quidem lege si res iudicetur. LEHM.

Pag. 88. l. 3. (Δυναμένους) Sic M. ed. J. et aliae quae-
dam recte. B. 2. et Par. δυναμένους. SOLAN. Sensus ho-
rum verborum falso fere ceperunt interpretes de iis, qui ut
ipsi nunquam in civitate illa versati fuissent, ita nec aliis
viam illuc ducentem monstrare possint. Decepit recentio-
res, nisi fallor, *Gesnerianae* interpretationis auctoritas, quae
ita habet: caeteros vero errare, qui nec ipsi inde (potius illuc)
venerint, neque deducere alios sequentes possint. Quae si *Lucia-
nus* voluit, vulgata verba necessatio mutanda erant; idque
sic *Schmiederus* conjecit institutandum, si legas: μήτε ἄλλοις
ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσονται. At vero nec acripit

hæc *Lucianus*, neque hæc sententiam cogitavit. Quidni potius verba ita capiantur, ut vulgo habentur? hunc quidem in modum: *Dicit unusquisque eorum* (quivis scilicet sectæ cujusvis antesignamus) *se solum nosse rectam viam, cæteros vero* (quoslibet alios sectarum principes) *errare, quippe qui nec ipsi* (i. e. per se ipsi, ab ipsis detecta via) *illuc venerint, nec alios, qui ducere possint, (ex eadem nempe illos secta, cujus patrociniū suscepit, qui loquitur) secuti sint.* Errare igitur illos dicit tum ex ignorantia, tum ex obstinato renitendi et contradicendi studio. *Gesnerus* ipse lectioni Basileensi *δυναμένους* nimium tribuisse videtur, quæ tamen nihil est, nisi foedissimum vitium, quod idem de earundem editionum lectione *ἄλλους* valet. LEHM.

Ead. l. 5. Αὐτοῦ) Dedi pro *αὐτοῦ*, quod in Edd. erat: nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne *αὐτοῦ* cum vulgata, an *αὐτοῦ*, quia ad *ἀπιέναι* referri potest; immo si refertur, *αὐτοῦ* servandum est. RERTZ. Hinc igitur patet, voluisse *Reitzium*, ut fecit, *αὐτοῦ* edere, et contradixisse sibi ipsum, referentem in Varr. Lectt. „*αὐτοῦ*] Nihil mutant Edd. *αὐτῆς* Vorst. male.“ Recte autem hoc retulit: nam vett. Edd. omnes habent *αὐτοῦ*. male autem textum mutavit, et male exemplum ejus recentiores Editores sunt secuti. Non magis enim hic, quam paullo supra in verbis *κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι* probissima lectio mutanda, id est, corrumpenda, erat. Intellige: *de ipsius, s. de sua ipsius via.* Cf. supra capp. 24., 17. not., 3. not. bis. LEHM.

Ibid. Παρ' αὐτῶ) In W. P. et L. *αὐτόν*. Sed præstat vulgata. SOLAN.

Ead. l. 6. Τοίνυν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur *τό*, quod non agnoscit M. neque admissum est in B.2. SOLAN. Non adsentior *Solano* artic. *τό* delendum, quia jam præcessit *τό*. Sed vel ideo omnino retinendum, et ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui et hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo et emphasis habet; et *Lucianus* alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. *Hermotimi*; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15. *Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης*, probat ipse, et eleganter sic sæpe poni, fatetur. Addo *Theodoret. Dial. I. c. 11. pr. Εἰς Ἰουδαίους τὴν δὲ τὴν πρόβησιν νενοήσανιν. Aristoph. Plut. 524. Παρὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ* (etsi hoc posterius paul-

lo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοις, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοις διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τὸν ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2, 2, 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, et alius generis pleonasmos articuli et pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, et *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. (p. hujus edit. 417. sq. Vol. II.) REITZ. Diversissima hic, et e diversissimis scriptoribus petita, exempla congasit *Reitzius*, quorum nullo id, quod voluit, probatur. Probandi vim haberet locus *Somn. c. 15.* si vere ibi legeretur τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, nec potius legendum esset τῆςδε τῆς δικαυ quam lectionem praevit utraque *Aldina*. Saepe autem in hujus generis scriptura a librariis esse peccatum passim a VV. DD. observatum est, ut a *Dorvill.* ad *Charit.* p. 224. Lips. *Weiskia* de Pleonasm. p. 39, qui praeter *Somnii* locum etiam alium ex ejusdem *Luciani* Ver. Hist. I, 2. τῶνδε τῶν συγγράμμάτων recte a falso *Reitzii* judicio defendit. Nec faciunt huic, ut recte *Dorvillius*, l. l. monet, quae ad Dial. Marr. III. de geminato articulo probare Viri Docti conati sunt. Imo vero considera modo haec duo loca Dial. Marr. I, 1. ὅ,τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει, et XIV, 3, τό,τε τῶν Τριτῶνων γένος, quae si ita scripta: ὅ,τε ὁ ὀφθαλμὸς et τό,τε τῶν Τριτῶνων τὸ γένος subtilis auris ferre posset, tum vero etiam h. l. tolerandum faterer esse τό,τε τοῖνυν τὸ πλήθος. Neque tamen *J. Seagero* assentior, corrigenti τοῦτό τε τοῖνυν τὸ πλήθος, quum Codex M, et Edd. B, 2. 3. praestantiorẽ viam ostendant, altero articulo omissa. Hos ego duces, quos etiam *Solanus* probasse videtur, non dubitabam sequi. Non diffiteor tamen, si pro τό,τε, quod fere editum reperitur τό τε, usquam scripturae τόδε vestigium deprehendissem, hanc me, servato articulo sequenti, omnibus aliis praelaturum fuisse. LXXIII.

Pag. 39. l. 1. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in *Nigr.* et *Heroul. Gall.* et passim. *Bouard.*

Ead. l. 3. Ἡ τίς τῶν ἡγεμόνων) *Brod. Miscell. IX. c. 16.* in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίς, non immerito; sed cum jam τίς inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίς, *Reitz.* Neque Codicum Paris., qui τίς exhibent, auctoritas tantum apud me, hoc quidem

loco, valet, ut propterea vulgatam lectionem mutandam censuissem. LXXIII.

Ead. l. 11. Οὐτῶ) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὐτῶ, an οὐτῶς; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὐτῶς rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὐτῶ potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὐτῶ sequitur. REITZ. Sequens litera respici a Lycino non facile potuit, quippe, quid Hermotimus responsurus esset, nesciente. Et ab Hermotimi personae notatione suspensam facere quaestionem, utrum οὐτῶς, an οὐτῶ, scribendum sit, i. e. utrum Lycinus illud, an hoc, prolocutus esse videatur, putidi foret merrum literarum venatoris. Non quaerebatur igitur h. l., ut Anachars. c. 16., ubi idem Reitzius de eadem voce nonnulla disserit, quae litera sequeretur, sed, quum nihil sequatur in eodem ejusdem sermone, quae forma vocis fini sermonis conveniret. Jam etsi Parasit. c. 8. vulgo legitur: Οὐχ οὐτῶ, in absoluta responsione: (rectius forsitan οὐχ οὐτῶς, secundum Florent. Ed. lectionem οὐδ' οὐτῶς) tamen frequentius οὐτῶς occurrit, ubi exit cujusquam oratio. Sic infra Hermot. c. 48. bis in uno loco: Θῶμεν οὐτῶς. et mox: Οὐτῶς. Et in Halcyon. extr. Πάνν μὲν ποιῶμεν οὐτῶς. Et sic, nisi fallor, semper, nisi forte soni rationes alteram pronuntiandi atque adeo scribendi formam ferrent. Quae quum ita sint, dubitare non licebit, quin etiam h. l. lectio Fl. et M. οὐτῶς restituenda sit. LXXIII.

Pag. 40. l. 3. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν etc.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἔλθειν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἐτι. οὐ γὰρ πάντως etc. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi et recorigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἔλθειν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἐτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

Ead. l. 4. Ἡ δέον) In omnibus ante Σαλμ. ἡδέως legebatur corrupte. L. ἴσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur; ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἢ δέον, quod et ad scripturam codicum proxime accedit, et rei accommodatissimum est; uti ex textu et versione nostra satis patebit.

(Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico sagittario*. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuius homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον date ex vestigiis veteris scripturae, et monente Solano, non dubitavi, qui in marg. Junt. notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11. et 31. med. ubi καὶ πολλάκις κατακλίσθαι δέον, εὐδὲ τοῦτο συγχωρήται. REITZ. Eximiam hanc emendationem mirifica commendat simillimae structurae locus Pro Lapa. c. 1. ἀπερ ἀμφοτέρα νῦν ἡμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς προσελποίμι τὸ ἔωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαλκεῖν κελύειν, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου etc. quibus quidem verbis non solum usus formulae δέον cum Infinitivo illustratur, sed probatur simul etiam δέ in apodosi post Pronomen insolentius paullo positum. Quemadmodum autem in loco laudato ἐγὼ δὲ apodosin inchoat, ita αὐτὸ δὲ locis Diall. Mortt. XIII, 6. et Pisc. c. 23. et ὁ δὲ Diall. Deor. VI, 2. in verbis καὶ εἴποτε πιούσα παραδολὴν τῷ Γανυμῑδεί τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτοι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πίνειν. ubi vid. Adnot. et Varr. Lectt. Ex quo postremo loco simul patet, in hisce verbis Lycini recte habere Reitzii et recentiorum Editorum scripturam ὁ δ', non eam, quam vet. pleraeque Edd. praebent ὃδ'. Hae enim plerumque negligentioresprehenduntur in distinguendis vocibus ὃδε, hicce, et ὁ δέ, ille vero. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 1. Varr. Lectt not. °). Cf., si opus sit, etiam c. 28. similem locum: τοξότῃ — ὃς, δέον τὴν παλαιὰν κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μέγιστον ἔσμεν. LEHM.

Pag. 41. l. 2. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) *Erasm.* in pro-verb. quocunque pedes ferunt. BRON.

Ead. l. 9. Αἰῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36. f. ubi μά-λιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ. A lectoris iudicisve amore nolim suspensum reddi iudicium. Plerumque quidem οἶμαι absolute in parenthesi quasi positum occurrit, nonnunquam tamen etiam cum reliqua oratione nexum, ubi plena instructum est vi sua propria existimandi,

arbitrandi. Quae quidem h. l. ei non minus videtur statuenda esse, quam paullo inferius in verbis *ελάξιν οἶμαι*, et Iudic. Vocall. c. 12. *ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι.* LXXIIII.

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δὲ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, *nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus,* verum longe aliud quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδγοῦς. At fieri non posse contendit *Noster*, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petittum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi et nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere, et rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere et perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam jacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. *ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον*, et in Pro Imag. c. 16. *Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.* De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud Is. Casaubonum ad Suetonii Julium c. 32. JENS.

Bad. l. 10. Ἐπὶ ῥιπὸς) *Erasm.* in prov. *Aegaeum scaphula transmittere.* BRON. Paroemiogr. Hoc autem proverbium ἐλρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου ἐς λύσιν ἐπιτροπόμενου. BOUAD. *Crate viminea.* GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλῆσις, inquit poeta ἄθλος. Similiter *Aristoph.* in Pace, Κέρδους ἔκατι, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλῆσις. MENAG. Memi-

nit hujus proverbi *Aristoph.* in *Ελένη*, quem vide, et ejus Schol. VONST. Plut. 720. Θεοῦ φίλοντος καὶ ἐπὶ ἑκάστῳ φίλῳ, ait Solanus. Et quia Vorstius modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes Plutum *Aristophanis* indicari; sed *Plutarchum* innuit, qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, et quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides*, an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero *Ελένη*. v. 698. idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. REITZ.

Ead. l. 11. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, et non semel alibi. *Dion. Alex.* de Sit. Orb. 94. Ἦν τε καὶ Ἰονίην περιναίεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) et sqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ. Idem mare plene *Amor.* cap. 6. dicitur κόλπος Ἰώνιος (sic enim ibi vox Ἰώνιος edita per ω). Hoc tamen loco vix ista supplendi ratio admitti potest, quum praecedat τὸν Αἰγαῖον, nec sinus *Aegaeus* unquam dictus reperitur. Mallem itaque πόντον ad utrumque nomen cogitari, quam Ellipsin *L. Bos* in libro de Ellipsis agnoscit. Τὸ Αἰγαῖον *Diall. Marr.* VI, 2. occurrit, quod h. l. est ὁ Αἰγαῖος, nisi forte et illic praeferenda sit *Codicis* Par. 2954. lectio τὸν Αἰγαῖον, quae certe ex hoc nostro loco defendi possit. Sed et *Xenoph.* *Oecon.* XX, 27. Αἰγαῖος πόντος legitur. Quod autem scripturam nominis Ἰώνιος attinet, utramque formam, tum Ἰώνιος, tum Ἰόνιος, occurrere, rectius tamen scribi Ἰώνιος, docet inter alios *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 525. sq. Lips. Hic nos cum *Reitzio* vulgatam formam servavimus, quamquam altera, per ω exhibita, in *Amorum* l. l. exstat, et Ἰωνικός in *Harmon.* c. 1. et *Diall. Merett.* VII, 1. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνὸς ὄντος ἐν μυχῷ) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem et certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GREN.

Ead. l. 15. Ὀμηρικὸν νοῦτόν) *Hom.* ad finem *Iliad.* Ψ. BRON. *Hom.* II, Ψ, 865. SOLAN.

Ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam *Virg. Aen.* V. SOLAN.

Ead. 1. 16. Ἐπεὶ) Non opus est lectione Cod. W. ἐπεὶ. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέπεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντιπάρδ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε παρὲς δῖερός. Verum nulla mutandi necessitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedat, et ad δῖε refertur. Sed et hoc saepe omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. Rkrtz.

Pag. 42. l. 1. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BAOB. An τῶν πολλῶν τι; ΕΥΕΤ. Mente suppleri posse ti constat. Lxhm.

Ead. 1. 4. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BAOB.

Ead. 1. 7. Τῇ πλεύσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεύσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SOLAM. Interpretatus sum non τῇ πλεύσῃ scil. νηϊ, navi eunti, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεύσῃ, spiranti, nimirum αὔρα, aurae. Vela ventis dare, navem austro permittere, solennia sunt, et sexcenties tali in re usurpata. GRSN. Omnino adsentior Jac. Elanero, ad Act. Apost. XXVII, 15. p. m. 483. monenti πνεύσῃ legendum, intellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40. ἐπάραντες τὸν ἀέτεμονα τῇ πνεύσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεύσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. Rkrtz. Recepti πνεύσῃ, etiam Schaeferi auctoritatem secutus ad L. Bos de Ellipse, p. 82. Cf. τὸ πνέοντι, int. ἀνέμα, Charon. c. 3. ibique Adnot. ad Schol. Lxhm.

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui jam oras resolverit. BAOB.

Ead. 1. 15. Παράπολιν) Brodaeus inveniens παμπόλο, monuerat legendum, ὃ Δυκίνα, παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hausserit. Rkrtz. In A. 2. haec menda est, παρὰπολύ. Lxhm.

Pag. 43. l. 10. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17. et Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia et alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. Rkrtz. Auris subtilitati harum rerum arbitrium permittendum est. Ut

exemplo utar, ut *τι τοιοῦτον* Diall. Deor. VI, 5. Moitt. I, 1. et alibi recte vulgatur, ita non minus recte servasse me spero communem omnium librorum lectionem τοιοῦτό τι. Cf. infra c. 84. Quodsi autem *τι τοιοῦτον*, μηδὲν τοιοῦτον, et similia, ad *Luciani* Atticissimum referenda sunt, nec h. l. dubites, quin vulgo recte scriptum sit τὸ τοιοῦτον. Sed graviolem paullo rem aunc agamus. Quae statim sequuntur verba: ἀχρὶς ἂν εὐρωμεν τάληθ' ὑπισχνούμενον, inepta et aliena ab hac, quam persequitur *Lucianus*, disputationis via esse existimat *Belinus*: destrui scilicet his omnem argumentationem, quae ipsa illa incertitudine nitatur, verane sint ea, quae promittantur, an falsa. Adantior acute cernenti viro, si quidem maximam in his verbis vim voci ὑπισχνούμενον tribuere libeat. Nam profecto id ipsum erat, quod *Lucianus* tantopere in antecedentibus, et per omnem hanc demonstrationem, quia etiam per plerosque omnes libellos suos urgere solebat, quod nemini eorum, qui veram sapientiam profiteantur, omnino fides sit habenda. Supra c. 25. Οὐκοῦν ὅσον (scilicet minus placet) μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνίσθαι καὶ φάσκειν εἶναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησόμενων, et quae sequuntur, a *Lycino* eum in finem dicta. Mox c. 27. eodem tendunt, quae idem dicit: Οὐ τολμῶν etc. — οὐ μέντοι ἔχω εἶδέναι εἰ ἀληθὲς φησιν. Et quae non? Verum ut *Belinum* concedam attento, quod par erat, animo persecutum esse *Lucianum* de demonstrationis rationem, ita horum verborum sensum interiore cepisse sum vel maxime negoti. Nam sententiae vis non esse potest in ὑπισχνούμενον, sed omne pondus habet τάληθ'. Qui vera promittat, non falsa, aut incerta, aut secum pugnantia, aut iis adversantia, quae alii fide haud indigni viri praeceperint docuerintve. Quis autem est ille, aut ubi est, ille verus verae sapientiae doctor? quando tandem existet? et quamnam ex signo cognoscatur? Jam *Luciani* mens haec est. Quodai ex auctoritate virorum philosophantium sola rem metiamur, semper manebimus in incerto, an unice verum sapientiae ducem nacti fuerimus. Interno itaque, non externo, opus est criterio, quo veritas praeceptorum et dogmatum dignoscatur. Quae si mens est scriptoris nostri, non solum verissimum, sed et gravissimum est et ordini argumentationis convenientissimum, quod dicit: *Aut omnibus est credendum, quod quidem ridiculum foret, aut omnibus pariter diffidendum: id vero longe tutissimum est, donec in eum incidemus, qui vera profiteatur*; ut dubitationi jam non amplius sit locus. Atqui nunquam is existet. Ergo — ΛΗΜ.

Fig. 44. l. 8. Ἐξαχέσι) Quo *Lucianus* convincat Her-

motimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid *et ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, undamque hanc viam calcanti credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, et profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, et Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus, et ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Tamen si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret? si dicerem, me obsecutum Hermotimo; homini amico? Atqui opitor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille etc.* Totum locum propositi, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vltiose legi (*εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρίναί-μην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Εἰρηότιμῳ ἐπεδόθη φίλῳ ἀνδρὶ;*) et reponendum *ἢ ἐξαρκέσει μοι.* Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. *Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειν ἂν, nullius hominis vita sufficeret.* In Harmonide c. 3. *ὅς ἂντι πάντων ἀρκέσειν ἂν, qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, sit, *ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σταντῶ δὲ πρῶτω καπηλείον ἐν ᾧ καταρτήσεις;* non dubium mihi est, quin legendum sit *καταρτήσεως.* JENS. De Aeliani loco vindicando alii viderint. Luciani vero duo, quae affert Jensus, loca, quibus sane etiam alia multa addi poterant, nihil omnino faciunt ad hunc nostrum locum recte constituendum, nisi hoc fortè efficiant, quo tamen non opus est, ut illino videas, Optativi verbi *ἐξαρκέειν* forma quomodo in Aroisto 1. sese habeat, neque eam non occurrere in probis proborum scriptorum locis. Jam etsi omnis loci ratio postulare videatur Optativum, non tamen usus eo esse potuit Lucianus, nisi simul etiam, quae sequuntur, *ἂν εἶπω, in ἂν εἶποιμι,* mutasset secundum legem syntacticam vulgo notam. At quum *ἂν εἶπω* scribere ei placuerit, placuit eidem etiam *ἐξαρκέσει.* Et habemus hic *μετάβασιν* quandam structurae, cujus exempla passim, in magnis praesertim periodis, qualis haec nostra est, occurrunt. In promptu est haud dissimilimum illud Somn. c. 9. in quo nescio, an unquam quisquam haeserit: *εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, γένετο; καὶ θαυ-*

μαστὰ πάλλὰ ἐξεργάσαι, τὴν μὲν τέχνην ἀπαντες ἐπαινε-
 σονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ'
 ἂν σοι ὁμοίος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναντος, καὶ χυγώ-
 ναξ, καὶ ἀποχυροβλήτος, νομισθῆσθαι. Vides non minus il-
 lic, quam hic, variandae orationis causa promiscue sese
 excipere Optativos et Futura simplicia. Cf. infra c. 48. Quid,
 quod Harmon. c. 2. etiam copulae ope conjunguntur Optati-
 vus et Futurum simplex in verbis, mimime illis tentandis:
 εἰ τοῦτοις — ἐπιδαίξαιτο — καὶ οὗτοι ἐπαινεύσονται ας
 etc. LXXIII.

Pag. 45. l. 2. 'Ὡς ὅσων) "Ὡς ὅσων inveniens J. Brodaeus,
 ὡς ὅσων corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubito,
 quin ὡς ὅσων voluerit, ac per typothetarum incuriam ὅσων
 inde factum sit; verum et ego non aliter, quam edi curavi,
 usquam inveni. REITZ. Brodaeus lectionem ostendit A, 2.
 LXXIII.

Ead. l. 9. Διόσχυρῶστο) Benedictus vertit, *adfirmaret*:
Obsopoeus accuratius, pertinaciter adfirmaret. Elsnerus ad
 Evang. Luc. XXII, 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirma-*
bat reddiderit; et *Bezam rectius adseverabas dedisse*, ac testi-
 moniorum satis adfert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

Ead. l. 11. "Ἡ εἰχοι τις) Qui bene totam orationis seri-
 em consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad
 sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certa expressam nemo indignabitur; easi forte,
 dum liber aliqua succurrat, contexto ipsi eam sine nota in-
 aeri modestiores nolint. Concursus ille et hiatus, ἡ εἰ εἰχοι,
 fecit, ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN. Pro-
 babilissimam, unde quaque Gesneri conjecturam adhuc repu-
 diare velle, improbae, opinor, foret modestiae. LXXIII.

Pag. 46. l. 5. Δικαιοτάτα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιοτάτα γὰρ
 ἐκπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιοτάτα γὰρ
 ἐκπλήξαι ὅραί μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Me, hanc
 conjecturam stabiliente, et vertendum *justissime videtur illum*
increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum
 Mas. Gr. W. et P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem ver-
 bum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀνάλογον τοῦνον κείσθαι τις ἦμιν) Ineptissime
 Obsopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus*,
Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλο-
 γον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non
 apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem
 reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille et sic di-*
cet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad

haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. GRON. *Ἀνάλογον*) *Analogiam*, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppunderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; et orbem discendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 47. l. 2. *Πολλοῖς*) Pro πολλοῖς nimis mallet *ἅλλοις*, et ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX. et X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN. Imo *vulgus*. Sunt enim h. l. *οἱ πολλοί*, qui non sunt Stoici, ut Vit. Auct. c. 25. qui non sunt philosophi, Somn. cap. 12. qui non sunt eruditi. Neque adeo opus est Gesneri alioquin haud improbabili conjectura. LEHM:

Ead. l. 4. *Οὐδὲ πώποτε*) Conf. infr. Qu. Hist. Conscr. c. 29. pr. SOLAN.

Ead. l. 5. *Τὴ βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.)* Excidit notatio personae *Ἑρμοτίμου*, scilicet fuisse, αὐτῷ; *Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον*. MARCIL.

Ead. l. 6. *ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.)* W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, et post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inseri voluit Solanus; sed in marg. J. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. *Wittiano*, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ. Multo magis mihi Gesneri, quam Marcilii, Solani et Reitzii, recentiorumque Editorum et Interpretum, ratio arridet; praesertim quum illa librorum omnium tum scriptorum, tum impressorum, auctoritate nitatur, excepto forte uno Codice W. Stupenti Hermotimo et dubitanti secum succurrit statim Lycinus ipse illius loco respondens, quae probabiliter jam respondere poterat. Quod et vox *δηλαδὴ* innuere videtur et quod infra legitur: *ἡ νομίζει* etc. quae pro arbitrio suo, nunc etiam justo, mutarunt Solan-

nus et Reitzius in: 'H νομίσεις etc. Ceterum verba προσθεῖς αὐτός, in versione Latina omitta, supplere placuit. Neque vero cum Vorstio προσθεῖς est corrigendum. Sed vult Stoicus, magistrum obiter, et quasi corollarii instar suis ipsius placitis nonnunquam aliarum sectarum commenta addere solere, quae refellat et evertat; unde, dicit, etiam auditores aliqua extraneorum decretorum imbui notitia. Quod Opsopoeus vertit: satis argute, id unde habeat, non perspicio. LEHM.

Ead. l. 10. Προσθεῖς αὐτός, ἢ νομίσεις) Excidit notatio personae Αὐλίου. Προσθεῖς αὐτός. ATK. ἢ νομίσεις. MARCIL. Leg. προσθεῖς. VORST.

Ibid. ATK. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere ejus partes a καὶ ἀνατρέπει γε ac tum quidem προσθεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἡ. SOLAN.

Ead. l. 12. Οὐχὶ δὲ ἀναγέλασαντας] Cod. 3011., narrante Belino, legit οὐχ ἡδέα γελάσαντας, quam lectionem multo vulgata praestantior dicit Belinus, et Schmiederus etiam recepit. Explicat autem Belinus formulam ἡδὺ γελῶν, rire de bono coeure, rire aux éclats, quae vis ut aliena est ab hac phrasi: nam Lucianus fere ea utitur ad suavem risum, cum cavillatione quadam acerba conjunctum, significandum; vid. Qu. Hist. Conscr. c. 11. Navig. c. 46. Demosth. Encom. c. 44. ita et male, meo quidem sensu, in horum philosophorum gravitatem casura esset. Imo praestat ἀναγέλασαν de illis dictum, quippe qui risum ederent, in risum se componerent, quae propria est verbi potestas; vid. Toxar. c. 26. Nec carere h. l. facile poteramus particula δὲ, quae in Beliniana lectione aegre desideratur. Denique nihil haud dubie ea lectio est, nisi fetus ex ambigua genuinae lectionis pronuntiatione natus. LEHM.

Pag. 48. l. 3. Ἡμέτερα) Parisina quidem Edit. habebat ἡμέτερα aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae nostratia exhibebat. REITZ.

Ead. l. 5. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἄερα) Sic in Epist. I. ad Corinth. IX, 27. ὡς οὐκ ἄερα δέγων. Ad quem plura L. Bos p. 137 — 38. quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. Ed. Graev. REITZ.

Ead. l. 6. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστήν) Deerat ὡς in reliquis, sola J. habet. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένου pro ἀνταιρομένου eod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis

exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἰρῶ et αἰρῶμαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero et in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀνταιρούμενους adfirmet; haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. Τὸ τοιοῦτον) Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam et *Noster* alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III, 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρέχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. *Noster* supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum et hoc *Nostro* cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. et pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ. Secus *Belinus* judicat, suspicans *Solanum* ideo variam quaesiisse lectionem, quod in Infinitivi εἶναι insolentia offendisset. Quapropter εἶη vult legi pro εἶναι. Quod non probo. Nam pendet εἶναι ex antecedenti ὀλέσθω, et sic fere verba sunt capienda: Ne itaque *Hermotimus* ex eo, quod — vincere illos credat, aut talia esse nostra, quae facile possint everti: alioquin talem rationem (scil. credendum ei est) similem fore puerorum aedificiis etc. Ἄν cum Infinitivo hodie non opus est, ut illustretur; vide modo, quae mox sequuntur, πιστεύουσι, καὶ (i. e. καὶ ἄν) δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. Ἐπεὶ, alioquin, vide supra c. 28. *Timon*. c. 53. *Diall. Mortt.* X, 6. e. a. Denique τὸ τοιοῦτον probae esse, et vere Atticae, Graecitatis, neque hoc est, quod moneatur. Vid. infra cap. 34. extr. et supra c. 29. extr. ubi ex *Varr. Lectt.* colligere licebit, non *Belinum*, sed *Reitzium*, de *Solano*, variam h. l. lectionem desiderante, recte coniecisse. LEMM.

Ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem *Julian.* Imperator in Epist. Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅ,τι ἂν ἐκ πηλοῦ πλασῶσιν, ἀφιάσιν αἰγυιαῶ κλύζεσθαι. Locus autem *Homeri*, quem imitandum sibi proponit *Julian.* est *Iliad.* 5. Tangit *Pisid.*

Ἡ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
 Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριμάτων,
 Τὰ λεπτὰ πάσῃ συλλεγόντων εἰς στήνῃν.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὠμοβολήν ex Homero. BOURD.

Pag. 50. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD. Diall. Mortt. I, 2. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ (meo nomine) λέγε. LETHM.

Ead. l. 7. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. Il. II, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Jens. in Fercul. liter. p. 144. notat, et remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. judic. §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ. Lectionem Homericam λεύσσουσι pro vulgata λεύσουσι, priusquam Belini monitum legissem, tanto minus scriptori nostro restituere dubitabam, quum λεύσουσι prorsus ineptum, quin prope ridiculum, sensum praebere, neque adeo a Luciano ipso profectum esse posse, mihi persuasissem. LETHM.

Ead. l. 8. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large et vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παύσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ αὐτὸς ἐχρήτρ μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἀπασιν ἐνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν · quod non satis lucide in Latinis elferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON. In iis, quae deinceps adnectuntur, Belinus ἂν deleri et, Ὁ Πλάτων δέ μοι δοκεῖ, legi vult, propterea quod, quem sensum ἂν h. l. praebeat, non pervideat, Gesnerusque vertat: Plato vero mihi videtur, neque vero videretur. Ignoravit igitur particulae ἂν cum Infinitivo positae usum satis, etiam in nostro scriptore, frequentem et in uno praecedente capite ter obvium: ἢ νομίζεις — ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν etc. deinde ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὁμοίον ἂν εἶναι τοῖς etc. tibi vid. Adnot. denique πιστεύουσι καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. Neque Gesnerus non vertit hanc particulam. Sic enim habet: „Plato vero mihi videtur cnarraturus etc.“ Cogita enim scripsisse fere auctorem hunc-

ce in modum: 'Ο Πλάτων δὲ, ὡς δοκεῖ μοι, καὶ διηγῆσθαι ἂν τι etc. Cf. De Merc. Cond. c. 27. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκῇς καὶ ποιητῆς γενέσθαι etc. et Char. c. 17. ἀρα ἂν σοι δοκεῖ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; quo et ipso loco variarunt δοκῇ et δοκεῖ. Vid. ibi Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 9. 'Εκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. BROD. Cf. Diall. Mortt. XX, 6. LEHM.

Pag. 51. l. 1. 'Τπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπεισῆσθαι.] Wyttendachio in Animadvv. ad Plutarch. Opp. Morr. Tom. I. p. 504. ed. Lips. placuit ὑπὸ pro ὑπέρ. At similem praepositionis ὑπέρ usum vide De Merc. Cond. 40. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντίας καὶ φαρμακίας ὑπέσχεοντο. et Amorr. c. 24. extr. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Quod ad rem attinet, idem V. D. commodè ibidem animadvertit Gelonem tyrannum ob illam δυσωδίαν ab Aristotele ap. Stobacum Sermm. V. p. 71. dici σαφρότουμον. LEHM.

Pag. 53. l. 1. Εἰδότα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδότα ὡς οὐκ ἂν ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam et verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, et examinarit, objecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὐν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίαί Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε etc. Id namque ait Hermotimus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmant? ultimae syllabae in praecedenti voce εἰδότα affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. JENS. Jensus in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B. 2. SOIAN. Recte Jens. conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *Erasmus* in proverbio, *Nihil ad verum.* Hoc alibi explicuimus. *BROD.*

Ead. l. 9. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat *Lucianus*, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet *Hermotimus*: — μάλιστ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὰ συμβαίνειν apud *Arrian.* *Exped.* *Alex.* l. V. c. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos. *L. Bos.* Similiter infra cap. 67. τοῦτο συμβαίνει ἐξ ὧν φῆς, hoc cogitur, necessario consequitur, ex iis, quae dicis. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἡ τέλους) Quod *Stoici* in virtute, *Epicurei* in voluptate ponunt. *BROD.*

Pag. 54. l. 3. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικυρήσιοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω συνιεῖναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἐπτά λέγειν αὐτὰ) *Obsopoeus* apud *Basilenses* et *Bourdclotius*: fortasse enim dicerent *Epicurci* aut *Platonici*, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. *Benedictus*: *Et enim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocolae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit *Obsopoeus*, sed ipsos vel se. Caeterum male peccavit, cum *Basileensium* ὁμᾶς mutavit, praecedente *Bourdclotio*, in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel *Benedicti* componere, vel *Obsopoei* compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τὰ Πυθαγόρα ἐτίθεμεν. εἰτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἰτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συνιεῖνται ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν εἴη. *GRON.*

Ead. l. 4. Τμᾶς) Non sola *Par.* habet ἡμᾶς. *Ald.* I. et *Fr.* eodem vitio laborant. Sed *W. L.* et *B.* 2. recte ὑμᾶς. *SOLAN.* Neo non *B.* 3. *LEHM.*

Ead. l. 7. Σώματα εἶναι ἅπαντα) *Omnia corporea esse Stoici* dicunt, *Basilides Stoicus* contra receptam *Stoicorum* opinionem existimabat, *GUYET.* Deinde ὁ δὲ Πλάτων νομίζει, ut olim vulgabatur, auctore *Cod.* 2954. mutavi in — νομίζει, quamquam et illa declinatio a structurae legibus nonnihil excusationis habeat. Quod autem ad eandem normam *Schmiederus* antea quoque ἡγήσθε pro ἡγεῖσθε reponendum putat, non admodum probo, donec persuasum mihi fuerit, nunquam omnino ὁπότεν cum *Indicativo Praesentis* junctum re-

periri. Interim confer, quae *Hermannus* ad *Viger.* p. 768. attulit, loca *Homer. Iliad.* XII, 41. et *Odyss.* I, 41. Multo minus mihi probatur *Belini* audacia, qui non solum ἡγεῖσθε retinendum, sed deinde etiam λέγεται et νομίζει rescribendum, arbitratur. Similem ejusdem, paullo tamen magis illam excusandam, audaciam vid. De *Merc. Cond.* c. 23. *Varr. Lectt.* not. 3). *LEHM.*

Ead. l. 10. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) *Αἰδώς αὐτοῖς ἔχειν.* *MARCIL.* Confirmatur haec *Marcilii* conjectura assensu Codicis 3011. ubi αὐτοῖς α̃ legitur. Unde αὐτοῖς, suaso *Belino*, edidit *Schmiederus.* Ex eo, quod voci αὐτοῖς mira quadam ratione α̃ additum est; profecta est, nisi fallor, lectio αὐτὰ, quam *W.* et 2954. exhibent, et hinc denique αὐτό. *LEHM.*

Ead. l. 14. Ὡς αἰωπᾶν) Confer infra *Imagg.* cap. 13. *SOLAN.* Punctum subscriptum sub ultima exhibent *Fl. Par.* et *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens αἰωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicerē voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigierum* de *Idiotism.* p. 158. edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in α̃ν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transscribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς α̃ν ἀπαρτέματα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· οὐτὶ τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς (πρὸ) τοῦ ν τὴ ἀνεκφώνητον; i. e. Infinita in α̃ν exeeuntia non habent jota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquid non prolutum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, pleno profertur, quod exemplis patet, ut τῦπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίησεν, ἠπόλουν etc. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ἀπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum *Edd.* nonnullae veteres *Luciani* aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt ihud jota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum; pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν etc. Ita ut adsensum ei prae-

bere cogar: sed cum in hac *Luciani* edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Edit. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Mercoed. cond. Ita ἐργᾶν dedit *Hemsterh.* Contempl. §. 13. f. ὄρεᾶν Timon. §. 56. f. ἐπιπεδᾶν ibid. §. 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. §. 8. fin. etc. Περιορᾶν *Thucydid.* I, 69. Ἀρεᾶν idem I, 5. Τελειτᾶν *Herodot.* Steph. I, pag. 51. f. ὄρεᾶν ibid. p. 50. pr. Ἀρεᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri *Plut.* 4. Γελᾶν idem *Ran.* 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus *Basileensis* id ignorat. At *Flor.* et *B. 2.* Edd. *Luciani* id habent ubique; sed *Junt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὄρεᾶν, διορεᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum et sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, et imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοάειν, γελᾶειν, etiam jota non potuerunt subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communī γελᾶν tamen ex γελᾶειν contractum esse, adeoque et jota recte subscribi aequē ac in βοάεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, et *Etymologum* recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in αἶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde *Reitz.* Aldini editores pro more suo in *Luciani* quoque editione utraque *Etymologi* illud praeceptum orthographicum secuti sunt. *Basileenses* contra σιωπᾶν, ἀγαπᾶν, ὄρεᾶν, et cetera hujus generis, edere soliti, jota legitimo subscripto. Legitimo inquam, mea qualicunque persuasione nixus, qua γελᾶν arbitror non minus recte scribi et pronuntiari, quam γελᾶς. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 735. sq. Ed. 1802. Quamquam scio, hodiernorum Grammaticorum et Criticorum plurimos vel in tradenda, vel in applicanda, regula contrariae sententiae favere coepisse, secutos maxime *Fischeri* (ad *Weller.* Vol. I. p. 118.) *Wolfii* (*Analectt. literar.* Tom. II. p. 419. sqq.) et *Bulmanni* auctoritatem. Nunc ego tanto minus *Reitzii* vestigiis ingressus ab *Hemsterhusiana* scriptura, prius per hanc editionem observo.

ta, recedere volebam, quum hanc scribendi inconstantiam libro cuicunque viderem ingratam ac turpem efficere faciem, quam veteres saltem editores celebriores quam maxime perhorruerunt. Recte itaque recentiores *Reitzio* editores *Hemsterhusio* maluerunt obsequi, quam *Reitzio*. Cf. etiam *Belin.* ad h. l. In verbis his ipsis memorabilis est syntaxeos ratio: ὦρα διαπᾶν — ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι, ubi exspectasses ἢ λῆτέον, vel plenam orationem: ἢ εἰδέναι δεῖ. Sed repete ex antecedentibus ἢ (ὦρα) εἰδέναι. Sensus scilicet verborum magis, quam verba ipsa, h. l. respexit *Lucianus*. LEXM.

Pag. 55. l. 9. Ἀσκληπιεῖον) Sic hic quidem libri omnes, et *Icarom.* cap. 16. At *Demon.* c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. et *Piscat.* c. 42. et utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Ms. Reg. 3011. et ita ubique scribendum monet cl. *Belinus*, ab Ἀσκληπιός. BIZ. Secutus etiam *Schmiederus*. Grammaticus Bekk. p. 450. Ἀσκληπιεῖον πεντασυλλάβως λεπτέον. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 370. LEXM.

Ead. l. 11. Ὑπὸ κόλπον) Conf. infra *Alexand.* c. 39. SOLAN. Sic etiam saepius. Vid. *Adnot.* ad *Piscat.* c. 36. unde patebit, etiam ὑπὸ κόλπον dictum veteribus fuisse. LEXM.

Pag. 56. l. 2. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα suspensum donarium, et ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus devotionem s. hominem diris devotum significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct.* Minerv. L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; et vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦνται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτοῖς ἑαυτὸν. Quicquidmodum donaria Deo oblata separantur a communibus et humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur et segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, et ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, scque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 57. l. 17. Ἐπὶ πάντας ἔν) Sincera lectio ἔναι. BRON. In A. 2. est ἔνε; in B. 3. ἔναι. In reliqq., quas vidi, vett. Edd. recte ἔναι. LEHM.

Pag. 58. l. 1. Αὐτὸ) Sic M. et plerique impressi. P. et Ms. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἀποδυθησομένων) Scribendum ex Ms. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως hoc magnam dubitationem offert, quod eorum, qui exuuntur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυθησομένων W. etiam, et P. et L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 59. l. 1. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte παρὰ, SOLAN.

Ead. l. 4. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II. p. 186, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας scribitur ejus nomen. SOLAN. Locus Pausaniae est L. VI. c. 8. p. 471. Kuhn. At nimium rursus Solanus nominum similitudini tribuit. Haud dubie fictum h. l. non solum Euanthridae nomen, sed etiam persona. LEHM.

Ead. l. 12. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης quatuor puncta in Junt. fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor litteras requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas et in hac Ed. et in Ald. semper ejusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ. Figuratus videlicet sermo est. In sequenti repente interpellantis responso attende Ellipsin: μή μοι τὰ πάλαι (εἴπης), ut in Philopatr. cap. 7. μή μοι τὸν κακόδονλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς etc. Vid. Commentatores ad L. Bos de Ellipss. pag. 636. ed. Schaef. et Reusner. ad Devar. de Partt. p. 221. LEHM.

Ead. l. 15. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic o. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani ves illud denominant) solebant injicere sortes luctantium, et currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. urna κληρωτῆς, κάλπις, ὕδρια. nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου, tangit etiam rem, quae

sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut et de sortibus. BOURD. *Κάκτις*, *Sortes Olympicae*. GUYET.

Ibid. Ἀγυρᾶ) Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret Ἀγυρᾶ, *Solanus* adscripserat: an Ἀγυρᾶ; Recte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus: Sola autem B. 2. hic bene legit Ἀγυρᾶ, quam sequor. REITZ. Mendum hoc in Edd. vett. frequentissime obvium. Sic πορφυρᾶν (pro πορφυρᾶν) ἐφεστῶδα *Charon.* c. 14. πορφυροὶ pro πορφυροὶ *Τίμων.* c. 20. πορφυρὰ διφθέρα *De Merc.* Cond. c. 41. Talia vel invitis omnibus Editionibus emendanda sunt. H. 1. non solum B. 2. sed etiam B. 1. et 3. rectam scripturam tenuerunt. LEHM.

Pag. 60. l. 7. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata; ut ap. *Hom.* ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. *Marm.* Oxon. p. 109. et quos isthic laudat cl. vir H. *Prideaux* (*Cod. Theod.* XV, 9. *Cujac.* Obs. II, 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* et *Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἀλύτας Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait *Brod.* id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Ead. l. 13. Πανκρατιάξιν) *Pancratium* quid, tradit *Lucianus* de *Gymnas.* *Philostratus* de *athletis* refert, *pancratium* palaestram simul et pugillatum vocari. COGN.

Pag. 61. l. 2. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguas unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, et similia in editionibus et scholiastis reperiās, et viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constant. REITZ.

Ead. l. 6. Συμπεσεῖσθαι) Conf. infra *Jov. Trag.* c. 40. med. Et *Toxar.* 38. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, circumiens inspiciens literas. GRAEV. Angl. et Gr. adstipulatur *Ms. Reg.* 3011. BR.

Pag. 62. l. 1. Ἐκείνός ἐστι) Lego εἰ ἐκείνός ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκείνος. GRAM. Si vulgatam

servamus, *ἐκεῖνος* referendum ad praecedens *ἐπαδρός* ut sensus sit, *cū inveniatis litteram, tamen nescias, num ille praeses* (potius: *subsector*. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 436. Lips.) *sit, penes quem invenitur illa littera, s. qui indicatur littera illa inventa*. REITZ. Haud ingrata haec est sermonis variatio, posita illa in personae cum personae signo commutatione. Eadem ratione mox: *ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον*. quamquam Neutra praecesserunt, τὸ γράμμα significantia. LEMM.

Pag. 63. l. 15. *Ὀλυμπιάσιν*) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

Pag. 64. l. 1. *Μὲν γὰρ*) Hae particulae et alibi conjungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. et 29. pr. ac frequenter alibi apud *Nostrum*; quare nil curo omissionem Ms. M. REITZ. Propius erat exemplum supra eodem capite ineunte. Verum nullius omnium vis est ulla ad defendendam particulae h. l. positae integritatem. Neque attulerit facile quisquam unum locum, ubi γὰρ mediae periodo procedenti post Participium, ut h. l., insertum sit. Ergo curanda sane fuit Codicis M., qui γὰρ omisit, auctoritas. Equidem non dubito cum *J. Scagero* facere, qui in Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. γὰρ delendum censet. Peperit hanc ineptiam librarii incuria, qui memor conjunctarum fere particularum μὲν γὰρ, et securus de verborum nexu, alteram hanc particulam de suo interposuerit. LEMM.

Ead. l. 2. *Γράφωμεν*) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur *Solanus*: quare conjicit, an forsitan *γράφειμεν* scriptum fuerit, uti paullo post. REITZ. Ipsa lectionum *γράφωμεν* et *γράφωμεν*, quarum neutra satisfacit, varietas vocem depravatam arguit. Vix dubium esse potest, quin sic scripserit auctor: *Τί δαί, εἰ ἐξελόντες — — τὰ μὲν ἄλλα — γράφωμεν*. quemadmodum paullo post: *Τί γὰρ, εἰ μὴδὲ γράμματα γράφωμεν* etc. ubi non minus, quam h. l., genuina lectio *γράφωμεν* in Cod. 3011. in spuriam *γράφωμεν* abiit. LEMM.

Ead. l. 3. *Τὸ δὲ Ζ.*) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice Z* unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab athleticis, una in fundo relictis, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, co-

gnoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit.
SOLAN.

Ead. 1. 12. *Κυνόκεφ.*) Horum figuras si videre lubet,
 adi Mensam Isiacam *Pignorii*, et *Kircherum*. **SOLAN.**

Pag. 66. l. 2. *Φιλοσοφίας περί*) Jam recte et constanter
 sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20. ibique adductum *Jensium*. **REITZ.**

Ead. 1. 3. *Πασών*) Notat *Solanus* in *W.* reperiri *πασών*, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum *Jens.* in *Ferculo liter.* pag. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad *Hermot.* pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Solano* credo *πασών* legendum, quia intelligitur ὁδών, de quibus supra egit, et mox agere perget; nam statim sequitur *μιάς ἀπειράτοι*, et — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. §. seq. *μὴν ἐξ ἀπασών ὁδόν*. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, et ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. Latina, aequae ac in *Paris.* tamen legitur ab illis. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, et viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui *πασών* praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, et sic omnia plana erunt. **REITZ.** Qui *πασών* scripsit, non cogitavit proxime ὁδών, sed *φιλοσοφιῶν*, ex antecedentibus scilicet *φιλοσοφίας περί*, ἥτινα *φιλοσοφητέον*, repetitum. Atqui non fuit is *Lucianus* ipse, sed argutulus quidam homo, quem offenderet πάντων. ad Substantivum femininum relatum. Legamus ὑπὸ πάντων, intelligamusque *philosophos*, e voce *φιλοσοφίας* illos facile deducendos. Sic *Diall. Deor.* VI, 2. in αὐτοὺς intellige ἀνθρώπους, in voce *φιλανθρώπους* latentes. *Ibid.* extr. τοῦτο pertinet ad vocem ἔρως. *Diall. Mortt.* XII, 4. Ἑλλὰς praecedat, et αὐτῶν (i. e. Ἑλλήνων) illuc referatur. Similiter XIII, 2. *κολακεύοντες* ad Ἑλλὰς referendum; XIV, 1. οὐδεὶς ad οἰόμενοι XV, 2. ἐκείνη ad δοκάριον, et XXVIII, 2. ἀθλίαις οὐσας ad τὸ γυναικεῖον. Eundem fere in modum de hujus nostri loci lectione *πασών* rejiciendā judicavit Vir eruditus in censura Editionis *Reitz.* *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 242. sq. Quodsi adhuc fluctes, adi sequentis cap. initium, ubi τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα illustrantur. Quod autem *Schmiederus* in *Varr. Lectt.* ad h. l. *πασών* refert cum *Cod. W.* habere videri *Codd. Pariss.*, id nescio equidem,

unde conjecerit. In *Belini* quidem enarratione nihil ejus generis inveni. LEHM.

Ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὅ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῶ· quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδέν τι τὸ πλήθος αὐτῷ προσάξειται με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. JENS.

Ead. l. 4. *Ἀτελεῖς*) Pendebam animi, ἀτελῇ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an non *initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλειος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN. Nostro scriptori ἀτελεῖς esse solet is, qui non est perfectus in suo genere; vel nondum maturus, ut Bacchus embryo Diall. Deor. IX, 2. vel mutilus, ut Combabus exsecto pudendo De Dea Syr. c. 20. H. l. ἀτελεῖς videntur esse philosophiae doctores *manci*, qui suae tantum sectae placitis capti tenentur, alia omnia vel ignorantes, vel non curantes. LEHM.

Ead. l. 11. *Αὐτὸ μόνον*) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, et vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN. Non semel hanc formulam usurpavit *Lucianus*, securus de Substantivī adnexi genere, casu et numero. Sic αὐτὸ μόνον ἐργάτης Somn. cap. 9. Sic βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι De Merc. Cond. c. 9. quae temere a nonnullis tentata esse videbis in Varr. Lectt. Sic Diall. Merett. VI. versus fin. οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. Non differt multum αὐτὸ τοῦτο παῖς Diall. Deor. IV, 3. Recte igitur etiam h. l. solennem formulam contra *Gesnerum* tuetur *Valckenarius* in *Callimachi Elegg. Fragmm.* pag. 28. Vid. etiam *Abresch. Dilucc. Thuc.* p. 56. et Lectt. *Aristaenn.* p. 167. LEHM.

Pag. 67. l. 5. *Τελευτῶν*) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur *J. Brod. Misc.* IX. c. 16. circumflectens ultimam, et sic Lexicographi cum eo: Edd. vero *J. H. Par. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorum credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 6. Ὅδον) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in Act. Apost. IX, 2. Ἐάν τις εὗρη τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XXIV, 14. diserte dicitur, ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἰρεῖσιν. Ac paullo supra apud *Nostrum*, ἀπάσης ὁδοῦ πεπεισμένος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via*, quae ducit; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

Ead. 1. 7. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere*, *ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραγέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολέας. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέγχι intelligendum relinquantur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex *Nostro* in Bis Accusat. εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam et *Noster* etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXVII. pr. Ἀπικεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, recta ad *Averni* descensum ambulaturi, ubi *Hemsterhusius* jam plura. REITZ.

Pag. 68. 1. 7. Ἐξίναί) Rescripsimus ex margg. Ms. Reg. 2954. et Ed. A. 1. W. monente *Belino*. Vulg. ἐξίναί. BIR.

Ead. 1. 13. Τινὸς τῶν σοφῶν) *Epicharmi*. Vertit *Cicero*: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere. (Vid. *Suid.* v. νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius*. SOLAN.

Ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD. Minime septem illos intelligere h. l. potuit *Lucianus*, de quibus ipse Dial. Mort. XX, 4. An vero *Epicharmum* quisquam audierit in eorum numero fuisse? Sed οἱ σοφοὶ sunt philosophi omnino, quos *Aeacus* intellexit ibid. §. 3. *Menippum* interrogans: Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Et sic sexcenties apud *Lucianum*. LEHM.

Ibid. Νῆφε) *Epicharmi* esse, adscripserat *Solanus*. Idem jam fecerat *Guyetus*. REITZ. Vafri illius *Siculi Epicharmi*, qui *Ciceroni*, quod testatur ad Att. 1, 19. crebro insurrebat cantilenam illam suam:

Νῆφε, καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.
GESN.

Ead. 1. 16. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

Pag. 69. 1. 5. Μῆ) Non reveritus sum optimarum Edit. auctoritatem, quae μοι ἐξάγει pro μὴ ἔξ. habent. Sed unius

Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi*. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe*, *aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ. Non magis alterum καὶ expungendum, quam mox in verbis: *ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἔλαττω*. Recte vertit Interpres: *Nec excipe etiam quinque illos silentio annos*. Quod affirmative sic sonat: *Adsume etiam*. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 6. Πέντε ἐτη) Confer supra Vit. Auct. c. 8. REITZ.

Ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

Ead. l. 9. ΑΤΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. J. et ex ipso Cod. M. et P. repsevimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem J. et L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. SOLAN.

Ibid. ΑΤΚ. εἰτα etc.) Ἐρμό. θώμεν οὕτως, εἰτα ἐξῆς etc. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἐρμό. θώμεν οὕτως. ΑΤΚ. εἰτα ἐξῆς. MARCIL. Idem jam monuit Brod. Misc. IX. cap. 16. REITZ.

Ibid. ΑΤΚ. εἰτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes Edd. praeter Junt. quas recte ex ea ac Mss. P. et L. restitui jussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod Edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6. rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? et ab Hermot. responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore etc. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem hujus cap. s. §. 48. bis posita erat Hermotimi persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὃ Ἀνκίβε in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. εἰτα ἐξῆς Ἐπικούρω. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem et ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Ead. l. 11. Οὐ γάρ) ΑΤΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίππῳ δέ γε etc. Male trajecta nomina personarum. Esse debet, ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

Ead. l. 14. Οὕτως) ΑΤΚ. οὕτως. Ἐρμό. εἰτα ἐξῆς Ἐπικούρω. Rursus vitiosa personarum trajectio. *Lucianus* enim voluit: Ἐρμό. οὕτως. ΑΤΚ. εἰτα ἐξῆς Ἐπικούρω. Patet sine ejusdem paginae. MARCIL. Et hoc et praecedens quoque mo-

nuit J. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἴλαττω. ATK. Emenda Έρμο. Et οὐ γὰρ Έρμο. corrige ATK. Μόγος ἱκανά. Aux. repono Έρμο. οὕτως. ATK. Εἰτα ἐξῆς Έπικούρου. REITZ.

Pag. 70. l. 7. 'Αλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί· ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Ead. l. 11. Έν κεφαλῇ) In summa. BAOD.

Ead. l. 14. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν) Edd. ἀφαιροῦμεν, et sic, opinor, etiam Codd. omnes. Verum βούλει in hac structura semper apud *Lucianum* Coniunctivum habet comitem, vel Futurum quoque simplex, (vid. ad Catapl. c. 9. Adnot.) nunquam, quod sciam, Praesentis Indicativum, quamquam, si argueris, etiam haec ratio aliquo modo excusari posse videatur. At vero argutis istis supersedebimus, si e margine A. 1. W. rescripserimus ἀφαιρῶμεν. quod licet probaverit *Reitzius*, non tamen recipere ausus est. LEHM.

Ibid. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πενήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOUARD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium seecularum placitis distendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἡμεῶν ὅλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, *Lucianum* reliquisse, ut Anglicanus et meus prae se fert, πενήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et quinquaginta: et si dimidium detraxeris, centum sufficient. Quamvis corrupte scribatur πενήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Ms. Gr. P. et L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Edd. et M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulcato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiore, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxima Herm. dixerit, ducenti, et hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. quindecim legas, id referendum erit ad numerum viginti, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta est quinque, quam si detraxeris a viginti, restabunt quindecim. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si jam πενήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis inclu-

dendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔξη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ. Quomodo, salvis rationibus, ἑκατὸν tolli possit, non equidem perspicio. Imo vero tres partes numeri ducenarii quarta demta, efficere centum et quinquaginta, omnes docent Arithmetici. Neque adeo certius quidquam esse potest, quam Codicum lectio πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, quam librariorum negligentia turbasse videtur. Nam quod Solanus putat etiam πεντηκαίδεκα cum hoc ratiocinio conciliari posse, casui justo plus tribuit, quamquam non sine quadam sagacitate. Denique Reitzius, quum ἔξη ob ingratum sonum et ingratam repetitionem Luciani ipsius esse negat, fastidiosiore h. l. se præbet, quam alias. Equidem fateor me illud fastidium non sentire. LEHM.

Pag. 72. l. 8. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

Ead. l. 9. Οὐκ ἐν' ἀγαθῷ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus jussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐν' ἀγαθῷ τι; est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889. Οὐκ ἐν' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἔστιν οὐδέν. REITZ.

Ead. l. 17. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasmi in proverbio, *Tithoni senecta*. BROD. Τίτις τὸν Τιθωνόν ἦν Diall. Mortt. VII, 1. ubi vid. Hemsterhusii notulam. LEHM.

Pag. 73. l. 2. Σχεπτόμενος) Confer infra Demonact. Vit. I. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σχεπτομένων etc. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII. Vulcani et Jovis, vers. ult. πλὴν οἷδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaei, Solani, Hemsterhusii. REITZ.

Ead. l. 6. Ἰδιότης) Omnium ignaros. BROD.

Ead. l. 12. Διαφρεῖν) Sic Dial. seq. cap. 1. med. Conf. et Quom. Hist. Conscr. c. 9. SOLAN.

Pag. 75. l. 8. Ὅτω ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954. et 8011. Vulg. ὅτω πρώτῳ ἂν. BIF. Sic et Schmiederus edidit; monente Belino. LEHM.

Ead. l. 4. Κἀνεῖνος) Ἐγκαίον ποιήσεται σε) Imperite in Basileensi et Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundas vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed et correxit Benedictus. GRON.

Ibid. Ἐγκαίον) Vid. supr. Somn. cap. 9. καὶ τοῦ κρεῖττονος Ἐγκαίον ἂν. SOLAN.

Ead. l. 7. Φολυμός) Hinc adagium, *Phoenix vivacior*. BROD.

Ead. l. 13. Δεήσῃ) Mallem δεήσῃ. SOLAN. Emendatio-

ni *Solani* suffragantur Mss. Regg. 2954. et 3011. Br. Unde nec dubitavimus cum *Schmiedero* necessariam omnino emendationem admittere. LEXH.

Pag. 76. l. 1. Προάξεται με) Sic habere J. et Fl. notaverat *Solanus*. Quid tum? Habent et sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim jam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zeux. c. 2. προάγεισθαι αὐτούς.* Et *Phalar. l. c. 3. ἐς τὸ πειθεσθαι προάξεσθαι τούτους.* Forsan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed mediam et sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de *Verb. med. p. 184. §. 17.* Ubi quidam differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, et ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcumque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, et in sensu metaphorico activa usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian. l. 3, 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ . . . προσηγάγετο.* *Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσει λαμπραῖς.* Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

Ead. l. 2. Ἄχρις ἂν ἡ μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus*, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. *Benedictus*, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἡ οὐκ ἂν, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illi verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: Quamdiu aut nihil, aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Ead. l. 17. Φειδῖαν) *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad *Alcaeum* referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

Ibid. Ὀνυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. *Broder. V. Plut. II. Χρηστ. 730, 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας.* SOLAN.

Ead. l. 18. Ἀναλελυτοῦμαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 77. l. 12. Οὕτω, καὶ μοι etc.) Verba καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit pleniorē; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ. Talem certe mutationem, quicunque particulae ὅπως usum norit, graviter haud dubie repellat. Lectioni οὕτως, quam Codd. L. et 301f. et Ed. Fl. praebent, maxime favet *Belinus*, vertens: *mon ami, réponds — moi.* Bene quidem; at vereor, ne sic orationis cursus impediatur, nimisque abrupta jam sequatur interrogatio. Neque *Jacobsii* conjectura, οὕτως μοι mihi quidem probatur, quum καὶ in omnibus libris compareat, neque temere sit excludendum. Simplicissima est *Solani* ratio, quam etiam *Reitzius* quodammodo amplexus videtur. Οὕτως est sic, i. e. quae quum ita sint. Nunc in interrogatione: sic cine? Quae autem sequuntur, καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, quasi parenthetice interjecta vividiorē reddunt orationem, ut nihil, meo quidem sensu, jam desiderari possit. ΛΕΗΜ.

Pag. 78. l. 4. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) *Erasm.* in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, et nimium inaequalem esse comparisonem. *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. Cogn.

Ead. l. 5. ὦ παῖ) O puer, o imperite. BROD. ὦ παῖ λέγων) Ita M. P. L. et impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπαι. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέγων, quod supra usurpaverat *Hermotimus* c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut *De Merc. Cond.* c. 4. et *Jov. Trag.* c. 16. Pro λέγων in *Exc. Periz.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἀν' ἀρκίῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, c. 61. et c. 56. Ego ὁ πᾶς λέγων *Lucianeum* esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Navig.* c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπαι, nescio num *Simon. Servetus*, an *Jo. Bellagrius*, utriusque enim no-

men, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud *ὡπται* certe convenientius foret, quam *ὦ παῖ*, quod hic *ἀποσδιόνυσον* est. Sic enim dicit *Lucianus*: nihil adpositum visus est dicere *Phidias*. Nam etsi dicas, a *Luciano* puerum vocari *Hermotimum*, per ludibrium, quod junioria instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus *Dialogi* innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum *ὁ πᾶς*, non male, et conferendum *Navig. cap. 26*. Ubi in quibusdam *Edd.* quoque *ὁ παῖς* legitur, cum aliae ibidem recte *ὁ πᾶς* habeant; nimirum *ὁ πᾶς πλούτων* (*πλοῦτος*), totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea et pro *λέγων*, legit *λέων*, quod scil. licebat, quia alii *γέλων* exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. *REITZ.* *Suidam* in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene adnotat *Belinus*. *BIR.* Gratum quidem nobis fecit *Belinus*, quod *Suidam* s. v. *Οὐδὲν* citat, a quo triplici modo proverbii origo explicatur. Verum errat, quum sic putat simul dilui crimen, in quod *Solanus* verba *Luciani* vocavit. Non enim ille de proverbio ipso agit, neque adeo verba, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον tentavit. Sed tangit criminatio ejus, quae adduntur, verba: *ὦ παῖ, λέγων*. Et jam haec videndum, num sana sint. At sunt sanissima. *Phidiae* tribuitur proverbium, non quasi primus ille haec verba locutus sit, quod *Gesnerus* falso ex h. l. colligit, sed fingitur *Phidias*, tanquam ipse *Lucianus*, ea ad *Hermotimum* nostrum dicere. Sic invidia rei mollitur. Deinde allocutio, *ὦ παῖ*, potius blandientis est, ut esse solet, quam despicientis. Neque adeo cum *Brodae* imperitum puerum, vel cum *Gesnero* et *Reitzio* tironem, cogitare h. l. debemus *Hermotimum*. Vid. *Schaefer. Melett. p. 115*. Sic patet non solum probam, sed etiam exquisitae elegantiae esse hanc omnem *Luciani* orationem; quam si assecutus fuisset *Solanus*, nentiquam opinor eum res novas fuisse h. l. moliturum. *LEHM.*

Ead. l. 6. Φειδῖα) Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert *Lucianus*? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad *Hermotimum* repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit *Lucianus*, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. *Erasm.* tribuant. *GESN.*

Pag. 79. l. 7. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβήν) *Obsopoeus*, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. *Benedictus*, nisi

recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορῶν ἡμέρας. GROM.

Ibid. ὥς ἀκριβῶς) An ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς *Aelian.* V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν vid. eundem, et *Maittaire* de Dialectt. pag. 76. f. REITZ. Imo, mi *Reitzi*, diligentius, quam tu, inspexit locum *Guyetus*. Non enim, ut tu vis, ὥς ἀκριβῶς conjungi h. l. possunt, sed ὥς, ad Infinitivum ἐλίσσθαι pertinens, capiendum est pro ὥστε, qua vi praeditum singulis paene *Luciani* librorum paginis occurrit; ut mirer, qui *Guyeto*, nexum verborum recte perspicienti, in mentem tamen venire potuerit ὥς in ὥστε mutandum conjicere. Ceterum καὶ recte habent Edd. veteres pleraeque. Junge ἀκριβῶς et κατανοήσας, diligenter, et ita, ut unamquamque rem integram perpendas. Neque itaque lectione B. 2. et 3. καθ' ὅλον (vel, quod conjicias, καθ' ὁδόν) opus est, neque J. *Scageri* (Vol. XIII. p. 72.) conjectura: καὶ — κατανοῆσαι. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐκάστοις) W. ἐκάστης, quod forsitan melius. SOLAN. Exquisitior est Dativus. Diall. *Deor.* V, 5. ἐφ' ἐκάστη (τῇ κύλικι) δις φέλει με. Et Femininum h. l. habet, in quo offendas. Vox enim ὁδός, quae suppleatur, nimium videtur remota. LEHM.

Pag. 80. l. 1. Ἀτινά σοι αἰφ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

Ead. l. 2. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύεις. Ordo: καὶ θυσιάξῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις et παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. et P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδελξεται legitur. REITZ.

Ead. l. 3. Καὶ θυσιάξῃ) Καὶ θυσιάξῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocas sacrificum aliquem pretiosum etc. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάξῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificum aliquem pretiosum. MARCIL.

Ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a *Luciano* composita, subjiciam tibi aliud: quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, et hoc secutum sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, *Helmstadii* dicto anno habita. *GESN.* Locus hic graviter vexatus gravius etiam vexavit Criticos. In *Edd. vett. vulgo* ita habet: *Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι (καὶ alterum interponi velim) ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταθύεις (καταθύης B. 2. 3. et M.) ταυτὶ, καὶ θυσιάῃ τῷ (καὶ θυσίας ζητῶν 2954. 3011.) μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν (παρακαλῆς M. P. 2954. 3011.) ἄλλ' etc.* Quorum conspectum si quis sibi attente proponat, accurateque perpendat, primum patet idoneis testimoniis comprobari Coniunctivos ad ὥς μὴ relatos, καταθύης, θυσιάῃς (non θυσιάῃ, quam *Medii* formam activa vi sumendam recte damnat *J. Seagerus*) et παρακαλῆς. Deinde maxime fit probabile, τῷ esse in τῷ mutandum, quemadmodum *Jacobsius* et *Seagerus* jam conjecerunt. Atque sic, nisi fallor, simplicissima ratione, et quae proxime ad vulgatas lectiones accedat, refinxisse locum videbor. Nam *Marcilii* θεῶ, pro τῷ, audacius est commentum, *Belini* autem conjectura, καὶ ἐν θυσίᾳ ζητῶν, prorsus nihili aestimanda. Porro *Gesneri* emendatio, τὸ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, habet quidem, quo commendetur, citra tamen probabilitatis fines sitam arbitror. Denique, quos *Seagerus* vult, Infinitivi καταθύειν, θυσιάζειν, παρακαλεῖν, etsi linguae legibus nullo modo repugnent, externi tamen pretii minus manifesto habent, quam nostri Coniunctivi.

LEHM.

Ead. l. 4. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc *Luciani* jocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris *Mogolici*, religionem eadem ratione simiae divinatrici subjicientis, et Christianam veram illam esse, quam, serione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Iesuita, p. 94. qui se eam ex literis Indi-

cis *Antonii Figueredo* ex eadem societate anni 1611. hausisse ait. SOLAN. Quae in urnam conjici vult Lycinus, dicuntur *γραμματία* ita enim legendum ex Edit. Fl. non solum hic, sed et infra, *γραμματίων*. Quod vulgatur *γραμματεία*, ex ambigua vocis *γραμματία*, ut in Fl. editum est, pronuntiatione ortum et haec rursus scriptura *γραμματία* e falsa accentuatione prodiit; cf. De Merc. Cond. c. 36. ubi quod vulgo falso accentuatum reperitur *γραμματίων*, a nobis vero *γραμματίων* scriptum, in Cod. W. *γραμματείων* legitur. Sic et in Toxar. capp. 13. 14. et 16. eadem litterae amatoriae, (billets doux) quae De Merc. Cond. l. l. significantur, *γραμματία* vocantur in Edd. vett., sed e Mss. P. et L. in primo et tertio loco *Reitzius* magna cum inconstantia et imprudentia edidit *γραμματεία*, in medio vero *γραμματία*, neque recentt. dignati sunt sequi. Porro Diall. Merett. X, 2. et Rhet. Praec. c. 23. de eadem re vulgatum *γραμματίων*, non variantibus libris. Sed in Demonact. Vit. cap. 17. ubi *tabula inscripta ac publicata* indicatur, Codex quidem 3011. *γραμματείων* exhibet, reliqui vero libri omnes rectius edunt *γραμματίων*. Etenim vi sua propria ita differunt *γραμματείων* et *γραμματίων*, ut illud, *Suida* interprete, denotet τὸ συμβόλαιον, i. e. libellum judicalem, vel publicum quemcunque (vid. De Mort. Peregr. c. 16.) hoc vero τὸ μικρὸν γράμμα, scriptiunculam quamcunque; v. g. epistolam amatoriam, ut fere apud nostrum scriptorem (cf. Dorvill. ad Charit. p. 486.) vel schedulam literis nominibusve quibusdam inscriptam, ut h. l. Quid de loco Demosth. Encom. c. 23. sq. statuendum sit, suo tempore videbimus. Nam et ibi pro vulgato *γραμματείων* in Ed. Fl. legitur *γραμματίων*. Lxhm.

Ead. l. 6. Ἀμφιθαλῇ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὠφεισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete *Aristophan.* ad *Aves*, interpretantur *Scal.* ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt interpretes *Theocriti*, *Eustath.* ad *Homer.* BOURD. Commode citat *Belinus* locum *Tibull. Eleg. I, 3, 9. sqq.*

Delia non usquam: quae me quam mitteret urbe,

Dicitur ante omnes consuluisse deos.

Illa sacras pueri sortes ter sustulit: illi

Retulit e triviis omina certa puer.

Et recte idem monet sortes illas Romanis dictas fuisse *Praenestinas*. Vid. Cic. de *Divin.* II, 41. Lxhm.

Ead. l. 10. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) Ac te indigna. BRON.

Pag. 81. l. 5. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obso-
poeus, cui sub initium bono et digno incideris. Benedictus, in

quod bonum et dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed et mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut adnotavit idem. GRON.

Pag. 82. l. 1. Εἰ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. SOLAN.

Ead. l. 2. "Ὠνησάς γε) *Gratum mihi fecisti*. BROD. Recte *Brodaeus*; modo pro *gratum* scripsisset, *utile, commodum*. Contra *J. Seagerus*, qui *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73. οὐδὲν addi vult, longe aberravit a vero sensu. Quodsi enim sic mentem Lycini cepit: *nihil tibi profuisti*, turpiter confudit ὀνάσαι et ὀνασθαι. Quem errorem vitasset, opinor, si additum in textu fuisset Objectum με, quod tamen, cave, ne adjiciendum putes. "Ὠνησάς enim, vel Objecto non addito, formula est solennis, quae facile Objectum externum intelligi patiatur. Sic *Diall. Deor.* XXVI, 1. Apollo ad Mercurium: "Ὠνησάς, δειξάς τὰ γνωρίσματα, *bene meruisti*, (de me) *monstratis signis*. LEHM.

Ead. l. 9. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex conjectura supplevimus, quas et sensus postulat, et vox εἴη, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN. "Ἄρα scilicet in hac structura minime ferri potest. Sed ut omnino felicissime verba *Solanus* emendavit, ita tamen vellem εἴη statuisset illud ipsum esse, quod *Lucianus* scripserit, εἰ μὴ, neque vero εἴη tantummodo ansam dedisse, ut εἰ μὴ adderetur. Pro εἴη itaque confidenter edidi εἰ μὴ, praesertim quum verbum Substantivum h. l. magis sit supervacaneum, quam necessarium. Cf. similem locum *Char. c. 11. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἦν τοῦτο μόνον, ὅτι* etc. LEHM.

Ead. l. 10. "Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. *L. Bos* (bene monente cl. *Hemsterh.*) ad *Ep. 2. ad Corinth.* p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex *Aeschyl. 7. Theb. καπηλεύειν μάχην*, quod *Ennius* cauponari bellum dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, et auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis et Sophistis, qui sapientiam et disciplinas quaestui habebant, et falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristophan.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus,

quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλική τέχνη et καπηλικόν recte vertitur nummularia ap. *Aristot.* I. Polit. cap. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. sqq. videri potest. REITZ.

Ibid. Κερασάμενοι γε) *Aquam immiscentes.* BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, et falsa mensura vendant. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 244. SOLAN.

Pag. 83. l. 3. Ἄρα ταῦτά) Ἄρα ταῦτα Edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσμέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρόδηλον, ὡς ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, et de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum instar Ulyssis circumeundo, et oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius juxta et manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσμέραι, legendum ταῦτά π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, et sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον: scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, et discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. JENS. Secuti sumus L. et Cod. Fl. quem *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodlejana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut et in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

Ead. l. 4. Πολλὰ γάρ ἐστι etc.] Haec verba sic mutanda censuit *Schmiederus*: — — πολλὰ γάρ ἐστι. EPM. Πρόδηλον, ὡς ἑταῖρε. ATK. Ἡ οὐκ ἂν etc. At, si mutanda haec vere sint, nescio, quidni potius sic videantur: EPM. πολλὰ γάρ ἐστι. ATK. Πρόδηλον, ὡς ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν etc. Nam, si quid omnino recte sentio, compellatio, ὡς ἑταῖρε, nunc omnium minime in Hermotimum, valide ab amico adversario ad incitas redactum, cadere poterat. Verum, ut statim rem ipsam tangam, nihil prorsus in hac sermonis forma mutandum est. Ipse Lycinus sibi h. l. nomine Hermotimi respondet, persuasissimum habens, neque illum aliter respondere posse. Hermotimus autem, quum deinde ad eandem

quaestionem eodem modo respondeat, non poterat, credo, idem de eadem re bis declarare. Dissectus Lycini sermo mihi quidem idem depravatus videbitur. Neque *Jacobsii* sententiam omnino probo, qui voci πολλά praemitti vult ὅτι, ut arctius sit hujus enuntiationis cum πρόδηλον vinculum. Nam abruptae, vel potius, separatae enuntiationes: πολλά γάρ ἐστι, πρόδηλον, (int. τοῦτό ἐστιν,) ὡς ἐταίρος, magis mihi in hujus vividioris loci ingenium convenire videntur, quam arctissime connexae. LEHM.

Ead. l. 5. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκός ἐτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκός adscripserat εἰκῇ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissem *Hermotimum* XX annos perpetuos magistro *Stoico* operam dedisse, (c. 2. et 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyssis*, cui comparatur, militia et erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem vis. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Suut enim absque Codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava et corrupta pro sanis et tradunt et enarrant. SOLAN. *Εἰκός ἐτι*) *Εἰκοσὶν ἔτη* *Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. et 77. hujus *Dial.* Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, et mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, et *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* emendationem valde probo. REITZ. Scita quidem est versio *Gesneri*, sed necessitate expressa, ita scilicet comparata, quasi in textu legatur: ἢ οὐκ ἂν εἰκός ἦν παραμείναι σε αὐτῷ etc. Neque adeo haec nobis norma esse potest textus constituendi. Ergo quam egregiam *Solani* emendationem probarunt *Reitzius* et *Schmiederus*, eam nec haesitantes iidem recipere debebant. Quod equidem nunc tanto lubentius feci, quum etiam *Belinus* et *Wielandius* illam *Solani* lectionem in interpretationibus suis secuti sint. Sic illud κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, quod alias nescio an nimis vagum foret, certam accipit ac destinatam vim, salsamque simul vicennii

illius philosophici, ab Hermotimo jam consumti, notationem. LEHM.

Ead. l. 6. Περινοστών) Vid. *Demon.* p. 598, 2. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I, 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat *Jac. Elsner.* ad *Novi foederis* libros T. 2. pag. 6., quem ideo saepius ad partes voco, quia et is *Lacianum* plurimum ad partes vocat. REITZ.

Ead. l. 12. Ὡςτε) Scribo ὥςτε μηδὲν, ὃ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

Ead. l. 15. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausseris, ut ebrius oberrabis. GERN. Recte *Gesnerus* auctoris mentem et cepit et reddidit. Neque adeo justae sunt *Vorstii* et *Solanii* suspensiones. Unum forte καὶ, quod pro καὶ conjecit *Vorstius*, probabit, si quis strictae legi inhaereat. Verum in promptu sunt particulae ἀν etiam in Indicativis omissae exempla. Supra c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅσως, ὃ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφηρημένως. Prom. s. Cauc. c. 18. ὅπου γε, εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν. Ἄλλως autem περιέναι maxime convenit in ebrium, temere, huc illuc oberrantem, nec pedibus, nec oculis, nec consiliis rationibusque bene fixis. Vid. ad *Piscat.* c. 20. LEHM.

Ibid. Ἐν τῷ πνυθμένῳ) Ex *Hesiod.* BOURD.

Pag. 84. l. 5. Ὡςπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad *Paus.* BOURD.

Ibid. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paullo post *Daphnem* constituit, a qua *Themis* eandem facultatem adepta est, a *Themide* autem *Apollo* dono accepit: qua de re *Pausan.* in *Phocicis.* COGN.

Ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis *Cresphontis.* BRON.

Ead. l. 8. Τῷδε) N. L. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων etc.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσ. εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων etc. Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens. MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, judicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat *Lucianus* rem hanc ita

sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πῖθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐπὲρ ἦν, ἀνέδωκί σοι δαίγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἄρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτεῖς etc. *Dolium quidem et caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, et sub his lentesc, mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semina emere velis, et institor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere an cicer mundum, an lentesc maceratu faciles etc. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρὸςεἰ. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est et structura, et sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpret, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi finē ponitur. Demosthenes I. contra Philippum, Τάλαντα ἑννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73.*

Ἡ μὲν κελεύσω, κάπιθωῦξω γε πρὸς.

Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ὥφθη, οὐ παρέργον τῆς ξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τίνα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τίνα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα; cum haec verba seorsum sint considerata, et separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpret; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὥφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex*

seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti, (p. 530. E. adde p. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὥφθη. Quin et verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὥφθη: ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολείσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὥφθη, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. JENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ. Non dubius est iste Praepositionis usus, et h. l. paene necessario tale quid requirebatur, ubi praecesserant ὑπεράνω, μετὰ τοῦτο, εἰτα, ὑπὸ ταύταις, et rursus εἰτα. In qua autem maxime offendisse puto Marcilium, structurae verborum: εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν — ἀνέδωκέ σοι etc. insolentia, neque haec exemplis apud Nostrum quidem caret. Simillimum est Pro Merc. Cond. c. 9. δέδοικα μὴ — προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι, ubi vid. Adnot. Ergo gratus quidem fuit casus, sed nil nisi casus isque temerarius, quod Codex 2954. Marcilii (non Jensi, ut scribit Bclinus) conjecturam: καὶ ἄλλα ποικίλα. Πρὸς-εἰ δὴ σὺ etc. confirmare quodammodo visus est. Neque adeo Schmiederus hanc violentam textus mutationem arripere debebat. LEHM.

Ead. l. 13. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116. C. et Noster Catapl. c. 8. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Εὐτακείς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BRON.

Ead. l. 5. Ἀφ' ἐνός) Vid. supra Pro Merc. Cond. c. 11. ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Conviv. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος. — μετρίτε τὸν Κλεάνθην etc. SOLAN.

Ead. l. 6. Τοῦ πρώτου) Intellige γένματος. BRON.

Ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, et ita interpretati jam sunt viri docti. GERN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. Edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur et in caeteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ. B. 3. vero edidit μάθοις, et hinc nisi fallor, Seyb. Non dubito sequi, licet etiam μάθοι ἂν (int. τῆς ex antec.) quodammodo, quamquam aegre, defendi posse videatur. LEHM.

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini alii-que populi amant subjunctivum, adeo est frequens et usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem,

eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat *Jensii* Lectt. *Lucian.* a p. 27. ad 35. et quos frater G. O. *Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2, 36. ἤρω-
της, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum,
quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus
est. Conf. mox c. 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; et *Nostrum* infra
c. 81. f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρωμένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et
sexcenties alibi. REITZ.

Bad. l. 10. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic,
aut ἐνὸς ἢ δ. legendum esset; sed video et *Isocratem* sic ferme
locutum, p. m. 85, 1. ὅλλοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλ-
λοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν. et *Demosth.* 148, 1. ἐν
τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουσιν ἄν. SOLAN.

Bad. l. 11. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἐφησθα) Vel ita dedisse vi-
detur *Lucianus*, σὺ καὶ αὐτὸς ἐφησθα σὺ μικρὸν εἶναι κακόν· vel
ita, ὥς η. α. ε. οὐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὥφθη hac revo-
care, cum alia jam constructio intercesserit, videbatur du-
riusculum. GERN. Non dubitavi, cum *Solano* illud ὥς,
quod Edd. habebant, praeceunte Cpd. P. ejicere; nam sic
sensus fit planus: si enim ὥς retineas: illud sequens εἶναι in
ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret; ut nexum indaganti patebit.
Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habui-
mus etiam supra c. 2. REITZ. Retinuisse tamen ὥς depre-
henditur *Reitzius*. Sed *Schmiederus* recte omisit, Codicem
P. secutus. Pro εἶναι *Seagerus* Vol. XIII, pag. 73. mallet εἶη
ἄν, servata tum particula ὥς. Sed prior ratio hand dubie
praestat. LERN.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ) In hujus *Dialogi* initio. BROD.

Pag. 86. l. 4. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν
ἐξαντλοῦμεν, ἣ δὲ ἐπιδρόει· consule paroemiographos. In An-
glic. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. BOURN.

Ead. l. 5. Ὁ τῶν Δαναῖδων πίθος) *Erasmus* in proverbio,
Danaïdum dolium. BROD. Δαναῖδων) Apud alios scribitur
alio accentu, Δαναῖδων. In *Par.* erat vitiose Δαναῖδων du-
plici accentu. At nos scripturam Edd. J. *Ald.* B. 2. et S. etc.
expressimas, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem,
si ab recto Δαναῖδης formetur; quod tum communis generis
credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius
cum *Suida* Δαναῖδων scribendum existimo a nominativo Δα-
ναῖς, ut ἑλπίς, ἑλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim con-
stantem vett. Edd. lectionem expressisse mihi fraudi non
erit. REITZ. Graviter tamen propterea in *Reitzium* animad-
vertit *Censor* ejus in *Novv. Actt.* Erudd. a. 1745. pag. 257.

tam manifesta peccata affirmans vel tacite editori esse corrigenda. Correxerit itaque *Schmiederus*. Cf. *Timon*. c. 18. ibique *Hemsterh.* Tom. I. p. 410. LEHM.

Ead. l. 12. 'Αναστασιον) Confer supra c. 6. fin. Et infra Qu. Hist. Conscr. c. 7. SOLAN.

Ibid. 'Αποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2. ait *Solanus*. At cum ibi legatur ἀποξέων ἄν τὸν κηρὸν, nihil aliud credo, indicare voluit, quam ἀποξέω et ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

Pag. 87. l. 1. 'Αποθάνοιο) Ferri sic potest; sed *Lucianus*, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσνεγκάμενος. SOLAN. De hoc *Solani* iudicio satis certo equidem judicare non possum, quippe dubius, ubinam tandem offenderit, utrum in persona secunda, an in Media forma. Nam illa quidem ferri facile potest, non solum per se, de quo nemo dubitet, sed nunc quoque, ubi tertia persona τις praecessit. Nam non desunt exempla transeuntis orationis in universali sententia a voce τις ad secundam personam, ut supra c. 23. in Lycini verbis, et vice versa a secunda persona ad vocem τις cap. 4. ubi *Lycinus*: εἰ μὴδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε — εἰ καὶ μὴ — βαδίζοι τις etc. De Plurali vocem τις sequente egit *Abresch*. Dilucc. Thuo. p. 240. et exempla e *Xenophontis* scriptis collecta habet *Sturz*. Lex. *Xenoph.* Tom. IV. p. 298. §. 17. Non autem ferri potest Media haec Optativi forma, quum verbi θνήσκειν et ἀποθνήσκειν Optativus Aoristi semper sonet ἀποθάνοιμι, nunquam, quod sciam, ἀποθανόλην. Hanc igitur ob causam corrigenda sane erat vox vulgata, minime vero sic, ut conjecit *Solanus*, quamquam haec ratio simplex et facilis esse videatur. Nam articulus ὁ hoc quidem loco longe alienissimus est. Corrigendum potius ἀποθάνοις, in quo haud scio, an veram *Luciani* manum agnoveris. LEHM.

Ead. l. 6. 'Εν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

Ibid. 'Ο μὲν βλος βραχὺς) Virgil. X. Aen.

— breve et irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. COGN.

Pag. 88. l. 1. Ολοθ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. *Abresch*. legit δράσον, in animadv. ad *Aeschyl.* T. I. p. 510. ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ ὀλοθα, ut in *Tox.* c. 62. ἀλλ' ὀλοθα ὃ δράσομεν. Et ex *Eurip.* *Iph. Taur.* 1203. ὀλοθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in *Luciano* minus apta. REITZ. Reclamat locus *Diall. Mortt.* XIII, 6. ubi vide, quae adnotata sunt. Tom. II. p. 574. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL.
Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρη̃ etc.) Hermotimus denique vix quid-
 quam amplius dicere habens, quo Lucianum male de expe-
 riundis sectis omnibus disserentem coarguat, pueriliter ait,
 eum id præ invidia facere, videntem, quantos jam in disci-
 plinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu,*
respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter
tuum confice, et, quod videatur, agito. 'Ἄλλ' οὐκ ἔās, subjicit
 Hermotimus, *σὺ βίαιος ὦν ἀσφῆσθαί τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάν-*
των, At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum
per omnia iverim. Lucianus: *Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρη̃, ὥς οὐκ*
ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima
 non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe*
scias oportet. Quidni bene *Benedictus* verterit, non video.
 Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam*
arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: *Atqui*
probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam
aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis conve-
 nienter Graeca haec efferri possint, *la gy moet weten, dat ik*
noit anders sou seggen. Sic c. 75. *Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν etc.*
Non ultro id dicerent. c. 77. *Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὀρθῶς εἴποις,*
Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non
 bene *Benedictus* haec tractavit (*ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμ-*
μαχήσας, ἀφέλγεται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον) vertens, *Nisi dum*
altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a vio-
lencia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens,
ex vi te, qui jam raperis, duceris, eripiat, vindicet. JENS.

Ibid. 'Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, *ut ne quid*
interim dicam aliud. *Benedictus, me nunquam aliud dicturum.*
 Immo, ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alic-*
enum. GRON.

Ead. l. 8. 'Αναίτιον — αἰτιάσθαι) Homer. Il. N. BRON.
Homer. Il. Δ, 653. SOLAN.

Ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτόν — ἀγόμενον) An sic scriben-
 dum et distinguendum? *δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιάσθαι, αὐτὸς ἔστ'*
ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae
 certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet,
 obnoxius eris. GUYET.

Ead. l. 9. Αὐτόν) Salebrosus hic locus; nec, quid de-
 cernam, in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scribe-
 ret *Lucianus*, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut
 enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτόν nemo, credo, sen-
 sum eliciet commodum. Aliter autem a *Luciano* scriptum
 fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex

litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. *Ἀλτῖᾶσθαι αὐτῶς* corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo obaerves, αὐτὸν jungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post *Ἀλτῖᾶσθαι* incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, Me illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN. Haec quidem rectissime habent. Quod autem idem Gesnerus in versione ita interpretatur: *donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet*, mentem Luciani pervertit manifeste. Nam ratio illa non Hermetimo, sed ipsi Luciano, dici debet succenturiata. Unde Wielandius pro σοι legi voluit μοι, sensum quidem rectum, iudicium vero minus subactum, secutus. Neque enim ullo modo verba vulgata mutanda sunt. Imo vero σοι unice tenendum, modo ne cum συμμάχους conjungas, sed cum sequentibus ἀφέλῃται τῆς βίας. Dativum autem cape pro Genitivo, ita, ut cogites τῆς βίας σου, et omnem jam sententiam sic redde: *donec alia ratio, mecum faciens, a tua vi me liberet*. Eadem prope ratione dictum πᾶσαν ἀποκλείει μοι (non μου, sicut in C.) τὴν θάλατταν. Quod autem pro αὐτὸν Wielandius scribendum censet αὐτόν, non perspexit vim vocis αὐτόν, quam Gesnerus bene reddidit: qui ipse — auferatur. Tantum abest, hoc vult Lycinus, ut vim tibi inferam, ut ipse contra a te vim patiar, a qua per aliam rationem jam necesse est me liberem. LEHM.

Ead. l. 14. Αὐτῶ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

Pag. 89. l. 6. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

Ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. *Fac tue Benedictus et inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt et cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem et tardantem etc.* GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt et cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, et ounctantem, saepe considerantem. Vult enim, non temerariam et inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. VITRING.

Ead. l. 9. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Arcopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Ead. l. 14. 'Επὶ πάντων ἔλθειν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo et liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, *Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδένοῦ ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἔλθειν, καὶ ἑαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν (κρίναι), καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, et accurate singula perspiciat, perspectaque judicet, judicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra et infra in hoc libello utitur formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere; perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἔλθειν· in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes iuerimus, experimentum capientes. Cap. 68. δεῖσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἀριστον εἶσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείους αὐτῶν ἔλθειν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιζόμεθα· c. 42. δεῖσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἔλθοντα ἰδεῖν· c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθης. JENS. Πάντα) Emendationem Jensii secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. et L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἔλθειν. SOLAN. Sed quoniam ibi sine ἔλθειν, nihil huc facit illud ἐπὶ πάντων. Legendum aut ἐπὶ πάντας, aut, ab Codicum assensum, potius ἐπὶ πάντα, i. e. τὰ λεγόμενα. LEHM.*

Ead. l. 15. 'Ακριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

Pag. 90. l. 1. Γὰρ) Ita, uti conjeceram, M. P. et L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

Ead. l. 4. "Ετι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET. Imo haec observatio παρέλκει. LEHM.

Ead. l. 6. Οἱ ἀλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

Ead. l. 13. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι) Hoc Obsopoeus verterat, proinde ego te rursum extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ. Medium est πειρῶ· de Activo ne cogitari quidem potest, nisi ab eo, qui discrimen inter πειρᾶν et πειράσθαι,

quod diligenter observavit scriptor noster, plane ignoret. Cf. *πειρῶ ἀληθεύειν* supra c. 36. LEHM.

Ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, *Obsopoeus* reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius *Benedict.* *juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristophan.* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip.* adstruentem. REITZ.

Pag. 91. l. 12. Ὁ δὲ πέντε) M. et Fl. Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 93. l. 10. Ἰδιώτην τινὰ βλοῦ) *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem, *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla adfert, ubi *ιδιώτης* exponatur per ἄμουςος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut *στρατιώτης βλος, τέχνη βάνουσος* etc. Confer infra cap. 81. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ φιλοσοφεῖν ATK.) Expunge ATK. quod quidem post verba haec εἴτε καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε καὶ μὴ. ATK. BROD. Delenda nota personae ATK. MARC.

Ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) *Obsopoeus*, illud quidem accidit, quod dicis, *philosophari promptum non esse.* At *Benedictus*, illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum *philosophiae incumbere*, et hujus nasuta commutatione vocum, et utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari. Nam ξυμβαίνειν hio ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, Illud quidem accidit, quod dicis, *philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significari volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetiis, atque ita etiam h. l. Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis. VITRING. Haec verba perperam in vulg. et M. Luciano tribuuntur: quod et *Marcil.* viderat, et Ed. J. confirmat. SOLAN.

Ibid. Ὡν φῆς ἀδύνατον) Ἀν ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 94. l. 2. Τπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βλοῦ καὶ χρόνον φθέγγασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone* *Tollius*, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est. GESN.

Ead. 1. 3. *Τελευτών*) Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. A.* 1. *H. Par. S.* quas consului, *τελευτών* adverbii more, non *τελευτών*, ut *Bud.* in *Comment. REITZ.* Sed *B.* 3. recte edidit *τελευτών*, et jure suo *Bipp.*, *Seyb.* et *Schm.* a *Reitziana* scriptura recesserunt. Vid. Varr. *Lectt.* ad c. 46. et ad *De Merc. Cond.* c. 42. *LEHM.*

Ead. 1. 5. *Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς*) Excidit nota personae, *Εἴτε καὶ μή. ATK.* *σὺ δὲ πῶς. MARCIL.* *W. P.* et *Ed. J.* agnoscunt *Luciani* personam, quae in reliquis non notatur. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. *Ὁ, τι εὔρ.*) *Lege ὅτι. GUYET.* Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edicerassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *REITZ.* In *Basileensi* saltem tertia ὅ τι legitur, intervallo quidem parvo relicto inter ὅ et τι, sed commate tamen solito omisso. Sed vel sine ulla libri ullius auctoritate rescribendum erat ὅτι, sensu ita flagitante. *Τάληθές* enim Subjectum est in *εὔρηται*, neque vero omnino, quodcumque ab antiquioribus philosophis forte inventum videatur. *LEHM.*

Ibid. *Τι εὔρηται*) *Τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι, καὶ τοι πόσα ἄλλα etc.* Excideret nomina personarum, videlicet: *τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM.* *Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ATK.* *Καὶ τοι πόσα ἄλλα. MARCIL.* Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, cum *Cod. M.* viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet *Cod. M.* solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario et proximum *ATK.* ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi *Codex* ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. *REITZ.*

Ead. 1. 9. *EPM.* *Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι. ATK.) Ἐγώ.* agnoscit *M.* quem suis punctis, pro more designat. Sed *ATK.* idem *Cod.* non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *SOLAN.*

Pag. 95. 1. 13. *Καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὄρα]* Haec verba facile falso capi possunt ab eo, qui *πρὸς τοῦτο* cum *ὄρα* conjungat, et reddat *ad hoc*, i. e. *insuper, praeterea.* Quod quidem accidere non potest ei, qui sciat teneatque, vim istam exprimi formula *πρὸς τοῦτο*, vel *τούτοις.* Verum etiam callidiori, si minus sit attentus, idem accidere potest, quum vulgo in Edd. post *τοῦτο* nulla prorsus distinctio reperiatur,

qua indicetur πρὸς τοῦτο non ad ὄρα, sed ad verba ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, referendum esse, vertendumque: *ad hoc* (negotium). Itaque commate ego suo loco posito errori isti occurrī, versionemque Latinam: *Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore*, ad hanc rationem castigavi. LEXM.

Ead. l. 16. (Ἐν τούτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

Ead. l. 19. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ jam nimis frequenter est repetitum: nam qui paullo supra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέλην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *et*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* etc. dum Graeci καὶ et τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ. Mireris has Reitzii rationes. Verum praetermisit etiam idem unum καὶ, non solum numerando, sed etiam edendo; illud scilicet, quod post σοι in omnibus Edd. vett. insertum reperitur; quodque fateor facilius abesse potuisse, quam cetera viginti. Unde prope abest, ut suspicio mihi oriaturs, non illud καὶ, quod ante ὑπάρχειν, sed hoc, quod ante κατὰ positum est, in Cod. Witt. omissum esse. Reitzium nimis securi secuti sunt recentt. Editores. LEXM.

Pag. 96. l. 3. (Ἡεῖς) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro *venio*, i. e. quasi ἄγω με, *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν et προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1. ὥστε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2. p. 6. f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοντα δὲ κόμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένο ὑδρονομένην. REITZ.

Ead. l. 5. Τῆς ζινὸς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *na- ribus trahere*. BRON. Cf. Diall. Deor. VI, 3. Alia, eaque haud pauca, loca Index suppeditabit. LEXM.

Ibid. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25. A. B. et Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura et Philostr. pag. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἶνον προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἱσθητά, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. SOLAN. Junt. non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed et supra Reviv. c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. consensum sequimur, REITZ.

Ead. 1. 6. *Τῷ ἐπιτραπέζῳ*) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαναστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχληγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπεσθαι, οὗτως φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πιφυκός. Caetera usque ad pag. 317. crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOUAD.

Ibid. *Ἐπιτραπέζῳ ὕδατι*) *Aquae super mensam injectae vel effusae.* BROD.

Ead. 1. 8. *Καλάμῳ τινὶ*) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, *Luc.* VII, 24. ubi *Elsner.* et hoc *Luciani* adducit. REITZ.

Pag. 97. 1. 14. *Τὸ δὲ πολὺ*] Sic haec conjuncta leguntur in B. 1. et 3. In aliis, et in *Reiziana* quoque, et recentt. commate post δὲ posito separata: τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρῳ. Unde error natus, τὸ δὲ absolute positum esse, et πολὺ referendum ad Comparativum. Quapropter jam *Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73., quum illud τὸ δὲ concoquere non posset, medicinam loco, non suo stomacho, quaesivit, eoque tandem devenit, ut legere cuperet, τὸ δ' ἐναντίον, πολὺ etc. Tantum turbarum prava interpunctio excitare potuit! Conjunge, quaeso, τὸ πολὺ, et redde: *maxima ex parte*: et omnia, spero, sana erunt. LEHM.

Pag. 98. 1. 1. *Γάρ τι λυκ.*) An γάρ τοι; GUYET. Inter γάρ et λυπηρόν inserebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN. Immerito ejectum τι a *Solano*, *Reitzio*, et recentt. Editt., negligenter omissum in Cod. M., perperam tentatum a *Guyeto*, qui γάρ τοι legi, et a *Seagero* in *Class. Journ.* 1. 1. qui admodum insulse corrigi vult: πάνν γάρ τι λυπηρόν τε καὶ etc. Ignorarunt nempe hi omnes, vel neglexerunt vim formulae πάνν τι, quae sic significat *quovis modo*, ut πᾶς τις, *quilibet* est. Hanc vere Atticam phrasin, si quis ignoret, discet e *Sturz.* *Lex. Xenoph.* Tom. III. p. 406. Elegantia itaque non privasse, sed ornasse videbor *Lucianum*, quum restituerō illud τι, in quo omnes Edd. vet. consentiunt. LEHM.

Ead. 1. 7. *Ἐπιγνώμων*) Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* SOLAN.

Pag. 99. 1. 1. *Πείθειν ἡμᾶς βιάξ.*) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

Ibid. *Τοῖς*) Ex P. et L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Ὅπως*) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At *Obsopoei* versio exprimebat illud tamen. REITZ.

Ibid. *Εἰ τις οἶοιτο* etc.] Hac ipsa argumentatione ab eo, quod altaria sunt, ad id, quod dii sint, utitur Timo-

cles Stoicus in optima forma in Jov. Trag. c. 51. ad quem locum Scholiastes observat, *Themistio* teste, Chrysippum primum formulam istam usurpasse. LEM.

Ead. l. 8. *Ειργάζω*) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, *Οὐ μὲ ἐργάζω, ὦ Ἀνκίρε, ἄνθρωπός μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας*. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23. *ἐργάζοντο*. Corrigere tandem hic *ἐργάζοντο*, illic *ἐργάζω*. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6. ubi *ἐργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. JENS. Jensi emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. et L. SOLAN.

Ibid. *Ἄνθρωπός μοι τὸν θησαυρὸν*) Erasmus in prov. *Thesaurus carbonem erant*. BROD. Infra rursus Zeux. c. 2. f. SOLAN. Hoc proverbium respiciens Timon in Timon. c. 41. invento magno thesauro exclamat: *πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστιν; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρωπος εὖρω ἀνεγρόμενος*. Cf. Philop. c. 32. et Adnot. ad Zeux. c. 2. LEM.

Ead. l. 13. *Περὶ ὄνου σκιάς*) Erasmus in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii hujus historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidium caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse agebat: ille vero et id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191. et Plat. Phaedr. ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum exstitisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

Pag. 100. l. 4. *Εἰς Ἰνδ. τελ.*) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum* pervenit. *Εἰς Ἰνδούς τελεῖν*, pro *τελεῖν τὴν ὁδόν*. GUYET.

Ead. l. 8. *Ἐκθορεῖν*) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. Vid. Prom. in Verbb. c. 4. et Ver. Hist. c. 35. nisi quod in iis locis *ἀναθορεῖν*, non *ἐκθορεῖν* legitur. SOLAN.

Ead. l. 11. *Κεῖν μακαρίαν*) Sic pag. 934. ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινόμενη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα

τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέλαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURN. Vid. Gall. c. 5. extr. LEHM.

Pag. 101. l. 3. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Ead. l. 11. Παρατέμψει) Conf. infra Bis Accus. c. 1. Navig. c. 1. Epp. Saturnn. c. 17. et Diall. Merett. c. 1. SOLAN.

Ibid. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

Ead. l. 12. Ἰπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) *Virgil.* VI. Aen. facit Centauros et Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros et Chimaeram fuisse negat *Lucret.* L. IV. et V. COGN. In animo habuit auctor locum *Platonis* in *Phaedr.* p. 1211. B., ut observavit *Hemsterhusius* ad *Prometh.* in Verbb. c. 5. Tom. I. p. 225. LEHM.

Pag. 102. l. 4. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἰκλίνην ego, nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. Vid. *Meurs.* AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, *Phidiae* opus. Erat et aliud *Alcamenis*, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN. Magis placuerit οὐσα. Nihilo tamen mutavi laxiorem structuram, in qua saltem aliquod est vinculum, quod Infinitivum εἶναι cum ἀκούσας nectat. Indulgere autem sibi nonnihil *Lucianum* nostrum, maxime in dialogis, nullum ejus familiarium fugit. LEHM.

Ead. l. 16. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX. Misc. 16. ait: εἰ ἀληθής, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae Edd. jam recte habebant. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Καθ' ἅπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον] In his etsi αὐτῶν non habet per se, in quo offendas, suspectum tamen magnopere est eo, quod non solum in Fl., sed etiam in Codd. 2954. et 3011. deest. Recte abesse judicat *Belinus*. *Schmiederus* cautius retinuit uncis inclusum: et hunc nos sequendum duximus. Sed *J. Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73. magnam his verbis vim inferri vult, quum sic ea legi jubet: καθ' ἅπερ τὰ πρόβατα τοῖς (ἡγούσι) τοῦ αὐτῶν ἡγούμενον. Quae quamquam non diffiteor *Lucianum* scribere potuisse, scripsisse tamen non credo. Offendit *Seagerum* haud dubie phraseos ἀκολουθεῖν πρὸς τινα insolentia. Quam si ferre nolis, hanc commendo haud ignotam, nec molestam, viam, ut e verbo ἀκολουθεῖν notionem τοῦ ἰέναι deducas, et jam formulam loquendi statuas hanc, ἰέναι πρὸς τὸν ἡγούμενον. Πρὸς autem cum Accusativo junctum

convenientiam quoque, vel accommodationem ad, vel secundum aliquid denotare, non est, quod moneam. LEMM.

Ead. l. 7. Πότε τριτάτος) Geryon. Vid. Apollod. II. pag. 51. B. SOLAN. Verba ὥς γένοιτο corrigenda putavit Belinus ὥς ἐγένετο. laborare enim ea duplici soloecismo, primum, quod sequerentur Indicativi ἡφλει, ἡσθις etc. deinde, quod ὥς cum Optativo sine ἄν significaturum esset: ὥς que. At neutra ratio quidquam valet. Prior quidem si quid valeret, ad eandem normam non solum locus cap. 71. ὥςπερ εἴ τις δακρυοί, καὶ αὐτιῶτο τὴν τύχην, οὐ μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ οὐ μὴ — ἀναδύσεται, ἢ οὐ μὴ — τρεῖς. sed innumera quoque alia corrigenda forent. Altera autem ut per se falsa, ita etiam in Belino quidem nostro mira. Nam ὥς cum Optativo non uno modo usurpatum occurrit: hunc ipsum modum agnosces in Diall. Deor. VII, 4. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' — κατὰ, et saepius. Mirum autem profecto, quem Belinum sexcenties jam vidimus ἄν reponi, vel sine ulla Codd. auctoritate, jussisse, ubi ὥς Optativo junctum finem significaret, eundem nunc praeceptum dare, illi consilio temerario plane contrarium. Sapere itaque coepit, sed alieno loco. LEMM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὥςπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέροις ταῖς χερσὶ] Ridiculam, quam habet, sententiam hanc tolli vult Belinus, sublata particula negandi οὐχ. Ridiculus sic ipse factus, quum non videret, verba ἐν ἀμφοτέροις ταῖς χερσὶ nonnisi ad ἡμεῖς referenda, omnino autem orationem ellipticam esse, quae sane rationis ope haud difficile ita expleri possit, ut sex manuum imaginem ex antecedente descriptione, recentissimae illa memoriae, repetas. LEMM.

Ead. l. 14. Πέλτην, ἣ γέρδον, ἣ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit parvam Persicam. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

Pag. 104. l. 3. Εὐθὺ σκονεῖν) Wessol. ad Diod. Sic. II. c. 12. n. 31. legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alteram. Multa tamen adnotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ et εὐθύς, de qua Ammonius, non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; et, quae collegi, jam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Ms. Reg. 2954. teste Belino. BRP. Unde Schmiederus εὐθύς recepit. Idque tanto probabilius, quum per hunc dialogum semper, et paullo ante minimo intervallo bis, εὐθύς, non εὐθὺ, dictum sit. Nihilominus du-

bitabam h. l. εὐθὺς scribere, quum εὐθὺς haud raro, etiam apud nostrum scriptorem, pro εὐθὺς dictum occurrat. Exemplum, quae hic Reitzio non placuit asserere, idem ille ad Amorr. c. 42. complura collegit. Cf. etiam Diall. Mortt. XII, 2. extr. ibique notulam in Varr. Lectt. Tom. II. p. 182. sq. LEM.

Ead. l. 10. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες αἱ πη γένοισο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ὂν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, nisi falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, his quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δύντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscujusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθείης λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: et postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

Ibid. Εἰ πῃ) Fors. εἴπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. et Fl. εἴ τι. SOLAN.

Ibid. Ἀκόλουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ et αὐτὸ αὐτῶ ὅμοιον. Mutarunt Par. S. et Amst. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

Ead. l. 11. Καὶ ψεύδος) Καὶ cum Graevio hic vertit quamvis, Elsnerus ad Evang. Joan. XVII, 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω· quod eod. modo reddit, etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco, adducitque Thucyd. VI, 16. Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν συγγενείας τι σὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. quamvis nulla (cognatio) intercedat. Sed cum Gesnerus paullo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. REITZ.

Ibid. Λέγου) Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγα. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τεσσαρεσκαίδεκα*] Formam hanc in Edd. vett. editam et Codd. Parisiensium auctoritate confirmatam nullo jure *Reitzius* et recentt. Editt. in *τεσσαρακαίδεκα* mutatam dederunt. Certum quidem est et manifestum; requiri h. l. genus Neutrum. Verum non minus certum est, formam compositam *τεσσαρεσκαίδεκα* non solum de omnibus generibus dictam, sed etiam omnino ut indeclinabilem in priorē parte vocem per omnes casus occurrere. Quod quidem luculentē patet ex iis exemplis, quae maximam partem studiose congesta *Stallbaumii* liberalis amicitia mecum communicavit. Cum Substantivo Neutrius generis occurrit, e. g. *ἔτα τεσσαρεσκαίδεκα* *Herodot.* I, 86. *ἔθνη τεσσαρεσκαίδεκα* *Strab.* VII. p. 823. Ed. Casaub. III. *ἔτη τεσσ.* *Herodian.* V, 3, 7. et *Appian.* Syr. 48, extr. *μέρη* *Plutarch.* Apophth. p. 146. Ed. Bas. Non per casus flexum deprehendas e. g. *ἑτῶν τεσσαρεσκαίδεκα* *Polyb.* XV. pag. 580. et *Herodian.* VII, 1. in *ἑθῶν τεσσαρεσκα.* *Strab.* IV. p. 189. *ἀνδράσι τεσσαρεσκα.* *Athenaei* L. XIII. cap. 89. *ἔτεσι τεσσαρεσκα.* *Herodian.* VI, 9, 5. et 15. *δήμους τεσσαρεσκα.* *Strab.* IX. p. 434. *τοὺς ἑλευθέρους τεσσαρεσκα.* *Xenoph.* Memort. II, 7, 2. Weisk. Contra *τετταρακαίδεκα* cum Foeminino *ἡμέρας* ap. *Diog. Laërt.* X, 15. Quin etiam ordinalis numeri formae promiscue in usu erant, nunc *τετταρακαίδεκατος* *Diog. Laërt.* X, 40. nunc *τεσσαρεσκαίδεκατος* *Herodian.* VI, 1, 15. et VI, 2, 2. LEHM.

Ead. l. 14. *Ὅσον*) Ex Ed. J. est. Reliquae ὅτε, et ipsi Codd. M. et P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. *Ὅποι* restitutum cupit *Belinus.* BIR. Satis quidem importune. LEHM.

Pag. 105. l. 3. *Σημεία τινα*) Sic enim ea definit *Euclides*: *Σημεῖον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐθέν· γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλάτης* quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod jure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cujus in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota jam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma et inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae et praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret, *Luciani* certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam im-

perite Pythagoreorum symbolicam figuram in Pro Laps. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Hipp. cap. 3. SOLAN. Imperitiae quidem et ignorantiae rerum geometricarum, quam et *Wielandius* ad h. l. *Luciano* satis confidenter exprobrat, equidem ingenue fateor testimonium in hoc auctoris iudicio me non invenire posse. Callide enim noverat Euclideas definitiones, quibus universa geometria tanquam fundamento suo, tum a veteribus fere Mathematicis, inaedificari solebat, tum etiam a plerisque hodiernorum solet. Neque est, quod credamus altiora eum hujus disciplinae decreta ignorasse, quum id ipsum h. l. ab eo vituperetur, quod a falsis principiis vulgo geometrici profecti saepe his falsis falsa alia adnectant, ita tamen, ut recte alterum ex altero, et vero necessario, consequi videatur. Quid, quod non multum abest, quin mihi persuadeam, *Lucianum* nostrum, etsi raro Mathematices mentionem injiciat, peritiorem certe ejus fuisse, quam, qui eum tam graviter notarunt, *Solanum Wielandiumque*. Recte enim ille vidit, quod hi non viderunt, licet moniti, punctum e. g. non definiri posse lineae partem, cui ipsi nulla sit pars (*ἀμερής*), vel quae dividi non possit; quoniam sic punctum e finibus geometriae, in qua de rebus mensurabilibus, ergo de sensibilibus, agitur, prorsus relegatur in regionem, quae omnem sensuum aciem excedit. *Putre* itaque sane dici poterat geometriae fundamentum (*σαστόν θεμέλιον*) et quae hinc concluduntur, aut falsa sunt, aut, si vera sunt per se, illinc certe non recte consequuntur. Sic fere etiam *Belinus* de hac auctoris sententia judicat. Quod autem nec *Euclidis* auctoritatem noster ita reveretur, ut ei totus assentiatur, id non intelligo, quomodo mirum habere possit eum, qui hunc scriptorem norit nulli qualicunque formulae, sed solius sanae rationis effatis, addictum. Miror contra, in hac ipsa certissima, quam *Solanus* vocat, disciplina hos *Euclidis*, quem ceteroquin maximi semper feci, errores per tot secula a praestantissimis quoque Mathematicis accipi, teneri et tradi potuisse. Haec de h. l. dicta sufficiant. Quem superiorem locum Pro Laps. 5. *Solanus* in memoriam revocat, unde *Luciani* imperitia geometriae demonstretur, neque illinc probatur mihi quidem id, quod vult *Solanus*. Pentagonum enim illud Pythagoreum breviter quidem ibi ab auctore describitur, vel potius adnuitur tantum, ut ad eum lectorem, cui plura dici non opus esset, sed tamen non falso, nec obscure, id factum largiatur, si quis non plane ejus rei sit rudis. De *Hippias* autem loco c. 3 ubi iniquitatis in sum-

mos Mathematicōs nomine auctorem accusant iidem *Solanus* et *Wielandius*, suo tempore agetur. Nunc saltem imperitiam rerum Mathematicarum, atque adeo stupidissimam, i. e. pessimi et maxime contemnendi generis, insolentiam, quae ab insania non longe distat, ab hoc politissimi ingenii iudiciiue elegantissimi scriptore vel maxime alienam fuisse ostendere volebam. LEHM.

Ibid. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. JENS. Ita et *Wielandio* visum. Sed injuria. Nam si desint. h. l. τὰ τοιαῦτα, defore simul patet Objectum enuntiationis. Quaeri enim nunc poterit, vel necessario etiam oportebit, quaeenam, vel qualia, putribus istis fundamentis superstruat geometria? Respondet ipse *Lucianus*, τὰ τοιαῦτα, i. e. ἀλλόκοτα, οὐδὲ στῆναι δυνάμενα. LEHM.

Ead. l. 10. Καταγνώναι] *Damnaverint* vertit *Gesnerus*. At loci indoles ostendit, nihil aliud h. l. esse καταγινώσκειν, quam quod supra c. 80. *Charon.* c. 21. et saepius, i. e. recte, penitus, cognoscere. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐξομολογήσασθαι) *Jens.* in ferculo liter. p. 9. et 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. pag. 71. 76. *Coriolan.* 215. et p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert *Jac. Elsn.* ad *Evang. Matth.* III, 6. ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

Ead. l. 14. Πράγματα παίδων ἔχοντες) *Puerilibus* quibusdam nugis vacare. BROD.

Pag. 106. l. 1. Παραμυθίαν) Confer supra *Diall. Mortt.* XV. §. 3. *SOLAN.* Illa *Solani* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν· quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis et collatione hujus *Luciani* loci id sustulerat *Solanus*. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia Edit. *Junt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat *Hemsterh.* Etsi forsā, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

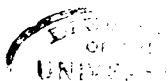
Ead. l. 12. Ἡ ἰδόντες) *Angl.* εἰδότες. *BOURD.* Εἰδότες *A. P.* et *L.* Melius, quam quod in cett. et ipso *M.* ἰδόντες. *SOLAN.*

Pag. 107. l. 2. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inven-
niuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina super-
sunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Pe-
loponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2.
Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim
praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon*
Lib. 2. Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae et rhe-
toras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat me-
minisse, nec exprobrare, et eo anno Atheniensium respublica
instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud *Mont-
faucon* in Biblioth. Coslej. p. 490. in Excerptis inscriptis Συν-
αγωγή λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Δουκιανού, ad h. l. haec le-
gas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραοιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πε-
λοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμε-
νοι τριακοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες τῶν πολιτῶν
μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν
τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα
μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut
cum superiore Scholio conferri, et videri queat, idem esse,
sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. et Com-
mentatores ad *Aristoph.* Plut. v. 1147. REITZ.

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia,
et Καταπλ. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 6. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις
ἀκούω θαυμασίας τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότα-
τον. Latinus interpres: *Etenim promissiones admirandas au-
dio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potentur.*
Ἦνικα hic quam frigeat, nemo non videt. *Luciani* manus
est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri
sint. Superius in Somnio c. 9. ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος
γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic
alibi apud Nostrium ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Ni-
hil tritius. GRAEV.

Ead. l. 7. Ἦνικα) *Demosih.* 210. C. θαυμάσια ἥλικα. No-
ster ipse c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἥλικα εἴρηκας. Sed nihil tamen
hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut senten-
tiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in mo-
dum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὖ — quod
minus elegans foret. SOLAN. Scripsit *Lucianus*, ut *Graevius*
optime vult, ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν etc. Cf. *Prom. s. Cauc.*
c. 15. οὐδ' ἂν συνλέμεν (οἱ θεοὶ) ἥλικα εὐδαιμονοῦμεν etc. *Solani*
argutias non puto curandas. LEMM.

Ead. l. 9. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BRON. Vid. idem supra Halcyon. sub init. SOLAN.

Ead. l. 10. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) Melius, quam in Anglie. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. BOURD.

Ead. l. 11. Τῷ ἡδονῇ) M. Fl. S. Amst. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in J. excidit litera ε, vel υ. SOLAN. Male Solanus Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μὴθ' φ' ἡδονῇ. unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Juntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ. Non uno modo erravit Reitzius, dum Solani errores notat. Primum litera A., qua usus est Solanus in Editionum, quae ὑφ' haberent, recensu, non Aldinam designat primam, quam ille aut per A. 1. aut etiam per Ald. significare solebat, sed Amstelodamensem (vid. Tom. I. Praef. p. CXLVIII.) aut etiam Anglicanum Codicem. Ego, ne hic codex cum illa Editione commutari posset, a principio hanc institui ac tenui rationem, ut, si Amstelodamensis Editio significanda esset, Amst. scriberetur, sin Codex Anglicanus Angl. aut A. Alterum, in quo peccavit Reitzius illud est, quod mancā vocem φ' in Edd. J. et A. 1. 2. utrum pro ἐφ', an pro ὑφ' habeas, incertum esse dicit, quum ob praecedentem adspiratam θ in μὴθ' necessario pro ὑφ' habenda sit. Jam quum semel scriptum esset ὑφ', ut scribendum erat, magna cum negligentia Reitzius tamen μὴτ' ὑφ' edidit, male memor ad huc lectionis μὴτ' ἐφ'. Neque diligentiores erant Bip. et Seyb. qui ea in re vestigia illius premerent. Belinus, vitio animadverso, μὴτε ὑφ' scribi jussit, et sic adeo Schmiederus vere scripsit. At unice rectam lectionem jam nemo non agnovit ex Edd. tribus vett. modo laudatis. LEHM.

Ead. l. 12. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia major, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2. Od. XX. — Invidiaeque major urbes relinquam. Sed et potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ. Nimum hic quaerit Reitzius. Passiones animi variae recensentur a Lycino, quas a sapiente suo alienas esse vult, dolor, voluptas, ira, invidia, divitiarum amor; atque adeo φθόνου κρείττων nihil est, nisi invidere ne-

scius, ut cap. 12. θυμοῦ κρείττων, *ira superior*, et De Merc. Cond. c. 19. extr. κρείττων χρημάτων, *quem non regit habendi cupido*. Unice itaque active capienda est h. l. *invidia*, non simul passive. LEHM.

Pag. 108. l. 2. Κἂν πάντα πλείω ἔῃ) Vorst. legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτῆσθαι τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Ms. Reg. 3011. legas, κἂν τὰ πλείω ἔῃ. BIR. Neque hac haud dubie mutila lectione opus est ad restituenda *Luciani* verba, quae, uti dudum vulgantur, omnino recte habent. Formulam quidem πάντα πλείω ἔχειν per se nemo improbare potest, qui illud *Promethei* contulerit Diall. Deor. I, 2. καὶ τί πλέον ἔω; et illud *Isocratis* Paneg. c. 1. οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις. ubi vid. *Morus*. Significat omnia, quaecunque quis concupiverit, nactum esse; h. l. quaecunque ad summam felicitatem efficiendam conferunt. Quod autem πάντα dicit auctor, quum iam praecesserit: καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, non id mihi aequè ridiculum est, ac *Belino*: nam non lego πάντα ἔῃ, sed πάντα πλείω ἔῃ, quae ita sunt dicta, ut minima aliqua pars etiam deesse cogitari possit. Imo vero *Belinianum* τὰ πλείω (*plurima*) ἔῃ, quod etiam *Schmiederus* adoptavit, aliquantum habet languoris, quum ob illud ipsum κατὰ μικρότατον major jam vis requiratur, quam quae vocibus τὰ πλείω inest. Ceterum integram hanc sententiam: ὁ γὰρ — πλείω ἔῃ perspicuitatis gratia parenthesis eos notis designare placuit, quum *Gesnerum* animadverterim sequentia deinceps verba nimis contorte interpretatum esse: *Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus*. Vertit itaque, ac si ita distinguatur: εἰ δὲ τοῦτο, (scil. ἀτελής ἐστι) οὐχὶ οὐδέπω εὐδαίμων. At vulgo rectius distinguunt: εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων, i. e. hoc vero (quod in antecedentibus οἶφ' μήτε λυπεῖσθαι — βίου expositum erat) si non sit, nondum beatus dicatur. Hinc patet caussa, cur parenthesis instituerim. Quam si tamen improbes, per me licet τοῦτο etiam e proxime praecedente ἀτελής explicare τέλειος. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. et L. legitur: absurde. Quis enim extra viam stare eum dici ferat, qui foribus adstat? Audacter itaque repo- no τοῦ οὐδοῦ, ut extra limen, quod rei accommodatissimum, stare jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed *Luciano* familiaris. Sic De Merc. Cond. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείπων ἴσθι etc. Adde Pro Merc. Cond. c. 5. De Dom. cap. 18. et Demosth. Encom. c. 49. Eodem argumento ute-

bantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. *Ε. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβον, καὶ ὁ ἓνα, ἐπιστολῆς οὐκ εἶσιν ἐν Κανώβῳ.* Quod et *Suidas* affert in *v. Κανώβ.* Emendationem hanc reperies in notis *Jo. Clerici*, ad fragm. *Menandr.* pag. 250. editis mense Septembr. anni 1709. cum ego jam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *SOLAN.* Veritate victus recepi *Solani* emendationem, et mutavi *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In *Edd.* variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* et *Hag.* habeant *ὁδοῦ ἔσμεν*, enclitice. *Aliae ἔσμεν* cum accentu. Et quamvis *ἔστι* hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen *Mss.* scripturam. *REITZ.* Ergo librariorum qualiumcunque auctoritatem majoris aestimavit, quam rationis; cui quidem omnino adversaretur accentus. Encliticas autem voces prae ceteris omnibus maximam librariorum incuriam vel licentiam expertas esse constat, ut ipsum vulgatum *ἔσμεν* et *ἔσμεν* promiscue scriptum docet. *Solani* autem egregiam emendationem probavit etiam *Censor Edit. Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. et receperunt, ut par erat, recentt. *Edd.* *LEHM.*

Ibid. "Εστίν) Sic *M.* et *L.* Melius, quam ut in reliquis est, *ἔσμεν.* *SOLAN.*

Ead. l. 14. *Πλησίον*) Haec vox in *Par.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; *πλέον* enim ibi legitur. In omnibus impr. et *M.* recte *πλησίον.* *SOLAN.*

Pag. 109. l. 2. *Ἐν ἀκηδία*) *Piersonius* ad *Moer.* *Atticist.* (p. 61.) emendabat *ἐν ἀηδία*, assentiente *Belino.* *ΒΙΡ.* *Ἀηδίας* πολλὰς ὑπομένειν vel ἀνασχέσθαι *De Merc. Cond.* c. 8. et 33. Praestare tamen h. l. mihi videtur *ἀκηδία*, incuria sui, rerum suarum, imprimis domesticarum, neglectus, qualis erat Stoicorum maxime; cf. cap. 10. quo et ipso loco κήδεσθαι de eadem re. *LEHM.*

Ead. l. 4. *Εἴκοσιν ἔτη*) Vid. supr. c. 59. fin. *SOLAN.*

Ead. l. 5. *Ἡ τίς ἐγγυητής*) Mira sunt haec. *B.* 2. *εἰ* nihilo melius *M.* *ἦ.* Quid scripserit *Lucianus*, nescio; certe nihil horum. *SOLAN.* Scripsit *εἰ*, quod et *B.* 3. exhibet. Sic *ἦ* et *εἰ* confusa supra c. 20. quo loco *ἦ* vulgo editum, sed in iisdem *B.* 2. et 3. servatum genuinum *εἰ.* Vid. ibi *Adnot.* *H.* l. miratur *Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73. veram lectionem *B.* 2., quam *Solanus* ob oculos habuerit, fastidiose ab eo sperni potuisse. *LEHM.*

Ead. l. 8 *Διῶκοντες οὐ κατέλαβον*) Sic fere in *Novo Foedere*, epist. ad *Rom.* IX, 30. *Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διῶκοντα δικαιο-*

σύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. "Εὐ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτη; Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac? Apud Dion. Halic. L. V. p. 318. ἢ οἱ διώκοντες κατέλαβανον. Et Artemid. L. I. pag. 295. οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, et aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi et exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII. c. 102. Τὴν διώξιν εὐθύς ποιούμενοι· quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem REITZ. Quod modo praecesserat, αἰρήσειν διώκων, (ubi animadvertite adjunctum τυγχάνειν pro eo, quod deinceps ponitur καταλαμβάνειν) conferas cum αἰρῆσιν διώκουσα Diall. Deor. XIX, 2. de Diana dictum, quae studeat capere feras. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, sed esto, si videtur te comprehendisse, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsitan voluit, si videtur, te comprehendisse; pro si videris comprehendisse, tumque nimis ambigue. REITZ.

Ead. l. 14. Τῇ σοφῷ) Id verum esse, jam dixi supra in Apolog. cap. 13. Brod. Misc. IX, 16. f. ait: Hoc enucleat Erasm. in proverbio, alterum pedem in cymba Charontis habere. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῶ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

Ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Et si enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam as-

aequi non dabatur, ope tamen philosophiae et meliores sese et beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea *Luciani* mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logi-corum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum *Isocrati* operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato, in ejus schola senescentes, apud inferos, si Diis placet, arte usuros, p. 641. Confer autem Nostrium Bis Accus. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 110. l. 9. Διατρίβετε) Conf. infr. Qu. Hist. Conscr. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀφικτα) Angl. et Ms. ἄφικτα. BOURD. Lege ἄφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. et M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN. Proprie enim ἄφικτος de luctante, qui au-fugere non potest, Anachars. c. 2. ἄφικτον autem de loco vel conditione, unde quis elabi non valet. Solennis sic imprimis formula ἐν ἀφύκτῳ εἶναι, vel ἔχεισθαι, ut Deor. Diall. XVII, 1. de Marte in vinculis Vulcani haerente. Cf. Anachars. c. 29. Transfertur sic ad disputationes captiosas, quibus adversarius impediatur ita, ut se expedire nequeat. Bene itaque De Merc. Cond. c. 3. cum πάνυ εὐλογα conjungitur, καὶ ἄφικτα. Et h. l. ἐς ἄφικτα ἐμβαλεῖν optime cadit in eos philo-sophos, qui versutis quaestionibus et argumentationibus alter alterum illaqueare student, donec adversarius se victum confiteatur. Lectio vulgata ἐς ἀφικτα ex imprudenti vocis ἀνέφικτος, quae et ipsa passim apud nostrum scriptorem occurrit, ut supra cap. 67., commutatione orta esse videtur. LEHM.

Pag. 111. l. 6. Ὀλκοῦ) Ὀλκὸν de corpore serpentis dici, idoneus auctor *Nicanor* θηριακ. pag. 162. et praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τροχόωσαν ἄλων' ἐλλίξαιτο γαίῃ. Caeterum tractum etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam volu-men. *Germanicus* in *Arateis* 424. de hydro, tractu subit ille leonem. Add. *Nemes.* ecl. 4, 40. torto non squamea tractu Signat humum serpens; ubi *Burmannus* et *Germanicum* laudat, et *Ovid.* Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκόν, qui ἀπὸ τοῦ ἔλ-κειν sit, ut a trahendo tractus, sic reddi arbitrabar. De vo-lumine res nota. GESN.

Ead. l. 7. Ἐκχέας) Vid. supra *Piscat.* cap. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐκχέας in J. H. et Fl. legi. Sed et legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. et *S.*

An igitur dubitavit, num ἐνχέας (ἐγγέας) praearet? quia infusam in mortarium aquam recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς et ἀπὸ ad et ab tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se avertit et advertit eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3. f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. *Arrian.* de Exped. Alex. 2, 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς et ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *REITZ.* Si relegisset *Reitzius* ea, quae *Solanus* ad Pisc. c. 24. breviter quidem, sed satis clare, declaravit, vidisset illum ἐγγέας h. l. mendose scriptum iudicasse, hoc ipso vero loco satis religiose monuisse nihil in Edd. variae lectionis reperiri. Recte tamen *Reitzius* cuicunque emendationi sese opponit, nec male defendit vulgatam lectionem. *LEHM.*

Ibid. Πιτῖτοι — πῖττων) Scholia, πῖσων vel πῖττων. M. autem hic πῖττων, et supra πῖττοι. Quod emendationem *Kusteri* apud *Suidam* in ἄν ἀπολῆς etc. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799, 2. Impressi omnes πῖττ — *SOLAN.* Sic et Cod. 2954. Sed Codicis 3011. lectio a *Belino* non enarratur; unde, si de *Belini* constanti accuratione constaret, colligi posset, lectionem *Reitzianam*, quam *Belinus* sequi solet, ibi confirmari. Quidquid sit, certissima est Scholiastae lectio, quam tum Codicis M. πῖττων et πῖττοι, tum *Suidae* πῖσων a *Kustero* feliciter emendata, confirmant. Pro *Luciano*, ἄν ἀποβάλῃς, *Suidas* refert ἄν ἀπολῆς, minimo discrimine. Hoc autem turpiter corruptum reddit *Erasmus* Adagg. Chil. II. Cent. 1. n. 59. ἀναπολεῖς. *LEHM.*

Ead. l. 11. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit *Lucianus*, num *Hermotimus* excepta eruditione, velit praeceptoris suo similem esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. *EPH.* τίσι γε; *ATK.* ὦ Ἐρμώτιμ', θέλεις διηγῆσθαι. Primo male μικρολόγος vertitur ita minutus, cum sit sordidus, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset *Lucianus*, velisne praeceptoris tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, et voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit *Hermotimus*: Quibusnam?

Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus et iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγῆς, ὦ Ἑρμότιμῃ. Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani Flor. anni 1496. quam primam esse puto, in qua legitur quidem τισὶ γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισὶ γε ὦ Ἑρμότιμῃ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellisse divam Criticem. GRAEV.

Ead. l. 14. Τί σιγῆς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τισὶ γε. Sic cap. 55. Vfd. et c. 83. SOLAN. Τισὶ γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo doctori didicit, jam crapulam viri et rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? et in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, et velut immurmurans, τισὶ γε, inquit, h. e. at quibusdam tamen, mihi imprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cujus proinde similis esse equidem jam nolim. GESN. Solani et Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum conjectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τί, et ATK. post σιγῆς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγῆς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; aliqui fateor, etiamnum mihi adridere Graevianam emendationem, tum quia illud τί σιγῆς Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud τισὶ γε usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγῆσθαι; Si vero praemisérít, quid taces? concinnius sequitur, νῦν ἰgitur περγὰμ? Id est, quia taces, ego porro narrabo. Jam vero signum interrogandi, quod post τισὶ γε

aderat in Edd. etiam omisi, quia *Gesn.* sic velle video. RΕΙΤΖ.
 Vulgatae lectioni, quam tuendam et interpretandam suscep-
 pi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt
Graevius et *Solanus*, si inventa esset in antiquis exemplari-
 -bus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscri-
 bere, vel *τί σιγάς*; lectionem planissimam, in *τίσι γε* mutare.
 Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam
 esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis ha-
 beret, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque
 sic emendant. *GESN. in Addend.* Vulgata verba: *τίσι γε*; per
 omnes Edd. vett., excepta Fl., propagata, interpretatus est
Belinus in versione hunc mirum in modum: *Sur quoi? Du*
moins . . ., paullo melius *Obsopoeus*: *Quibus tandem? Grae-*
vii conjecturam, qua verba sic immutantur: *τί σιγάς*; et *Her-*
motimo adscribuntur, praeter *Solanum* etiam *Wielandius* pro-
 lavit et in versione vernacula secutus est. *Reitzianam* deni-
 que lectionem *τίσι γε*, in Ed. *Flor.* repertam, non solum *Ges-*
nerus expressit et defendit, sed receperunt etiam recentiores
 Editores. Mihi quidem *Graeviana* emendatio pariter ac *Ges-*
nero et *Reitzio* ut ingeniosa admodum ac perbella, ita tamen
 longe audacior visa est, quam cui locus dari posset; prae-
 sertim quum *Gesneriana* vulgatae lectionis defensio, quam
Wielandius, nimium contraria sententia captus, jejunam mi-
 nimum et frigidam (*schaal und frostig, um nichts aergeres*
zu sagen) vocat, mihi quidem ut satis commoda et perita
 plus quam satis fecerit. In praecedentibus autem *Lycini*
 verbis: *καὶ φιλήδονος, ἢ Δί'· εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ*,
 explicandis non possum cum *Gesnero* facere, cujus quidem
 versionem: *aeque voluptuarius, (talis enim est) per Jovem, li-*
cet vulgo talis non videatur, nemo, opinor, probabit, qui for-
mulae καὶ ἢ Δία usum et vim imprimis ex nostri scriptoris
 stilo cognoverit. Vid. ad *Prom. in Verbb. c. 6. Tom. I. p.*
227. sq. Gravissime enim omnium notatur h. l. doctoris vo-
 luptatum cupiditas, quam verissime (*ἢ Δία*) asserit auctor
 illi inesse, etsi vulgo non ita videatur; ob incredibilem sci-
 licet dissimulantiam, qua quum palam mirificam morum gra-
 vitatem affectet, in obscuro tamen omnis generis deliciis im-
 moderatissime et impudentissime indulgeat. Contulisse ju-
 vabit simillimi sensus colorisque locum *Diall. Mortt. X, 8.*
 ubi recensitis jam compluribus, quae philosophus mortuus
 deponere jubetur, nunc *Mercurius* pergit: *ἢ Δία καὶ χου-*
σίον γε τοῦτ' καὶ ἡδυσπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν,
καὶ τροφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μά-
λα περιεκρύπτεις αὐτά. LXXIIII.

Pag. 112. l. 2. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio et de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opuscula, in quibus nominatum in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL. aetatis annum scripta. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐνῇ καὶ νέῃ) Vid. *Aristophan. Schol. ad Nub. Act. IV. Sc. 1, 1.* ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna et desinit et incipit. Adde et *Plut. in Solone*, p. 168, 1. SOLAN. Quae mox vulgo edebantur verba: καὶ ἐπὶ ταῦτα ἡγανάκτει, intelligi plane non potest, quomodo per tot secula sic conservari potuerint; praesertim quum genuina ipsa Editoribus ob oculos versata fuerint. Primum enim illa absurdam continent repetitionem rei jam commemoratae, adeo illam absurdam, ut etiam *Gesnerus* ea pro lubitu quidem, sed sensum tamen elegantem suum secutus, in versione plane omittere decreverit. Deinde sequentia verba: παρεστῶς ὁ θεῖος patet nullo vinculo cum illis necti, atque adeo orationem sic reddi admodum inconcinnam et asperam, qualem vix unquam in *Luciano* invenias. Denique quaeso quis usquam legerit phrasin ἐπὶ τὶ ἡγανάκτειν; Nihil itaque certius est, quam, praeceuntibus Codice L. et Edd. J. et B. 3., legendum esse: Καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἡγανάκτει, παρεστῶς ὁ θεῖος etc. Et sic ego confidenter correxi. LEHM.

Ead. l. 8. Ἰδιώτης) Non simpliciter hominem privatum significare, sed ἄμουσον, rudem et incultum, ex addito ἄγροικος adparet, et ex aliis, quos adduxit *Jens.* Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, *Elsner.* ad Act. Apost. IV, 13. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπετίκασεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον, merces. Caetera hujus Dialogi antea sum interpretatus. BOUND. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

Pag. 113. l. 2. Διήν ἔφηνον) Scribo ἔφηνον. BROD. Sed quia S. hoc jam habet, ego ἔφηνον propter euphoniam scribere non dubitavi. REITZ.

Ibid. Ἐφηνον) W. Cod. et plerique impressi ἔφηνον. S. recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀντοῦ ἔλαβον) Quod eum manu prehendisset. BROD.

Ead. 1. 5. Τὸν κάδην) *Cadum*, ut *symbolum daret ac deponeret*. BRON. Sed vide, quam parum recte κάδην scribat, pro κάδον. REITZ.

Ibid. Τὸν κάδον) Mirum est, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἑλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est, vini *cadum in sinu effertis*. Quae mox addit de crocodilis, et cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. Vide superius in Vit. Auct. (c. 22.) Pagina seq. ὁ φιλόσοφος ὅρα ὅσαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὡς Ἐρμότιμῃ, ὡς πρεσβυτικῇ. Vertitur: vide, mi Hermotime, cujusmodi responsum, quam *sene dignum philosophus ille reddiderit*. Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τέτθαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλον· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες· *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt*. GRAEV. Mirum est, in omnibus impressis, si a Fl. et J. abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

Ibid. Ἔχοι) Antiquiores Edd. et ipse M. ἔχει. B. 2. et Par. ἔχη melius. S. et A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obsequer *Salmuriensi soli*, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso, quod M. non ἔχη, sed ἔχει habet, adparet, eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχη securus eeci. REITZ. Ἐχη habent etiam Codd. 2954. 3011. et Ed. B. 3. Variationis hujus caussa quaerenda et h. 1. in istius aevi pronuntiatione literarum η, οι et ει, ut supra c. 78. προγυμνάσεις legebatur, et —οις, et —ης. *Belini conjecturam ὡς ἂν ἔχοι nihili esse, non opus est, ut denuo demonstretur*. LEHM.

Ead. 1. 11. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφέρει. BRON. Vid. supra, Dial. Mort. I. non ita longe ab initio, et Vit. Auct. c. 22. SOLAN. Studio expressi *Brodaeum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. REITZ.

Pag. 114. 1. 1. Κέρατα) Vid. iterum supra Dial. mort. I. SOLAN. Immo et saepe alibi de hoc syllogismi fraudulentum cognominatione dictum est, ut in Vit. auct. etc. REITZ.

Ead. 1. 3. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellat*. BRON.

Ibid. Αὐτόν) Malim αὐτόν, adspirare. REITZ. Tacite obsecutus est *Schmiederus*, sed temere. Vide modo ad c. 3.

nott. °) et ^b) in Varr. Lectt. porro ad c. 17. Adnot. et Adnot. ad c. 26. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἀηρεῖ*) Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat, qualis ea esset, fors rursus *ληροῖ* quaesivit; sed indicativus sese recte habet. Vid. nos supra ad c. 61. REITZ.

Ead. l. 11. *Μόνον βασιλέα*) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD. Cf. Vit. Auct. c. 20. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὁ φιλόσοφος*) Filii praeceptor. BROD.

Ead. l. 17. *Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδῶς*) Perperam reddunt, *philosophia*, et praeter hanc *verecundia*; sensus enim est, *philosophia et reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, *Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργία*. In Abdicato, *Εὐνολας πρὸς ἐμὲ*. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. *Τὸ (τῷ) πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι*. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδῶς, est in L. de Saltatione, *Οἷον μὲ ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπιστέρηκεν*. VITRING. Quod *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Obsopoeus* melius reddiderat, *philosophia juxta ac verecundia*. Recte *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus Auctt. constat; sic *Herodian. I, 4, 6. Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς*. Ibid. 9, 15. *ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περσέννιον διακείμενοι*. Sed plane Lucianeae dictioni similis haec apud eund. *Herodian. I, 8, 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδῶς*: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. *Herodian. I, 5, 5. Κοινήν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδὲν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν*, communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem, et vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5. *τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνειμάμην*, hoc cum illo divisi, (communicavi) ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 115. l. 7. *Ἀπιτέον*) Recte quidem. Sed alibi dicit *ἀπιτητέον* et *εἰσιτητέον*, ut hoc Dial. cap. 73. f. etc. REITZ. *Προσιτέον* *Necyom. c. 1.* Sed *παριτητέον* *De Merc. Cond. c. 42.* LEHM.

Ibid. *Ἐς διδασκάλου*) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipsis. not. *Jensii* supra ad libell. de Sacrif. c. 1. et infra ad Parasit. sive Lectt. *Lucian. p. 361.* Adde *Hom. II. Z, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Aristoph. Plut. 84. et Nub. 961.* Plura *Kuster. ad Plut.*

Aristoph. 237. et 242. Et *Maittaire* de *Dialect.* p. 73. et *Solan.* ad *Somn.* c. 1. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra *Abdic.* cap. 9. et 19. Item *Toxar.* c. 51. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari *Brod.* Vid. *Misc.* IX. cap. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων. Quod jam in *Edd.* inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum est. REITZ. Aldina certe 2. hac menda typographica laborat. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιωμαίων. *Diog. Laërt.* 210. C. et περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud *Arrianum* etiam, οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 14. Περί καθήκόντων) Περί καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit *Cicero*. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud *Suidam* in καθήκοντα, et apud *Laërtium* in Zenone Cittieo. MENAG.

Pag. 116. l. 10. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quicquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, et omnino sic *Demosthenes* aliique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN. Cum B. 2. etiam B. 3. ἀνήλωκα habet. Recte autem *Solanus* et recentt. repudiarunt hanc mutationem, quamquam supra cap. 42. in ἀνήλωται omnes libri consentiunt. Vid. *Thom. Mag.* s. ἀνάλωσα, *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. III. a. p. 32. sq. *Osann.* ad *Lycurg.* in *Leocr.* p. 174. *Reisk.* et quos hic alios citat. LEHM.

Ead. l. 15. Αἰσωπος) Perit haec, cum multis aliis, *Aesopi* fabula: neque enim in *Aesopo* hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum *Hermotimus* deploraret jacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet *Lucianus*, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, si *Aesopo* in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τίνα ἐπὶ τῇ ἡύῃ καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quandam in litore, maris consedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones doce-

bant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγὴν. quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, et interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit *Lucianus*: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον δριδμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine littoris consedissee, ut numeraret fluctus. Κυματωγὴ est ἡϊῶν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulsatur. *Hesych.* Κυματωγὴ, ὄχλα, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγὴ. Usus etiam hac voce *Lucianus* est in *Cataplo* (Navigio potius c. 8.): Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὀξείαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. erant rupes nude et asperae, quas fluctus pulsabant, et valde horribilis erat illa crepido et magnus strepitus. Extat etiam apud *Herodotum* in *Calliope*, ut dudum *Budaeus* observavit, apud quem tamen male scribitur κυματώγη, et in Ms. *Luciani* κυματογὴ. *Eustath.* ad *Odyss.* ε', ἐπιωχαί, ἐξοχαί κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προῖναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. *ΓΡΑΕΥ.* Vid. *Timon.* sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὧ' γὰρ δὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui *Eustathius* ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video, quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII, 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοικυλλίων. *G. M. P.* et *L.* κυματωγὴν habent; sed in *M.* quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδὴ. *Polyaen.* παρὰ τὴν ἡϊόνα παίζειν, *Strat.* I. p. 28. *SOLAN.* Κυματωγὴν) Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* et quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *REITZ.* Lectio κυματωγὴν satis fulcitur optimis testimoniis, et iis quoque, quae ad *Timonis* l. l. ab *Hemsterhusio* imprimis et *Tan. Fabro* adnotata sunt. Alterutrum vero horum: ἐπὶ τῇ ἡϊόνι et ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, superfluum esse, et, ut *Graevius* ait, pro interpretatione magistri habendum, tum lubenter concedam, quum vel demonstratum fuerit ἡϊῶν et κυματωγὴ adeo idem significare, ut in uno eodemque loco utrumque poni non possit, vel etiam explicatum, qui fieri potnerit, ut a glossatore ἐπὶ

alii casui, quam in textu, jungeretur. Neutrum, vereor, ne satis prospere effici possit. Nam quum ἡϊὼν omnino significet litus maris fluminisve, bene quidem fatuus ille homo in hoc litore omnino fuisse dicitur; simul autem, ut intelligeretur, quomodo fluctus ille numerare posset, addendum erat, eum ad crepidinem consedissee, unde illud efficeretur. Verte itaque cum *Gesnero*: *sedentem in litore ad fluctuosum mare*; et intelliges etiam, cur ἐντὶ primum cum Ablativo, deinde cum Accusativo, constructum sit. Nec non patebit caussa, qua ductus comma post καθεζόμενον vulgo positum delere decreverim. Fabulam ipsam *Aelianus* V. H. XIII, 15. quem locum et *Solanus* laudat, Comico cuidam poetæ adscribit, stultum istum *Coecylionis* nomine appellans, quem *Eustathius* ad *Odyss.* K. Πολύωρον vocat; quamquam hic non ἀριθμῆσαι, sed μετρήσαι, τὰ κύματα perhibetur. Jam quum in *Aesopi* fabulis haec non reperiatur, obscura adhuc manet fabulae, vel, si malis, historiae origo. Procedente autem tempore in pro-verbium abiisse videtur. ΛΕΗΜ.

Pag. 117. l. 8. Μεταμάθησιν) *Ald. Junt. Hag. Par. Fl.* nec dubito, quin et reliquae, habebant μεταθήσιν. Quod mutavi, quia μεταμάθησιν hic longe aptius: significat enim, alia vel meliora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed et mutare animum recte vertitur ap. *Aristophan.* in *Plut.* 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δόλης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. REITZ. Μεταθήσιν habent etiam A. 1. 2. B. 1. 3. neque id mutari debebat, iudice etiam *Schaefero* ad *L. Bos* de *Ellipss.* p. 86. Μετατίθεσθαι enim est mentem, sententiam, vitam, moresve, suos mutare, quod discas e *Jov. Confut.* c. 10. et *Cynic.* c. 18. ubi vide *Gesneri* notam. Μεταμάθησιν *Schaefero* glossema esse videtur, quod *Belinus* pro Subjunctivo habens vere miserabiliter in μεταμαθήσεις mutari voluit. Melius eidem *Belino* cessit emendatio, ἥνπερ εὖ φρονῆς e *Cod.* 2954. pro vulg. φρονεῖς. Verum in universa loci structura sunt praeterea, in quibus offendas. Attende primum, qua ratione invicem conjungantur ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσιν (mutila est lectio *Cod.* 2954. πολιτεύσιν), ubi exspectasses συμπολιτευόμενος. At nihil mutandum censeo, quum liberior haec quidem sit oratio, in qua facile ex sensu praecedentis Participii suppleas εἰ, quod cum Futuro nectatur, quemadmodum etiam interpretes omnes recte verterunt. Nec desunt in nostro scriptore hujus generis Anacoluthorum exempla. Cf. *De Merc. Cond.* c. 32. ibique notam. Nunc autem ostendatur mihi velim, quo jure, quove sensu, adnectantur verba: καὶ οὐκ ἀλογόνη etc. h. e. nec pudet te etc. in Praesenti, quum

praecesserit tamen Futurum? Variantem non deprehendi ullam lectionem, nisi quod plenius ante haec verba distinctum video in Edd. vett., commate tantum in Reitz. et recentt., et quod in *Ald.* utraque post βέλτιον interrogationis signum reperitur, haud dubie illud ineptissimo loco positum. Jam plenioram illam interpunctionem revocare placuit, et pro αἰσχύνῃ levissima mutatione rescribere αἰσχύνῃ, jota sub η ejecto, ut hic exsisteret sensus, nisi fallor, germanus: *nec erit jam, quod te pudeat*, etc. Οὐκ αἰσχύνῃ (int. ἔσται) non minus Lucianum est, quam phrasidis οὐδείς φθόνος (ἐστὶ omisso). Cf. Diall. Mortt. XV, 1. τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ etc. *magno est dedecori*. Parasit. c. 58. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργουῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃν τῷ τρεφομένῳ, et esse, quod pudeat eum, qui sic alatur. LEMM.

Ead. l. 12. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

Ead. l. 13. Ἥρησο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς: sed quid est ἤρησο; legendum omnino ἡρήσω: si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. Αἰρέσθαι τινος est aliquem sectari. Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu et amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia et soluta, ut Cicero loquitur. Sic et Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerentur, vocat δαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Monente Solano spiritum asperum adsumsi; etsi Brod. quoque scribit ἤρησο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἔρομαι interrogo, et plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέσθαι, vidi, Evang. Joan. I, 32. δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15. ἰδεδονλῶντο active ponit. Miror itaque Cl. Graevium rogare quid sit ἤρησο? REITZ.

Pag. 118. l. 5. Οὔτε δαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (b. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3. κεκολασμένη τροφῇ διαβιώναι. L. Bos.

Ibid. *Δαιταν*) Vid. supra Nigrin. c. 7. ex divisione *Solani*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. REITZ. Caput est Nigrini 13. extr. in quo legitur *τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον*. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἑλλέβορον πιεῖν* etc.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad *A. Persii S. V. MARCIL.* Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2. *ἡκούμεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου* etc. Diximus pluribus ad *Laërtium*. MENAG.

Ibid. *Ἐς τὸ ἔμπαλιν*) *Ut eorum omnium obliviscerer*. BROD.

Ead. l. 11. *Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.*) Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* et *Nostrum* in *Vit. Auct.* c. 23. et *Ver. Hist.* II. c. 18. SOLAN.

Ibid. *Ἦ ὁ Χρύσιππος*) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπέρω πλήττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, et illa, ὁ γνώμων φασί, in pro-verbio *Gnomon et regula*, explicari. BROD.

Ead. l. 13. *Παραφερόμ.*) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφωρ—legebatur. In reliquis περιφερ—minus apte. Vid. *Timon.* c. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum, circumerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum, delatum* eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar, non utens libero ratiocinio*, quod ipse *μοκ per συρόντα τῷ ὕδατι* clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

Ead. l. 15. *Θεὸς ἐκ μηχανῆς*) *Miror Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in proverb. REITZ.

Pag. 119. l. 1. *Ἐνρήσ.*) Vid. supr. de *Merc. cond.* c. 1. SOLAN. In eo quidem loco *ναυαγία* legitur de *naufragio*, secundum *Thomae M.* praeceptum. Nec semel alibi apud *Nostrum*. Neque tamen hoc satis erat causae, cur *Reitzius* vel tacite lectionem hujus loci veterem et communem *ναυαγίων* in *ναυαγιῶν* mutaret, recentioresque Editores hunc sequerentur. Nam etiam *νανάγιον* et *νανάγια*, ut omnino apud seriores scriptores, ita etiam apud hunc nostrum, occurrunt de *naufragiis* usurpata. *Catapl.* c. 6. οἱ ἀπὸ τῶν *ναυαγίων*. *Bis. Accus. cap.* 21. ὥσπερ ἐκ *ναυαγίου* λιμένι προσγόντα. *Navig.* c. 14. ὃς *τηλικούτον νανάγιον εἰργασμαι*. Vid. omnino de horum ipsorum et de hujusmodi aliorum vocabulorum permutationibus *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 517. sq. Jure itaque optima

videor mihi veterem formam *ναυαγίων* pro *Reitziana ναυαγίων* restituisse. LEHM.

Ead. l. 3. 'Ελευθεροι) Conf. infr. Navig. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 120. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Est λαλιά, sive προσλαλιά, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, et infra περί του οίκου. Et 'Ιππίας ἡ βαλανείον. Et περί των διψάδων. MARCIL.

Ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. De Mero. Cond. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 5. 'Αρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in *Herodoto* agnoscit et praedicat *Dionysius Halic.* περί συνθέσεως. s. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ περὶ τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. *Quintil.* IX, 4, 19. In *Herodoto*, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentis etiam numeros complexa videatur. Paullo ante s. 16. Neque mihi, inquit, quamlibet magnus auctor *Cicero* persuaserit, *Lysiam*, *Herodotum*, *Thucydidem* parum studiosos compositionis fuisse etc. GESN.

Pag. 121. l. 2. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra De Merc. Cond. c. 7. fin. SOLAN.

Ead. l. 3. Συγγράμμασι) Συγγράμματα *Herodoti* esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. GESN.

Ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. et Ed. J. restituimus. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Εν βραχεὶ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμος ἐν βραχεὶ ἐγένοντο, pag. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit *Guyetus*. Id ipsum enim, quod omissum conjecit, in L. et J. inventum restituimus. REITZ.

Ead. l. 5. Πλείστας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum *Plinio* non concordat *Lucianus*, nec *Suidas* cum *Luciano*. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX. anno. Tunc enim auctor ille (*Hero-*

dotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria solvens adiit Graecos et conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit *Lucianus*) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* et *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Αὐγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἡσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est, *secessit vero Samum propter Lygdamidem tertium ab Artemisia tyrannum. Halicarnassum factum.* Sami igitur et dialectum Ionicam exercuit, et historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? *Plinius* antiquior, *Lucianus* omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. *Suidas* sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, quae exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis *Ciceronis* utar) nullo praesudicio te onerabo, lector, et integrum hoc στέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod *Scaliger* ὁ πᾶν in notis ad *Eus. Chron.* p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab *Herodoto* historiam, quam Thuriis trajiceret. Vid. etiam *Fabricii Biblioth. Gr.* 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, *Historiae suae*, locupletarit et ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est; quem vide *P. I. L.* VI. Gallicae autem a me factae versionis *T. II.* p. 206. SOLAN. Etiam *Wesselingii* haec est sententia in *Vita Herodoti*; nec non *Larcherus* in *Vie d' Hérodote* simili ratione diversas istas narrationes inter se conciliavit. LEHM.

Ead. l. 7. Συγγραμμάτων) Diminutivum istud quis ferat de *Herodoti* historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitā libris omnibus, *συγγραμματα*. SOLAN. Ferri posse Diminutivum credo, modo ex ipsius *Herodoti* mente dictum accipias. Quam rationem etiam *Gesnerus* quodammodo expressit, vertens: *tum si quid scripsisset.* LEHM.

Ead. l. 12. Κατ' ὅλιγον ἀγείρων) V. supr. *Catapl. c. 17.* REITZ.

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere et comparare sibi famam. Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. sequ. sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυρρανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. GRAEV. Scribere sane *Lucianus* debebat, ut *Graevius* vult, ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. Id requirebat vox οὐδέ, in qua simul latet copula. Veruntamen nihil ausus sum mutare, quum nullius libri auctoritas accedat, nec Anacoluthorum exempla in nostro scriptore insolita sint. Multo malletm edere: οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτως καὶ κατ' ὀλίγον etc. Excidit καὶ librariorum, opinor, oscitantia. LEHM.

Pag. 122. l. 4. Ὀπισθοδόμον) De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλβίδος et vit. *Apollon.* lib. II. cap. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. *Philostr.* *Gorg.* p. 493. ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικός λόγος etc. De ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad De Mort. Peregr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 6. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Qu. Hist. Conscr. c. 42. SOLAN. Quin etiam *Larcherus* in *Herodoti* sui Tom. III. p. 263. haud improbabiliiter ostendere conatus est, Musarum nomina libris Herodoteis a posterioribus demum Grammaticis indita esse. Singulorum saltem librorum denominationes medio aevo debere, mihi quidem certum esse videtur. LEHM.

Ead. l. 8. Ὀλυμπιονίκας) *Casaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. De Hippia, ipse postea, *Cic.* *Apul.* De Prodicō, *Xenophon*, et nos ad Somnium *Luciani*: de Anaximene et Polo, id. p. 208. *Aristot.* *Diog. Laërt.* De Aëtione, *Theocrit.* Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri et Roxanes, *Arrian.* *Curt.* BOURD.

Ead. l. 10. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, et feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς etc. saepe enim sic usurpatur et apud Nostrum et apud alios scriptores. SOLAN. Quod omnino fieri posse stolidè negat *Belinus*, quum phra-

sin πυνθάνεσθαι τινος, sciscitari ab aliquo, vel analogia illius, ἀκούειν τινός, commendet. Sed vide *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 578. *Lips.* cf. p. 331. ej. libri. Quod nunc ad lectionem loci nostri attinet, primum fallitur *Belinus*, quum ἀπὸ in Codice, nescio quo, manuscripto reperiri putat, et hinc jam legendum arbitratur: οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς π. Nam nota haec: *Gr.* in *Reitzii* *Lectt.* Varr. non Codicem significat, sed conjecturam tantum *Graevii*, quam in una superiorum adnotationum prolatam legimus. Deinde καί, quod *Cod.* 2954. suppeditat, merito a *Belino* despicitur, quia sensum turbat. Ergo quae nunc restat, vetus lectio: οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως ἡκόντων, utpote manifesto mendo laborans, quod est in locutione ἡκειν τινός τόπου, feliciter emendata videatur necesse est, transpositis a *Solano* vocibus ἐκ et τῶν. Neque injuria *Reitzius* et recentt. Editt. secuti sunt. *LEM.*

Ead. l. 12. ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ] De hoc more veterum digito monstrandi nonnulla monita sunt a *Commennatt.* ad *Somn.* c. 11. *Tom.* I. p. 197. sq. ubi tamen hunc locum nostrum non video, ut par erat, respectum. *LEM.*

Pag. 123. l. 1. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἔνεκα τῶν ἱστ. elipsi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* II. A, 65. Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰθ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. *REITZ.* Aliena confudit *Reitzius*. Quodsi qua voce opus sit ad explendam phrasin ἀπολαύειν τινός, longe praestabit ἀπὸ, quam ἔνεκα, quod ineptissimum, efficit sensum, supplere. Sancit quodammodo hanc legem locus *Diall. Mortt.* IV, 2. ubi ἀπὸ in hac phrasi vere additum legitur. Vid. *Jensius* ad *Timon.* c. 2. *Tom.* I. p. 360. *LEM.*

Ead. l. 5. Ἰππίας) *Hippias Eleus*, ut ex *Platone* etiam constat, quem vide in eo *Dialogo*, cui *Hippias* major titulus est, statim ab initio p. 95. *Olympiam* ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde et *Cic.* de *Orat.* III, (IV.) §2. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἔθηκε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Ἀναξίμ.) *Anaximenes* hic etiam statuæ honorem consecutus est *Olympiae*, non minus quam *Gorgias*. De utroque *Pausan.* *Eliac.* 2. p. 376. *GESN.* *Anaximenem Chium* equidem ignoro. Quem *Gesnerus* e *Pausania* VI, 18. citat, *Lampsacenus* ille est, quem callidum fuisse historicum et rhetorem e *Suida* novimus, eundemque *Alexandri Magni* doctorem et comitem in expeditionibus bellicis. Hunc et ego suspicio a *Luciano* h. l. significari; quo jure autem *Chium*

dicat, non conficio. *Bourdelotius*, quum in superiore quadam nota *Diogenem Laërt.* et *Aristotelem* de hoc *Anaximene* adiri jubet, haud dubie philosophum illum *Milesium* ionicae sectae praeter rationem huc traduxit. De *Polo Agrigentino*, qui idem et *Piscat.* c. 22. inter alios Socratici aevi sophistas recensetur, *Suidas* haec tradit: Πῶλος, Ἀκραγαντίνος, δῆτωρ, μᾶλλον δὲ σοφιστῆς τῶν πάλαι. διδάσκαλος Λικυμνίου. ἔγραψε γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἰλίον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπῆλλαξε. τινὲς δὲ αὐτὸ Λαμάρστου ἐπιγράφουσι. νεῶν κατάλογον. περὶ λέξεων. Vid. imprimis *Mongitor.* Bibl. Sicul. Tom. II. p. 188. sq. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ ἄλλοι) Sic *Gorgias* apud *Philostratum* pag. 493. Et *Lysias* ap. *Plut.* in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad *Philostr.* p. 169. et *Cressol.* Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

Ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen et pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον etc. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς λατοῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας καὶ προνομίας διδόναι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρεῖ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθάρειν, εὖροα ποιεῖν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. *Ibid.* rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest et verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

Ead. l. 11. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut *Zeux.* c. 3. pr. SOLAN. Per se συγγράφειν non minus pingendo componere, quam scribendo, significare potest, idque apte fit, ubi, ut h. l., de compage complurium personarum et rerum objectarum in una eademque tabula agitur, neque ambiguitas quaedam dicendi, locum habet, quum ζωγράφος praecedat, ad quem τὸ συγγράφειν refertur. Quid, quod etiam eleganter ac facete h. l. Ἀction συγγραφεὺς τις significatur fuisse in sua arte, quemadmodum *Herodotus* in sua. Etsi itaque nusquam alibi de pictore dictum occurrat συγγράφειν, quod nunc non decernam, hoc tamen loco plus quam audacis fore judico, si quis γράψαντα pro *Luciano* verbo scribere in animum inducat. LEHM.

Ead. l. 15. Ἡρτό) *Commodius* legeretur ἥρτο. SOLAN. Ἡρτό τις ἄν, vult *Belinus.* BIR. *Solanus* cogitavit de ἔρτο

το. et sic etiam *Belinus*, si semel emendare cupiebat, emendationem suam fingere debebat: *ἔροτό τις ἄν*. Nam *ἤρετό τις ἄν*, quod jubet, in proba quidem Graecitate aliud quid significat, quam quod cum *Luciani* mente h. l. conveniat: significat interrogaret, quum esse debeat *interroget*. Quid multa? sanum est Imperfectum et Indicativus sine *ἄν*, in objectione, quam auctor cogitat fieri posse. Cf. *Somn.* c. 17. *Tom. I.* p. 15. ubi *ἔφη τις*, dicat aliquis, et mox: *εἰτ' ἄλλος ὑπέκρουσε*, tum alius interpellat, memini unquam in mentem veniet mutare. *LEHM.*

Ead. l. 17. 'Εν Ἰταλίᾳ) An aliquis ejus meminerit, nescio. *SOLAN.*

Pag. 124. l. 3. Χρῆμα παρθένον) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph. Plut.* 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et *Nub. 2.* τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia *Spanhem.* *ibid.* Plura frater cariss. *G. O. Reitz.* in *Belg. Graeciss.* p. 537. — 6. *REITZ.* De *Dea Syr.* c. 13. ὕδατος χρῆμα πολὺν. *LEHM.*

Ead. l. 5. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad *Petron.* De taedis *Hymenaei* notum, et multa *Scal.* ad *Catull.* *BOUARD.*

Ibid. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit et ἀνακαλύπτῃρια, de quibus *Langbaen.* ad *Longin.* 4, 10. pag. 34. *Toll.* Itaque καλύπτραν flammeum reddidi. *GZSN.*

Ead. l. 14. 'Εν τοῖς ὄπλοις) Poterat abesse *ἐν*. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. Mort.* XXIII. *Plutonis* et *Protesilai*, versus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ θάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII, 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsitan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. *Homer. Odys.* K, 385. Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. *Aph.* 36. Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. *Aristoph. Plut.* 487. 'Εν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. *Idem* *ibid.* 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῷ, volo te circumdare, coronare (in) catena panum. *Noster* *infra Zeux.* c. 6. ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, et *Philops.* §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἐπτά. *Evang. Matth.* XIII, 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* *iterum de Gymnas.* c. 19. m. περιπέτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Maittaire de Dialect.* p. 300. f. ex *Tzet.* ἐν ἄορι καὶ ἔλπει τῶνων. Ita et ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristophan.* *Plut.* 628. (ξῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτω μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* loco supra indica-

to, pag. hujus edit. 624. seq. Vol. II. Item *Solanus* *ibid.* *REITZ.* Restringendum esse hoc praeceptum, et varia illa prolata exempla subtiliter judicanda cauteque adhibenda esse, monui in adnot. ad illum ipsum *Diall. Mortt.* locum, quem modo citabat *Reitzius*. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 16. Ὅποτε δοκὸν φέροντες βαρύντο] *In-*genti cum licentia *Belinus* βαρύνονται scribi vult, quippe nesciens, quod saepissime e *Luciano* suo discere potuisset, qua ratione et via ὅποτε cum Optativo construat. Quum etiam ultima hujus *Sphi* verba: ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο, idque perversissime, inserto ἄν post ὅποτε, corrigenda *Belinus* censuerit: alia in promptu sunt exempla dictionis nunc temporis notissimae. *Somn.* s. *Vit.* c. 2. ὅποτε ἀφελθῇν, quoties dimittebar. *Diall. Deor.* V, 5. ὅποτε ἀπολαμβάνοις. *Diall. Marr.* IV, 1. ὅποτε ἀλλაγῆς. *Diall. Mortt.* VI, 4. ὅποτε ἐστ-οιμι. *Ibid.* XXI, 1. ὅποτ' ἐθέλοις. Sed omitto reliqua, ut tempori parcam et chartae. *ΛΗΜ.*

Pag. 125. l. 1. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad *Alexandrum* nempe respicit. *SOLAN.* Ad *Alexandrum* respici, quis dubitet? et αὐτὸν sic usurpari pleonasticῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν etc. *REITZ.*

Ead. l. 2. Ὁ ξάνων) Ὁ ξάνων ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* et interp. *Aristoph.* ad *Equit.* *BOURD.*

Ead. l. 7. Τῶν ὄπλων) Quin illud indicat pictura, sam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat etc. *GESN.*

Ead. l. 11. Πάρεργον) Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator et deductor sponsae seu veteri verbo domiducus est pictus *Alexander*. *GESN.*

Ead. l. 13. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἤγειτο καὶ συγγραφεὶα θανμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab *Benedicto*, *Olympiorum* celebritatem idoneam ducebat ad fidem *Graecis* faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere *Olympiorum* ludos ad faciendam fidem *Graecis*, eum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in *Graecis*? utrum ea residet in ἱκανός, an in δεῖξαι; Immo celebritatem *Olympiacam* sufficere, et valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum *Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicia illis solita erant δεικνυσθαι, non historiarum scriptio. *GRON.*

Ead. l. 15. *Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα*) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

Ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξις hic desiderari videtur. GUYET.

Ibid. Νίκας) Ex Marcilii conjectura, quam firmat locus Luciani Quom. Hist. Conscr. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. et Solano νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, insero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ. Probabilem et ego judico Marcilii conjecturam. Adde cap. 2. ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. Et facile vox νίκας, quia eadem literae proxime praecesserant in voce Ἑλληνικὰς, absorberi poterat. In Codd. Pariss. hic locus per libriorum negligentiam valde depravatus est. LEHM.

Pag. 126. l. 4. *Πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκόπουν*] Hanc Codicis Gorl. lectionem propterea anteposui vulgatae π. ἐμ. ἐσκοπούμην, quod putabam recte quidem Medium in phrasi σκοπεῖσθαι μετὰ τῶν φίλων Somn. in. et similibus, quibus deliberatio cum aliis simul fieri dicatur, adhiberi, minus autem recte, ubi πρὸς ἑαυτὸν additur, ingrato tum, nisi sensus me fallit, pleonasmo. Legitimae rationis exemplum vide in principio Apologiae pro Merc. Cond. et confer Harmon. c. 3. LEHM.

Ead. l. 11. *Ὅτι περ ὄφελος*) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῦ μεγάλου, τοῦ μέγιστου, καὶ ἀξιολογώτατου. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. *Εκκληθ.* 53. GESN.

Pag. 127. l. 1. *Ἡ ἀρίστη*) Comma post ἀρίστη, quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ. Quatenam Macedoniae urbs significetur; quaeri potest. Florentissimae tum temporis erant Thessalonica et Philippi; et harum alterutram cogitandam esse, recte videtur Wielandius observasse. LEHM.

Ead. l. 2. *Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος*) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Jul. c. 39. *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positae manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, et in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

Ead. l. 5. *Ἀλλὰ ῥητόρων* etc.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφί-

στῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοῦμὸν παραπολύ ἐνδείστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur *Obsopoeus*, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut *Graevius* interpungit, sic *Ed. Par.* jam habebat. REITZ.

Ead. l. 6. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη). Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* SOLAN. Ad verbum, tantum non parvum jam est, hoc est, parum abest, quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior etc. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic laboro addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, veritus inserendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος conjiciebat *Belinus*, BIZ. Vertit autem *Belinus*: et j'ai tout lieu de craindre d'être jugé ici avec plus de sévérité que je ne le serois à Olympie. Quam sententiam certo scio a nemine probatum iri, qui nexum orationis accurate perpenderit, maximeque verba proxima, μὴ τοῦμὸν etc. recte respexerit. Non veretur auctor majorem auditorum suorum severitatem, sed praedicat majorem eorum splendorem ac dignitatem, quam quae Olympiorum fuerit. Non inferiorem dicit suam sortem esse, qui audientibus rhetoribus, historicis et sophistis, viris doctissimis, scripta sua recitet, quam Herodoti et Aëtionis, reliquorumque, qui Olympiae coram omnis generis hominibus artem suam ostentaverint. Quae quum ita sint, per se collabitur *Belini* conjectura, quae nec bene quidem Graeca est, et cum ea simul etiam praestantior illa, quam *Jacobsius* et *Seagerus* excogitarunt: δέος οὖν οὐ μικρὸν etc. Utraque enim timentem sistit auctorem, qui contra gaudebat honore suo. Otium mihi facisset *Gesneri* tam planissima, quam subtilissima, verborum explicatio, nisi recentiores hujus loci interpretes et judices eam vel non cepisse, vel plane non curasse, viderem. Ὅσον οὐ est *paene, ferme*; cf. ὅσον οὐδέπω *De Merc. Cond. c. 31.* Neque adeo οὐ cum μικρὸν arcte jungendum est, quod *Reitzius*. fecisse videtur, quum e Zeux. c. 3. contrarium quiddam, ὅσα πάνν ὀλῖα, conferri jubet. Μικρὸν autem, sequente μὴ, nihil est, nisi notissima illa ellipsis verbi ἐστὶ, parum est, parvi facio, metum scilicet illum, ne etc. i. e. parum metuo, ne etc. quod cum lepida quadam et modesta ironia dictum pro: Sic jam planissime video, meam conditionem minime inferiorem esse, quam Olympiorum. Μὴ autem poni nonnunquam ita, ut verbum, unde pendet, sup-

pleri debeat, docent ii, qui de Ellipsis scripserunt, docet etiam locus, quem *Gesnerus* contulit, Zeux. c. 1. μή ἄρα πάμπολν etc. Germanice locum ita vertam: Nun macht es mir fast wenig Sorge, dass die Ehre, hier aufzutreten, um vieles geringer erscheinen möchte, als in Olympia. Videlicet *Wielandio* haec verba, nescio quam ob causam, prorsus praetermittere placuit. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 8. Πολυδάμαντι) *Pers.* Sat. 1. et ibi interp. *BOURD.* Vide Quom. Hist. Conscr. c. 35. et Pro Imagg. c. 19. *Scotus-saeus*. Cujus statua febris laborantibus mederi credebatur. *Deor. Concil.* c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium *Petrusii* Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. et *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* pag. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *SOLAN.*

Ibid. Γλαύκῳ) Vid. Pro Imagg. cap. 19. *Carystius*, qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycia* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περί στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur *Καρίστλου* et *Aeschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illā periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* pag. 441. C. ubi idem *Carystius*. *SOLAN.*

Ibid. Παραθεωρήτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. et 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δεῖλαν τινά vertendum est, observans in me timiditatem, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *GESN.* Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* an *Thomas Magister* intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἐρχομαι καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρεται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων ἀλλ' ἣν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud *Lucianum* legas: id eo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* cap. 20. Item *Hermot.* 74. Et infra Pro Imagg. cap. 7. *REITZ.* Non sane parvi refert, utrum post ἣν Conjunctivus ponatur, an Indicativus. H. l. παραθεωρεῖτε, quamquam lectio est perquam vetusta, quod e *Thomae Mag.* testimonio patet, nec non, ut conjicio, Scholiastae; vid. not. ad Schol. non tamen genuina habenda contra vett. editionum consensum, sed orta e literarum εἰ et η pronuntiatione parili. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 10. 'Επ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; et ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. 'Επ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, et Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ. nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, et hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19. Εἰ — τὴν ψυχὴν σοὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ malle, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adjungere. Ut enim proprie dicitur πείπεια ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55. Σύνειδα ἑμαυτῷ. et παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βλον εἰδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10. ita absurdum videtur dicere ἴδῃτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδῃτε conjungendum; et parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiore sensum habet. REITZ. Adsentior, quod ad ἀποδύσαντες attinet, ita, ut etiam mirer, qui Gronovio ἀποδύσαντος in mentem venire potuerit. Sed de lectione L., quam Solanus recipi jussit et Reitzius haud repugnans admisit, recentioresque repetierunt, ἐπ' ἑμαυτοῦ, in alia omnia discedere placet. Vel ipsa vox ἐφ', constanter in Edd. vet. adspirate edita, etiam ubi in αὐτοῦ lenis spiritus mendose sequitur, satis, opinor, firmiter tuetur lectionem ἐφ' αὐτοῦ. Et Gronovius, dum scripsit ἐπ' αὐτοῦ, nihil aliud, quam ἐφ' αὐτοῦ correxisse de suo putandus est. Jam vero ampliorem Pronominis, quod dicitur, reciproci usum, de omnibus personis obvium, etiam de prima singularis numeri firmatum videris necesse est Catapl. c. 9. De Merc. Cond. c. 19. et 30. Et ut in illis locis, ita in hoc quoque, non defuerunt manus imprudenter correctrices. Quibus si repulsam dederimus, non, credo, videbimur ullam fecisse injuriam. LEHM.

Ead. l. 11. 'Αποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. 'Αποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GREN.

Ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea et saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 128. l. 1. ΖΕΤΕΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, et quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προβλαβιά, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

Ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62. Οικοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. c. 19. τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκείθε' οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν. Bene observante Dukero ad Thucyd. III. c. 95. Ubi et Scholiasten vide, et ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. RBITZ.

Pag. 130. l. 6. "Ωμιην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam quī id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obsopocus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

Ibid. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Phalar. I. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53. Hermot. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odys. A. v. 351. GRAEV.

Pag. 131. l. 2. "Ανθρακες etc.) Carbonem, ut ajunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VONST. Phaedri est Fabb. Lib. V. fab. 6. v. 6. Vid. Suid. in "Ανθρακες θησαυρὸς, et Erasm. Adagg. Chil. I. Cent. 9. Adag. 31. Cf. Adnot. ad Hermot. c. 71. LEHM.

Ead. l. 5. Τὰ δημώδη] Qui sequitur locus de Zeuxide ejusque Hippocentauro, totus reperitur in Codice manu-

scripto Bodlejano, qui olim E. D. Clarkii fuerat, Gregorii Nazianzeni carmina continente simul cum Scholiis, utraque e decimo, ut judicat T. Gaisfordus, seculo. Scholii autem instar haec *Luciani* verba leguntur fol. 83. b. ad v. Ζευξίς. Quae quamquam non multum conferunt ad ipsius *Luciani* textum illustrandum et emendandum, quia tum vitiosissime, tum mutationibus aliquot factis, ut *Luciani* ea esse dissimulantur, descripta sunt: tamen, ne partibus meis ullo modo deesse videar, accurate et plene ea hic exarare placet ad fidem Catalogi, quem Gaisfordus Oxonii edidit a. 1812., sive Notitiae Manuscriptorum, qui a Cel. E. D. Clarke comparati in bibliotheca Bodlejana asservantur, P. I. p. 37. sq. ζευξίς γράφε γενόμενος· τὰ μὲν δημῶδη καὶ κοινὰ οὐκ ἔγραφε ἢ ὅσα πανν ὀλίγα· αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειράτο καὶ τι ἐξ-
 ὄν καὶ ἀλλόκοτον ἐπινοήσας ἐπεκείνο τὴν τῆς τέχνης ἀκρίβειαν ἐπεδείκνυτο· θηλείαν οὖν ἵππον κένταυρον ὁ ζευξίς ἐποίησεν ἀνα-
 τρέφουσαν πρὸς ἔτι παιδίῳ ἱπποκενταύρῳ διδύμῳ κομιδῇ νήπιω τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφον ἀθήνησι γέγονε πρὸς αὐτὴν ἐκεί-
 νην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ· τὸ γὰρ ἀρχέτυπον ἀσύλας ὁ ῥωμαίων στρα-
 τηγος μετὰ τῶν ἀλλων σκυλῶν εἰς Ἰταλίαν ἀπέστειλεν· εἴτα περὶ μελαίαν καταδύσει τῆς ὀλκάδος πάντα καὶ τὴν γραφὴν ἀπολέσθαι λέγεται· μόλις δὲ γράφουσι καλλιμαχος καὶ καλαισις τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνης οὕτως· ἐπὶ χλοῆς εὐθαλοῦς ἢ κενταύρος· αὕτη πε-
 πολεῖται ὅλη μὲν τῇ ἱππῳ χαμαὶ κειμένη καὶ ἀποτέτανται εἰς του-
 πῖσω οἱ πόδες τὸ δὲ γυναικίον ὅσον αὐτῆς ἡρέμα ἐπεγείλεται καὶ ἐπαγκύονος ἔστι· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἀποτα-
 ῖν οἷον ἐπιπλευρον κειμένης· ἄλλο μὲν ὀκλάζοντι ἔοικε καμπυλὸς ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ· ὁ δὲ πάλιν ἐπανίσταται καὶ τουδάφους ἀν-
 τιλαμβάνεται· οἱοὶ εἰσὶν οἱ ἵπποι πειρωμένοι ἀναπηδᾶν· τοῖν νεο-
 γνοῖν δὲ τὸ μὲν ἔχει ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπὶ χου-
 σα τὸν γυναικίον μασθὸν· τὸ δὲ ἕτερον ἐκ τῆς ἱπποῦ θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης οἷον ὡς ἀπὸ τινος σκοπῆς ἱπποκένταυρος ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη τιθηνομένης ἐπικύπτει γελῶν οὐχόλος φαινόμενος ἀλλ' εἰς μέσον λέοντος σκύμ-
 νον ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ὡς δε δείχαιτο τὰ βρέφη· τὸ δὲ θαυμαστόν τοῦ ζευξίδος ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης ἐν μιᾷ ὑποθέσει ἐπεδείξατο ἵππον σβαρὸν ἄγριον κομιδῇ λασιον τῇ χαίτῃ στέρον τε καὶ ὤμους ὄμμα θηριωδὲς καὶ ἄγριον τὴν δὲ ἵππον οἶαι τῶν θεϊταλῶν ἀνεπί-
 βατοὶ ἀδμητες ἔτι καθ' ὑπερθεὶν ἡμίτομον γυναικὸς· ὅσα δὲ τῶν νώ-
 των ἔξω σατυρωδὴ καὶ μέγας τις καὶ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων. — In his quae vel receptu, vel certe notatu, dignae videbuntur lectiones variae, eas hoc signo: Bodl. notatas locis suis indicabo. Lxxm.

Ead. l. 7. *Καινοποιεῖν*) Vide idem ferme de eo *Aristotelis* iudicium de Poët. c. 26. f. SOLAN.

Ead. l. 14. *Σύλλαξ*) Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe major jactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem *Lucianus* docet Adv. Indoct. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. SOLAN.

Pag. 132. l. 8. *Ἡ Κένταυρος*) Petiitne ex hoc *Luciani* libello *Κένταυρίδων* suarum imaginem *Philostrat.* Icon. 2, 3. ? Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. GESN. *Scholiastes Bodlejanus*, qui in hujus picturae descriptione manifesto *Luciani* verba ante oculos habuit, *Luciani* tamen illam esse dissimulans ad *Callimachum* et *Calaesem* auctores refert. Sed quinam illi fuerint, ignoro. *Callimachum* quidem illum Cyraenaeum hymnorum artificem nemo temere cogitaverit: fortassis intellexit *Callistratum*, in cujus *Ecphrasibus* reperitur una, numero 12., quae de Centauri quadam statua agit, pulcherrime et artificiosissime elaborata, et in Propylaeis exposita. Sub *Calaeese* autem, nisi omnia me fallunt, *Luciani* nostri nomen latet, aut consulto mutatum, aut casu quodam depravatum. Quorum utrum potius statuam, adhuc ambigere me fateor. LΞHM.

Pag. 133. l. 2. *Οἷόν εἰσιν ἵπποι*) Vide nos infra ad Harmon. c. 8. *ἀλλότριον τὰμά*. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ. Quae huc nihil faciunt. Veram lectionem, quam linguae leges et scriptoris usus postulant, servavit Cod. Bodl. *οἷοι εἰσιν*. Cf. infra c. 6. in. Piscat. c. 25. in. et innumera alia loca, in quibus passim aberrarunt librarii, ut Somn. c. 17. ubi pro *ὥςπερ* e Cod. Aug. restitimus *οἷόςπερ*. LΞHM.

Ead. l. 6. *Ἐς τὸν πῶλικόν τρόπον*) *Benedictus*, equarum in morem. Et cur non aequae bene *Obsopoeus*? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 134. l. 1. *Ἐφ' ὅσα*) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN. Minime vero. Inest enim in Praepositione modesta finium declaratio, intra quos iudicium suum auctor contineri vult. Verte: in quantum, ut fecit *Gesnerus*, vel, si malis, quatenus. Ceterum cum his, ἐφ' ὅσα, arctissime cohaerere sequens ἔχει, et Subjectum repeti debere τὸ μὲν ἄλλα, non monerem, nisi *Belinum* viderem in Adnot. ad versionem suam Tom. II. p. 336. in structura loci haesisse,

et, quo se expediret, coniecisse scribendum, εἰ τὴν ὅλην ὁμῶς etc. Quam asperrimam orationis viam non, credo, inisset vir alias haud inelegantissimus, si vel versionem *Gesneri*, quamquam illam pro linguae Latinae genio liberiolem, recte consulisset, vel etiam comma illud, quod in plerisque Edd. post ἡμῖν positum erat, plane abfuisset. Nos infelicem istam offensam, praeunte B. 3., tollendam duximus. LEHM.

Ead. l. 5. Σκιασαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. et *Jun.* de Pict. vet. III, 3. SOLAN. Imprimis §. 6. ubi *Junius* e probatissimis scriptoribus docet, luminis et umbrae distinctionem non sane pictoribus antiquis, maxime in sedentibus imaginibus, incognitam vel inusitatam fuisse. Hunc autem *Luciani* locum a *Junio* in eum finem non adhibitum esse paene miror. LEHM.

Ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum *Lucianus* descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a *Zeuxide* mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum *Zeuxidis* πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane et admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, et eruditos oculos advertant maxime, et in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἀρμονίαν, γραφῶν παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: At magnitudinis proportionem, et mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire. Τῷ ὅλῳ inepte et insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, et *Plinius*. Sed ἰσότης καὶ ἀρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero et partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam et aequalitatem. *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθεστῶτων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, et ad totum. Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* I. de off. partium convenientia, et apta membrorum compositio.

Plinio in epistolis congruentia et aequalitas membrorum, lib. II. ep. 5. Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceret; non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis et congruens jungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: Latus ab humeris et pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis et congruens: hoc est, verbis Luciani ἡν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas et notas, nosse partium συμμετρίαν et ἀναλογίαν cum toto: hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti et exercitationi, hanc ingenio et judicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1. Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum. Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Jo. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, et inter Jurisconsultos doctos et elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, et excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Ms. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. GRAEV.

Ead. l. 5. Μέρων) Sic recte praeter Ms. Gr. P. L. et Ed. J. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nondum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέτρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN. Μερῶν nec ego scribere dubitabam. Accentus ratio nihil decernit, quum constet, quanta fuerit librariorum incuria vel inscitia in accentibus maxime Genitivorum illorum Pluralium recte collocandis, in quibus saepissime tonum ceterorum casuum retinuisse deprehenduntur. Μέρων autem ob ipsum illum accentum, et quod quis aequae ac Gesnerus de symmetria cogitaret, facillime in μέτρων mutari potuit. At symmetriam illam jam in antecedentibus verbis, τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, commemoraverat auctor. Neque adeo nunc iterum de eadem virtute mentionem fieri potuisse censeo. Τὸ ὅλον denique et τὰ μέρη optime inter se referri quis neget? LEHM.

Ead. l. 6. Γραφίων παῖδες ἱπαινούντων) Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων

παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in *ἐπαινοῖεν* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *), pro imperativo *ἐπαινεῖτωσαν*, quem recte illustrat *Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ*, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde *Wesseling. Observ. p. 51.* ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig. 981.* adfert: *Οἱ δ' οὖν γελώντων καπιχαρόντων κακοῖς*, i. e. rideant illi et gaudeant malis. Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. *Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐπὴνεα) Absurde Obsopoeus, laude extolledam, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive. Exempli simil. vid. ap. *Jens. in Lectt. Lucian. p. 28 — 30.* Sed credo, id me jam notasse ad *Hermot. cap. 61. et 81.* Confer *Acl. V. H. 2, 31. REITZ.*

Pag. 135. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, et in tenera aetate jam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt; maxime quia nec in Graecis habentur. (*Ὅμως Obsopoeus acceperat pro ὁμοίως. LEMM.*) Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pulvis? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum et diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis et feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, et misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? et cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam et egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tenerissima aetate tamen ferus et in molli jam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum,* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *et quod admodum pueriliter etc.* Sane etiam tale

*) Immo terminatio imperativi. Adde *Homer. Iliad. Θ, 517.* et 521, aliaque, quae deinde dedi. *REITZ. in Addend. et Corrig.*

quid videtur adtendisse *Obsopoeus*. GRON. *Τῶν νεογνῶν* P. et L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN. Quodsi prave legatur τὸ νεογνόν, non video tamen, quid in τῶν νεογνῶν praestantius habeatur. Si attente quis Gronovii observationem legerit, seduloque ad textum vulgatum comparaverit, vix erit, opinor, quod eleganti et acuto viri iudicio graviter opponatur. Sensum certe *Luciani* eum recte attigisse, nemo facile dubitabit, licet de ipsis verbis constituendis in aliam discedere possis sententiam. Quapropter et interpretes *Gesnerus*, *Belinus* et *Wielandius* Gronovii rationem accurate secuti sunt. Nos vero, quia etiam aliter *Lucianus* eandem rem expressisse putari potest, verba olim vulgata retinere satius duximus. Ceterum quod καὶ τοῦτο a *Benedicto* ad sequentia potius, quam ad praecedentia, relatum est, factum id culpa veterum Editionum, in quibus omnibus ac singulis post φοβερὸν plene distinctum video. LEHM.

Ead. l. 11. *Ἐν χοῳ* — *προσιστάμενοι*) Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ. Vide potius adnot. ad *Hermot.* c. 5. unde patebit nihil hic esse pleonasmī, nisi ipsam *Zeuxii* notam. LEHM.

Pag. 136. l. 6. *Περὶβαλε* — *καὶ ἀράμενοι*) Unum adloquitur discipulum, tamen singulari et plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περὶβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίστε. Hoccine αὐτῷ αὐτῷ involvitur hoc et auferre. De Graecis securus *Obsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, age, puer, involutam picturam aufer. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: et vos eam domum auferre, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Paris.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* *Plut.* 527. — οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταθαρεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt, (scil. lecti). *Evang. Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε ἐς τὸ βᾶθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et *Helian.* Var. Hist.

I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin et in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum lib. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius*. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-Kronyk*, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410. ab *Isaaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, et imbrum injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas et coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus et similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. et seq. ejusd. libr. 35. quod et alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in *Thes. Graev.* T. IV. p. 1800. Teguntur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) et incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti pr. et fin. capitis, quod vocabant in *encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, et in *ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum *λήκωθος* oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inventum usurpatum, et oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna et ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, et magis miror, *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod *Protogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *Reitz.* Simplicissima est dicendi ratio, de qua in priori hujus Adnotationis parte *Reitzius* egit. *Περὶ βαλῆ* ad unum *Miccionem* pertinet; quod statim adnectitur, ad plures, quibus opus erat ad istum finem, vel discipulos, vel famulos. Neque ideo opus est, ut pictor credatur, haec posteriora loquens, ad alios sese convertisse; quemadmodum nec *Jesus* in simillimo illo *Lucae* loco *Evang. V, 4.* verba *ἐπανάγαγε εἰς τὸ βῆθος* ad *Petrum*, sequentia vero, *καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν* ad reliquos sectatores suos, dixisse existimandus est. Complectitur enim *Pluralis* eos, qui ejusdem

cum eo, quem quis allocutus sit, generis sunt. Sic Timon fin. ad Blepsiam proxime conversus Timon haec ei verba in-
clamat: Ἄλλ' οὐκ ἀναιμωρί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἀνεν τραύματος,
significans hoc Plurali simul, qui cum Blepsia erant; Gni-
phonem, Lachetem, et reliquos. Sic Diall. Mortt. II. in.
Pluto, postquam Croesus suo et Sardanapali, et Midæ, no-
mine Menippum accusaverat, hunc Croesum proxime com-
pellat, quasi cum reliquis quoque agens, Τί δ' ὑμᾶς δει-
νὸν ἐργάζεται ὁμόνευτος ὢν. Sic, ut unum adhuc addam, ibid.
Diall. VI, 3. cum uno Terpsione heredipeta agens, nemine
praeterea adstante, Pluto haecce dicit: Ταῦτα μὲν, ὃ Τερ-
ψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
(jam convertitur oratio ad reliquos ejusdem cum Terpsione
vitae generis) τί παθόντες ἄλλοις ἐπιχαλνετε; Quin res ip-
sa hanc dicendi rationem non tuetur solum, sed etiam ma-
xime commendat. Neque adeo opus erat, ut in versione
hujus nostri loci Gesnerus, quo transitus indicaretur, adde-
ret vocem vos, quam consulto praetermisisse putandus auc-
tor. Nam sequentia quoque ad unum Miccionem a Zeuxide
dicebantur. Quae autem ex Aristophane et Aeliano Reitzius
ad illustrandam hanc dicendi formam repetiit exempla, ea
jam patere puto, minime huc pertinere. LEHM.

Ead. l. 8. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ Non puto recte cohaerere vul-
gatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere
τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus
sum; sed eam locum habere posse putabam, et si illud δεῖ
non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum et stoma-
chantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod COD.
L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsā
τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini ad-
posuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in
textum ab imperito est admissa. REITZ. Facio cum Gesnero,
quod δεῖ intelligi, non inseri, vult: non facio cum eo, si
τοῦ potius, quam τῶν δ', rescribi jubet. Pluralis enim re-
quiritur, qui varias virtutes indicet, quarum Zeuxis dicit, a
spectatoribus nullam haberi rationem. Ἐφ' ὅτῳ autem non
arctissime cum τῶν δ' cohaeret, sed ad totam sententiam re-
quentem referendum, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην. Ta-
les autem transpositiones verborum non abhorrent ab eo af-
fectu, qui h. l. Zeuxidis est. Cf. De Merc. Cond. c. 41. ubi
verba καὶ μάλα εἰκότως inserta leguntur, et prae ea enuntia-
tione collocata, quam proprie sequi debebant. Sequens enim
γὰρ necessario cum his, καὶ μάλα εἰκότως, mente est conjun-
gendum. Ceterum de lectione COD. L. ἴσως τοῦ rectissime

videtur Reitzius judicasse. Offenderat enim jam antiquitus lectio vulgata τῶν, sequente relativo Singularis numeri. LEHM.

Ibid. 'Εφ' ὅτῳ) Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem et insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis et scopi, num recte et ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem et scopum. Obsopoeus plane omisit. 'Εφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Πολύμν. πνυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, sciscitati, *qua de caussa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte et secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

Ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN. Cap. 65. LEHM.

Pag. 137. l. 2. 'Επὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, a tergo, pro, in fronte, satis imperite profecto. REITZ.

Ibid. 'Ες βάθος δὲ ἐπὶ τετάρῳ καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces in medio, unde utique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus et simplicius et propius ad intelligentiam, in profundum. Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, et latitudinem aciei.* GRON. Sic profundum de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12. et 41. De Merced. c. 25. et 83. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud Lucret. V, 42. et Curt. VII, 7, 4. quod jam dixi in libro de Ambiguis. Quae de altitudine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V. c. 68. 'Επὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II. Hist. Gr. p. 472. citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Itam Diodor. Sic. p. 575. βαθεῖα φάλαγγι, adductum in Indice. 'Επὶ τετάρῳ autem firmat idem Duk-

rus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγόνοντο βάθος οὐκ ἑλατίον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. et Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOUND.

Ead. l. 8. Ἀντῶ) P. melius, quam quod in reliquis ἀντῶν. SOLAN.

Ibid. δι' ὀλίγον) Ita, ut conjecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN. Brevi tempore, vel per breve tempus rei ratio flagitat: atqui id est δι' ὀλίγον. Vid. Schaeffer. ad L. Bos de Ellips. p. 553. qui conferri jubet Pausan. III, 2. et IV, 16. Etiam in Nigrin, c. 10. pro δι' ὀλίγον Editio B. 2. falso exhibuit δι' ὀλίγον. LEHM.

Pag. 138. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσιν) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Obsoepum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GROS.

Ead. l. 12. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Fl. I, 18. VORST.

Ead. l. 13. Τετραγύτων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOUND. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV. p. 385. A. Sed Philostratus 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετραγῶς pro τετραγός. SOLAN. Cf. Timon. c. 21. ibique Adnot. T. I. p. 414. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent Edd. sed et Par. et S. nec dubito, quin et ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed et recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV. Alex. et Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξενμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21. νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I. c. XI, 11. Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερειαν ἀνεχθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in J. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Nostrum p. 254, ed. Junt. et Tom. altero, p. 172. id est, in Catapl. c. 51. ubi περιεπάρη τις μάλα καυτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Adde et mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπιφροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι

mutandum; quin passivum hic praeferebam; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit *Jac. Elsner*. ad I. Ep. ad *Timoth.* VI, 10. Καὶ ταυτοὺς περιέπειραν ὁδύναις πολλαῖς. Ubi et haec *Luciani*, et *Heliodor.* L. IX. p. 438. et *Plut. Gracch.* p. 842. profert. *REITZ.*

Ead. l. 2. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέψαντα) Uterque interpretes hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur *Lucianus*, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, et in *Démonacte* ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsitan praeter auctoris et mentem et manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis Pace*, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατρέπόμενα. At nunc intelliguntur retroacti vel reversi, ut in *Scythia*, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας *Anacharsis*, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota et obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμῶς διεφέρετο. Mox male in *Salmuriensi* editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac Ed. repeti video, cum recte *Basileenses* τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *GRON.*

Ead. l. 5. Αἰφροὶ δ' ἀνεκνυβίλαζον) Ex *Homeri Iliad.* II. v. 389. Mox κτείν' ὄρεα κροτάλιζον, ex ejusdem poetæ *Iliad.* 4, 160. petita sunt. *GRAEV.* *Homer.* II. II, 379. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* et *B.* 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentum in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, et facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *Par.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vet. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, et sequentia etiam participia omnia in praesentis tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret; nam quod Κτείν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba *Homeri* sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κτείν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κτείν' mutavi, cum *Edd.* nonnullae *Luciani* haberent κτείν'. Est enim

hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεια, *vacui currus*; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae *Homeri* Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε' malletm itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχεια κροτάλιζον, *sectoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant*. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poetice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poetæ alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. REITZ. Κείν' recte habent B. 1. A. 1. 2. sed B. 3. sine accentu. Verba τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες sic cogita resoluta: — — ἀπέβαλον, καὶ etc. Sic non erit, quod cum Reitzio temere corrigendum existimes: τοὺς τε ἐπιβάτας. Sic etiam intelligetur, quanto praestet h. l. Aoristus Praesenti. Quin ἀποβάλλοντες ne tolerari quidem posset. Nam sequentibus Participiis τέμνοντες, διαιροῦντες, nihil est cum hoc commune. LΞHM.

Ead. 1. 9. Κείν' ὄχεια) *Homer. Il. A, 160. SOLAN.*

Ead. 1. 12. Κατεβάλλοντο) MS. Regius καταλαμβάνοντο. BOUND. Idem hic Regius est Codex, quem *Belinus* numero 2954. insignivit; in quo non solum καταλαμβάνοντο, sed supra etiam καταλάβοιεν legi *Belinus* refert. Quae quidem lectiones etsi per se, quod reprehendantur, non habeant, non adco tamen vulgatis praestant, ut cum *Schmiedero* et *Belino* eas recipiendas arbitrer. Verba autem καταβαλεῖν et καταλαβεῖν saepissime a librariis permutata esse, neminem fugit, qui antiquiora volumina versaverit. LΞHM.

Ead. 1. 14. Περιπελόντες) Vid. paullo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 140. 1. 2. Ἐπαιώνιζον) P. et Schol. ἐπαιώνιζον. Utrouque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ἐλέφαντα) Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. SOLAN. Modo pro ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ Cod. 2954. legit ἔπειτα τῷ τρ. quam mutationem, monente *Belino*, arripuit *Schmiederus*. Posset, si emendatione opus esset, etiam sic rescribi: ἔτι δὲ τῷ τρ. cujus ipsius generis vitium occurrit Prom. in Verbb. c. 5, et saepius. At nulla opus est mutatione. Τε refertur ad καὶ in praecedentibus: ὁ δὲ καὶ ἀκρῶς etc. et vertendum porro, tum. Cf. *Necyom.* 5. Her-

mot. c. 52. not. Diall. Mortt. XIX, 1. de cujus postremi loci probitate dubitari tamen posse fateor. Ἐγκολάπτειν αὐτὸν ἐπὶ τῷ τροπαίῳ non magis, credo, offendere potest, quam ἐνούρειν ἐν τῷ μέσῳ Conviv. c. 35. ἐπιβαίνειν ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν Diall. Mortt. XXVII, 5. ejusque generis multa, quae scriptor noster amavit. Mox lenem, monente *Seagero* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 74., admisi interpunctionis mutationem, ἄλλως non, ut vulgo factum, ad sequentia, sed ad praecedentia, referens: καὶ θαυμαστοποιεῖται ἄλλως, i. e. *merae praestigiae*, quem admodum, quem locum recte contulit *Seagerus*, Prom. in Verbb, c. 2. τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Conferri idem V. D. jubet *Demosth. περὶ παραπρεσβ.* p. 348. ed. Reisk. et in *Lacrit.* p. 931. et adiri etiam *Toupii* observationem ad *Longin.* §. 7. Ceterum jam occupaverat hanc emendationem *Schmiederus*. LEHM.

IN HARMONIDEN.

Pag. 142. l. 1. *APMONIAHΣ*) Non est προσλαλία, sed ἑυστάσις, sive commendatio, MARCIL. Cf. *Argum. textui* praemisum. LEHM.

Ead. l. 2. *Ἀρμονίδης*) Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. SOLAN.

Ibid. *Τιμόθεον*) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* et decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad *Athen.* p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Adv. Indoct. cap. 5. De *Milesio* *Leop.* 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN. De *Milesio* *Timotheo* cf. etiam *Pausan.* III, 12. circa fin. (qui secus ac *Plutarchus* *Timotheum* Lacedaemone suspensum fuisse tradit,) et *Athenaeum* XIV, 4. et ad hujus lib. VIII. cap. 45. doctissimam *Casauboni* animadversionem. LEHM.

Pag. 143. l. 3. Τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, (Lydio) Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul. lib. 1. Florid. Plut. et Boeth.* in Musica. Cogn. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius et Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato 3. de Rep. Athen. lib. 14. Cassiodor. Epist. 40. lib. 2. et libr. de Music.* Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro*, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αιολίδα μόλην*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον: ubi male interpretres *Obsop. attonitum*: voluit enim Harmonides religiosum, ut patet locis citat. et apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretres *suavitatem*: verendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. Sic saepe apud *Homer. γλαφυρόν*, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. *Bounn.* Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit *Jo. Wallis Oxon.* e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibi in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. *REITZ. Varium*, quod *Bourdelotius* maluit, quam *suavitatem*, non respondet proxime voci γλαφυρόν, etsi illud ab ipsa re non admodum abhorret. Rectius *Obsopoeus* et *Gesnerus* proprium usum tenuerunt. Vid. *Diall. Deor. XX, 11. γλαφυρόν μειδιᾶν*, et *Demosth. Encom. c. 6. αἱ τῶν παραβολῶν γλαφυρότητες. LEHM.*

Ead. l. 13. Νικήσας — ὁμῶννμόν σοι) Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat, quo et ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπήνλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμῶννμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἡγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, *Timothee*, primum ex patria Boeotia egressus, tibi cecinisti *Pandionide*, et superior fuisti in *Ajace* furente etc. Caeterum in verbis sequentibus, quod *Marcilius* pro ὁμῶννμόν σοι legit ὁμῶννμόν σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis

cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, ejus vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τιμι et τιμος. JENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Jensus haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, et σοι, ἴσα et Latini extulere cognominis tui et tibi. Serv. ad VI. Aeneid. v. 383. facit autem hic et haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud Plin. III. c. 2. legendum conjectabam, *apposita est cognomini sui fluvio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini sibi*, vel, *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui*. Nisi Plinius *cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc est, nomen. Et Justin. IV. c. 2. et VII. 1. et XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Jensus emendat, quem vel invitis Codicibus, et ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

Ibid. Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Legi: τοῦ ὁμωνύμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic junior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι: sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota ejus indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii conjecturam correctam a Jensio τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, et Milesium alterum, poetam, et eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum Pandionidem fabulam intelligo*) de Pandionis filiabus; in qua Philomela et Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum etc. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit et volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro et unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Phliasium

*) Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, et conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, et illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consecraretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Haec ait, et turbam dextra laevaque frequentem

Ingressitur, volucres ululas mirantur ineptae,

Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis

Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* iu sua *Lamia* exponit. *COGN.* *Aves circa noctuam.* Caetera enim sunt interpretis, non *Luciani.* De hoc prov. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus,* alii. *BOURD.* Vid. *Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN.* Conf. *Dion. Chrysost.* laudatum a *Belino, Orat. XII. p. 370. ed. Reisk. BIR.*

Ibid. Τα ὄρεα) Saltus, quem *typotheta* in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in *α.* Hinc reliqua a *γλαῦκα* usque ad *πεπόννηκα* omisit. *REITZ.*

Ibid. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δι' ἄπερ ἡνξ. *MARCIL.* At illud δι' ego jam in *Edd. antiqq.* reperi. *REITZ.*

Pag. 144. l. 3. Μαρούας) Vid. *infra advers. indoct. c. 5. REITZ.*

Ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat *adv. Indoct. c. 5. SOLAN.*

Ead. l. 4. Οὐδὲν γὰρ) *Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος.* Vid. *interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.*

Ibid. Φασι) Meminit hujus proverbii *Gellius XIII, 30. VORST.* Adde et *Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.*

Ibid. Ἀφανοὺς τῆς μουσικῆς) Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. *Suct. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III. Art. am. 399.)*

Tu licet et Thamyram superes atque Orphea cantu,

Non erit ignotae gratia magna lyrae. COGN.

Pag. 145. l. 4. Καὶ W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφοτέρω. *SOLAN.* Codicis auctoritatem non despiciendam duxi. Alioquin etiam abesse poterat copula; quod haud raro in his quoque scriptis factum deprehendi; ut *mox cap. 3. init. LEHM.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοὶ) *Benedictus, spectatae utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad *Graeca.* *Obsopocus,* quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe et reprehendendo et approbando. *GRON.*

Ead. l. 5. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοις φημι ἐπιδείξαιο τὰ ἀλλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπαντες Ἐλ-

λησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio udius literae decorem suum amiserit, legendumque sit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, jubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos et principes, quibus artem suam probet. *His, ait, si artem tibiis canendi ostenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima* JENS. *Wopkens* in Lectt. Tull. p. 306. refutat *Jensium*; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc *Jensio* assentior, quia καὶ hic non conjungit, sed disjungit. REITZ. Est h. l. μεταβάσις Modorum haud inepta, ab Optativo procedens ad Futurum simplex, quod ab illo nonnisi eo differt, quod definitius ponit, quae Optativus pro incerta conditione enuntiat. Alia ejusdem μεταβάσεως exempla videbis allata in Adnot. ad Hermot. c. 30. Mox sequitur aliud c. 3. ἐσκοπούμην ὅστις ἄριστος εἶη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρεκέσειεν ἂν. Ab Indicativo ad Conjunctivum proceditur Hermot. c. 56. in verbis: ὅρα μὴ οὐχὶ μοῖρου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχεται. ubi vid. Varr. Lectt. LXXIII.

Ead. l. 9. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

Ead. l. 14. Ἰσασι) Aliquid exoidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 146. l. 12. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, *gnomon et recta regula*. Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, et talium regula. Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, et omissa copula, et inepta sententia ostendit. Μέλῳ eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear et existimer; ut apud *Homerum*, quem *Lucianus* ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι.

Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: *ἔμελλον, ἐώκειν, ἐνομιζόμεν.* GRAEV. *Lucianus ad amicum quandam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην.* inquit, *ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.* Οὕτω δὲ ἄρα σὺ *ἔμελλες* ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασι, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam,* inquit, *quis civium esset optimus, et cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.* Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μισῇ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* JENS. Οὗτος L. uti emendari jusserat Jensius. SOLAN. Complura hic *Belinus* in versione Latina vituperat, prae imperitia scilicet, cui partim, si legisset Jensii et Graevii notas, succurri potuisset. *Ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον* primum ne sic quidem vertit Gesnerus, ut *Belinus* tradit: *ce qui vaut encore mieux.* Latina verba: *quod quidem caput est,* plane aliud quid valent, quod censor non intellexisse videtur; quod autem illud ipsum est, quod haec vox, saepissime apud nostrum scriptorem occurrens, significat. Nam quod *Belinus* substituit: *en abrégé, vel pour le dire en un mot,* id ex mero arbitrio hio sumtum non est, quod linguae peritis demonstretur. Deinde quod *virtutis omnis* reprobatur, ipse reddens: *de tous les talens,* nescivit, id ipsum significare Romanis vocem *virtutis*, quippe quae omnia in se honesta et laudabilia comprehendat, in arte ergo, quae quis praestat magna et eximia, sive ingenio, sive industria sua et assiduitate: die Verdienste oder Vorzüge, pro loci cujusque natura. Tum etiam *γνώμων* dicit melius reddi *index*, quum imago sit ab horologio repetita, *norma* autem huc non conveniat. At *norma* est id, e quo res judicatur. Quodsi igitur princeps noster civitatis dicitur *norma virtutis*, nihil id aliud vult, quam vulgus de artificis virtutibus ita solere judicare, uti illum videt, auditve. In eo autem, quod supra

interpretis Latini *tabernaculum* pro Graeco σκηνή reprehendit, facilius *Belino* obsecutus sum. ΛΕΗΜ.

Ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud *Nqstrum* interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut *Latinorum debet, oportet, et similia*. Luculentum praesertim exemplum est in *Scytha* pag. m. 593. οὐ χαλεπῶς ἔμελλα καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae *Jens.* in *Lectt.* *Lucian.* p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἐμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim *Lucianus*, scriptor Ἀττικώτατος, Ἐμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmionide* (b. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι etc. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso *Thucydidis* loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλησποντον περαιώσειν. Haec *Jensius*. Cum *Th. Magistro* tamen etiam facit *Moeris Atticista*. Et verum quidem est, *Atticos* plurimum dicere ἔμελλον. Sed et ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, et sic *Suid.* Vid. *Maittaire de Dialectt.* pag. 58. nec amat *Noster* ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* et *Rhet. Praec.* REITZ.

Ead. l. 16. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* *Jensius* deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ. *J. Scagerus* *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 74. maluit φαντάζεσθαι, et vertit: liceat enim sic imaginari. Imo vero φανήσεσθαι legendum, ut vulgo legitur, et reddendum, ut redditum est: atque utinam ita tibi videatur! vel potius appaream. Parum differt illud in fine *Zeuxidis*: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρον δεικνύειν. neque hoc *Pro Laps.* c. 17. καὶ ἔμοι γε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι etc. et alia ejusdem modi multa. ΛΕΗΜ.

Pag. 147. l. 2. Ὡστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρῶμεν μὲν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθές) Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat juxta proverbium, sed verbo, et opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verte igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam jaciemus; sed re ipsa etc. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲν ἐπὶ ξηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές ὑμᾶς. Ubi rursus male interpreas: meque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipsos. Debuit: verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos. In *Timone* c. 8. dixit pro eo

Lucian. Οὕτως μὲν εἰπεῖν ἐτ' ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. *L. Bos.* Hunc *Luciani* locum laudat etiam *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. et ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθές et τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — et λόγῳ, ut VI, 33. et II, 41. Addo *Isocrat.* *Nicocl.* p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. *Jac. Elsner.* ad *Ep.* ad *Coloss.* c. 2, 23. *REITZ.* Sequentia mirum in modum exaggerata leguntur in *Cod.* 2954. ὥςπερ ἂν εἰ τοὺς ἀπανταχόθεν ἀνθρώπους συγκαλέσας ἐς κοινὸν θέατρον ἐπιδεικνύοιμεν τοὺς λόγους. Quae etsi vix credas cuiquam placere potuisse: (adeo frigida est, ac paenè inepta, sententia; adeo inaequalis et inconueniens oratio, συγκαλέσας, sequente Verbo plurali; adeo neglectus etiam usus verbi ἐπιδεικνύσθαι solennis) placuerunt tamen *Belino*, qui vulgata verba manca et mutilata sic demum optime completa iudicaret, et censori Editionis *Schmiedermanae* *Jenensi*. Etsi autem plenissima ego haec verba habeo, in verbo tamen ἐπιδεικνύμην, uti fere vulgatur, offendere me fateor. Retineri quidem vult *Struvius* in *Gramm. Gr.* p. 181. tanquam Optativi formam, cuius rara apud veteres occurrant vestigia: vid. *Matthiae* *Gramm. Gr.* §. 204. 3. p. 265. et quem citat, *Clarkius* ad *Homer. Odyss.* ε', 237. At rarissima tamen sunt, nec omnia extra omnem dubitationem posita. Longe simplicior ac verior mihi quidem videbatur B. 3. lectio ἐπεδεικνύμην, si ostenderem, ut etiam *Gesnerus* vertit: male *Obsopoeus*: si ostendissem. Quare facile eam admisi. Vulgatum ex errore scribendi aliquando ortam fuisse credo. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἀναξόψομεν τὸν κύβον) Vid. *Paroemiogr.* Sic p. 604. (i. e. pro *Imagg.* c. 16.) *BOUARD.*

Ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. *BOUARD.* Cf. omnino *Pisc.* c. 21. extr. ibique observata. *LEHM.*

Ead. l. 14. Αὐτὸ θαρσύνει) Non facile puto ex his verbis (κακείνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρσύνει ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἄλλότριον τὰμὰ εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsecutus scripturam, ubi legerim, κακείνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρσύνει ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἄλλότρια τὰμὰ εἶναι σοι. Dixerat *Lucianus*, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album et servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. Sed profecto, pergit, illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae. *JENS.* Αὐτὸ) *Vorstii* et *Jensii* emendationem firmat *L.* Codicis auc-

toritas, in quo pro vulgatarum αὐτῶ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN. Quae modo praecesserant, ἂν φοβηθέντα, his non satis respondet versio Latina: qui — perterrear. Debebat, opinor: qui — timuissem, quasi dictum esset: ὅς ἐφοβήθην ἂν, εἰ μὴ σὺ etc. Ἄν autem cum Participio junctum et Lucianus amat; vid. Timon. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀγάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. Prom. s. Cauc. c. 15. οὐδ' ἂν συνίσμεν ἡλικία εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες etc. Diall. Deor. VI, 1. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. De Merc. Cond. c. 33. ὑπάδοντος (τοῦ κινάδου) καὶ τερετίζοντος, εἰ δὲ μὴ ἐπείχεν αὐτός, (ὁ φιλόσοφος) ἴσως ἂν καὶ ὀρχομένου ἐπὶ τῆς ἀπηνυγῆς. Quod postremum exemplum proxime omnium ad hoc nostrum accedit. LEHM.

Ibid. Ἀλλότριον) Vorstius et Jensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid*. Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4. οἷόν εἰσιν ἱπποῖ. Aelian. V. H. III, 1. m. 167. λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. Thucyd. I, 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. §. 37. ed. Reland. p. 68. Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I. Aph. 15. Τὰ προσάγματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellips. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, *animalia, sive pecus est aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte conjicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis et plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1. Ἀνὴρ δὲ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, et Aristoph. Plut. 17. Sed melius

convenit hoc *Aristoph.* *Plut.* 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὕβρις vid. *Ind. Kusteri.* REITZ. Utcunque haec dispartata sint, supersedere iis potuisset *Reitzius*, quum genuinam et legitimam lectionem ἀλλότρια servaverint B. S. et Codex 2954. Unde et *Schmiederus*, *Belino* monente, eam recipere non dubitavit. LEMM.

Pag. 148. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago dampnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* *Iphig. in Taur.* 1469. Consule etiam, si lubet, *Schol. Aristoph.* 244. D. et Nostrum in *Pisc.* c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. ed. Lips. proverbio *Minervae calculus.* SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐνανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, et rector provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere et restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

Ead. l. 9. Ἐπὼν σχιά) Sic legunt interpretes et Paroemiographi. In *Anglic. Cod.* rectius ἐπαίνων σχιά, ut σχιάς ὄναρ ap. *Pindarum.* BOURD. Λόγος ἔργου σχιά, proverbium a *Democrito* profectum, apud *Diogen. Laërt.* *Democr.* 246. D. et *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2. λόγος γὰρ ἔργου σχιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen et L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon Casaubono* laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σχιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* pag. 295. B. SOLAN. Ἐπαίνων σχιά sunt etiam apud *Michaelem Apostolium* *Prov. Cent.* 19, 99. ubi hic ipse *Luciani* locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὼν ex *Luciano* restitui jubet *D. W. Trillerus* observatt. *Critt.* p. 52. operis elegantissimi, et auctorem suum ex asse referentis. GESN. Et mihi ἐπὼν retinendum videbatur, licet etiam Codex 2954. ἐπαίνων exlibeat, et *Schmiederus* id praetulerit. Acutior certe est haec locutio, ἐπὼν σχιά, et magis, quam altera illa, proverbii naturae accommodata. Significat autem, ut paroemiographi docent, inania verba, quae umbrarum instar nihil habent solidi, nec certi. Τηνέμια ὀνείρωτα quid sit, patebit ex iis, quae de voce ὑπηνέμιος ad libellum de *Sacriſſ.* c. 6. *Tom. III.* p. 489. dicta sunt. LEMM.

Ead. l. 10. Οὗτος ἀκριβής — ἡ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβής ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἐστίν, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιασέειν, ἀλλ' ἡ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἡ πάντων. *Sal-muriensis* sic transtulit: Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἡ πάντων omisit in versione. Cetera satis

inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, et aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

Ead. l. 11. "Ορος) "Ορος sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σολ γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

Ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σολ γε δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses et Bourdelotium, sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporret (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σολ γε δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; et editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium. GRON.

Ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicavit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σολ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. At bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, et sic de universa existimatione omnium nihil certi queat deoerni. Sed

tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur *Lucianus*, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. JENS. *H πάντων . . . εὐφ. δὲ γ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpret recte aposiopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud auctores occurrunt; de qua *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 149. l. 2. Πάν γὰρ ἤδη στάδιον ἦτον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μέγαλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae et antiquissima a Pelope et Hercule erant, et celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, et athletas et quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet *Demosthenis* Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβέλας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἦγγο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἑξαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια etc. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, et alia, quae Pergami, et alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra *Herodot.* c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 150. l. 1. ΣΚΤΘΗΣ) Προγλαλιά. Habita vero in Macedonia, et quidem, ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. et seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a c. 4. ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ. Nec mihi liquet, quem Marcilius significaverit locum, unde pateret Thessalonicae hanc recitationem esse habitam. Certe Macedoniae caput intelligendum esse, docet caput 9. sub pr. Προγλαλιάν autem esse hunc libellum negavit Wielandius argumentis quidem admodum subtilibus, nec facile refellendis. Videtur enim potius libellus esse commendandi sui caussa a Luciano missus ad patronos duo optimos maximos Thessalonicenses, cap. 11. laudatos. Cui quidem ascriptionum generi etiam Harmonides, proxime praecedens libellus, accensendus est. Vid. Wieland. in nota ad hunc dial. ab ipso versum Tom. IV. p. 305. collata cum alia, eaque ampliori p. 321. in qua tamen extrema pro Zeuxis nescio an scribere Wielandius voluerit Harmonides. LEHM.

Ead. l. 2. Πρώτος Ἀνάχασις) Vid. hujus vitam et Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρώτος) Sic recte, et patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρωτός emendatum in B. 2. Par. S. et Amst. In antiquioribus prave legebatur πρώτον. SOLAN.

Ibid. Ἀνάχασις) Meminit hujus Galenus in πρώτῃ ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26. F. et Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46. p. 155. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασιλέως) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155. f. SOLAN.

Ibid. Ὡν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὧν, nempe ὧν pro ὧν. JENS.

Ead. l. 6. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Toxar. c. 45. med. Πληντα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

Pag. 151. l. 1. Ὀκιάποδες) Scythico proverbio dicebatur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos pos-

siderent boves, et currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. COGN.

Ead. l. 4. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem et pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ λατρῷ) *Ξένος λατρός.* GUYET. (Ita in nott. ejus Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, et quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit: quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Atheniensis hostias immolant. Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ λατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec *Luciani* verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt; ὡς ἤρωι δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. dissert. IX. de praest. et us. Num. pag. 566. laudatur ibid. REITZ. Loquitur, ut de *Brasida* *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολίται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἤρωι τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδῶκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσιὰς. Heroas Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam *Spanhemius* docuit de usu et praest. num. diss. 9. p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur *Schoellius* ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodotus* II, 44. GESN.

Ead. l. 5. Ξένῳ Ἰατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Ead. l. 9. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Cone. Deor. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουνσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

Ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad *Zamolxin* scribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. et Edd. Fl. S. et Amst. recte; et sic *Herodotus* ipse, qui hunc morem describit in IV. p. 159, 2. In reliquis Edd. pessime legitur περὶ. De *Zamolxide* vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab *Herodot.* IV, 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποδνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, λέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interjectis sorte ali-

quem delectum mittant ad Zamolxin, πῆμπουσι vel ἀποπέμπουσι κατὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἂν ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? discerere debebant homines, Areopagum et Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem et Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? Gesn. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. l. p. 105. n. 32. et ἀπαθανατίξεν probat. REITZ. De Zamolxide, Getarum legislatore, praeter Menagium supra laudatum egerunt etiam Wesseling. ad Herodoti l. l. et D' Anville in Commentatione sur la nation des Getes et sur le Pontife adoré chès cette nation in Mem. de l' Acad. des Inscr. XXV, 34. sq. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 10. Ἄλλὰ — Ἰδοξεν) Ἄλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξείναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιπὸν τὸν μέγαν Ἰδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, et interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum et de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, et tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita coecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? et cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequae ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀβαγίς. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaerent prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (et quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythia et Atheniensibus. GRON. Horum de verbis ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος iudicatorum tenuitatem satis aperiunt pauca Gesneri verba. Neque hodie facile fuerit, qui Benedicti mutationi distinctionis album adjiciat calculum; praesertim cum in omnibus, quos consului, libris verba ista praecedentibus juncta reperiantur. Recte vertit Belinus: au sein même de la Grèce. Wiel.

mitten in Griechenland. Oppositio scilicet est in his et in antecedente voce ἐπιχώριον. LEHM.

Ead. l. 11. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaei, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

Ead. l. 13. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem jam notaverat Guyetus. REITZ. Verba Gesneri interpretis: *per quietem*, quae is voci ἔδοξα ex arbitrio addidit, monente Wielandio, ut aliena uncis includere placebat. LEHM.

Pag. 152. l. 1. "Επᾶνσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum πᾶν usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. "Επᾶνσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum πᾶν quoque construat cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere πᾶν τοῦ πονεῖν, aequae ac πᾶν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151. v. 29. (monente Foësius in Oecen. Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτῶν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. πᾶν infinitivo jungi, sed participio utendum. Immo et infin. usitatus. Long. Past. 2. p. 43. ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184. p. 254. πᾶνται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III. c. 33. med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35. πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Aldend. Vid. Schaeferus ad Apollon. Rhod. Tom. II. p. 223. et Astius ad Theophrast. Char. p. 223. sq. cum quo tamen non consentio, cum Hottingero πᾶν esse in Theophrasteo textu rescribendum pro vulg. παύσασθαι. Tolerabilis est sensus, quem Fischerus explicavit. LEHM.

Ead. l. 4. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Ead. l. 8. 'Εφαίνετο ἔτι) In Scythia: Καὶ εὐρέθη κελθὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, et quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, quamquam non integra nunc exstet, et maxime. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ. Imo comma erat reponendum: nam καὶ μάλιστα referendum ad praecedens ut, tum — tum maxime. Ceterum Ed. Parisiensis secuta esse videtur Basileensem 3. in qua et ipsa reperitur unice vera interpunctio. LEHM.

Pag. 153. l. 3. *Πυρεταίνοντας*) Infra tamen *πυρέττειν* pro *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. RERTZ.

Ead. l. 4. *Τινὰς ἤδη*) Ubi dicitur de Toxaride, *καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ*. At potius ita distinguendum; *καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ*, et ajunt, quosdam, febris jam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post *τινὰς*. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit Graevius legendum, *καὶ εὐρέθη κεί-
θι ὁ Τόξαρις τεθαμνένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ
πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ
ἐγκοδόλαπτο*. Ac inventus illio est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento *VIR SCYTHA incisum erat*. ubi vulgo male, *εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο*. ἔτι καὶ μάλιστα etc. Sic c. 11. a prava interpunctione male se habent haec, *Καὶ
ὁς πᾶλλον θαυμαστός, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὼν, υἱὸς, καὶ
πατήρ. ὁ μὲν εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς.
ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὁφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ,
καὶ καλὸς ἀββένωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγγεαιτο μό-
νον, οἰκῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος*. Sed legendum,
ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε. Atque ut impensius mireris, unius ejusdemque sunt familiae, filius et pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles etc.) Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, et mascula quidam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, duoet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. JENS. Male Salm. punctum post *ἤδη* collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. et Obsopoeus quoque continuo filo verterat, ajuntque, nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Jensium quidem secutus sum in tollenda post *τινὰς* distinctione; nec tamen novam post *ἤδη* addidi; quia non opus est. RERTZ.

Ead. l. 10. *Παρά*) Ex solo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. Junt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin *παρά*, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. *Παρά τινός* enim saepe significare a parte illius, sive quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum et passivis ad.

jungitur, ut in Ev. *Lucæ* I, 54. τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi et ὑπὸ locum habuisset. REITZ. Somn. c. 12. extr. ὁ δὲ Σωκράτης — ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; et saepius sic apud nostrum quoque scriptorem. LEXEM.

Ead. l. 13. Ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas*. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Guyet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

Pag. 154. l. 2. Κιερμειῶ) Conf. supra *Pisc.* cap. 13. SOLAN.

Ead. l. 5. Τοῦ δοκιματάτου) Angl. *God. τῶν δοκιματῶτων*. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem *Codd.* numerum plural. exprimentium esse potiorē: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιματῶτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. REITZ. At cf. *Conviv.* cap. 9. ἱερὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει. LEXEM.

Ead. l. 6. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνων ὁμοειδῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, αἰσθηρον, ἤδη τρωμύλον, verte, sine ferro, et jam lepidum, seu, elegantem in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpre. Consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem et tristitiam frontis et oris, quae Scythia propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Αἰσθηρον autem dixit Toxarin finisse, quia Scythae aemper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, et palliatus incedebat, sine acinae.* GRAEV.

Ibid. Ἐγὼ) Plura ejusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit *Jens.* in *Lectt. Luc.* p. 30. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam *Dion. Halic.* *Antiq.* V. p. ed. *Lips.* 309. v. 8. ἔξέναι αὐτοὺς — κοῦφῃ ἐσταλμένους ὀπλίσει, i. e. levi armatura instructos. Et *L. XI.* p. 707, 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὀπλίσει. Noster, iterum c. 5. hujus Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

Ibid. Ὑπερυψημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14. ex divisione Solani, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX. Simyl. et Polystr. f. ubi ὑπερυψημένος τὸ γένειον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ. Timonis caput est vicesimum secundum. LEHM.

Ead. l. 11. Ὁ Λαυρέτιον) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV. p. 155. Diog. Laërt. I, p. 26. et Suidas. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατ' αὐτό) Καὶ αὐτός, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Εἰς αὐτό et κατ' αὐτό saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (sic Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνωσθαι κατ' αὐτό in Scythia b. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτό, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Halic. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 186. v. 4. Ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν τοικέναι τῇ Θουκυλίδου; καθ' ὃ καὶ κελύνην πελθόμεναι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne ex, secundum, an propter, ut c. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I. p. 68, 80. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτίαν ubi, ex qua causa, ob, per, secundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Σὺ) Omissum in edd. supplēvimus ex Ms. Reg. 2954. BIR.

Ead. l. 3. Διατρίβοι) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. SOLAN.

Ead. l. 6. Οὐκοῦν, ἢ δ') Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς. ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuque amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, et aemulatorem tui amoris. Sic paullo post, p. 152. Εὐφόμεναι, ἢ δ' ὅς, ἐκεί-

νῶ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἡδ' ὅς, inquit ille. Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.*

Ead. 1. 11. Ἀνιάνκον) Vide Toxar. c. 38. SOLAN. Et Jov. Trag. c. 42. ibique Schol. LEHM.

Ead. 1. 17. Ἀναστρέφοντα) Sic W. et L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 156. 1. 2. Ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα] Versio Gesneri: ad ipsas cum januas venisses, ejusmodi est, ut facile aliam hinc, ac Graeca jubent, sententiam elicias. Αὐτὸς enim h. l. est solus, et januas solae oppositae penetralibus. Diall. Mortt. XX, 5. καὶ τὰ γε στήματα αὐτὰ — εἰ θεάσαιο τίς, si habitum solum quis spectaverit, wenn man bloss auf ihr Aeussere siehet. Cf. Somn. c. 9. Diall. Deor. X, 2. Char. c. 10. Non male h. l. Obscopous: Vix tactis pede liminibus. LEHM.

Ead. 1. 9. Σοφός) Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

Ead. 1. 12. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid, supr. c. 4. REITZ.

Pag. 157. 1. 7. Δυσπρόσδοον) Ita Ms. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοος. BIR. Schmiederus quoque edidit δυσπρόσδοον, Mihi in hac lectione displicet tum formula dicendi τιθεσθαι τι δυσπρόσδοον, admodum aspera illa, nec alteri, ἐν πατέρῃ τι τιθεσθαι, ullo modo concilianda, tum maxime syntaxis vocum ἐντευξίς et δυσπρόσδοος. Quum enim δυσπρόσδοον, qua voce imprimis Polybius crebro utitur, semper significet rem, vel locum, vel hominem, ad quem difficilis est aditus, idemque fere sit, quod δυσπρόσιτον· ἐντευξίς qua ratione δυσπρόσδοος dici possit, quin linguae legibus vis inferatur, non video. Notiones enim ejus, ad quod accessus est difficilis, et ejus, quod difficulter accedere potest, longe sunt diversissimae, neque utrique in uno eodemque vocabulo locus esse potest. Jam si quem in vulgata lectione offendat defectus verbi Substantivi, quod Solano, qui variam lectionem requireret, accidisse videtur, cum eo conjiciam, aut ἢ esse interponendum, aut potius legendum: μὴ δυσπρόσδοος ὦν ἐν πατέρῃ θῆται. Nominativum certe retinendum esse, constanter contendam. LEHM.

Ead. 1. 11. Περὶ τοὺς ἔθνους) Etsi αἰδώς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4. μὴδὲ

τοῦτο δεισῆς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς et similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis caussae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐπιτομὸν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. MEXNAG. Idem et *Guyetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. REITZ. Cf. *Diall. Mortt.* VII. extr. LEHM.

Ead. l. 6. Καὶ προξενήσεις) Sic *Demosth.* Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

Ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpretes, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut *Romani* loquebantur. GRAEV. Non credo, *Graevium* de-dita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Guyeto* jam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προὔξ. in priorē syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, *Nostrum* non solere ὑπερατυλιγεῖν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλε pro ἤμελλε dico. REITZ.

Pag. 159. l. 2. Ἡδίστα διατρέψῃ) Eadem pagina vitiose legitur, et, ut vasa sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in *Graecia* vivens renideret. Quid est, jucundissime renidere in *Graecia*? Erratum leve mirum tot editoribus et interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως ἥδιστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in *Graecia* aetatem ageret, ex animi sententia viveret in *Graecia*. Paullo ante c. 4. οἶχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρέβει πῆθι, vivit *Athenas*, et nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π et τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέψῃ, sed alia manus διατρέψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius*. Ego vero emendationem *Graevii* secutus sum, quam etiam in *Excerptis Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. SOLAN. Obsopoeus: — curam agens, quo pacto quam jucundissime in *Graecia* in precio habitus praeccelleret. Sed vitiosam ejus lectionem jam optime emendavit *Graevius*: nec recentiores omnes eum sequi dedignati sunt. LEHM.

Ead. l. 3. Τεθνηώς) Hoc verbum a *Scapula* omissum vid. ap. *Steph.* in *Thesaur.* qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *RKITZ.*

Ead. l. 4. Εἶναι) Legendum puto *ἐκείνου*, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi *εἶναι* quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *GESN.* Nec opus esse sentio *ἐκείνου*, et *ἐκὼν εἶναι* facile ex Atticorum usu defendetur. *LEHM.*

Ead. l. 7. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινωῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude *Anacharsis* virtutes solebat extollere *Solon*; alter, non enim *Solon* parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat *Solon* laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab *Solone* laudaretur. *GRON.* Ea est enim profecto jucunda laus, quae ab iis profisciscitur, qui ipsi in laude vixerunt, ut *Cicero* scribit ad *M. Catonem*, *Epist. ad div. XV, 6. pr. LEHM.*

Ead. l. 8. Καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπελθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim *Salmuriensis*: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus et hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπελθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, et verte, homines autem, et in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant, quos ille probabat. *GRAEV.*

Ead. l. 9. Καὶ ἐπίστανον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris *Anacharsis* initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est *Anacharsis.* Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; et si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστανον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. *GRON.*

Ead. l. 10. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse *Syllam*, *Pomponium Atticum*, *Augustum*, et *Luciani* aetate, *M. Aurelium Imperatorem*; (vid. *Xiphil. Capit. 27. et Dionem.*) Quod tamen de *M. Aurelio* dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a *Luciano* scrip-

tum: nam ab eo. nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I. de Nat. Deor. (I, 42.) *Omitto Eleusinam sanctam illam et augustam,*

Ubi initiantur gentes orarum ultimas.

Adde etiam *Potterum* 46, 1. ubi plures recenset. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἀναχάρσιος γενόμενος*) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

Ead. l. 12. *Οὐκ ἄν*) Similem locutionem habes *Paras.* c. 45. Sed non eandem prorsus. SOLAN.

Ibid. *Οὐδὲ*) Sic legendum, non *οὐδέν* vid. ex *Paras.* c. 45. *δοκσι δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.* SOLAN.

Pag. 160. l. 5. *Ἐπαγομένῳ*) Delevi jota subscriptum, quod in Parisina Ed. sensum turbabat: non enim est dative, sed nominativus dualis. REITZ.

Ead. l. 15. *Νησιώτης ἑκείνος*) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, *Homer.* Od. *Δ.* Menelai domum ex auro, argento, electro, et ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. *Homer.* Odyss. *Δ.* 74. SOLAN.

Pag. 161. l. 2. *Ποιητήν*) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

Ead. l. 5. *Δείξαι*) Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, et specimen dare mearum orationum. Sic ἀπόδειξις est specimen. Usus etiam *Petronius*: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Jo. Fr. Gronovius* lib. iv. *Observ.* cap. 13. GRAEV. Malim δεῖξαι τὸν λόγον, ut in principio *Zeuxidia* et alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. GERN. Habet quidem τὸν λόγον B. 3. et, *Solano* quidem referente, etiam L. Sed idcirco tamen non mutaverim Pluralem, rei narratae convenientiorem. Genitivum autem habe eundem Partitivum, quem supra c. 2. *ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.* LEMM.

Ead. l. 8. *Ἐπιγραφάμενος*) Ex L. haec scriptura. Sic Bis Accus. c. 29. et De Morte Peregr. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. *ἐπιγραφάμενος*, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud *Gregor. Nyssen.* Orat. funebr. in *Basilium T. III.* p. 480. *συγγράφεισθαι τι, operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in *Thesaur. Eccles.* Vide etiam *P. Wesesling.* Obs. II, 6. p. 162. (quem consulendum *Hemsterh.* in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis

offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Ei quos aggressus, praesides conscripta de illis historia, (praesules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι et συγγράφεσθαι, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάταιν ἑαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, et ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnauerim, si quis et hic illud recipere malit. REITZ. Non solum ἐπιγράφεσθαι τινα, nomen alicujus profiteri, nomen dare alicui, illud ipsum est, quod hujus loci natura requirit; cf. οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι Hermot. 14. οἱ Διογένη κ. τ. λ. ἐπιγραφόμενοι Fugit. c. 16. sed etiam συγγράφεσθαι τινα eodem sensu usurpatum fuisse, probari neutiquam potest. Nam qui unus in eam rem a Reitzio produci-tur, locus dissimillimam continet phrasin. Ergo non dubitabam probabilissimam Solani lectionem et meam facere. LEHM.*

Ead. l. 16. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopocus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, et sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκάς non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, et quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud *Philostratum* p. 564. βωῶση δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἓνα τῶν δέκα etc. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe et hic in Cod. W. est δεκάδ:α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅτι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅτι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpretatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὅτι ἂν βούλωνται: βούλωνται γὰρ ὅτι ἂν ἀριστον ἢ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὅτι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim. Sic ille. Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumta, et versionem Solani retinui. Coeperat enim et is pristinam versionem*

plurimis in locis corrigere. Et quia *Gesnerus* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae *Solanum* legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

Ead. l. 9. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ etc. quam distinct. merito improbat *Jens.* Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente *Jensio*, correxi. REITZ.

Ead. l. 12. Οἰχθήσεται σε ἀπὸ τῶν ὠτῶν ἀναδησάμενος) *Leg.* ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὠτῶν ἀναδησάμενος, et ita videtur legisse interpretes. PALM. Violentissime profecto *Palmerius* pro οἰχθήσεται legi jubet ἐλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχθήσεται, cum οἰχθῶμαι sit fugio, abeo, discedo, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum οἰχθήσεται, vehet, raptabit. *JENS.* Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχθήσεται hanc nos verbis ilicet et abibit exprimere studuimus. GESN.

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὠτῶν) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, et apud *A. Gell.* XVI, 3. SOLAN.

Pag. 163. l. 2. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) *Legend. Plut.* in Alcib. BOURD.

Ead. l. 3. Ἠρώσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit *Plut.* in Alcibiad. *Aristoph.* in *Ran.* *Valer. Max.* lib. 7. COGN.

Ead. l. 8. Ἐπισεῖσαι) Quid hoc sit, clarius ex *Pro Imagg.* c. 4. discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισεῖν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde *Bis Accus.* c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, inter modestas laudandi et probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. *Rhet. Praec.* c. 22. et *De Dom.* c. 2. SOLAN.

Ibid. Τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χεῖρ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτι ἐνδοιασίμα τὰ σά. *Manus pro-tendenda est, hoc solum* scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt. GRAEV. Dictum autem h. l. τοῦτο μόνον eadem ratione eodemque fere sensu, quo αὐτὸ τοῦτο *Diall. Deor.* IV, 3. et αὐτὸ μόνον *Somn. s. Vit.* c. 9. *De Merc. Cond.* c. 9. *Hermot.* c. 46. ubi vid. not. LEHM.

Ead. l. 11. "Ἡδη) Καὶ μοι ἦδε. Lege ἦδη. ΟΥΕΤ.

Ead. l. 12. "Ἐδοξα) Καὶ μοι ἦδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Gracvii emendationem invitis omnibus impressis et ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

Ibid. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2. 'Egy.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἄταισι παλαίαι.

BOURD. Pro *Heliod.* lege in nota Bourd. *Hesiod.* et vid. illud in *'Egy.* καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. REITZ.

Ibid. Κεῖος etc.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411. 'Egy. Hesiodi. Sed alium certe respicit *Lucianus*; aut quomodo ex *Ascræo Ceus* factus *Hesiodus*? Deinde ubi ἔδρα; etc. Cujus itaque, inquires, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenæo* XIV. p. 631. C. et a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. edit. Uptonianae. Verba ipsa *Bacchylidis* habes apud *Steph. Lyr.* p. 570.

Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς,

'Ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰωνίας

Χρῆ παρ' εὐδαίδαλον ναόν

'Ἐλθόντας ἄβρον τι δεῖξαι.

Fuisse autem *Ceum* inde colligas, quod *Simonidis* ἀδελφιδούῳ, qui haud dubie *Ceus*. Vid. *Macrob.* c. 26. et, ut id obiter moneam, emendandus *Index auctorum* ab *Athenæo* laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* compareret. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus Byzant.* et alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad *Stadium*, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. *Biblioth. Gr.* 551. In *Collectaneis Galaci*, *Anacreonti*, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed *Ceum* alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad *Gyraldum* p. 463. observat *Fabricius* *Bibl. Gr.* 2. 15. p. 594. GESN. Vid. *Upton.* et *Schaefer.* ad *Dionys. Halic.* l. c. p. 400. ed. Lips. LEHM.

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBENDA.

Pag. 165. 1. 2. *Λυσιμάχου ἤδη*) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat *ἤδη*, Rhet. Praec. c. 5. SOLAN.

Ead. 1. 3. *Φίλων*) Cui etiam Symposium dedicat. Vid. not. ad personas Conviv. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est et Philonis ap. hunc mentio Callid. c. 4. qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

Ibid. *Πυρεταίνειν*) Angl. *pyretic*. Sic pag. seq. *ὡς πυρεταίνει*. BOURD. *Πυρεταίνειν* A. W. P. L. In reliquis *πυρεταίνειν*. SOLAN. Etsi *πυρεταίνειν*, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2. f. tamen *πυρεττειν* ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia et hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. v. 84. Et crebro alibi. REITZ. Apud *Nostrum* quoque vid. *Deor. Conc.* c. 12. ΛΗΜ.

Ead. 1. 4. *Ἀπὸ τῆς πρώτης*) Scil. *ἡμέρας*. Sic *Demosth.* pag. m. 37. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*) Sic apud *Hippocr.* et *Galen.* BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Abdic. cap. 4. pr. *προθυμία λιπαρεῖ χρησάμενος*. At *Hippocrati* febris continua audit *ξυνεχῆς*, ut in *Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143.* *Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ*, et alibi; nec tamen *λιπαρῆς* de febris apud eum me legere memini, nec *Foetus* notavit. REITZ. *Λιπαρὲς* τὸ προσεχὲς ἐκ τοῦ λίαν παρῆναι. *Suidas*, e Scholio *Aristophanis*. *δεόμενον, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι*. *Hesych.* ubi *Alberti* laudat inter alios *Moschop.* περὶ Σχεδ. p. 165. *λιπαρῶς τὸ ἐπιμένω καὶ λιπαρὲς, τὸ ἐπιμονον. ὡς παρὰ Λουκιανῶ τῷ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥγουν τῷ ἐπιμόνω*. Adde *Lucian.* *Hermot.* c. 24. ubi conjungitur: *τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι*. *Alian.* V. H. X, 16. *λιπαρέστερον εἶναι καὶ ἐγκεῖσθαι*. *Λιπαρῆς πυρετὸς redditur febris continua.* Sed in hac vocula idem fere esse videtur, quod antea in *ἐρρωμένως*. RUDOLPH. Differunt quidem notiones *ἐρρωμένως* et *λιπαρῆς*. Sed *λιπαρεῖ* tamen non minus h. l. convenit, quam *ἐρρωμένως*. Et *Wytenbachii* conjectu-

ram λάβω pro λιπαρεῖ, in Ep. Crit. illam p. 55. propositam, satis refutant ea, quae modo Rudolphus conguessit. ΛΕΗΜ.

Ibid. Περί δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περί δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non adsentior Graecianae distinctioni, sed vulgatam servo, et miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac scribendum continuo filo, ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione Ed. Paris. recte ostendit, vertens, sudor, etiam ipse immodicus; si-ve malis, isque immodicus; quod Latinis quoque perfamilia- re esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς et πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset crisis salutaris, ut Medici ajunt, qui vere praedicant, Nullum criticum paucum, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt crisis perfectam, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ. Perperam in B. 3. distinctum video, πολὺς, καὶ οὗτος ἔλ. unde conjicio Grævio in mentem venisse emendandi consilium importunissimum. Ceterum aptissime Rudolphus cum h. l. conferri jubet haec Hippocratis: Aphor. IV, 60. ὁκόσοις ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὅλα κωφεθῇ, αἷμα ἐκ ρινῶν ῥυέν, ἢ κοιλία ἐκταραχθεῖσα, λύει τὸ νόσημα. Sed VIII, 4. Ὀκόσοις ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταλοῖσι τοῦσιν, αἷμα ἐκ τῶν ρινῶν ῥυῇ, πονηρόν. De sudore autem IV, 65. Πυρετσοῦντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 7. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνάμας. Vide De Saltat. c. 4. et Eunuch. c. 5. Adde etiam Hermot. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περιτῶτητι redigo; eodemque significato et constructione utitur Herodian. VII, 3, 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστον τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πνύαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5. τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δόξης ἐς τοῦτο περίσῃ quamvis ibi reflexive, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. finis eo

deflexit, redegit se, sive redactus est. Veluti Diod. Sic. XIX. p. 297. Ed. Bas. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, in tanta pericula redactus est, incidit. REITZ. Pro περιίστη Codd. 3011. et Gorr. habent περίστα, genuinam, ut mihi videbatur, formam, a forma ἰστάω deducendam, quemadmodum ἐτίθει a τιθέω, et similia alia. Praeter ἴστα Thucydidis II, 106. et κατὰ ejusd. VI, 63., quae exempla Fischerus affert in Animadvv. ad Weller. T. II. p. 453. et Matthiae in Gramm. Gr. p. 267. ille tamen falso adscribens Herodoto, pertinet huc etiam Polybii συνίστα III, 2, 11. et Athenaei προσίστα p. 243. f. Mireris itaque, qui h. l. περίστα Belino male scriptum videri potuerit, quum contra περίστη manifesta sit Grammatici correctio. LEMM.

Ibid. Περιίστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

Pag. 166. l. 3. Ἐμονώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. et locum hunc Philostrati in Aristide p. 582. οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα etc. Vide et not. ad eundem Philostr. p. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονωδίαν et θρηνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μήκος. SOLAN. Hesych. μονωδεῖ μονοθρηνεῖ. Μονωδία λέγεται, ὅτε εἰς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ἄδει. LEMM.*

Ibid. Ῥῆσιν etc.) Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286. ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. et L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Conviv. cap. 17. quod fateor me non intelligere. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD. Mox ad v. ὠχρῶν notavit Rudolphus haec: „Solet pallor tribui amanti-bus, de quibus etiam hic cogitandum. vid. seqq. cf. D' Orvill. ad Charit. p. 425. Lips. ubi etiam λεπτός.“ Ac deinceps: „ἑβδομαῖος τραγῳδός mihi est, qui septimo die coepit esse τραγῳδός. Septimo autem die a febre isti dicuntur liberati. Lepide pro: febricitantes tragoedi.“ LEMM.

Ead. l. 6. Σὺ δ' ὦ etc.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἄλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἥ μὴ δίδασκει τὰ κατὰ φαίνεσθαι καλά,
Ἥ τοῖς ἐρωσὶν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει,

Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ,
Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἱ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud *Lucianum*, σὺ δ' ὦ. τ. quod et rectius videtur. Aliter citantur primus et tertius versus apud *Stobaeum*; v. *Grotii Flor.* 261. R. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, et ἡ τοῖς ἑρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaliger* emendatum edidit vir ille summus. *SOLAN.* *Luciani* verba temere transposita a librariis ratus *van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat.* p. 5. ita refingi vult: — τραγωδῶν, καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοῶντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε ἀνθρώπων, Ἔρως, ἄρχι δὴ χειμῶν etc. in quibus quidem ingenii solertiae et acumini satis succurrit fortunae favor. Non tamen ideo mihi ordo verborum mutandus esse videbatur, quum ne minima quidem corrupti ordinis vestigia appareant, vulgatus vero non tanto laboret vitio, ut mutatione opus esse videatur. Imo si quid est in verbis sic ordinatis insoliti, quod offendere possit, consulto *Lucianus* narrationem suam rei narratae convenientem instituisse putandus est. Καὶ τοῦτο autem est: idque quidem, neque vero ad versum prolatum est referendum. Praeterea ἐπιπολὺ secundum *Heusdii* rationem foret maxime, potissimum, quod nemo facile probaverit. Itaque vulgatis potius immanere placebat. *LEHM.*

Ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) *Eurip.* *Androm.* v. 16. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀρχέλαος) Quaere apud *Aelian.* *Var. Hist.* monente *Jac. Uptono.* *SOLAN.* In *Aeliano* saepius occurrit *Archelaus* rex; tragoedum haud inveni. *RUD.*

Ead. l. 13. Παρολισθαίνειν) Sic infra *Abdic.* c. 28. f. ὅπως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. *SOLAN.*

Pag. 167. l. 2. Περιπετομένου] Quamquam hoc improprie potest intelligi, de imagine *Persei* et *Medusae*, *Abderitarum* animo obversante: tamen respici putaverim ad notum *Persei* iter per aërem. In isto certe *Fragmento Persei* ita:

— — διὰ μέσον γὰρ αἰθέρος
Τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνης
Κάρα κομίζων. — — —

RUD. Cf. *Ovid.* *Metam.* IV, 711. sq. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet *Lucianus*, cum translitiis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An

autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia *Luciano* concedi viderem. Nolle tamen hic in tam gravi argumento vilis ista et pannosa conspici. (Haec quidem *Solanus* fortasse delicatius. Posset in mentem venire περιβαλεῖν. Sed nihil his opus. *Rud.*) De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Quae de re luculentus est *Platonis* locus *Πολ. A*, *Ald. Ed.* p. 8. B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsitan illic pro rite trite legendum est. *SOLAN.* Rite est more vulgo recepto, et usus diuturnitate quasi sancito. Trite in *Cicerone* equidem perhorresco. *LEM.*

Ibid. 'Ενι παραβαλεῖν) Vide *Paroemiog. BOURD.*

Ead. 1. 6. 'Αλλ' ἄφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται) Libet hic misereri sortem humanam, et imperium fati in famam virorum illustrium, et temporis injurias in literas et monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, et satyricè irridet *Lucianus*, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in *M. Antonio* et *Vero* jejune et brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignorarem, de quo bello intelligi deberent haec *Luciani* verba. Clades igitur ea in *Armenia* accepta fuit, quando *Severianus* natione *Celta* legatus et dux *Romani* exercitus contra *Osroën* regem missus, ab *Othryade* quodam *Parthorum* duce caesus est, et copiae deletae, ut nos docet *Lucianus* hic et supra in *Pseudomanti*. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur *Noster*, intelligi debent de bello *Parthico*, quod post illam in *Armenia* cladem gestum est per quadriennium, ducibus *Statio* *Prisco*, *Avidio* *Cassio*, et *Martio* *Vero*, qui *Parthos* ad *Europum* *Mediae* urbem maxima clade affecerunt, *Armeniam* vindicarunt, *Artaxatis* captis, et *Babylonem* usque penetrarunt, ut discimus ex dictis *Capitolini* locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, et quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, et aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolerent, nos certe ut plurimum plus quam *Lethaea* oblivio manet. *PALM.*

Ead. 1. 7. 'Εν ποσὶ) *Sio Long. Past.* L. 2. p. 64. *Ed. Jungerm.* cujus dictio cum *Nostro* plurimum consentit. Sic supra, *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. *Interpret.* *REITZ.*

Ibid. (Ὁ πόλεμος) Hujus belli initium statuant Chthonologi nostri anno Christi CLXI. finem CLXIV. Unde jam patet, et in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelia* sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πειράσονται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a *Luciani* judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue et petierit et fronti historiae suae adscribi curaverit. *M. Aurelii* vitam *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* et *Toinardo Aurelianiensi*. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν Ἀρμενίᾳ το.) Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

Ead. l. 9. Μᾶλλον δὲ] Corrigit se. Ex antecedentibus οὐδέ τις ὅστις etc. potuisset aliquis conjicere, Lucianum parvū facere et nullo loco habere istos historicos; immo vero, nunc inquit, sunt Thucydides et Herodoti. Scilicet, Ita auxit irrogiam. Illud μᾶλλον δὲ etiam infra c. 8. *Jov. Trag.* c. 33. *Plat. Sympos.* c. 37. §. 3. RUD.

Ead. l. 11. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) *Empedocli* Scholiastes tribuit, et omnino sententia *Empedocli* est. V. *Plut.* in *Demetrio* 1708. et *Moral.* 1617. f. *Clem. Alex.* 25. B. et *Rittershus.* not. ad *Porphyr.* p. 37. Sed verba videntur potius *Heracleti*. *Plut.* 660, 2. de *Isid.* et *Osir.* Expressit *Ovid.* et discors concordia foetibus apta est. Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* et *Lipsium*. Confer et *Icarum.* c. 8. SOLAN.

Ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728. πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἰδοῦσθε. Hac de re copiose *Lips.* BOURN. Respicit ad illam *Heracliteorum* veterum philosophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡρμῶσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. *Heraclitus*. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν et rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam *Hippocrates*, modo is auctor sit, de *diaeta* I, 6. seq. VII, 6. seq. inprimis c. 12 — 17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. GZSN. Facio cum Scholiaste, qui ad *Empedocli* dicta respiciet monet. *Lucianus* voculam νεῖκος, qua usus est *Empedocles*, videtur in πόλεμος mutasse, quod magis aptum fiat dictum rei praesenti. Alio sensu eam adhibitam esse, quam quo usus ea est philosophus, per se patet. RUD.

Ead. l. 12. Ἀνέφθον) Conf. infra Abdic. c. 27. SOLAN.
 Ibid. (Τὸ μὲν τῇ πληγῇ) Angl. δομῇ. BOUAD. Ὀδομῇ A.
 W. P. et L. Reliqui πληγῇ, ut Tyrann. c. 1. SOLAN. Cum
 omnes Edd. haberent πληγῇ pro δομῇ, Solanus adscripserat
 conferendam Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μὲν
 δύο πορησὺς ἀποσκευασμένος καὶ φονεύσας. Id vero parum
 facit ad demonstrandum; et hic πληγῇ legendum; cum hic de
 nativitate, illic de morte ac caede sermo sit. Verum quia hic
 de bello sermo est, facete πληγῇ dixisse videri possit, ut vo-
 cabulum bello proprium servaret. Sed et δομῇ vocabulum
 bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Co-
 dicum. At πληγῇ tamen generale quid est; et ad plures res
 solet extendi, ut apud Latinos uno ictu, i. e. simul, eadem
 opera, quare id non plane improbo. RZTZ.

Ead. l. 14. Φίλιππος) Vide Paras. c. 42. Ad Philippum
 adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . V. Arrian.
 Epiot. p. 302. (i. e. III, 22, 24. cf. I, 24, 6. ibique Uptonus.
 LEHM.) et Diog. Laërt. 148. B. SOLAN.

Pag. 168. l. 4. Τὸν πῖθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI.
 §. 8. SOLAN.

Ead. l. 5. Κρανεῖον) Craneum sohola, seu Gymnasium,
 in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt.
 lib. 6. (segm. 77.) ἐν ὧν μὲν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανεῖον πρὸ
 τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. Cogn. Κρανεῖον edī curavi, pro
 vulgato Κρανεῖον. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id
 scribit, et ita jam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρά-
 νεῖον φωνὴν, καὶ τὸ γυμνάσιον. Nam κρανεῖον os capitis est, s.
 calvaries. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin et apud
 Nostrum interdum recte scribitur Κρανεῖον, modo Κρανεῖον in
 omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προῳλαλῆς. At
 cum Suidas paullo ante etiam dixerit κρανεῖον, τόπος, videri
 possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae caus-
 sa Κρανεῖον hic et alibi scribere, quando de Gymnasio ser-
 mo est. Sed et Κρανεῖον Sacra aedes in monte Calvaria dicto
 aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in
 Glossar. Graec. RZTZ. Ceterum posterior haec comparatio
 minus videtur apta. Nam Diogenes illud (si quidem fecit)
 inepte, Lucianus hoc prudenter. Sed auctor fortasse ita
 scripsit, ut vim comparisonis superioris mitigaret, et hi-
 storicos placaret; fortasse ut innueret, frustra se hominibus
 temerariis praecepta esse daturum. Vid. cap. ult. Rud.

Ead. l. 9. Κωμικὸν δορυφόρημα) Praeclare satellitium hoc
 comicum illustravit, et cum προσηματί τραγικῷ comparavit,
 Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. Gesn. Hemsterk. grae

ed. *Graev.* adleverat videndum *Exech. Spanhem.* ad *Aristoph.* *Ran.* v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum; ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium idem erit.* REITZ.

Ead. l. 10. *Κεληνῶς σιωπῇ*) Vid. infra *Toxar.* c. 9. et non semel alibi. SOLAN.

Ead. l. 13. *Μεγαλότολμος*] *Magna audens*, in laudem dicitur *Joseph.* *Ant.* V. pag. 145. *Genev.* Sed h. l. ironice. *RUD.* Cf. supra *Hermot.* c. 74. et *Alex.* 8. LEHM.

Ibid. *Ἀνίσσης περὶ ἐμοῦ*] I. e. ne sis sollicitus de mea salute; noli vereri, ne tale periculum subeam: aut, noli timere; ne sim tibi opere historico male conglutinato molestus. Sed tum mihi videtur scribendum fuisse *παρ' ἐμοῦ*: est etiam illud, si quid sentiq. venustius: *RUD.* Merito illud *παρ' ἐμοῦ* reprobat Censor *Rudolphi Jenensis* in *Ephe-merr.* a. 1800. N°. 122. LEHM.

Ead. l. 14. *Κυλίσ*) Ita cum *Cod. W. Ms. Reg.* 2956. melius, quam quod in Edd. est, *κυλίσ*. *BIR.*

Ead. l. 16. *Οὐδὲ κ. μακροῦς*) A juniore *Luciano* haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius*, (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an *Diogenicum* etiam fictile fuerit. Testam tamen vocat *Juvenalis*, *Sat.* XIV. v. 308. SOLAN.

Pag. 169. l. 2. *Συλλέγειν τὰ δοτῆματα*) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud *Varronem* *R. R.* 3. 15. 2. *Add. Colum.* 12, 54, 3. *GREG.* Maxime deprimitur scriptor levis, ubi auctor probatus, vel ludens, ut fit, sibi difficillimum factu videri affirmat, quod iste facile defunctus est. *RUD.*

Ead. l. 3. *Πῶς*) P. et L. In aliis ὅπως. SOLAN.

Ead. l. 5. *Καπνοῦ καὶ κύματος*) Locum hunc, qui me diu torserat, spernit tandem vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri loco*, (*Od. M.*, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. *Scyllam* ut effugeret, gubernatori mandat, non *Calypso*, ut *Aristoteli* excidit scribere *Eth.* II. sub finem, neque *Circe*, ut *Giphanio* eum notanti placuit, sed *Ulysses*: τοῦτον μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκ τὸς ἱερῆς Νῆα etc. — Eodem respicit *Clem. Alex. Protr.* p. m. 40. C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68. 202. et *Scholiaste*; ex *Rhodio* IV. p. 100. B. ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. SOLAN.

Ead. l. 16. *Τῷ συγγράφειν*) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνίσταν, ἀνέξω ἐμάντων ἐν

ποιῶν. Vere Ms. τῷ συγγραφεῖ, a fumo, fluctibus, et curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinere. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγραφεῖ invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praefere vulgatum: *A fumo quidem et fluctu et curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinerebo.* JENK. Franc. Riollay recepit συγγραφεῖ. Mihi multo elegantius videtur συγγραφεῖν, ita quidem, ut Jensius fecit, explicatum. Neque Codicum W. et Gr., ad quos etiam duo Codd. Paris. accedunt, tantum apud me valet auctoritas, ut propterea minus lectam rationem dicendi Luciano intrudere audeam. LEM.

Ead. l. 7. Εὖ ποιῶν] Haec et quae de doliolo suo dicit Lucianus, ironice accipienda sunt omnia. modestiam enim in his apud Lucianum non video. Hac autem formula auctor valde videtur delectatus. Cf. c. 12. et saepius. RUD.

Ead. l. 9. Ἀναφ — δακρύλω) Iterum infra Demom. c. 4. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Ἀλλὰ εἴ τι) 'All' ex consuetudine dedissem, nisi prae Edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophæ in conjunctionibus et praepositionibus neglectae adduxi ad Pro Mero. Com. c. 11. ubi ἐπὶ ἀπορίας quaedam Edd. adde Diod. Sic. L. XIX. p. 297. ed. Bas. ubi παρὰ Ὀρόντιον, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I. pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης etc. Et IV, 112. ἐπὶ ἐκείνῃ hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula εἰ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐς αἰὲ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. Vid. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praesente Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. et ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum. est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Juntinae, nempe I, 22. ubi Duker. optime jam vidit, et in hoc Luciani loco ἐς αἰὲ legendum, velut infra in Quom. hist. c. 42. et supra Deor. Dial. X. idem recte legitur. REITZ. Wieland. Eigenthum seines Urhebers. Si licet dissentire, malim: thesaurus ad posteros pertinens. RUD. Belin. monument éternel; tanquam legisset κτῆμα, ceto-

rum non inepte. In mentem venit *Horatii monumentum aere perennius*. LEHM.

Ead. l. 5. [Ἐπιστολῶν] Plenius *Plutarch. de aud. poet. VII, 12. πάλιν δ' ἐπιστολῆς καὶ περιέχουσιν πρὸς τὸ καλὸν ἡμᾶς*. RUD.

Ead. l. 8. *Μανία, εἰ γε ἐλπίς*) *Lucianus* praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta et publicata. *Εἰ δὲ καὶ ἐπηγνηται*, pergit, *ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασάμενων, μανία, εἰς ἐλπίς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσὶ τι τῶν ἀπ' αὐτῶν κεκυρωμένων*. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἰς ἐλπίς* sine dubio legendum, *μανία εἴη γε ἐλπίς*. Id dicit, *Sed et si illa* (historia jam ab aliis perscripta et publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos et aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt*. Videtur huic ulceri cum interpretatione succurri se etiam interpres. JENS. Vid. *Jensium*. Liturae hic sunt in W. et vulgata reposita. Vid. *Paras. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 2956. ἡ γε ἐλπίς*, ut edi curavimus. BIR. Veram hanc emendationem, quam veteres jam interpretes senserant, etiam *Schmiederus* recepit. De sequentibus haec adnotavit *Rudolphus*: „*Μεταποιεῖν* videtur ad materiam et res pertinere, *μεταγράφειν* ad expositionem; nisi forte plus video quam adest.“ Aliquam saltem differentiam innuit particula *ἢ*. Neque adeo *Rudolphi* subtilitatem reprehendere aessim. LEHM.

Ead. l. 10. *Τὰς βασιλεὺς αὐτὰς*] Solet *Lucianus* ὡς ἐν παρόδῳ alios etiam tangere, velut hic pravum istorum hominum sensum, quo pertinet *Wielandi* notula elegantissima, de *Aristobulo* cap. 12. p. 92. versionis: *Dass er sich so übel betrug, war nicht seine Schuld*. Plagas autem ejusmodi eo graviores esse, quo celerius infligantur, id neminem esse arbitror qui negare sustineat. RUD.

Pag. 171. l. 1. *Ἀπάντων ἤδη χειρ.*) Vid. *Demosth. OL I, 62. C. Philip. III, 177. B. Noster c. 2. συνεχεῖς νίκαι*. Belle profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces *Avidius Cassius* et *Marcus Verus* *Seluciam* et *Ctesiphonta* ceperunt. V. *Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. PAX et IMP. III. et IV. ob triumphum*. SOLAN.

Ead. l. 8. *Πήχη*) V. infra c. 39. ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen

non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere cariosa et prava intelligendum. SOLAN.

Ead. l. 7. Αἰρεῖσθαι — φεύγειν] Per se quidem bene se habet haec distinctio, sed qui ad disciplinas et artes eam transferant, ut hic Lucianus, eos parum commodè sive dividere sive partiri existimo. Fieri enim vix potest, ut, hac partitione scripti admissa, omnes repetitiones vitemus. Lucianus certe eas haud vitavit, quod tamen facile potuisset, si logici canonis, cujus infra c. 32. meminit, in describendo opere rationem habere voluisset. RUD. Idem etiam Wielandius observavit in limine versionis hujus libelli. Sed dispositiones librorum Lucianeorum non sunt omnes strictè ad Logicorum praeceptorum normam exigendae. Alibi potius scriptoris nostri virtutes quaerendae. LEM.

Ead. l. 16. Κοινὰ γὰρ — ἀρμονία] Interpr. Communia enim, quod dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione. immo reddendum: vitia enim in lingua et compositione omnium orationum sunt communia. Num intelligit elocutionem, an usum vocularum et compositionem? Putaverim posterius. RUD. Suspectus mihi est finis ejusdem (6.) capituli, κοινὰ γὰρ — ἀρμονία. nam perquam frigida est repetitio, et ea quidem fluxum orationis impediens, quae, his omissis, melius et commodius procedit. Videtur autem haec Luciani observatio in margine, memoriae causa, posita, et postea in textum illata fuisse, additis oculis connexionis et excusationis, γὰρ, ὡς ἔφη. IDEM in Praefat. pag. VI. Haec Rudolphi judicium, cujus elegantiam laudat Censor Jenensis, ita secutus est Schmiederus, ut verbis, de quibus agitur, suspicionis notam impresserit. Mihi secus videtur. Duplicem scilicet causam, cur communia ista omnibus scribendi generibus vitia nunc praemittere constituerit, attulit auctor: primam hanc, quod longum foret singula persequi; alteram, quia alienum id foret ab instituto praesenti. Quod posterius ut explanetur, addit auctor brevissime et quasi parenthetica celeritate verba, quae sequuntur: κοινὰ γὰρ (Cur οὐκ ἴδιον; quaeri possit; respondetur, κοινὰ γὰρ) ὡς ἔφη etc. i. e. propter ipsum illud, quod modo dixi, quod communia sunt vitia ista in lingua et compositione omnibus orationis generibus; propter id ipsum recensio eorum non propria est ejus, quod nunc ago, argumenti. Sic patet, verba illa adjecta non esse frigidam repetitionem, imo vero gravem ejusdem rei, quam modo tetigerat, revocationem, eoque illam graviolem, quam iisdem etiam verbis fiat. Patet vero etiam, fluxum orationis procedentis minime his verbis impediri, quum periodus a

verbis: ἃ μὲν οὖν, usque ad, ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ pertinens admodum modicae sit longitudo, et, parvula illa enuntiatione interposita, tantum absit, ut ingrate oratio interrumpatur, ut etiam vigor ejus augeatur; modo tenendum, paullo celebriore motu, quem fere parentheses flagitant, ea verba pronuntiari debere. Cf. similem orationis formam infra c. 9. a verbis πρώτον μὲν etc. LΞΗΜ.

Pag. 172. l. 11. Τοῖς ἑταίροις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, et immorantes; et supra, — καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρίπτειν. MARCIZ.

Ibid. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Ms. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11. sic occurrit, ut Solanus monet, sed et saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paullo ante c. 6. ἐνδιατρίπτειν etiam habuimus. REITZ. Sic etiam h. l. vere exhibet A. 2. quamquam divisim ἐν διατρίβουσι. LΞΗΜ.

Pag. 173. l. 2. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Prom. in Verb. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὀπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477. n. 53. id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὀπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, et Luciano Quom. hist. h. l. REITZ. Cf. Platon. Sympos. XXV, 1. RUD. Et ὀπωστιοῦν Lucian. Diall. Merr. IV, 2. LΞΗΜ.

Ead. l. 7. Ἀκαριαῖον) Angl. ἄκαιρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W, lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis dignoscam, hucine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum esse, jam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ. Ad verba proxime praecedentia, ἥ δὲ — ἡ ἱστορία Rudolphus haec adnotavit: „Geminationis hujus articulorum insolentioris exemplum e Pausania attulit Hoogeveen. ad Viger. p. 20. ed. Zeun.“ Non agnoscit Hermannus ad hunc Vigeri locum p. 704. vulgatam Pausaniae (V, 14, 5.) lectionem, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς, et alterum τοῖς cum nomine simul Ἡρακλέους delendum statuit. Conferas itaque alium, eundemque certiolem et huic similiorem, locum ex ipso nostro scriptore Diall. Marr. III, 1. ἥ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτῇ ῥέει; ubi vid. Adnot. Tom. II. pag. 417. sq. unde simul

patebit, ἡ δὲ h. l. absolute positum, atque adeo commate a sequentibus sejungendum esse. LEXEM.

Ibid. Ἀρτηρίαν) Vid. *Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. α.* ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde et *A. Gell.* eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis *Plato de Rep. VIII.* SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequeretur *Solano* ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. et S. quoque ἀκρατής habeant; ego Edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὲς στόμα passive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Aristoph.* non quidem commonstrato loco, (qui est *Ran.* 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ. Equidem addo *Plutarch.* de *Educ. XIII, 17.* τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑπαρρεῖν ὀργῆς. Libertatem autem vel potius licentiam, quae hic poëtis tribui videtur, haud facile iis quisquam serio concesserit. *Lucianus* igitur aut attulit, quod fit, non quod fieri debebat, aut, (quod magis placet) ironice dixit, ut etiam sequentia. Ipse enim in *Veris Historiis* poëtas non minus, quam *historicos*, propter ineptas fisiones ridet. Cf. *Diall. Mortt. Diog. et Herc. XVI. RUD.*

Pag. 174. l. 1. Ἰππων ὑποκρίτων) De poëtica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, *La Cerda* ad *Aen. VI, 808.* unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eschenbach.* ad *Orphei Argon. 137.* GERN. Conf. *supr. Somn. c. 8.* ex divisione *Solani*, nunc §. 15. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσσομένους ἀναβιβάσεται) Allusit ad locum *Hesiodi*, qui apud *Eustathium*, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέβλα.

Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι.

Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.

Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notanda vox *πυράμινος*, ignota Lexicographis. Usus est etiam *Lucianus* hoc loco, in dialogo pro *Imaginibus*. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, est ex *Iliad. Θ.* Μοχ, μέγα τολύνη, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἶδεῖν τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐπέ-

ρας κομώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae et poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum et laudem, eosque, qui his insunt, excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poëtarum fabulas, laudes et hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit, hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέας περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικοῦ, induat purpureis vestibus et alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ κρινόντων, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίννοις sunt ex robore quasi concreti, quos Germani et Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. *Homer. Il. T, 227.* Cui *Virgilius* aemulum adde, qui *Aen. VII, 805.* de Camilla haec canit:

— *Cursuque pedum praevertere ventos
Illa, nec intactae segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.*

SOLAN.

Ead. l. 4. Ὁ Ζεὺς) Vid. *Homer. Il. Θ, 18.* SOLAN.

Ibid. Τπὸ μιᾶς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. et L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

Ead. l. 6. Κἂν Ἀγαμέμνονα) *Homer. Iliad. 2. Achill. Tat. lib. 1.* BOURD. *Homer. Il. B, 478.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ζώνην) Videndus hic *Pausanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀερόπης) Rursus infra *De Salt. c. 43.* SOLAN. Cf. *Schol. ad Iliad. α', 7.* Ἀγαμέμνων δὲ κατὰ μὲν Ὅμηρον Ἀτρεΐδης τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης· κατὰ δὲ Ἡρόδοτον, Πλεισθέωνος etc. RUD. Aei equidem delendum censeo; reddit enim orationem hiulcam, quum γενέσθαι commode, immo rectius, ab antecedente οὐδεὶς ὁ κωλύων pendeat, et intellectu sit difficile, cur *Lucianus* ipse suam orationem tum impedire voluerit; neque enim inest aut elegantia aut emphasis. IDEM in Praef. p. VII. Offenderunt in δεῖ etiam *Jacobsius* et, quem *Schmiederus* citat in Praef. ad *Tom. II. p. LX.*, *Creuzerus*, malueruntque δὴ scribi, longe certe prudentius et elegantius,

quam quod *Rudolpho* placuit. Ἀν in ironia positum nemo erit, quin agnoscat. Quamquam equidem h. l. δὴ post τὸν Ἀρχέως, quam ante, maluissem collocatum. Quod quum non sit, et quum δὲ nec per se damnetur, nec ulla externa auctoritate suspectum reddatur, retinuisse id satius duxi. LEHM.

Ead. l. 11. Ὁ Ἀρχέως) W. et Ms. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt. BIF. Agnoscit etiam Gorl. Nihilominus eum omittere placuit, quod putidam hanc diligentiam in articulo saepius repetendo non amavit *Luciani* ingenium. Cf. c. 5. in. et innumera alia exempla. LEHM.

Pag. 175. l. 1. Καὶ οὐ αὐτό) Scita est *Luciani* observatio. Usu enim venit, ut ineptas sententias, pessime dictas, metri lenociniis velut consopiti, legamus patienter, ut libenter audiamus, si vocis et modulationis illecebrae accesserint. RUD.

Ead. l. 4. Ἐπειράγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρῆσαι τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπειράγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώτατα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπειράγοι. Magnum, ait *Lucianus*, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, et ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27. sustulit *Graevius* in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὄλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοί, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. JENS. Ἐπειράγοι ex W. et Ed. J. est. Reliquae mendose ἐπειράγει; quod recte vidit *Jensius* emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι et ἐντέλβοι. REITZ. Vulgata haud est inepta, quum auctores saepius modos variant. Cf. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 279. Lips. RUD. Non tamen temere id judicaverit quis fieri a probatis scriptoribus. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa *Luciani*; quod autem praeferunt Angl. Ms. Gr. et P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. *Hesych. Suid.*) Longol. SOLAN. Non male ἑταίρας. Reliqua ita essent in appositione; et μῦθον et ἐγκώμ. vocaret ἑταίρας κομμώμ. RUD. Sequitur etiam mox κόσμος ὁ ἑταιρικός. Nihilominus nimum puto h. l. *Rudolphum* ab ἑταίρᾳ captum fuisse. Articulus

lus certe; τῆς ἑ. gravissime impedit, quo minus meretricem huc admittamus. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 6. 'Εν τούτοις] In mentem venit: ἐν τούτῳ, ut ad solum ἐγκώμιον referatur, quia ne modicae quidem et aptae fictioni locus est in historia. Sed ex rationibus ejusmodi nil censeo movendum, et mutandum. RUD.

Ead. l. 7. 'Αλουργεῖ) Angl. ἀλουργές τι. BOUARD. Ibi-
dem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere,
idem esse, ὥςπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ
κομιδῇ πρηνῶν ἀλουργεῖ περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ
ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργεῖ in MS. Angl. ἀλουργές τι exstare, te-
stat *Bourdelaio*. Sed cum haec *MSti* lectio, sequentium
ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est inte-
gerrima: Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis
et admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu
meretricio. JENS. Recte quidem doctiss. *Jens.* ἀλουργεῖ prae-
fert alteri lectioni ἀλουργές τι: verum non dubito, quin jam
magis sit probaturus illud ἀλουργεῖ, quod ex collatione in
marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. REITZ. 'Αλουργεῖς
πορφύρεῳ χλαμῖς. *Suidas.* Et saepius legitur in *Nostro*. *Prom.*
cap. 4. 5. *Pisc.* 86. *Epist.* Saturn. 21. His non obstantibus
equidem praetulerim ἀλουργεῖ. nam hoc Adjectivum, etiam
omisso ἑσθῆς, significat vestem purpuream; *Aelian.* V. H.
XII, 32. 'Εμπεδοκλῆς — ἀλουργεῖ ἐχρήσατο. Est deinde dif-
ficilior et inusitatio lectio, unde denique facilius oriri po-
tuit ἀλουργές τι. RUD. In *Aeliano* non poterat bene addi
ἑσθῆς, quoniam modo in narratione praecesserat. Hinc ergo
nondum sequitur, ἀλουργεῖς simpliciter posse dici vestem pur-
puream, omissa voce substantiva. Addita autem haec reperit-
ur ap. *Nostrum* *Imagg.* c. 11. ἀλουργεῖς ἑσθῆς. Alias, ut bene
notavit *Rudolphus*, frequentatius est nostro scriptori ἀλουρ-
γίς, et hoc adeo loco bene restitutum a *Reitzio*. ΛΞΗΜ.

Pag. 176. l. 1. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, quasi posteris, non praesentibus scribantur. REITZ. Sed τὰ difficilior. Nota res, Neutrum saepius tali nexu de hominibus dici. RUD. Sunt τὰ
ἔπειτα judicia posteriorum, non proxime posteri ipsi. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 2. "Οσοι etc.) In *Ms.* hic locus sic legitur: ὅσοι
δ' οἶονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τεργνὸν καὶ
χρήσιμον, κισθόλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιού-
σιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτήν, ὡς τεργνὸν καὶ εὐφραῖνον. τοῦ-
τον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τάληθους ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν,
ὡς εἴρηται, κισθόλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod

nec praeterbundum, nec rejiciendum existimo. GRAEV. *Διαιρεῖν εἰς δύο* contextu docente h. l. significat: duplicem historiae finem proponere. Monet autem hoc auctor, quia, admissa ista divisione, isti scriptores aliquid habere videbantur excusationis. Ceterum non possum, quin adjiciam *Josephi* locum, de rationibus, quibus multi ad historiam scribendam adducantur. Antiqu. I. ab initio: *Τινες μὲν γὰρ ἐπιδεικνύμενοι λόγων δεινότητα, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς θηρώμενοι δόξαν, ἐπὶ τοῦτο τῆς παιδείας τὸ μέρος ὀρμῶσιν· ἄλλοι δὲ χάριν ἐκείνοις φέροντες, περὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν εἶναι συμβέβηκεν, τὸν εἰς αὐτὴν πόνον καὶ ὑπὲρ δύναμιν ὑπέστησαν. εἰσὶ δ' οὔτινες ἐβιάσθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης, οἷς πραττομένοις παρέντυχον, ταῦτα γραφῇ δηλοῦσθαι περιλαβεῖν. πολλοὺς δὲ καὶ χρησίων μεγέθος πραγμάτων, ἐν ἀγνοίᾳ κειμένων προὔτρεψεν, τὴν περὶ αὐτῶν ἱστορίαν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐξευεγκεῖν.* RUD.

Ead. l. 7. *Ἐν γὰρ ἔργον*] Posuit hoc auctor sine probatione et demonstratione. Afferebat id quidem notio historiae, quam sibi informaverat; sed quo jure id fecerit, insuper quaerendum erat. Hoc modo certe refutare non poterat alios, qui aliam animo notionem comprehenderant. RUD.

Ead. l. 9. *Αὐτὸ*) Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN. Longe praestat αὐτὸ, i. e. καὶ αὐτὸ τὸ τεσσνὸν, pro Nominativo habendum. Nec de ulla mutatione cogitandum. LEHM.

Ead. l. 10. *Κάλλος ἀθλ.*) Quintil. VIII, 8, 10. *Pulcher adspectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eundem Quintil. VIII. pr. 19. GESN. Sensus non est: pulchritudinem naturali quodam vinculo cum robore etc. conjunctam esse, ut cepisse videtur Gesnerus. — Immo vero affirmat, si athletae praeter vires et reliquas ipsi necessarias virtutes, etiam pulchritudo sit, bene id se habere. RUD.

Ibid. *Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδα* ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus et integer, at postquam exactius praecedentia et sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo et vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum et experientia adsit, non impediet, quo minus praemia reportet, et insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non

videtur consonare toti ratiocinationi, et aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, *Lucianum* scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, et putantes, debere intelligi, *Nicostratum* e prosapia *Herculis* et octavum ab *Hercule* fuisse, quod est, trinepotis filium, et videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἦ sustulerunt. At οὐδόον ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille *Nicostratus Heraclides*, sed de ordine eorum, qui luctae et pancratiū palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad *Pausaniam* in *Heliacis* p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur *Lucianus*, qui luctam et pancratiū vicit Olympiade 204. quem etiam memorat *Pausanias Heliac. 1.* Et ex hoc loco et *Pausania* corrigendus est *Olympionicarum* catalogus a *Jos. Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας, unde divinauit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo *Nicostratus* ille victor renunciatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, *Hercules* vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est, *Nicostratum* illum non posse numerari octavum ab *Hercule* secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt *Chronologi*, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους; et intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae; et pancratiū. PALM. Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video *Verae Hist. lib. 2. c. 22.* similiter dixisse *Nostrum*, Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille *Nicostratus*, de quo *Diod. Sic. XVI, 44. p. 533. Steph.* "Ὁ γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξει καὶ βουλευσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ἥσυχία διαφέρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἰσφύρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GESN."

Ibid. 'Αφ' Ἡρακλέους) Docta est sane et acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine *Nicostratus* ab *Hercule* fuerit. De hoc *Nicostrato v. Plut. 494. f. 949. C.* (Alius is est ab eo)

cujus meminit *Xenophon* ed. St. p. 276, 29.) Nostrum Ver. Hist. II. cap. 22. *Quintil.* II, 8. circa finem, ex quo et aetatem ejus discas. (Cilix erat. Ol. CCIV. vicit. Afr. ἀναγο. et *Pausan.* Eliac. I.) *Loyd.* SOLAN. Mihi *Lucianus* nec de *Diodori Siculi*, nec de *Pausaniae*, Nicostrato cogitasse videtur, sed egisse de aequali quodam ejus nominis athleta celeberrimo, ut et *Scholiastae* visum est. Interiorem autem hujus loci sensum despero nunc omni ex parte explicari posse, quum omnis ejus color ejusmodi sit, ut respicere auctor, ut ait *Rudolphus*, videatur ad rem in facto positam, quam ignoramus. Quod autem ad verba, ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι attinet, in versione *Wælandii*: „aber das würde nicht verhindern haben, dass Hercules, wenn Nicostratus (wiewohl einer der hässlichsten Menschen, die man sehen konnte) mit dem schönen Alcaeus von Milet, der sein Liebling gewesen seyn soll, gerungen hätte, nicht dem erstern, als dem stärksten und tapfersten von beyden, den Preis zuerkannt haben würde,“ — vix divinaveris *Luciani*, de quibus agitur, verba. Nec *Palmerii* explicationem et conjecturam, etsi admodum ingeniosam et artificiosam, tanti facio, ut magnopere curandam existimem. Recte *Belinus* vertit: „Rien n'empêche que le fils d'Isidotus, Nicostrate, ne soit de la race d'Hercule. Et sic etiam *Rudolphus* explicuit ἀφ' Ἡρακλέους in Ind. s. v. ἀπὸ, *Herculis* sectatorem, imitatore[m] fuisse. Contulit formulam οἱ ἀπὸ Πλάτωνος etc. et provocavit ad *Viger.* IX, 1, 18. probante ipsius Censore in *Ephemm.* Jenenss. supra laudato. In N. T. de eadem notione promiscue usurpantur ἐκ τινος εἶναι, εἶδόν, s. τέκνον, εἶναι τινος, ut ἐκ διαβόλου εἶναι *Joh. Ev.* VIII, 44. etc. H. l. verterim: *Herculei* esse roboris. *Guil. Langius* in *Animadvv.* ad *Lucian.* saepius jam laudatis eandem, opinor, interpretationis regulam secutus, explicat fortem esse. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ιστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τεκνὸν παραμπορεύσαιο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) *Interpres Salmuriensis*: Proinde historia, si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio et taedio gravibus viris erant, et a nemine legebantur, nisi mulierculis et adolescentibus, ut hac tempestate Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit *Codex Anglicanus*,

apud Bourdelotium, et excerpta nostra, in quibus ἑραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micellus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter et velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur et intelligitur hic locus: *ἔτι καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τεργνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νῆ Ἀλα συγκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους.* Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinatur, utrinque audientibus non esse jucundum, dum non de facie hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant. Μη ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, et operosis laudibus) audientibus non esse jucundum, si non faciem plebis et vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic πρόσαντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dicere, quae ingrafa sunt, et indignationem movent. GRAEV.

Ead. l. 8. Ἐργάτας) Angl. ἑραστὰς. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN. Fortasse respexit ad illud Platonis in Phaedro, quod expressit etiam Cicero de Offic. I. c. 5. RUD. Locus est Plat. Phaedr. c. 65. Ὅψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ἣ φρόνησις οὐχ ὁράται· δεινούς γὰρ ἂν παρῆχεν ἑρωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἑαυτῆς ἑναργῆς εἰδωλον παρῆχετο εἰς ὄψιν ἰόν. Vid. Car. Beier. ad Ciceronis locum, qui quidem vir multiplici et exquisita instructus doctrina alium contulit ejusdem Cic. locum, ubi Platonis sententia magis etiam ad verba expressa legitur, de Finib. II, 16, 32. Ceterum Platonica quidem sententia per se longe alia est, ac Luciana: utraque vero eadem fere ratione proposita; ut sane Luciano, Platoniorum cultori gnarrissimo, formula illa venustissima obversata fuisse videri possit. LEMM.

Ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τεργνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt vio-

lantque haec periphrasim et omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinât, utrinque audientibus non esse jucundum*. Quod cum per se ἀρετῶς sit chimaericum, imo falsum, (et cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de faece hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis etc.* Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeiit Micyllus, cujus haec sunt: *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, et ad laudem maxime inclinât, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus etc. illaudabili versione*. Interpretor: *non esse in historia jucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae et ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. cap. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νῆσου καθήμενοι.) Non intellige faecem confusam et promiscuam plebem, sed etc.* quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque adsendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra c. 11. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπύθνα καὶ γυνὰ διεξέλασιν. Γκον.

Ead. l. 7. Πρὸς αὐτὸς) Videtur nihil opus esse huius loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρὸς αὐτὸς et παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρὸς αὐτὸς refertur commodissime. *Utrinque praeiunctum est et audientibus adversum atque molestum, non minus quam asperum et praeiunctum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis*. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GERN.

Ibid. Παρ' ἑκάτερον) Hic locus est inutilis. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet et laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fal-

lor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. *Heautont.* sub fin. et III, 1, 31. Cf. *infr.* Ver. Hist. II, c. 40. Et *Deor. Dial. XVI.* SOLAN. Conjungendum *πρόσαντες* et *ἀκούουσιν*, ergo non difficile scribenti, ut *Gesnero* visum, sed molestum audientibus: laudes molestias facessunt auditoribus, (commode *Rudolphus* confert locum *Plutarch.* de Educ. VIII, 27. *μονωδία* — *ἔστι πλῆσιμιον καὶ πρόσαντες*) idque *παρ' ἐκάτερον*, in utramque partem; quod quid sit, ex eo patet, quod oppositum manifesto est *τῷ κομιδῇ μὴ δῶδει*, ei, quod plane est fictum, *fabulosum*: ergo *ἐφ' ἐκάτερον*, utrumque si species, est: sive fictae sint laudes et fabulosae, sive etiam verae et genuinae, aemper laudare est res lubrica, et molesta audientibus; immer ist est, in jedem Falle, den Zuhörern zuwider, qui quidem nunc non laudationem, sed narrationem, audire velint: Hanc unice veram existimo esse hujus loci varie distorti explicationem. Cf. *Diall. Deor. XVI.* 1. ubi *Apollo* dicitur *λοῦξ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι σφάλμα*, i. e. in utramque quaestionis partem, sive hanc, sive illam, velis, pro suo quisque animo. Et sic explicata verba: *καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν ἀκούουσιν*, haud vereor, ne quis cum *Rudolpho* pro spuris sit habiturus. LETHM.

Ead. l. 8. *Τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας*) Vulgatam mutavi, *ἢ* in *ἢ* migrando, et distinctionem, quae post *ἢ* erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. et J. quod enim vulgo legebatur, *οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ, μὴ τὸν συρφετὸν* etc. vertebaturque, neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero *ἢ* *μὴ* conjunctum apertius nisi significabit, et verbum *erat*, satius intelligitur per ellipsin: sed pro *ἐπινοῆσαι* jam quoque recepi *ἐπινοήσας*. Durior hic enim est infinitivus. Imo cum et margo A. 1. W. id habeat, et *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

Ibid. *ἢ* *μὴ — ἐπινοῆσαι*) *ἢ* *μὴ — ἐπινοήσας*. GUYET. *ἢ* *μὴ* etc.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. et Ed. J. Nisi cum G. Ms. legas mox *ἐπινοῆσαι* pro *ἐπινοήσας*. Reliquae Edd. *ἢ* etc. cum praecedentibus conjungunt. SOLAN. In voce *ἐπινοῆσαι* admodum variant libri. Cum Ms. Gr. *ἐπινοῆσαι* legenti facit Cod. 3011. Sed *ἐπινοῆσας* exhibet 2954. Quam lectionem *Reitzius* e marg. A. 1. W. recepit, et recentiores Edd. admiserunt, *ἐπινοήσας*, eandem exhibet etiam A. 2. sed *ἐπινοήσας* scriptam. In qua quum *Bclino* soloecismus videretur inesse Optativi cum *ἢ* conjuncti: malebat aut *ἐπινοῆ-*

ος scribi, aut ἦν μὴ in εἰ μὴ mutari, servato sic Optativo. At cf. supra cap. 5. et quae ibi in Varr. Lectt. monita sunt. LEXM.

Ead. l. 10. Ἀκροασόμενους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ. Hanc lectionem ἀκροασόμενους confirmat etiam non solum Cod. 2954. sed etiam A. 2. in qua est ἀκροασαμένους. Recte itaque recentiores Editores Reitzium sunt secuti. Verbis deinceps sequentibus Rudolphus notat tangi fortasse criticos, quos rideat (auctor) etiam in Veris Historiis. LEXM.

Pag. 178. l. 3. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inserendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ. Elegans locus, quum non solum in metaphora eadem pergat, verum etiam hoc modo simul declaret, quid sit ἀγγυραμοιβικῶς. RUD.

Ead. l. 4. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua vellet probare, qui exactissime omnia examinent, et ἀγγυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρη καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis Edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. JENS. Bene monet Lucianus, praesertim quum laudes ejusmodi interdum essent malis artibus partae. Cf. Quinctil. lib. X. §. 18. de oratoribus quidem. RUD.

Ead. l. 8. Γάρ σου σε) Ita σου σε sine accentu exaratum est in Edd. priscis J. Fl. Ald. et hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset σου σε: quod significatio, quam σου hic habet, vix patitur. REITZ. Schmied. ex arbitrio edidit σου σε. LEXM. Major vis est in hac comparatione, quum exemplum verum afferat, quam si quid ejusmodi excogitasset ipse. — Similis pictura reperitur in opere splendido: Recueil d'estampes d'après les plus célèbres tableaux de la Galerie Royale de Dresde. Dresdae 1753. Vol. I. n. 40. Alia est Woerlitzii. Vid. Aug. Rode Beschreibung des Fürstl. Anhalt-Dessauischen Landhauses und engl. Gartens zu Woerlitz p. 49. RUD.

Ibid. Γεγραμμένον) Meminit hujus Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, et Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2. quo in loco φαρίζειν legendum. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐν κροκωτῷ) *Plutarchus* quoque scribit, *Herculem κροκωτοφόρον* pingi solitum. *Crocota* autem crocei coloris vestis. *Non. Marcell.* *VORST.* Quem cultum tamen deinceps, ut et *Herculis* titulum, affectavit *Commodus.* *Herodian.* I, 14, 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείων σχῆμα, λεοντὴν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χειρὸς φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑπὲρ ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχυρὸν μιμούμενον. *V. et Aristoph.* *Batr.* p. 94, 2. *SOLAN.* Confer *Aristophan.* *Ran.* 46. et ad eum nott. *Ex. Spanh.* qui et hunc *Luciani* locum adfert, et muliebri hoc vestimenti genus exponit ex *Athen.* V, 198. pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam injicitur. *REITZ.*

Ead. l. 13. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in *Edd. vett.* quas excussi, et recte; (quamvis utrumque dicatur.) *Vid. supra Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, et sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia *Nostro* usitatus est. Addiderat *La Croze*, vid. *Terent.* sine dubio respiciens illa in *Eunuch.* V, 8, 4. *Utinam tibi committigari videam sandalio caput.* Ad quae interprett. plura de sandaliis. *REITZ.*

Pag. 179. l. 3. Ἀσύμφηλον) *Flor.* et *Angl.* ἀσύμφυλον et ἀσύμφηλον. *BOURD.* Ἀσύμφυλον) Variant hic libri: sed vera et genuina lectio est, quam ex *W. P.* et *L.* exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in *Rhet. Praec.* cap. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod et apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. *V. Il. I,* 643. quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut.* 1672, 1. *SOLAN.* Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem et obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit *Homer.* *Iliad.* I, 643. et *Ω,* 767. hoc servandum duco, et interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis *Homerici* videbatur. *GESN.* Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque libens concederem *Gesnero*, *Homericum* ἀσύμφηλον retinenti, si significatum ejus huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid *Codd.* nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, et hic bene congrua, praefarendum duxi, eoque magis, quia duae *Edd.* principes *Fl.* et *J.* ne quidem vulgatae adsentiuntur, sed ad alteram *Codicem* quoque ducunt. *REITZ.* Ἀσύμφυλον etiam *Ms. Reg.* 3011. *BIB.* Ἀσύμφυλον *A.* 2. ut *Junt.* *LEHM.*

Ead. l. 4. Ἐκάστου γὰρ — καλὸν ἐστὶ] Sensus: cuilibet rei propria quaedam est pulchritudo. In Reitz. Edit. post ἰδὸν τι comma est, quod sensum obscurat. RUD. Ad-dam, quae idem Rudolphus in Ind. s. παρὰ de sequentibus verbis iudicavit: *Interpres: deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. At enim isto loco non agit de utilitate et usu rerum, sed de pulchritudine unicuique rei propria; neque id, quod inutile est, propterea etiam est turpe atque deforme. Putaverim igitur, παρὰ τὴν χρῆσιν, per usum, esse glossema, ab eo adscriptum, qui quidem probe teneret, res usu et per usum deformes reddi; sed ad nexum et sententiarum seriem non attenderet.* His etiam Censori Jenensi probatis ita ego subscribo, ut tamen de consilio et sensu verborum παρὰ τὴν χρῆσιν aliter statuam. Adscripta sunt margini a nescio quo, qui vocabulum ἀκαλλές indicare vellet esse παρὰ τὴν χρῆσιν, praeter usum vulgarem h. l. adhibitum. A Luciano autem ipso ea verba non esse profecta, vel inde probari potest, quod varias per se quidem admittunt interpretandi rationes, nullam vero, quae menti auctoris satis conveniat. Unde etiam mire se torserunt interpretes, quaerendo aliquam rationem, quae tolerari quodammodo posset. Micyllus: *deforme id ipsum usu reddetur.* Gesnerus longe aliter, ut videre licet. Belin. *elle devient informe par le mauvais usage auquel on l'emploie.* Wieland. *so wird es hässlich, weil es an einem Orte steht, wo es unnütz ist, oder keine gute Wirkung thut.* Vocabulum autem ἀκαλλής, etsi haud improbum per se, tamen neque apud Lucianum nostrum, quod sciam, usquam alibi occurrit, neque apud alios scriptores saepissime. Hesychius tamen: ἀκαλλές ἄμορφον. Et de superiorum verborum sensu, quem sane prava distinctio, omnibus Edd. veteribus communis, obscuravit, et interpretes plurimos, ut falso verterent, seduxit, recte statuit Rudolphus. Sensus est: Jede Sache hat ihre eigenthümliche Schönheit: mengt man sie aber in einander, so wird dasselbe hässlich, (was vorher schön war). Conferatur imago Herculis et Omphales supra descripta. ΛΕΞΗ.

Pag. 180. l. 2. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. et 584, 1. unde liquet, exstitisse illius novam et ab hac diversam historiam, Strabo etiam XV. p. m. 494. A. Vid. et 608, 1. ejusdem P. SOLAN. Facessant lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώτος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Ari-

stobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, et in caput auctoris projecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. RZITZ. Pro 'Ἀριστοβούλου Sainte-Croix' in libro inscripto: Examen critique des anciens Historiens d' Alexandre le Grand Par. 1775. p. 19. legi voluit 'Ὀνησικρι- του, quo hic Alexandri historicus adulator cum illo, qui c. 40. commemoratur, conveniret. Verum hujus mutationis gravissimae equidem ne levissimam quidem video causam. Imo vero hujus Aristobuli in *Plutarchi* Alexandro et apud *Strabonem* lib. XV. §. 19. 21. bis 24. etc. non minus fit, quam Onesicriti, frequens mentio. Et quod illi scriptores classici talis fidei historico usi sunt fonte, non minus id mirandum, quam quod Onesicrito, aliisque ejus indolis, qui de Alexandri rebus exposuerant, historicis, vel potius laudatoribus. H. 1. autem si Aristobulo injuria est facta, non id librariis in tanto librorum consensu, sed ipsi *Luciano*, imputandum censeo. Nec Onesicriti peccatorum historicorum indicem hoc exemplo temere auctum velim. LEM.

Ead. l. 8. 'Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαιος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tantum usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Jov. Trag. c. 44. SOLAN.

Ead. l. 10. 'Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ οὗτοι δὲ οὕτως ἐχρήν, 'Ἀριστοβούλει, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, *Lucianum* scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod et Ms. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas instripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasin, nec *Luciani* manum hic agnosco, neque in his in *Dial. Prot.* et *Plut.* seu *Diall. Mortt.* 23. καθιζόμενον ἐν τῇ δάβδω. In L. uti et in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a *Commodo* aliisque. V. *Ael. Lamprid.* c. 12. et not. *Casaub.* virum ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumen-

ti recte adesse potest, ut pluribus probavi ad Herodot. c. 5. et ante me *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XXIII. f. ubi καθικόμηνον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐν ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, et recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidissee videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno jaculo plures elephantos (simul) trajecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam *Lucianus* redarguere vult, sese prodit, quae jam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἑλέφαντας sufficere videatur, et vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, *Solano* haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis trajectos, sed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam projecerit? potest enim ἐπὶ intelligi versus, ad; ita ut liber directus versus auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit projectus. At sequens οὐ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeuntibus Codd. G. L. et Mss. Regg. 2954. et 2956. rescriptissimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua *Luciani* versione *Belinus*. BIR. Ἐνὶ non opus est. Sensus est: „quod elephantos jaculo interfici posse et interfectos esse dicis.“ Sententiam hujus loci, contra interpretes, hic frustra laborantes, eleganter exposuit *Wieland*. in nota; qui ipsam etiam pugnam solitariam ab homine isto inepto fictam esse statuit. Inde explicanda verba: τοιαῦτα ὑπερ μου μονομαχοῦντα. RUD. Ἐνὶ, quod nunc etiam duobus Codd. Pariss. confirmatur, usque ego pro genuina lectione habeo, dum probaverit quis, ἐν ἀκοντίῳ φονεύειν bene Graeco dici potuisse. Vid. Adnot. ad Dial. Mort. XXIII, 3. Tom. II. pag. 642. sq. Quod autem numerum aliquem elephantorum h. l. *Reitzius* desiderat, qui ad vocem numeralem ἐνὶ referat, id prope abest a ridiculo. Volebat scilicet *Reitzius* repraesentari lectori miram profecto imaginem Porci duobus tribusve simul elephantibus insidentis: probe enim tenendum, de μονομαχίᾳ sermonem esse. Pluralis ἑλέφαντας, qui *Reitzium* male habuit, universalem significat sententiam, hoc tamen loco ad rem specialem referendam. LXXII.

Ead. l. 12. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus et corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, et mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho Stasicrates audit, non Dinocrates, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. et Strab. VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam et conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum Pro Imagg. c. 9. SOLAN.

Pag. 181. l. 8. Ἐπανθήση) Angl. ἐπᾶνθισε. BOURD. Οἷονται γὰρ ἄμεινον ἔξιν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλείον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpretes: arbitrantur enim, melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, et pigmento multum candoris admisceat. Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπᾶνθισε. Ἀνθίζειν et ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένον φαρμάκοις προμαχεῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον, καὶ ἐπρίον τὸν ἑλέφαντα, καὶ ἔξενον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθυμιζον, καὶ ἐπᾶνθίζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant et secabant ebur, et poliebant, et conglutinabant, et concinnabant, et auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γινῶσιν ὧδ' ἡνθισμένον, te enim non cognoscent sic coloratum. Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρεῖās ἐρύθημα, et statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη· χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀτικῶν συλλογὴ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἀνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ φαίνεται, ἡγουν τῷ χρώματι. Ἰστί δὲ ἰδῆ βοτάνῃ τις καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

— Ἐν κροκέῳ πέπλῳ

Ζεύξομαι ἄρματι πῶλους,

Ἐν δαιδαλταῖσι Ποι-

κίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆναις.

Ubi interpretes pessime: in crocea veste jungam currui equos,

in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus. Ἀνθήρο-
κοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum
colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπη-
ναι vestes aureis filis pictae: *Virgil. picturatae auri subtemine*
vestes. Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi re-
censet vocabula ad lanificium et texturam pertinentia: καὶ
πήρα καὶ πηνίον καταγείν, καταγαγείν. Interpres: *peram fu-*
rum ducere, deducere. Quid lanificio cum 'pera? lege πῆνα.
Euripides autem sic vertendus: in ctocea veste jungam currui
equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis. Ἐν δαιδαλταῖσι
ποικίλλουσα est pro ἐνποικίλλουσα δαιδαλταῖσι. GRAEV. Ἐπαν-
θήσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P.
plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55.
SOLAN. De pigmentis, φάρμακα dictis cf. *Amor. cap. 40.* et
Diall. Merett. XI, 3. Omnino vid. *Koen. ad Gregor. Cor. p.*
504. Schaeff. LXXII.

Ead. l. 11. Θεραπεύοντες) Anglic. θεραπεύεσθαι. BOURN.
Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ παραντίνα τις θεραπεύοι etc. aliam lec-
tionem hic Codd. A. W. P. et L. praeferunt, haud sane
spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple
ως. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Πάσῃ) Distinctione juvimus hunc locum
et interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, et interpreta-
bantur omni historiae: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ
est aoristus primus ex πάσσω vel πάττω, quod de coloribus
et pigmentis usurpari notum est. GESN.

Ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An μὴ παραλεί-
ποι, vel παραλήψῃ; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desi-
derari in vulgata, quae erat, τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα etc.
sine sequente verbo, quod ad ἄλλα referatur, et sine ullo
sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare vi-
detur; quare illam laetus amplector. RZITZ.

Ead. l. 3. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum,
sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem ver-
bum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius con-
jicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel simile quid. In
W. et Ed. FL deest πάσῃ, agnoscit P. (Hic aliquid deest,
huic simile ἄλλα μεμίθωσαν, ἃ σύν etc. Longol.) Ego pro
πάσῃ τὰ legendum censeo ἐκπατρίτω τὰ, ut Pisc. cap. 22.
SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐναγχος — πρώην) Ex hoc loco discimus,
quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes re-
viserit *Lucianus*. Neque enim dubium est, quin de reditu
in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in *Somnio c.*

9. post peragratas Italiam et Galliam; cum ex Peregr. Morte pateat c. 35. satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, et ex Somnio cap. 9. patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII. fuisse, liquido constat: quo tempore jam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex Mort. Peregr. c. 35. cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est judicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρώην*. Rem unico exemplo illustrabo. In Abdic. c. 2. quod apud iudices a se *πρώην* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non jam voce *πρώην*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur cap. 13. cujus vim mox paucis interjectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendendo, satis ostendit. Unde jam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia jam ejusmodi historias recitari vulgo audierit, et mox in Ionia ejusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN. Achaïam *Wielandius* non sensu strictiori, sed totam omnino Hellada, a Romanis Achaïam dictam, intelligendam esse censet, quum opponatur *Ἰωνία*. Cui libenter accedo. Sed num ineptum foret, statuere, Lucianum Corinthi concertationibus eruditorum interfuisse? Postea certe, ubi hominem itinera et *αὐτοπλαν* impudenter fingentem reprehendit, adjecit: καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκούοντων ἀνεγλῆναι. c. 29. RUD. Non modo non ineptum, sed etiam maxime probabile est, Corinthi quoque Lucianum aliquamdiu commemoratum esse. Hinc tamen nihil dum sequitur ad *Wielandii* sententiam, quae linguae usu tum temporis Romanis jam dudum recepto, nititur, infringendam. LENH.

Ead. l. 6. *Πρώην*) Cf. mox cap. 17. pr. et Ver. Hist. I. c. 33. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὁρκον ἐντιθέναί*] Formulae igitur jurandi, quas vocamus, *νῆ Δία* etc. quae singulis fere paginis leguntur, jurisjurandi loco non sunt habitae. RUD. In recentissima adeo memoria est *πρὸς Χρόνον*, formulae jurium jurandorum numero nullo modo excipienda. Videtur mihi itaque locus colorem habere joci cujusdam, quem tamen ego non penitus perspicio. LENH.

Ead. l. 10. Παράκλων] Ineptum erat exordium propterea, quoniam poëtae non tam voces et metricum ornatum, quam res ipsas a Musis expectant. Cf. *Hom. Iliad.* β, 485. sq. *Virgil. Aen.* I, 12. Musa, mihi causas memora. *Ovid. de Arte Amandi* I, 25. sq. quum negasset numina sibi auxilio fuisse, addit: *usus opus movet hoc*, id quod ad praecepta ipsa, et artes, ut vocat, magis pertinet, quam ad expositionem. Facile autem apparet, historicum facta non debere a Musis petere, i. e. fingere, sed a testibus certe fide dignis sumere. *Rud.*

Ead. l. 11. Παρά πόδα) Recte Angl. Cod. *περὶ*. Sic *Apollog. de Merced.* cond. De hoc proverb. *Hesych. Pollux, Casaub.* ad *Charact. Theoph.* Bourn. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμόζουσα; *GUYET. Περὶ πόδα τῇ ἰστ.*) Ex Angl. W. J. et L. pro vulgato παρά. *Casauboni* (ad *Theophr. Char.* p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἰστορίᾳ. Certe in Ed. J. cum jota subscripto ultima vox cernitur. Pro *Merc. Cond.* c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem *Casaubonus* ibid. *SOLAN.* Omnino probanda lectio *περὶ πόδα*. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum et fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. *GESN.* Legit igitur τῇ ἰστορίᾳ. Sed haud scio, an hoc non sit in verbis. Coacta, meo sensu, explicatio! *Rud.* Et mihi *Gesnerus* nimium in his verbis quaesiisse videtur. *Ἰστορία* est ipsa inepti istius scriptoris narratio. Jam dicit auctor ironice, egregie illud exordium cum ipsa auctoris historia convenire. Dativum autem τῇ ἰστορίᾳ recte *Reitzius*, auctore *Casaubono* (ad *Theophr. Char.* pag. 49. ed. *Fisch.* in *Comment.*) restituit, recteque recentt. Editt. secuti sunt. Et quod *Reitzius* refert in J. vocem *ἰστορία* cum jota subscripto cerni, idem in utraque *Aldina* accidit. Coecam hic admireris, i. e. plus quam summam, Editorum illorum diligentiam et fidem! Cum qua si comparaveris hodiernorum quorundam Criticorum levitatem et audaciam, utros sequi malis, vixdum haereas. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἀχιλλεῖ) *Homer. Il.* B, 216. *SOLAN.*

Ibid. Ἀρχοντα] *Lucium Verum*, ut videtur. *WIEL.*

Pag. 183. l. 3. *Εἰ πρόσθεν* etc.) *Homer. Iliad.* X, 158. *SOLAN.* Si ipsum *Homeri* versum voluit referre *Lucianus*, sic mutandus erit: *Πρόσθε μὲν ἑσθλὸς ἔφηνε, δῖωκε δὲ μιν μὲν ἀμείνων*. Sed quia sensus vulgatae sanus est, et mutatio ni-

nia foret, nihil in textu immuto; allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ. Ad nobilem hunc curdum allusisse mihi videtur etiam *Plato Theaetetus* pag. 114. T. II. Bip. Quod autem versus Homerici partem attulit, in eo haud parvam vim esse sentio. Docet enim ita, haud recentem esse observationem, quam objecit historico inepte fingenti, sed jam Homero notam. Simul apparebat, quanta levitate Homërum perlegisset is, qui exemplis ex eo petitis sua studebat distinguere. RUD.

Ead. l. 6. Τὴν αὐτοῦ τι ἔκλιν.) *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de gestis *Alexandri* de ipsum μάλα φορητῶς ἐκείνῳ. LA GROSSE. Αὐτοῦ, quod in Edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit *Belinus*. BR. Αὐτοῦ jam reperio in B. 1. 3. et A. 2. Una e veteribus meis Edit., A. 1., quam *Reitzius* interdum, non collatis aliis, secutus est, αὐτοῦ exhibet. LEHM.

Ead. l. 9. Φροῦλον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti et in *Op. Salmuriensi*, recte legatur ἐν τῇ ἐκείνῳ φροῦλον, soli *Amstelædamensis* editionis procuratores dederunt φροῦλον, ignari scilicet, *Graecos* et φροῦλον et φροῦλον dicere, et *Lucianum* etiam saepe sibi hoc maluisse. JERS. Nihil variationis hic loqui notaverat *Solan.* Cum vero *Jensius* dicat, ablam *Amst.* legere φροῦλον, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observasse, Edd. vett. habere φροῦλον: excepta tamen etiam *Parisina*, quae aequae ac *Amst.* φροῦλον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut *Grævianam* editionem, alioqui pessime habitam a typographis et correctoribus, hic excusem, quia suum φροῦλον ex *Par.* desumere potuero. Rectius autem hic propter consensum, φροῦλον edi certum est, idque aequae *Græcum* esse atque alterum, vid. apud *Aeschyl.* in *Agam.* p. 213. et in fragm. *Callim. Bentejanis*, N. CCXXIII. Τοῦ τῆ μηθὺν ἡγῶς φροῦλον Ἀντιόχου. REITZ.

Ibid. Διαφρήδην καὶ σαφῶς] Auget hoc hominis absurditatem, qui aperte profitebatur, quod alii callide tegere studebant. Immo vero hic auctor, quum ne speciem quidem veri scripto suo conciliare studeret, in historicis plane non est numerandus, sed iis fabularum scriptoribus adjiciendus, qui rem ex historia petitam suo modo ornant: quales nostra etiam ætate extiterunt. RUD. Hodienum quoque, spatio quinque et viginti annorum ab hac *Rudolphi* annotatione interjecto. Sed malunt hodie isti, quae est ipsorum ingenua veracitas, poetis, quam historicis, accenseri. LEHM.

non *Εαδὴν* 12. *αἰτία* ἀπὸ τῆς τοῦ καὶ ποὺ ἀρχῆς διέτρεψεν) Non hæc voces notant, simul et causas, unde id bellum coepisset commemorando; ut vertit Benedictus plane et imitatione *Μιχὺλλι*, (et vix legas. *αἴτια* ἀρχῆς, cum sufficient *αἴτια* καὶ ποὺ) sed causas simul principio belli aggradiens, quod satis patet ex ipsis, quæ subiunguntur excerpta verba. *Know*...

Eccl. 1. 183. Οὐλόγιστος. Apud Xiphilinum scribitur Οὐ-
 λόγιστος. V. Act. 264. B. Anton. 269. B. et 270. C. D. et seqq.
 In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet. mo Jo.
 Masson. Vide Spanhem. SOLAN. Spanhem. de usu et prae-
 stant. num. T. I. p. 461. sq. Rev.

(Pag. 184. v. 2. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucy-
 didis, Θεωροῦντες Ἀθηναίους ἐνέχευεν τὸν πόλεμον τῶν Πελο-
 ποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμουν πρὸς ἄλληλους, ἀρχά-
 μτρος αὐτοῖς καθυμνήσαντες. Vides omnia verba tenus ab hoc
 descripta, praeter ultimam vocem, quae forsā Luciani tem-
 pore in Codd. Thucydidis eo modo légebatur, quod a Calpur-

[illegible]

1. *Εὐδολοῖς* *Καὶ* *Θύμου* τοῦ *Ἀττικού* *ἀπομιμήτας*) : Quid, *εὐδολοῖς* *καὶ* *θύμους*; et quis ille *θύμος*, vel anticus *Ἀτικός*, quem offerunt interpretes? Scribe *ἡμετερώτην* καὶ *θύμου* τοῦ *Ἀττικού* ἢ. non est, *festivissimum et thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad *Hymettus melle*, et alibi usus est. Mox recte ab *Jac. Micyllo* *Πόμπη* *πόλις* *νόστιμῃ* redditur *Pompejopolita*, ut cognoscas, errorem unius *Benedicti* non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, et auctor dissertationum de præstantia numismat. p. 629. Et an non alter alterum inspexit? *GAOY.*

Ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἐαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστέρην ἀρχὴν ἀπαρτῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpret: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimam illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστέρην ἀρχὴν ἀπαρτῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν, elegantissimum omnium exordiorum et thymum Atticum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Per-

tinet huc, quod Philostratus minor lib. 11. εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἰς αὐτὸν μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἰγχείρηματος. ἐξ ὧν Τυήτιον τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοδύμων Ἀθηνῶν καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρου. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, et pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599. C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III. ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa et thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in Par. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θύμου praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque animum Atticum spirans; quod nihili est, et ex accentu male posito natum. Herbam autem thymum Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253. et 288; apud quem priore loco vertitur ceps, et pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur: altero vero, thymus. At herba thymus, quam et hodie thym vocamus, multum differt ab cepis. Thymum herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III. cap. 37. Ubi Matthiolus eam et Graece θύμον vocari notat, et figuram addit: de cepis vera ibi nihil. Neo satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsan ab animosa acrimonia sic vocatas conjicit, et cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θύμον saepe cepas significare, sed radices herbae thymi esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem thymum apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

Ead. l. 4. Κρετέριος) Tacit. An. 14, 5. de alio quidem, sed Creperius ibi scribitur, et sane in M. Κρετέριος scriptum est. SOLAN. Κρετέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur, Creperius Calpurnius Pompeii civis, pro Pompejopolita vel Pompejopolitanus. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelov. monet, id Micylli versio, quam Parisina Ed. exhibet, jam habebat. Pro Πομπηίουπόλιν autem Πομπηίουπόλιν reponendum erit in Almelovenii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus, quod in non-

nullis Edd. Πομπήτων πολλῆς, disjunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ. Sic etiam in utraque *Ald.* Vid. *Holsten.* ad *Stephan.* Byz. de urbb. p. 259. b. LEHM.

Ead. l. 5. Πομπήτων πολ.) Duæ hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

Ead. l. 9. Κερκυραῖον — δῆτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Atheniensibus petunt. Vid. *Thucyd.* l. c. et, si lubet, *Pott. κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. *Thucyd.* I, 32. adscripserat *Solanus.* Et mox ad v. seq. vid. *Thucyd.* II, 17. Et post tres versus rursus *Thucyd.* II, 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

Ead. l. 10. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae (*Mygdoniae*) dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in *Traj.* 249. et 251. C. et *Spanhem.* 605. SOLAN. Vid. *Steph.* de urbb. h. v. ibique *Berkel.* et *Holsten.* p. 226. RUD.

Ead. l. 12. Πελασγικοῦ) Vid. *Thucyd.* II, 17. qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde *Plin.* VII, 56. *Paus.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De *μακρ.* vid. *Thucyd.* I, 96. 107. II, 13. SOLAN.

Ead. l. 13. Λοιμῶξαντες) Vid. infra *Alex.* c. 36. REITZ.

Ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides.* (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Libyam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleucia; vid. *Capitol.* in *Vero* c. 8. et in eum locum *Salmasii* notas; et *Amm. Marcell.* Quae res observata Medico summo hujus aetatis *Richardo Mead* persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in extorum gratiam in *Hollandia* excusum. SOLAN. Duplici ex parte ridiculam fuisse scriptoris hujus agendi rationem, monuit *Wieland.* RUD. Primum scilicet, quod scriptor iste, quo eleganti descriptione auditores suos caperet, *Thucyde* descripserit; tum, quod pestem, qua Romani non minus,

quam hostes eorum, conflictati sunt, tanquam propriam Nisibienorum poenam proposuerit. LEMM.

Pag. 185. l. 1. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν) Hoo quid velit, et quam callide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Alex. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse jam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desiisse fecerat. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. V. Schol. ad Gall. c. 23. ubi ἐπεικεῖς τινας, et Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit mediocriter. Et in Herodian. ἐπεικῆς mansuetus, placidus, vertitur a Boeclero; vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multo, immo et quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπεικῶς medio significatu erit, quod decet, quantum par est; at si πολὺς accedit, quam multum significare, nihil mirum. De ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐντρέψας — οὐ δὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in Ed. J. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Pseudol. Ego certe depravatissimum judico. SOLAN.

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ πᾶρτινα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φηγῇ) Sane perperam Benedictus corruptit sententiam hujus loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida et insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta et passim ab illius temporis scriptoribus infulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Vertebat enim, ea, quae sunt ipsius illius,

dixerit quispiam, ut μικρὰ κἀκείνα, hoc est, parva et illa, et ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, quae sunt ejus ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι' αὐτὴν νῆ Δία, κἀκείνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GROS.

Ead. 1. 7. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἰεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου δοικόντα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκείνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δι' αὐτὴν νῆ Δία, κἀκείνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmuriensis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Jovem, et parum abfuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpre sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat, et illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Jovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod et avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV. Quincilianus hunc locum explicet. Inst. X. §. 21. Accidit iis, qui, quidquid apud illos (summos viros) repererunt, dicendi legem putant, ut deteriora imitentur (id enim est facilius,) ac se abunde similes putent, si vitia magnorum consequantur. RUD.

Pag. 186. 1. 4. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpre omnem horum verborum elegantiam juxta et sensum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὦν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hio privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Gracivus ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1. c. 4. (Lectionum Lucianearum, i. e. ad Timon. c. 9.) nota-

vimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, et exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, huiusmodi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verito, quae porro Noster ait) melius cognosci posset; quique impendisset hunc laborem, tum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, et ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Stephanus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23. in de Gymnasiis c. 9. et 26. f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκατής, εὐφημος, πρόχειρος, ἔτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπανα pro πρόποναι. JENS. Jensiāna ratio, Imperfectum ἦν explicandi, nihil habet, quo commendetur. Neque eam recentiorum Interpretum ictus est secutus. Imo plane indicative haec verba sumenda esse, vel illud, quod modo praecessit, γυνὸν satis ostendit. Nuda erat ejus narratio, omnisque ornatus experta, ita ut facile, qualis esset, agnosci posset auctor idiota. LEXM.

Ead. l. 5. Χαρίεντι) De illo, qui ludos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nanta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἄλλα μετριώτερος γέ οἱ ἰδιώτης οὗτος ἦν. αὐτὸς μὲν αὐτίκα δηλὸς ὢν, ὁλὸς ἦν, ἄλλω δὲ τιμὴν χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρισθῆναι πεπονηκώς. Interpres: Verum modestior est hic praeditus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς; plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαρίεστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic inruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, et qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit. Quod et Cicero, in commentario tui consulatus, et Juliam Caesarem

in commentariis de bello Gallico et civili secutos esse, veteres referunt. Προπονείν est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *Jemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani et Belgae: quas notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, et fastus, cum quis magnifica nomina sibi et libro imponit. Τοῦτο μόνον ἤσιασάν ην αὐτοῦ, ὅτι οὐ τὰς ἐπύγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου, adjecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς, quia hoc et a veterum consuetudine est alienum, et fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu*. Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ἐπιερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, et summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, et vidisset et inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, et auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κορυθοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Justin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Junt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra ἐν-τρέψας, et infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39. Εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινα χαρίεντα: ubi eodem significato, quem Graev. hic ostendit. REITZ. Quae de voce τραγικώτερον proposuit Graevius, ea Rudolpho μικρολογία esse videntur. Vult potius reprehendi istum ob magnificum ῥήσεως sonum, qui ad tragicum prope accedat. Haec ratio quid a Graeviana differat, non video. Aut si differt, illa melius rem tetigit. Quid sit tragica dicendi ratio, discas a Necyomantiae principio, ubi Menippo varia Euripidea cum magnifica quadam gravitate (mit vornehmer Steifheit und Abgemessenheit) declamanti tandem Philonides acclamant: Παῦσαι, μακάριε, τραγ-

ᾠδῶν, καὶ λέγε οὕτως πῶς ἀπλῶς. Desiderabat itaque h. l. *Lucianus tituli simplicitatem*, τὸ οὕτως πῶς ἀπλῶς λέγειν. LΞHM.

Ead. l. 6. Προπεπονηκώς) G. W. et P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτης) Interpretantur, *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque et positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi *Benedictus ex Erasmo, alterum lanca, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*; vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum*, nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique *Medicum* assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. *L. Faye*. Certe τάγμα Graecis ejus aetatis et *Luciano* ipsi *Legio* est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Ἱητρειήν) Consule *Hippocr.* qui ἱητρός et ἱητρειήν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, et ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod et in reliquis vocibus a *Luciano* hic allatis observatur. Noster tamen ἱητρικὴν, non ἱητρειήν, cum Ionice scribit, vocat. Vid. De Dea Syr. c. 18. SOLAN. Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis Edd. recepi. REITZ. Secuti sunt recentiores. Et vere sic jam A. 2. ediderat. LΞHM. Ἱητρικὴ *Plut.* de Educ. IX, 5. ἱάτρεις *Plato* de Republ. II. p. 421. D. Lugd. *Aristot.* Phys. II. t. 14. III. t. 7. ἱητρειήν enim per se ambiguum. — *Wielandius* cum *Solano* haec ad *Hippocratis* imitationem refert. Sed potuit etiam sequi *Herodotum*. RUD.

Ead. l. 8. Εἰ δέ μς δει] Plurimum venustatis et irrisuonis habet hic locus. Hoc unum breviter dicam: dubitat, εἰ δέ μς δει nam σοφός, ut consentaneum est, in stultis non debebat numerari. Erat tamen. RUD.

Ead. l. 7. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα

καὶ συνηγμένα πᾶσαι. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Ead. l. 8. Ὡς μόνῳ τῷ σοφῷ] Videtur is quidem fuisse εἰς τῶν ἀπὸ στοᾶς, qui alibi etiam maxime ludibrio sunt auctori. Varia isti paradoxa jactabant, similem colorem habentia; dialecticae rogationes vero nos in eandem sententiam ducunt. Ceterum bene nobiscum actum videtur, quod vita jam functus est Lucianus. RUD.

Ead. l. 10. Συνηρώτητο αὐτῷ τὸ πρ.] Comica irrisio, quae in hac formula latet, contemptum simul significante: vereor, ne vernacula lingua non possit reddi. RUD. Impeditum textus vulgati sensum feliciter expedit Gesneri solertia, qui ita vertit, ut post vocem προοίμιον majorem cogitaret distinctionem positam, quae etiam vere in A. 2. posita legitur. Recte itaque textum sic mutavit Schmiederus. Praeterea tamen etiam particula καὶ ante verba τὸ τῆς κολακείας excidisse videtur, ut Jacobsius conjecit; qui Vir politissimus etiam verbum συνηρώτητο explicat: non tam per quaestiones, quam per syllogismos compositum erat. De quo quidem verbi ἰσότην usu adire jubemur Schweighaeuserum ad Epictet. Diss. Tom. II. P. I. p. 509. Unde et in versione id indicare placuit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐγκώμια φορτικὰ) Scil. Lucii Veri, qui laudibus eximiis tam erat indignus, ut potius graviter esset reprehendendus. Cf. Wieland. RUD.

Pag. 188. l. 6: Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Facessat illud μᾶλλον, quod Fell. intrudit; in aliis Codd. et Edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Laps. c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, et forsitan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ. Cf. Gesner. ad Jov. Conf. c. 7. et Dorvill. ad Charit. p. 528. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀμνημονεύσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt., quod ego ad Laërtium observavi. Immemoria similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere. MENAG. Ἀμνημονεύσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. De Salt. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut et apud Thucyd. III, 40. At hic

apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀννημονεύω. In V. tamen ἀννημονῆσαι legitur. SOLAN. Et unice quidem recte. Vitiosam enim formam esse ἀννημονεύειν, inter bonae frugi Grammaticos jam constat. Vid. *Schneider. Lex. h. v.* et *Lobeck. ad Phrynich. p. 566. LEHM.*

Ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρίων περὶ Πωμαίων Vid. *Herodot. I, 8. et II, 161. SOLAN.* Pertinebant haec adnotata ad verba ἔδεε γὰρ etc. Vid. *Wesseling. ad Herodot. I, 8. RUD.*

Ead. l. 10. Ὀσρόης De hoc vid. not. *Solani cap. seq. REITZ.*

Ead. l. 11. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. et P. In impressis nihil. Forsan scripserat *Lucianus*, ὡς ὁμ. quod eodem redit, et facile a librario post ὁρᾷς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourd.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ. Minime hiat vulgata, sed convenit potius familiari loquendi rationi, qua ὡς omittitur post ὁρᾷς. Sic *Charon. c. 7. Ὀρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην*, et similiter alibi centies. LEHM.

Pag. 189. l. 5. Ἀλεξίκακος] Vox HomERICA. *Iliad. x, 20.* ubi Schol. ἀπορρεπτικὸς τῶν κακῶν. RUD. In explicando hoc loco in diversas partes abierunt interpretes. *Micyllus* quidem, a vulgari vett. Editionum, eaque ineptissima, lectione et interpunctione hac: — ᾤετο. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν etc. quam etiam *Schmiederus* repetiit, profectus, ita vertit: *Illud autem in inimicorum capita vertat malorum averruncator Hercules*; tanquam haec imprecatio sit *Luciani*. Melius haud dubie alii verba: ἐς ἐχθρῶν — τρέψει pro exclamatione habent, frigido illi scriptori tribuenda. Verum neque hi inter se plane consentiunt. Verba enim, καὶ λαγνρότατον, ὡς ᾤετο, aut conjungunt cum antecedentibus, ut *Belinus*, qui reddit: — après avoir décrit avec beaucoup de force et de clarté, du moins à ce qu'il pense; quae quidem ratio cum *Reitziano* textu congruit, ubi colo post ᾤετο collocato deinceps haec sequuntur: τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν etc. aut, ut *Gesnerus* et *Wielandius*, ad posteriora referunt, ut validissimum, ex ipsius scriptoris istius sententia, cogitandum sit effatum, quod statim sequitur. Idque recte, ut mihi quidem videtur. Nam exclamatione *Luciani*: τοσαύτη ψυχρότης etc. vix aliquem sensum habet, nisi referatur ad affectatam illam orationis vim, quam iste scriptor inepte in inepta imprecatione quaesivit. Verum sic jam textus ipse paullulum mutetur necesse est: pro colo

post ὅτε comma restituendum, et pro τὸ δὲ una voce τὸδε rescribendum. Et omnia bene habent, clementissima via. Et ipsum Participium ἐρμηνεύσας, alias non sine magna offensione absolute positum, nunc cohaeret cum verbo finito, quod, quum saepissime omitti soleat, facile cogitari potest, *Διγς-ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 8. Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio *Iliad.* *A.* ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. *GRAEV.* Vid. *Hom.* *Il.* *A.*, 36. et *E.*, 741. *SOLAN.* Quum autem *Homerus* etiam *Achillis* arma descripsisset, consentaneum erat quam maxime, id etiam ab historico fieri αἰοιδίῳ ἐπὶ λόγων δυνάμει. *RUD.*

Ead. l. 9. Καὶ ζώνη ἱεροειδής) *Angl.* *ἱεροειδής.* *BOUARD.* *Ms.* ἡεροειδής, male; vide *Hom.* *Il.* *A.* v. 27. *GRAEV.* *L.* et *Ed.* *J.* ἡεροειδής, *P.* ἱεροειδής corrupte omnes. *M.* et *Edd.* reliquae, ut edi curavimus. *SOLAN.* Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notas et *Solanus*, ipsas denuo consului, et quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, *Iliad.* *A.*, 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρῖσιν ἰοικότες, nihil jam moror ceterorum *Codd.* varietates. *REITZ.* Ad vocem ὀφθαλμοὶ notat *Rudolphus*: „Talia ne apud *Homerum* quidem. vid. l. l.“ *LEHM.*

Ead. l. 11. Ἀναξυλῆς) Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his *Brissonius* aliisque passim; vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ὀστρού κ.) Hujus jam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. et c. 21. unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est *Severianus*. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma *Parthorum* vid. *Spanhem.* 450. *SOLAN.* *Petitae* fortasse fuerunt hae descriptiones, ut etiam sequentia, ubi κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης fit mentio, e poëtis amatoriiis. Haec ipsa fortasse e descriptione *Leandri*. *RUD.*

Ibid. Τίγρητα) *Conf.* hoc *Dial.* c. 30. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Κίττου) Κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότεων. *Interpr.* *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie *Lucianus*, frondes earum arborum se invicem attigiisse, implicitas fuisse, et in unum quasi coaluisse. *VITRING.*

Pag. 190. l. 3. Γὰρ) Mallem γοῦν. *SOLAN.* Non intellexit scilicet *Solanus* aut particulae γὰρ potestatem, aut harum enuntiationum nexum genuinum. Ceterum ad verba antecedentia ᾗδεμέν τι, quae in *Ed.* *Reitz.* per errorem scrip-

ta sunt ἥδ' αὖ μὲν π, juste explenda requirebatur particula αὖ, quam post οὐκ excidisse credo; praesertim quum ea a sequenti syllaba facile potuerit absorberi; cf. simile exemplum in Hermot. cap. 29. et quum insuper in lectione Cod. 2954. οὐκ αὖν εὖ satis clara hujus omissionis vestigia apparent. LEHM.

Ead. l. 7. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5. et non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, jam esse cap. 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN. Est c. 7. ubi de voce νεόπλουτος vid. Adnot. LEHM.

Ead. l. 11. Τὰρχου) Salssamenta enim, uti et ἔρνος, tenuiorum cibis. Unde proverbium τὰρχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

Pag. 191. l. 3. Πόλεμον) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164. confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

Ibid. Ἐπτά καὶ ὀκτώ) Angl. εἴκοσι. Bourn. Ἐπτά καὶ εἴκοσι A. G. M. P. et L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN. Mendacium hoc tam ineptum est, ut ad aliam interpretationem facile aliquis adduci possit. In mentem venire potest, non fidei sed sermonis id vitium fuisse, ut etiam antecedens. Nam si ibi ad αὐτίχα, quod ex affectatione aliqua addi potuit, non respiciatur; hic vero addantur cogitatione, qui imperatoris seu ducis jussum sequebantur, militum conatus et impetus: facile facti ratio apparebit. Tali modo inepta esset descriptio celeritatis victoriae reportatae. Sed hoc interpretationis beneficium hic male collocaretur. nam quum XXVII tantum clamore solo mortuos esse dicat, caesorum numerum vero postea separatim addat: ab ineptiis istis vix potest liberari scriptor ineptus. RVD.

Ead. l. 4. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Ms. Angl. et nostrer, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πόλεμου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτά καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Ms. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixerit. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci et Cassii ad Imperatorem L. Verum intelli-

gendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

Ead. l. 6. Εὐρώπω) Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN. Εὐρωπὸς πόλις Μακεδονίας, — ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη τὸ ἔθνικόν, Εὐρωπαϊός. "Ἐστὶ καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα ἀπὸ Ἰδρίος τοῦ Χρυσάορος etc. *Steph. Byz. de Urbib.* vid. *Abr. Berkel.* p. 363. sq. RUD.

Ead. l. 7. Μυριάδας ἐντά) Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam *τριάκοντα καὶ ἕξ*, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Ictorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GERN. Modestiores numerum elegit *Wieland*. Niniā tamen modestiam affingit homini mendaci *Belinus*, vertens: *sept mille deux cents trente — six*. Myriades itaque pro singulis millibus cepit, satis parce. Maximum numerum juxta ac *Gesnerus* praetulerat etiam *Micyllus*. Neque id ego improbaverim. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐννέα) Angl. *oe. BOUND.*

Ead. l. 10. Οὐ μικρόν ὄν] Propterea nimirum, quoniam ita fit nominum confusio, et discrepantia. Haud assequor cur *Wielandus* verterit: *Wiewohl es nur eine Kleinigkeit ist.* RUD.

Ibid. Τπὸ) Flor. ὑπό. BOUND. Τπὸ M. P. L. et Ed. FL. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

Ead. l. 13. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOUND. Κρόνιον habet etiam P. L. et Ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum de morte *Peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, et M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam *Xiphil.* in *Adrian.* 265. D. de Corn. *Frontone*, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

Pag. 192. l. 2. Σεβηστιανοῦ) Hoc nomen, ut et sequens *Osroës*, paullo aliter in *Alex.* c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (et *Nostrum* infra) Σεβηστιανός. In *Adrian.* 265. A. bis, et B. vide et 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a *Traiano* imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem *Luciani* fuisse credo. Sed alie in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σεπουτιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηστιανός

ascribitur; et *Ἐλμύνα* dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. *Σεβηριανὸς* ubique. J. Ed. et aliae nonnullae hic et mox iterum *Σεβηριανὸς*, quae cum deinde *Σεβηρ*— recte scribant, nos et hic tecte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. et *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Alex. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu, ibidem discas. SOLAN.

[Ebd. l. 3. *Ἐλμύνα*] Ambiguum est. Nec inde potest dici, utrum a Parthis sit interfectus, an se ipse vita privaverit. Si quis solos legat locos in Alex. c. 27. et *Xiphilino*, is eum putabit a Parthis esse leto datum. Τὸ πᾶθος ἐκεῖνο πᾶν videtur esse omnis iste casus, omnia, quae Severiano et exercitui acciderunt. RUP. Rectius obsequentia intelligitur Severiani mors, huiusque, quae forte erant, causae, vel morbus, vel vulnus, vel inedia etc. ut sensus sit: Imprudenter ille auxit Severianum inedia esse absumentum, quom inter pugnam et mortem ejus trium tantum dierum spatium intercesserit, nimis illud arctum in hunc finem, quum homines fere etiam septem dierum inediam perferre valeant. Magis etiam hic sensus inclarescit, si, ducē Cod. 2954., cum *Belino* et *Scolymedero* pro ἐκεῖνο legeris ἐκεῖνον, quod ob maiorem syntaxeos facilitatem a librariis in illud mutatum credat. LENIN.

[Ebd. l. 9. *Σεβηριανὸς*] *Σεβηριανὸς* λιπὸν (non λιπὸν, ut est in animadv. L. Bos) ἀνόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπὶ πέντε δια τῆς ἑβδομῆς. Sensus verborum est: Severianum intra triiduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimam usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroën, et exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse: Verum hoc denotare ἐκείνῳ, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insu- per agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγειν et δάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 68. L. Bos.

Ibid. *Ἐπὶ πέντε*) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω et προάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro irruo, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abducere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex *Arrian.* Exped. I, 1. p. 6. etc. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo mi-

nas versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ. Etsi concedendum esse arbitror, sententiam inprimis venustam et Luciano dignam habendam esse, si quis cum *Wielando* h. l. vertat: *Man müsste denn nur sagen wollen: Osroës habe vor ihm gestanden, und gewartet, bis Severianus verhungert seyn würde; und dieser, um ihn nicht so lange warten zu lassen, sey aus Höflichkeit um vier Tage früher Hungers gestorben als sonst gewöhnlich ist*: tamen vereor, ne hoc non sit in verbis. Osroës enim est subjectum, ut dicunt, *primarium*, ad quod etiam illud ἐπὶ γὰρ est referendum. Si scripsisset auctor: καὶ ὥς διὰ τοῦτο οὗτος οὐκ ἐπὶ γὰρ, libenter hanc explicationem admitterem. Sed ἐπάγειν mihi est: *impetum facere*. RUD. Adsentior Rudolpho et Belino, qui eandem hanc explicationem contra Lambertam Bos, Reitzium, Gesnerum et se quoque ipsum, in versione contra statuentem, in nota critica, in ultimo Tomo proposita, tuetur. Vim autem irruendi in hostes verbo ἐπάγειν inesse posse immerito negavit L. Ber. Vid. Schweighaeus. Lexio. Polyb. s. h. v. LEHM.

Ead. l. 10. διὰ τῆς ἑβδομῆς. Sib apud Athen. 801. A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. et II, 15. SOLAN. Vertunt: *per hebdomadam*, aut; *per septem dies*; quod potius e lingua degibus vertendum sit: *post septimum diem*; aut: *septimo, quaque die*. Sed sit h. l. numerale ordinale ita positum, ut reliqua antecedentia cardinalia simul includat, ut sensus sit: *sex dies et ne septimum*, aut *ne septimo*, quidem: tamen valde languet hic locus, nisi tanta cum venustate transformetur, ut a *Wielando* factum est; omnino vero, si hae voculae deleantur, nihil ad sententiam absolvendam deerit. RUD. in Praef. Deferret sic sententiae momentum. διὰ τῆς ἑβδομῆς est, *naque ad septimum diem*, ut διὰ τέλους, *assidue usque ad finem*. Plat. Sophist. Tom. II. pag. 81. Stallb. Παρμενίδης ὁ μέγας παῖσιν ἡμῖν οὖσαν ἀρχόμενος τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρητο. E Xenophonte congestit exempla Sturz. Lex. Xenoph. Tom. IV. p. 275. LEHM.

Pag. 193. l. 2. ἔλεξε) ἔλεξε δὲ μηχηνή. et τὸ πῶτος δὲ πεισὼν μεγάλως ἐδοῦπης, ut et sequentia, sunt verba HomERICA. GRAEV. Vide Iliad. A, 530. μέγαν δ' ἔλεξεν Ὀλυμπόνι SOLAN.

Ead. l. 3. Ἐδοῦπης) Voce δοῦπος utitur Xen. p. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesentim cum μεγάλως etc. Vox Homero familiaris. II. A, 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210. et B, 3. SOLAN. Locus Xenophontis est in Anab. II, 3, 19. Weisk. Verum et verbum occurrit apud eundem ibid. I, 3, 18. de strepitu armorum

ante pugnam, quā in re solenne esse vocabulum docet *Pollux* I, 163. De muris autem collabentibus insolentius videtur fuisse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐδεσσα) Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit *Plin.* V. c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιζοήν dicta. V. *Plin.* V, 24. et *Spanh.* 602. SOLAN. Πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ἑύμην οὕτως κληθεῖσα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι. vid. *Steph. Byz.* de Urb. p. 334. ibique *Berkel. Spanhem.* de praestant. et usu namm, T. I. p. 536. Lond. et alibi. RUD.

Ead. l. 7. Δημοτικά) M. et P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρενεβύστο) V. locum manifestissimum in Gallo c. 11. ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11. ait, περιβύσαντες ὑπαρχία. Et supra de Merc. cond. c. 32. συμπαρεβύσωσιν. IDEM.

Ibid. Ἐπίστελεν] Male interpres: *epistolavit*. nam illud εὐτελές non est in hac voce, qua utitur *Lucian.* infr. cap. 31. et *Herodot.* VI, 3. aliique. Nec valde probabilis, si fas est dicere, *Wieland*i sententia, τὸ εὐτελές esse in voce κύριος, Graecorum animo ingenuo, et libertatis amanti non tolerabili; immo in στρατοπεδάρχης. nam quum *Lucianus* saepissime dicat στρατηγός, haec vocula non nisi hoc uno loco legi videtur. RUD. Inter villa, vel plebeja, vel mendicorum propria, vocabula minime referri potest στρατοπεδάρχης, quod apud *Dionys. Hal.* aequae ac muneris vox στρατοπεδάρχης plus semel occurrit de tribuno militum, et hoc τριβηνατο. Adsentior *Wieland*io, Κύριος illiberalius dictum putanti, pro Αυτοκράτωρ, vel Σεβαστός, vel Καίσαρ. *Gesneri* commentum *epistolavit* retinere placebat, sed correctum. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐγχεύζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeja et barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeja etiam est τὰ ἐγχεύζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus et corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχεύζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐβλινοντο, et milites emebant sibi victum, et lauti illis indulgebant. Ἐγχεύζοντα *Ciceroni* et *Tacito* sunt utensilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. *Paullo* ante πτωχικά ὀνόματα, non inopia multa infarta, ut stulto et sine sententia vertit interpres, sed mendicis convenientia, aut, ut *Seneca* loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV. *Graevio* corrigendum videtur περὶ αὐτὰ, quam lectionem sequuntur *Wielandus* vertit: und machten sich, so bald sie sich *ge-*
Lucian. Vol. IV. O O

badet hatten, drüber her. D' Orvillius verò ad Charit. p. 285. scripsit: „Nostram locutionem (γενέσθαι περί τι) non bene perceptam apud Lucianum Quom. Hist. Conscr. c. 22. fear: ὅς δὲ λελουμένοι περί αὐτοὺς ἐλύοντο. Vulgo αὐτοὺς, et vertitur: jam loti ad illos aderant. In quo hic τὸ εὐτελές contineatur, interpretes non indicant. Puto in verbis non esse, sed in re ipsa; jam loti se curabant, vile est in Historia.“ Nihil definitio, sed D' Orvillii ratio non placet, quum auctor h. l. non res, sed vocabula reprehendat. Fortasse Lucianum haec formula offendit, alios, ut fit, minus. RUD. Equidem cum Belino ingenue fateor non intelligere me, quid sibi velit Lucianus; nisi forte vitium in verbis inest inveteratum, cuius vestigia externa adhuc latent. LEHM.

Pag. 194. l. 4. *Εἰ ποῦ*) Infra vero Rhet. c. 6. in Junt. legitur ἦ ποῦ τὸν Νέλλον εἶδες; quod Solanus ex aliis Edd. in εἰ—ποῦ mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

Ead. l. 6. *ᾧδινεν ὄρος*) Paroemiog. BOURD. In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. SOLAN. Horat. Art. Poët. v. 139. LEHM.

Ead. l. 10. *Συγκεκασμένος*) Cf. infr. Epist. Sat. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 11. *Καὶ χοίρην περί ταῖς κνήμας*) Mellei profecto interpretes. Benedictus, et tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, et tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quae haud dubie nunc intellexit Luctanus. Itaque verte, et ocrea circa tibias ex corio porcino. GRUN. Praeplacet fere alterum, quod habet Micyllus: conchis incrustata. Vid. Schol. Aristoph. Equit. v. 1329. χοίρινα — εἰσὶ δὲ τινες κόγραι θαλάσσιαι. RUD. in Ind. Legendum, χοίρινα τὰ περί ταῖς κνήμας secundum Ald. 2. in qua tamen mendose περί τὰ κνήμας. Intelliguntur itaque κνημίδες χοίριναί, i. e. ocreae porcinae. LEHM.

Ead. l. 12. *Ποδίων*) Inter Colossos et statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum et quinque altus. COGN. Centum is et quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV. pag. 652. C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consummo, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta,

tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondō fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ver. Hist. I. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius* V. pag. 428. 429. SOLAN. Conf. infra *Icarom.* c. 12. τὸν Ποδῶν Κολοσσὸν ἰθεασάμην. Et sic saepe alibi solet. Quas tamen non adduco, quia et altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἀπροοιμλαστα] Verendum scilicet erat, ne stupidus lector non videret, quae ibi intelligantur ἀντίφαλα σώματα, quare illud egregie quidem cadens, et pervenustum ἀπροοιμλαστα addendum fuit, ut ita quoque corpora sine prooemio habeantur. Nimirum puto, ἀπροοιμλαστα a Luciano non esse profectum. RUD. in Praef. Ego vero puto, Rudolphum nimis esse proclivem ad Lucianum amputandum, quantumvis ei adsentiatur Censor Jenensis. Exoide verbum ἀπροοιμλαστα, et vide jam, quam bene scilicet sequentia, καὶ εὐθὺς ἐν τῶν πραγμάτων cum antecedentibus nectantur. Imo et haec ipsa nunc excidantur necesse erit. Procul haec abesto a Critico negotio licentia! LEXM.

Ead. l. 3. Ἐνοησάντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte *Xenophonti* tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum et veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael. Var. H. VII.* 14. SOLAN.

Ead. l. 4. Δαρίον καὶ Παρσ.) Vid. *Xenoph. Anab. I.* SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐν ἄλλοις δειξομεν] Cf. c. 52. Exordium adest δυνάμει, ubi res statim ab initio narratae, aut in inscriptione modeste promissae, per se jam lectorem docilem et attentum reddunt. RUD.

Ead. l. 7. Ἐρμηνείας] Nemo reprehendat Lucianum, quod parum sibi constare videatur, et de scribendi genere dicat, quamvis supra de stilo negasset se esse dicturum. Nam supra de scribendi genere omnino sermo erat, hoc vero pertinet ad stilum historicum. RUD.

Ead. l. 9. Παρασάγγας) Vox Persica et Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. *Herod. II.* p. 57, 2. SOLAN.

Ead. l. 10. Τινὶ τῶν καλῶν τοικεῖν;] De hac phrasi vid. Adnot. ad *Nigr.* c. 25. Tom. I. p. 287. sq. LEXM.

Ead. l. 11. Σύρω] In quorum regione etiam bellum gestum fuit, ut αὐτόπται esse possent. cf. c. 30. RUD.

Ead. l. 12. Ἐπὶ κορυφῶν) Optime hunc locum ita restituit et vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, exco-

ta *Fl.* conjunctim legeretur *Ἐπικουρεῖων*. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrictis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in *Pluto* p. 338.

Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἑρακλῆα, πολλὸς

Ἐπὶ τοῖς ναυρεῖοις τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam *Daceryam* maluisse *Terentium* adducere (*Ph.* 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum*, aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in *Char.* p. 86. ubi vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a *Theophrasto* αἰὶνα συμπόσια dicitari ait solita, et 903, 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in *Pittaco* pag. 19. D. W. τῷ *Ἐπικουρεῖω*. SOLAN. Vid. etiam *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 275. RUD.

Ead. l. 14. *Εὐρώπος*) Vid. supra cap. 20. et infra c. 28. SOLAN.

Pag. 196. l. 1, *Σαμόσατα*) Recte igitur in titulo *Samosatensis* dicitur. At non recte in plerisque, si non omnibus, tabulis nostris geographicis, ad *Euphratis* ripam ipsam ponuntur *Samosata*. SOLAN. Πολὺς Κομμαγενῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὁ πολίτης Σαμοσατεύς. Vid. *Steph.* de *Urb.* et *Holsten.* attulit nummum *Samosatensem*, in quo *Adriani* nomen erat scriptum. RUD.

Ibid. Αὐτὸς ἐν — γυναιὸς] Totus hic locus plenus venustae irrisionis. Voculas auctor ita elegit, ut temeritatem istius hominis egregie pingant. In singulis quaedam vis, expositioni inserviens. RUD.

Ead. l. 2. *Μετέθηκεν*) Ad h. l. haec notat *La Croze*: Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam et oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἐν χρῶ*) Confer supra *Zeux.* c. 6. f. et saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 5. *Τὸ δὲ καὶ*] Hunc locum, ad finem usque capitis, malle abesse. Satis jam salis in isto homine erat consumtum, ut hoc additamento, mihi molesto, non opus fuisset. RUD. De gustu non est disputandum. LEM.

Ead. l. 8. *Νῆ. Δία κῆκεῖνο κομῶν πιδανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγοντῶν*) *Salmuriensis*: Quin et illud per *Jovem* admodum credibile idem dixit de *Severiano*, apposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione.

juramento, pro quo Latini dicunt jure jurando. 'Εξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucyd. lib. 3. et Lucianus in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Σαεπε ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Trojanum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μύθων δητῆρ' ἐμεναι προηκτιῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, actoremque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis et belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, et manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἱεργῶς est fortis, strenuus:

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ τε πολλὰ ἱεργῶς.
Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ. cum Patroclum sepelissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τρώπωνται. Eustathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥς πον φησὶ μέγα ἔργον ἀρεῆς. Sic Latinis res gerere. Horat.

Res gerere et victos ostendere civibus hostes
Attingit solum Jovis.

GRAEV.

Ead. l. 9. 'Επομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐπομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN. Equidem scriptorem istum non tam mendacii, quam levitatis, accusarem. Facile fieri potuit, ut homo quidam lepidus, curiosum eum et credulum esse sentiens, hisce ineptiis audiendi cupiditatem ejus expleret. Ceterum cf. c. 14. εἰ ἀστέιον ἦν etc. RUD.

Ead. l. 14. 'Εκ πῶματα ὑαλῶ] De poculis vitreis distulserit Stuckius Antiqu. Convival. Lib. III. c. 12. quem laudavit Seber. ad Polluc. VI, 100. p. 625. RUD.

Pag. 197. l. 3. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nampe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67. et Lipsii notam. Eur. 'Ελ. p. 626. Α. σφαγὰ δ' ἔχουσιν εὐγενὲς τε καὶ καλόν. SOLAN. Vid. ad Eurip. locum v. 308. Jos. Barnes. RUD.

Ead. l. 5. Θουκυλίδης) Vid. Thucyd. II. c. 34. SOLAN. 'Επιτάφιόν τινα, sc. λόγον. Thucyd. II, 34 — 36. Separatim edita est haec oratio, una cum Platonis Menexenos, a Gottlieb. Lips. ap. Schwickert 1782. 8. Habet orationem Pericles, sed Gottlieb. annotavit: Hanc orationem aliis verbis a Pericle conceptam fuisse, e caractere dicendi, qui Thucydidi est, apparet. RUD.

Ead. l. 6. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) 'Εκείνον v. MARCII. 'Εκείνου W. et L. uti acute conjecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐδὲν αἰτίον — Θουκυδίδην) *Lectio marginis Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἰτίος fere ubique cum genitivo construitur. Verum et accusativus recte se habet: est enim ellipsis. praepos. διὰ vel κατὰ, et significat, *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἰτίος ex *Homer.* et οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in *Thes.* quare plura non addam. *REITZ.*

Ead. l. 8. Ἀμίλλα] Ita loquitur de hac aemulatione et imitandi studio, ac si tali modo *Thucydidi* fiat injuria. Quae autem sequuntur, τὸν οὐδὲν αἰτίον etc. magis fortasse placebunt semel lecta, quam diligentius excussa. *RVD.*

Ead. l. 9. Θάψας — Σεβηρ.) *Smyrnae* sepultus est; v. *Dion.* LXXI. p. 802. B. coll. cum *Aristid.* Or. II, 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. *Vitae M. Aurelii*, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem *Thucydidis*, quem *Noster* hic respicit, exstat lib. II. *SOLAN.* Etiam haec vocula videtur ad risum composita, declarans hoc quidem loco, fictum fuisse illud funus. Nemini vero non placebit expositio *Luciani*, qui haec exhibet ut aguntur, non ut acta sunt. *RVD.*

Ead. l. 12. Τὸ τοῦ γέλωτος] Eleganter postposita est causa lacrymarum, minus efficit haec ρῆσις in animo, si quis eas voculas ante διακρύψαι ponat. Periret ἀπ᾽ αὐτῇ lectorum licita pariter ac jucunda. *RVD.*

Pag. 198. l. 1. Ἀλάνττειον] Vide *Sophocl.* in fine *Αἰαντος Μαστιγοφόρου*. *RVD.* Cf. *Lucian.* *Diall.* *Mortt.* XXIX. LXIII.

Ead. l. 7. Κατεγλῶσσαν — ὑπὸ τῆς ἀμύλλης] Iterum ἀπ᾽ αὐτῇ lectorum, postea etiam seriam rem expectantium, quum serio dicere coepisset.

Ead. l. 8. Λοπάδων) Flor. λοπαδίων. *BAURD.*

Ead. l. 12. Ὀλίγων ὁμῶς ἐπιμνησθεὶς] Videtur quidem *Lucianus* ad alteram dissertationis partem transire, sed quae deinceps sequuntur, aliter nos jubent decernere; pergit enim in reprehendis historicorum ineptiis usque ad c. 83. Ut autem concedendum est, auctorem, si novam dissertationem jam ut deinceps secuturam annuntiasset, negligentissime scripsisse, ita mihi hoc loco videtur laude haud exigua dignus. Non erat adeo hebes *Lucianus*, quin videret, continuam aliorum reprehensionem et irrisionem lectoribus fore molestam: praevidebat animo, quod accidit vere, quum homo ad capitis antecedentis vocabulum θάψας adscriberet; Πάνου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσον διαγυλάσεις τοὺς καταράτους; Itaque his vocibus veniam, ge-

nio indulgendi et irridendi, a lectoribus studuit impetrare. ἐπιμνησθεῖς autem, et omnino aor. 1. sequente Futuro, exemplificandus est per Futurum exactum. Quae quum ita sint, lectionem ἀπεκρίνατε in Platon. Apol. Socr. c. 30. n. 2. quae est in Bas. 2. non ineptam judicarem; praesertim quum ea illud οἱ et reliqua videatur peperisse. Rvp. Scripta haec sunt contra Wielandium, qui reprehendit nostrum, quod monces-to ordine rem pertractasset. Manifesto autem ille non intellexerat vim Participii Aoristi, quam Rudolphus recte explicat. Eadem fere ratione Guil. Langius et Schmiederus auctorem defendunt; praeterquam quod minus prudenter ad ἐπιμνησθεῖς cogitari jubent πρὶν vel πρότερον. Nam ne tiro-nibus quidem talis praeceptio vere fuerit utilis. LEHM.

Pag. 199. l. 3. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156. et seqq. Inter orbis mi-racula inprimis recensetur. SOLAN.

Ibid. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adjectivum et alibi conjungere amat, quod Solanus jam ante monuit. Addo igitur hic tan-tum Long. Past. L. II. pag. 68. ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες, cujus stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120. ed. Moll. Rantz.

Ead. l. 5. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἱερανοῖ, sic et ἱεργαῖο legen-dum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. et L. SOLAN.

Ead. l. 6. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐχρῆμον) Benedictus, et crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nu-dipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narra-di contextus, ut primo totum κάλλος Jovis produxerit, in quo et omnia corpori adfixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidi-nis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, non basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienais tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I. p. 306. 12. χρυσῶν ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θεοῦ nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θεαγίον vocari. GRON. Equidem dubius sum, quam hic sequar explicationem; quotiescunque tamen voculam de calceo adhibitam annotavi, semper pluralis adhi-

bitas est; parum igitur abest; quin βάθρον τὸ θρόνον ἀνέχον intelligam. RUD. In ipso Luciano nostro aliquoties κρηπὶς de calceo occurrit singulari numero, ut Catapl. c. 15. ubi in Adnot. Tom. III. p. 614. plura alia loca in alium finem congessi. Jam quum in Pausaniae descriptione L. V. c. 11. clarissime commemorentur aurei calcei, χρυσῶν ὑποδήματα, neque ii, qui de templo et statua Jovis Olympii accuratius exposuerant, L. Volkel in libro: Ueber den grossen Tempel und die Statue des Jupiters zu Olympis. Lips. 1794. p. 106. et 164. et J. Ph. Siebenkees in libro ejusdem ferme tituli, edito Norimb. 1795. pag. 64. calceos istos in gratiam nummi, quem Gronovius laudat, in dubitationem vocaverint: non video, quid Wielandio opponi possit, h. l. κρηπὶς de calceis explicanti; quamquam idem Wielandius nimium quaesivisse videtur, quum fingit Luvianum fortasse ipsum quoque Pausaniam, ut jejunum portentosae illius statucae enarratorem, his verbis petivisse. Saltem non ad verba reprehensio Luciani cum Pausaniae descriptione congruit. LEHM.

Ead. l. 7. Διεξίων) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίλοι, quod magis arridet. SOLAN.

Ead. l. 9. Μέτρα — ἀνυλκώτος) Non caussidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cujus rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀρχόντων δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοῦ) ἀξιούμενοι ἐπισκίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀρχοῦσαι κλέψυδραν συμμετρορημένην εἰς ἑκατὸν ἔτη, ἃ διῆλθ' ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης etc. ubi ἔτη, ut et hic, versionem seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu et usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. v. 4. et Lucr. II, 8. ἀνυλκώτος autem ex W. et P. est, pro quo in reliquis ἀνὴλ legitur. SOLAN. De hac forma vide not. ad Hermot. c. 83. LEHM.

Ibid. Ἀνυλκώτος) Flor. ἀνυλκώτα. BOURD.

Pag. 200. l. 2. Ἐς τὴν Μαύρων) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam J. H. Ald. et Par. servant, et hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.

Ead. l. 5. Μαύρου σ[α] Μαυριτανίαι δύο· ἡ μὲν Τυγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. — Μαυρούσιοι, καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κονάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. τὸ ἔθνηκόν, Μαυρούσιοι: τὸ θηλυκόν, Μαυρούσις. Steph. de Urb. pag. 541. ibique vid. Berkel. RUD. Cf. Strab. XVII, 2. sq. LEHM.

Ead. l. 8. 'Εν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio hujus cap. 28. et infra iterum versus ejusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Europa*. Aellan. V. H. I, 25. ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλη, ad *Mycalen*. Ad quae verba *Periz.* duo alia similia adducit, et, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσί, pro apud, juxta naves, Homero usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791. Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος; κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, Nunc vero procul ab urbe cavae apud naves pugnant. Et B, 4. Rursum E, 36. — καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόνετι Σκαμανδρῷ, sedere fecit ad herbasum *Scamandrum*, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598. Στήν ἐπ' ὠκυρόφ ποταμῷ, steterit ad rapidum fluvium. *Iliad.* A, 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκείανον μετ' ἀμύμονας Ἀλθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo et εἰσω, quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad Trojam, *Il.* E, 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. REITZ.

• *Ead.* l. 9. 'Επελάσεις) Ex Ms. scribend. καὶ ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀφείλ τις ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένης σφαγῆς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, et impressiones, et foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν est, impressionem facio, incurro: ut statim c. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, et procul advenientibus terrorem incutere; et c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incursus excipient. GRAEV. Adde c. 31. C. Navig. c. 36. Exstat etiam in W. P. et L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Σκάρους παμμεγέθεις ἄξιους ἀνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἄξιους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μελχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἄξιους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἄξιους ἀνούμενον nec dat caussam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequè vili, ac magno pretio constitisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις et ἄξιους. Interpres Latinus totam vocem ἄξιους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio ementem. Aristophanes in *Equitib.* v. 642. (651. Inv.)

Οὐ πάποτε' ἀφύας εἶδον ἄξιωτέρας.

Ibi Graecus interpres, et ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀφύας τιμῆς. Ἀξίον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quao

verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latini interpretem, verum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, verum 669. (678. Inv.) "Ἡσθοντο τὰς ἀπύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. JENS. Non modo *Benedictus*, sed et *Micyllus ἀξίους* omisit: unde fere conjicio, neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius* viles vertit: nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* Char. de garrul. p. 11. ed. *Casaub.* vel p. 16. ed. *Needham.* ὡς ἀξίος γυγόνων οἱ πύροι ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

Ibid. Καίσαρεια] Haec fuit metropolis Mauritaniae Caesariensis. Cf. *Wieland.* RUD. Scilicet olim Iol vocata, nomen Caesareae accepit, quum Juba ab Augusto Caesare regnum Mauritaniae dono accepisset. Vid. *Strab.* XVII, 7. et *Pompon. Mel.* I, 6. De scaris piscibus adiri *Rudolphus* jubet *Aristot.* de histor. anim. II, 13, III, ult. VIII, 2. de Part. Anim. III, 1. alibi. LEHM.

Pag. 201. l. 6. Γίλοιότερα) Cum Edd. legerent ἀναγκαϊότερα, prorsus contra mentem *Luciani*, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wess.* inveni, lubens accepi, et res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc praetermitte, quia magis necessarium est: et miror, nemini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαϊότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a *Reitzio*, recte adnotat. *Belinus.* BIP. Nihilominus retinuerunt *Bipp.* quod rejecerant. Prudentius *Rud.* et *Schm.* restituerunt veterem lectionem, *Reitzio* plane non intellectam, Codices autem ἀναγκ. exhibere, facile, nec temere, ex silentio Editorum colligi potest. Diserte autem traditur, Gori. ita habere. LEHM.

Ead. l. 8. Μαῦρος) Vid. *Homer.* II. H, 209. SOLAN. Tibicinam illam a male feriata scriptore ad imitationem *Xenophonti* Symposii fuisse introductam, animadvertit *A. G. Langius*, Philologus Portensis, in III. *Beckii* Actis Seminarii Regii et Societatis philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 175. LEHM.

Ead. l. 10. Κεφάλαια) Sic supra Char. cap. 2. Et Pisc. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀνάνθας) Respexisse credas versus a *Plat.* (*Plutarch.*) Σύνκτ. I, 4. et *Athen.* III, 97. D. laudatos:

Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηγελίαν Ὀνάνιν
 Φύονται μαλακῶν ἄνθρα λευκοῖων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων etc,
 SOLAN.

Ead. l. 13. Μάλα καὶ οὗτος γελοῖος] Haec *Wielandius* in versione omisit, notula adjecta, quae sane docuit, sapientius et elegantius acturum fuisse *Lucianum*, si et ipse addidisset. RUD.

Ead. l. 14. Κερχρεῶν) Angl. Κερχρεῖων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄρτι Κερχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κερχρεῖων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κερχρεῖας et Κερχρεῖας fuisse dictum utroque modo. JENS. Κερχρεῖων scribitur apud *Thucyd.* VIII, 20. et 23. et alios. Cum A. facit et P. In W. Κερχρεῖων. LXX stadiis a Corintho distans portus et vicus *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc et *Navig.* c. 23. scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph. Xen.* p. 307, 43. scribitur Κερχρεῖαι. SOLAN. Vid. *Wass.* ad *Thucyd.* VIII, 10. et *Commentatt.* ad *Moer.* p. 330. LEHM.

Pag. 202. l. 2. Ὡς ὁφθαλμῶν) Idem de domo et de saltatione, et saepius alibi, habet a *Thurio* oratore. *Julian.* Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὡς εἶπεν ἀνθρώποις ὁφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra De Salt. c. 78. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὥτων δοκεῖ. De Dom. c. 20. ὡς γὰρ τυγχάνει ὄντα ἀπιστότερα ὁφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I, 8. In nota autem *Bourd.* post verba *Julian.* Imperat. Epist. adde: ad *Leontinum*, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab *Historiae parente* mutuatus erat ille tenebriος. Vid. *Herod.* I, 8. p. 3. in verbis *Candaulis* ad *Gygen*, et *Nostrum* De Salt. cap. 78. et Dom. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio Bourdelotii* et *Juliani* oratore? Sic accipe. *Herodotum* voluit *Julianus*, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur *Thuriis* in Italia historiam conscripsisse, (V. *Plin.* XII, 4. et *Plutarch.* 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis oratorem pro *Herodoto* finxit. Ipse quidem *Lucianus* λογοποιὸν appellat *Herodotum*, 411. f. (i. e. *Macrob.* c. 10.) Sed scriptorem recte verteris, non oratorem. An autem *Thuriis* scripta fuerit ab *Herodoto* historia, alibi quaesitum est a nobis *Nota* ad *Herodot.* c. 1. INEM. *Thurium* oratorem vocat *Bourd.* At quis est *Thurius* ille orator? Nescivit *Bourdelotius*, *Herodotum* ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I, c. 8. ΛΑ ΓΑΡ.

Ead. l. 3. Ὅστι τοὺς δράκοντας τῶν — παυσίεθους εἶναι.) Inepte interpres pristinus, (ait *L. Bos Obs. Crit.* p. 52.) deceptus prava distinctione: ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, et in Perside generari. Tu distingue, ὅστι etc. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post αἷσι constituitur. Cetera hic non repetemus, quia *Gesnerus Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *REITZ.*

Ead. l. 5. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime *Luciano*, quae tenebrionis illius propria sunt, quem salse perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque et omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; et simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsam frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos, qui mos sub Maro nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, et res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudio*, aliisque jam illustrata. Vide *Lips.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus legas, si lubet, *Philostrat.* in Vita *Apollo-nii* lib. III. p. 98. qui, eos 80 cubitorum longitudine et amplius fuisse, tradit; et adeo celeres et infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. *Bochartum Hieroz.* P. II. lib. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. Vid. *Xen. Cyrop.* VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, et tangit *Galenus* de Theriacā p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus p. 224. *SOLAN.* Caeterum notandus est ordo, quem in narrando sequutus est *Lucianus*, quod fit, ut lectori absurda fictio, e male intellecto vocabulo orta, statim plane appareat, quum alioquin fortasse solummodo ineptum mendacium vidisset, et locum relegere debuisset. *RUP.*

Ead. l. 11. Περιπεραθέντων) Γραμ. περιπεραθέντων. Sic *Plut.* *GUYET.* Legendum περιπεραθέντων. Sic *Plutarchus.* *MENAG.* De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes

serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelia in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀλλὰ πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθέναι, καὶ ἄλλους περισπειρανθέντων αὐτοῖς ἀπονεύγηναι, καὶ συνλασθῆναι. Interpres: Nimirum mulieres nostrorum ita deuoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse; necatos, et confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribet καὶ ἄλλους περισπειρανθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, et sic ad ipsas elisos, et contritos. Περισπειρανθῆναι Virgilio est spiris ligari:

— — Tela fectentem

Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

GRAEV. (Περισπειρανθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. et L. et Godicium, adde loca Ludiani ipsius sequentia: in Philops. cap. 28. In Dipa. c. 6. et De Salt. c. 2. Περιελον vero aliud est, usurpatur enim de rebus, quae transigenda appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; et capita hostis, in Xiph. Pertin., sub finem. Vid. not. ad Pisc. c. 51. SOLAN. (Περισπειρανθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philops. c. 22. f. ubi ελλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ἄμων ἐγλους ἐκτετραμένους. De Dipa. cap. 2. περισπειράσθαι τὰ πόδι. Et Navig. cap. 2. f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diod. Sic. IV. c. 48. n. 79. ubi περισπειράμενον τὸ δέσμα. Et ex Paus. X, 33. REITE.

Ead. l. 18. Σούρων) (Σούραν, quae metropolis Pensidis, Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelaei venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σουραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox sura. Sed σουρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκρημίδα dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis. 1796. . . Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, Susa nempe. (de qua Navig. c. 33. et Philopatr. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σούσα, non Σούσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid, aut apud Corinthum, ut Cyllarabis a Graevio, ita Sura aliquando a viro aliquo docto dategatur. Consule Kuhii not. ad Pau-

smiae Corinth. p. 115. SOLAN. *Luc. Holsten.* ad *Steph.* de Urbib. p. 302. ubi allatum est: *Σούρα, παντεῖον Ἀντίας* etc. haec annotavit: „Certissimum, ante mentionem gentilis praecessisse provinciae, cujus meminit *Ptolemaeus* et *Procopius* lib. II. de Aedif. Justinian. qui τὸ Σούρων πόλιν vocat:“ etc. Fortasse de hoc oppido intelligenda sunt haec. *Rud.*

Ibid. Κράνσιον) Conf. nos supra hoc Dial. v. 3. Et Dial. Mort. I, 1. ubi Edd. etiam Κράνσιον habebant. *REITZ.*

Pag. 203. l. 1. *Ἀέραν*) Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit *Diall. Marr.* VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

Ead. l. 2. Κατὰ τοῖχον) *Cic.* de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

Ead. l. 4. Τάξεων ἢ καταλογισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. *MARCIL.*

Ead. l. 5. Ἐμῶν αὐτῶ) Sic omnes impressi et *M. Codex.* Nisi quod *Ed. J.* ἔμῳν praefert; unde conjicio, *Lucianum* scripsisse ἔμῳν οὗτος, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμῳν γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, et alibi saepius. SOLAN. Ironice hoc positum, et sensus: incuria ista incredibili factum igitur est, ut nomina confunderet. Non est, cur eum *Solanus* pro ἔμῳν αὐτῶ legamus ἔμῳν οὗτος. *Rud.* Non tam ironiam h. l. video; quae et mihi pariter atque *A. G. Langio*, l. l. p. 174. fatua et insulsa esse videtur, quam hyperbolicam quandam dicendi rationem, qua id, quod mirae est ignorantiae et stupiditatis, industriae ac studio tribuitur eum affectata quadam malignitate. Recte itaque *Gesnerus* vertit: *Etenim quasi hoc ageret*, etc. Poterat etiam: *de industria quasi*, vel: *cum sedula quadam sollicitudine*, so recht geflissentlich. Etenim non semel, sed saepius, voces illas militares confudit. Neque igitur probo *Langii* mutationem: πάνυ γ' οὐκ ἔμῳν αὐτῶ, quam ipse explicat: *ille non curabat, in nullo ponebat discrimine.* Quamquam per se habet, quo commendetur. *LEHM.*

Ibid. Πάγλαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. *Blanc.* Τὸ μὲν δὲ καταλογίσαι ἐστίν, εἰς λόγους συντάξαι, ὃ δὲ λόγος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόγου οἱ μὲν ὅτι ἀνδρῶν ἐκλήσαν — οἱ δὲ καὶ ἐκαστά. Eodem etiam tactico interpreto

faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. *Παλαιά μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μήκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὁρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται.* *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum in *frontem* ducuntur milites: *recta*, cum in *cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed pauciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit *Lucianus*, miscuit omnia, et *transversum agmen* dixit in *cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *GESN. Aelianus* de instruendis aciebus p. 263. (in edit. *Vegetii* Lugd. Bat. 1692.) *transversa* (*παιλία*) est *phalanx*, quae longitudine multo productione constat, quam altitudine; *arrecta* (*ὀρθία*) est, quae per *cornu* progreditur, longe productione, altitudine constans, quam longitudine; omninoque plus longitudinis, quam altitudinis habeat: *oblongum* id consuevimus nominare. *Arrectum* vero e *directo*, quod plus altitudinis, quam longitudinis habeat: quocirca *phalangem* quoque interpretari licet his eisdem nominibus. *Obliqua* (fortasse *λοξή*), non *παιλία*. cf. *Onosandri* *Strategeticum* c. 21. p. 36. ex officina *Commel.* 1600. 4.) est, quae alterum *cornu*, quod libuerit, propinquum obiciens hostibus, eoque decertans, alterum semotius teneat, manens aggrediendi opportunitatem. *RUN.*

Ibid. *Ὀρθία*) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, et in ipso *M.* non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex *Ed. J.* Quid sit autem *ὀρθία φάλαγξ*, quid *παιλία*, ex *Tacticis* petendum. *V. Pott.* De *ἐπὶ κέρως* vide *Thucyd.* II, 90. *SOLAN.* Cum illud *ὀρθία* ex *Junt.* admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem *Gesneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. *REITS.* Etiam sine illo *ὀρθία* (quod forte correctori *Juntinae* debetur) sensus absolvitur, et quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, et tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. *GESN.* Non correctori *Juntinae* deberi *ὀρθία*, ut *Gesnerus* coniecit, sed aliunde desumptum esse, inde patet, quod et *A. 2.* eam vocem habet, ex qua editione multas etiam alias lectiones in *Juntinam* transiisse constat. Jam quum, admissa hac voce,

clarior reddatur, ac plenior, sententia, vulgata vero verba nonnisi cum argutiori explicatione, qualem finxit *Gesnerus*, atque possint: recte mihi *Reitzius* ὁρθῶς inseruisse videtur. LBHM.

Ead. l. 6. Ἐπὶ πέρως) Conf. iterum c. 37. hujus Dial. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae et combustae. In titulo, quem statim leges, omissa est Syria. SOLAN.

Ead. l. 9. Τίγρητι) Sic scribitur in M. L. et recentioribus Edd. B. 2. Par. S. et Amst. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant *Hesychius* et *Suidas*. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

Ead. l. 10. Συγγεγραμέναι φησὶ) Ita *Photius*. Forte *Antiochus Sophista Cilix*, de quo *Philostratus* L. II. de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA GAZZ.

Ead. l. 13. Δόλιχον) Mire hanc vocem *Suidas*, et, quem illic exscribit, *Aristophanis* Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. *Xen.* sub finem IV. Ἀναβ. pueris stadium, uti et *Paus.* 179, 3. tribuit, viris δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina: *Athen.* 495. F. Erant et Olympiae: *Paus.* *Eliac.* II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Nisi forsan, ut viris etiam erat stadium, (*V. Paus.* 180, 3.) ita et pueris δόλιχος fuerit. *Vorstius* ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit *Aristoph.* Schol. p. 559, SOLAN. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 388. „Notissimum est variarum aetatum pueros decertasse in ludis graecis, et cui ignotum δόλιχον στάδιον, curriculum longum. *Lucian.* Qu. Hist. Conscr. p. 41. (c. 30.) δόλιχον ἐν παισὶ νενικήκει. ubi frustra haeret *Solanus*.“ *Lucianus* hic fortasse est κακολόγος. RUD.

Pag. 204. l. 1. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de *Jamblichō* intelligenda haec sint, qui ap. *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jaetat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello eveniunt. SOLAN.

Ibid. Συγγεγραφεὶς) *W.* συγγεγραμμένος, quod admisit *Reitz.* et recentt. praeter *Rudolphum*, qui praetulit veterem et communem omnium librorum, et editorum, et manu scriptorum, excepto uno *W.*, lectionem συγγεγραφεύς. Non tantas autem, quantae *Reitzius* fecit, labis esse formam συγγεγραφεῖν, imo etiam aliorum similium verborum

analogia commendari, docuerunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. et nuper etiam *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 764. LΞHM.

Ead. l. 4. Τριπόθητον) Conf. infra *Somn.* s. Gall. c. 6. SOLAN. Alludi his verbis cum cavillatione ad L. Veri triumphum de Parthis a. 166. actum, putant *Wielandius* et *Belinus* in notis ad versionem uterque suam. LΞHM.

Ead. l. 6. Μεγάθεις — καλλίστην] Quamvis Graeco sic etiam alias dicatur, tamen putaverim *Lucianum* ad risum captandum ita scripsisse. RUD.

Ead. l. 7. Νικαίαν) Qua ratione *Nicopolis* ab Augusto post Actiacam pugnam condita. SOLAN. Vel *Nicaea* Indiae ab *Alexandro M.* Vid. *Arrian.* V, 8, 1. *Curt.* IX, 3, 23. LΞHM.

Ead. l. 8. Ὀμόνοϊαν) Propter duos fratres simul impetrantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia.* Vid. *Mediob.* SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀφρου — γέμουσα) Cf. infr. *Calumn.* c. 23. f. SOLAN.

Ibid. Κορύθης συγγρ.) Sic fere supra *Diall. Mortt.* XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) SOLAN.

Ead. l. 21. Περιπλοῦν] Usitatum itinerariorum nomen. Sic *Arrian.* scripsit περιπλοῦν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, et τῆς ἰουδαίας θαλάσσης, editum *Basil.* 1533. apud *Froben.* 4. (una cum περιπλῶ *Anonymi*; *Plutarchi* de Fluvii et Montibus libello; et *Strabonis* epitome.) Multosque περιπλῶν auctores laudat passim *Steph.* de Urb. velut *Ciesiam* in voc. Ἐλληνος, *Dionys.* Byzant. ἀνέπλοῦν τοῦ Βοσπόρου v. Χρυσόπολις. *Alexandrum* in periplo Lyciae v. δολιχῇ. inprimis *Marcianum*, de Aethiopia, Britannia, Libya, Sinu Indico, Gallia, Sinu Persico, Sarmatia. *Menippum* in Periplo Paphlagoniae, Bithyniae, duorum Pontorum; *Ptolemaeum* in Periplo Galliae. Quam latum autem mentiendi campum aperuerit περιπλοῦς τῆς Ἰεω θαλάσσης, non est cur moneam. RUD.

Ead. l. 13. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) *Benedictus*, sed *Indicae historiae prooemium jam est compositum, et ordo tertius.* Obscurior certe, quam *Micyllus*, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque! et cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum: ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη εὐν Κασσίῳ πάντες etc. et *tertia legio, ac Galli, parique exigua Maurorum.* GRON.

Ead. l. 14. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatnum et insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas et ex-

peditionem per Oceanum descripturam. Subjicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντίεται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κέλτοι, καὶ Μαύρων μοῖρα, et quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicæ historiae prooemium jam est compositum, et ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum etc. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, et interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatus: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντίεται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κέλτοι, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicæ historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, et Galli, et Maurorum exigua pars, Indum fluvium trajecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

Ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

Ead. l. 15. Κασσίω) De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, et imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Μουζούριδος) W. Μουζιλοῖδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor; quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Boudrand ex Ptolem. urbem et emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ. Muziris, emporium Indiae, commemoratur etiam in Plin. H. N. VI, 28. De Oxydracis Indiae populo; vide, quem citavit Rudolphus, Strab. XV, 1, 8. Cf. Lucian. Fugit. c. 6. et Diall. Mortt. XIV, 5. ibique Hemsterh. Tom. II. p. 577. LXXII.

Ead. l. 6. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Rhet. Praec. c. 18. Ὅτι κεν ἐπὶ καὶ ῥήμα γλ. ἰ. Quin et hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥήμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, et ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαίρμα; quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschilo desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκ οὖν κατ' Ἀσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, et ad eundem Aeschylum

auctorem refert *ἔρωρ.* 1358, 2. *ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Ἀσχυλον* etc. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I, 8. ed. Lond. aliter et iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic *Lucianus*, ad hunc nempe modum: *εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὃ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προσεχόντα ἀλλήλοις.* Eodemque prorsus modo *Athenaeus* lib. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer *Grotii* excerpt. V, 3. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ ἀκαιρίμην*) *Ἐπὶ καὶ ὄμμα* in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum; ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἔλκιμος, φρόνιμος, et, quod plane simile est, κ καρπὸς παρπιας. GERN. Vid. *Valcken.* Diatrib. Eurip. p. 288. C. et imprimis *Schaefer.* ad *Dionys.* de Comp. Verbb. pag. 12. 13. Ceterum *Belinus* in nota ad versionem Tom. II. p. 396. monet, locum *Eurip.* Bacch. v. 385. respici, et satis etiam libere vertit: *pour parler comme un poëte.* At ἀγάλινα illa *Euripidis* στόματα, licet quodammodo re, verbis tamen non congruunt cum *Luciani* locutione, quam proverbialem *Luciani* saltem tempore fuisse, declarat vox παστῖν. LETHM.

Ead. l. 11. *Ἀνθίδος*) Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide *Schol.* ad *Ἐγγε.* no. 32. et *Marm.* Ox. 13. f. et quos laudat *Paus.* in *Phoc.* et *Athen.* VI. SOLAN. *Ἀνθίδα* scripsere *Philochorus* apud *Harpocratem* in *θεοφρονῶν* et apud *Athenaeum*: itemque *Clidemus*, de quo *Cassaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. et *Hegesinon* apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. GERN.

Ibid. *Ἀνέγγων γὰρ*) Haec duo verba *Solanus* noster in *Junt.* parenthesis incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero *Ed.* nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesis addere, qui probat. REITZ.

Ibid. *Ἀνέγγων γὰρ Δημητρίου Σαλαστέως*) *Ex.* *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest. et usu numism. docet tam ex probatis et antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse *Σαλαστέως*. Quin imo apud *Stephanum* *Σάλαστος*, qui addit etiam scribi *Σέληστος*. Vid. *Thomam Finedo*, et eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. ALM.

Ead. l. 12. *Σαλαστέως*) Emendationem *Spanhemii* confirmat *W. Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli et ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe *Περσικήνα*. Consule *Salmas.* not. in *Capitol.* Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam *A. E. H.* interfacent incommo-

de: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN. Non solum Cod. W., sed etiam Gorl. confirmant Spanhemii emendationem; - quare jure optimo Rudolphus et Schmiederus a Reitziana et omnino vett. Editorum scriptura recesserunt. Et in Strabone XII, 7, 1. et 2. hoc Pisidiae oppidum vulgo per duplex & exaratum: unus tantum Medic. Cod. simplex exhibet. Ceterum toti huic loco Schmiederus turbas movet, idque summa injuria. Verba jam superiora, ὡς Ἀχιλλεύς δηλονότι, ut glossema notavit, quae tamen continent haud dubie acerbam explanationem et comparisonem non forte honorificentissimam. Deinde verba, ἀνέγνω γὰρ Δημητρίον Σαλαστιάς, licenter admodum et incommode parenthesi inclusit, et post παρακὸν comma posuit, quo vox Παρθονικὰ ad superiora, ἄλλος ἄστ. παρ. referrentur. At Reitziana verborum distinctione, quae eadem et ceterarum Edd. est, nihil potest simplicius esse et accommodatius loci genio. Denique in verbis, οὐδ' ὡς, deesse aliquid suspicatur, e. c. λέγω ταῦτα, et paucis adeo mentem suam explicans omnino totum locum turbatum esse dicit, — ab ipso scilicet turbatum dicet, quicumque meminerit, quam promptum sit in tali stylo, qualis hujus loci est, omittere verbum λέγειν. Sed vide L. Bos de Ellipsis. v. λέγειν, ubi p. 633. ed. Schaeff. haud pauca, quae huic similia sint, exempla congesta deprehenduntur. LAMM.

Ibid. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λειδορίας μέλει.) VORST. Hanc Vorstii notulam, a Reitzio errabundo ad verba cap. seq. ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος relata, hic reponere placuit, quo pertinebat. LAMM.

Pag 206. l. 4. Εἴτε ἀληθὲς ἐκείνὸ φησὶν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρον ἄρσις, τὸ ἕτερον παντὶς ἀντιστάγει) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντιστάγειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, si-ve, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

Ead. l. 6. Ἄρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Ead. 10. Ὡς) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

Ibid. *Αὐτόν*) Non improbem, si *αὐτόν*, pro *ἐαυτόν*, idque pro *σεαυτόν*, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: *ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτόν· ὡς δειξῆς* etc. Sic planior erit sensus; sic *Solanus Juntinam* dispunxerat. Sed quia mox sequitur *αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν*, potest et priore loco *αὐτόν* per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. *σε αὐτὸς* et *αὐτοῦ* saepe pro *αὐτοῦ* studio reliquisse, ait, et *αὐτοῦ* reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens *αὐτοῦ* et *αὐτοῦ* semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, et quae nos in priscis Edd. invenimus; cum et Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* et *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, et ipsum pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Test. studio saepe *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* dedit, ut *Exod.* IX, 83. *Μωϋσῆς* — *ἐξέπτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ*. Iterum sic X, 22. Item *Amos* c. II, 7. *ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν*, et v. 8. *ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν*. Sed *Exod.* XI, 8. idem edidit *Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ*. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, et rarius adspiratione uti. Ubi véro ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberraretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia Edd. et Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum *Long. Past.* III, 97. ait, *καὶ ἐξήτει πρὸς αὐτόν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον*, *deliberat secum*, quid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male *αὐτόν* expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim et apud eund. *Long.* *αὐτόν* sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* *ἄνρες ταῖς μητρῶσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς*, agni matribus se substernentes, *subnàxi*, ad sugendum; quod etiam in *αὐτοὺς* mutandum dixeris, quia deinde p. 109. *ἐγκύψασα ἐαυτὴν* diserte scribitur. Conf. c. 6. et 15. *Dial.* seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *Rantz.* Tota hac demonstratione qualicunque minime opus erat in loco planissimo, quem Edd. B. 1. et 3. rectissime ediderunt et *Micyllus* optime vertit. Sed prava *Aldinarum* interpunctio post *ἤδη* effecit, ut jam torquerent se interpretes, quomodo

καὶ αὐτὸν cum δειξὺς commodè jungerent, et cum sequenti etiam αὐτὸς aptè conciliarent. Quod negotium quum, ut consentaneum erat, non prosperrime successisset, *Belinus* et *Schmiederus* in majorem etiam errorem prolapsi sunt ita, ut etiam manifestum vitium quatuor Codd., καὶ αὐτὸς, duorum etiam οἰκοδομῇ, exhibentium, admitterent. Unde, obsecro, nunc tertia persona, cincta utrinque secunda? Et quid omnino haec sibi volunt, ubi non quid fiat, sed quid faciendum sit, quaeritur? Itaque sine omni dubitatione cum *Rudolpho* restitui veterem *Basileensem* lectionem: ὥς τε οἰκοδομῇν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν, ὡς δειξὺς etc. quae *Micyllus* vertit: quare tempus jam est, ut aedificium aliquod superstruas etiam ipse, quod ostendas etc. Etiam ipse, per se, spero, patet referri ad eos, quorum aedificia historica *Lucianus* modo diruerat, ad voces τῶν ἄλλων, quae propter hanc ipsam causam contra sententiam *Rudolphī* retinendae sunt. LXXIII.

Pag. 270. l. 1. Μῶμος μωμῆσθαι) Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Ep. 1. l. 1. ex emendatione *Jos. Merceri.* *Bourd.* Non de imitatione hujus loci cogitaverim ego in *Aristaeneto*, quum formula haec, et similes, a *Momo*, fastidiosissimo censore, deductae creberrime in nostro scriptore occurrant; cf. *Diall. Deor.* XX, 2. *Bacch.* c. 8. *Jov. Trag.* c. 22. 23. quid multa? totum dial. *Concil. Deor.* Neque adeo de *Luciani* imitatione cogitari velim, quum hac loquendi formula solenni universa antiquitas Graeca usa sit, quod vel verbum μωμῆσθαι, a *Momo* illud derivandum, satis clare ostendit. LXXIII.

Ead. l. 2. Κορυφαϊότατα) Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φιλῶν ὁ κορυφαϊότατος. Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad *Soloec.* c. 5. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀπὸ κασιτέρον) *Flor. ix.* *Bourd.* Ἐκ Μ. L. et Ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est, SOLAN.

Ibid. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα) Ex hoc loco licet conjicere, *Cononem* illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum et exilem: nam et ille *Leotrophides*, qui *Miloni* opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus et exilis traducitur, et ab ejus Scholiasto ut talis notatur: de *Titormo* vero, et ejus mirandis viribus, vide *Aelian.* L. XII. c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat minimus ille apud *Plin.* 7, 16. s. 16. homo duos pedes et palmum longus *Conopas*, qui in deliciis *Juliae neptis Augusti* fuit. *Leotrophides* nobilis ex *Schol. Aristophan.* Avium

1406. Add. *Casaubon* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. GRSN.

Ead. l. 12. *Τίτορμον*) Eleganter vidit *Clericus*, totum hoc de *Titormo* esse ex *Aeliani Ποικιλ.* lib. XII. c. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec *Scholiastae*, ut ex eo *Aelianus*, et ex *Aeliano* vicissim ipse emendetur. Nimirum in *Scholiaste* pro ὡς ἔπος, sine dubio ex *Aeliano* scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud *Scholiasten* pro καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔπενδεν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔπενδεν. Tum ex *Scholiaste* emendandus *Aelianus*, vel potius confirmanda emendatio *Tan. Fabri*, apud *Aelianum* pro ἐνταῦθα ἐξηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ἐξηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, et recte, *Scholiastes*; nisi quod illud τοι, quod *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. JZNS. (*Titormus* Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* et *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* VI. p. 238, 1. *Athen.* X. et *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de *Leotrophida* reperitur in *Avib.* p. 606. V. etiam 412. med. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρῆσιμον οὐκ ἐς ποιήσιν) Χρησίμιμον οὐκ ἐ. π. MAXCIL. Ἀλλά ποῦ recte scribitur in *Cod. P.* In reliquis ἀλλὰ που. SOLAN.

Ead. l. 14. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic *Lucianus*, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui *Ol.* III. pag. m. 25. f. sic scribit: τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Usurpat tamen *Noster* iterum 55. B. C. Vide tamen *Pro Imagg.* c. 6. et 20. B. ubi eodem modo usurpat *Noster*. SOLAN. Nihil hic mutare *Florentinam* ab *Junt. Hag.* et reliquis, notaverat *Solanus*. Quare? an igitur suspicatus est legendum προσόντων; non credo. Vid. *Nostrum* infra de *Imag.* c. 6. f. et c. 20. med. REITZ.

Ead. l. 15. Ἰκκος) V. *Plut.* 299, 1. *Tarentinus*, et hinc emenda *Aelianum* XI, 7. apud quem male scribitur Ἰλκος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit et *Iccus* *Tarentinus* *Pythagoreus*, *Jambl.* p. 216. B. SOLAN.

Ibid. Ἡροδίδης) Angl. Ἡροδίκος. BOUARD. Ἡροδίκος ex A. P. et Schol. restituimus, loco vulg. Ἡροδίδης. *Herodicum* enim invenio celebrem gymnastam, (apud *Plat.* *Πολ.* III, 440. C. D. Ed. Bas. et 337. B. et apud *Plut.* 983, 2.) *Herodizem* nullibi. In *Platonis* *Protagora* p. 196. B. Ed. Bas. con-

jungi etiam *Iccum* et *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctissimus. Cf. *Suidam*. SOLAN. Vix dubitari potest, quin *Lucianus* in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo *Plato* de Rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρέβης ὦν, καὶ νοσηδὲς γινόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισι πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum dietae auctor videtur. Hinc jungit etiam *Themistius* Or. 23. p. 290. A. *Harduin.* Ἰκκὸν τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον et Ἡρόδικον τὸν Σιλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρέβην. Nempe Ταραντῖνον Ἰκκὸν abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρείον ἐν τῇ ψυχῇ πεκτημένον, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πάποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίῳ εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δεκνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς et ἐπόσχοντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, et interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non *Luciano*, sed *Scholias* alicui tribueret. Caeterum de *Perdicca* nihil movit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληρότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in *Demetrio* p. 1661. *H. Steph.* τρέπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀντίμα καὶ θεραπείας ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille *Platonis* locus satis declararet, quem de *Tarentino* *Icco* modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro *Antiocho* *Seleuci* filio *Perdiccam* nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem *Syriac.* p. 126. seq. et *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum *Plutarcho* faciunt. GREN. Vexavit hic locus interpretes; et sane haerendum est in eo. *Graevius*, quocum facit *Wielandus*, censuit haec margini a Magistro adscripta esse ad *Perdiccae* nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille *Perdiccas*; et ita si δὴ οὗτος vertit, ut Latini habent: visam si domi sit. Sed si haec plane omittantur, statuendum est *Lucianum* nec de *Antiocho*, nec de *Stratonice*, nec de amore cogitasse, sed *Perdiccam* attulisse, hominem celebratae imbecillitatis, ut vocavit *Geisnerus*. Atque ita plane non video, cur Magi-

ster Graevianus inquireret in haec, et cur adjiceret. Itaque aut statuendum esset, Lucianum scripsisse *Ἀντίοχον* loco *Περδίκκην*, certe in cod. Magistri istius ita scriptum fuisse, ut suspicatus est *Solanus*, quod tamen parum probabile est, aut sumendum est, fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent, Lucianum vero, non quidem receptam opinionem sequi debuisse, ut habet *Solanus*, sed potius istos homines tangere voluisse. Fortasse ea ipsa Stratonice, regis Perdiccae soror, quam e *Thucydide* attulit *Solanus*, istis hominibus parum cautis fraudi fuit, ut ei Perdiccam adjicerent. Ita *εἰ δὲ* esset ironice sumendum. RUD. Haec etsi satis subtiliter et speciose disputata dicas, mihi tamen non satisfaciunt. Mihi vel propterea verba ista, de quibus agitur, scholiastae cui-dam deberi videntur, quod, si *Lucianus* ea scripsisset quocunque demum consilio, mentio illius Perdiccae, i. e. Antiochi, de quo *Appianus* narrat Syr. c. 59 — 61. manifesta b. l. laboraret ineptia. Exemplum enim Antiochi, in tempore quidem prae amoris vi tabescentis, omnino vero robore virili nequaquam carentis, minime proferri poterat ad eum significandum, qui athleta reddi nulla arte potuerit. Nec me non offendit sic *τοῦτον*, pro quo dicendum fuisset *ἑαυτὸν*. Intel-ligo itaque sub *hoc Perdicca* cum *Gesnero* aequalem quendam Luciani, celebratae imbecillitatis hominem, quem nemo non istius aevi lectorum agnoscere poterat. Sed qua via glossa-tori nostro, qui nos tantopere vexavit, in hisce legendis Antiochus ille, rex Syriae, in mentem venire potuerit, nolo definire. Fortasse finxit ineptus homo, quum ex antiquiore tempore gymnastae celeberrimi recensiti fuerint, et Perdiccae exemplum illic quaerendum esse; et quum Perdiccam, qui hoc conveniret, non invenisset, singulari quodam casu in Antiochum incidit. Et nunc cum ironia aliqua notam istam adscripsit, quam si nunc legeret Lucianus, rideret, credo. LXXIII.

Pag. 208. l. 1. *Ἐπὶ τοῦτον ἄν σοι τοῦτον Περδίκκην*) *Ὁὐ τοῦτον Περδίκκην*. MARCIL. *Ὁὐχ ἕποσθ.*) Sic Ed. J. optime. Reliquae et ipse M. omiserunt illud *οὐχ*, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, et post eum *Vorstius*. SOLAN.

Ead. l. 2. *Περδίκκην*) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho et Stratonice, nota cum ex ipso *Luciano*, qui in de Dea Syria cap. 17. et 18. fuse enarrat, et iterum tangit Saltat. c. 58. et Icar. cap. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — et 607. B.) *Appiano*, (*Συρ.* p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque

permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praediceret, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, et locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit et alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. Vid. *Thucyd.* II, 101. sub fin. Sed soror haec; neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur.

SOLAN.

Ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρὸς Ἰρα-
 σθελῆς, et quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nul-
 lus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, et margini a magistro ad-
 scripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic
 esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud
 Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui
 amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum con-
 textum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic
 loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui
 propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum
 erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagi-
 na praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πον τὸ τῆς τέχνης,
 καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποιῆσιν τῶν προσόντων,
 ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, *verum artis et consilii*
haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis
convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi ve-
 lint, *ut non suppedient ea, quae adsunt.* Melius veritas: *ve-*
rum artis et consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae in-
sunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte profi-
 cisci possunt et consilio, utilia sunt non ad illa efficienda,
 quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium et pru-
 dentiam: nullius enim ars et disciplina potest hominem stu-
 pidum et hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis faculta-
 tibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde se-
 quitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem
 promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestan-
 tissimis et robustissimis athleticis. GRAEV.

Ead. l. 4. Ἀντιλογος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ξ.) Iterum infra
Icarom. c. 15. et *De Dea Syr.* c. 17. atque alibi. SOLAN.

Ead. l. 5. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympio-
 nicarum ab erudito *Gul. Loyd.* (eruditissimi Wigorniensis
 Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo,
 comparet ad *Ol.* LXXVI. ubi ex *Pausan.* *Eliac.* II, 188, 18.

etc. *παγκρατῖα* vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat *Dion Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Tiormo* a Scholiasta memorata legisti (*παγκρατῖα* victor Ol. XCIII. *Afr.* et *Paus.* *Eliac.* II. p. 112, 17. quem locum omnino vide. *Loyd.*) De *Theagene* adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam, cujus aetate vixit, de *Rep.* I. et *Paus.* I. c. Vide *Nostrum* *Herod.* fin. *Imagg.* c. 19. et *Conc. Deor.* c. 12. *SOLAN.* Monuerat *Hemeterh.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. no. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* *Θεογένους* mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur *Θεαγένους*, pergitque *Wasse*, *Θεαγένης* Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I, 126. et *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius *Θεαγένης* Atheniensis apud *Thucyd.* V, 24. qui tamen ibidem cap. 19. *Θεογένης*. *Θεαγένης* athleta apud *Pausan.* VI, 6, 11. et 15. *Plutarch.* *Πολιτικοῖς πάραγγελμ.* *Lucian.* de *Conscrib. Hist.* p. 626. (*Ed. Graev.* i. e. hoc c. 35.) et *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* etc. de *Scriptore Histor. philos.* quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. *REITZ.*

Ead. l. 8. *Ἀρίστω*) *Aristaen.* loc. cit. *BOURD.*

Ead. l. 15. *Τελέσειεν*) Si quis me docuerit, quomodo hio legitur, ita et alios esse locutos, et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo *Lucianum* dedisse suspicor, *τελέσειεν ἂν χρη, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἔκοιτο.* Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *GESN.* Haec *Gesnerus* ingeniose sane. Sed *τελεῖν* est pervenire, ut *Tim.* c. 30. (20.) ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. ubi tamen varii libri glossam exhibent *ἐλθεῖν*. *Macrob.* c. 10. εἰς ἐνεγήμεντα τελῶν *ἔτη.* ubi vid. *Reitz.* *Rud.* „Verum est ita (ut *Gesnerus* vult) orationem facilius procedere. Sed deleta voce καὶ post ἄχρι opus hac emendatione non esse videtur. *Τελεῖν* enim saepius absolute ponitur, subintellecto nimirum τὴν ὁδὸν, e. g. *Thucyd.* IV, 78. (ed. *Bauer.*) ἐς Φαρσάλων τε ἔτελεσε. Conf. ib. II, 97. Jam cum in nostro loco antea de viis sermo fuerit: καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσχημένῳ ὑποδείξειεν ὁδοὺς τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦτα φαίνονται, αἷς χρώμενος — *τελέσειεν* quidni hanc vocabuli significationem sequamur? Illud vero ἄχρι πρὸς non insolitum esse, ne *Nostro* quidem, (vid. *Icarom.* §. 1. et 45.) quem fugiat? Conf. *Hist. Ver.* I. ab in.“ Haec *Guil. Langius* in *Animadv.* ad locos quosdam *Luciani* p. 17. et 18. et recte quidem, modo ne καὶ post ἄχρι deleri velit, qua ad vim sententiae absolvendam ne ceteri quidem potest. De locutione *τελεῖν πρὸς*, vel

ἐπὶ, vide, quem ad Timonis locum c. 20. laudavimus, *Abresch*. Diluco. Thuc. p. 445. sq. Restat autem gravissima attractati a *Gesnero* loci pars, quam *Rudolphus* et *Langius* plane intactam reliquerunt. Offendit nempe *Gesnerus* maxime in cohaerentia sententiarum, ergo in particula καὶ τοι quam equidem existimo elliptice esse positam, hoc sensu: Quamquam non idcirco (propterea scil. quod ante omnia requiratur bona natura) superflua esse videtur ars et disciplina: non enim dicat quis etc. Ponatur modo, ut est in *Ald.* utraque, comma post καὶ τοι, et is, qui Graece calleat, bene etiam rationem sententiarum mutuam habebit perspectam. Ceterum *G. L. Walch.* in *Emendatt. Livv.* p. 6. prudenter monet, verba, εὐμαρτίστειρον — σκοπόν, versum conficere Trochaicum octonarium catalecticum, qui vel propterea non sit tentandus. Quamquam, unde repetitus sit, mihi quidem non liquet. *LEHM.*

Pag. 209. l. 1. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολούθια est in his verbis, si interpretero, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπερσεδῆ τὸν συνειρὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ἂν ἄγνοῃ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν καὶ ἡῶλει, καὶ πάντα ἡγίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθῶν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειροῦργήσαιεν. ὑποδείξαντος δὲ τυρός, ῥᾷστὰ τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαστο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte et doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare et tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, et recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, et tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud *Platonem*, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte et doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, et tibia caneret et omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile et addiscat, et per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus et sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara et tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, et peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατηγικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut et mox pag. seq. καὶ τί ἐξελεύσιν, ἢ περιελεύσιν, male vertunt, quomodo equum emittere,

quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Ead. l. 5. Καὶ τολύβην καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς τῶν παραδεδόσθαι, συνείναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' etc.) Παραδεδόσθαι οὐ συνείναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' etc. MARC.

Ead. l. 6. Συνείναι) Antea legebatur συνείναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, et res ipsa et exemplum c. 44. abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano συνείναι edens, pro vulgato συνείναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνείναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, et nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνείναι idem esse, quod συνίεναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15. οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ὁδῶς συνείναις δυναμένοι, ita crasse sunt ingenio, et non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet Fl. Ald. H. J. et recentiores habeant συνείναις, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae jam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

Ead. l. 8. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam et rei militaris aliqua notitia, et scientia politica, et nam imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi troglia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

Ead. l. 10. Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmagiciensis editor Benedictus, et sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, et nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, alijs intacta relinquo, et scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19. et Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares et imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ ὁδορῶς in participio ponatur, et reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntiantur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χηρῆσθαι pendet ab ὅλος, ita absurda ora-

tio foret, si similiter, ὅλος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiam militarem*? Sed si cum *Marcilio ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris*, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων *an ἔχειν*. REITZ. *Marcilius confecit: ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων*. Quod supervacuum puto. Nam ἔχειν pendet ab ὅλος, licet id ineptum visum sit Reitzio; ὅλος enim per se quidem non significat: *aptus*. Sic statim ὅλος πιστεῦειν non est aptus ad credendum, sed: *qui credat*. RUD.

Ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō hujus Dialogi §. 60. REITZ.

Ead. 1. 12. Κέως — μετώπου) Conf. supra hujus Dial. cap. 29. f. SOLAN.

Pag. 210. 1. 1. Ἀπαγγέλλουσι) *Ed.* Ἰ. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

Ead. 1. 5. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκορμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύμπῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione, *Diodorus lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρεῖναι τὴν ὄραδιν*. De Methona vero loquitur. Sic et *Strabo lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνῃ φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν*. *Solinus c. 14. in regione Magnesiæ Methonē oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo factu sagittæ, quam jecerat Aster oppidanus*. Quod in loco notandum est errat Solinus, qui Methonem Magnesiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methonē, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis *Strabonis lib. 9. ἔξῃς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνῃ ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος* quod dictum sit obiter. Item ait *Harpocration Μεθώνῃ Δημοσθένους Φιλιππικῶς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν*. *Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναλοῖς δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολέμοις τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώδη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει*. *Plutarchus in Parallelis caussam forte erroris praebeuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλύμπῳ καὶ Μεθώνῃν βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυμπίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν*. Et haec habet, ut ait, ex *Callisthene in 3. Macedonic. et ex eo, quod sive ille, sive Cal-*

Isthēnes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit *Lucianus*, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco *Lucianus*, sive Olynthius, ut ait *Plutarchus*, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, et, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonensium. Trogus apud *Justinum* lib. 7. ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, et in eo cum *Plutarcho* pugnat, qui, dum trahere coheretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter *Stobaeum*; qui ex *Plutarcho* habet, et eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch.* in *Parall.*) Parallela illa *Plutarcho* falso tribuuntur. LA CROZE. Quid vero? si τοξότης ἐν Ὀλύνθῳ conjungatur: sagittarius Olynthius? RUD. *Wielandius* contra quaerit: Quidni in talibus minutiis errare potuerit *Lucianus*? Erravit sane et alibi. Et id, quod *Rüdolphus* vult; quo minus statuatur, impediant certae linguae rationes, secundum quas dicendum fuisset ἐν Ὀλυνθίοις, vel τῶν Ὀλυνθίων. LEHM.

Ead. l. 6. Τὸ Ἀστέρως) Ecce rursum ὑπὸ pro ὄν. Sic Long. Paet. III. p. m. 105. ἀπὸ ἀλγῶν, καὶ ἀπὸ ὄτων. et IV, 112. ἐνὶ ἰσθμῶν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, et saepe postea occurrat. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis; cur *Solanus* notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

Ead. l. 8. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere *Lucianus*, et hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. s. 36, 14. *Pinxit Apelles et Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori decrat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam *Quintilianus* II, 13, 12. GESN.

Ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινῶν repetendum, i. e. μῆτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYER. In voce ἀνιάσεται latet haud dubie vitium. Nam si cum *Micyllo* veritas: neque illi *Alexander* graviter se excruciet ob *Cliti* caedem, cum verbis quidem Graecis haec congruunt; sed vide jam, an etiam cum *Luciani* mente? Sin *Gesnerum* sequaris, interpretantem: neque *Alexander* illum angel de *Cliti* caede, auctoris quidem mentem senties esse expressam; sed vide nunc, an ipsa ejus verba, ut hodiernum leguntur? For-

mae scilicet ἀνιάσσαι activa vis quin tribni possit, valde dubito. Certe cum Lucianeo loquenti usu constantissimo id conciliari nequit. Jam ejici vocem nolim, quod statuit Guyetus; quia tum remotius est μέλλω, quo haec referri vult Guyetus, tum paullo durior efficitur structura: μήτε Ἀλέξανδρος μέλλω ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. Restat, ut corrigatur aut ἀνιάσῃ, aut, quod malim, ἀνιάσάτω. LEHM.

Ead. l. 9. Εἰ σαφὲς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφαγὴ scil. GUYET.

Ibid. Κλείων] De hoc homine cf. Hemsterh. ad Timon. c. 30. Tom. I. p. 144. (hujus Edit. T. I. p. 482.) ubi laudat etiam Thucyd. III, 36. IV, 21. et Solan. ad c. 3. libelli pro lapsu inter salutandum T. I. pag. 727. (nostrae Edit. T. III. p. 719.) RUD.

Ead. l. 10. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus: et tribunal contineat; Micyllus: et suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

Ead. l. 12. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίῃ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides et Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Justinus vero lib. IV. ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

Ead. l. 13. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, et quae mox sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82. 84. 85. 86. SOLAN.

Ead. l. 14. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86. quem Solanus laudat, meretur videri Wassius, ubi ait: Lucianus de Conscr. Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthenem. Justinus IV, 5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus: recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen letaliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII. Athenienses subhastati. Caeterum a Nostro dissidet Diodorus, et Niciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, et illi hac in parte anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Wassius l. c. REITZ.

Ead. l. 15. Ἡγήσεται γάρ] Gesneri versioni: Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, sine dubitatione praeferebam Micyllianam: Existimabitur enim

(id quod *justissimum est*) ab iis, qui sana mente praediti sunt, non ipse in culpa esse. Passive enim ἡγήσεται sumendum esse, omnis loci structura et sententiae ratio, maxime praepositio ἐπὶ, ostendit. Futura autem Mediorum nonnunquam etiam a nostro scriptore pro Passivis valere, documento sint exempla τιμήσεται Hermot. c. 75. et προάξεται Phalar. I. c. 3. LEHM.

Pag. 211. l. 4. Ἐκείνος ὁ διώκων) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.

Ibid. Ἐκτός τι μὴ εὖξασθαι δέον μὴ τι παρέλιπεν) Extra quam quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praetermiserit. MARCIL.

Ibid. Εὖξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ' ἡδέα ταῦτα οὐκίτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικαί. πλὴν τι δέον εὖξασθαι παραλείπει, ubi interpretēs videatur. Ego vero neutrum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicentem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invidere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in oratione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur, quod suspicor, scripserat. Confer et Phil. I. (124. B.) Chrys. Adv. 343. f. Ὅταν εὖξασθαι δέη, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνουσῇ διανοῇ τοῦτο ποιήσων. In M. μήτι supra scriptum est: unde liquet, insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. SOLAN.

Ead. l. 5. Μήτι παρή.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa Atticismi affectatio, circa negationem μήτι, quae caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι, quod alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eas gererentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Ead. l. 7. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96: et VII, 43. et de Γυλίππῳ VII, 73. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιπολαίς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

Ibid. Ἐρμοκράτους τριτήρη] Cf. Thucyd. VII, 73. sq. et omnino D' Orvill. ad Charit. p. 203. sq. et p. 384. Hermocrates non fuit dux classis, sed Sicanus et Agathargus. Sed Lucianus videtur coniecisse, Hermocratem proelio na-

vali interfuisse; occidendus autem fuisset, quia statim post hanc pugnam callido consilio Athenienses retinuit, et Nicias subdole significavit, ne ea nocte copias abduceret. RUD.

Ead. l. 9. Γύλιππον] Sic dedi ex W. Sed Edd. et Reitz. etiam Γύλιπον. Vid. *Thucyd.* VII, 74. Quum Nicias falso nuntio de viis obsessis esset retentus: Συρακούσιοι καὶ Γύλιππος τῶ μὲν περὶ προεξελθόντες, τὰς τε ὁδοὺς τὰς κατὰ τὴν χώραν, ἣ εἰκὸς ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἔχειν, ἀπεφράγγνυσαν, καὶ τῶν εἰσθρων καὶ τῶν ποταμῶν τὰς διαβάσεις ἐφύλαττον. Gylippum autem Lacedaemoniorum ducem κατάρατον vocat, ut iste, de quo c. 14., Volagesum. RUD.

Ead. l. 11. Λιθοστομίας] In Lautumias Syracusani et socii captos Athenienses demiserunt. *Thucyd.* VII, 86. 87. RUD.

Ead. l. 12. Πρώτων) Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* l. 16. p. 297. Ed. Bas. προσδοκῶν ἐλπίδων ἀγαθῶν, et ead. pag. iterum. Ita et *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis *Thucydides*, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) VI, 15. ἐπὶ τῶν Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψασθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat cap. 17. et 18. et concludit, ἣ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκσὶ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἣ κακώσομεν γε Συρακούσους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

Pag. 212. l. 1. Ἀρταξέρην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

Ead. l. 2. Ἱατρός) *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa et adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea *Photii* in Bibliotheca. SOLAN. Dedit ista excerpta e Persicis et Indicis *Ctesiae* *Wesseling.* ad *Herodotum*, reddidit *Borheck.* RUD.

Ibid. Ἐκπύλη) Ἐκπύλη ex W. est. In aliis enim ἔκπυλε, mendose. SOLAN.

Ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spank. 455. SOLAN. Ciesiam hic tangi credibile est. De candye non diademate, sed toga, Spank. de usu et praest. num. Diss. 8. pag. 457. Torque non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5. idemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πίλει παννυπτοχός ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Julianus Orat. 2. p. 50. extr. Lips. Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. GESN.

Ead. 1. 3. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partynae haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximesque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. I. VIII. p. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox justitiae summa laude ornat: vid. COGN. SOLAN.

Ead. 1. 5. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle et Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Ibid. Μισση etc.) Xenoph. haec juxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt etc. SOLAN.

Ead. 1. 9. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Lexiph. c. 23. f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε. SOLAN.

Ibid. Εἴ τις) Ait Noster, Ἐν γὰρ, ὥς ἔφη, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ῥοι. Et hic degeneratum ab antiquis Editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ῥοι legitur. Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat. JENS.

Ead. 1. 11. Πῆχυς) Rectius veritas πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, et mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

Ead. 1. 14. Κολακηνόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικάς et κολακηνικάς dividebat, cujus cum etiam Fabius meminisset Instit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gor-

gia. quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. Gzsx.

Ibid. Εἰκότως) Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferebat. Saltat. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi, μάλισθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τιμῇ ἰδοῖεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad *Somp.* §. 2. ubi id paullo pressius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis et ubique obviis inhaerere? Reitz.

Ibid. Νομισθεῖν) Sic *Pro* *Imagg.* c. 22. SOLAN.

Pag. 213. l. 1. Κομωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt *M.* et *Ed. J.* Reliquae, praeter *S.* et *Amst.* κομωτικήν. Audi *Plat.* in *Gorg.* 288. C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἡ ὀφιοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλή, καὶ ἀγεννής, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἄλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν etc. SOLAN. Lectionem κομωτικήν praeter *Edd.* jam enumeratas etiam *A. 2.* exhibet. Nihilominus apertum vitium recepit *Reitz.* et retinuerunt *Bipp.* et *Wolf.* Correxerunt autem *Rudolph.* et *Schmied.* Occurrit haec ipsa vox sine lectionis variatione *Amor.* c. 9. κομώματα supra c. 8. κομωτής *De Merc.* *Cond.* c. 82. ubi vid. *Solan.* Tom. III. p. 676. LEXM.

Ead. l. 2. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri* dictum. GUYET.

Ead. l. 3. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὅς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B. 2.* In *M.* prima manus nihil scripserat; additum est ὅς postea. SOLAN. Quid corrupti insit in vulgato ὅς, non ego intelligo. Imo *Bas. 2.* et cum ea simul 3., non correctissima utraque, corruptam videntur habere lectionem. Refer ὅς ad ἔφη, et intellige de *Alexandro.* LEXM.

Ead. l. 4. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in *Macroh.* c. 14. et in *Mort. Peregr.* c. 25. ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen et alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (*V. Lampr.* in *Commod.* cap. 1. et *Salm.* nott.) *Suidas* *Platonis* imitorem fuisse tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* philosophis accenset, p. 158. *Curtius* etiam meminit IX, 10. et XI, 1. Scripserat *Onesicritus* *Alexandri* res gestas, eodem consilio, quo *Xenophon* *Cyropaediam* suam,

ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a *Suida* et *Laërtio*. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem Ed. Par. nomen illius viri in *Θηολόγους*, quod non monerem, et incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus historia habet XV. et XVI. *Plut.* etiam in *Alex.* Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. et 591, 2. *Gellius* etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. *Onesicritum* hunc, hyperbolarum et mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχιυβερνήτην noscere facile jam est ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas παραδόξολογας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. G3XN.

Ead. l. 5. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invitis tamen omnibus libris nolimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὑπάγονται] *Reitz.* dedit ἐπάγονται ex J. licet cett. omnes et M. haberent ὑπάγονται. male. ὑπάγειν est subducere. cf. De Mero. Cond. c. 7. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους αὐτ' ἑλευθέρων τίθησιν. Ἐπάγονται non esset ineptum; sed illud auctoritate librorum et difficultate commendatur critico. RUD. Restituta vetere, eaque optima, lectione bene meruisse de textu *Luciani* videtur *Rudolphus*. Nec *Schmiederus* sequi dubitavit. LEHM.

Ead. l. 12. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus *Cic.* I. de leg. et de Orat. *Sirab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. histor. BOUAD.

Ead. l. 13. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. COGN.

Ibid. Ἀδέκαστος) *Philostratus* in *Polluce* pag. 598. cum surpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροαγὰς καλεῖ τοὺς μήτε εὐνοὺς μήτε δύνους, qui verissimus etiam hio est hujus vocis sensus; uti et in *Hermot.* c. 64. διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per unbiased exprimunt. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Κωμικός) (*Aristophanes.* *Vorst.*) Vide etiam *Jov. Trag.* c. 32. SOLAN.

Ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. *BOUAD.* Omnes hoc pro-verbium *Aristophani* tribuunt, nemo vero demonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me

tamen apud eundem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

Ead. l. 2. Σκάφη) Male interpres σκάφη *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam*. Hesychius: σκάφαι ὄψο-
πλύνια, id est, τρυβλία. MENAG. Idem prorsus invenio in
notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra
dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia to-
ties idem dicunt. REITZ.

Ibid. Ὀνομάζων) Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα,
τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φίλλα νέμων,
οὐδὲ φειδομένος etc. Ut Comicus ait, *ficus ficus, scapham sca-*
pham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque
parcens etc. Vulgo ὀνομάζων. JENS. Ὀνομάζων) Frustra sol-
licitat Jensus hanc scripturam. Proba est, et longe venusti-
or ea, quam substituere temptat. SOLAN. Optime haud dubie
habet Futurum; offendit tamen cum sequentibus Praesenti-
bus junctum. Nihilominus improbo Reitzii consilium, qui
Jensii conjecturam, etsi haud prorsus improbabilem, receperit.
Ceterum etiam Cod. 2934. exhibet ὀνομάζων, ita tamen
ut supra ὡς scriptum sit at. LEHM.

Ead. l. 10. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem hujus προσλα-
λιᾶς c. 1. sub fin. REITZ. I. e. Herodot. c. 1. ibique Com-
mentt. LEHM.

Ead. l. 11. Κτήμά τε) Verba Thucydidi sic habent: κτή-
μά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρήμα ἀκούειν σύγκει-
ται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spec-
taculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in
Luciani libris eluimus, reponendo κτήμά τε pro κτήματα, quod
tamen omnes insidebat. Vid. Thucydidi I, 22. SOLAN. Lo-
cum Thucydidis jam attulerat L. Bos in animadv. crit. p. 11.
et cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22. Κτήμά
τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρήμα ἀκούειν σύγκειται.
Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, et ἐς τὸ παρα-
χρήμα, in perpetuum et in praesens; sic κτήμα et ἀγώνισμα. Κτή-
μα est res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas, histo-
ria vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα ve-
ro certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis ad-
ornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκύν λόγον,
θίαμα, παιδιάν, πεινητικὸν ἀγώνισμα κωμωδοποιῶν ἢ τραγωδο-
ποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν fabulam agere, dicunt Graeci. Ci-
tavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώ-
νισμα per τὸ μυθῶδες, et κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius
eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς
τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινεύονται σε — οὐδὲν

πολακευτινόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2. p. 197. et L. 3. p. 257. Adde quoque Joseph. L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quæ quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. Ald. *Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα.* Citat idem Plinius L. V. Ep. ad Capitonem. REITZ.

Ibid. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat inquit. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud *Thucydidem*, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum *Thucydidis* ἀγώνισμα hac voce reddendum *Casaubonus* ostendit. *Thucydides* sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς αἰῶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. GESN. — Utrum *Herodotum* occulte perstrinxerint, (*Thuc.* et *Luc.*) non satis liquet; eum certe deceptum potius, quam mentientem falsa dixisse putem. RUD. De veracitate *Herodoti* hodie nemo facile dubitat. Sed tecte tamen, neque inhumaniter, *Thucydides*, et jam *Lucianus* quoque, significant *Herodotum* non omnino ab ambitione quadam et laudis studio alienum fuisse, magisque forte aequalium applausum et admirationem, quam posterorum iudicia, in scribendo respexisse. Hanc *Wielandii* sententiam, si quis *Thucydidis* locum attente lectum cum hisce *Luciani* verbis comparaverit, non poterit non veram agnoscere. LEHM.

Ead. l. 12. Τὸ μυνῶδες) Vide eundem *Thucyd.* et *Tacit.* An. IV, 83. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἱστορίας, ὥς) *Thucyd.* I, 2. et II, 48. SOLAN.

Ibid. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I, 22. f. II, 48. et VII, 56. Sic *Liv.* in operis praef. Inde tibi tuaequæ *Reip.* quod imitere, capias. SOLAN.

Ead. l. 2. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeponit, solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod.* Sic. L. XIX. p. 297. ed. Bas. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *Long.* Past. III. p. 118. ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. *Noster*, Gall. c. 18. εἰς Ἑλλάδα ἐκπλεύσας. Idem supra

Hermot. c. 97. f. ἐς ὅλμον ὕδαρ ἐκχλᾶς· ad quem l. alia similia jam dedi. REITZ.

Ibid. Εὐχρησθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσσι, scilicet ἐρημνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem meretur. Verte, *ortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομῶν τεθηγγμένος, non est admodum acuminatus, ut ineptissime interpres, sed *valde conciliatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert *Aristot.* 111. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγγμένον, *meram animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *et sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione et scientia velut densus. GRAEV.

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. *Petri Golmani ἐν ποσὶ*. BOURD. *Ποσὶ* Mss. *Golm.* et L. ut *Nigrin.* c. 4. et *Jov. Trag.* c. 31. et 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *illis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. GERN.

Ead. l. 4. Τὴν δὲ φωνήν) Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est et mutilus; neque enim ullum apparet verbum unde pateat, probet an rejiciat *Lucianus*, quae hic recenset: et manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομῶν τεθηγγμένους etc. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam et *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praeciipiuntur in de Or. II, 15. et Or. 20. Sed in his tracta quaedam et fluens expetitur, non haec contorta et acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. *Solanus*, qui ad verba τὴν δὲ φωνήν ista adnotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis

considerata vi verbi *τεθηγμένος*, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensem illam asperitatem, et contentiosum genus dicendi. GERN. Difficultatem, quam Solanus hic invenit, ego nullam video. Nam voces *μη κοιμῶν τεθηγμένος* pertinent, quidquid contra decernat, ad τὴν δὲ φωνήν, sc. κατὰ et quum ex opposito, ἀλλ' εἰρηνικῶς. tum ex reprehensionibus, quas supra habuimus, satis apparet, haec a Luciano improbari. *Τεθηγμένος* autem est concitatus, vehemens. cf. praeter locum *Aristot.* 3. Rhet. c. 3. ἀνράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, mera animi ira incitatum, quem *Grævius* attulit, ea, quae dixi in *Ind. Aeschyl.* *Prometh.* v. 311. εἰ δὲ ᾧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους εἴψεις: ubi Scholia: ἀκήρους καὶ ὑβριστινούς· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου σιδήρου καὶ ἱστορωμένου. Et Scholia *Cod. Viteberg.* inedita: ἀναιδεῖς καὶ βαρεῖς καὶ ὀξεῖς, ἡκονημένους.) RUD. Vide, si opus adhuc sit, *Schütz.* ad *Aeschyl.* locum. LEXEM.

Ead. l. 5. Κάχαρον) Vid. supra De Merc. Cond. c. 35. Infra De Salt. c. 4. Bis Acc. c. 33. De Luct. c. 4. et saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 9. Λέξις — πολιτικῇ) Recte *Micyllus* vertit dictio civilis, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. *Seneca* Controv. 8. lib. 1. dixit rem paullo elatiorem, quam pressa et civilis oratio recipit. *Hermogenes* tribuit *Demostheni* in primis politicam dictionem, lib. 1. Περί ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τὸν Δημοσθένους, ὃ, τι περ ἀπάλειον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἡκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes*, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit *Hermogenes* in libro secundo c. 10. et seqq. Ei opponitur σοφιστικῇ καὶ λογογραφικῇ λέξις, Scholastica, et declamatoria dictio: ab ea quoque *Hermogenes* distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικόν, forense et panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Ead. l. 13. Φανότατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN. Fortasse non male. Nam si φανός vere pro φασινός dicitur, ut habet *Suidas*; producendum φα, et tum retinendum esset ο. At φανός videtur anceps. RUD. Vid. *Spitzner* Versuch einer griech. Prosodie p. 81. qui e Grammaticorum veterum praeceptis docet produci φα in φανός. Itaque non dubitavi Editionum veterum omnium lectionem φανότατα restituere. LEXEM.

Pag. 216. l. 3. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηγορουμένοις τῶν ζωῶν τοιόχως ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: quoniam perinde, ut jus aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: siquidem illud orationem condimentis similem reddit. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito, aut suos libros. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, et ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes et Lexicographi. Nostri τῷ καταρτύνειν simile verbum habent, versaltzen. GERN. At Suidas: καταρτύνων· παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. et Hesych. κατασκευάσαι, τελειῶσαι, στερεῶσαι. RUP. Idem Rudolphus in Ind. vertit h. l. condire, et citat minus apte Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 3. Steph. πολιῳτς κατηγορουμένης ἡλικίας. cum quo loco aptius Schaeferus confert Alciphron. Ep. I, 8. ὁ λέμβος — τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηγορούμενος. Ceterum Schneiderus in Lexico Gesneri explicationem probavit, cui et ego adstipulor ob loci indolem et sensus elegantiam. Quamquam hanc verbi καταρτύνειν potestatem nondum me alibi legere memini. LEHM.

Ibid. Κατηγορουμένοις) Arist. Rhet. III. Ald. Ed. p. 552, 1. οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN. Ead. l. 7. (Εὐπρόκταται) Sic ἡ τοῦ ἱστορικοῦ γνώμη, non ποιητικὴ. Sententia huic loco subjecta haec mihi videtur: Est, ubi historicus magnas et magnificas res animo concipere et eloqui debeat. Sed illud magnificum et splendidum non debet esse nisi in rebus, verè iis quidem gestis; dicendi genere poetico nunquam utatur. RUP.

Ead. l. 8. Ἀνάτια) Naviculam acatium Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστῶν de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

Ead. l. 12. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando et quomodo historicus possit poeticis locutionibus et dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατερχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, et in istum Corybantem poëtes impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspi-

ciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κόρυβαντα, *periculum tunc maximum est, ne mente movearis, et corripiaris entusiasmo poetico*. Κόρυβας hic κορυβαντισμός, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc franco credendum, et ratione utendum; illud scientes, quod et in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphía. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sūt in oratione pedibus soluta, quae et pedestris dicitur, et opponitur poeticae. Ἱπποτυφία est *fastus ille poeticus*: sic enim vocavit grandia verba, quibus poetae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἱπποβάμονα δῆματα, hoc est: *equestria verba*; quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκημνα δῆματα, *verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sepi quipedalia*: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος et βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοώπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, *catulaster*, in glossis et apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullare. Sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογνώμων, *μεγαλογνώμων*, qui elate et magnifice de se sentit; et alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, et in oratione nimis et inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Gergvii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. et J. κίνδυον — μέγιστον. SOLAN. Lectio κίνδυνος — μέγιστον non est incepta: nam Neutr. Adj. esset adverbialiter positum, et vertendum, non: ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur; sed potius: ne maxime etc. RUD. Sic quo minus capiantur verba, gravissime prohibet τό, τε, quod vim adverbialem minime patitur. An τότε legi vult Rudolphus? Dici hoc saltem debebat. Nam una tantum Junt. sic exhibet. Et unice quidem recte. Nam τό, τε μέγιστον, id quod maximum est, impedit orationem, nec τε omnino locum habere potuit.

Ead. l. 14. Κορύβαντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

Ibid. Πειστέον — τῷ χαλινῷ] Interpr. inprimis exaudiendae sunt habenaе. Sed quid hoc sibi vult? alii: *fraeno credendum*. Nimirum, plurimum habenis esttribuendum; maxime sunt adhibendae. RUD. Id ipsum Gesnerus voluit verbo exaudire, licet metaphora non aptissima usus. LEHM.

Pag. 217. l. 1. Ἀπεικον οὖν] Haec allegoria fortasse

nimis est quaesita. Excusationis aliquid habet in usu loquendi, ubi pedestris oratio. Sensus vero verborum est: Expositio debet pedestris sequi sententiam equo vectam, et ephippia prehendere, ne remaneat, a sententia quasi velociore relicta. Similitudo ducta ab hominibus duobus, iter facientibus, quorum alter equo vehitur, alter pedibus juxta incedit. RUD. Philologus Jenensis (*Schützius*) in Programmate a. 1792. edito de hoc, quem dicit, difficillimo loco maxime accusat auctorem, uti verba ejus vulgò legantur, imaginum confusionis et perturbationis; quo crimine ut eum liberet, jam satis audacter ἰσ' ἱστῶν pro ἰσ' ἱπποῦ, pro ἱπποῦ αὐτὴν ἱστορίαν corrigi jubet. At fallitur egregie. Nam hac ipsa mutatione jam illud ipsum efficitur, quod censor severissime vituperaverat, ut imagines ingratisime misceantur, omnisque locus foedissime corrumpatur. Quid enim χαλινός, quid ἱππορυφία, in re quidem nautica? Et haec ergo erant corrigenda, ut imagini accommodarentur. Neque tamen sic quidem bonam habuissimus et gratam rei, quae agitur, expositionem. Quid multa? nihil mutandum. Sensim ac leniter oratio ab imagine cursus navalis transit ad comparationem cum itinere terrestri factam; leniter, inquam, per verba παρακινεῖν et καταφέρεισθαι, quae facile auctori equestris rei imaginem suppeditabant. Unde statim χαλινός, ἱππορυφία (*der Koller*), et quae deinceps aptissime adnectuntur de moderato orationis cursu praecepta. LXIII.

Ead. l. 4. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προκληλῆς. RERTZ.

Ead. l. 5. Οὕτως ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. *Cic. orat. n. 57. pag. Ed. Gronov. 558. SOLAN.*

Ead. l. 8. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. et P. non ut in impressis omnibus, συνακτέον. SOLAN.

Ead. l. 13. Κἀντιῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Jam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum conjiciendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικός est ad componendum habilis? Imo συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paullo ante mallet ex nostro et Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἐν τῇ συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem notat,

quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae hujus loci adversatur. GRAEV.

Ead. l. 15. *Πρῶτα*) Cur *Benedictus* in *πρῶτον* mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49. f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia *Hemst.* Somp. §. 2. operae pretium existimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverant, liceat et nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. *Long.* Past. I. p. 18. et 21. *Ed. Jungerm.* et II, 75. οἷα — εἰδισμέναι, ac non semel in aeqq. *Anacr.* Od. IV, 7.

Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα

Βίος τρέχει κυλισθεῖς.

Sic πότερα pro πότερον rursus *Long.* Past. II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἱμοῖσιν. Immo superlativè adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρῶτιστα apud *Aristophan.* et *Aelian.* Vid. si quid opus, *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 46. *Reitz.* Mox eodem modo τὰ πρῶτα occurret. Sed quorsum haec, et talia, notentur, quae nec pueros tangerant, nec viros? *LENH.*

Pag. 218. l. 3. *Χρηματίζτω*) Lege omnino *σχηματίζτω*, non *χρημ*—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. *SOLAN.* *Suid.* *χρηματίζεσθαι*· *χρήματα* πράττεσθαι. ἐὰν δέ τις εἴπῃ τὴν λέξιν ἐνεργητικῶς, *χρηματίζει*, οὐκ ἐστὶ τὸ αὐτὸ δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ πράγμασι χρῆσθαι· οἷον φαμέν, *χρηματίζει* ἡ βουλή, καὶ ὁ δῆμος· οἷον, πράγμασι σχολάζει· et postea: *χρηματίζει*, *δοτικῇ* ἀποκρίνεται, *πράγματα* διοικεῖ. — *χρηματίζειν* ἐστὶ, καὶ τὸ λόγους διδόναι ἀλλήλους. — Est nimirum *χρηματίζειν*, *res serias tractare*. cf. *Theophr.* Char. VII, 2. Itaque lectionem *χρηματ.* retinendam censeo, et ita explico: versetur in negotiis; facta, quae in commentariis paucis verbis annotaverat, uberius exponat, explicet et exornet. *RUD.* Quae quidem explicatio quam contorta sit et arte quaesita, quicumque *Dorvillii* adnotationem ad *Charit.* p. 409. *Lips.* legerit, facile intelliget. Sed hinc simul patet, desperandum esse de defendenda vulgata lectione. Nec *Wielandius* dubitavit *Solani* conjecturam *σχηματίζτω* sequi. *LENH.*

Ead. l. 4. *Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ*) Similis sit *Homeric*o *Jovi*, *Iliad.* V.

Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶλαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν.

GRAEV. Vide Hom. II. N. 4. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. etc. ut recte Solan. in marg. Junt. monet, etsi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11. post. med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ. Confirmat Solani conjecturam Codex Gorl. LEHM.

Ead. l. 10. Εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπηδῶν, ἧ Δημοσθένους ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV. de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV. cap. 11. Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, et in Lysand. initio. Idem Thucyd. initio L. IV. docebit te etiam, quem Demosthenem et ad quod ejus praeclarum facinus resperxit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12. ubi Lacedaemonius Brasidas excendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. GERN.

Pag. 219. l. 2. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῦτοις μέτρον ἐπέσθω) Codex vetustus melius, πᾶσι τοῦτοις μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὥς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, et, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore et volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine hujus periodi dicit, ὥς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper et ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet, et narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed qua ratione et ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis et M. ipso ἐπέσθω. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἦν κατεπίγη) Ἐπ' ἐκείνα καταβαίνειτω, ἣν κατεπίγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa

transeat, si urgeant. Apud Isocratem et alios passim occurrit, ἢν κατακτείνῃ, si res urgeat. Mox dicit ὁπόταν ἐκείνη καλῇ, et pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατακτείνῃ τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat *Benedict.* Rectius *L. Bos* de ellips. p. 136. (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum *Hemsterh.* adnotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in *Gesneri* versione mutavi, quia ab ejus mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατακτείνῃ hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκείνη refertur, quod etiam interpretatione expressum est. *Gess.* Vid. *Schwebel.* Praef. ad *L. Bos* de Ellips. et *Schaefer.* ibid. p. 410. sq. LEHM.

Ead. l. 7. Ὀμοῖον.) Musicorum est vocabulum, cum vox et cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit: quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum *Noster* Musicorum sensu *Imagg.* c. 14. *SOLAN.* Obscurum, quid h. l. sibi velit; aut: quae brevi tempore gesta sunt, brevissime narret; quae plus temporis exigebant, in iis diutius haereat; et haud scio an ita ceperit *Gesnerus*, quum verteret: eodemque cum ipsis temporibus vestigio procedat; aut, quod magis placet, cum *Wielando* intelligas: und so sey er, so viel moeglich, überall immer gleichzeitig zugegen. *RUD.* Illud nec *Lucianus* cogitavit, nec *Gesnerus* interpres, ut verba ejus ipsa ostendunt. Nec *Belinus* aberravit, vertens: et qu'il exprime, s'il est possible, l'identité des temps, et hanc subjiiciens notam: „Lucien veut dire par — là, que si plusieurs événemens se sont passés en même temps, il faut que l'historien, par la rapidité de son récit, imite, s'il est possible, cette identité de temps.“ Patet hic sensus ex iis, quae auctor deinceps illustrandi causa addit. LEHM.

Ead. l. 11. Τὸ κέντρον) Ita *W.* et *P.* non ut in reliquis est τὸ κέντρον. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum *Luciani* non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. *SOLAN.* An eo tempore rotundis vulgo speculis utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus centri aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod *Noviomagi* in sepulchro repertum, de quo

ex Jo Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17. *Scyto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 16. *Fabr.* aliisque. Gzsn. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperunt: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinariis usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀρρίβειαν intellexit, ut ad amussim, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur distortae? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin et Aristophan. Neb. 764 — 8. de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accendunt, diserte mentionem injicit, dicens: Ἡδὴ παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἔωρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτοιουσιν; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγὼ γὰρ et mox, ταύτην λαβὼν — Ἀποτέρω σὺς ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματα ἐκτῆξαιμι, i. e. hac sumpta procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquescere faciam ceram, in qua literae exaratæ; id enim ἐκτῆκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lips. Syntagm. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praeced. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticis olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliss. de la Rue, in libr. inscripto Geletterd Zeelandt, tribuit Za-

charias Janssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1690. Sed *Valer. Andr. Bibl. Belg.* pag. 14. perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit *Mr. de Valois*, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I.* p. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, et *Ptolemaeum* regem Aegypti Pharam exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ. Equidem centrum speculi rotundi, qualia veterum specula plerumque fuerunt intelligo; quamvis enim exactum centrum nihil videatur facere ad imagines tales reddendas, quales accepit, tamen adjuvat formam. Speculum non solum usum habeat, verum etiam elegantiam; ita sententia historici; historia res gestas recte et vere exhibeat, sit tamen etiam elegans. Referendum hoc videtur ad τὰς αἰτίας et ζητητέον ὅπως εἰπῶσιν. RUD. At vide, quem, praecedente *Guil. Langio*, citavit *Schmiederus*, *Beckmannum* in libro: *Beitraege zur Geschichte der Erfindungen*, Tom. III. Fasc. 4. p. 285. sq. et confer *Salmas. Exercitt. Plinn.* p. 756. LXXIII.

Ead. l. 14. (Ὡςπερ τοῖς φήτοροι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torsit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo et intelligetur melius, et fortassis emendabitur. Exstat is in *De Salt.* c. 66. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφη, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς φήτοροι ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non et hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥςπερ τοῖς φήτοροι ἢ γραφεύσιν: et excidissee puta verbum in hunc sensum, licet aut demere de veris, aut addere. Mihi magis placet conjectura prior; atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς φ. γρ. Vid. *Prometh. in Verbb.* cap. 2. et passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inseri voluit *Solanus*, quia in *Prometh. §. 2.* et alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς φήτοροι γραφεῖν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo,

sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, histerico egit. GESN. Cl. *Belinus*, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in *Animadv. ad Oppian.* libr. I. de Ven. v. 62. adnotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit *Gesnerus*. Similis invenitur numerorum enallage ap. *Sophoclem* in *Ajace Mast.* v. 739. οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ Εὐναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat *Schol.* hic legisse non poenitebit: Ἀτικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικὰ, καὶ ἀνάπαλιν. *BIR.* Nullius modi emendatione indigent verba vulgata, modo ita explicentur, ut docuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 220. 1. 3. Ἀλκαμένει) *Phidiae* is aemulus. Vid. c. 4. *Plut. πολ. παραγγ.* 1435. *Plin.* XXXVI, 5. et *Paus.* VIII. SOLAN. Scilicet cap. 9. p. 616. Post eum vixit *Praxiteles*. Et *Lib. V.* cap. 10. p. 399. *Kuhn.* et passim. RUD.

Ibid. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἡ τῷ ἄλλῳ, sed ἡ τῷ ἄλλῳ. Articulus τῷ et τῷ encliticarum more pro τινός, τινι poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN. A. 1. tamen habet τῷ. LEHM.

Ead. 1. 4. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque *Edd.* lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et sic T. I. *Nigr.* §. 6. (p. 30. hujus *Ed.*) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba *Hemsterh.* ex aliis auctt. similia jam dedit. Et sic paullo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

Ead. 1. 5. Ἐλέφαντα) *Eburnea* inter alias *Jovis Olympici* statua, et *Eleensis Urania*. De priori testatur *Plin.* XXXIV, 19. ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de *Sacrif.* c. 11. ut *Virg.* fere *Aen.* III, 464. — sectoque elephanto. Conf. mox, ἐπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam et sic *Homer.* non semel, ut *Il.* Δ, 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ, Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit. Ad quem vers. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani Imag.* locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pausan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, εἶσιν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες. αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκησαν (—εἰσαν) ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, (Λιβύων) καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Ἀηλοὶ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὅς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαίμονεστέροις αὐτῶν,

ἐλέφαντι ἐποίησε πεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

Ead. l. 6. Ἑλίων) V. Somn. c. 6. SOLAN. Significare videtur *Solanus* Somn. s. Gall. c. 6. ubi mentio ἐλεφαντινῶν πυλῶν. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐκόλλων] De statu is eburneis, earumque fingendarum modo cf. *Heynium* in antiquarischen Aufsätzen Part. II. n. V. et dissertationes ibi laudatas. RUP.

Ibid. Ἐπὶ νηϊζον) Fallitur ergo *Budacus* in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

Ead. l. 9. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOUAD. Οἰκονομ. W. et Ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄρᾶν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrantur. VITRING.

Pag. 221. l. 3. Προδιοικήσασθαι] Διοικεῖν est adornare, in ordinem redigere, componere. διοικεῖν τὸ σῶμα Xenoph. Mem. Socr. IV, 5, 10. πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν τὰ πάντα dicitur Deus a *Philone*, libr. de Mundo init. διοικεῖν πόλιν, βασιλεὺς Isocrat. ad Nicocl. p. 20. l. 4. Wolf. προδιοικεῖσθαι autem h. l. est praemonere, quod ad intelligendam historiam et rite percipiendam pertinet; velut si auctor fontes, unde hauserit, indicare, si consilium scribendi aperire velit. RUP.

Ead. l. 4. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοίμιῳ χρῆσεται, τῷ ἀποσαφύνει περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo *Luciani* mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quatenam sint dicenda. GRAEV.

Ead. l. 8. Εὐμάθειαν] Interpres: docilitatem. Masieu: intérêt. Wieland. „und ihrem Gedächtniss das Fassen und Behalten dessen, was er vortragen will, zu erleichtern.“ Et ita sane sequens εὐμάθῃ καὶ σαφῇ postulare videtur. Rapitur tamen in contrarias partes animus, quum apud rhetores εὐμάθεια ita non sumatur. Mihi quidem parum abest, quin *Lucianus* haec non satis distincte cogitasse, et vocis significationem duplicem confudisse videatur, quod facilius sentimus, ubi vertendi periculum facimus, quam is, cum scriberet, invenit. RUP. Vide notam sequentem. LEHM.

Ead. l. 11. *Τὰς αἰτίας*] Sed caussarum expositio pertinet ad ipsam historiā, non ad prooemium. Adjuvat haec observatio id, quod statim dixi. At quid? si *εὐμαθῇ* tamen *docilem* denotaret, et illud *σαφῇ τὰ ὕστερα* solummodo adjectum esset, ut commodum indicaretur, ex hac agendi ratione etiam agendum, ab *εὐμαθείᾳ* tamen diversum. Caussarum certe expositio, et brevis praecipuarum rerum adumbratio, maxime etiam valet ad docilitatem efficiendam; unde hoc artificio usi etiam sunt poëtae epici. *Rud.* Nodum quaesivit in scirpo. Sed magnam culpaē partem sustinet *Gesnerus*; qui quum offendisset, opinor, in insulsa *Micylli* versione: *docilia autem et plana posteriora faciet, si caussas praemittet* etc. falsiorem jam etiam syntaxin secutus, ita reddidit: *docilem autem* (quemnam quaeso? an τοὺς ἀκούοντα, qui proxime praecedunt?) *et ea, quae sequuntur, dilucida reddet* etc. Verum enim vero haec est certissima, eaque planissime a *Luciano* proposita, et jam *Wielandio* satis clare ac fideliter explicata, loci sententia: Rhetores quidem in prooemiis triplex sequuntur consilium, *εὐνοίαν, προσοχὴν καὶ* (ita enim, non ἢ legendum) *εὐμάθειαν*. historicus autem duplex tantum, *προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν*. nam *εὐνοίαν* omittet ob caussas, dudum expositas. Jam *προσοχὴν* (attentionem auditorum) efficiet eo, quod ostenderit se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus rebus esse narraturum. *Εὐμάθειαν* vero, i. e. facultatem res ipsas postea narrandas, τὰ ὕστερον, (sic enim correxi vulgatum ὕστερα) recte capiendi et cognoscendi, quam si uno verbo docilitatis reddas, non repugnem, — hanc igitur facultatem suppeditabit auditoribus, sive, quod prorsus idem est, res illas reddet *εὐμαθῇ* (faciles captu et intellectu) καὶ σαφῇ eo, quod caussas earum (h. e. non singulorum eventuum, singularum rerum gestarum, quas par est in ipsa narratione explicari, sed universae rei mox per singula persequendae) jam in principio operis profert, et summam quandam rerum gestarum praemittit. Aptissime autem repetit auctor vocem *εὐμαθείης*, licet de rebus passive sumendam, quum antea usus sit voce *εὐμάθεια*, quamquam active illa de auditoribus capienda. Neque in eo quidquam esse potest confusionis, nisi quod cum aliqua vi inferatur, quum usus loquendi huic voci utramque potestatem aequa lege tribuerit. Restat, ut lectionis *εὐνοίᾳ* mutatae rationem reddam. Recepi *εὐνοίᾳ* e *Cod. M.* et *Ed. Flor.*, quae instar Codicis est; idque feci monente *Lobeckio* in *Parergg.* ad *Phrynich.* p. 595. qui activam huic verbo vim vindicat, allatis e probatissimis scriptoribus usus

illius exemplis, confirmatque, quod jam *Casaubonus* ad *Athen.* p. 292. B. et *Schaeferus* in *Melett.* p. 6. monuerant, verbum *εὐπορίξειν* pravae esse notae. Ut autem *εὐπορήσει* conjecturae *Schaeferi* *ἐκπορίσει*, quae et ipsa per se quidem optima est, ut omnia, quae *Schaeferi* sunt, praeferendum ducerem, movit me partim librorum duorum auctoritas, partim, quod *εὐπορήσει* et *εὐπορίσει* vel ob similem, quae olim obtinuit, utriusque vocis pronuntiationem facillime inter se permutari poterunt. *LEHM.*

Ead. l. 13. (*Ἡρόδοτος*) *Herodotus* I, 1. *SOLAN.*

Pag. 222. l. 1. (*Νίκας*) Aliter, et longe aequius, *Herod.* ὥς μήτε τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν, τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα, ἀκλῆς γένηται. *SOLAN.* Confer supr. *Zeux.* c. 7. *REITZ.*

Ibid. *Θουκυδίδης*) Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίδας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, et ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *SOLAN.*

Ead. l. 4. (*Παθήματα*) Ex eodem libro c. 23. τοῦτον δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *SOLAN.*

Ead. l. 10. (*Αὐτῇ*) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. *SOLAN.*

Ibid. (*Προὔχειν*) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, *λεῖως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα*, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαινεσθαι. *leviter et aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat*, non male interpretes. *Προὔχειν* hic *Luciano* est, quod *Petronio* est extra corpus orationis eminere. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intertextu vestibulo colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. Sed intertextus vestibulo color est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *GRÆV.* Metaphora ducta videtur a via plana. Sic saepius. *Iliad.* μ, 30. opp. ἀνάντης, πεδῖον λείον *Herodot.* II, 29. λείος ἰππόδρομος *Iliad.* ψ, 330. θάλασσα λείη, ventis non agitata. *Herodot.* II, 117. Sed λείος dicitur etiam de arbore, velut *Iliad.* δ, 484. αἴγειρος ὥς . . . λείη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. *RUD.* De arbore intellexit *Wielandius*, vertens: Sie (die Erzählung) laufe (gleich dem Stamm eines schoenen Baumes) sanft und gerade aus, immer sich selbst ähnlich, ohne Auswüchse und ohne Krümmungen. *LEHM.*

Ead. l. 11. Ἐφην) Sic pro ἔην in *Amst.* Ed. corrigendum esse monuerat *La Croze*, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφην jam recte habuere. REITZ.

Pag. 223. l. 2. Μὴ διακεχόφθαι — ἄπρα] Commendat *Lucianus* historicis idem, quod *Horatius* a poetis postulavit: *Denique sit quodvis simplex duntaxat et unum.* Et praeclare quidem: in hac enim unitate, ad quam varietas maxima adducitur, posita est omnis praestantia operis, si aestheticam rationem spectes. *Rud.* Κατὰ τὰ ἄκρα, int. μέση. Cf. *Lexiph.* c. 11, extr. De ellipsi autem ipsa *Schaeff.* ad *L. Bos* p. 287. LEHM.

Ead. l. 5. Τάχος) *Micyll.* brevisitas. *Gesn.* celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχῆς ἔπανοι et ψόγοι, breves certe significat. REITZ.

Ead. l. 13. Σατέρδην] Σατέρδης ὄνομα ἰχθύος, οἱ δὲ, παρχον εἶδος. ἄλλοι, ὑπὸ Ποντικῶν τὸν παρκίνον (al. suadent recte κορακίνον) ἰχθύν. *Hesych.* Pertinebat certe e *Luciani* sententia ad villia ciborum genera, in quibus eundem nominat *Gall.* c. 22. *Dial. Meretr.* XIV. Cf. *Archestratum* apud *Athenaeum* Lib. III. p. 117. A. *Rud.* Vid. *Albert.* ad *Hesych.* LEHM.

Pag. 224. l. 4. Ὀμηρος) Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam *Aristarchi* effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. Vid. *Schol. Pindari* ad *Ol.* I. p. m. 13. A. Cf. *Homer.* II. A, 575. SOLAN.

Ead. l. 6. Παρθένιος) De hoc et sequente *Euphorione* *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta et historicus, (v. *Voss.* II, 1.) cujus liber περὶ ἱρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo *Euphorionem* aliquoties laudat. SOLAN. De *Parthenio* vid. *Fabric.* *Bibl. Gr. Lib.* III. c. 27. Vol. II. p. 675. de *Euphorione*, quem *Cio.* *Tusc.* III, 19. commemorat, adi *Casaub.* ad *Suet.* Tib. c. 70. et *Salmas.* ad *Solin.* p. 601. b. LEHM.

Ead. l. 7. Εὐφροκλῶν) *Chalcidensis*, de quo *Suidas* et *Voss.* de *histor. Gr.* I, 16. erat enim et poëta et historicus. SOLAN.

Ibid. Καλλιμαχος) De *Callimacho*, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic *Nostrum Ez. Spank.* vir de literis et de *Rep.* optime meritus, (in *Hymn.* Ap. f. 112.) sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur

hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem et ego in medio relinquo. De eo tamen *Cas.* ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi an-
sam invidentibus praeuisse, quod multa quidem, sed bre-
via, carmina ederet. Solitus dicere *Callimachus*, magnum
librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis
hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est
edere.) V. *Athen.* III. Καλλιμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον
ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem
Athen. IX, 387. F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγ-
γραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a *Luciano* nota-
tur. SOLAN. Juniores quendam *Callimachum* hunc esse,
credit *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 118. quia alter brevitatis
amans. REITZ. *Pierson.* ad *Moer.* Atticist. p. 440. notante
Bclino pro Καλλιμαχος reponendum conjiciebat Ἀντιμαχος.
BIR. De hoc *Antimacho* Colophonio, cujus fragmentum in-
fra legitur Ver. Hist. II, 42. praeter *Piersonum* modo lauda-
tum narravit *Car. Ad. Gottl. Schellenberg* in *Antimachi* Colo-
phonii Reliquiis. Hal. 1786. 8. Sed utrum hic *Antimachus*
in *Callimachi* locum substituendus, an ille *Spanhemii* *Calli-
machus*, an vero alius etiam obscurior poeta ejus nominis,
cogitandus sit, nolo nunc definire. LEHM.

Ibid. Πόσις ἔπει) Brevitatem *Callimachi* *Battiadae* lau-
dat, et haec *Luciani* forte ad alium pertinere, conjicit *Span-
hem.* ad H. in *Apoll.* 112. p. 118. GESN.

Ead. l. 11. Μηχάνημα) Vid. *Thucyd.* IV, 100. SOLAN.

Ibid. Πολιορκίας σχῆμα) In *Thucydide* laudat, quod ni-
mius non sit in describendis παρέργοις· μάλλον δὲ ὁ Θουκυδί-
δης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σέψαι,
ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανημα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα,
ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem
usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πο-
λιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici.
Ms. optime, ἢ πολιορκίας χοῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶ-
δες, aut rem ad obsidionem necessariam et utilem exponens. De
Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. et *Strab.* lib. ult. GRAEV.
Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χοῆμα, quod recte
exhibet *Ed. J. SOLAN.*

Ead. l. 12. Ἐτι πόλεων) Valde probō Ἐπιπολῶν, etsi vul-
gatam exhibeo. REITZ.

Ead. l. 13. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis
σχῆμα, alioquin sexcenta et Nostri, et optimorum quorum-
que scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit,

quod libros omnes obsedit, *ἐν πολλῶν σχῆμα*, inconcinnum profecto, ubi id, quod conjunctum est, nempe *Συρακουσίων λιμένα*, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter *Ἐπιπολῶν σχῆμα* legendum esse, ac sine dubitatione inter *Luciani* verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit *Ἐπιπολῶν σχῆμα* *Thucydides* VI, 96. tanquam *χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ.* Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Livius* hanc *Syracusarum* partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. *Gesn.* *Gesnerus* praeclare legendum censet *Ἐπιπολῶν*. Describit autem *Thucydides* *Ἐπιπολῶν σχῆμα* lib. VI, 96. et ita quidem, ut hac descriptione omissa historia non posset intelligi. Supra jam ejus mentionem fecit c. 38. et hic statim *Συρακουσίων λιμένα* addit. Pro *λιμένα* in mentem venit *λειμῶνα* nam eodem capite prati fit mentio. Sed nihil his opus. De portu *Syracusano* cf. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 370. qui testatur *J. Marklandum* etiam legere *Ἐπιπολῶν σχῆμα*, additque *D' Orvill:* *digna profecto, si, qua alia, contextu emendatio.* *Rup.* Tot talibusque viris in idem judicium convenientibus, ad quos accedunt etiam *Censor Edit. Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 243. (*J. Aug. Ernesti*) *Guil. Langius*, *Halensis Philologus*, et recentiores interpretes, *Belinus* et *Wielandius*, vix hodiernus *Luciani* editor caecitatis stuporisve notam effugiat, qui adhuc lectionem ineptam tueri in animum induxerit, praesertim quum *ἐν* et *ἐπὶ* saepius a librariis permutata esse constet. *ΛΗΗΜ.*

Pag. 226. l. 2. Ἐοικότα] Igitur ne veteres quidem crediderunt, orationes, quas in historicis legimus, ab ipsis hominibus tali modo fuisse habitas. Ceterum haud scio, an ista ratio orationes fingendi in historico debeat improbari. *Rup.*

Ead. l. 8. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisurus, vel indignas judicaturus sit, quibus assentiat: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. *Gesn.* *Gesnerus* male, opinor: *alioquin extra tribunal sunt*, i. e. ut in nota explicat: — (Jam citantur verba *Gesneri* modo lecta) Rectius: quoniam *ἐκείνοι*, scil. *ἡκαιοί* et *ψόγοι* in historia, non in iudicio sunt, ideoque inepto loco adhibentur. Conf. *Wielandi* versio. *Rup.* Satis scilicet prolixè ille, quàmquam vere, interpretatur: *Dem da die Geschichte keine Gerichtsstelle ist, wo rechilich un-*

tersucht und entschieden würde, wer Lob oder Tadel verdiene etc. Id est, deest his laudationibus et reprehensionibus publica et judicialis auctoritas. Hoc autem ipsum etiam in Gesneri versione et explicatione inest. Modo ἐπεὶ per aliouin rectius reddidit, et rectiorem et accuratiorem secutus est verborum distinctionem, quam et ego, praeuentibus praesertim nonnullis Edd. vett. restituendam duxi. LEMM.

Ead. l. 9. Θεοπόμπῳ) Atqui Theopompum hunc ipsum Athen. III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuisse, ejusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαθέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χλου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβή. De impensis Theopompi, inquit ad hunc locum Casaub. non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6. δυσμενέστατον appellat, parum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpserat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον et aliorum virtutum invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionys. Lucianus etc. Hinc Theopompicum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Lucianus solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudicium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. et Plut. 1570. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim et Long. Past. I. pag. 26. Ed. Jungerm. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφύγγετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα καὶ αὐτὴς ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noster supra cap. 37. καὶ νῆ| Ἀλα, καὶ| ἐν στρατοπέδῳ. Et c. 46. καὶ μὴν καὶ συνθήκη· et Somn. cap. 7. ubi similia jam notavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

Ead. l. 14. Σὺ) Sic Ed. J. In reliquis est sol. SOLAN. Legendum esse, non σοι δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. GESN.

Ead. l. 15. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in J. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthesi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, et parenthesin etiam nonnullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δουλοπρ— barbare, Ald. nempe J. et B. 2. Par. etiam. Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. et A. et in M. Cod. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Κυλίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα*) Nomen ex inscriptione, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον*) De hac turri vid. Schoellium ad Icaromen. c. 12. et notam *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. (Ed. in 8°.) 9. SOLAN.

Ead. 1. 12. *Παρατονίαν*) *Plut.* Anton. 814. B. et *Ovid.* am. II. El. XIII, 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non semel et *Polyaenus* *Strat.* II. p. 145. C. Sed mutare hic non ausim; et omnino sic editum a *Luciano* ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

Ead. 1. 13. *Ἀφύκτον*) Sic sexcentis in locis apud hunc ascribitur, ut in *Dial. Apoll.* et *Merc.* seu *Diall. Deor.* XVII. *ἔπειτα δὲ συνέλθεις ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἔκτερε.* Sic in *De Merc. Cond.* c. 3. B. in *Anach.* c. 2. et 29. In *De Luct.* etiam c. 2. etc. et auctoribus *Mss.* A. B. et M. in *Hermot.* c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi *ἄφύκτον*, non, ut in omnibus, *ἄφευκτον*. M. tamen Codex, qui in *Hermot.* etiam habet *ἄφύκτα*, hic mendose cum caeteris *ἄφευκτον* habet. SOLAN. *Ἀφύκτον* verum esse, vid. var. lectt. ad *Ver. Hist.* I. cap. 39. et supra, *Deor. Dial.* XVII. *REITZ.* Tuetur quidem *Lobeckius* ad *Phryn.* p. 726. sq. formam olim vulgatam, exemplis e *Plutarcho*, *Philone*, aliisque ejus indolis scriptoribus allatis. Sed quum in *Luciano* obstet constans ejus, et satis frequentata, consuetudo, *ἄφύκτος* scribendi, ad eam mihi videbatur forma *ἄφευκτος*, utpote a librario veteri minus diligente profecta, a *Solano* et *Reitzio* recte revocata esse: LEHM.

Ibid. *Οἰκοδομήσας οὖν*) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad *Zeux.* c. 1. *REITZ.*

Pag. 227. l. 1. *Αὐτοῦ*) Etsi veteres Edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, et supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτόν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. *REITZ.* Etiam h. l. *Reitzii* libidinem αὐτοῦ pro αὐτοῦ ex arbitrio substituendi refrenandam censui, ut in multis jam superioribus locis. Αὐτοῦ non ejus est, sed ipsius, architecti, i. e. suum. Cf. *Charon.* c. 24. τὸν ἐπιγράφοντα τὸ πρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι, quae tamen et ipsa tentavit *Reitzius*, et seduxit recentiores Editores. Mox sub finem hujus libelli non magis recte recesserunt iidem a genuina scriptura. LEHM.

Ead. 1. 2. *Ἐπιχρῶσας*) Unde haec habuerit *Luc.* incertum. *Strabo* enim et *Plin.* factam ei a rege inscribendi proprii no-

minis potestatem, disertis verbis testantur; hic XXXVI, 12. ille XVII. pag. 791. D. Vide, si lubet, *Is. Voss. ad Pomp. Melam* II, 7. et *Luciani Schol.* ad Icarom. no. 48. SOLAN. Utrum vera sit haec narratio, non liquet: pugna vero mihi certe non videtur adesse. RUD. *Wielandius* contra pro fabula ficta habere non dubitat, licet secus statuente *Bern. de Montfaucon* Dissert. sur le Phare d'Alexandrie etc. in *Memoires de l'Acad. des Inscr.* VI, 576. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Τοῦ τότε βασιλεύοντος] *Plin.* l. 1. (vid. *Solani* notam superiorem) nominat Ptolemaeum. Sed *Schol.* (ad Icarom. c. 12.) Alexandrum Macedonem. RUD.

Ead. l. 6. Θεοῖς σωτήρσιν) *Ptolemaeum* et *Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule *Spanh.* 415. Eandem inscriptionem habet *Strabo* l. c. SOLAN. Immo intellige Neptunum, Castorem et Pollucem aliosque navigantium patronos. Cf. *Spanh.* p. 416. RUD.

Ead. l. 8. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν αἰ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. α. MARCIL.

Pag. 228. l. 1. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

Ibid. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. et editionibus nunnulis. In L. et aliis λίθος, prave. Vid. supra c. 3. ad quam historiam alludit. SOLAN.

Ead. l. 2. Κρανίῳ) *Lucianus*, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam et amussim justae historiae, quam si qui observent, bene se rem habere, et alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit *Noster* ad id, quod supra c. 3. de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo *Philippus Macedo* dicere-
tur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, et ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, *Diogenem*, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco *Lucianus*, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum *Diogene* aliquid saltem egero. Caeterum Cranium, in quo *Diogenem*

degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*, qui locum hunc non, ut hic *Lucianus* cum *Hezychio*, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In *Nostri* primo *Mortuor.* dialogo scribitur Κράνειον. *JENS.* Videas *Th. Marcil.* quoque scribere Κρανίω; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. *REITZ.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I

Pag. 229. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule-insula lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille *Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184.* et seqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίον, πηγὴ καὶ ῥίζα εἴκειν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, *Diogenem* *Antonium* suum vixisse fere *Alexandri Magni* tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; *Luciano*que fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit *Noster*. *SOLAN.* De consilio utriusque libelli copiose et docte, quamquam tristius passim, nec sine ira et studio, disseruit *Tob. Krebs.* in *Opuscc. p. 315. sq.*

Ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis et animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil. L. I. cap. 4. Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15. et ult. COGN.*

Ead. l. 4. Εὐεξίας) *Medicis εὐεξία* est perfecta sanitas, sive, ut *Galenus* definit, τῆς ὑγίαινῆς ἕξιος ἢ τελειότης. Vid. *Foesii* *Oecon. Hippocr. Εὐεξία* vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.*

Pag. 230. l. 5. Ἐμμελὴς) Sic supra *Quom. Hist. Conscr. c. 14. Ὅρας ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. SOLAN.*

Ead. l. 9. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn. §. 15. τῆς δὲ (Scrib. τῆςδε) τῆς δικαιοσύνης.* Addo hic tantum *Long. Past. II. p. 68. Ed. Jungerm. ἐν τῷδε τῷ ἄνθρωπῳ* et p. 67. ἄρα μὲν

σαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἄγγῳ. Et ibid. paullo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 14. Τινὰς . . . σ — τας) In L. *Fl.* et B. 2. recte legitur τινὰς in reliquis τινὰ, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi *Fl.* et B. 2. ceteras τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ et πρὸς τινὰς. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi Edd. *Luciani* ubique aliter habent. Attona autem particula sequente, accentum praepositionis inverte, scribens πρὸς τε. REITZ. Male sedula haec est, nec tamen ubique sibi constans, *Reitzii* diligentia, quae etiam recentiores Editores passim seduxit. Cf. Adnot. ad *Hermot.* c. 19. LEHM.

Pag. 231. l. 1. Συγγεγραφότων) Ita Ms. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Ms. mox edidimus ἂν ἔγραφον, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον. BIP. Utramque emendationem, a *Schmiedero* quoque receptam, confirmavit Codex *Gorl.* Quod mox pro ἔμελλε *Schmiederus*, monente *Belino*, e Cod. 3011. substituit ἔμελλον, quod referatur ad praecedentes poëtas etc., caute ab ea mutatione abstinnerunt *Bipp.* Editores. Nam in ἔμελλε Subjectum est τὰ ὀνόματα, quod attentus quisque lector facile ex vocabulo ὀνομαστὶ deducat. Sed majori jure vocem φαίνεσθαι correxisse mihi videor, praeunte Codice *Gorl.*, ubi φανεῖσθαι legitur. Praesens enim h. l. ambigere facit lectorem, ἀνάγνωσας illa, ex qua nomina poëtarum etc. apparitura esse *Lucianus* dicit, lectio sit illorum poëtarum, an ipsius hujus libelli. Quae posterior ut intelligatur, necessario requiritur Futurum. LEHM.

Ead. l. 3. Κτησίας) Liber iste *Ctesiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem *Ctesiam* fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis et auditis tradat. Vid. *Plutarch.* in *Artax.* SOLAN.

Ead. l. 5. Ἄλλον εἰπόντος) Longe rectius in *Flor. Cod.* quem sequutus est interpres, ἄλλον ἀληθεύοντος. Probatum illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui adfuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἰδεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURB. *Lucianus* proxime praecedenti libello, praecepta datis, quae bono observanda sint Historico, quo spe-

cimen alicujus historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa et ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, *Ctesiae et Iambuli* exempla commemorans, *Κτησίας ὁ Κτησιόχου*, inquit, ὁ *Κνίδιος*, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς. ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. Ἐγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὁμῶς συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. *Ctesias*, *Ctesiochi filius*, *Cnido oriundus*, de regione *Indorum*, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam *Iambulus* de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius*, idque vulgato rectius judicat. At *Herole*, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. *Ctesias*, ait, *Cnidius* de *Indorum* regione et rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult *Noster*, ea, quae de *Indis* scripserit *Ctesias*, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse *Ctesias* eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab *Ctesia* esse ficta. JENS.

Ead. l. 6. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in *India* quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocrate* in Ἀβαρίς. Vid. *Voss.* L. III. Adde his *Megasthenem* *Plut.* 1728. C. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰ αὐτὰ τούτοις) *Eadem*, atque illi. Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. §. 2. ac sexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ *Θουκυδίδῃ* γνώμην ἔχουмен. *Aristot.* Hist. anim. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum et Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad *Sallust.* Catil. 20, 8. exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo adfirmanti *Cortio*, *Sallustium* l. c. eundem Graecismum adhibuisse, cum

scribit, simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi; quia dativus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. REITZ.

Ead. l. 13. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Africam ad Lotophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circeonem pervenit, post haec in insulam Sirenum delatus est. Inde Scyllam transiens et Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

Pag. 232. l. 4. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Juv. (XV, 23.) VORST.

Ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, et ejus populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, et alia monstra a se conficta narrabat, et iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Juvenal. Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. COGN.

Ead. l. 8. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii et Ed. S. in reliquis enim καινοδοξίας legitur. SOLAN. Contra Diall. Mortt. X, 8. pro vulgato κενοδοξίαν in Cod. Oxon. est καινὸδ. LEMM.

Ead. l. 11. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA GROZZ. Et facere et pati simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. (in Verbb.) fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatakerum remittens. REITZ.

Ead. l. 15. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25. ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI. de Massagetis p. m. 487. LA GROZZ.

Pag. 233. l. 1. Μηδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. Α. Μοῦσα μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἴσται μετόπισθεν. SOLAN.

Ibid. Τὴν ἀρχήν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure scopulum interpretum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. §. 26. Monuere id quoque alii, Jansius, Elsnerus etc. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Joan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper omnino significet; cum ta-

men et interdum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.

Ead. l. 4. Οὐρίῳ) Non contemnenda *Aldina* lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intransitibus, constat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc assumtum videri potest. GESN. Οὐρίῳ *Aldina* prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsitan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si et prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ. In alterutro loco corrigendum esse, videre oportet, quicumque aliquo elegantiae sensu praeditus est. Non enim credibile, nostrum scriptorem, haud pauperrimi illum ingenii, in eodem loco, deque eadem re, post longiorem modo parenthesis, eadem usum fuisse dicendi forma, ubi variare haud difficile erat. Jam nomen venti ipsum, probabilius est, ab auctore esse praemissum, quam generis vocabulum, et priori adeo loco Εὐρω, posteriori οὐρίῳ, reponendum. Alterum enim, quod in duobus Codd. est, Εὐρω nihil videtur esse, nisi interpretamentum, e priori loco desumptum. Ceterum sane est *Aldina* 2. quae in priori loco ventum ipsum nominat, ut significat *Gesnerus*, et recte conjicit *Reitzius*. LEHM.

Ead. l. 9. Πάμπολλα μὲν) Μὲν abest ab Edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. monente *Belino*, propter sequens δὲ, — ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ. BR.

Ead. l. 13. Ἄκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, *Schefferus* e *Strabone* docebit volentes. GESN.

Ead. l. 15. Οὐρίῳ) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Ἐπεδίδον) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra *Hermot.* c. 24. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Ms. tolles, καὶ χύμα ἠϋζάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο, et fluctus intumuit, et caligo orta est. Vulgo ἐναγίνετο. GRAEV. Ἐπεγένετο) Secuti sumus Ms. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγένετο habet. SOLAN. Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. REITZ.

Ead. l. 5. Αὐτοὺς) Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit; ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro ar-

bitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus et accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad c. 33. Quom. consec. hist. et mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἐαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16. ex I. Reg. XXVI, 11. ἀπέλωμεν ἡμεῖς καθ' ἐαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἐαυτὸν significare per se, separatim, scorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Lucia-no adjunctum est. Adde Catapl. §. 9. καὶ μνήμα ἐαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράφω· ubi ἐαυτῷ etiam pro ἐμᾶντῳ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in de Merced. cond. §. 30. Sed quia aliae Edd. et Codd. ibi habebant ἐμᾶντὸν, hoc recepimus. Licet enim et ibi tolerabile dixeris ἐαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἐμᾶντὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Ead. l. 9. Προσχόντες] In prioribus Edd. omnibus minus diligenter scriptum erat προσχόντες, quod quum offensionem esset Schmiedero, non tamen dubitare is debebat, utrum προσέχοντες, an προσσχόντες, corrigendum esset. Aoristo enim opus erat. Eandem, vel ejusdem generis, librariorum, et Editorum, negligentiam in Sophoclis Oedip. Reg. v. 79. correxerunt Erfurdi. et Schaefer. pro προστείχοντα scribescentes προσστείχοντα. Vide eundem Schaefer. ad Julian. p. XXII. LEHM.

Ead. l. 11. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN. Neutra ratio placet. Ἡμῶν αὐτῶν pluralis est vocis ἐμᾶντοῦ, ἐμᾶντῳ, ἐμᾶντὸν, et valet: ex ipsis nobis, ex ipsorum nostrum numero, aus unserer Mitte. Neque adeo redundat αὐτῶν, neque αὐτοῦ substituendum. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Χαλκοῦ) Geaitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. Ver. Hist. c. 33. περάμον πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109. πήραν ἐλάφον, peram e pelle cervina. Theocr. Eidyl. 25. (al. 26.) v. 206. βάκτρον ἐπηρέφως κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπό, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53. κλίνη ἣν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsis. τοῦ ἐκ Vid. Jens. Lect. Luc. p. 344. REITZ.

Ead. l. 8. *Οἶνον ῥέοντι*) Similia apud *Eustath.* in *Amorib.* *BOUND.* *Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω* habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut *οἶνω*, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Anach.* c. 25. aut *ὁμοιότατον*. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in *Indiciis*, teste *Photio* excerptore, memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* *Calanus* ipse fontes olim lacte, vino et melle fluxisse dicat in *Onesicriti* historia XV. p. m. 489. *A. SOLAN.* Infra *Anach.* c. 25. *ἰδρῶντι τε εὐθύς πολλῶ ῥέοντι*, et alibi cum dativo ap. *Nostrum* aliosque, ut *Homer. Odys.* E, 70. *Κοῦναι* — *ῥέον ὕδατι λευκῷ* quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia et accusativo jungitur *ῥέω*, diceres vulgatam *οἶνον ῥέοντι* servandam fuisse; nam sic *Eurip.* *Hecub.* v. 527. — *ἐν χειροῖν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί.* — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *REITZ.* Accusativum junxit auctor, contra vulgarem, et suam quoque ipsius, consuetudinem, cum verbo *ῥέειν*, eum in finem, ut complurium *Dativorum* concursus ingratisimus, et perspicuitati noxius, vitaretur. Neque id fecit sine exemplo. *Eurip.* *Hecub.* v. 524. (*Ed. Herm.*) *ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί.* Alia ejusmodi exempla suppeditat *Brunch.* ad eum locum et ad *Apollon.* *Rhod.* III, 225. Sic nexus verborum hic est: *ἐπιστάμεθα ποταμῷ ὁμοιοτάτω οἶνον ῥέοντι, μάλιστα οἶόςπερ* etc. Et sic vertit *Gesnerus*. Quodsi tamen ne sic quidem omnino satisfecerim *Solanis Reitzii*sve, auctor sim, ut vocem *ὁμοιοτάτω*, utpote molestiorem, oblitterent. Ego tamen, ne faciam, cavebo. *LEHM.*

Ead. l. 9. *Οἶός περ*) Sic *Mss. Regg.* 2954. et 3011. *Edd.* *οἶος*, sine *περ*. *BIR.*

Ead. l. 10. *Τὸ δέῃμα*) Articulum in *Edd.* deficientem addidimus ex *Ms. Reg.* 3011. *BIR.*

Ibid. *Ἐνιάρχου*) Ad h. v. in eodem *Ms.* legitur *Scholion*: *ἐν τοῖς τόποις*. *BIR.*

Ead. l. 13. *Δόξαν δέ μοι*) Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *REITZ.*

Pag. 236. l. 1. *Παρά δὲ τὴν δόξαν*] Ad vitem *Mandanes* alludi putat *Belinus*, narratam illam ab *Herodoto* I, 108. Et idem historicus, e *Belini* sententia, tangebatur supra, ubi de ingentibus *Herculis* vestigiis agebatur. Simile enim quid tradit *Herodotus* IV, 82. (non 72.). *LEHM.*

Ead. 1. 13. *Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι*) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* etc. GRON. Vide *Ovidianam*, quae picturae instar est, descriptionem *Metamm.* I, 548. sq. LEHM.

Pag. 237. 1. 2. *Μεστοί*) Ex Ms. Reg. 2954. Vulg. *μεστοί*. BIR. Mirum quod vetus Interpres Latinus vertit: *palmites uvis pleni*; nec aliter *Gesnerus*: *palmites pleni uvarum*; uterque, ac si legisset *μεστοί*. Idque haud dubie recte: nam ipsae mulieres quo minus fingi possint *uvarum plenae*, prohibet cum rei natura, tum reliqua descriptio.

Ead. 1. 4. *Ἡσπάζοντο καὶ*) Ms. Reg. 2954. *ἡσπάζοντέ τε καὶ*, cui lectioni favet, quod in Ms. Reg. 3011. legitur, *ἡσπάζ. τότε καὶ*. Quare illud *τε*, quod deerat in Edd. in textum jam admittere non dubitavimus. BIR.

Ead. 1. 10. *Οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο*] Petit auctor haud dubie fabulam illam, quam *Ovidius* plenissime omnium et uberrime narrat *Metamm.* IV, 288. sq. de Hermaphrodito et Salmacide. Ceterum omnino quidem haud diffitendum, id quod *Scholias* adnuit, loti vim illam, quam *Homerus* describit *Odyss.* IX, 94., h. l. a *Luciano* simul respici ac risui exponi. LEHM.

Ead. 1. 13. *Ὅσον οὐδέπω*) Sic *Herodian.* I, 18, 6. *ἡμῖν δὲ (αἰκίον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω*. Confer, si lubet, de *Merc.* cond. cap. 81. f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic *ὅσον οὐκ* *Bergl.* ad *Alciph.* I, 10. REITZ.

Pag. 238. 1. 1. *Συμπλοκὴν καὶ*) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD. Nec reperiuntur in Codd. Pariss. nec reddita a veteri Interprete Latino: *tum et derelictorum* (ubi vero hoc in textu?) *comitum commixtionem cum vitibus enarravimus*. Neque denique, si absint, desiderabuntur. Recte itaque *Schmiederus* uncinis ea videtur inclusisse. LEHM.

Ead. 1. 3. *Οἰνισάμενοι*) Minus etiam, quam in aliis, adsequemur in hisce libris *Luciani* suavitatem: quod mollis et in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul et ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe *Grajis* praeter ingenium etiam dedit ore rotundo *Musa* loqui: nos *Musas* colimus severiores. Simili de caussa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, et id genus composita, semel quidem in parenthesis interpretatamur *equivultures*,

et *equiformicas*: caeterum ut priorum formam retineant, et illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinario utimur. GERN.

Ead. l. 7. Ολον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat *Solan.* quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, ane praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non ὅλον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo *Long. Past. L. 2. p. 70. ed. Jungerman.* ὅσον δέκα σταδίων, et L. 3. πρ. σταδίων ὅσον ἑκατόν. REITZ. Mss. Regg. 2954. et 3011. ὅσον ἐπὶ σταδίων τριακοσίων. BIR. "Ὅσον admisit *Schmiederus.* Sed τριακοσίων merito idem recusavit. Cf. Adnot. ad Schol. hujus loci. LEM.

Pag. 239. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in Edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954. et 3011. BIR.

Ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuisset, cum decretum esset, supra *Harmon. cap. 4.* et hac *Hist. c. 7.* Et *Long. Past. 1. p. 5. Ed. Jungerm. (p. 4. ed. Moll.)* Δόξαν δὲ πᾶν, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi *Mollus* similia ex *Lucian. Nigr. et Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, et locutio non adeo infrequens est. REITZ.

Ead. l. 15. Νεὺς γὰρ μεγάλῃς φορτίδος ἱστοῦ) Vertunt, *navis onerariae malo*, et sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; et c. 18. τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὺς μεγάλῃς φορτίδος non omiserunt. GRON.

Ead. l. 15. Περιπετομένοις) Conf. supr. *Charon. cap. 22. SOLAN.*

Pag. 240. l. 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in Edd. sed reponendum monuit *Belinus* ex Ms. Reg. 2954. in quo nos facile obsecundantes habuit. BIR.

Ead. l. 6. Ἐνδυμῶν) Pastor fuit admodum formosus, qui cum in *Latmo* monte obdormivisset, aliquando a *Luna* deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec. in Hippolyt.*

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,

Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori. COGN.
Vid. *Dial. Deor. XI. LEM.*

Ead. l. 11. Κατορθώσω) *Long.* Past. IV, 130. (male est 138. in ed. *Moll.*) Κατορθώσας δὲ τηλικούτον ἔργον, *re praeclare gesta.* Et sic quoque recte veritur ap. *Thucyd.* VI, 11. καὶ μὴ κατορθώσας, *et nisi rem feliciter gesseris.* REITZ. Τὰ κατορθούμενα, *res praeclare, prospere, gestas* Diall. Mortt. XIV, 5. LEHM.

Ead. l. 13. Ἦλιον κατοικ.) *Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit etc.* Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Μέσον) *Fl. et Junt.* non μέσον, ut in reliquis. *Eadem Fl.* μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

Ibid. Ὅπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21. hujus προσκαλιᾶς. REITZ. Ὅπαντῶν enim propria sua vi est clam, subito, ex improvviso, obviam ire vel venire; quod quam melius huic loco conveniat, quam ἀπαντήσας, quod e tribus Codd. et *Fl.* in Ed. *Schm.* transiit, non est, quod demonstrum. LEHM.

Ead. l. 6. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) *Th. Magist.* v. Boul. SOLAN.

Ead. l. 7. Παραγγεῖλαι) *Aldina* lectio παραστείλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda et firmanda, misso exercitu, cui rei παραστείλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, et ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GERN. Παραγγεῖλαι et *Aldina* 1. cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστείλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954. et 3011. ἀποστείλαι. Bt. Ἀποστείλαι, quod *Schmiederus* recepit, et Gori. quoque Codex confirmare videtur, negat *Schweighauserus* ad *Polyb.* III, 40, 8. (Tom. V. p. 577.) recte de colonia dici pro ἄγειν. In quo etsi non adsentiar, quum modo ab ipso *Luciano* dictum sit στείλαι ἀποικίαν, neque adeo videam, quidni etiam ἀποστείλαι eodem jure dici possit: tamen h. l. non probo lectionem ἀποστείλαι, sed praefero παραγγεῖλαι. Παραστείλαι scilicet, lectio *Aldinae* 2., vitium est non ipsius hujus Editionis proprium, sed translatum forte ex antiquioribus Mss., quod in aliis correctum est ἀποστείλαι, ut in Codd. Paris. Jam vero vitium illud παραστείλαι ortum est ex παραγγεῖλαι, quod e probis, ut puto, Mss. in Ed. principem *Flor.* et hinc etiam in alias posteriores migravit. Παραγγεῖλαιν autem, quod proprie denotat palam pronuntiare, edicere, imperare, optime

de coloniis deducendis dici potuit, non minus certe bene, quam *Thucydideum* κηρύσσειν ἀποικίαν, I, 27. Non autem imperare, vel scribere coloniam huic loco convenire, sed deducere et firmare, non concedo Gesnero. Deduci enim colonia non sine periculo potuit, dum anceps adhuc esset belli fortuna. *ΛΕΗΜ.*

Pag. 242. l. 3. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, et quidem pariter. Immo in qua Gracorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit *Lucianus* totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς: sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, et quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit *Benedictus* his vecti, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: et melius alii, ibi vero et cum his ordinati. Poterant propius post hoc. *COGN.* Id autem rectius significatur lectione A. 2. ἐπὶ τούτοις, quam etiam Codex 3011. confirmat, et, probante *Belino*, *Schmiederus* recepit. Aliquantum probabilitati accedit eo, quod in 2954. legitur ἐπὶ τούτους. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 4. Τετάρχατο) Velut τετάρχαται, pro τεταγμένοι εἶσι, ita et τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν *Iones* dicunt. Verum et *Atticos* interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat *Maittaire de Dialect.* p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I, 15, 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past. πέπρωτο*, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo* nostro, ait, familiare, istud augmentum negligere. Sic statim πεποικιλτο (i. e. L. 2. p. 82.) *Ibid.* κεκήρωτο. Notavit talia erudite *Casaub.* 2. ad *Athen.* 15. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. *Lucian.* *Tim.* καταδεδίκαστο. *Act.* 14. πεπιστεύκεισαν, περιπεπαθήκει. *Marcii* πενήλι. παραδεδώκεισαν. *I. Joh.* 2. μεμενήκεισαν. *Joh.* 11. δεδώκεισαν etc. Ex *Heliiod.* et *Lucian.* *Somn.*

idem mox adfert μεμηγάνητο, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctorum libris, nisi δοκησίσοφοι librarii mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ. Infra c. 29. πεποιήντο. Sed pluribus non opus est. LEHM.

Ead. l. 8. Μέγεθος δέ) Sic Ms. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In Edd. aberat δέ. BIR. Haec ex mente Belini scripsit Bipontinus Editor. At ut bene se habeat δέ insertum ex optimo Codice, non tamen ad illud μὲν in verbis, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, referri potest sine magna sententiarum confusione. Imo ad verba, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται refer potius, quae inferius sequuntur, οἱ δ' Ἀνδρορόμοι, et μέγεθος δέ etc. cogita quasi parenthetice inserta explicandae vocis μεγάλων causa. Sic autem δέ usurpari constat. Vide tamen, si opus sit, Adnot. ad Somn. c. 11. Tom. I. p. 197. LEHM.

Pag. 243. l. 6. Ἀπὸ τῶν νυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. REITZ.

Ead. l. 12. Αὐτὸν) Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucyd. IV, 108. λέγοντος, ὥς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνον στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐμβάλλειν, dicentis, Athenienses non ausos esse configere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per secum et suum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33. et cap. 6. hujus Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40. ubi αὐτοῦ et αὐτοῦ eodem versu et sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηγορημένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, et sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. REITZ. Quis quaeso hinc discat, quid discriminis sit inter αὐτοῦ et αὐτοῦ; et ubi hoc illudve sit ponendum? Felici casu factum, quod nulla h. l. est variatio. Alioquin et nunc mihi, ut jam saepius, inconstans Reitzii fluctuatio negotii nonnihil facesseret. Τὸν ἀγίστους περὶ αὐτὸν ἔχων est, *proceres prope se ipsum habens.* In Lucae loco sane αὐτοῦ utrobique genuina est lectio, quam et Bengelius edidit. LEHM.

Ead. l. 14. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basilenses Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. no-

tat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἰδόναι, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas et cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. GROM.

Ibid. (Ὡς ἑκαστοι) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἰδόναι. BOURD. Vid. De Astrol. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἑκαστοι, διάσπονται, prout cuique libitum est, vel ut fors tulit. *Thucyldes* passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἑκαστος ἐνυχε. In A. tamen P. et L. ὡς ἑκάστοις ἰδόναι. Sed glossema est. SOLAN. 'Ὡς ἑκαστοι, suppl. εἶχον, vel ἐνυχον, ut plene legitur *Thucyd.* IV, 25. Cf. inprimis locus, quem *Solanus* citat, de Astrol. c. 7. Quae igitur in Codd. adduntur, debentur Grammaticis. LEHM.

Ead. l. 15. (Ἐξακισχίλλας) Corruptum esse hunc numerum existimo, et fuisse tantum aut ἕξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN. Talem limam, opinor, deprecabitur ipse *Lucianus*. LEHM.

Pag. 244. l. 4. Καὶ πῶλον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque Ed. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, jam mox, statim; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem pejus. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ. De euphonia hic non quaeritur, sed de nexus et structurae ratione legitima. Hinc si iudices, temere tentavit particulam *Solanus*. Protasin enim conficiunt duae enuntiationes: ὡς δὲ τάχιστα — — καὶ πῶλον δὲ —. Jam sequitur apodosis: ἐπὶ τούτῳ — — Καὶ δὲ autem interjecta alia voce nemo ignorat esse, et vero, et vero etiam, s. atque adeo. Non male *Gesnerus*: et sic. LEHM.

Ibid. Πῶλον ἐκ.) In omnibus libris legitur πῶλον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτῳ, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

Ead. l. 4. Εὐδιάναντος) Mallem *Εὐδιάναντος*, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN. Huic formae vereor, ut faveat compositionis lex grammatica. Omnino autem de emendatione non est cogitandum. LEHM.

Ead. l. 8. Καὶ δὲ πλεθος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita et *Long. Past.* 3. p. 127. *Ed. Jungerm.* ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρείττον καὶ χροσσοῦ μήλον φίλημα. *REITZ.* In sequentibus haud inepte *Belinus* opinatur carpi ab auctore *Bucephalum Alexandri* et *Artybii equum ap. Herodot.* V, 111. *LEM.*

Ead. l. 13. Ἀεροκόρδακες) Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *BOURD.* Ἀεροκόρακες praeter *A. P.* et *Ed. Junt.* et vetus interpres Latinus; et quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. *Edd. reliquae* Ἀεροκόρδακες. *SOLAN.* Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum *Phoebo*, id est, Soli cognatum animal: κόρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Caeterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, et excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. *GESN.* Ἀεροκόρακες, quam lectionem duo Codd. et duae Editt. veteres praebent, nomen est, ut *Wielandius* observat, inepte compositum; constat enim omnes *corvos* esse aërios. Quae autem a *bett. Editt.* et *Codd. Pariss.* suppeditatur, lectio Ἀεροκόρδακες, eam *Wielandius* negat sensum ullum praebere, *Belinus* contra refert ad *cordacem*, saltationis genus, de quo ipse noster passim in libello de *Salt.* mentionem facit. Sed neque sic convenerit sequens descriptio, ut scite observat *Gesnerus*. Restat, ut cum *Wielandio* judicemus vitium esse in nomine ipso, quod ille ex arbitrio suo finxit *Rettichschleuderer*, ac si legeretur forte Ῥαφανοτοξίται, vel Ῥαφανοσφενδονήται, convenienter quidem cum sequentibus, minime vero cum voce vulgata. Propius ad hanc accesserit, quod mihi in mentem venit, Ἀεροσκόρδακες, α σκόρδον, s. σκόροδον, *allium*. Respondebunt hi illis, qui in *Endymionis* copiis erant, Σχοροδομάχοις (c. 18.) et quae sequitur descriptio non difficulter iis applicabitur. Nec denique sic opus erit, ut totum locum cum *Gesnero* habeamus pro mutilato. Sed nihil tamen deficiam. *LEM.*

Ead. l. 15. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguu quidam tempore poterat sustinere;*

putaram excidisse ὥς, vel aliud quid, ut esset ὥς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae et vitia-tae. priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. JENS.

Pag. 245. l. 2. Δυσωμίας) Angl. δυσωδίας. BOURD. Rec-te sic in quatuor Codd. et marg. A. 1. W. legitur; nec te-mere id Schmiederus recepit. Cf. Hermot. c. 34. Ceterum his alludi putat *Belinus* ad Philoctetae vulnus male olens. LEMM.

Ead. l. 3. Χρλεῖν) Ut in Nigr. et in Tox. BOURD.

Ead. l. 9. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tan-git, de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. SOLAN.

Ead. l. 10. Κῆκλινων) Vorst. κῆκείνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 247. l. 1. Ὅμηρος) Homer. II. II, 459. SOLAN.

Ead. l. 8. Θέαμα παραδοξότατον] sub his *Nephelo-centauris* irrideri simul *Cherubinos* illos, quos *Ezechiel* descri-bit I, 10. et X, 14. probabiliter statuerunt *Krebs*. in Opuscc. p. 319. et *Eichstädt*. in Prolus. contra *Kestnerum* scripta; vid. Tom. I. huj. Edit. p. LXXXIII. LEMM.

Ead. l. 10. Τοῦ Ποδίων) Angl. Ποδίου. BOURD.

Ibid. Ποδίου Κολοσσού) De hujus altitudine inter anti-quos scriptores non convenisse ait *Leo Allatius*. Verum er-rat is egregie. *Strabo* enim eum LXX cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubi-tus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* im-merito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad *Euseb.* Chron. pag. 137. De *Quintiliis* quam movet controversiam, penes mercatores judicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Qu. Hist. Consr. c. 23. Editio *Junt.* Ποδίου, cum A. et P. Re-liquae Ποδίων. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπιπίπτουσι] Ita recte 3011. et Gori. pro vulgato ἐμπέττουσι, licet *Belino* secus videatur. Ἐπιπίπτειν enim proprie dicitur de iis, qui vi impetum faciunt, et con-silio; ἐμπέττειν vero de iis, quae casu incidunt. Sio *Diall.* Deor. IV, 2. lupi dicuntur ἐρήμοις ἐπιπεσόντες (τοῖς προβάτοις.) Cf. *Toxar.* c. 43. LEMM.

Pag. 248. l. 12. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) *Duker.* ad *Thucyd.* VII, 50. (quem adeundum *Hemst.* in marg. monuerat) ob-servat, *Scaligerum* ad *Tibull.* I, 8, 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen *Aristotelem* II.

Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, et post hunc Polyb. V, 78. item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. §. 2. jure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

Ead. 1. 17. Ὀμήρους) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

Ibid. Ἐνὶ τούτοις) Insuper vertere Bened. et Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

Pag. 249. l. 1. τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36. desumptum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51. ubi et hoc Luciani testimonio est usus, Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod apud Thucyd. additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ etc. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11. ejusd. lib. Noster rursum 1. V. Hist. f. et Asin. c. 42. et alibi. REITZ.

Ead. 1. 3. Ἐνὶ τούτοις) Ἐνὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5. Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηράτο. Et ibid. c. 2, 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philops. §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαιυνῶν. Long. Past. 2. p. 81. Ed. Jungerm. ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. Inprimis vero solempne historicis ἐπὶ τούτοις et ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucydid. VIII, 18. pr. Ἐπὶ τοῖςδε συμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, obsides dare in has condiciones, i. e. se in fidem promissorum obsides daturus. Potest sic intelligi, ac tamen super verti, non insuper; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio et confirmatio prioris. Etsi non adeo multum intersit, si quis novam actionem statuat, et insuper vertat, cum distinctio paullo major, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἠθέλει sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις et alibi recte vertas insuper, vel post, ut ap. Aristoph. Pl. 57. Ἡ τὰν τούτοις δῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς

ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, *et insuper dixit haec remittens etc.* Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθός, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφός, *et praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Ead. 1. 12. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐωσφόρον κοινὴν ποιῆσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) *Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. et qui volet, aliorum sit particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicumque voluerit.* L. BOS.

Pag. 250. 1. 6. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, *Long. Past.* III. p. 122. REITZ.

Ead. 1. 7. Ἡξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) *Th. Magist.* voce βούλομαι. SOLAN.

Ead. 1. 15. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημαῖς) *Josephus Acosta Historiae Indicae* c. 39. lib. 4. MARCIL.

Ead. 1. 17. Νεκρά) Tacite respicitur ad plural. ἔμβερα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. Ver. Hist. c. 87. REITZ.

Pag. 251. 1. 8. Φαλλός) Vide *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 271. *Vorst.* De his vide *De Dea Syr.* Iterum infra c. 30. SOLAN. Sed φαλλός *suber*, ut 2. Ver. Hist. cap. 45. et alibi. REITZ.

Ead. 1. 9. Πηχναῖαι) In omnibus legitur πηχναῖοι, quod eum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) *Benedictus*, ex *his homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab *Luciano* id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo et calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Verae Hist.* cap. 40. f. πελέκεσι γοῦν διακόψαντας ἐν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumen exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; et ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset *Lucianus*. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GAOX.

Ead. l. 13. *Ταῖς γαμεταῖς*) Frater *Lucianum* τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo si-
ne auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum
loco sunt. REITZ. Verissimam *Reitzii* emendationem confir-
mat Ms. Reg. 3011. quare sic rescripsimus. Mox v. 12. seq.
ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante *καπνός*. Desiderabatur
enim in Edd. BIR.

Pag. 252. l. 1. *Περικαθεσθέντες*) Angl. *περικαθεζόμενοι*.
BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est et rarior, immo bar-
barus vocatur a *Th. Mag.* et Codd. quidam *περικαθεζόμενοι*
habent, ego tamen eum cum *Jensio* servandum censeo, cujus
verba ex *Lectt. Luc.* p. 11. huc transcribi merentur. *Magi-*
stri nostri, ait, vox est, *Ἐκαθέσθην, καθεσθεις, καθήσομαι,*
καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius,
ὦ βέλτιστε. Nonne *περικαθεσθέντες* ab *καθεσθεις*? Atqui eo uti
non didignatus est, non barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.*
p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex *Cod. Angl.*
produci *περικαθεζόμενοι* a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro
barbaro habendum ipsum *Ἐκαθέσθην*, a quo stylum suum non
abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce uti-
tur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim le-
gis *κατερέξατο, Ἐκαθέσθην*, sine nulla haesitatione lege *κατ'*
ἀρ' ἔξετο, Ἐκαθέσθην. Praeterquam quod hunc literarum *κατ'*
ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiamen* veterem *Ho-*
meri, qui ad *Il. A.* 73. et 106. haec eadem *Hesychii* verba ha-
bet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confir-
mandae gratia addo *Long. Past. L. 2. p. 86. Ed. Jung. ὑπὸ τῇ*
δρῦι καθεσθέντες ἰούριζον. REITZ.

Ead. l. 4. *Ποτόν*) Veteres Edd. hic consentire cum vul-
gata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit, num aliae πό-
τος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam et *ποτόν*
neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in
Tab. pag. 10. Ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; REITZ.
Noster saepius. Vid. *Diall. Mortt. XVII, 2. Timon. c. 56.*
Necyom. c. 7. et Fugit. c. 20. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐ μὴν — ἀποδ.*) Haec et sequentia ideo fin-
xit *Lucianus*, ut *Ciesiae* similes prorsus fabulas derideret,
quae hodieque in *Excerptis Photii* leguntur, quem adi.
SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐν ταῖς πυγαῖς*) Castius, si quid in execran-
do tali scelere, Angl. *Cod. ἐν ταῖς ἔδραις.* BOURD. Pudori li-
brarii tribuit *Belinus* hanc lectionem variam, quam etiam
Codd. Pariss. et Ed. Flor. exhibent. LEHM.

Pag. 253. l. 3. Θάλλουσα ἐς αἶλ) *Thom. Magist. v. αἶλ.*
 SOLAN.

Ead. l. 5. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. *Helladii Chrestom.*
 LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam,
 quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe
 ironia est in illo *Cacl. Aurel. III, 1*, quod *Voss.* adfert in
Inst. Or. L. V, 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae*
interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυ-
πία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima. Sic Aethiopem
 cygnum vocari, ex *Juven. Sat. III, 2*, aliaque, vid. *ibid.* Et
 nos in *Ambigg. Tit. adjecti contrar. et antiphrasi*, ubi inter
 alia ex *Justin. XXIX, 1, 5*, observamus, Ptolemaeum *Philo-*
patora vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum
 quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam*
 etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem ever-*
tat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur) id
 minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non
 nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. *Cels. IV. c. 4.*
Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια (dicitur).
 Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foes. Oecon. Hipp.*
 REITZ.

Ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Ms. BOUND.

Ead. l. 6. Ἀλείφουσιν) Ms. et Cod. Angl. ἰδρουῶσιν aliter
 tamen legit interp. BOUND. ἰδρουῶσιν) Hanc lectionem A.
 B. et P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam
 potest, ἀλείφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte
 ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut ne-
 gotium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac
 sudent, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse
 vulgata Editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυ-
 μνάζωνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet,
 lacte ungi. Verum quo magis portentosum est lac sudare, eo
 melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel*
emungunt: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo
 considerato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Versio-
 nem tamen non immutavi, quia *Gesn.* ad nostram quoque
 lectionem, quae ex uno Cod. in *Graev. Ed.* jam erat notata,
 videtur respexisse. REITZ.

Ead. l. 13. Τῇ γαστρὶ) Ridet *Lucianus* historicum ali-
 quem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito:
 nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque na-
 vigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui
 sub ventre pera quassi est, in quam se pulli recondunt. Cu-
 jusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam ea-

rum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam *Adrian. de An.* I, 17. SOLAN.

Ibid. ("Ωςπερ) Ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. ὅσα. BIP. Indigna hac mutatione melius abstinuissent Bipp. Editores, alias cautiore in admittendis iis, quae *Belinus* commendasset. "Ωςπερ nihil est, nisi interpretamentum genuinae vocis ὅσα, i. e. εἰς ὅσα, ut *Xenoph.* Cyrop. I, 5, 12. ὑμεῖς δὲ νυκτὶ μὲν δῆπου, ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρα, δύναισθ' ἂν χρῆσθαι. et *ibid.* mox: λιμῶ δὲ ὅσαπερ ὄψω διαχρήσθε, ubi nemo temere ausit pro ὅσαπερ, ὥςπερ substituere. Neque ap. nostrum De Electro c. 3. extr. in verbis: ὅσγε ἤδη ἀνέπλκτον, ὅσα καὶ οἷα χρῆσθαι αὐτῶ. Ego τῇ γαστρὶ ὅσα πῆρα χρῶνται elegantissima brevitate dictum pro: τῇ γαστρὶ χρῶνται εἰς ἐκείνα πάντα, εἰς ὅσα ἡμεῖς πῆρα. LEHM.

Ead. l. 15. Οὐδὲ ἦπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἦπαρ. Vid. *Bos de Ellips.* REITZ. Pag. 777. Ed. *Schaeff.* ubi confertur locus *Ver. Hist.* II, 30. hinc refingendus. LEHM.

Pag. 254. l. 2. Μαλακῇ) Sive μαλακῇ, quod eodem redit. Vestes molles alibi sunt sericae. Ἰμάτια μαλακὰ ditiorum et aulicorum notissima ex *Evang. Matth.* XI, 8. ubi *Jac. Elsner.* plura ex profanis auctt. et *Lucian.* Fugit. Epist. Saturn. et de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiaris, ut *μαλθακῇ νοῦσος*, mitis, remissus morbus, I. Aphor. 7. Et millies alibi; sed et Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Ead. l. 16. Εἰς τὸ κάτωπυρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra *Quom. Hist.* c. 42. REITZ. Deridetur autem h. l. auris *Dionysii*, et superioribus *Gorgonum* oculus. LEHM.

Pag. 255. l. 11. Παρήειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. In Edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περί et παρά saepe confundi a librariis, notat *Belinus.* BIP.

Ibid. 'Εν χερσὶ) Sic supra *Zeux.* c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀφῆκε] Quid significet, nesciit *Belinus*, quum vertit: *le vent ne nous abandonna pas*, et ob hujus sensus ineptiam jam lectionem duorum Codd. ἐφῆκεν praefert, quippe quae cum unice vera versione *Gesneri*: sed non sinebat ventus, unice conveniat. Nec talia docentem sequi dedignati sunt Bipp. et Schm. At ἀφίεσθαι vi permittendi, sinendi cum aliunde notum, tum et nostro scriptori haud insolens. *Timon.* c. 13. ἡφίεσθαι περὶ νοστέιν ἀνθρώπου. Fugit. c. 32. ἐκὼν

ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Et saepius. Infra c. 29. eadem ratione: οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. LXXII.

Pag. 256. l. 7. Ἄνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954. et 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν. B1P.

Ead. l. 14. Οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἄδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* l. II. p. 103. et V, 400. et *Apocalyps.* IX, 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his *Luciani* aliorumque verbis, probat *Elsner.* ad N. T. T. 2. pag. 453. Ed. Traject. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ξενία ἐκάλουν) Sic *Icarom.* cap. 23. et *Diodor.* Sic. XIII. c. 83. p. 608. intellectu *τραπέτην*, ut *L. Bos* docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, scil. δῶρα, vid. *Wess.* ad *Diod.* l. d. REITZ.

Pag. 257. l. 6. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula *Promethei* notum, et ex *Cic.* *Somn. Scip.* cap. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

Ead. l. 10. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33. ubi ὥς ἔχει. Sed 36. ὅπως bis. SOLAN.

Ead. l. 13. Νεφελοκοκκυλίαν) Ex *Aristophanis* *Avibus* sumta urbs 820. seqq. *Κοττυφίλωνος* nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GERN.

Ead. l. 15. Κοττυφίλωνος) Ait, se pervenisse in urbem *Νεφελοκοκκυλίαν*, cujus rex fuerit ὁ Κορωνός ὁ Κοττυφίλωνος. Puto scripsisse *Lucianum* *Κοκκυφίλωνος*, ridicule formata voce a κόκκυξ et κοκκύω. GRAEV.

Ibid. Ἀριστοφάνους) *Aristoph.* Ὄρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 258. l. 4. Πυρώδεις) Angl. *πυροειδεις*. BOURD. *Πυροειδεις* A. et P. Reliqui *πυρώδεις*, nisi quod *Fl.* *πυρώδης*, *Junt.* *πυρόδεις* habent. SOLAN. Legitimae Adjectivorum formae sunt *πυρώδης*, aut *πυροειδής*. *Πυρωειδής* autem, et multo etiam magis *πυρωειδης*, genio linguae repugnant. Pessimam itaque omnium formam h. l. elegerunt *Reitz.* et recentiores, *πυρωειδεις*. Genuinam servarunt *Cod.* 2954. et pleraeque veterum Edd. *πυρώδεις*, quae eadem tandem est in J. et A. 2. eadem etiam in *Flor.* mendose modo in hac *πυρώδης*, in illis *πυρόδεις* edita. Comparativum *πυρωδέστερος* legas in *Diall. Mortt.* XXV. extr. Superlativum *πυρωδέστατος* in *Anachars.* c. 16. LXXII.

Ead. l. 6. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra *Apol.* pro *Merc.* c. 4. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24.

ubi plane similem phrasin ex *Aristoph.* Plut. 488. addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἀποθρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀποθρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. (fortasse Somn. s. Gall., qui tamen locus huc non omnino convenit.) cap. 9. SOLAN. Adscripserat *Solanus*, aliquem conjectasse, forsan ἀποθρύποντες legendum. Sed ἀποθρύποντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam et sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀποθρίψαντας πρῶτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίεναι. REITZ.

Pag. 259. 1. 2. Ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων] Hujus ingentis ceti similitudinem invenit *Krebs.* l. c. pag. 315. sq. cum eo, qui Jonam prophetam devoravit, ipso teste II, 1. nec temere id sumi, clare ostendit *Eichstadius* Tom. I. pag. LXXXII. huj. Edit. LEHM.

Ead. 1. 6. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria *Noster.* GESN.

Ibid. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

Ead. 1. 8. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae περιλαμβάνοντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus et osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long.* Past. IV, 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, et L. IV. p. ult. Λάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus et valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954. περιβαλόντες, probante *Belino.* BIR.

Ead. 1. 10. Συναρπάξαι τοῖς ὁδοῦσιν) Contra mentem *Luciani* reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Contra mentem *Luciani*, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. Ver. Hist. Voluit autem *Lucianus* his verbis indicare, os ejus belluae, et vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, et sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur

locum: non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit. Haec in Obs. Crit. p. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Jam observarunt Grammatici, saepius duplicari hic literam *P*. Adde etiam Ver. Hist. II. prope finem. SOLAN. Geminatorem literae *q* in verbum ἀράττειν non magis cadere, quam in ἀραράττειν, συράττειν, σμαράγειν, et similia, facile ex ipsa re patet. Mirum autem, Reitzium eundem, qui Ver. Hist. II. 47. προσαραξας contra omnium Editionum, quae duplex *q* exhibent, fidem ediderit, h. l. ad ipsum illud exemplum ablegare lectorem potuisse. Quod quidem novo esse potest documento, quam parum sibi ille constiterit vel in iis ipsis rebus, in quibus summam diligentiam ostentat. Constante autem in libris editum συνηράσσοντο infra c. 41. συναράττουσιν Anachars. c. 1. προσαραξάτωσαν Navig. c. 22. ἀράττουσι De Luct. c. 12. Unde colligi potest, et h. l. συναράξαι, ut in *Fl.*, non, ut in ceteris, συναράξαι Reitzio et recentioribus edendum fuisse. LEM.

Ead. l. 13. κύρος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κύτος. Vide tamen Breerwood pag. 133. *Of long.* etc. SOLAN. Lubens adripui scripturam *Florentinae*; nam vulgata κῆτος, cete, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in ceto sedentes, alium cetum vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κύτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut *Phaedr.* loquitur IV, 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hia-ret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κύτος proprie alveus navis; vid. *Polluc.* Onom. I, 87. pag. 58. Et venter; vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κύτος, prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κύτος. At versa vice L. 2. p. 171. κύτος dedere, cum Mss. ibi κύτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco cranii capacitas significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κύτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆος, et similia, quae circumflecti amant. Adde *Alciph.* 3. Ep. 7. p. 292. qui κύτος τῆς γαστρός, *capacitas alvi*. Et *Diodor.* Sic. III. c. 40. m. qui pro alveo navis. Versio *Gesneri* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lec-

tionis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. RERTZ. Ut probro lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus, vident. Caeterum juvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praecclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215. ubi idem nomen recte abjudicat Heliodoro Aethiop. 9. p. 445. pr. et ibi non κῦτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis nostrae, et Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN. Κῆτος h. l. vix defendi potest. Jam non κῦτος, sed κύτος, scribendum. Non enim produci priorem syllabam, aut ancipitem esse, quod Reitzius temere sumit, vel inde patet, quod a κύω proxime descendit, priorem corripiente, neque adeo ad analogiam vocabulorum μῦθος, νίκος, et similibus, referri, nisi ab imperito, potest. Constanter autem Euripides certe priorem corripuit. Vid. Suppl. v. 1209. Cycl. v. 397. Ion. v. 87. et 89. LEHM.

Pag. 260. l. 8. Γοῦν) Ita ex Mss. Regg. 2954. et 8011. expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus. BIZ.

Pag. 261. l. 8. Ὀξέας) Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox c. 40. f. SOLAN.

Pag. 262. l. 9. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN. Non assentior. Quoties, si ista castigandi ratio valeret, in Xenophonte, aliisque primae classis scriptoribus, corrigenda forent ἐγὼ τοι, ἀλλ' ἐγὼ τοι, ἐγὼ γάρ τοι, et quae his sunt affinia, ἡμεῖς τοι etc. in quibus et nostrum καὶ ἡμεῖς τοι, et nos quidem, et nos utique. LEHM.

Ead. l. 10. Αὐτῷ σκάφει — καταποδύτης) Pro οὖν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I. Ep. 2. p. 12. ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἐθύσαν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. RERTZ. Et nihil in Luciana frequentius. LEHM.

Pag. 263. l. 8. Τε) Deficiens in Edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954. et 8011. propter sequens καὶ. BIZ.

Ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔπειν etc.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini. Sensus est: ille vero negavit se dicturum, aut

ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset. Et hoc velle *Lucianum*, liquet ex iis, quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν. Et inferius: ὁ δὲ ὑπερθαναμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρεϊ τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήγει. *L. Bos.*

Pag. 264. l. 3. Ἀπηνέχθημεν] Olim legebatur ἀπήχθημεν, et nihil variare Editiones notavit *Solanus*. At variant *Codd.* recentius collati, et 2954. quidem ἀπηνέχθημεν exhibet, quod *Belino* probatum recepit *Schm.* Sed 3011. et *Gorl.* convenientiorem *Luciani* stylo formam praebent ἀπηνέχθημεν, quam ego praeferendam duxi. Scilicet omnino illam esse magis Ionicam, hanc Atticam, formam tum *Gregorius Cor.* monuit suo loco, tum patet ex exemplorum copia, quae *Fischerus* conguessit in *Animadv.* ad *Weller.* Tom. III. s. p. 190. sq., quorum tamen nullum e *Luciano* nostro est repetitum. Hic autem scriptor ut in libro *De Dea Syr.* ionice conscripto nunc ionica forma, e. g. συνενέχθη cap. 27., nunc attica, e. g. κατενεχθῆναι c. 17. utitur, ita tamen constantiorem se gerit Atticismi observatorem in libris ad Atticam normam formatis. Sic ἐνεχθὲν *Nigr.* cap. 37. διενεχθέντες *Charid.* c. 18. συνενεχθεῖσα *Hermot.* c. 34. συνηνέχθη *Diall. Mortt.* XIV, 2. *Somn.* s. *Gall.* c. 17. *Toxar.* c. 14. προσηνέχθημεν *Ver. Hist.* II, 3. et κατηνέχθη *Diall. Merett.* II. versus fin. Unde et h. l. Atticam formam Ionicae anteponendam judicavimus. *LENH.*

Ead. l. 14. Λούμεθα] Huc pertinet, quod *Jens.* in *Lectt. Lucian.* p. 11. et 12. monuit, scribens: Λούμαι, inquit *Thomas Mag.*, πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed et λούομαι habet *Lucian.* in *Ver. Hist.* p. 337. (i. e. hoc loco.) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λούσθαι et λούμενος dicere: ἀπέλου *Bisetus* ait metri causa dictum, vid. *Maittaire de Dialectt.* p. 9. Ex uno autem *Luciani* loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. et fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed et *Nigr.* c. 13. λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν *Lucianum.* *REITZ.* Exemplis *Lucianicis*, a *Reitzio* allatis, adde haec: λούε *Necyom.* c. 7. λούεται *Philops.* c. 19. λούεσθαι *Cronos.* c. 17. λούμενος *Adv.* *Indoct.* c. 23. λουομένη *Diall. Marr.* XIII, 1. *LENH.*

Pag. 265. l. 11. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἰοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεῶταις] *Interpres:* *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus. Male.* Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, et alio nomine ξιφλαί, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed

ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. II. c. 46. et *Suidam*. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, et hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex *Herodoto*. Sed quid ad hunc γαλιώτης, σίκα, stellionem dicas, sive felem, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀετοκόρακας observatum est. GESN. Non opus est hoc Gesneri metu neque enim talia ad amussim sunt fastidiose exigenda; quemadmodum etiam *Massicvius* et *Wielandius* censent. LEHM.

Ead. l. 14. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυννοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυγνοκέφαλοι, q. d. θυγνicipites. *Thynnus* piscis nobilis, cum *canceris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quandam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit *Κυνοκέφαλος*. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Et si *Parisina* *Κυνοκέφαλοι* praeferbat, tamen in versione *Thynocéphali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

Ibid. (ἑαυτοῦς) Et sic legere *Florentinam* cum *Junt.* notaverat *Solanus*. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare, poni, pro ἀλλήλους, se invicem, vel mutuo, nisi satis notum est, vid. ex veteri *Lexico*, in *Biblioth. Coslin.* p. 283. quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV, 26. καὶ παρακτενόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, et se mutuo adhortati. REITZ. Ectasse *Reitzium* suspicor, qui *Solani* notam ad hoc ἑαυτοῦς pertinere putaret. Res enim hic est adeo clara ac nota, ut *Solanum* non credam de ea dubitare potuisse. Verum pertinuit, nisi fallor, nota ista ad illud, quod mox cap. sequi legitur, αὐτοῦς γε ὥπλισμένους, ubi insolentius videri potuit αὐτοῦς de prima persona pro ἡμᾶς αὐτοῦς quamquam ne hoc quidem sine exemplo. Cf. supra c. 6. παραδόντες αὐτοῦς ἐκτιμαζόμεθα, ubi vid. *Reitz.* LEHM.

Ibid. Πειροημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη εἰμί, milititer active ap. *Alciphron.* I. Ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λῶον εὐρημένην συμβουλευσάι. Ubi *Bergl.* bene monet, praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς etc. *Noster* supr. *Deor.* Dial. XIV. fin. θνητὸν πεπορημένος τὸν ἐρώμενον. Ad

non semel alibi; quae loca indicabit *Jens.* ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, et qui servos. Licet et alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 4. *Ibid.* v. 7. ἐωνημένος; qui emerat, cum etiam sit; qui emtus est; vide commentt. Sed et praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I, 13. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναί, *subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *Κεῖται.*

Pag. 266. l. 1. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittopodes* genus bellicosum et velocissimum. Forte Ψητόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα passer, sc. marinus, *GRAEV.* Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in *Lexiph.* c. 3. legitur: ἀγρόν δὲ φώορην ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φιλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, sed rus idam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte *Benedictus*, contento cursu rus ivi. Unde lux *Hesychio* in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum adnotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλαφός ὀπώμενοι μεταξὺ δρασμῶν βουλευουσιν ἐκ τοῦ ἀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιτόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit *Lucianus*, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *SOLAK.* Legendum videtur Ψητόποδες; ut cum *Παγοσράδαις* socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα et Πάγουρος. Ψιττα quid hīc sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψηττα etiam adhibet noster *Pisc.* 549. (c. 49.). Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *GESN.* Ψητόποδες, et mox Ψητόποσιν exhibent duo *Codd. Paris.* Quare *Graevii* hanc conjecturam, quam *Wielandius* quoque secutus est, tanto minus dubitabam cum *Schmiedera* admittere. *LEHM.*

Ead. l. 4. Τοῖς Ψιτόποσιν) Τοῖς non aderat in *Edd.* Adidimus ex *Msa. Regg.* 2954. et 3011. *BIP.*

Ead. l. 7. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, *Lucianum* scripsisse, ἡμᾶς δὲ χοῖν ὄραν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσομεν. Est autem operde pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tal gentibus congregi poterimus, et qua ratione victuri simus. *JENS.* Imo contraria ineunda erat ratio. Βιοτεύσωμεν, quod

omnes Edd. vett. habent, reperitur etiam in omnibus, qui hactenus collati sunt, Codicibus. Et *δυνησώμεθα*, quod Editionibus inhaesit, rejicitur auctoritate eorundem Codd., ubi *δυνησόμεθα* legitur. Ergo Futurum simplex erat restituendum, quod miror non jam a *Schmiedero* factum esse, quum res sit in manifesto posita. Ὅπως autem cum Futuro inveni-
neris De Merc. Cond. c. 8. *θεραπεύει, ὅπως μεδέξει αὐτῆς*, quemadmodum ὡς cum eodem tempore in Vit. Auct. princ. Vide, quos *Matthiae* adiri jubet in Gr. Gr. §. 520. not. 4.
LEHM.

Pag. 267. 1. 2. *Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης*) Obscure versio Parisina: jam pacti tempore imminente. Sed *προθεσμίαν* esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2. *ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς*, producto hoc *Luciani* loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item et *Aeschine*, post alios docuit *Elsner*. ad N. T. I. c. REITZ.

Ead. 1. 7. *Ἐξοπλισάμ.*) Sic Coll. P. et L. At impressi omnes *ἐξανλισάμενοι*. SOLAN. Vulgatam *ἐξανλισάμενοι* servavi, etsi *ἐξοπλισάμενοι* intellectu facilius est. Posset enim *ἐξ-αυλισ*. significare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quasi oppositum τῷ ἐναντιῶμαι. Et sic video *Gesnerum* accepisse; at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ. Simplicior haud dubie et convenientior etiam lectio est *ἐξοπλισάμενοι*, quam etiam Codd. Paris. 2954. et 3011. et Gorl. confirmant, et *Micyllus* quoque expresserat voce *armati*. Altera lectio pronuntiationi deberi videtur, qua diphthongus *αν*, in Galliae potissimum regionibus, non multum diversa est a vocalis *ο* sono. LEHM.

Pag. 268. 1. 3. *Τοὺς φωλεοὺς*) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra Edd. REITZ.

Ead. 1. 6. *Ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ*] et quae proxime sequuntur, paene ad verbum repetita sunt ex *Thucyd.* IV, 134. observante *Abreschio* in Dilucid. Thuc. p. 490., qui ἐπὶ μάχῃ explicat post pugnam, *Gesnerus*, opinor, rectius, in pugnae loco. LEHM.

Ead. 1. 10. *Θυννοκέφαλοι*) Ut cap. 35. Sed hio omnes, excepta B. 2. (etiam B. 1. et 3.) *Κυννοκέφαλοι* habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum *Κυννοκέφαλοι* cum reliq. In versione tamen iterum quoque *Thynnocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

Ead. 1. 14. *Ἀντήχει τὸ κῆτος*) *Wesseling*, ad *Diod.* III. c. 16. n. 12. conjicit *ἀντέχει τὸ κῦτος*, quod *κῦτος* testudinis crustam significet, ac sic frequenter *Diod.* Sed ignoscat, si

nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in *Luciano* πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Echo, et usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussio-nem commemorare. REITZ. Si vere *Wesselingius*, ut *Reitzius* refert, ἀντέχει voluit, — nam ejus *Diodorus* mihi nunc non est ad manus — nihil infelicius et insulsius profecto exco-gitari potuit; ita, ut jure mihi conjicere videar, falsa *Reitzi-um* vel vidisse, vel tradidisse. Κύτος autem, quod *Wesse-lingius* mavult, egregie quidem cum ἀντήχει convenit, et cum toto loco, ita, ut etiam *Schmiedero* ea mutatio arriserit. Ne-que tamen ideo vulgatam lectionem, et ipsam bonam, et, si recte sentio, etiam lepidiorem, deserendam censeo. LEHM.

Pag. 270. l. 3. Ἀπαντα ὧν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὧν. SOLAN. Secuti sunt *Reitz*. *Bipp.* et *Schm.* nec ego sequi dubito, quum Codex Gori. praecla-ram conjecturam confirmet. LEHM.

Ead. l. 9. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ etc. ut necesse sit, majorem a *Luciano* fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν edidit *Schm.* e Codd. 2954. et 3011. satis probabiliter. LEHM.

Pag. 271. l. 1. Σταδιαῖον) Sic πηχναῖοι supra c. 22. et ἡμισταδιαλοῦς hoc eod. cap. REITZ. Vide tamen Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 3. Πῦρ ἦν) *Hom.* II. E, 4. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος sine articulo, quem restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 6. Ἡ) P. L. et Ed. Junt. In reliquis οἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem *Zoilus* etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐκβληθεῖσαι) Qui dissolutae interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro inve-nirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, et vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN. Rectius in tribus Codd. legitur ἐμβληθεῖσαι, quod et *Schmiederus* amplexus est. LEHM.

Pag. 272. l. 6. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbi-tror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 64. conjiciebat κόγχοις, no-tante *Belino*. Sed nihil opus mutatione. BIP. Nec *Wielan-dius*, neq. *Schaeferus* denique ad *Gregorii* locum laud. genui-nam vocem mutandam censent. Quippe spongiis caedi mi-

raculum est maxime ridiculum. *Massivius* tamen in versione Francogall. praetulit *Koenii* conchas. LΞΗΜ.

Ead. l. 14. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι) Nimis saepe et erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum *Micyllo* simul et *Benedicto collisa puppi*. GRON.

Ibid. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae collisa puppi fugerunt. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte, reliquae remis inhibentes fugerunt. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis inhibere remis. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, et remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

Pag. 273. l. 3. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. et passim. SOLAN. Scilicet κατέδυσαν non est a κατέδυσα, sed a κατέδυν, reflectendum. LΞΗΜ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 274. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων: vid. princ. 1. VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod *Vorst.* ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διγνώμενον refertur hic infinitivus, et vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita et *Sallust.* Jug. cap. 113, 8. Dicitur seipsum ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorstii* mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 275. l. 6. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes

habent μεγάλαις, recte. SOLAN. Vide tamen Verr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes et explicantes, inde Benedictus fecit deductam et explicatam. Sed turbatissime hic nungantur omnes, et illud explicare nihili est. Veite: per raritates traductam et ad dentes religatam. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠύλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιήειν. GROS.

Ead. l. 10. Καὶ) Καὶ absens in Edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

Pag. 276. l. 7. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto; hibernis totis mensibus, glacie rigore, et vix aestivis tutum. SOLAN.

Pag. 277. l. 1. Προσελθόντες) Lege προσελθόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam προσελθόντες, prodeuntes ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσελδόντες, accedentes: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. REITZ. Solani conjecturam egregie confirmant Codd. 2954. et 3011. quam etiam Micyllus expressit verbo egressi. LEHM.

Ead. l. 10. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. Cogn. Conf. supr. Nigr. §. 18. (ex divis. Hemsterh. est §. 32.) et Hermot. c. 20. SOLAN.

Pag. 278. l. 2. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. pro vulg. ὅσον τε. Μὲν respondet seq. δὲ ποτὶν δέ. BIP.

Ead. l. 4. Τυρῶ) Hujus fabulam repeto ex Diall. Marr. XIII. et adde, si lubet, Philopatr. c. 6. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλὸς Pamphylicae urbs, itemque Φελλεὺς mons Atticae etc. Vide Stephan. Byzant. h. v. GERN. His Phellopodibus derideri maritima servatoris nostri ambulationem, quam narrat Matthaeus Evangel. XIV, 25. sq. probabiliter statuunt Krebs. l. c. p. 318. et Eichstad. in Prolus. laudata Tom. huj. Edit. I. p. LXXXIV. LEHM.

Ead. l. 3. Συνάδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954. et 3011. Desiderabantur enim in Edd. duae hae voces. BIR. Repertae eadem etiam in Codd. Aug. et Gori, neque adeo temere eas, monente *Belino*, admisit *Schmiederus*. Sed quod *Belinus* pro ἀνεκατέτο, invitis Codicibus et Edd. omnibus, magis Attice scribi vult ἀνεκτέτο, certe, antequam hoc fieret, supra c. 1. ἐκαλομεν et c. 2. ἀνακαλοντες, et libro I. cap. 40. ἐκατέτο, corrigi debuerant. LEHM.

Ead. l. 10. Κατὰ δὲ τὴν πρῶσαν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; *Homer. Lucian. de Luctu. COGN*.

Ead. l. 13. Ἡρόδοτος) *Herodot. III. p. 123. SOLAN*. Est libri III. caput 113. LEHM.

Pag. 280. l. 10. Ἐπηρημένοις) Quanquam enim vox sit insolens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρημέω utitur *Amorricap. 45*. Certe ridicule antea legebatur et vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. *SOLAN*. Optime haec refutantur iis, quae in sequenti nota *Gesnerus* monet, cum quibus et *Wielandius* consentit. De tibiis obliquis vide *Schaefer. ad Longi l. 1. p. 332. sq. LEHM*.

Ead. l. 11. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfaffen*, (Belg. *Dwaarsfluiten*), suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud *Longum Pastor. lib. I. p. 6, 19*. ubi in antro ἀνέκνιπτο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαρος κρεσπυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi *Mollinus. GESN*.

Ibid. Βοή etc.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat *Thomas Magister*, quem vide in voce ἄθροος. Nostri Codices non ἄθροος, sed οὐ θορυβώδης habent. *SOLAN*: Ἄθροος quidem, ut in *Thomae Mag. Codice*, ita et in *Pariss. deprehenditur*; idque mirifice *Belino* probatum. Ego tamen suspectae eam vocem auctoritatis habeo. Alterutrum enim, aut ἄθροος, aut, quod idem prorsus valet, οὐ θορυβώδης, tollendum esse, nemo non facile videt. Atqui οὐ θορυβώδης deleri nequit ob sequentia. Ergo ἄθροος delendum, idque glossematis nomine. LEHM.

Ead. l. 14. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: et certe erat quoque modulatus plausus. Utique et in *Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα* interpretatur *Benedictus cymbala pulsanter*, sine mentione saltandi; et in *Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεσιτάτους ἐπι-*

βοῶντα reddidit, applaudens et laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

Pag. 281. 1. 4. Περιπόλοις) Angl. περιπόλοις. ROURD. Περιπολ. A. P. L. S. *Amst.* Impressi vero omnes περιπόλοις, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὁ Κρης Ῥαδάμανθους) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Jovis ex Europa, Minois et Aeaci frater, vir justissimus. Vid. *Virgil.* VI. Aen. Cōgn. Cf. *Diall. Morzt.* XXIX. LΞΗΜ.

Ead. l. 10. Ἀϊαντος) Occubuit ad Trojam, ut scribunt *Sophocles* in *Ajac.* et *Dictys Cretens.* in *Histor.* Cōgn.

Ead. l. 11. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. *Εκατηγορεῖτο*) In omnibus antea legebatur κατηγορεῖτο: et sane sic passim apud hunc, *Prometh. fin.* Ib. c. 4. f. *Diall. Morzt.* XXVII. et *Neoyem.* c. 19. eodem modo, quo hic in impressis. Sic et *Fab. Aesop.* Delect. *Fab. X.* vitiose; et *Aesop.* *Fab. 72.* et apud *Demosth.* c. *Mid.* p. 409. A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Junt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe et plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir summus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi *Lexica* sine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησι, mihi potius suspectum esset: nam *Thucydides*, Atticae puritatis norma optima, I, 95. καὶ γὰρ ἀδυνάτα πολλὰ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paullo post, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥμισυ Μηδικῶς, καὶ ἰδοὺ σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf., act. gerit augmentum in fronte ap. *Aelian.* V. H. III, 19. λαλοῦντος κατηγορεῖ. Idem XII, 12. ἐστεφανοῦτο — τὰ δὲ στεφάνωμα κατηγορεῖ αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 84. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησι. Adde *Herodian.* VI, 9. §. 1. τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρησι, et ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum esse augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροτάλιον pro ἐκροτάλιον: quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquamperf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut *πεποικίλτο* pro ἐπεποικίλτο, *δεδώκεισαν* pro ἰδεδέ-

πεισαν, diximus ad 1. Ver. Hist. c. 13. Ita et *Jungermann.* ad *Long.* Past. 220. εὔχοντο et ἡὔχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, et frustra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conspicitur, in ἡὔχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγορεῖ et κατηγορηκα locis ab *Solano* citatis *Noster* ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quia et reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et *Graevius*, ad *Mort.* Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba εαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. et ibi est, nihil dixit. REITZ.

Pag. 282. l. 1. Νῦν μὲν αὐτὸν πίομενον τοῦ ἑλλεβόρου) *Th. Magist.* v. πίομαι. SOLAN. Sed ἑλλεβόρου adspirate apud *Thomam* invenio. REITZ.

Ead. l. 6. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in *Ed. Reitzii*, reponendum ex *Mss. Regg.* 2954. et 3011. monuit *Belinus*. Sed ita jam scriptum offendimus in *Ed. B.* 4. et *S. Bip.* Et in reliquis, quas consului, omnibus *Edd.* Videtur itaque *Reitziano* τοιαῦτα error quidam subesse. LEXEM.

Ead. l. 10. Περὶ προεδρ.) Conf. *Dial. mort.* XII. pr. SOLAN.

Ead. l. 12. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.) *Th. Mag.* v. Παρά. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN. Falsissime. Οὗτω est: tum, quibus expositis; quem particulae οὗτω usum, qui ei communis est cum Lat. sic, hodie nemo ignorat. Facilius autem pro sequenti δὲ e *Codd.* aliquot admisi δῆ. LEXEM.

Ead. l. 12. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιοι) *Benedictus*: portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον, navim solido ex ligno conflata. Quae versiones quam sint absurdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit: ex uno lapide. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe et segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

Pag. 284. l. 3. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra *Catapl.* cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 6. Πύλοις) Πύλος, ὄρυγμα, ἐμβατή, ἐνθα ἀπολούνται. *Aristoph. Schol. Vorst.* Vid. *Hipp.* c. 6. SOLAN.

Ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, utuntur autem vestibus purpureis etc., statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat facilior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales la-

nas aëvo aureo promittit *Virg. Ecl. IV, 45. Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos, et quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti caussa factum sit. RERITZ.*

Ead. l. 12. Ὁμοιότητα) Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem sequutus est interpres. BOURD.

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ᾤψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνῇ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ᾤψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae. Latina versio εἰ γοῦν μὴ ᾤψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Ead. l. 14. Σκιαὶ ὄρθαι) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, instar hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GZSN.

Ibid. Οὐ μέλαιναί) Non sicut nostrae, jacentes et nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

Pag. 285, l. 9. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοάδῃ τὸν καρπὸν ἔχουσα, ὅλον δωρακινὰ, μήλα ἀππλῖδια, δαμασκηνα, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Constant. Γεωπ. L. X.) VORST. SOLAN.

Pag. 287. l. 1. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀφθοπονυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Ead. l. 6. Τοῦ Ὁμήρου) In Edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Ms. Reg. 3011. BIR.

Ead. l. 10. Εὐνομος) Musicus is elarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Πρωτορ. Clemens Alexand. sub ipsum

initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN. Cf. *Strab.* VI, 9. p. 260. LΞHM.

Ead. l. 11. *Σησιχορος*) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* *Macrob.* *Cogn.* *Macrob.* c. 26. Himerensis poëta vocatur Pro Imagg. cap. 15. De Arione autem Lesbio vide imprimis *Diall. Marinn.* VIII. et quos ibi in Argumento laudavi, Tom. II. p. 115. LΞHM.

Ead. l. 12. *Ἐλένης*) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore et Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI, 245. et *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocr.* *Ἐλ. ἔγκ.* pag. 829. SOLAN.

Pag. 288. l. 2. *Περὶ*) *Angl. παρὰ.* *Bourd.* *Παρά*) *Ex* *Angl.* et *P.* reliqui enim *περὶ* habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo hac ipsa *Dissert.* cap. 33. pr. *πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις.* *Reitz.* Id ipsum monere *Reitzium* debebat, non *παρὰ τὸ συμπόσιον* recte legi, quod foret potius *inter convivium*, *durante coena*, ut *παρὰ τὸν πλοῦν* *Diall. Mortt.* XXII, 3. et saepius, *παρὰ τὸν βίον* *ibid.* XVI, 3. et saepius; sed genuinam esse Editionum lectionem *περὶ τὸ συμπόσιον.* LΞHM.

Ead. l. 6. *Ἡμιθέους*) *Semidei*, non integri *Dii*, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut *Semidei* ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti et majorum gentium *Dii* vocati sunt, quidam *Semidei* et *Heroës*, quidam *Medioximi*, et quidam *Semones.* *Cogn.*

Ead. l. 7. *Λοκροῦ Ἀιαντος*) Ob violatam ab eo *Cassandram.* SOLAN.

Ead. l. 10. *Νομῶν*) Omnes, quotquot vidi, libri *Νομῶν.* Sed vide *Pseudol.* c. 8. et *Macrob.* c. 8. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τέλλον*) Vide *Charon.* c. 10. et *Plut.* SOLAN.

Ibid. *Ἄνευ Περιάνδρου*) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo *Periandri* fuerunt: sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani.* Fuere quidem duo *Periandri*, sed uterque tyrannus; sapiens hic *Corinthus*, *Ambraciae* vero alter ille. Vide *Diogen. Laërt.* p. 25. et *Menag.* not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut. Solon.* 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in *Protag.* 206. F. ubi sapientes *Plato* recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo *Diogenes* ipse

10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a *Platone* suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius*, priorem *Diogenis* locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. *Periander* insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, et oppressam servitute Corinthum teneret. GESN. Assentitur *Wiclandius*. LΞHM.

Ead. l. 13. Ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a *Platone* in *Apologia* et *Xenophonte* servatis. GESN. Quapropter et ipse *Lucianus* *Diall. Mortt.* XX, 4. eundem *Socratem* in *Orco* fingit μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ληροῦντα τὰ πολλά. Omnino autem dialogus ille conferri potest cum hac *Elysii* descriptione. LΞHM.

Pag. 289. l. 12. Ὡστε γῆμαι Λαῖδα) *Serio* accepit *Menagius*, (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocosae enim haec *Lucianus*, quia a nuptiis abhoruisse traditur *Diogenes*. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. et 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. et 155. B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

Pag. 290. l. 3. Τέταρτον — ἑλλεβορίση) Vide supra *Vit. Auct.* c. 23. et *Hermot.* c. 86. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἑλλεβορίση) Conf. supr. *Hermot.* c. ult. GUYET.

Ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in *Thes.*, qui etiam observat, μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in *Luciano*, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Ead. l. 10. Καταλαμβάνοντας) *Katалаμβάνοντας* illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui sequutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua comprehendere dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

Ead. l. 11. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) *Flor. λογικώτατοι*. BOURD.

Pag. 291. l. 1. Διῶμνυτο etc.) Vide, quae nos supra ad *Vit. Auct.* c. 16. in eam rem attulimus. SOLAN.

Ead. l. 5. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. §. 27. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτός) Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὐτούς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post *Leonem Allatium* aut *Cressolium*, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut *Babylonium* non fuisse *Homerum* demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse, vult *Simonides* apud *Steph.* in *Lyric.* p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτός μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse *Lucianum* αὐτούς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed et *Vorstius* in marg. sic emendarat, et Cod. *Pell.* correctionem firmat. *La Croze* adscripserat, ἔρασ-κον legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτός μὲν ἀγνοεῖν ἔρασ-κον· οἱ μὲν γὰρ Χίων, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. *Reitzius* igitur αὐτός mutatum ivit in αὐτούς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram *Luciani* manum tandem exhibuit *Belinus* ex Mss. Regg. 2954. et 3011. BIR. Ferri haec poterant: sed unice veram lectionem praebent Codd. Aug. et Gorl. ὁ δὲ οὐδ' αὐτόν etc. Desiderabatur enim in *Beliniana* lectione, quam cum *Bipp.* etiam *Schmiederus* recepit, personarum diversarum significatio. Mox autem pro verbis οἱ μὲν γὰρ χίων etc. quae manifesto corrupta sunt, verissime iidem Editores recentt. scripserunt ὡς οἱ μὲν χίων etc. e Codd. Parisiensium auctoritate, quam etiam Aug. et Gorl. jam confirmant. LENH.

Ead. l. 12. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit, vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed et quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex *A. Gell.* III, 11., quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV, 2. quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσιν περὶ εἶξαν Ὀμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίν, Χίος, Ἀργος, Ἀθήναι. REITZ. In B. §. recte Κολοφώνιον expressum, sed obvium forte invito typorum dispositori. LENH.

Pag. 292. l. 4. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod *Lucian.* Vol. IV.

Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucydid.* VI. c. 61. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξημὴ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. *Aristophan.* Eq. v. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen et condemnandi notione capiendum ibi *Scholiastes* monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in *Thes.* append. T. I. p. 1854. Sed si apud *Lucianum* pro simplici cognosco accipere velis, licet: nam et sic fere *Aristoph.* Eq. v. 46. Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρήσας. περικτὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλεονα εἶπε τοῦ μαθῶν etc. quae apud eum sis vide. *Reitz.* Non meminerat *Reitzius* similitum *Luciani* locorum: *Catapl.* c. 5. ὀλιγωρεῖν ἢ. δη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγγνώσκωμεν, et *Quom. Hist. Conscr.* c. 26. τὰλλα μὲν αὐτοῦ κατεγγνώσκον. Sic non opus fuisset hac vaga vagae observationis refutatione. *LEM.*

Ead. l. 5. Ζηνόδοτον) *Aristarchus* notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* *SOLAN.*

Ead. l. 7. Μήνιδος) Immerito hic *Homerum* sugillat, quod *iram Achillis* initium suo poemati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id argumentum esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti et barbari prorsus homines *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta *Homeri* poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt et dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus et prorsus rudibus collecta, poema heroicum nunc audire. Qui, si cum *Luciano* haec ludentes effutirent: venia forsani digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint et deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, et pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione conjunctam, *Boilaeis* compescendam exagitandamque relinquo. *SOLAN.* Non *Homerum* sugillat h. l. auctor, sed vanos suae aetatis Criticos, qui ejus generis quaestiones prae nimio *Homeri* cultu, qui in singulis vocibus arcanam quandam sapientiam divinaret, proposuisse videntur. Haec eadem est *Wielandii* sententia. *LEM.*

Ead. l. 10. Εἰ προτέρῳ) Haec de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII. π. ὕψους. SOLAN.

Ead. l. 11. "Οτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἰδεόμεν) Vertunt: ipsum vero coecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἰδεόμεν, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Coecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V. cap. 39. Homerum coecum inducit, scribens: Traditum est etiam Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit? nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem illico subjungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae Ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9. et Scholiasten Lucian. ad T. II. p. 17. (i. e. ad Somn. s. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellej. Pat. qui L. I, 5. ait: Homerum si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est. Non igitur plane negat Vellejus, Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod et illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellej. p. 38. Ed. Burm. Coecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. et Tzetze probat: nam ab nativitate coecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum regionumque et urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac coecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem

deformat, et maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

Pag. 293. l. 1. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954. et 3011. quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπενηνεγμένη, pro vulg. ἀπενηνεγ. BIR.

Ead. l. 3. Θεορίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

Ibid. Ἐσκόψε) L. B. 2. et S. Cett. πρᾶβε ἔσκόψε. SOLAN.

Ead. l. 7. Χρυσοῦς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auct. §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellipsis. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etsi hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

Ead. l. 9. Εἴφορβον) Trojanus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. II. 17. Lege Laërt. in Pythag. et Ovid. L. XV. Met. COGN. Cf. Diall. Mortt. XX, 3. ibique Commentt. Tom. II. p. 601. sq. LEHM.

Ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χοή.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χοή αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Ms. Reg. 2954. BIR. Delicatum hoc iudicium, et alibi passim a Belino prolatum, vix ipse Lucianus agnoverit, praesertim in hoc tenui dicendi genere, in quo etiam mirum, tam raro auctorem vocibus monosyllabis in periodis exeuntibus usum esse. Verum attendenti tamen occurrent exempla. LEHM.

Ead. l. 11. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. §. 37. ἡδὺ τὸ θέαμα ὀπτημένον γέροντα ὁρᾶν. Sed in praes. temp. mox c. 29. et supra in Necyom. REITZ. De Epimenide ἡμιέφθω cf. modo laudatum Dial. Mortt. XX, 4. LEHM.

Ead. l. 13. Θανατούσια) Eccere! vir optime caeteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, et symposium in ejus Attica alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum caetera excerperet, expunxit. SOLAN.

Pag. 294. l. 3. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) Lucta ulcitur Carus Heraclides. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. Caprus post Herculem primus, de quo supra fuisse diximus (ad Quom. Hist. Conscr. c. 9.). PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basilensi editione vertunt, Carus, qui ab Hercule stabat, satis

lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; et scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, et alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. *Benedictus: Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quasi vero *Lucianus* huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem *Palmerii* non procedere: multo minus ut ὁ ἀπ' Ἡρακλέους possit reddi, post *Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime adnotasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule *Loyd.*, honoratissimi Praesulis Wigorniensis doctissimum et ipsum filium, ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp. a Scal.* editum. *Pausan. Suid.* (sed apud hunc suo loco non comparet aut Κάρος, aut Κάπρος ille) Ulyssem hic adducit, quia luctantem fecit *Homerus* (*Iliad.* Ψ, 710. et seqq.) cum Ajace, quem et prostravit. SOLAN. Lepidissima est *Wielandii* conjectura, nec illa improbabilis, finxisse *Lucianum* hoc Heraclidae nomen, ut *Palmerius Gronovius*ve aliquando exstituris negotii aliquantulum facesseret, quippe sollicite, quis forte *Carus* ille fuerit, investigaturis. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀρίστον) Vid. *Plut.* 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN. De Epeo vid. *Homer. Iliad.* XXIII, 664. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Ὅστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. pro vulgat. τις. BIP.

Ead. l. 9. Ὀμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr. Her.* pag. 726. et seq. et *Hennet*, p. 52. SOLAN. Adde *Plutarch. Sympos.* sept. Sapp. LEHM.

Ead. l. 14. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. et L. 2. de Ira. COGN.

Ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni et Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Aegyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur Βούσινριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed et numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 58. B. SOLAN.

Ead. l. 15. *Διομήδην*) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ov.* IX. *Met.* *Cogn.*

Ibid. *Σελίφωνα*) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. *Cogn.*

Pag. 295. l. 1. *Πιτυοκάμπτην*) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste *Pausania*, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in *Thes.* *Cogn.* Vide *Plut.* in vita Thesei. Et *Xenoph.* lib. II. *Ἀπομν.* *Vorst.* De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* ed. *Hag.* *Πιτυοκάμπτης* scribit, omisso medio o. *REITZ.* Aduit ille *Πιτυοκάμπτης* Prometh. in *Verb.* cap. 7. secundum complurium saltem *Edit.* lectionem pro ea, quam nos recepimus, *Ἰπποκάμπους.* Vid. ibi *Commentt.* Tom. I. p. 237. sq. *LEHM.*

Ead. l. 2. *Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος*) Bene contra *Th. Magist.* monet *Jens.* in *Lectt.* *Luc.* pag. 10. scribens: *Ἡρῶ Ἀττικοί,* scribit iterum *Thomas*, οὐχ *Ἡρώα· καὶ Ἡρώας, ἐπὶ αἰτιατῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας.* Ecce tamen non semel *Ἡρώας* *Lucianus.* In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραψεν *Ἡρώας, ἢ Θεούς.* In *Vera Hist.* o. 23. *Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος.* Ipsa quoque haec vox *Ἡϊών, ἡϊόνος,* deterior, quam *ἡών, ἡόνος,* censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc *Luciani* loco, sed et in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 34.) *Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος.* In *Ver. Hist.* *Ὅρνεα ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδοντα.* *Ibid.* *Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.* Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimaui. *REITZ.*

Ead. l. 6. *Ἐπὶ Ἀήλῳ*) Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna *Xenophonem* equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strabon.* IX. *Plat.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. et *Plut.* *Alcibiad.* 354. et 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III, 17. ubi male *ἐπὶ Ἀήλῳ.* *Plat.* etiam in *Apol. Socr.* 363. F. et *Athen.* V. p. 215. et *Not. Casaub.* ad *Diog. Laërt.* p. 17. *Thucyd.* IV, 96. f. et 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem et *Plato* fortiter pugnassee traditur. *Vid. Diog. Laërt.* p. 72. A. *SOLAN.* Adducit haec verba *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 107. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet, *ἐπὶ* dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse *Thucydidis* lectionem, quae *ἐπὶ Νισαίαν* pro *ἐπὶ Νισαίᾳ* habet, merito arbi-

tratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ et ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* II. VII, 238. et alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum *Acl. ἐπὶ Δήλιον*, suspectum quoque *Solano* videri. REITZ.

Ead. l. 10. Τοὺς ἐτέρους) Sic legit interpres. At ego puto legendum *ἐταίρους*, nam et infra in *Demonacte* discipulos *Socratis*, de quo hic loquitur, *ἐταίρους* vocat, εἰπόντος δὲ τινος τῶν ἐταίρων· et rursus, τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. *PALM.* Admodum jocosè narrat *Lucianus*, uti, cum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; *Rhadamanthyn* autem heroas eduxisse in aciem, praefectis *Theseo*, *Achille*, et *Ajace Telamonio*, qui strenue represserint impios. Ante omnes tamen virtutem *Socratis*, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro et spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἐτέρους, reliquos, heroas nempe, ut ego quidem expono. At *Palmerius* p. 678. legit *ἐταίρους*. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro *ἐταίρος*, et contra: (nam et *ἐταῖρα* pro *ἐτέρα*, in suo libro legisse *Brodacum* apud *Nostrum* in de *Merc.* cond. circa fin. liquet, quia ibi pro *ἐταῖρα* legendum monet *ἐτέρα*, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, caeteri heroës sint intelligendi: eos enim ibi apud *Socratem* fuisse, et ἐπινίκια celebrasse, patet ex seqq. *JENS.* Ἐταίρους) In omnibus libris legebatur ἐτέρους· sed proba est *Palmerii* et *Vorstii* emendatio, quam *L. Cod.* auctoritas etiam confirmat. *SOLAN.* Ἐταίρους legendum. *LA CROZE.* Quia quinque doctissimi viri, *Palmer.* *Vorst.* *Solanus*, *La Croze* et *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod *Codex* optimae notae *L.* confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἐτέρους legentium. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur *Lucianus* initium poematis *Epigonôn*, de quo *Bentlejus* in *Epist.* ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *LA CROZE.*

Ead. l. 7. Μυσαττόμενος] De *Pythagora* fabas aver-sante vid. *Diall. Mortt.* XX, 3. et *Vit. Auct.* c. 6. ibique *Adnotata Tom.* II. p. 602. sq. et *T. III.* p. 506. sq. *LENHM.*

Ead. l. 12. Ἐπιμανῶς) *Κένυρος* ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀγανῆς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic *Helena* ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce *Scholias* non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπι-

νάξαι notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάξαι alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ Ἐπινάξαι, quod *Hesychius* exponit ἐπιπακτώσαι· in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur *λαν*. JENS. *Schneiderus* in *Lexicon* suum nec ἐπινῶς recepit, nec ἐπινάξω, neque id, opinor, injuria. Nam quod *Hesychius* habet ἐπινάξαι, non id ab ἐπινάξω, sed ab ἐπινάττω repetendum, quod docet explicatio ἐπιπακτώσαι. Alibi autem magnopere vereor, ut hoc Scholiastae verbum, et in ea quidem, quam profert, significatione, usquam apud probatos scriptores inveniatur. *Suidae* autem ἐπινῶς, quod per *λαν* explicat, haud dubie ad posteriorem Graecitatem referendum; aut fieri potest, ut originem traxerit e male intellecto compendio vocis ἐπιμανῶς. aut, quod praetulerim, celeriori formulae solennis ἐπιμανῶς ἀγαπᾶν pronuntiatione eo tandem rea devenit, ut posteriorum Graecorum lingua aduesceret proloqui ἐπινῶς ἀγαπᾶν, eodem illo sensu. Scholiasten autem nostrum, quippe verae originis ignarum, suspicor Etymologiam finxisse ex arbitrio. Hoc certum, male suadere eundem, ut h. l. ἐπινῶς legatur pro ἐπιμανῶς. De nomine juvenis amati dubitare possis, quum in Edd. quidem, quas in consilium vocavimus, omnibus exhibeatur Κίνυρος, in Codd. autem Pariss. Κίνυρας, et in Aug. et Gorr. Κινύρας, et hoc quidem castigatiore scriptura, suppeditetur. Mihi quidem gravior videbatur allusio ad nomen, quam nomen ipsum, *Cinyrae* scilicet illius, *Cypriorum* regis et primi *Veneris* *Paphiae* sacerdotis; vid. *Tacit. Hist. II, 3.* et qui *Myrrhae* filiae nefando scelere innotuit ut *Adonidis* pater. Vid. *Ovid. Mett. X, 298.* sq. ibique *Gierig.* LEHM.

Ead. l. 15. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηστίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἀρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἀρπάσας subsistat, sequitur. JENS. Non opus erit mutatione *Jensii*, si cum Ms. Reg. 3011. legas, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν. BIE. Nihilominus *Jensio* — *Reitzianam* lectionem dederunt *Bipontini*. Prudentiore autem consilio *Schmiederus* secutus est *Parisiensem* Cod., cum quo faciunt etiam *Gorr.* et *Aug.* LEHM.

Pag. 297. l. 5. Κολασθησόμενος) Flor. κωλυθησόμενος. BOURD. Κωλυθ.) Sic *Fl.* et *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est κολ.) et sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas κολασθησόμενος. SOLAN.

Ead. l. 10. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Πολύ ἀπέχουσαν) *Flor.* οὐ πολὺ, male, et aliter *Interp.* BOUND.

Ead. l. 5. Παρὰ τοσοῦτον ἤλθον διαδράναι) *Interpr.* *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἔλθοῦσα κατενεχθῆναι· ubi recte *interpr.* *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praecipitum.* Ut et in *Pseudomant.* c. 57. παρὰ τοσοῦτον ἔλθων ἀποθανεῖν, *postquam parum abfuisset, quin periissem.* VITRING. Quod *Hor. Vitring.* et hic et supra cap. 20. in versione corrigendum monuit, id *Gesnerus*, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam et alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Obsop.* tamen id in *Luciano* non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit *Long. Past.* 2. p. 62. παρὰ τοσοῦτον ἤλθε κακοῦ, *parum abfuit quin etc.* Adde *Nostrum Catapl.* c. 4. f. παρὰ τοσοῦτον ἤλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. ὥστα παρὰ τοσοῦτον γινώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio;* quod et *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον διαφέρειν τοῖς τὰ ἑτέρα διαγγέλλουσι etc. quem vide. REITZ.

Pag. 299. l. 5. Πολλὰ ἐκτενον) Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo et hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* *Nub.* 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. hist.* vidimus. REITZ.

Pag. 300. l. 1. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, et loquitur cum vivo et ad suos redituro *Luciano*, et praedicat ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, et reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, et *Scipionis Africani* majoris cum minore sermones compararem. GESN. Evidentissimam rem non tamen vidit *Belinus*. Vel ob proxima verba εἰς τὴν ἑτέραν ἡπειρον, quae non nisi de *Luciani* terra continente capi possunt, necesse

erat, ut ἡμῶν, ut ineptissima lectio, corrigeretur. Atqui illud ipsum ἐτέραν *Belinus* e Cod. 3011. in ἡμετέραν mutari vult. Probissime sane, siquidem id agas, ut tota narratio turpissime conturbetur. In hunc finem etiam foedissimorum mendorum usus aliquis, isque saepe optimus, esse potest. Ceterum ὑμῶν a *Reitzio* in textum receptum, et a *Gesnero* redditum esse, probat severissimus alias Editionis *Reitz.* censor in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 246. *LEM.*

Ead. l. 5. Μαλάχης φύλλον) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV, 17. ἔλεγε δὲ ἐρωτάτον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* n. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (*Od.* K, 304.) alludit. *SOLAN.*

Ibid. Ταύτη καλεύσας etc.) In omnibus Edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὦρεξέ μοι ταύτην, καλεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσεύχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην — ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954. et 3011. posterius ταύτη omittunt, et pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὦρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata. *Bir.* Emendationem hanc probissimam, quam *Schmiederus* quoque secutus est, firmat *Aug.* *LEM.*

Ead. l. 7. Μητὶ πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. et not. *Porphy.* n. 42. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. *BOURD.*

Ibid. Παιδί) *Cicero* *Tusc.* IV, 34. conqueritur philosophos exortos, et auctore quidem suo Platone, quem non injuria *Dicsearchus* accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσσεσθαι. *Therap.* IX. p. 131. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Πλησιάζειν) Ut infra in *Pseud.* (c. 41.) *LA CROZE.*

Ead. l. 12. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954. et 3011. pro vulgato τῇ ἐπ. δ'. *Bir.* Non erat, quod a vulgato ordine recederetur. Nec recesserunt *Bipp.* iidem supra I, 32. etsi et ibi *Belinus* sine ulla auctoritate pro τῇ ἐπιούσῃ δὲ scribi voluerat τῇ δ' ἐπιούσῃ. *LEM.*

Pag. 301. l. 3. Λουκιανὸς) Sive *Creticum* hic posuit *Lucianus* in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est, Latine interpre-

tanti idem licere debere. *GESN.* Penultimam corripuit in versus gratiam, quod recentiores poëtas in ejus generis nominibus, ut in *Ἰουλιανός*, sibi indulgisse docet *Jacobs.* ad *Anthol. Palat. P. III. p. 582. LΞHM.*

Pag. 302. l. 4. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *FL.* et *Junt.* pro vulgato *ἐαυτοῦ. SOLAN.*

Ibid. Μαστιγῶν ψόφος] Haec prope iisdem verbis reddidit *Necyomantiae* concinnator c. 14. in. *LΞHM.*

Ead. l. 7. Ἀπόφυρος) Mendose in omnibus impressis, excerpta *FL.* legitur *ἀπόφηρος.* Vid. *Rhet. Praec. c. 7.* et in *Navig. c. 8.* Recte etiam scribitur in *Mss. Angl. P. et L.* initio *Prometh. (s. Cauc.) SOLAN.*

Ibid. Καὶ τραχώσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, *τραχέσι.* Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia *Plutarchus* in *Ἀλεξ. τόπους ἀπόρρωγας* vocat. *SOLAN.* Mallem *τραχώσι*, a *τραχῶν*, *τραχῶνος*, *locus asper*, etsi omnium *Edit.* accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod *Τράχων* *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab. XVI. p. 756. s. 1096. (i. e. §. 20.) Τραχῶνες* tamen editum est, qui sint duo colles ultra *Damascum*; sed ibi *Τράχωνες* scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut *L. XIII. Ant. cap. 16. §. 5.* et *XV, 10, 1.* bis etc. *REITZ.* Ita jam recentissima *Strabonis* Editio recte exhibet, et paullo superius §. 16. *Τραχῶνων* pro eo, quod in vett. *Edd.* fuerat, *Τραχανιτῶν* et Codicum lectione *Τραχανῶν.* H. l. *τράχωσι* et lectionem et scripturam retinendam duxi. Rarius est vocabulum; unde mutatum ab ignorantibus librariis in *τραχέσι*, omissa jam, ut par erat, copula. Occurrit autem iterum apud nostrum in *Toxar. c. 49. τράχωνος*, ubi non est proprium nomen, ut *Interpres* *Latinus* cepit, et *Schneider.* in *Lexic. s. v. τρηχώ*, sed appellativum et ipsum, de aspera regione capiendum, uti suo loco ostendetur. Scripturam autem *τράχων*, *τράχωνος*, non adeo ego contemnendam esse judico, ut *Schneiderus* eam omnino mentione nulla dignam habere potuerit. *Dionysii Hal.* quem is affert, locum *Epit. 17, 5.* unde verba citantur *ὄρεινους τραχῶνας*, in medio nunc relinquam. Neo, utrum *Suidas*, scribens *τράχων*, *τράχωνος*, nomen appellativum cogitaverit, an proprium, decernam, quamquam illud mihi longe probabilius videtur. Verum ex eo ipso, quod nomen proprium *Τράχων* et *Τράχωνες* sonabat, non temere mihi videor colligere posse, haud absurdam neque inusitatam, posteriori saltem aevo, fuisse eandem et

pronuntiationem et scripturam in appellativo. Deinde vero nihilne prorsus tribuamus Codicum et Editionum, qui certe in Toxaridis loco maximus est, consensui? Magis haud dubie adusetae erant librariorum manus formis αὐλῶν, πυλῶν, et similibus aliis, scribendis. Credasne igitur, si Lucianus ipse τραχῶσι et τραχῶνος scripsisset, librariorum facile τραχῶσι et τραχῶνος scripturos fuisse? annon potius vice versa? Denique quidquid sit, cautius certe agam, opinor, qui vestigiis antiquis insistam, quam *Conr. Reitzius*, qui τραχῶν in Indice Luciano posuit, et *Schmiederus*, qui, quum in Toxar. l. l. τραχῶνος edi curaverit, h. l. satis inconstanter et contra librorum fidem dedit τραχῶσι. LXXIII.

Ead. l. 8. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1. Ver. Hist. c. 24. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἤπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud *L. Bos* pag. 331 — 2. *Reitz.* Sive pag. 777. *Ed. Schaefer.* Similis locus est Saturn. c. 2., de quo tamen suo tempore. Omnino certum est, nullam fuisse causam, ob quam *Schmiederus* h. l. lectionem δένδρον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ etc. quam *Codd. Gori.* et *Pariss.* nonnisi explicationi Grammatici cujusdam debent, in textum receperit. LXXIII.

Pag. 303. l. 9. Διὰ πάντων) Forsan διὰ παντός. *Solan.* Minus h. l. placeat διὰ παντός, quia ambiguum: est enim fere formula temporis, significans *semper*. Διὰ πάντων autem est omnino, a principio usque ad finem. LXXIII.

Ead. l. 11. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in Edd. καὶ revocavimus ex *Mss. Regg.* 2954. et 3011. suadente *Belino*. *Bir.* Revocavit et *Schmied.* Et postea accessit etiam Codicum *Gori.* et *Aug.* testimonium. LXXIII.

Pag. 304. l. 1. Αἷς) Quamvis ferri possit vulgatum οἷς, praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἷς. *Bir.* Non ferri potest οἷς, si legatur τὰς αἷτιας, quidquid doceat *Belinus*, qui οἷς ad βίον referri posse somniavit. Imo si semel legitur αἷτιας, necessario etiam αἷς erat rescribendum, quod tandem etiam *Belinus* praetulit; eaque correctio tanto fit speciosior, quum praeter Parisienses *Codd.* etiam *Gorlitiensis* et *Augustani* testimonio comprobari videatur. At difficulter mihi persuadeo, tam foedam striblignem, τὰς αἷτιας, ἐφ' οἷς, temere per tot Edd. propagari potuisse, nisi aliam subesse conficias lectionem genuinam. Auget etiam suspicionem lectionis varietas in voce αἷτιας ipsa, quae non solum αἷτιας sonat in A. 2. sed etiam mutata in *Aug.* legitur in ἀμαρτίας. Quid multa? Neque τὰς ἀμαρτίας, neque τὰς αἷτιας, ipse *Lucianus* scripsit, sed de-

bentur haec Grammaticis, qui formulam ἐφ' οἷς his vocibus illustrare vellent. Lege itaque: προσελθσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ ἐφ' οἷς κολάζονται. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) *Benedictus: salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON. Nec praecedentibus, nec sequentibus bene convenit lectio ἀπέπεμψα. Sic non narratur, Lucianum quoque ipsum insulam damnatorum seliquisse. Recepto autem ἀπέπεμψα, quod cum *Scholīastae* exemplaribus etiam recentius collati Codd. quatuor habent, plena est et integra narratio. Facile igitur cum *Schm.* optimam lectionem adoptavi. LEHM.

Pag. 305. l. 4. Πύλιν) Legero πόλιν. Quanquam enim *eburnearum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquum; melius videtur, ut urbem intrare dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas eburneas* aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* etc.? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant *Miss. Regg. 2954. et 3011. Bip.* Addo et Aug. Dubitavit tamen *Bip.* recipere. Rectius *Schm.* non dubitavit. LEHM.

Ead. l. 7. Ὀμηρος) *Hom. Od. T, 560.* SOLAN.

Ead. l. 12. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. REITZ.

Ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl. et Junt.* Reliquae *περὶ.* SOLAN.

Pag. 306. l. 1. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

Ead. l. 2. Κεράμουν πεποιημ.) Conf. supra l. Ver. Hist. c. 7. χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past. I. p. 7. δεσμὸν ῥάβδου χλοῶς λυγίσας.* Et III, 116. στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, *corollam ex violis nectens.* Tamen et dativo utitur id. l. p. 6. τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποιήτο. REITZ. Quum *Schmiederus* tamen e Codd. collatis glossema ἐκ, monente *Belino*, in textum receperit: de tritissima re loco *Ver. Hist. 1, 7.* duo alia ex ipso nostro scriptore addere placet: *Diall. Mortt. XXIV, 1. ἵππων καὶ ἀνδρῶν — εἰνασμένων λίθου τοῦ καλλίστου.* *Hermot. c. 38. οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἄλλ' οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀργύρου — εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν.* LEHM.

Pag. 307. l. 1. Ἀντιφῶν) *Atheniensis.* Vid. *Suid.* qui eum *τετραδοσκόπον* vocat. SOLAN. Alius eidem *Suidae* commemoratur *ὀνειροκριτής.* De quo et *Cic. de divin. I, 20.* et alibi. Vid. *Ernest. Clav. Cic. s. v.* LEHM.

Ead. l. 2. Παρὰ) Dixi supra ad *Halcyon. c. 1.* Solae

autem *Fl.* et *Par.* recte hic habent. Reliquae vitiosae περί. *S.* autem et *Amst.* quod mireris, ἐπὶ. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὀνείρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adtingit Somniis Lucianus, et cives hujus reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον, negatum Latinis. Sed laboratur fore, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis et aetatem laetatis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Ead. l. 7. Διεισπνεασμένοι] Κεκοσμημένοι praetulit *Schmied.* e Codd. Pariss. et Gorl. Rectius hoc pro glossemate damnat *Belinus*. Quod autem repetitionem ejusdem verbi attinet, in qua *Schmiederus* offendit, vindicant eam *G. A. Voiglaenderus* in *Observatt. ad Xenoph. Memor.* Part. I. ad *Memorr.* I, 8, 8. collatis locis De Merc. Cond. c. 23. *Diall. Mortt.* XVI, 2. Pro Laps. int. Salut. c. 11. et Censor ejus (*Jacobus*, opinor, *Portensis*) in *Bibl. Crit. Hildes.* Tom. II. Fasc. IV. p. 870. qui posterior etiam consuli jubet *Heindorf.* ad *Cic. de Nat. Deor.* p. 89. et offendit praeterea in constructione τοῦ κοσμεῖν εἰς, neque hoc quidem injuria. LEHM.

Ead. l. 12. Δεξιῶς ἐξένιζον) Accurate receperunt recte veritas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἰδεῖσθαι πᾶσαν δεξιῶσιν sive, cum industria; nam οἰκείται δεξιοὶ servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (s. 134.) REITZ.

Pag. 308. l. 4. Καθεύδοντες, εὐαχούμενοι) *J. Fl.* et *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius et efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset *Noster*, ut *Long. Past.* III, 120. Ed. *Jungerm.* μιμείται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et *L.* IV, 115. (123. *Moll.*) θόρυβος πολὺς πτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. REITZ. Facio cum *Reitzio*, nec probo, quod *Schmiederus*, *Belino* suadente, e Codd. Pariss. copulam inseruit, etsi *Gorlitiensis* auctoritas accedit. Insignis enim vis est in hoc *Asyndeto*. Longe aliter est supra, si cum eodem *Schmiedero* secundum eosdem Codd. et insuper *Aug.* legas: οἱ δὲ σκληροί, μικροί καὶ ἄμοργοι, inserta, quae vulgo deest, voce σκληροί, cujus syntaxeos tum asperitatem, tum languorem, quis non sentiat? LEHM.

Ead. l. 7. Ὠγγιὰ νήσω) Vid. *Plut.* 1733. SOLAN.

Ead. l. 11. Δευκοθείας) *Matuta.* VORST.

Ibid. Διασωθέντα) Utitur his *Luciani* verbis *Jao, Elsner.* ad *Epist. Petr. III, 20.* quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor. XVII, 44.* διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec angebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

Pag. 309. l. 1. Τηλεγόνον) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὀμηρος εἰς) *Odyss. E, 57.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Diall. Marr. V. et Anach. c. 21.* Suspicio tamen, fuisse a *Luciano* scriptum ὑπελέξατο, ut furtim ab ea lectam epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. Ὑπεδέξατο) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatione expressi (in sinum reposuisset). Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, postquam epistolam accepit et admisit, non intelligebam. GESN. *Solanum* secuti rescripsimus ὑπελέξατο cui emendationi ad stipulantur *Mss. Regg. 2954. et 3011.* Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox post ὅποια ex iisdem *Mss.* edidimus ττ. Aberat enim ab *Edd. Brr.* Adest etiam in *Codd. Aug. et Gorl. recte itaque Bip. et Schm.* admiserunt. Hic etiam correxit ὅποια, quum in omnibus prioribus ὅποια scriptum esset. Sed ὑπεδέξατο neque id significare potest, quod *Gesnerus* et secundum eum *Wielandius* expresserunt; neque, si posset, sufficeret ad plenam efficiendam narrationem. Quae enim sequuntur, poni jubent, *Calypso* legisse, non recondidisse, *Ulyssis* epistolam. Bene itaque suspicatus erat *Solanus* legendum ὑπελέξατο, idque etiam plusquam probabiliter, quum confirmetur conjectura *Codicum* satis multorum auctoritate. LEHM.

Pag. 310. l. 3. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic *Thucyd. VI, 2.* κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi *Dukerus* docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbrescentem, et quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc *Luciani* aliisque testimoniis probat contra *Vallam*, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

Ead. l. 6. *Παραπλέοντας*) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, *περιπλέοντας*. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro *περιπλέοντας* rescribendum *παραπλέοντας*, et sic plane exhibet Ms. Reg. 3011. BIR. Neo non Aug. et Gorl. Unde recte mutarunt Bip. et Schm. LEHM.

Ead. l. 7. *Πηχέων* ξξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GERN. Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce et apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a pag. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramum amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27. *πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλειστότατον*, ubi vid. interpret. Si cui hic lus non adrideat in facetiarum magistro, et satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ξ, i. e. 60. pro ξξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. *Ἐξήκοντα* legunt Mss. Regg. 2954. et 3011. quod verum videtur Belino. BIR. Et mihi quoque. Nam *ἀπροσδόκητον* illud, quod Reitzius in hac oratione quaerit (minus autem recte *metaphoram deceptionis* vocat) aut nullum est, aut certe valde languidum, et momento suo (*la pointe* Francogalli dicunt) carens. Neque multum juvet Codicum nonnullorum lectio *μεγάλα* pro *μέγιστα*, quam Belino probatam sine idonea causa edidit Schmiederus. Jure itaque meo *Ἐξήκοντα*, (ξ' olim, ut recte Reitzius animadvertit, exaratum) cum Schm. rescripsisse videor. LEHM.

Ead. l. 8. *Αὐτήν*) *Αὐτήν* ad unam *κολοκύνθην* elliptico refertur, etsi pluralis et neutrum adjectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5. *Servitia* — *cujus*, ad quem l. vide Excurs. VIII. Cortii. Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. p. 15. et

passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται (scil. κλίνει). Non absimilia dedit *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περιβάλε — καὶ ἀράμενοι, alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex *Evang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε εἰς τὸ βᾶθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, et *Lucian.* Harmon. c. 3. ἀλλότριον τὰ ἐμὰ etc. Ubi et addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Τηνος, ἀγροπνίη, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γεγόμενα, κακόν. Conf. etiam *Reviv.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, πρὸ πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρπούς — ἃ συνωρόφουν, pro οὓς etc. Alias ejusmodi enallagas generis vid. apud *Interprett.* ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκνα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi *Kusterus* etiam addit *Homer.* Od. M, 74. — νεφέλῃ — Κυνανίῃ, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 320. I. *Timothe.* 2, 15. σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πλοτεῖ, quod *Heinsius* in *Exercitt. Sacr.* p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum et uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past. L.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves et capras, cum tamen sing. ἀγέλῃ praemisierit. Sic infra *Tyrannicid.* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔλφος, quod vide. *Reitz.* Locum corruptum, id quod vel lectionum varietas diligenter considerata clarissime docet, hac ratione emendandum existimaui. Verba scilicet vulgata: ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, quacunque demum explicatione succurras, laborant tamen structurae quadam incommoditate, sita illa in numeri diversitate, quam facile auctor effugere potuisset, si vel pro αὐτήν scripsisset αὐτὰς, vel pro ξηρανθῶσι, ξηρανθῆ. Atqui neutrum horum ipsi placuit, ut e variarum lectionum recensu patet. Nam pro ξηρανθῶσι tres Codd. exhibent ξηρανῶσι, pro αὐτήν autem duo τὴν κολόκυνθαν (nam in *Aug.* et *Gorl.* ubi ita legitur, conjicio αὐτήν omissum esse, quamquam id non diserte tradit *Schmiederus*). Jam vero τὴν κολόκυνθαν manifestum est glossema vocis αὐτήν, et hoc pronomen adeo retinendum, illud repudiandum. Quod autem κοιλάναντες a *Gorl.* abest, unice id casui fortuito, vel errori, videtur tribuendum esse. Nunc intelligitur, optionem nobis relinqui inter ξηρανθῶσι et ξηρανῶσι. At neutrum admitendum ob causam supra allatam. Quid ergo? Vitium latet.

in hac voce, quod facile tolles, si modo in voce *ξηρανῶσι*, quod alii in insolentiori Aoristi Passivi forma offendentes *ξηρανθῶσι* scribere maluerunt, accentum mutaveris, scripserisque *ξηράνωσι*. Ita jam ego quidem persuasum habeo, *Lucianum* scripsisse hunc in modum: ἐπειδὴν γὰρ ξηράνωσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν. Αὐτὴν autem facile explicatur e voce *κολοκύνθινα*, ut supra c. 33. ταύτην e nomine *Νυκτῶν*, et *Hermot.* c. 45. ὑπὸ πάντων e praecedente *φιλοσοφίας*, ubi vid. *Adnot.* De qua quidem re *Reitzius* in proxima adnotatione nimis vage more suo disserens, falsa miscuit veris, apta ineptiis. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 11. *Πληρωμάτων*) *Navium πληρώματα* dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis et armatis. *Vorst.* Vid. *Baif.* 127. f. *SOLAN.*

Ead. l. 13. *Ἀγχωμάως*) Monuerat *Hemsterh.* in marg. adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἕως ἀγχώματα ἐνανμάχουν ait, *Wassiusque Pollucem* reprehendit, qui hoc verbum *τραχὺ* esse scribat, quod tamen ille ex *Dionys. Halic.*, hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* et *Lexica* alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *REITZ.*

• *Pag.* 311. l. 4. *Ὀλιγώρησαν*) Etsi supra satis dixi, augmentum saepe negligi, et hic *Edd.* fere omnes habent ὀλυ. tamen non credo sic *Lucian.* dedisse; quia usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, et ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis *Edd.* jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes *Edd.* ad manum quae erant, vidi et *Salm.* recte ὀλυ. exhibere. *REITZ.*

Ead. l. 9. *Κεύφη*) Sic L. et *El.* Ed. melius, quam quod in aliis est, *κελύφινα*. In Scholiis etiam recte *κελύφη* legitur. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Ἀπεκρούσαμεν*) Suspicio legendum *ἀπεκρούσαμεν*. *SOLAN.* At vulgatam elegantiores esse dicit *Censor Edit.* *Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 247. et conferri jubet illud *Callimachi* Epigr. 2. ἤλιον ἐν λέσχη κατεδύσαμεν, et *Virgilii* (*Ecl.* IX, 52.) cantando condere soles. Cf. etiam *Thucyd.* V, 65. ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκείνοι ἀπέκρουσαν, ubi *Scholias* intelligit *ἐαυτοὺς*, *Dukerus* autem rectius αὐτοὺς, provocans ad hunc *Luciani* locum, et ad phrasin ἀποκρούπτειν γῆν, de navigantibus usurpatam, qui tam longe in altum

profecti sunt, ut terram conspiciere amplius non possint. Addit denique *Budaeum* Commentar. Ling. Gr. p. 324. Post *Dukerum Bauerus* in eundem finem conferri jubet *Virgil.* Aen. III, 291. Phaeacum abscondimus arces. Quae quum ita sint, non audiendus neque *Solanus* cum conjectura sua, neque etiam *Abreschius*, qui in *Dilucid.* Thuc. p. 540. ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς corrigi vellet, comparans locum *Diall. Marinn.* II, 2. cujus longe alia est ratio. Nam ibi ἀποκρύπτειν αὐτοὺς ineptissimum foret, et necessario αὐτοὺς rescribendum, ducibus etiam *Codd. Pariss. LEHM.*

Pag. 312. l. 8. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magister*, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν. Habuimus et supra μεσονύκτιον, de *Merc. cond. c. 26.* item hac dissert. c. 26. et alibi. Habet et *Evang. Marc. XIII, 35.* et *Luc. XI, 5.* etc. *REITZ.*

Ead. l. 13. Γοισιάν τινα etc.) Conf. supra *Halc. cap. 1. SOLAN.*

Pag. 313. l. 5. Ἀδρότερον) Male *Solanus* in marg. J. notarat, etiam S. et H. cum J. habere ἄδ. prima laevigata. Nam recte habent aspiratam, ut ceterae praeae, quas adii: et sic solet. Vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis et *Budaeus* in *Lex. minore* ἄδρῶ αugeo male, mox tamen ἄδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *REITZ.*

Ead. l. 7. Ἐπιτεύξατο) Conf. *Halo. c. 1. SOLAN.*

Ead. l. 10. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in J. aequae ac *Fl.* et *H.* reperiri notabat *Solanus*. Idem sic notarat supra *Hermot. cap. 29.* An igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud *Nostrum* occurrit. *REITZ.*

Ead. l. 13. Ἀποτρέψαι) Quanquam hic aliam lectionem suggerant *Scholiastes* et *Fl. Ed.* cave hanc mutassis: proprium enim est in ea re vocabulum. Unde *Zeῦ ἀποτρόπαιε* etc. *Vulgatam* etiam confirmat *P. SOLAN.*

Pag. 314. l. 13. Καὶ δὲ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων) *Perridicula* ista super silvae ramis navigatio, sive ὁλῆεις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere *Josephus Acosta*, et illi, quos navigationis suae fundos auctoresque habet, *Historiae Indicae cap. XXX. lib. IV.* Ipsa ejus haec ἡρώως narratio. Un de nos freres homme digne de foi nous contoît, que s'étant égaré et perdu dans les montagnes, sans savoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, et que pour y voire le soleil, et pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse et pleine de bois, il avoit besoin de monter au

coupeau des plus grands arbres; pour là decouvrir le chemin. MARCIL.

Pag. 315. l. 5. Ἀντίμαχου) Scripserat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui Thebais titulus erat. Athen. 468. A. 475. D. et 482. F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261. καὶ οὕτω γε τοι-
εὗτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ
εἰσάγειν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verbo-
sum fuisse docet Gregorius Theologus in Epist. ad Nicobu-
lum 2. his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω,
καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος,
ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Basil. p. Ed. Bas. 286. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὠρώμεν) Edd. Fl. et B. 2. recte; in reliquis
ἐωρώμεν. Latinus interpres recte vertit; quasi ὀρώμεν et ipse
legisset. SOLAN. Errat Solanus, dicens, B. 2. i. e. Basileensem
secundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1. cujus
errores fideliter solet repetere, habet ἐωρώμεν. De Florent.
vero recte monet. REITZ. Fortasse Solanus cogitaverat Ba-
sileensem tertiam, quae vere habet ὀρώμεν. LEHM.

Pag. 316. l. 7. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem frustra quaesi-
vit Solanus; nec ea opus est. Nam licet θαλάττα praecedat,
potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemis-
sum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de
loco; veluti ἐπὶ τὸ, et εἰς τόδε huc, intellecto χωρίον, accipi-
tur, vid. L. Bos de ellipsi in χωρίον. Verum et praeterea
neutrum genus, ut generale, etiam substantivis masculinis
et femininis jungi, quis nescit, ut Long. Past. I. p. 8. ἡ μὲν
Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo Aelian.
X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV. 18. ἐν
τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις,
et εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad Re-
viv. c. 13. ubi μὲν πάντων pro πασῶν. REITZ.

Ead. l. 10. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπρόσιτως, pra-
ve. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος,
συννοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐ-
πρόσιτως συννοικουμένη. Ita mox pro προσήμεν ὕδρευσόμενοι,
dedisse arbitror Lucianum προήμεν, et sic interpretatus
sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐ-
πρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque
Cod. praeit, et plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi.
Nam comma etiam post εὐπρόσιτως addendum; tum pro συ-
νοικ . . . ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr ita exa-

ratum est, ut parum differat ab *ἐν*. *Ῥεῖτζ*. Etsi *Francofurtensis* Ed. vere habeat *ἐν*οικ., ejus tamen solius, per se nulla est auctoritas. Imo nec opus est mutatione, quum *χώρα συν-οικουμένη* nihil habeat, ob quod condemnetur. Certe eandem plane locutionem reperias apud *Xenophontem* *Oecon.* IV, 8. *Εὐπρόσιτος* autem mutandum esse, quidquid dubitet *Reitzius*, ostendunt jam *Codd. Aug. et Gori.* ubi, quod *Solanus* et *Gesnerus* conjecerant, vere legitur, *εὐπρόσιτος*. Ceterum hanc virorum illorum emendationem jam probaverat *Censor Edit. Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247.* Denique quod vitium *Gesnerus* in *προσήμεν* odoratus erat, arguunt nunc quatuor *Codd.* recentius collati, legentes *προήμεν*, quod recte recepit *Schmiederus*. *ΛΞΗΜ.*

Pag. 317. l. 2. Καίτοι) Legendum potius *καὶ τι* *Solan. marg. Junt.* adleverat; quod non improbem. *Ῥεῖτζ*. Omissa *καίτοι* *Miss. Regg. 2954. et 3011.* mox pro *αἰτίου* legunt *αῖτια*. Sed mallems cum *Solan. καὶ τι*. *Bir.* Modestior certe et cautior *Bipontinus*, quam *Schmiederus*, qui *καίτοι* propterea abstracto quamquam praeiunctibus aliquot *Codd.*, et *αῖτια* edito pro *αἰτίου*, locum magis depravasse, quam emendasse dici potest. Maximam tamen culpaē partem sustinet *Belinus*, qui scribat: *Cette phrase (i. e. sententia loci) n'a point besoin de correctif ni de restriction, et ce n'est que dans ces deux sens que l'on peut employer καίτοι καὶ*. Verte: *quamquam etiam, et aenti simul genitivi partitivi elegantiam*. Aequationem scilicet narrat auctor non unam quidem, sed tamen praecipuam fuisse causam, cur appulerint. *Frumentorum inopiae etiam alia forte via succurri potuit*. Ceterum nec quod *Solanus* maluit, *καὶ τι καὶ* inelegans foret lectip, dummodo causa esset, ob quam vulgata mutaretur. *ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 12. Κτείνωμεν) Et sic cum *J.* habere *Ff. et H.* notat *Solanus*; sed habent et aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia *ἰδιώκομεν* et *κτείνωμεν* diversa sunt tempora, ideoque *ἰδιώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac *Hist.* id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paullo ante non item quaesivit variationem, cum legeret *ἰδιώκον, καὶ λαμβάνουσι*, et paullo post *λαμβάνομεν, καὶ ἀνέστρεφομεν* pro *ἀναστρ.* et cap. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον* ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, supra jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut *Sallust. Jug. c. 113. 7. Jugurtha Sullae victus traditur, et ab eo ad Marium deductus*. Quia et modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud

Iiv. II. c. 23, §1. Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumstant. Ac ne credas *postulare* ibi pro *postularunt* positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem adfert *moliri* — et *pertentant*, aliaque similia. REITZ.

Pag. 319. l. 4. *Μεγάλα*) *Pygmaeos Otesiae* hic ridet. Vide *Photii Excerpta*. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ποδεῶνας*) *Leop.* 136. SOLAN. At supra *Contempl. §. 3. τὴν ὁδὸν στείλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλλγον τοῦ ποδός*, ubi *Solan.* similia ex *Nostro* produxit. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἄλλοι δὲ μετὰ τοὺτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύσαντες δύο δελφίνας, ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλοὺς*) Vertunt: post hos et alii *suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, et equitabant, alii praecedentes subera trahebant*. Ita vertentes indicant, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τοὺτους hic potius significare praeter hos, observandum est, *Lucianum* de *suberibus* loqui tanquam de *vehiculis*; de *delphinis* tanquam de *equis* *vehicula* trahentibus; de *hominibus* illis, qui *suberibus* insidebant, tanquam de *aurigis* *vehicula* agitantibus, et moderantibus; *aurigarum* enim propria sunt verba, quibus utitur, *ἡλαυνεῖν* et *ἡνιοχεῖν*. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* et *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui *suberibus* juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos et alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, et moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera*. VIRATING.

Ead. l. 7. *Φελλῶν*) Si quis auctoritates super h. v. et usu desiderat, adeat *Bergler.* ad *Alciph.* Ep. I, 1. p. 7. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἑλλάδα φωνήν*) Pro *Ἑλληνικήν*. Sic *Ἐνδοχὸν* pro *Ἐνδοκίην ὁδὸν* ex *Aesch.* Prom. p. 5. et *γυναικα μάχην* ex *Hom.* II. 52, 58. nec non *Ἑλλάδα διάλεκτον*, aliaque similia, ex *Eustath.* adfert *Maittaire* de *Dialect.* p. 78. Plura *Jens.* in *Lectt. Lucian.* pag. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV, 1. ad verba *τέχνην βάνανσον*; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huic addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: *Ἑλληνα κόλεμον* habet *Thucyd.* p. 104. in *Oratione Periclis* (i. e. lib. II. c. 36.) REITZ. Cf. *Diall. Mortt.* XII, 2. c. a. LEXEM.

Ead. l. 16. *Καβαλοῦσα*) An *Κοβαλοῦσα*, a *κόβατος*, i. e. *κοβαλόεσσα*; GUYET. Hactenus *Lucianus* nomina finxerat intellectū satis facilis. Nunc autem *Cabalusam* et *Hydamardi-*am, monstrosa et barbara vocabula, cur obtrudat, nondum

satis perspicio. Est tamen Graeca vox καρβαλικός, vel huius proxima καρβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII, 52.) et alii usurpant projiciendi sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. et *Plat.* 421, 2. καρβαλικώτερος. Sed pone, regionem Καρβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se convertabant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub fin. p. m. 434. A. SOLAN. Καρβαλοῦσα forte est καρβαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαρδίαν dedisse *Lucianum*, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, et, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, et similes libidinis asinis homines. *GESN.* *Belinus* conjiciebat Κασαλβαδοῦσα, *l'isle des courtisanes*, a κασάλβαδες, laudatque *Aristoph.* et ejus *Schol.* Ἑκκλ. v. 1106. *BIR.* Barbara haec et arcana nomina nemo nunc facile interpretetur, vel, si a librariis corrupta sint, emendet. Nec *Codicum Aug.* et *Gorl.* lectio Ὑδαμαρδία multum praebet lucis, quamquam *Gesneri* conjecturae aliquid momenti addere videatur, *Belini* Κασαλβαδοῦσα ingeniose certe ficta est. Omnino autem *Wielandius* judicat operae non esse in hanc rem studiosius inquisivisse. LEHM.

Pag. 320. l. 1. Λαβοῦσαι) *Angl.* διαλακοῦσι. *BOURD.*

Ead. l. 2. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) *Interpres:* secum quemque singulae abduxerunt etc. Mallem: singulae quemque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, et πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἑμὲ etc. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπαθεῖς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλανθεν, imposito mihi tritico ad se, h. e. ad sedes suas, me ducebat. Sic etiam *ibid.* cap. 55. et in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *VITRING.*

Ibid. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς) *Belinus* ad h. l. adnotat: Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne: mais chez la courtisane qu'il aperçoit les ossements dont il parle plus bas; et c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai etc. *BIR.* Argutius haec *Belinus* disserit. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς est: non statim sequebar, ut ceteri, sed paullulum cunctatus, quum circumspicerem etc. provide sum et caute secutus. Secutum autem se esse non diserte quidem dicit, sed colligitur ex omni narrationis forma. Non frustra nempe dictum μικρὸν ὑποστάς, et paullo post: μετ' ὀλίγον δὲ, i. e. quum jam ab hospita essem exceptus. LEHM.

Ead. 1. 7. *Μαλάχην*) Confer supra c. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GERN. In his allusio inest ad *Homeri* μῶλυ *Odys.* X, 305. et quae postea stricto gladio extorquentur, et haec referunt imaginem stricti ab Ulysse adversus Circei gladii, *ibid.* v. 321, ut recte animadvertit *Belinus*. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ὀνοσκελέας*) De hac copiose *Coelius*. Tangit *Gilbert*. *Gaulminus* ad *Psellum*. Interpr. *Aristophan.* ad *Ranas*, BOUAD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 323. 1. 3. *Ἀνῆλθέ τις* etc.) Argumentum hujus controversiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Καὶ αὐτὸν*) Καὶ abesse etiam a *Flor.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo caractere *Flor.* Edit., ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem *Flor.* intellexerit oportet. REITZ.

Pag. 324. 1. 1. *Ἀποσκευασάμενος*) Ut Galli *depecher* pro occidere, et nos *afschepen*. Sic et *Herodian.* VII, 1, 7. εὐ-θέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert *L.* 2, 10, 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Ead. 1. 8. *Ζῶντι*) In libello *Tyrannicida* inscripto ait auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δὲ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συν-αδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori et efficaciore sensu videtur mihi *Lucianus* scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, et relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, et ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius et iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi caussam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium et vivum et mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcher-

rimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. JENS. Ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exsulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἐτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οικείων, Anach. c. 38. Et in Navig. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις πράγματα δεδιῶς καὶ φροντίζων καὶ κάμων. Et Ver. Hist. II. c. 10. τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβατήμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἐτι) Veritas conjecturae Solani ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta et mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, et cum versio ac nota Gesneri quoque sic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppositio, quid vivus filius praestiterit, quid mortuus. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid vivus pater ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ. Hanc emendationem probavit Censor Edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 246. et secuti etiam sunt recentt. Editores. LEHM.

Pag. 325. l. 1. Ἐλπίδος) Spes pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius Inst. Or. IV, 12, 3.) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, quique in posterum imminebant metus; JENS. futuri tempor. horrores: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distinguui a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, s. expectatio malorum, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16. Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae (i. e. necem a percussoribus immissis) diu sperabam i. e. metuebam. Scio, spem ac metum esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas futurorum, dicasque metum futurorum, recte dixeris; et hinc saepe ἐπείκειν alii ἀπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime; nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 326. l. 10. Κελεύοι) Ita B.2. et S. Reliquae κελεύει. SOLAN.

Pag. 327. l. 3. Τοὺς τυραννουμένους) Tyrannide vexatos.

GUYET. Male interpretes, qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, tyrannide veratos. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum J. habere Fl. H. et S. notarat Erasmus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, tyrannidem adfectantes, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX. p. 601. 37. βασιλευμένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. et alibi. Herodian. I, 16, 1. et sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasm. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod tyrannidem adfecto signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, impediebat eorum consilia, et sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, qui insidias formidabat. Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ. Reitzii ἐγκόπτων nec opus est, nec placet. Ἐκκόπτειν h. l. eodem sensu, quo supra Ver. Hist. I, 39. πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν. Gradationem autem ego ne tum quidem in h. l. video, quum legeris ἐγκόπτων. LEHM.

Ead. l. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe convulsis aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic re aptum esse verbum σπᾶν, faciunt spadones. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24. ἀπεσπασμένον, respondens τῷ כרס, atque τῷ θλαδία et ἐκτεθλιμμένῳ et ἐκτομῇ junctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, et vertendum, ut posui, utque Erasmus jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, et interpretari contrahere, sibi adjungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere. GESN. Haec haud dubie non fuit auctoris mens, sed illa potius, quam Gesnerus antea exposuerat. Unde cum eo legam ἀποσπῶν, et scriberem etiam, nisi omnes libri in ἀνασπῶν consentirent. LEHM.

Pag. 328. l. 11. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. οὐδέ. BIR.

Ead. l. 14. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 329. l. 6. Πάντες ἤμεν) Sic Ms. Reg. 8011. melius, quam quod in Edd. est, πάντες μὲν. BIR.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν] Haec J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XV. p. 151. ita legi jubet: ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, (necem filii visam) μηδ' ἐὰν ταύτην κερδαίνειν (moriendo scil. antequam vidisset). Κερδαίνειν dicit esse devitare, et supplicium κερδαίνειν eum dici, cui condonetur. At sic arguta declamatoris sententia etiam argutior redditur. Nihil omnino est mutandum, modo sic capias sensum: Oportet jam aliū (quam ego sum, fortissimus vir) quaerere carnificem, a quo ille digniori modo digladietur. Neque post calamitatem (necem filii) oportet eum eandem (int. τὴν συμφορὰν, non, quod Conr. Reizio placuit in Ind. s. κερδαίνειν, τὴν σφαγὴν, quamquam tandem eodem redit) lucrifacere, i. e. eadem fortissima manu, qua filius ceciderat, cum gloria aliqua necari, quā non erat dignus, quam igitur lucro sibi apponere poterat. Ergo in τὴν αὐτὴν vis est sententiae, quam Seageri mutatio multo diminuit. LEHM.

Pag. 330. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitē adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ τυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὃ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δέ. Intelligitur ἕλφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; et cui (ἕλφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ἕλφος, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. JENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἕλφος. Sed vid. supra ad 2. Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84. et 263. Ubi οὐδεὶς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed Solano accedo, dicenti, alloquitur gladium, ut per-

sonam; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, et se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino gen. REITZ. Non inscite *Solanus* masculinum defendit, ad gladium ó δὲ, tanquam δῆμιον, vel τυραννοκτόνον, referens. At si ó δὲ legitur, mihi quidem aliqua ambiguitas loco inhaerere videtur, ut dubites paullulum, utrum senex ille tyrannus, an gladius, intelligatur. Hoc sequentia suadent, illud generis ratio paene imperat. Accedo igitur *Jensii* sententiae, idque tanto confidentius, quum in Gori. etiam vere τὸ δὲ sit repertum. LEHM.

Pag. 331. l. 13. τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN. *Jacobsius* in παρὼν mutandum censet. Vitium certe esse antiquum, non est, quod multis ostendatur. Quid autem *Lucianus* ipse scripserit, facilius conjicias, quam probes. LEHM.

Pag. 332. l. 11. Ἐμὸς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra. Phyllis apud *Ovidium*:

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eundem in *Fastis*, ipsiusque *Didus* epistola:

Praebuit Aeneas et causam mortis et ense.

Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἐπεὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταξαι ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen *Amstelaedamenses* εὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis Edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen (non certe secunda. L.) hac labe inquinata quoque est. Pergit *Noster*, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον etc. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpret egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, si fame obsedissem. Sed debuit bonus noster, si fame expugnasset. JENS.

Ead. l. 13. Ὅπως) *Mirror*, diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi

inter ὅπως et ὅπερ. Et cum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Ibid. *Εἰ μὴκέτ' ἴσιν*) Adleverat *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in *Exerc. Phil.* ad *N. T.* p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II, 18. *Ῥαγὴλ κλαίονσα* — ὅτι οὐκ εἶσι, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc *Luciani* loco. REITZ.

Pag. 333. l. 3. *Ἄλλω τῷ τρόπῳ*) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit *Jens.* nota superiore. *Exempla* vero vid. *Prometh.* in *Verbb.* c. 7. ibique *Hemsterh.* Adde *Gesn.* ad *Quom. hist.* cap. 51. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐλπίς τοῦ φόβου*) *Conf.* hujus *Diss.* c. 3. et 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wassio*, hoc ipso vero *Luciani* loco ab *Dukero* confirmatur. REITZ.

Ead. l. 11. *Χρωμένου*) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *Gesn.* *Χρώμενον* in *Gorl.* supra scriptum est exhibita in textu lectione *χρωμένου*. Quae cum manifesto cum legibus linguae pugnet, *Gesneri* sententiae accedendum putavi. *LEHM.*

Ead. l. 15. *Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας*) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo et hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? *Ἀῆροι, λῆροι.* Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo et hunc quoque puniri, censere legem: et quidem id jure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, ejus, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissi-

mo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur *Marcilius* cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit passim. Sic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνημῇ συγκεκομισμένος, Tu enim pauca, et tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers; pro συγκεκομικώς. Lib. 2. *Veræ Hist.* cap. 83. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένος, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis et praefectis creatis. In *Tox.* c. 11. ἔσσι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ ὅλω σοὶ, — τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, Est quidem, o *Toxari*, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem solerti acumine. *Aelianus* VI. *Ποικιλ.* c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. *Diodorus* Sic. lib. IV. cap. 69. Ἐπὶ γονοὶ τὴν στρατείαν ἐπιφανῇ πεπονημένοι. Sic πεπονημένος εὐχὰς apud eundem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυβέρηνοὺς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι et, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρος τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. *Dionys. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρεσκευασμένος ὄπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. *Lucianus* in *De saltatione* cap. 79. Ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις κεχέλωνται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχέλωνκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit *Mercurius*, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit. Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποιήκει *Noster* in; *Prometheus* es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum *Noster* in *Hermotimo* c. 54. Φασὶ γένοι *Φειδίαν*, ὄνυχά μόνον λέντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario αἰοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκώς valet captus apud *Nostrium* in *Philopseude* c. 2. Huc referam quoque id, quod in *Glossario* legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα nec sentiam cum *Vulcanio*, emendante καταναλωθέντα. Ego existinem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse potatum. Nam profecto iterum habes idem in *Glossario* Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguen-

das est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοὶ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrum, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὐ πεποιηκῶτα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo ejus signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed et qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censes, et neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censebis, quibus dignos censes bene meritos?* For- san scripsit quoque Noster ἀποκτείνοντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ, utique sanum et sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commisisse caedem, et puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. JENS.

Pag. 334. l. 2. Μάλα δικαίως) Καὶ μάλα δικαίως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μαλὰ, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat; quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. REITZ. Omittitur in talibus haud raro particula καὶ, ut infra c. 18. εἰκότως simpliciter legitur adjunctum in simillimo verborum nexu. LENN.

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο etc.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας. nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὕτως. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. et L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσον non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut μοχ κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, et alia) id quod sua quis manu fecit, et τὸ τῆς ἀδείας. "Αδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Observantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία et ἀδεῶς similiter ponunt, ut non tam ad metus absentiam et impunitatem, quam ad plenam, cui nihil

deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

Ead. l. 3. Ἡσσαν) Quia probis Codd. nititur, et bellam argumentationem efficit, recepi, et pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἦσσαν eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censi audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum et recte *licentiam, sive potestatem agendi, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla Stephan. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit.* Nam et recte hoc Josephi de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant, nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam et impunitas spem involvit. Conf. tamen praemissam Jensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένον hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad 1. Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet, ejus esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γλυνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est licentia ipsa. REITZ. Locum varie vexatum et tentatum ita lego et capio: τὰ ἴσα καὶ τοῦτον (scil. τὸν παρασχόντα ἀφορμὴν τοῦ φόνου) ἀξιοῖ ὁ νόμος ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως· οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἦσσαν γλυνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας· καὶ περὶ τῆς λοιπῶν ἢ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα etc. Eodem modo etiam hunc ipsum jubet lex vicissim puniri; idque omni jure: non enim volebat ejus, qui facinus ipse patravit, minorem esse securitatem (quam scil. ejus, qui suasit et occasionem

suppeditavit): *ceterum etiam supervacanea est investigatio modi, quo caedes sit facta. Ergone etc.* Jam his, quae sequuntur, accommodatur legis praeceptio ei, de qua nunc agitur, rei. Nam verba: καὶ περὶ τὴν usque ad εἶτα non cum *Wielandio* pro alienis habeo, quae ordinem demonstrationis impediunt, modo referantur ad id, quod lex praecipit, non ad sequentia, et habeantur pro additamento, quod quasi in parenthesi sit interpositum. Secundum legem illam, ait, non opus est, ut accurate etiam in modum caedis patratae inquiratur; modo certum sit et exploratum facinus ipsum. Deinde quod ad τὸ τῆς ἀδελφᾶς attinet, valde miror, tam longe aberrasse interpretes a vera et genuina ejus notione. Taceo *Gesneri* admodum quaesitam interpretationem, qua nimis confusus *Wielandius* se ipse impedivit. Verum neque id, quod tolerabilius de impunitate *Dorvillius* ad *Charit.* p. 255. Ed. *Beck.* et alii statuerunt, admitti potest, nisi simul turpem admittas circumlocutionem in demonstrando. Cape potius de *securitate*, quam proprie hoc vocabulum significat, et habebis jam optimum sensum, optimumque simul sententiarum nexum. Ἡσσον autem, quod duo *Codd.* servarunt, vera est lectio, ex qua ob ambiguum pronuntiationem factum est ἴσον; neque cum *Dorvillio* l. l. mutandum est in μείζον, cujus sensus indoli loci manifeste adversatur. Omnino *Dorvillius* levius totum locum percurrisse videtur. Denique non me male habet; quod verba: μάλα δικαίως — γίνεσθαι in *Cod. Gori.* desunt, ac deinde adnectitur praecedentibus, τῷ τῆς ἀδελφᾶς. Quodsi totus locus usque ad τῆς σφαγῆς abesset, haberi aliquo certe jure pro aliena observatione posset. Sic vero, quum praesertim voces τῷ τῆς ἀδελφᾶς cum antecedente oratione necti nullo modo possint, lacunam hanc velim haberi, incuriae illam librarii tribuendam, qui vocibus ἀντικολάζεσθαι et γίνεσθαι, similiter exeuntibus inter se confusis, pro verbis μάλα δικαίως imprudenter posteriora τὸ (incaute etiam τῷ scripsit) τῆς ἀδελφᾶς arripuit. Ceterum de re conferri meretur simillimus dialogus *Mortuorum ultimus.* ΛΕΗΜ.

Ead. l. 5. Ἀποκτείνοντα) Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτείναντα legas. *REITZ.* Ergo commode hac commoditate carebimus. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 7. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον) *Marcilius* pro τοῦτον legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen. K. II. 2.* ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in *Sympos.* p. 893. εἰς ταῦτόν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini. *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.*

VITRING. *Vitringam et Jensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1. Ver. Hist. c. 3. REITZ.*

Ead. l. 12. 'Εν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat *Hemsterh.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 48. Is igitur *σφαγὴν* et hic jugulum significare, aequae ac apud *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi Galb.* τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἰπε. Quod *Suet. Galb.* 20. dicit, obtulisse ultro jugulum. Tum neque *Luciani* verba sola adduxerat; sed et ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod *Erasm.* ibi recte verterat, *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi *Gronov.* recte reprehendit interpretem, qui haec, nudam caedem sustinere, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foes.* in *Oecon. Hippocr.* ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* ὡρο περὶ ἀδένων, venas jugulares esse recte docet, et σφαγὴν jugulum significare, ex *Polluce* tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse jugulum, idque e *Polluce* jam *Camerarius* de partibus corp. hum. et *Lexica* vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo *laouna* illa inter κλεῖδα, s. jugulos interjecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad mactanda parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poetarum verba, quae jam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit.* Confer quae mox dicentur ad *Phalar.* I. §. 5. GESN.

Pag. 335. l. 3. 'Τμεῖς) Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

Ead. l. 6. Μᾶλει δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita *populus Romanus*, de quo *Cic. Fam.* 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit.* Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt. GESN.

Ead. l. 9. Τὰ δὲ διὰ μέσον) Ita *Ms. Reg. 3011.* In *Edd.* δὲ legebatur post μέσον. BIZ. Non opus erat hac transpositione, quae *Belino* etiam in superioribus nonnunquam nimis arrisit. LEMM.

Pag. 336. l. 2. 'Ενδεῖ τι) *Ti* in *Edd.* deficiens, reposuimus ex *Ms. Reg. 2954.* BIZ.

Ead. l. 9. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τσεῖν, aut simile quid. GUYET.

Ibid. 'Εκ γε) Sic *P.* in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

Ead. l. 10. Καταστάντα) Ἄν παραστάντα; GUYET. Accipio

καταστάντα judiciali significatione, ubi significat stare in iudicio, quo sensu consistere Tertulliano et aliis JCtis usitatum. Thucyd. I, 131. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κολαίην κ. τ. λ. GERN.

Ead. l. 14. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, et μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος etc. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in J. aliter distinxerat et correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conjicio, τῆς γνώμης μόνης etc. ut senas esset: suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἔνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ. Non male quidem. Sed non video, quorsum opus sit mutatione sententiae non sane miserae, ut Solano visum, sed probissimae, modo intelligas, quid sit πειράσθαι τῆς γνώμης. Recte Gernerus: animi experimentum dare, i. e. specimen exhibere, documentum edere, consilii generose capti, cui tamen eventus non respondit, quum alius id sit exsecutus. Praeterea nec grate sese exceperint, Solani, verba: γνώμης μόνης μόνος. Immaneamus ergo vulgatis. LEHM.

Pag. 337. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatius post adverbium intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum et difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarius sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2. c. 32. Οὕτω κουφώτατος πέλε Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβη etc. REITZ.

Ead. l. 9. Κατώρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra 1. Ver. Hist. cap. 12. pr. adde mox cap. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 339. l. 1. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aequae ac Germani et Belgae. REITZ.

Ead. l. 7. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, et illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I. Demosth. ἡλικία ἑκατέρως ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34. Cum primum in aetatem veni. L. Bos. In Epicuri testamento apud

Diog. Laërt. p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἔλθειν dicitur virgo, cum nubilis est. SOLAN.

Ead. l. 12. Εὐθύς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. 1. IV. notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic et alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. REITZ. Quidquid sit, non aliena est haec admodum figurata orationis forma ab hujus declamationis, et loci quoque hujus ipsius, indole. Quare nihil mutandum censeo. LEHM.

Ibid. τὸ δ' εὐθύς) Turbant hic Codices. In *Flor.* desunt τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθύς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatum retineo. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡς οὗτος) Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti *Fab.* 16. cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁπότερον, ὡς οὗτος, βούλῃ, ποιήσῃ, et alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* *Ran.* 172. et *Pluto* 439. Verum et in mitiorem partem *Aesop.* *Fab.* 25. ubi medicus ait consulti, ὡς οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ. Non sensit *Reitzius* ironiam in compellatione: *vir egregie*, quae tum formulae nostrae, tum etiam loci rationibus, optime conveniebat. LEHM.

Pag. 340. l. 10. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἐν. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, cap. 3. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος. et c. 11. ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad *Pop. Antioch.* Omnium maximam difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ε. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. cap. 38. f. Quom. hist. etc. 61. f. et *Long.* *Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας, et *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81, 48. REITZ.

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae cum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις,

καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cumulatā ei circumdedit, naturam (στοργήν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum insecutorum horrores, et auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpretes non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, et duae voces sequentes omis-
sae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt; eo loco se male habuisse. JENS.

Ibid. 'Επ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abs-
fuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest jam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρός pro παρὰ et περί ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando constans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus adridet illud καὶ, quod JENS. post χρόνων inseri vult, punctum minus post id vocabulum ponat, et sic sine καὶ sensus satis constet, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ. Nulla loci depravati sanandi ratio omnino mihi satis facit. Nam ut vulgo leguntur verba, non possunt non offendere; quoniam non solum copula deest, quae necessario ante verba ἐπ' αὐτὸν expectabatur, neque huic inopiae commate vel majori interpunctione, ut voluit Reitzius, neque tamen fecit, adhibita succurri satis potest, sed etiamsi καὶ cum JENSIO inserueris, οἱ σύμμαχοι qui sint, non nisi conficiendo assequaris. Jam etsi cum Guyeto τούτοις praemiseris verbis ἐπ' αὐτὸν, quam rationem Gesnerus praestulisse videtur; vereor, ne articulus ante συμμαχοῖς minus recte sit positus. Cogitabam de mutanda voce ἐπιστήσα in ἐπιστήσας, ut certe vinculum aliquod sententiarum efficeretur. Verum nec sic omni ex parte mihi satisfactum sentio. Restat, ut in universo loci sensu, qui non est obscurus, acquiescentes, verba quaedam singula vel corrupta habeamus, vel minutam statuamus lacunam quandam, cujus vestigia satis luculenta Editio Florentina ostendit. Conjecturis, quae varia via excogitari possint, indulgere nolebam, quum nullam intelligerem satis firmo fundamento fulciri posse. Quare etiam suspectum illud ἐπὶ, pro quo hoc quidem loco non satis probabiliter ἔτι substituit Solanus, hactenus retinendum duxi.

Conferas interim supra c. 6. *ἐν' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἡλπίζετο.* LEHM.

Ead. l. 12. *Πρὸς*) Sic rescripsi. In impressis *παρὰ*, excerpta *Junt.* quae *περὶ* habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

Ibid. *καὶ παρὰ τὴν*) Hic locus integer non videtur. GUYET. Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 341. l. 1. *Ῥφ' αὐτοῦ*) *Ῥφ' αὐτοῦ* erat in *Par.* Sed ex ipso *Ῥφ'* satis apparet, eam et αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

Ead. l. 12. *Παντὶ*) Leg. *πάντῃ τοῦτο.* GUYET.

Ead. l. 13. *Νομίσαιτε*) *Ἐνομίσαιτε.* GUYET. *Οὐκ ἀντὶ τοῦτου — ἐνομίσαιτε*) Fuit, cum putarem legendum *πάντως*. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissimam mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod et *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam *νομίσαιτε* legere, ut sit, *iudicassetis*; nam vel sic, vel *ἐνομίσαιτε* legendo, argumentatio clarior, et sensus magis cohaerens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, *νομίσαιτε* relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, et protasin argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis? GESN.

Ead. l. 15. *Ἐν τοῖς ἑποῖς ἀνέθ.*) Non ut ipse quoque inter *Dea* referatur gladius; quamquam apud *Scythas* cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui, ut *Jovi* ultori, ut *Marti*, appensus gladius) pars etiam cultus et religionis illius videtur pervenire. Sic supra *Somn.* c. 8. statuarii nobiles *μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι* dicuntur, quod cum *Phidiae* *Jupiter* adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN. Vide ibi Adnotationem nostram. Legitur autem ibi: *προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν.* Unde colligas, h. l. non esse cum *Gorl.* *Ced.* legendum *ἡκίστιν* pro *ἐκτίν*. LEHM.

Pag. 342. l. 2. *Τιτωσόμενος*) Hic desiderari videtur ὁ *υἱός*, vel ὁ *νεανίσκος*, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desideratur *υἱός*, vel *νεανίσκος*, quam intelligitur ex antecedentibus et consequentibus. Nexus enim orationis est, *ἐπεὶ γὰρ φρονεούμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν.* Nisi malis mecum ar.

ticulum addere, ὁ φωνεόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδω inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 348. l. 2. Καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν δέον, καὶ παραινέει.] Haec verba J. Scagerus l. c. violentissime mutari vult hunc in modum: καὶ (κολάζειν δέον) παραινέει μοι etc. et, quum debeat, quum optandum mihi sit, supplicium representari. Ergone non solum τῇ βραδύτητι, sed etiam sequens καὶ, e textu ejiciantur? Quod nemini facile probabitur. Tanta licentiae ansam praebuit falsa priorum Editionum interpunctio, et hinc profecta Gesneri interpretatio: *et ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam*. Minutissimo commate post βραδύτητι posito, en tibi jam Luciani mentem! LEHM.

Ead. l. 6. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρεσκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. c. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

Ead. l. 12. Πρώτως) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. SOLAN. Non magis hic, quam Diall. Mortt. XXX, 2. πρώτως immutandum existimo, licet h. l. Gori. Cod. πρώτος exhibeat. Nec Dorvillius ad Charit. p. 390. Solani emendatione opus esse judicat, quamquam is, si opus sit, magis in πρώτῳ, quam in πρώτος, inclinatur. Hermannus tamen ad Viger. p. 778. ubi aliam ob causam haec verba affert, πρώτος scripsit, nescio, an suum hic potius sensum secutus, quam textu ipso attente inspecto. LEHM.

Ead. l. 13. "H) Delendum istud ἦ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἦ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi? Nam et alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2. Aquil. et Scarab. ὀρεῖσθαι αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. Aesopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare et forsitan hic scribendum ἀλλ' ἢ, ut significet certe quidem, cujus significatus exempla Stephan. jam dedit in Thesouro. REITZ. Mihi dubium plane non est, quin ἀλλ' ἢ sit scribendum: mortuus essem, at profecto ut merus tyrannus

πῦς, at sperans adhuc me ultorem esse habiturum. Hanc vim confirmativam, quam *Devarius* in libro de partt. Græc. p. 28. omittere non debuit, certam, apud nostrum quidem scriptorem, reddit initium libelli De Imag. Eadem statuenda in *Necyom.* c. 1. ubi *Hemsterhusius* in Adnot. significat, se non nisi interrogativam harum particularum vim nosse, vel agnoscere. Nam ἀλλ' ἢ ibi vulgo quidem legitur, sed Cod. L. et Ed. *Junt.* rectius habent ἀλλ' ἢ. Contra De Merc. Cond. c. 22. οὐδὲν ἀλλ' ἢ φῦσαι vera lectio est, potestatis quidem exceptivæ post vocem negandi. Haec nostra verba *Zeunius ad Viger.* p. 476. qui ἀλλ' ἢ legit, mire vertit: Si prius trucidatus essem; mortuus essem secus quam ut merus tyrannus, jure carptus ab *Hermanno* in *Animadv.* ad eum locum, cujus tamen et ipsius rationem fateor mihi non satisfacisse, ut ex iis, quæ modo dixi, pateat necesse est. LEHM.

Ead. l. 15. Ἐπῆγε τὴν σπαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπῆγε, ἐπείγῃ legendum. GUYET. Ἐπῆγε τὴν σπαγὴν nihil est nisi aggrediebatur caedem, nec de ἐπείγῃ cogitandum, neque etiam cum *Jacobsio* in *Specim. Animadv.* p. 29. ἐπῆγε τὴν σπαγίδα scribendum, praesertim quum instrumentum illud letiferum per totam declamationem non σπαγίς, sed ἔλεος, fuisse dicatur. LEHM.

ADDENDA ET CORRIGENDA

ad Tom. III.

- Pag. 177. l. 9. pro ΣΤΟΙΚ. leg. ΣΤΩΙΚ.
 — 192. l. 3. pro ἐξημμένον *Bake* ad *Cleomed.* p. 420. e
Vitar. Auct. c. 7. ἐξηρημένον rescribi vult.
 — 219. l. 8. pro ἀφανῆ idem *Bake* p. 267. legi vult ἐμφανῆ.
 — 228. l. 3. post τοιούτου etiam *Gailius* βίαν inseri jubet
 e Ms.
 — 231. l. 6. τοῦτον refert *Gail.* in duobus legi Mss.
 — 232. l. 3. οὐκ cum *Guyeto* expungendum censet *Gail.*
 — 233. l. 3. ὅλως et *Gailio* placuit ex uno Ms.
 — 247. l. 13. ὑπειπὼν malit *Gail.*
 — 254. l. 21. pro α. 29. leg. c. 30.
 — 270. l. 1. ἀγάριτος etiam *Gail.* scribi vult.
 — 278. l. 2. (in Varr. Lectt.) *Gail.* in textu quidem reti-
 nuit ἄωρα, sed non improbens ἄδωρα.
 — 313. l. 4. lege πνημίδας. (*Hom.* II. III, 330.) Cf. *Adv.*
Indoct. c. 7.

ad Tom. IV.

- Pag. 4. l. ult. in Varr. Lectt. pro 944. leg. 9, 44.
 — 5. l. 13. distingue μέ — μνημαι. Et sic aliquoties per
 hunc tomum aberratum est a recta distinguendi ra-
 tione.
 — 35. l. 9. pro καλὼν l. καλῶν.
 — 40. l. 3. (in Vers. cōt. 2.) pro consilli l. consilii.
 — 46. l. 2. (Varr. Lectt.) pro οἶδας l. οἶδας.
 — 48. l. 3. pro εἶναι l. εἶναι.
 — 50. l. 13. (Vers. col. 1.) pro *Achilis* leg. *Achillis*.
 — 51. l. 10. pro αἰρεῖσθα leg. —αι.
 — 58. l. 6. pro εἶχον leg. εἶχον.
 — 61. l. 7. post ἀτρέμα ponendum semicolon.
 — 63. l. 15. pro τὸν leg. τῶν.
 — 64. l. 4. post literam Z deest interrogationis nota.

- Pag. 66. l. 12. πεπραχθαι. Sic correctum est, quod vulgatur, πεπραχθαι.
- 77. l. 3. pro κακαλυμμένον leg. κακαλ.
- 85. l. 6. pro ου leg. ού.
- 87. l. 9. δύναι, quod *Dindorfius*, doctissimus amicus, me invito, edi curavit, nec non probo. Infinitivum esse, nemo dubitet. De Tempore quaerebatur. Jam vero δύναι Infinitivus est Praesentis (cf. δεικνύναι, σβεννύναι, ζευγνύναι etc.) δύναι Aoristi (cf. σῆναι, θεῖναι etc.). Atqui δύναι, quam formam vet. Edd. servarunt, recte habet h. l. Ergo non erat mutandum.
- 90. l. 13. pro διεκδύναι leg. διεκδύναι. cf. c. 63.
- 96. l. 10. Recte scribi αὔρα monuerunt *Schaefer*. ad *Long*. p. 378. et *Porson*. ad *Eurip*. *Hecub*. 442. (*Herm*.) Quamquam nostri libri in compluribus locis, ut *Ver. Hist*. II, 5. *Amor*. c. 6. et 12. et h. l. constanter tenent scripturam αὔρα et αὔραι.
- 143. l. 7. del. comma post προγγένοιτο.
- 155. l. 9. leg. δύναι pro δύναι. Vid. supra *Addenda* ad p. 87. l. 9.
- 168. l. 9. πολυφωνώτατω ut variam lectionem proponit *Gailius*, sed mendosissime certe scriptam.
- 175. l. 5. ξαίρας nec *Gailio* placuit.
- 177. l. 7. θυμήδες (scrib. θυμηδῆς) etiam *Gail.* ex *Ms.* quodam (2956. ap. *Bel.*) pro varia lectione affert, vertens: *ce qui flatte l'esprit*.
- Ead. l. 8. ἀκούουσιν ἢν' μή — ἐπινοῆσαι, ut in *Salm.* aliisque Edd. rescripsit *Gail.*
- 184. l. 3. θυμοῦ retinuit *Gail.*
- 188. l. 4. (*Varr. Lectt.*) leg. φοριμῶ pro φοριμῶν.
- 191. l. 11. (*Vers. col. 1.*) pro *At* leg. *Ad*.

Libri sequentes librariae *Weidmanniae* Lipsiae sumtibus sunt editi pretiisque quae indicavimus venduntur.

Aeneae, Tactici, Commentarius de toleranda obsidione,
graece, ad Codd. MSS. Parisienses et Mediceum recensuit, versionem lat. et commentarium integrum Is. Casauboni, notas Jac. Gronovii, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et suas adiecit Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 8 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 16 Gr.

Ammiani Marcellini quae supersunt. Cum notis integris Frid. Lindenborgii, Henr. et Hadr. Valesiorum et Jac. Gronovii, quibus Thom. Reinesii quasdam et suas adiecit Io. Augustin. Wagner. Editionem absolvit Car. Gottl. Aug. Erfurdt. III Tomf. 8 maj. 1808. Charta impress. 5 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. 7 Thlr. 12 Gr.

* — — Idem liber, charta membran. (Velin). 12 Thlr.

Ammiani Marcellini Opera, ex recensione Valesio Gronoviana per prosopographiam et Glossarium latinitatis ad studiosorum usus accommodata curante Aug. Guil. Ernesti. 8 maj. 1772. charta scriptoria. 2 Thlr. 12 Gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimae saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. XIum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoediis edidit Guil. Dindorfius. Vol. Hum. Charta script. 3 Thlr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr. 8 Gr.

Aristophanis Aves. Ex recensione Guilielmi Dindorfii. 8 maj. Charta impress. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 Thlr. 6 Gr.

Beck, Dr. Ioa. Ludov. Guil., Indicis Codicum et Editionum iuris Iustiniani prodromus. 8 maj. Charta script.

10 Gr.

Caesaris, C. Iulii, Commentarii de bello gallico et civili, accedunt libri de bello Alexandrino, Africano et Hispani-

ensi, post Cellarium et S. F. N. Morum denuo curavit Ier. Iac. Oberlinus. Editio nova. 8 maj. 1819. charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.

Caesaris, C. Iulii, Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 6 Gr.

* — — Idem liber, charta belgica opt. 6 Thlr.

Calpurnii, T., Siculi, Eclogae XI. Recognovit, annotatione et Glossario instruxit Christ. Dan. Beck. 8. 1802. 20 Gr.

Ciceronis, M. Tullii, Epistolarum libri XVI. cum notis criticis Traug. Frid. Benedicti II Tomi. 8. 1790. 2 Thlr. 12 Gr.

Ciceronis, M. Tullii, de Legibus Libri III. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1809. Charta impress. 1 Thlr. 8 Gr.

— — Idem liber, charta scriptor. gall. 1 Thlr. 16 Gr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 2 Thlr. 16 Gr.

Ciceronis, M. T., Academica. Ex scriptis recens collatis etc. edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1810. Charta impress. 1 Thlr. 16 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 3 Thlr.

Ciceronis, M. T., de Finibus bonorum et malorum libri V. Ex scriptis recens collatis edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1814. Charta impress. 2 Thlr. 18 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 8 Gr.

* — — Idem liber, charta membran. 5 Thlr.

Etiam sub titulo:

Ciceronis, M. T., Philosophica omnia. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. Vol. I. II. et III. 8 maj. 1809. — 1814.

Ciceronis, M. T., ad Quintum fratrem Dialogi III de Oratore. Cum integris notis Zach. Pearce edidit et aliorum interpretum animadversiones excerpsit suasque adiecit Gottl. Christoph. Harless. 8 maj. 1816. Charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. 5 Thlr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 7 Thlr. 8 Gr.

- Cornelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum.** Cum animadversionibus I. A. Bosii, varias lectiones et prae-
fat. addidit Io. Frid. Fischerus. Editio nova multo
auct. et emend. 8 maj. 1806. charta impr. 2 Thlr.
- Cornelii Nepotis idem liber, charta script. gallica.**
2 Thlr. 18 Gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr.
- Demosthenis Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace,**
selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug.
Rüdiger. 8 maj. Charta impress. 21 Gr. et 1 Thlr.
- — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 Gr.
- Flori, Lucii Annaei, Rerum Romanarum libri IV., quos**
editione hac novissima ad opt. Codd. recensuit et notas
ad instar Io. Minelli illustravit M. Christ. Iunkerus.
12. 1734. 6 Gr.
- Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad expli-**
candam Thucydidis potissimum historiam scripsit
atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Frag-
menta adjecit. Acc. tabula topograph. Syracusarum.
8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 Gr.
- Hesiodi Opera et Dies.** E veterum grammaticorum nota-
tionibus et optimis libris MSS. recensuit Frid. Aug. Guil.
Spohn. Editio minor, in usum scholarum et acade-
miarum. 8. Charta impress. 8 Gr.
- — Idem liber, charta script. 10 Gr.
- — Idem liber, charta mel. 12 Gr.
- Homeri Carmina cura C. G. Heyne. Tomus IXnus, In-**
dices continens, confectos ab E. A. Guil. Graefenhan.
8 maj. Charta impress. 16 Gr.
- — Idem liber, charta script. 20 Gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 1 Thlr. 12 Gr.
- Hottingeri, Io. Iac., Opuscula philologica, critica atque**
hermeneutica. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 Gr.
- Nicephori Blemmidae duo Compendia geographica. Nunc**
primum edidit Prof. Frider. Spohn. Accedunt fig. geo-
graph. 4 maj. Charta impress. 16 Gr.
- — Idem liber, charta script. 20 Gr.

Manutii, Pauli, Commentarius in M. Tullii Ciceronis
Orationes. Curavit C. G. Richter us. 8 maj. 1785.

3 Thlr. 8 Gr.

Pausaniae Graeciae descriptio. Edidit, Graeca emenda-
vit, latinam Amasaevi interpretationem castigatam ad-
iunxit et animadversiones atque indices adiecit Carol.
Godofr. Siebelis. Tomus Ius. 8 maj. Charta impress.

2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall.

3 Thlr. 8 Gr.

* — — Idem liber, charta membran.

3 Thlr. 16 Gr.

Platonis quae exstant Opera. Accedunt Platonis quae
feruntur Scripta. Ad optim. librorum fidem recensuit,
in linguam latinam convertit, annotationibus explanavit
indicesque rerum ac verborum accuratiss. adiecit Fride-
ricus Astius. Tom. Vus, continens Politiae Libr. IX
et X. 8 maj. Charta impress.

1 Thlr. 6 Gr.

et Charta impress. meliori.

1 Thlr. 10 Gr.

— — Idem liber, charta script. gallica.

1 Thlr. 16 Gr.

* — — Idem liber, charta membran.

3 Thlr.

Silii, Caii, Italici, Punicorum libri XVII, varietate lect. et
commentario perpetuo illustravit I. C. T. Ernesti. Ac-
cedit Index uberrimus. Vol. I. et II. 8 maj. 1791. 92.

2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script.

4 Thlr.

Xenophontis Convivium et Agesilaus. Recensuit Ludov.
Dindorf.

14 Gr.

